Pokol Béla

Alkotmánybírósági döntésszociológia

(a ChatGPT 6. Astra elemzésével)

Budapest
2026

Tartalom

Átfogó bevezetés.....4

Uwe Kranenpohl analye.....28

Gertrude Lübbe elemzése.....36

Dominique Schnapper elemzése.....44

Pasquale Pasquino – Barbara Randazzo elemzése.....51

Pokol Béla elemzése.....59

Hubert Smekal és társai a Anlsyse.....68

Štěpán Paulík – Gor Vartazaryan elemzése.....76

Ivan S. Grigorjev elemzése.....83

Georg Vanberg elemzése.....89

Alekszej Trocsov elemzése.....98

Forrest Maltzman és társai elemzése.....107

Anne Sanders elemzése.....116

Ryan C. Black és társai elemzése.....123

Deborah Beim – Kelly Rader elemzése.....132

Pamela C. Corley és társai elemzése…….....141

Alan Paterson elemzése.....150

Chris Hanretty elemzése.....159

Donald R. Songer és társai elemzése.....169

Emmett Macfarlane elemzése.....179

Peter McCormick és Marc D. Zanoni elemzése.....188

Jason L. Pierce elemzése.....195

Virgílio Afonso da Silva elemzése.....203

Diego Werneck Arguelhes és társai elemzése.....211

Arguelhes és Ribeiro elemzése.....221

André Rufino do Vale elemzése.....229

Josafat Cortez Salinas elemzése.....237

Tania Busch Venthur – Esteban Szmulewicz Ramírez elemzése.....246

Aparna Chandra – Sital Kalantry – William H. J. Hubbard elemzése.....254

Björn Dressel és Khemthong Tonsakulrungruang elemzése.....262

Stefanus Hendrianto elemzése.....270

Theunis Roux elemzése.....282

James Fowkes elemzése.....291

Angela Huyue Zhang elemzése.....302

Paul Gragl elemzése.....309

Jeffrey L. Dunoff – Mark A. Pollack elemzése.....316

Arthur Dyevre elemzése.....324

Katalin Kelemen szerkesztette könyv elemzése….....335

Nuno Garoupa – Rebecca D. Gill – Lydia B. Tiede szerkesztette könyv elemzése.....342

Átfogó bevezetés

Az évezredforduló óta publikált irodalom egyik legfontosabb megállapítása, hogy **az alkotmánybíróság döntésének elkészítése jóval összetettebb folyamat, mint az alkotmányos szöveg értelmezése és a bírói szavazatok számolása**. Az ügyek elfogadása, a bíró-jelentéstartó kinevezése, az igazságügyi asszisztensek előkészítő munkája, az első tervezet időzítése, informális konzultációk, kollektív megfontolás és a végső érvelés előkészítése mind befolyásolhatják az eredményt.

Ezért egy nemzetközi irodalmi áttekintésen keresztül foglalkozom a kérdéssel, amely a **döntések tényleges létrejöttének vizsgálatára fókuszál**. Ezekhez kapcsolódóan fontos tanulmányokat is tárgyalok a szavazási viselkedésről, bírói érvelésről és a döntések politikai kontextusáról. Ez az áttekintés széles körű válogatást mutat be 2000-től és 2026 szeptemberéig igazolható művekből; nem minden ország teljes bibliográfiája. Megkülönböztetem a megjelenési dátumokat a vizsgált időszakoktól: sok újabb mű a korábbi évtizedek döntéseit elemzi.

Az Egyesült Államok, Kanada, Ausztrália és India legfelsőbb bíróságait tárgyalom alkotmányos bírálati funkcióik miatt. Az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bírósága, az Európai Unió Bírósága és az Európai Emberi Jogok Bírósága összehasonlító célokra van bevonva: intézményi helyzetük és joghatóságuk nem egyeznek meg a különálló nemzeti alkotmánybíróságokéval.

Ezeknek a műveknek a vizsgálata során érdemes végig szem előtt tartani a különböző bizonyítékszinteket:

Kutatási megközelítés	**Mit tesz elérhetővé?**	**Fő korlátai**
Belső dokumentumok, vázlatok, bírósági levelezés	Tényleges változások a pozíciókban és szövegekben	A dokumentumfilmekhez való hozzáférés általában szelektív
Interjúk, résztvevői megfigyelés, bírói naplók	Informális szabályok, munkamegosztás és intézményi szerepek fogalmai	Tartalmazhat önértelmezést és visszatekintő önigazolást is
A szavazatok statisztikai elemzése	Koalíciók és visszatérő döntési minták	Nem közvetlenül fedi fel a belső meggyőzés és konzultáció irányát
A bírói érvelés szövegelemzése	Nyilvános érvek és precedensek	Az igazolási érvek nem feltétlenül foglalják magában az összes döntés mögötti valódi motivációt
Normatív döntéselmélet	A jó döntéshozatal követelményei	Önmagában nem határozza meg, hogyan működnek a bíróságok

Az alábbi sorozatban először olyan európai munkákat tárgyalok, amelyek közvetlenül a belső működést vizsgálják, majd az amerikai kontinensből és más világrégiókból származó kutatásokat, végül pedig összehasonlító és elméleti szintéziseket.

1. **Uwe Kranenpohl:** ***Hinter dem Schleier des Beratungsgeheimnisses. Der Willensbildungs- und Entscheidungsprozess des Bundesverfassungsgerichts*** **— 2010.**

   Ez a német nyelvű monográfia az egyik alapműve, amely a kérdéshez leginkább kapcsolódik. Kifejezetten azt vizsgálja, hogyan formálódik a német Szövetségi Alkotmánybíróság kollektív akarata a megvitatások titoktartása mögött. Interjúk és intézményi elemzések segítségével vizsgálja a felkészülést, a bírák-jelentéstek, a megvitatott forrásokat, a vita során mobilizálható erőforrásokat és informális normákat. A könyv kiadói oldala.

   Különösen fontos az elemzés a **bíró-jelentéstartó információs előnyéről és a kezdeményezési képességéről**. Az a személy, aki először szervezi az ügyet, kiválasztja a releváns jogi anyagokat és megfogalmazza a tervezetet, megteremtheti a későbbi megbeszélés kiindulópontját. Ez a hatalom azonban nem korlátlan: a kollektív ellenőrzés, a kollégák szakértelme és intézményi elvárások módosíthatják vagy felülírhatják a jelentéstevő javaslatát. A bírók-jelentésnök behatásának fejezete.

   A munka jelentősége abban rejlik, hogy az alkotmánybíróságot belsőleg differenciált szervezetként mutatja be. Korlátja az interjúmódszer: a résztvevők által leírt gyakorlatok nem minden részletében egyeznek a közvetlenül megfigyelt gyakorlatokkal. Ennek a kutatási iránynak egy újabb szintézise Kranenpohl kézikönyvfejezete **, az "Interne Einflussfaktoren auf Entscheidungen des Bundesverfassungsgerichts", amely** 2023-ban jelent meg online. Bibliográfiai hivatkozás.

2. **Gertrude Lübbe-Wolff:** ***Beratungskulturen. Wie Verfassungsgerichte arbeiten, und wovon es abhängt, ob sie integrieren oder polarisieren*** **— 2022.**

   Ennek a volt német alkotmánybíró átfogó összehasonlító munkájának központi kérdése, hogy **a tanácskozás kultúrája hogyan alakítja az alkotmányos ítélethozatal integratív vagy polarációs** hatásait. Az igazságszolgáltatás összetétele és az ideológiai különbségek mellett a döntéshozatal intézményi módját önálló magyarázó tényezőként kezeli. A kötet és letölthető szövege.

   Ennek elméleti jelentősége jelentős. Ugyanazok a véleménykülönbségek eltérő következményekkel járhatnak attól függően, hogy a bírák mikor ismerik meg egymás álláspontját, mennyire elkötelezettek a már nyilvánosságra hozott vélemények mellett, és milyen intézményi ösztönzők támogatják a közös érvelés kialakulását.

   A könyv azt javasolja, hogy a bírói polarizáció magyarázatainak figyelembe kell vennie a megfontolások szervezését a kinevezés politikájával együtt. Ugyanakkor az integráció vagy a polarizáció nem redukálható egyetlen eljárási szabályra: a szerző pontosan hangsúlyozza a tényezők összetettségét. A német intézményről korábbi, rövidebb elemzése a 2015-ös kötet *Wie funktioniert das Bundesverfassungsgericht?*

3. **Dominique Schnapper:** ***Une sociologue au Conseil constitutionnel*** **— 2010.**

Schnapper munkássága azért jellegzetes, mert szerzője, szociológus, maga is a Francia Alkotmányozó Tanács tagja volt. Szándékosan alakította intézményi tapasztalatait kutatási anyaggá. Ezért a könyvet sem egyszerű memoárként, sem külső megfigyelő beszámolóként szabad kezelni. Gallimard: a publikáció részletei.

Személyes kapcsolatok, politikai megfontolások, intézményi konvenciók és jogi érvelés követelményei mind szerepet játszanak a döntésekben. Különösen kiemelkedő **a főtitkár és a Tanács adminisztratív és jogi szolgáltatásainak szerepe az esetjog folytonosságának** fenntartásában. Az intézmény szakmai működése ezért nem magyarázható kizárólag a kinevezett tagok egyéni gondolataival.

Schnapper 2011-es módszertani cikke **"L'expérience-enquête au Conseil constitutionnel. Réflexion sur la méthode"** külön vizsgálja a résztvevők és a kutatók szerepeinek kombinációját. Erőssége a döntéshozatali folyamathoz való kivételes közelsége; korlátja az, hogy a szerző az intézményt az egyik résztvevő szemüvegéből látja. A módszertani cikk.

4. **Pasquale Pasquino – Barbara Randazzo, szerkesztők: *Come decidono le Corti Costituzionali (e altre Corti). Hogyan hoznak döntéseket az alkotmánybíróságok* — 2009.**

   A kötet, olasz–angol címmel, pontosan megfelel a kérdésnek a témaválasztásában. Ötvözi az alkotmánybírák tapasztalatait tudományos elemzésekkel, több ország gyakorlatát egymás mellé helyezve. A Giuffrè kiadói oldala.

   Központi problémája a **különbség a szavazatok összesítése és a közös érvelés kidolgozása** között. Egy kollégial testület többségi eredményt eredményezhet anélkül, hogy a bírák elfogadnának egy közös érvelési vonalat; egy másik intézményi környezetben egy közös szöveg létrehozása maga is arra kényszerítheti, hogy álláspontjaikat konvergálják.

   A kötet különösen fontos a titoktartás, az ellenvélemények, a kollégiai felelősség és a bírói személyiség közötti kapcsolatok megértéséhez. Módszertani korlátja a heterogenitás: különböző tapasztalatok és elemzések gyűjteménye, nem pedig egy nemzetközi összehasonlítás, amely egységes adatgyűjtésen alapul.

5. **Matthias Jestaedt – Oliver Lepsius – Christoph Möllers – Christoph Schönberger: *Das entgrenzte Gericht. Eine kritische Bilanz nach sechzig Jahren Bundesverfassungsgericht* — 2011.**

   Ez a kritikus kötet elsősorban az alkotmányos bírói hatalom intézményi és módszertani alapjait vizsgálja. A döntéshozatali folyamat szempontjából Lepsius hozzájárulása, **a "Die maßstabsetzende Gewalt"** különösen fontos. A kötet részletes tartalomjegyzéke.

   A kérdés az alkotmányos szabványok létrehozása: a bíróság általánosabb követelményeket helyez el saját megfogalmazásából az alkotmány és az eldöntendő ügy közé. Ezek a szabványok később viszonylag önálló létezést szerezhetnek, és

Az ezredforduló óta publikált irodalom egyik legfontosabb megállapítása, hogy **az alkotmánybíróság döntésének elkészítése jóval összetettebb folyamat, mint az**

alkotmányos szöveg értelmezése és a bírói szavazatok számolása. Az ügyek elfogadása, a bíró-jelentéstartó kinevezése, az igazságügyi asszisztensek előkészítő munkája, az első tervezet időzítése, informális konzultációk, kollektív megfontolás és a végső érvelés megfogalmazása mind befolyásolhatják az eredményt.

Ezért egy nemzetközi irodalmi áttekintésen keresztül foglalkozom ezzel a kérdéssel, amely a **döntések tényleges megszületésének vizsgálatára fókuszál.** Ezek mellett fontos tanulmányokat is bemutatok a szavazási viselkedésről, érvelésről és a döntések politikai kontextusáról. A kritika széles választékot kínál 2000-től és 2026 szeptemberéig ellenőrizhető művekből; nem minden ország teljes bibliográfiája. Megkülönböztetem a megjelenés dátumát a vizsgált időszaktól: sok újabb mű korábbi évtizedek döntéseit elemzi.

Az amerikai, kanadai, ausztrál és indiai legfelsőbb bíróságokról beszélek az alkotmányos döntési funkcióik miatt. Az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bírósága, az Európai Unió Igazságügyi Bírósága és az Európai Emberi Jogok Bírósága összehasonlító célokra van bevonva: intézményi helyzetük és joghatóságuk nem egyezik meg a különálló nemzeti alkotmánybíróságokéval.

Ezeknek a munkáknak a vizsgálatakor hasznos szem előtt tartani a különböző bizonyítékszinteket:

Kutatási megközelítés	**Mit tesz elérhetővé?**	**Fő korlát**
Belső dokumentumok, vázlatok, bírósági levelezés	Tényleges változások a pozíciókban és szövegekben	A dokumentumfilmekhez való hozzáférés általában szelektív
Interjúk, résztvevői megfigyelés, bírói naplók	Informális szabályok, munkamegosztások, intézményi szerepek fogalmai	Tartalmazhat önértelmezést és visszatekintő önigazolást is
A szavazatok statisztikai elemzése	Koalíciók és visszatérő döntési minták	Nem közvetlenül fedi fel a belső meggyőzés és konzultáció irányát
A bírói érvelés szövegelemzése	Nyilvánosan alkalmazott érvek és precedensek	Az igazolási érvek nem feltétlenül foglalják magában az összes döntés mögötti valódi motivációt
Normatív döntéselmélet	A jó döntéshozatal követelményei	Önmagában nem határozza meg, hogyan működnek a bíróságok

A következő sorozatban először olyan európai munkákat tárgyalok, amelyek közvetlenül a belső működést vizsgálják, majd az amerikai kontinensből és más világrégiókból származó kutatásokat, végül pedig összehasonlító és elméleti szintéziseket.

1. **Uwe Kranenpohl:** ***Hinter dem Schleier des Beratungsgeheimnisses. Der Willensbildungs- und Entscheidungsprozess des Bundesverfassungsgerichts*** **— 2010.**

   Ez a német nyelvű monográfia az egyik alapító mű, amely a kérdéshez leginkább kapcsolódik. Konkrét témája az, hogyan formálódik a német Szövetségi Alkotmánybíróság kollektív akarata a megvitatások titoktartása mögött. Interjúk és intézményi elemzések segítségével vizsgálja a felkészülést, a bírák-jelentés befolyását,

a megfontolást, a vitában mozgósítható erőforrásokat és az informális normákat. A könyv kiadói oldala.

Különösen fontos az elemzés a **bíró-jelentéstartó információs előnyéről és a kezdeményezési képességről**. Aki először szervezi az ügyet, kiválasztja a releváns jogi anyagokat és megfogalmazza a tervezetet, meghatározhatja a későbbi megfontolás kiindulópontját. Ez a hatalom azonban nem korlátlan: a kollektív ellenőrzés, a kollégák szakértelme és intézményi elvárások módosíthatják vagy felülírhatják a jelentéstevő javaslatát. A bírók-jelentésnök befolyásáról szóló fejezet.

A mű jelentősége abban rejlik, hogy az alkotmánybíróságot belsőleg differenciált szervezetként mutatja be. Korlátja az interjúmódszer: a gyakorlat beszámolói nem minden részletben egyeznek a közvetlenül megfigyelt gyakorlattal. Ennek a kutatási megközelítésnek egy újabb szintézise Kranenpohl kézikönyvfejezete **, az "Interne Einflussfaktoren auf Entscheidungen des Bundesverfassungsgerichts"**, amely 2023-ban jelent meg online. Bibliográfiai hivatkozás.

2. **Gertrude Lübbe-Wolff: *Beratungskulturen. Wie Verfassungsgerichte arbeiten, und wovon es abhängt, ob sie integrieren oder polarisieren* — 2022.**

   Ennek a volt német alkotmánybíró kiterjedt összehasonlító munkájának központi kérdése, hogy **a tanácskozás kultúrája hogyan alakítja az alkotmányos ítélethozatal integratív vagy polarizáló** hatásait. Az igazságszolgáltatási összetétel és az ideológiai különbségek mellett a döntéshozatal intézményi módját önálló magyarázó tényezőként kezeli. A kötet és letölthető szöveg.

   Ennek jelentős elméleti jelentősége van. Ugyanazok a véleménykülönbségek eltérő következményekkel járhatnak attól függően, hogy a bírák mikor ismerkednek egymás álláspontjával, mennyire elkötelezettek a már nyilvánosságra hozott nézeteik mellett, és milyen intézményi ösztönzők támogatják a közös érvelés kialakítását.

   A könyv azt javasolja, hogy a bírói polarizáció magyarázatainak figyelembe kell vennie a megfontolás szervezését a kinevezések politikájával együtt. Ugyanakkor az integráció vagy a polarizáció nem redukálható egyetlen eljárási szabályra: a szerző kifejezetten hangsúlyozza a hozzájáruló tényezők összetettségét. Korábbi, rövidebb német intézményelemzése a 2015-ös kötet, a *Wie funktioniert das Bundesverfassungsgericht?*

3. **Dominique Schnapper: *Une sociologue au Conseil constitutionnel* — 2010.**

   Schnapper munkássága azért jellegzetes, mert szociológusként maga is a Francia Alkotmányozó Tanács tagja volt. Szándékosan alakította intézményi tapasztalatait kutatási anyaggá. Ezért a könyvet nem szabad nem csupán memoárként, sem külső megfigyelő beszámolóként kezelni. Gallimard: a könyv részletei.

   A személyes kapcsolatok, politikai megfontolások, intézményi szokások és a jogi érvelés követelményei mind szerepet játszanak a döntésekben. A **főtitkár és az adminisztratív szolgálatok szerepe az esetjog folytonosságának fenntartásában** különösen kiemelkedő. Az intézmény szakmai működése tehát nem magyarázható kizárólag kinevezett tagok egyéni nézeteivel.

Schnapper 2011-es módszertani cikke **"L'expérience-enquête au Conseil constitutionnel. Réflexion sur la méthode"** külön vizsgálja a résztvevők és kutatói szerepek kombinációját. Erőssége a döntéshozatali folyamathoz való kivételes közelsége; korlátja az, hogy a szerző az intézményt az egyik résztvevő szemszögéből látja. A módszertani cikk.

4. **Pasquale Pasquino – Barbara Randazzo, szerkesztők: *Come decidono le Corti Costituzionali (e altre Corti). Hogyan hoznak döntéseket az alkotmánybíróságok* — 2009.**

   A kötet olasz–angol címmel rendelkezik, és pontosan a kérdésnek felel meg témaválasztásában. Ötvözi az alkotmánybírák tapasztalatait tudományos elemzésekkel, több ország gyakorlatát egymás mellé helyezve. A Giuffrè kiadó oldala.

   Központi problémája a **szavazatok összesítése és a közös érvelés kidolgozása közötti különbség**. Egy bíróság többségi eredményt hozhat anélkül, hogy a bírák elfogadnának egy közös érvet; egy másik intézményi környezetben azonban a közös szöveg előállításának szükségessége maga is arra kényszerítheti álláspontjukat, hogy konvergáljanak.

   A kötet különösen fontos a titoktartás, az ellenvélemény, a kollégial felelősség és a bírói személyiség közötti kapcsolatok megértéséhez. Módszertani korlátja a heterogenitás: különböző tapasztalatok és elemzések gyűjteménye, nem pedig egy nemzetközi összehasonlítás, amely egységes adatgyűjtésen alapul.

5. **Matthias Jestaedt – Oliver Lepsius – Christoph Möllers – Christoph Schönberger: *Das entgrenzte Gericht. Eine kritische Bilanz nach sechzig Jahren Bundesverfassungsgericht* — 2011.**

   Ez a kritikus kötet elsősorban az alkotmányos bírói hatalom intézményi és módszertani alapjait vizsgálja. A döntéshozatali folyamat szempontjából különösen fontos Lepsius hozzájárulása, **a "Die maßstabsetzende Gewalt"**. A kötet részletes tartalomjegyzéke.

   A probléma az alkotmányos szabványok létrehozásával kapcsolatos: az alkotmány és az eldöntendő ügy között a bíróság általánosabb követelményeket vezet be saját megfogalmazásában. Ezek a szabványok később viszonylag autonóm létezést szerezhetnek, és további döntések kiindulópontjává válhatnak.

   Így a kötet **láthatóvá teszi azt a folyamatot, amely során a döntések összegyűlnek és autonómiát szereznek**. Egy eredetileg kollégiai kompromisszumként előállított formuláció később újra megjelenhet tekintélyes jogi követelményként. Ez összekapcsolja a belső többség kialakulását az alkotmányos tanítás hosszabb távú fejlődésével.

   A munka nem kínál reprezentatív empirikus vizsgálatot a megfontolásokról. Ereje abban rejlik, hogy kritikus elemzése a jogi tanítás és az intézményi hatalom kapcsolatáról.

6. **Béla Pokol döntéshozatali folyamatokról szóló munkái — 2014, 2015, 2021.**

Három kapcsolódó művet érdemes kiemelni: a 2014-es *Alkotmánybíráskodás – Szociológiai, politológiai és jogelméleti megközelítésekben*; a 2015-ös angol nyelvű *kötet, az A Sociology of Constitutional Adjudication*; valamint az **"Alkotmánybírósági döntési stílusok Európában"** című cikk, amely a *Jogelméleti Szemle* 2015/3-ban, 107–129. oldalon jelent meg. Ezek közül az utóbbi elsősorban az igazságszolgáltatási érvelés mintáit érinti. A folyóirat bibliográfiai oldala.

A belső szerkezettel kapcsolatos javaslatok részletesen megjelennek a 2021-es **Jurisztokrácia: Trends and Versions** kötetben is. A 4. és 10. fejezet különösen a bíró-jelentéstartóval, az igazságügyi személyzettel, a napirendtel, az általános alkotmányos bíró problémájával és a felügyelet lehetőségeivel foglalkozik. A teljes kötet.

A központi intézményi-szociológiai hipotézis az, hogy egy korábban specializálódott, de később rendkívül széles ügykörben döntő alkotmányozó bíró erősen támaszkodik az előkészítő munkától. A régóta szolgáló munkatársak és a korábbi döntések rendszere információs előnyt jelenthet egy újonnan érkezett bíróval szemben. A bíróság elnökének az ügyek elosztása és az időzítés feletti kontroll további befolyási lehetőségeket biztosít.

Ennek a megközelítésnek a jellegzetes jellemzője, hogy **a főszereplő bíró, a bíró-jelentéstevő, a precedenstest és az igazságszolgáltatási személyzet kapcsolatát egyetlen strukturális problémaként kezeli**. A személyzet dominanciájáról és a bírósági "álalkotmányról" szóló állításokat azonban a szerző által előterjesztett állításként kell értékelni. Általános érvényességük megállapítása további empirikus vizsgálatot igényel országonként és esettípusonként.

7. **Katalin Kelemen:** ***Bírói ellenvélemény az európai alkotmánybíróságokban: összehasonlító és jogi nézőpont*** **— 2018.**

Bár a címe az ellenvélemény tanulmányát sugallja, a könyv szélesebb körű elemzést is tartalmaz a döntéshozatal belső szervezetéről. Külön tárgyalja a plenum üléseket és paneleket, a bírósági elnököt, a bírá-jelentéstetőt, az érvelés szerzőjét, az igazságügyi asszisztenseket és a főtitkárt. A könyv kiadói oldala.

Alapvető meglátása az, hogy **a véleményvélemény csak a döntés teljes intézményi kontextusában érthető** meg. Más jelentősége van, ha egy teljesen kidolgozott első tervezetet mutatnak be a bíróságnak, mint amikor a bírák már az elejétől külön véleményeket készítenek.

A különvélemény belső ösztönzést nyújthat a többség helyzetének javítására, az egyéni felelősség láthatóvá tételére, vagy érvet adhat fel a jövőbeli jogi fejlődés érdekében. Az intézményi egység és a bírói függetlenség megfontolásai azonban nem minden rendszerben azonos súlyt képviselnek.

A munka kiegészíti az összehasonlító jogi elemzést interjúkkal és néhány statisztikai adattal. Nem egységes globális kvantitatív adatbázison alapul; magyar kutatása az első két évtizedre vonatkozik.

8. **Hubert smekal – Jaroslav benák – monika hanych – ladislav vyhnánek – štěpán janků:** ***mimoprávní vlivy na rozhodování českého ústavního soudu*** **— 2021.**

Ez a cseh nyelvű monográfia – nagyjából "Nem jogi tényezők, amelyek befolyásolják a cseh alkotmánybíróság döntéseit" – az egyik legfontosabb közvetlen tanulmány a döntéshozatali folyamatokról a közép-európai irodalomban. Tíz alkotmánybíróval készített interjúkat használ, és vizsgálja azokat a tényezőket, amelyek egyéni, intézményi és szélesebb társadalmi szinten alakítják a döntéseket. Kiadói oldal és nyílt hozzáférés.

Különösen értékes az elemzése arról **, hogyan működik a hárombíró testületek és a teljes bíróság**. A kisebb testületek inkább a bíró-jelentés tárgyára támaszkodhatnak; a plenáris ülések lehetőséget adhatnak hosszabb, formálisabb megvitákra, amelyekben szélesebb körű álláspontokat fejeznek ki.

A szerzők az ügy előkészítését és a döntés kollektív elfogadását külön szakaszként kezelik. Ez elkerüli azt az egyszerűsítést, hogy ugyanaz a tényező ugyanakkora súlysal működik az egész folyamat során. A közvélemény, következmények és a média szerepéről alkotott bírói vélemények sem egységesek.

A könyv ereje intézményi részletessége; korlátja az, hogy a bírák saját gyakorlatukról alkotott beszámolóit nem lehet minden ponton közvetlen megfigyeléssel ellenőrizni.

9. **Štěpán Paulík – Gor Vartazaryan: "A bírói nézeteltérés: Empirikus elemzés a Cseh Alkotmánybíróságon" — 2024.**

   Az *European Journal of Empirical Legal Studies* folyóiratban megjelent ez a cikk fontos mennyiségi kiegészítője az előző monográfiának. Összekapcsolja az ellenvélemények megjelenését az ügy jellemzőivel, bírói csoportosításokkal és munkaterheléssel. Az eredeti cikk.

   Az eredmények azt mutatják, hogy a vitatott téma és a joggyakorlati hivatkozásokkal mért összetettség növelheti az ellenvélemény valószínűségét, míg a nyilvánosan kifejezett nézeteltérés ritkábban fordul elő nagyobb munkaterhelés alatt. A plenariumon megfigyelhető szavazati blokkok hatásai kisebb panelekben is megjelennek.

   Az egyhangúság tehát részben a munkaszervezés terméke lehet. Ez nem feltétlenül jelenti azt, hogy minden bíró ugyanúgy gondolkod az ügyre. Ugyanakkor a munkaterhelés és az ellenvélemény kapcsolata önmagában nem határozza meg, melyik bíró hagyta ki a belső fenntartásait.

   A kutatási infrastruktúra fontos eleme Paulík 2025-ös adatbázis-cikke is, a *Cseh Alkotmánybíróság Adatbázisa*. Az adatbázis bemutatása.

10. **Kutatás a magyar bírói szavazásról: Szentté Zoltán és Pócza Kálmán – Gábor Dobos – Attila Gyulai – 2016 és 2019.**

Szente **"A magyar alkotmánybíróság tagjainak politikai irányultsága 2010 és 2014 között" című cikke a** bírói szavazás politikai mintázatait vizsgálja a kormányzó többség által elfogadott jogi aktusok áttekintésén keresztül. Erős összefüggéseket talál a jelölésért felelős politikai tábor és a vizsgált bírói pozíciók között. A cikk és annak bibliográfiai részletei.

Pócza, Dobos és Gyulai 2019-es könyvfejezete, **"Ellenzéki koalíciók a magyar alkotmánybíróságon 1990–2018"** hosszabb időszakon át elemzi az ellenvéleményben lévő koalíciókat. A kérdés az, hogy mely bírák jelennek meg együtt a többségtől eltérő pozíciókban. A fejezetet a szerzői tették közzé.

Ezek a művek fontosak a döntések politikai struktúrájának feltárásához, de **a szavazóhálózat nem egyezik meg a belső befolyási hálózattal**. Az együttes szavazás nem határozza meg közvetlenül, ki győzött meg kit, ki módosította a tervezetet, vagy hogy a megállapodás egy közös jogértelmezéssel vagy politikai lojalitással magyarázható-e.

11. **Ivan S. Grigorjev két tanulmánya az orosz Alkotmánybíróságról — 2018 és 2020.**

A 2018-as **"Ügyintézők mint a bíróság–kormány közötti egyeztetés eszköze autokrácia alatt: az orosz alkotmánybíróság ügye"** című cikk a személyzet szerepét vizsgálja az ügyek kiválasztásában. Politikai alkalmazkodás még azelőtt megtörténhet, hogy az ügy a bírák érdemi megfontolása előtt eljutna: az előzetes szűrés mérsékelheti az intézményt érintő politikai és hírnévre utaló kockázatokat. A folyóiratcikk.

A 2020-as **"Miért ejtünk el egy jó ügyet? A 'Pozitív Elfogadhatatlanság' gyakorlatának eredete és annak indoklása az orosz Alkotmánybíróságon"** 22 334 döntést, 33 interjút és helyszíni megfigyelést tartalmaz. Bemutatja a pályázatok elfogadhatatlanná nyilvánítását kialakító döntések fejlődését, miközben lényegi jogi tartalmat tartalmaz. Teljes szöveg.

A második cikk különösen fontos megállapítása, hogy **a döntés eljárási formája maga is a szervezeti és hatalmi viszonyok terméke** lehet. Egy hosszabb ideig szolgáló bíró-közvetítő és a kérelmező pozíciója kapcsolódhat ehhez a sajátos döntéstípushoz.

Grigorjev munkájának módszertani ereje abban rejlik, hogy interjúkat, intézményi történelem rekonstrukcióját és nagy mintás adatokat kombinál. Ez közelebb viszi a mechanizmusok magyarázásához, mint puszta szavazatszámlálás.

12. **Georg Vanberg:** ***Az alkotmányfelülvizsgálat politikája Németországban*** **— 2005; Alexei Trocsov:** ***Oroszország megítélése*** **— 2008.**

Vanberg a bírósági döntések külső stratégiai környezetét vizsgálja. A közvélemény támogatása, a nyilvánosság és a politikai szereplők várható reakciói befolyásolják, milyen körülmények között egy alkotmánybíróság hatékony cselekedhet. Ötvözi a játékelméleti modellt, döntéselemzést, esettanulmányokat és interjúkat. A Cambridge-i kiadó oldala.

Trochev "*Oroszország megítélése: Az alkotmánybíróság szerepe az orosz politikában, 1990–2006*" című műve rekonstruálja az orosz alkotmányos bírói hatalom változásait és a döntéseket körülvevő politikai feltételeket; külön fejezetet szentel az 1995 és 2006 közötti döntéshozatalnak. A könyv.

Ez a két mű figyelmeztet, hogy a belső folyamatokat nem lehet teljesen elválasztani a várható végrehajtástól és politikai reakcióktól. Ennek ellenére **a bíróság külső stratégiája és az egyes bírák belső döntéshozatala eltérő elemzési szintek. Egy modell, amely** a bíróságot egységes szereplőként kezeli, önmagában nem mutatja fel a bírák-jelentésnökök vagy bírói asszisztensek befolyását.

13. **Portugál, spanyol és olasz bírói szavazás tanulmányai — 2009–2013.**

Sofia Amaral-Garcia, Nuno Garoupa és Veronica Grembi 2009-es **cikke "Judicial Independence and Party Politics in the Kelsenian Constitutional Courts: The Case of Portugal"** azonosítja a pártpolitikai egyesületeket és a kollégiumi hatásokat a szavazásban. Szerzői repozitórium.

Garoupa, Fernando Gómez-Pomar és Grembi 2013-as spanyolországi tanulmánya, **a "Politikai nyomás alatti ítélkezés"** kifejezetten a párt-politikai összehangolást elegendőnek tartja: az ideológiai célok intézményi korlátokon és a konszenzusformáláshoz kapcsolódó korlátokon belül működnek. Az eredeti cikk.

Lucia Dalla Pellegrina és Garoupa 2013-as olasz tanulmánya, **a "Választás a kormány és a régiók között"** szintén összekapcsolja a bíró-jelentésnök politikai besorolását a kormány és a régiók közötti viták eredményével. A cikk reponziós bejegyzése.

Közös jelentőségük az, hogy megmutassák: politikai és személyes tényezők empirikusan is vizsgálhatók a kontinentális alkotmányos ítéletekben. Ezekben a tanulmányokban azonban a "társi nyomás" vagy "politikai hovatartozás" általában statisztikai magyarázó fogalomként működik, nem pedig közvetlenül megfigyelt utasításként vagy nyomásgyakorlásként.

14. **Forrest Maltzman – James F. Spriggs II – Paul J. Wahlbeck: *Törvényalkotás a Legfelsőbb Bíróságról: A kollégiai játék* – 2000.**

Ez az amerikai belső bírói döntéshozatal kutatásának egyik alapvető műve. Bírósági dokumentumokra, feljegyzésekre és vélemények megfogalmazását rögzítő dokumentumokra támaszkodva vizsgálja, hogyan alakulnak ki az ítéleteket és azok érvelését támogató koalíciók. A kiadó bibliográfiai bejegyzése.

Az ügy kimeneteléről való megállapodás és annak érvelésének elfogadása külön kérdések. A bíró támogathatja a döntést, miközben elvileg más alapot keres, és a véleményhez való csatlakozást feltétele lehet bizonyos mondatok eltávolításával vagy újrafogalmazásával.

A döntés tehát a folyamatos együttműködés eredménye: a szöveget alkotó bíró figyelembe veszi a lehetséges támogatók igényeit, míg a többiek javaslatokkal vagy a csatlakozási megállapodás visszavonásával alakítják azt.

A könyv jelentősége abban rejlik, hogy a végső ítélet mögötti kidolgozási folyamat közvetlenül megfigyelhetővé válik. Stratégiai magyarázata azonban nem jelenti azt, hogy minden jogi érv csupán ürügy lenne: a tárgyalás tárgya maga egy jogilag strukturált szöveg.

15. **Jeffrey A. Segal – Harold J. Spaeth: *A Legfelsőbb Bíróság és a hozzáállási modell újraértelmezése* — 2002; Lee Epstein – William M. Landes – Richard A. Posner: *A szövetségi bírák* viselkedése — 2013.**

Segal és Spaeth klasszikus újrafogalmazást nyújtanak a hozzáállási modellnek: a bíró ideológiai orientációja és az ügy tényei központi szerepet foglalnak el a döntések magyarázatában. Beszámolójuk szerint az amerikai intézményi környezet jelentős teret hagy a preferenciák befolyásolására az eredmények befolyásolására. Kiadó mintafejezete.

Epstein, Landes és Posner a bírói viselkedést szélesebb körű célokkal és költségekkel társítják: erőfeszítés, presztízs, karrier szempontok és kollégákkal való kapcsolatok. Például az a idő, amely a vélemény megírásához szükséges, befolyásolhatja, hogy egy belső nézeteltérés nyilvánossá válik-e. Harvard University Press.

A két mű közötti különbség kulcsfontosságú: az első a bírák politikai és jogi preferenciáit hangsúlyozza, míg a második a **bírók szervezeti környezetben való munkájának sokféle motivációját** hangsúlyozza.

Mindkettő alapvető magyarázó kereteket biztosít, de egyik sem helyettesíti a további tervezetek vagy informális konzultációk kutatását. És az amerikai szövetségi igazságszolgáltatás különböző szintjeiről érkező megállapításokat sem szabad automatikusan minden alkotmánybíróságra kiterjeszteni.

16. **Artemus Ward – David L. Weiden: *Varázslók tanítványai* — 2006; Anne Sanders: "Igazságügyi asszisztensek Európában» — 2020.**

Ward és Weiden *varázslóincai: 100 év jogi ügyinnyészek az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán* című könyve 150 korábbi ügyintézőtől gyűjtött levéltári anyagokra és információkra támaszkodik. A könyv nyomon követi az ügyintézők szerepének fejlődését az ügyek előzetes szűrésétől a jogi kutatáson át a vélemények megfogalmazásáig. NYU Press.

Sanders **"Judicial Assistants in Europe – Összehasonlító elemzés"** című cikke három jellemző munkaköri modellt választ meg: állandóan foglalkoztatott szakmai asszisztenseket, rövid időre kinevezett friss végzetteket, valamint más bíróságokból ideiglenesen kihelyezett bírákat. Szervezeti elhelyezésük is eltérhet: a bíró személyes irodája, központi személyzet vagy egy bírói testülethez kijelölt asszisztensek. Az eredeti cikk.

Nincs egységes "személyzeti hatalom" formája. Különböző típusú függőség alakul ki, amikor a bírák állandó intézményi szakértőkkel dolgoznak, illetve amikor évente változó asszisztensekkel dolgoznak. Ráadásul a befolyás a tervezet előkészítésére nem egyenlő azzal, ha önállóan meghozza a végső döntést.

A magyar irodalom egyik releváns hozzájárulása Endre Orbán és Zakariás király **"Az alkotmánybírósági érdemi munkatársak szerepe Magyarországon"** című cikke, amely az *Alkotmánybírósági* Szemle-ben, 2016/2, 108–115. oldal. Mivel nem fértem hozzá az eredeti szöveghez, nem tulajdonítok részletes megállapításokat a cikkhez.

17. **Ryan C. Black – Timothy R. Johnson – Justin Wedeking: *Szóbeli érvek és koalíció alakulása az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán* — 2012; Deborah Beim – Kelly Rader: "A Legfelsőbb Bíróság politikai napirendjének meghatározása" — 2024.**

A szóbeli érvek és a bírák jegyzeteinek elemzésével Black és társszerzői megmutatják, hogy a meghallgatások során feltett kérdések **kommunikációs eszközként is szolgálhatnak a bírák** között. Egy ügyvédnek adott kérdés egyidejűleg jelezheti kollégáinak, hogy a bíró melyik érvet tartja döntőnek vagy problémásnak. Ezért a koalíció megalakulása megkezdődhet a zárt konferencia előtt. A könyv és annak módszertana.

Beim és Rader az ügyek kiválasztását úgy elemzik, mint a megoldandó jogi kérdések kiválasztását. Kutatásuk szerint az ideológiailag polarizáló kérdések nagyobb valószínűséggel kerülnek a Legfelsőbb Bíróság elé kerülni. A 2024-es cikk.

Ezeknek a műveknek közös következtetése, hogy a végső döntések ideológiai mintái részben a **döntést megelőző kiválasztási és kommunikációs folyamatokból** eredhetnek. Így csak a publikált ítéletek vizsgálata nem ad teljes képet.

18. **Pamela C. Corley – Amy Steigerwalt – Artemus Ward:** ***Az egyhangúság rejtvénye: Konszenzus az Egyesült Államok Legfelsőbb*** **Bíróságáról — 2013.**

A könyv az egyhangúságot, nem a feltűnő megosztottságot, mint magyarázatot igénylő jelenségként kezeli. Egyesíti a döntések adatbázisait, belső dokumentumokat és személyes iratokat. A kötet áttekintése.

A kezdetektől létező megállapodás megkülönböztethető a tárgyalás során született konszenzustól. Ez utóbbi szövegmódosításokból, szűkebb alap választásából vagy néhány vitatott kérdés megoldatlanságából válhat ki.

A jogi helyzet meghatározósága korlátozhatja az egyéni preferenciák kifejezését. Ez fontos ellensúlyt ad azoknak a megközelítéseknek szemben, amelyek minden döntést politikai választásként értelmeznek.

A publikált egyhangú azonban nem feltétlenül jelenti az összes megadott indok teljes elfogadását. Pontosan ezért értékesek az archív kutatások, amelyek összehasonlítják az eredeti álláspontokat a végső szavazatokkal.

19. **Alan Paterson:** ***Végső ítélet: Az utolsó törvény lordok és a Legfelsőbb Bíróság*** **— 2013.**

Paterson a brit bírói vezetői döntéshozatal egyik legfontosabb kvalitatív kutatója. Könyve összekapcsolt párbeszédeken keresztül vizsgálja a döntéseket: a bírák álláspontjukat egymással, ügyvédekkel és bírói asszisztensekkel való kapcsolataik révén alakítják ki. Egyetemi bibliográfia.

A Lordok Házának utolsó időszakát a Legfelsőbb Bíróság első éveivel összehasonlítva azt mutatja, hogy **a formális joghatóság mellett a munka szervezése és a vezetési stílus is megváltoztathatja a döntéshozatali gyakorlatokat**. A konzultációk időzítése, a személyes kapcsolatok, sőt akár a fizikai közelség is számíthat.

A különálló vélemények és a közös ítélet közötti választás tehát több, mint a közzététel kérdése: befolyásolja, hogy a bíráknak mennyire kell egymás érveivel tárgyalniuk. Részletes kiadói leírás.

A kutatás erősen feltárja az informális gyakorlatokat, de a meggyőzés pontos ok-okozati hatását nehéz interjúk alapján mérni.

20. **Chris Hanretty:** ***A Specialisták Bírósága: Igazságszolgáltatási magatartás az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bíróságán*** **— 2020.**

Hanretty kvantitatív elemzése a döntéshozatalt követi az ügyválasztástól a testület összetételén és vélemény szerzőségén át egészen az ellenvéleményig. A könyv.

Legfontosabb megállapítása, hogy tartós **szakosodás és szakértelem alapú tekintély alakul ki egy általános joghatósággal rendelkező bíróságon**. A bírák nagyobb valószínűséggel vesznek részt az ügyekben és saját szakterületükben írnak vezető véleményeket; a nem szakértők kevésbé hajlamosak külön álláspontot kifejezni velük szemben. A szerzőségről szóló fejezet.

Ez közvetlenül kapcsolódik az általános alkotmányos ítélet problémájához. A formális általánosság nem jelenti a specializáció teljes hiányát: egy intézmény informális munkamegosztással kezelheti a tudásbeli különbségeket.

Hanretty megállapításai azonban nem bizonyítják, hogy a szakértő mindig helyesen dönt, vagy hogy a kollégák mindig csak a tekintély tiszteletben tartása miatt követik a szakembert. A bíró szakmai szerepe az egyik magyarázó tényező a sok közül.

21. **Három fontos monográfia a kanadai döntéshozatali folyamatról — 2012–2019.**

Donald R. Songer, Susan W. Johnson, C. L. Ostberg és Matthew E. Wetstein 2012-ben *megjelent Law, Ideology, and Collegiality: Judicial Behavior in the Supreme Court of* Canada című művét bizalmas interjúkat és döntési adatokat ötvözi az ítéletekkel. Hangsúlyozza a jogi megfontolások, ideológia és a kollegialitás normáinak közös szerepét. A kötet.

Emmett Macfarlane *Governing from the Bench: The Supreme Court of Canada and the Judicial Role* című műve, amely 2012/2013-ban jelent meg, bírákkal és munkatársakkal készített interjúkat használ arra, hogy megvizsgálja, hogyan közvetítenek a formális szabályok, informális konvenciók és a bírói szerep fogalmai az egyéni értékek és döntések között. UBC Press.

Peter McCormick és Marc D. Zanoni *2019-ben megjelent By the Court: Anonymous Judgments at the Supreme Court of* Canada című könyve az intézmény nevében kiadott névtelen döntéseket elemzi. **A kollektív szerzőség nyilvános bemutatása nem feltétlenül egyezik meg a szöveg tényleges elkészítésével.** A könyv.

Összességében ez a három mű különösen világosan mutatja, hogy az ideológiai különbségek, az igazságszolgáltatási szerepről eltérő elképzelések és az egyenlőtlen befolyás az intézményi egység alapja.

22. **Jason L. Pierce: *A szabadkőműves bírósági forradalom belsejében: az ausztrál felsőbíróság átalakulása* — 2006.**

A könyv több mint nyolcvan interjúra támaszkodva vezető bírákkal vizsgálja az Ausztrál Legfelsőbb Bíróság átalakulását, különösen a Mason korszakban, 1987–1995-ben. A kiadó módszertani leírása.

Összekapcsolja az ügyválasztást, a vezető bíró szerepét, a bírói önfelfogásokat és az értelmezés változásait. Jelentősége abban rejlik, hogy megmutatja: egy intézmény működése alapvetően változhat anélkül, hogy minden változás a hatáskörének formális reformjának tulajdonítaná.

A bírói szerep fogalma maga is a döntéshozatali folyamat része: azok a bírák, akik feladatukat a törvény szűk alkalmazásának tekintik, másként keresnek érveket és más következményeket fogadnak el, mint azok, akik az alkotmányos rend fejlődésének tekintik ezt.

A munka elsősorban az intézményi átalakulás tanulmánya, nem pedig az egyéni ügyek döntési szövegeinek teljes beszámolója. Az interjúk tükrözik a bírák saját történelmi szerepeik értelmezését is.

23. **Conrado Hübner Mendes:** ***Alkotmánybíróságok és megfontoló demokrácia*** **— 2013.**

Mendes ezen a területen az egyik legfontosabb normatív intézményi elméletet kínálja. A megfontolást három szakaszra osztja: érvelés és az információ elfogadása a döntés előtt; a bírák közötti lényegi interakció; valamint a döntés írásos igazolása, az ellenvetésekre reagálva. Az eredeti kötet előzetes és tartalomjegyzéke.

Ebben a megközelítésben a bíróság demokratikus igazolása nem merül ki az alkotmány védelmének funkciója által. **Az is számít, hogy milyen folyamaton keresztül hozza meg a döntést.**

Ez lehetővé teszi, hogy külön értékeljük a meghallgatások nyitottságát, a belső érvelés kölcsönösségét és a végső érvelés reagálását. Egy intézmény nyitott lehet a bejelentések fogadására, miközben kevés belső mérlegelést folytat.

A könyv elsősorban szabványokat és fogalmi keretrendszert nyújt. Nem bizonyítja, hogy a vizsgált bíróságok valóban teljesítenék ezeket a követelményeket; ehhez külön empirikus kutatás szükséges.

24. **Virgílio Afonso da Silva brazil kutatási programja — 2013–2021.**

A 2013-as **"Döntéshozatal megfontolás nélkül"** cikk a Supremo Tribunal Federal működését használja arra, hogy megkülönböztesse több bíró által hozott döntést a közös érveléssel hozott döntéstől. Az egyenként elkészített és egymás után felolvasott vélemények összesítése nem feltétlenül eredményez közös érvelést. A teljes cikk.

A 2015-ös **"Um voto qualquer? O papel do ministro relator na deliberação no Supremo Tribunal Federal"** cikk a bíró-jelentésnök szerepét vizsgálja. A 2017-es **"Megvitatjuk? Ha igen, hogyan?"** tovább fejti az interjúkutatás eredményeit. A 2015-ös cikk, a 2017-es cikk.

Különösen fontos a **rutin ügyek és a nagy profilú ügyek közötti különbség** . Egy rutinügyben a bíró-jelentéstevő szövege lehet az egyetlen teljesen kidolgozott javaslat; egy jelentős politikai jelentőségű ügyben több bíró is érkezhet saját teljesen megfogalmazott álláspontjával. Ezért a bíró-jelentéstevővel való magas szintű szavazási megállapodás nem jelenti ugyanazt minden ügytípusban.

A televíziós nyilvánosság kettős hatást mutat: hozzáférést biztosít, de növelheti a nyilvánosan kijelentett álláspont megváltoztatásának hírnévi költségeit is. Silva ezt intézményi problémáként elemzi, nem pedig kísérletileg elszigetelt ok-okozati hatásként.

A kutatási program szintézis cikke, amely 2021-ben jelent meg, tárgyalja a napirend kapcsolatát, a közvéleményt, az elveket és a precedenseket. "Pauta, público, princípios e precedentes".

25. **Diego Werneck Arguelhes – Ivar A. Hartmann és Leandro Molhano Ribeiro: kutatás az egyes alkotmányos bírák hatalmáról — 2017–2018.**

Arguelhes és Hartmann 2017-es **"Időzítési ellenőrzés ügy nélkül" című cikke** azt vizsgálja, hogyan befolyásolhatják az egyes bírák a brazil bíróság napirendjét az ügyek halasztásával. A vizsgált történelmi gyakorlatban az ügy további vizsgálatára vonatkozó további időkérések jelentős hatalmat teremthetnek az időzítés felett. A cikk.

A központi felismerés az, hogy **az ügyválasztás hivatalos mérlegelésének hiánya nem jelenti azt, hogy nincs befolyás az időzítés** felett. A bíró döntéshozatali akadályozási joga önállóan alakíthatja a politikai és jogi helyzetet.

Arguelhes és Ribeiro 2018-as **cikke, "Ministrocracia: o Supremo Tribunal individual e o processo democrático brasileiro"** szélesíti ezt az érvet. Egyéni ideiglenes intézkedéseken, a napirendre gyakorolt befolyáson és nyilvános jelzéseken keresztül a bíróságnak tulajdonított hatalom egy része egyéni bírák kezében van. Teljes portugál cikk.

Itt a *ministrocracia* az alkotmányos bírák individualizmust jelöli. Ez a diagnózis a történelmi gyakorlatot érinti; a későbbi eljárási reformok miatt nem alkalmazható változatlanul a jelenlegi működés minden aspektusára.

26. **André Rufino do Vale: *La deliberación en los tribunales constitucionales* — 2017; cikke a virtuális tanácskozásról — 2023.**

A 2017-es spanyol nyelvű monográfia összehasonlítja a spanyol alkotmánybíróság és a brazil Szövetségi Főbíróság tanácsos gyakorlatait. Bírósági interjúkra támaszkodva tárgyalja a bíró-jelentés tervezetét, előzetes konzultációkat, szövegcserét, koalíciókat és a végső érvelés kidolgozását. A hivatalos kiadó katalógusa.

A zárt megfontolás és egy intézményi döntési szöveg egyrészt másrészt más feltételeket teremt. A kutatás különösen világosan mutatja, hogy a "nyilvánosság" és a "megfontolás" nem felcserélhető fogalmak.

Do Vale 2023-as **cikke "Teoría de la argumentación constitucional: nuevos aportes sobre las deliberaciones virtuales..."** kiterjeszti ezt a kérdést a digitális döntéshozatali formákra is. A cikk a Doxa.

Egy új kutatási probléma következik: az elektronikus szavazás, az írásos konzultáció és a személyes beszélgetések eltérő kommunikációs környezeteket teremtenek. Így a digitális infrastruktúra önálló intézményi változóvá válik a döntéshozatalban.

27. **Josafat Cortez Salinas mexikói tanulmányai — 2019–2021.**

A 2019-es **"Secretarios de estudio y cuenta en la Suprema Corte de México: un actor esencial pero olvidado"** című cikk 116 bírói asszisztens szakmai profilját, húsz asszisztens-

interjút és három bírói interjút használ. A tervezeteket készítő ügyvédeket fontos közvetítőként mutatja be az intézményi tudás és jogi innováció továbbításában. Eredeti folyóiratcikk.

A 2020-as **Ideas, innovación y cambio organizacional en la Suprema Corte de Justicia de la Nación** című könyv a bírói kamarák átszervezését és az intézményen belüli új jogi megközelítések elterjedését vizsgálja. Az UNAM kiadói tára.

Fő elméleti megállapítása az, hogy **az esetjogi változások is előfordulhatnak a munkaszervezés átalakulásával**. Különböző szakmai háttérrel rendelkező bírói asszisztensek bevonása megváltoztathatja a bírák előtt feltett érveket és lehetséges megoldásokat.

Cortez Salinas és Camilo Saavedra Herrera 2021-es **cikke "La sentencia es de quien la trabaja: estructura organizacional y justicia constitucional en México"** folytatja ugyanazt a szervezeti kutatási irányt. A folyóirat oldala.

Ezekben a tanulmányokban is a bírói irodák befolyása nem egyenértékű az automatikus akaratfelülbírálódással: választás, delegáció és együttműködés útján működik.

28. **Tania Busch Venthur – Esteban Szmulewicz Ramírez: "Deliberación, legitimidad y organización interna de los tribunales constitucionales. Una mirada desde Latinoamérica" — 2020.**

A cikk összekapcsolja a belső szervezetet a vitatott legitimitással. Vizsgálja a pluralizmust a bírói kinevezésekben, *amicus curiae* részvételben, nyilvános meghallgatásokban és az ellenvéleményekben. A teljes cikk.

Különösen jelentős állítás, hogy a **részvétel csak akkor javítja a döntést, ha az előterjesztett érvek valóban bírósági megfontolásba** kerülnek. A meghallgatás megtartása önmagában nem bizonyítja, hogy megfontolás zajlott volna.

Ez módszertani követelményt is teremt a döntéshozatali folyamatok kutatásában: nem elég a résztvevők és a beküldések száma; a kutatóknak nyomon kell követniük, hogy érveik szerepelnek-e a vázlatokban, megfontolásokban és a végső érvelésben.

A munka elsősorban normatív és intézményi összehasonlítás. Az egyes eljárási eligazítások tényleges hatásainak mérését további kutatásokra bízza.

29. **Aparna Chandra – Sital Kalantry – William H. J. Hubbard: *Court on Trial* — 2023; frissebb kutatások az indiai panelösszetételről — 2026.**

A Court on Trial: A Data-Driven Account of the Supreme Court of India elemzi az ügyek felvétele, az eljárási késések között, az ügyvédek közötti hierarchia és a főbíró ügyek elosztásának összefüggéseit. A bíróság alkotmányos teljesítményét a szervezet egészének munkájával összefüggésbe hozza. Az egyik szerző részletes egyetemi előadása.

Fő tanulsága, hogy a túlzott esetterhelés és az ügyek eljárási kezelése határozza meg, mennyi figyelmet lehet szentelni az alkotmányos kérdéseknek, és mely szereplők kaphatnak hatékony hozzáférést a bírósághoz.

Madhav S. Aney, Shubhankar Dam, Giovanni Ko és Aditi Raman 2026-os **"Judicial panel selection and strategic conduct in the Indian Supreme"** című cikke közvetlenül a főbíró bizottsági kiválasztására fókuszál. A javaslat a kormány számára kedvezőbb mintákat azonosít a nyugdíjazáshoz közeledő főbírák választásaiban és szavazásaiban. Az eredeti cikk publikációs részletei és összefoglalója.

A testület összetételének meghatározásának joga külön erőforrás a döntéshozatalban. A azonosított összefüggések azonban nem határozzák meg minden érintett bíró személyes motivációit vagy jogellenes magatartását.

30. **Kutatás Tajvanról, Thaiföldről és a Fülöp-szigetekről: eltérő politikai minták.**

Lucia Dalla Pellegrina, Nuno Garoupa és Shirley Ching-ping Lin 2012-es **cikke, "Judicial Idea Points in New Democracies: The Case of Taiwan"** nem talál egyértelmű bizonyítékot arra, hogy a tajvani bírák egyszerűen politikai blokkokat alkotnának az őket kinevező elnök szerint. A cikk.

Ezzel szemben Björn Dressel és Khemthong Tonsakulrungruang 2019-es Thaiföldről szóló tanulmánya, **a "Színes ítéletek?"** , mintákat talál, amelyek elfogultságot jeleznek a kiemelkedő politikai ügyekben, valamint bizonyítékokat a kinevezéshez kapcsolódó és társadalmi kapcsolatok jelentőségére. A folyóiratcikk.

Dressel, Tomoo Inoue és Cristina Regina Bonoan 2024-es Fülöp-szigetekről szóló tanulmánya, **"Justices and Political Loyalties"**, az időbeli és karrierhelyzeti különbségeket azonosítja a kinevező hatósághoz kapcsolódó lojalitások között. A cikk.

Együtt megmutatják, hogy **nincs egyetlen, egyetemenálisan azonos út a politikai kinevezéstől a bírói szavazásig**. A szolgálati idő időtartama, a politikai környezet és a társas kapcsolatok különböző módokon közvetítik ezt a kapcsolatot. Ezek a tanulmányok azonban elsősorban a döntésekben megfigyelt mintázatokat vizsgálják, nem pedig a döntéstervezetek belső változásait.

31. **Stefanus Hendrianto:** ***Az alkotmánybíróságok joga és politikája: Indonézia és a bírói hősök keresése*** **— 2018.**

Hendrianto az Indonéz Alkotmánybíróság fejlődését elemzi elnökeinek vezetésén és a bírói szerep elképzelésein. Megkülönbözteti a óvatosabb, megfontoltabb vezetési formákat, a tágabb formákat és a politikai hatalmat figyelembe vevő formákat. Routledge kiadói oldala.

Ebben a megközelítésben a bíróság elnökének befolyása túlmutat az ügyek elosztásán. Az intellektuális vezetés, az intézményépítés és a bíróság önmegértésének formálása révén az elnök a döntéshozatalra is hatással lehet rá.

A mű jelentősége abban rejlik, hogy beépíti az **informális vezetés** fogalmát. Két, azonos jogi státuszú bírósági elnök eltérő hatást gyakorolhat, ha eltérő módon szervezik meg a szakmai együttműködést és az intézmény külvilághoz való viszonyát.

A könyv történelmi és intézményi elemzést és a vezetés tipológiáját kínál; nem követi nyomon a szöveg belső fejlődését minden egyes döntésben.

32. **Theunis Roux:** ***Az elvek politikája: Az első dél-afrikai alkotmánybíróság, 1995–2005*** **— 2013.**

Roux vizsgálja az elvi jogi döntéshozatal és a politikai alkalmazkodás közötti kapcsolatot. Azt kérdezi, hogyan tudta az első dél-afrikai alkotmánybíróság megszilárdítani tekintélyét egy új, domináns párt által formált demokráciában. A könyv.

A politikai következmények figyelembevétele nem feltétlenül egyenértékű a jogi elvek elhagyásával. Bizonyos körülmények között az intézményi óvatosság hosszabb távú autonómiát szolgálhat; más esetekben azonban valódi konfliktus alakul ki az elvek és a politikai alkalmazkodás között.

Ennek következtében a kormány ellen hozott döntések aránya önmagában nem elegendő az igazságszolgáltatási függetlenség méréséhez. Az ügyek fontosságát, a rendelkezésre álló alternatívákat és az érvelést is meg kell vizsgálni.

Roux munkája alapvető tanulmánya a döntéshozatal stratégiai és jogelméleti kontextusának. Nem nyújt teljes mikroszociológiát a bizalmas megfontolásokról.

33. **James Fowkes:** ***Az alkotmány*** **építése — 2016; Albie Sachs:** ***Az élet és a jog furcsa alkímiája*** **— 2009.**

Fowkes *Alkotmányépítés: Az alkotmányértelmezés gyakorlata az apartheid utáni dél-afrikai gyakorlat című műve történelmi* és empirikus forrásokat ötvözi jogi elemzéssel. Nem magyarázza a jelentős alkotmányos eredményeket kizárólag a bíróság politikai hatalom elleni intézkedései szempontjából: a politikai támogatás és az együttműködés is elengedhetetlen. A könyv.

Saját bírói tapasztalatai révén Sachs bemutatja a személyes életrajz, az empátia, az erkölcsi érzékenység és a jogi érvelés közötti kapcsolatot. Oxford University Press.

Roux-val együtt ezek a szerzők három különböző szintet mutatnak be: az intézményi stratégia, az alkotmányépítési politikai együttműködés és az egyéni bíró tapasztalata.

Sachs könyvét résztvevői beszámolóként kell értékelni. Egy bíró saját döntéséről szóló beszámolója különösen értékes, de nem tekinthető automatikusan semleges leírásként az egész bíróságról.

34. **Mitchel Lasser:** ***Igazságügyi tanácsok: Az átláthatóság és legitimitás összehasonlító elemzése*** **— 2004.**

Lasser összehasonlítja az érvelés és legitimáció struktúráit az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságában, a francia Cour de Cassation és az Európai Bíróság területén. Francia témája ezért elsősorban a Kassációs Bíróság, nem pedig az Alkotmánytanács. A könyv.

Alapvető meglátása, hogy **a nyilvánosan kimondott érvelés stílusa nem tesz lehetővé közvetlen következtetést az egész gondolkodásra, amely a döntést megelőzte**. Egy rövid, deduktív ítélet összetett belső szakmai érveléssel alapozhat, míg egy hosszabb vélemény, amelyet egy egyénire tulajdonítanak, más legitimációs környezetben működik.

A nyilvánosság hiánya tehát nem bizonyítja az érvelés hiányát. A kérdés az, hogy mely belső intézmények vizsgálják az érveket, és hogyan viszonyulnak ezek az intézmények a külső elszámoltathatósághoz.

A könyv értelmező és összehasonlító rekonstrukciót kínál. Fogalmi és empirikus általánosításai szintén kritikát váltottak ki; jelentősége elsősorban az elemzési szintek egyértelmű elkülönítésében rejlik.

35. **Mathilde Cohen: "Ex Ante versus ex post Deviations" — 2014; "Bírák vagy túszok?" — 2017.**

A 2014-es cikk két ideális döntéshozási szervezettípust megkülönböztet. Az egyikben részletes tervezet előzi a kollektív megfontolást; a másikban a fő írásos véleményt a meghallgatás és az első bírói konferencia után készítik el. A cikk egy egyetemi tárban található.

Ez a sorrend következményekkel jár a hatalom elosztására nézve: egy előre elkészített tervezet keretezi a megfontolást, míg egy előzetes kollektív álláspont korlátozhatja annak a személynek a szabadságát, aki később megfogalmazza a szöveget. Cohen hangsúlyozza, hogy a döntések gyakran kisebb konzultációk sorozata során alakulnak ki, bírói asszisztensek részvételével.

A 2017-es **fejezet, a "Bírák vagy túszok? Az Európai Unió Bíróságán és az Európai Emberi Jogok Bíróságán" az** intézményi személyzet szerepét elemzi. A régóta szolgáló munkatársak ügyismerete, nyelvtudása és rutinja információs előnyt jelenthet számukra az újonnan kinevezett bírákkal szemben. A cambridge-i fejezet.

A formális döntéshozatali hatalom és a döntés lényegi tartalmának kidolgozására gyakorolt befolyás eltérhet. Nem azonban következik azonban, hogy az intézményi személyzet minden esetben meghatározza az eredményt. Cohen érvelése a szervezeti függőségekre és a különböző befolyási fokokra vonatkozik.

36. **Nina-Louisa Arold: *Az Európai Emberi Jogok Bíróságának jogi kultúrája* — 2007.**

Interjúkra, terepi megfigyelésekre és ítéletelemzésekre támaszkodva a könyv azt vizsgálja, hogyan képesek különböző nemzeti jogi kultúrák bírái közösen dönteni az ügyekben. Brill kiadói oldala.

Fő megállapítása az, hogy a bíróságon belül egy jellegzetes, közös szakmai kultúra és intézményi szocializációs folyamat alakul ki. A bírák nem csupán a változatlan nemzeti nézetek képviselőiként működnek.

Az intézmény alakíthatja a bírák preferenciáit és szerepük elképzelését, nem csupán korlátozásokat helyez rájuk. Ez fontos kiegészítés azoknak a modelleknek, amelyek az ideológiát a kinevezés idején rögzített tulajdonságként kezelik.

A szerző 2021-es retekintő cikke interjúalapú kutatásokat is bemutat az Európai Emberi Jogok Bíróságának és az Európai Unió Bíróságának jogi kultúráiról. A szerző véleménye.

Módszertani korlát, hogy nehéz teljesen elválasztani a szocializáció hatásait attól, hogy milyen embereket választottak az intézmény tagjává.

37. **Angela Huyue Zhang: "Az arctalan udvar" — 2016.**

Zhang erőteljes kritikai elemzést nyújt a CJEU személyzeti összetételéről és szervezeti működéséről. Egyesíti bírói életrajzokat, interjúkat és személyzeti adatokat, vizsgálva a référendaire-ek toborzását, a francia nyelv jelentőségét a személyzeti kiválasztásban, valamint a bírák és munkatársaik közötti tudáskülönbségeket. A cikk egyetemi adatbázisa bejegyzése.

Az ő beszámolójában a kollektív, névtelen ítélet elrejtheti az egyéni hozzájárulásokat, és bizonyos feltételek mellett ösztönözheti a konformizmust.

A cikk kritikus következtetéseit meg kell választani a általánosan megállapított tényektől. A személyzeti mobilitás vagy kapcsolati hálózatok önmagukban nem bizonyítják, hogy egy adott ítéletet külső irányba irányítottak volna.

Hasznos kiegészítés Paul Gragl 2023-as cikke, **"Az arctalan bíróság? Az egyes CJEU tagjainak szerepe"**, amely előtérbe helyezi az elnök, a bíró-jelentéstartó és az ügyvéd különálló szerepeit. A folyóiratcikk.

38. **Karen McAuliffe: kutatás a nyelvi folyamatokról és a szövegek készítéséről — 2011–2017.**

A 2016-os **"Rejtett fordítók: A fordítók láthatatlansága és a jogász-nyelvészek hatása az Európai Unió Bíróságának Joggyakorlatára" című cikk a** jogász-nyelvészek munkáját a jogalkotás lényegi összetevőjeként kezeli. Az eredeti folyóiratcikk.

A terminológia választása, az intézmény munkanyelve, a szabványos megfogalmazások és a nyelvek közötti egyenértékűség megállapítása befolyásolhatja a közzétett döntés jelentését. Ezért az érvelés tartalma nem tekinthető minden részletben teljesnek abban a pillanatban, amikor a bírák elvetítik álláspontjukat az elvi kérdésekben.

A 2017-es **fejezet, a "A Kulisszák mögött az Igazságszolgáltatási Bíróságon: EU-jogi történetek megfogalmazása"** részletesebben vizsgálja ezt a szöveggyártási folyamatot. A könyvfejezet.

Egy kapcsolódó munka, amely más módszertani alkalmazott, Marc Jacob 2014-es könyve, *a Precedents and Case-Based Reasoning in the European Court of Justice: Unfinished Business*. Elsősorban a végső érvelés révén vizsgálja a precedens használatát. A könyv.

39. **Jeffrey L. Dunoff – Mark A. Pollack: az igazságszolgáltatási függetlenség, a belső gyakorlatok és az ellenvélemény összekapcsolása — 2017–2022.**

A 2017-es **"The Judicial Trilemma"** cikk elemzi a függetlenség, az egyes bírák átláthatósága és az újrakinevezéssel kapcsolatos elszámoltathatóság közötti feszültséget. Ha a kinevező hatóság látja az egyéni bíró szavazatát, és dönthet arról, hogy meghosszabbítja-e a bíró mandátumát, az egy jellegzetes nyomást teremt. A cikk.

A 2018-as **"International Judicial Practices: Opening the Black Box of International Courts" című** cikk kutatási programot fogalmaz meg az informális rutinok, a munkamegosztás és a vázlatkészítés vizsgálatára. Az eredeti folyóiratkiadás.

A 2022-es **"Az út, amelyet nem választottak: Összehasonlító nemzetközi igazságügyi ellenvélemény"** című cikk azt mutatja, hogy az ellenvélemény következményei az intézményi környezettől és a bírói megbízást szabályozó rendszertől függnek. A cikk.

A kutatási program egyik legfontosabb tanulsága, hogy **a titoktartás és átláthatóság nem vizsgálható elkülönülve a kinevezéseket és karriereket szabályozó** feltételektől.

40. **Erik Voeten: "A nemzetközi bírák pártatlansága: bizonyítékok az Európai Emberi Jogok Bíróságáról" — 2008.**

Strasbourgban a bírói nézeteltérések adatbázisát felhasználva Voeten a nemzeti hovatartozás, a karrierkörülmények és a jogpolitikai preferenciák szerepét vizsgálja. Az eredeti APSR cikk.

Nem talál rendszerszintű geopolitikai vagy kulturális elfogultságot. A jelentős különbségek inkább az állami mérlegelési jog tiszteletben tartásáról és a nemzetközi jogi védelem intenzitásáról szólnak; bizonyos karrierhelyzetek azonban összefüggésbe hozhatók a bíró saját államának előnyével is.

Egy bíró jogpolitikai irányultsága nem egyezik azzal, mint a saját kormányához való hűség. Ez a különbség fontos a nemzeti alkotmánybíróságok kutatásában is.

A cikk nyilvánosan látható szavazási különbségekből vonul le, ezért nem figyel közvetlenül a belső konzultációkat, visszavonult ellenvéleményeket vagy kompromittálni a szöveg módosításait.

41. **Arthur Dyevre: az igazságszolgáltatási döntéshozatal összehasonlító elméleteinek egyesítése — 2010 és 2024.**

A 2010-es **"A komparatív igazságszolgáltatási politika területén való egyesítés: a bírói viselkedés általános elmélete felé"** című cikk célja, hogy összehozza a hozzáállási és intézményi modelleket. Kiemeli az egyéni preferenciák, a bíróság belső szervezete és a szélesebb politikai környezet közötti kölcsönhatásokat. Az eredeti cikk.

A 2024-es francia nyelvű **La décision juridictionnelle című könyv. Introduction à la théorie et à l'empirie du droit** ezt a megközelítést egy tágabb interdiszciplináris keretben dolgozza ki. A stratégiai modellek mellett a munkaterhelés, a peres dinamikák, a kognitív torzítások és a nyelv szerepét is tárgyalja. A Dalloz kiadó oldala és tartalomjegyzéke.

A Dyevre jelentősége abban rejlik, hogy összekapcsolja a különböző magyarázatszinteket. **A jogi, politikai és szervezeti magyarázatok nem feltétlenül kizárják egymást.** A lényegi kérdés az, hogy mely tényezők milyen szerepet játszanak és milyen intézményi feltételek alatt.

42. **András Jakab – Arthur Dyevre – Giulio Itzcovich, szerkesztő: *Comparative Constitutional Reasoning* — 2017.**

A kötet tizennyolc jogrendszerben vizsgálja az alkotmányos érvelést egy közös kutatási keretben. Mérföldkőnek számító döntésekre támaszkodva a kutatás elemzi az értelmezési módszereket, precedenseket, jogforrásokat és érvelési formákat. A kötet bevezetője.

Különösen fontos, hogy a **nyilvánosan előterjesztett igazolási érvekre** fókuszál; nem állítja, hogy ezek teljesen megegyeznének a bírák tényleges motivációival. A közös kódolási keretrendszer lehetővé teszi az országok közötti összehasonlításokat, de a jelentős ügyek kiválasztása korlátozza, hogy a megállapítások általánosíthatók az egész ügyrendszerre.

Ez a munka nélkülözhetetlen hozzájárulás az alkotmánybírósági döntések kutatásához, amikor a kérdés a döntés jogi nyelvezetéről szól. Önmagában azonban nem szolgáltatja közvetlen bizonyítékot a bíró-jelentéstartó vagy bírói asszisztensek tényleges hatalmáról.

Ha a belső folyamatok kutatását kombináljuk az ilyen érvelési kutatással, feltárhatnánk, hogy a szöveg mely vonásai a szakmai meggyőződésből erednek, és melyek a kollektív vázlatból.

43. **Matthias Klatt – Moritz Meister:** ***Az arányosság alkotmányos szerkezete*** **— 2012.**

A könyv az arányosság felülvizsgálatának és kiegyensúlyozásának elméleti szerkezetét elemzi, Alexy elméletét kiindulópontként veszi, és több szempontból tovább fejleszti. Ez az alkotmányos döntések racionális igazolásának elmélete, nem pedig az igazságügyi mérlegelés szociológiája. A könyv és annak összefoglalója.

A döntéshozatali folyamat szempontjából jelentősége abban rejlik, hogy megmutatja: az alapvető jogokat védő ügyekben az egyensúlyozás különálló lépésekre és igazolási terhekre bontható. Elvileg ez lehetővé teszi annak azonosítását és értékelését, hogy a bírák milyen pontot választanak el.

Az igazolás szerkezete azonban nem egyezik meg azzal a sorrendtel, amelyen keresztül a döntés születik. Még ha egy ítélet módszeresen alkalmazza is az arányossági tesztet, még mindig nem tudjuk, hogy a bírák valóban eljutottak-e az eredményhez ebben a sorrendben.

Ezért a könyv fontos kiegészítője a döntéshozatali folyamatok kutatásának: az empirikus elemzésnek meg kell vizsgálnia, hogyan működnek ezek a normatív követelmények a tényleges megfontolásokban.

44. **Katalin Kelemen, szerkesztő:** ***Alkotmányos érvelés az északi legfelsőbb bíróságokban: empirikus és összehasonlító jogi nézőpont*** **— 2026.**

A kötet az alkotmányos érvelést vizsgálja Dánia, Finnország, Izland, Norvégia és Svédország legfelsőbb bíróságaiban. A CONREASON módszer alkalmazásával összehasonlítja a precedens, törvényhozási előkészítő anyagok, külföldi források és egyéb érvelési típusok szerepét. A 2026-os kötet.

Az ugyanabban az évben közösen írt folyóiratcikk negyven jelentős alkotmányos ügyet választ mind a hét bíróságtól. A cikk bibliográfiai bejegyzése és összefoglalója.

A kutatás kimutatta, hogy a prezentatív anyagoknak – amelyek különösen fontosak az északi jogi kultúrában – és a precedensek súlya különbsége. Ezért az "európai alkotmányos ítélet" érvelése sem egységes az érvelése.

Ez a munka elsősorban a döntések nyilvános érvelését vizsgálja. Erőssége abban rejlik, hogy egy gyakran általános benyomásokkal írt jogi kultúrát egy közös empirikus keretrendszerben hasonlít lehetővé.

45. **Nuno Garoupa – Rebecca D. Gill – Lydia B. Tiede, szerkesztők: *A Legfelsőbb Bíróságok globális perspektívában: Bizonyítékok, módszertanok és eredmények* — 2021.**

A kötet átfogó áttekintést nyújt a felsőbíróságok összehasonlító empirikus kutatásairól, több kontinens tapasztalataira támaszkodva. A bírói döntéshozatali viselkedés mellett előtérbe helyezi a módszertani összehasonlíthatóság kérdését. University of Virginia Press.

Különösen értékes figyelmeztetés az egész kutatási terület számára, hogy **ugyanaz a statisztikai mutató különböző intézményekben eltérő jelenségeket mérhet**. A véleménykülönbségek aránya a publikációs szabályoktól, az esetek összetételétől és a vitakultúra kultúrájától függ; az érvénytelenítés aránya attól is függ, hogyan jutnak az ügyek a bírósághoz.

Így a kötet módszertani kapcsolatot teremt a nemzeti kutatási programok között. Nem állít fel egyetlen univerzális döntéshozatali elméletet, hanem keretrendszert kínál a különböző magyarázatok összehasonlításához.

A bemutatott művek **összehasonlítása hat egymást összefüggő következtetést eredményez a bírói döntéshozatal elméletével** kapcsolatban. Az alábbiakban a folyóirat saját szintézise következik.

Először is, a döntéshozatali hatalom több különböző hatáskör között oszlik meg. Az ügy elfogadása, a bíró-jelentéstevő kijelölése, a panel megalkotása, a megvitatás időpontjának meghatározása és a végleges szöveg megfogalmazása különböző hatalomformák. Az egyenlő bírói szavazatok csak a folyamat egyik szakaszát érintik. Kranenpohl, Arguelhes, Grigoriev és az indiai tanulmányok különböző pontokon tárják fel ezeket a strukturális egyenlőtlenségeket.

Másodszor, a bíró-jelentéstartó és a szakértelem alapú behatolása részben eltérő. A jelentéstevő előnyt élvez az eljárási pozíció miatt; a szakértő a szakmai tekintély miatt. A két szerep egybeeshet, de eltérhetnek is. Ezért az általános alkotmányos ítélethozatal problémáját vizsgálni kell a bírók-közvetítők munkamegosztásával és a bíróságon belüli specializációval.

Harmadszor, a bírói személyzet nem csupán technikai támogató struktúra. Az információk kiválasztása, a precedensek kiválasztása és lehetséges érvek megfogalmazása már lényeges részvételt jelent. Ennek a részvételnek tényleges súlya azonban a személyzet folytonosságától, a bírák irodáinak szervezetétől, a bírók szakértelmétől és az ügy természetétől függ. A személyzet befolyásának általános elismerése nem indokolja azt az állítást, hogy mindenhol jelen van a személyzeti dominancia.

Negyedszer, a nyilvánosan bemutatott egység és a belső konszenzus különböző jelenségek. Az egyhangú döntés valódi meggyőzésen, kezdeti egyetértésen, szűkített érvelésen, munkaterhelésnek tulajdonított hallgatáson vagy intézményi önöntartáson alapulhat. Ezért önmagában is gyenge mutatója a megfontolás minőségének.

Ötödszer, az érvelés egyszerre a kollektív döntéshozatali folyamat terméke, és a későbbi döntések kiindulópontja. Egy olyan esetben kompromisszumként elfogadott mondat később precedensként vagy általános szabványként térhet vissza. Egy azonnali belső kompromisszum így hosszabb távú normatív korlátvá válhat. Itt kapcsolódik a döntéshozatal szervezeti-szociológiai kutatása az alkotmányos tanítás és precedens rendszerek tanulmányozásával.

Hatodik, a legerősebb tanulmányok többféle bizonyítékot ötvözik. Az interjúk feltárják, mit tartanak fontosnak a bírák; a vázlatok megmutatják, mi változott; a szavazási adatok visszatérő mintákat mutatnak; és az érvelés elemzése megmutatja, milyen jogi formát adnak az eredménynek. Egyetlen forrástípus sem pótolhatja teljesen a többit.

Ha a kérdés legszűkebb magjára, a **döntéshozatal tényleges belső előállítására** koncentrálunk, akkor a legerősebb kiindulópontok Kranenpohl, Schnapper, Maltzman–Spriggs–Wahlbeck, Paterson, Cohen, Silva, do Vale, Smekal és társszerzői, Grigoriev és Cortez Salinas munkái. Lübbe-Wolff és Mendes különösen fontos nézőpontokat hoznak hozzá ennek a folyamatnak az intézményi minőségének értékeléséhez; Pokol és Hanretty megvilágítják a tudás és munkamegosztás szerkezetét; a szavazási tanulmányok pedig segítenek tesztelni a döntésekben kialakuló mintákat.

Uwe Kranenpohl analye

Uwe Kranenpohl fő hozzájárulása az empirikus magyarázata arról, hogyan születnek alkotmányos ítéletek egy kollegial bíróságon belül. Kutatása megmutatja, hogyan születnek a német Szövetségi Alkotmánybíróság döntései az ügy előkészítése, a szakmai tudás, a kollektív vita, az informális szakmai normák és az indokok megfogalmazásának kölcsönhatásából. Különösen értékes egy olyan kérdés megértéséhez, amelyre a publikált ítéletek ritkán válaszolnak: **hogyan válik egy bíró javaslata az alkotmánybíróság tekintélyes döntésévé?**

Eredményei elsősorban a német *Bundesverfassungsgericht-et* érintik. Hasznos fogalmakat kínálnak összehasonlító kutatáshoz, de nem szabad automatikusan alkotmányos ítéletek leírásaként kezelni mindenhol. És minden általa beszámolt megfigyelést nem szabad példátlan felfedezésként nevezni. Legerősebb eredetisége abban rejlik, hogy rendszeresen rekonstruálja a korábban csak részben ismert gyakorlatokat, összekapcsolja azokat egymással, és magyarázza intézményi következményeiket.

A központi mű 2010-es monográfiája, *a Hinter dem Schleier des Beratungsgeheimnisses. Der Willensbildungs- und Entscheidungsprozess des Bundesverfassungsgerichts*—nagyjából, *a megfontoló titoktartás fátyola mögött: véleményformálás és döntéshozatal a szövetségi alkotmánybíróságon*. Az 556 oldalas könyv habilitációs kutatásából fejlődött ki. Terjedelme a belső döntéshozataltól a közkommunikációig, legitimitáson és az igazságszolgáltatást fenntartó informális szabályokon át terjed. A kiadó leírása és tartalma.

A könyv körüli legrelevánsabb kiadványok a következők:

Megjelenés	**Hely a kutatási programban**
"Herr des Verfahrens oder nur Einer unter Acht?" (2009), *Zeitschrift für Rechtssoziologie*	A jelentésnök befolyásának fókuszált vizsgálata.
"Die Bedeutung von Interpretationsmethoden und Dogmatik in der Entscheidungspraxis des Bundesverfassungsgerichts" (2009), *Der Staat*	Az értelmezési módszerek és a jogi doktrína szerepe.
Hinter dem Schleier des Beratungsgeheimnisses (2010)	Az átfogó empirikus és elméleti kezelés.
"Hinter verschlossenen Türen" (2011), *Aus Politik und Zeitgeschichte*	A főbb eredmények könnyen érthető bemutatása.
"Was macht eigentlich Karlsruhe?" (2013), a *Die Politik des Verfassungsrechts*	Egy szintézis, amely összeköti a szervezeti elemzést a jogi döntéshozatalsal.
"Döntéshozatal a német szövetségi alkotmánybíróságon" (2016)	Angol nyelvű kezelés az *alkotmánybíróságokon* összehasonlításban.

Megjelenés	Hely a kutatási programban
"Lotse oder Boje?" (2017)	Az értelmezés további vizsgálata, mint bírói mérlegelési erőforrás.
"Interne Einflussfaktoren auf Entscheidungen des Bundesverfassungsgerichts" (2023/2025)	Egy későbbi kézikönyv szintézis, amely későbbi tudományos munkákat is magában foglal.

A bibliográfiai részletek intézményi kiadványlistáján vannak dokumentálva; a legfrissebb szintézis a 2025-ös kézikönyvben jelenik meg. Az alábbi elemzés elérhető publikációira és fejezetek előzeteseire támaszkodik; nem feltételezi, hogy hozzáférjen a monográfia minden oldalához.

Az empirikus alapok rendkívül fontos következtetéseinek értékeléséhez. Kranenpohl harminc félig strukturált interjút készített hivatalban lévő és volt alkotmányos bírákkal 2005 októbere és 2006 januárja között. A válaszadóknak garantált névtelenség maradt. Ezek visszatekintő és reflektív beszámolók voltak a bírói munkáról, nem pedig bizalmas konferenciák közvetlen megfigyelése. Kranenpohl módszertani nyilatkozata, lábjegyzet 2.

Módszertani keretrendszere ötvözi a szervezeti rutinokat, a döntéshozók közötti interakciót, a célzott cselekvést, a szervezeti kultúrát és a kognitív folyamatokat. Ezek a nézőpontok különböző magyarázó kérdéseket vizsgálnak: hogyan haladnak az ügyek az intézményben; mely szereplők léphetnek be; mit keresnek elérni; mely magatartás tekinthető legitimnek; és hogyan alakítja a szakmai tapasztalat egy probléma észlelését. Módszertani architektúrája a könyv részletes tartalmában található.

Ennek a megközelítésnek az a jelentősége, hogy magát a bíróságot is vizsgálat tárgyává teszi. Egy bírói döntést nem lehet megfelelően megmagyarázni pusztán azzal, hogy azonosítjuk a bírák politikai hátterét vagy újraépítjük a végül közzétett jogi érvet. A köztes folyamatok önmagukban is vizsgálatot igényelnek.

Központi szerkezeti megállapítása a kiterjedt munkamegosztás és a kollektív felelősség együttélése. Egy jelentés – *Berichterstatter* – és az a bírói hivatal készít elő egy ügyet, miközben a Szenátus megtartja a felelősséget a döntésért és annak végleges megfogalmazásáért. Kranenpohl a fő sorrendet a következőképpen rekonstruálja:

Színpad	Fő tevékenység
Elosztás	A bírói ügyek elosztása szerinti kiosztás.
Előkészítés	A jelentést nyújtó irodája megvizsgálja az esetet, és előkészíti a *Votumot*.
Tárgyi megfontolás	A Szenátus az ügyet ezen dokumentumon és támogató anyagokon keresztül tárgyalja.
Draftolás	A jelentéstétel a mérlegelési eredményt egy javasolt ítéletté alakítja át.
Leseberatung	A Szenátus közösen megvizsgálja és jóváhagyja az ítélet megfogalmazását.

A Votum egy előkészítő feljegyzés, amely tartalmaz egy javasolt döntést, érvelést és releváns anyagokat. Intézményi feladata, hogy elősegítse a kollektív vizsgálatot. A többi bírótól komolyan kell felkészülniük, és a jelentéstevő javaslata továbbra is felülvizsgálható. Kranenpohl, záró szintézis, 495–496. o.

Az elemzési jelentőség jelentős: a specializáció és a kollegialitás olyan eljárásokon keresztül kapcsolódik össze, amelyek információt osztanak és kihívások lehetőségét teremtik. Önmagában a formális kollektív szavazás nem bizonyítaná, hogy ez megtörténik.

A jelentéstétel többféle megkülönböztethető hatalmi formával rendelkezik. Kranenpohl jelentős mérlegelési jogot jelöl az ügyek kezelésének sorrendje és üteme felett, a bejelentés előkészítésén keresztüli befolyás, valamint a téma ismeretéből fakadó tekintély. Interjúi azt is feltárják, hogy negatív képességgel jár: az előkészület halasztása hosszú ideig megakadályozhatja, hogy egy ügy eljusson a Szenátusba. Az objektív sürgősség korlátozhatja ezt a mérlegelést.

A jelentésnök befolyásos kezdeti értékelést is tesz arról, hogy egy alkotmányos panaszt a kamara kezelhet-e, vagy szenátusi mérleget igényel. Ezek szervezeti ítéletek, amelyek potenciális lényegi következményekkel járnak, még mielőtt a kollégák vitatkoznának az érdemekről. "Der Einfluss der Berichterstatter," 133–134. o.

Ez hasznos különbséget vet arra a **benyomás között, hogy milyen problémák lesznek eldöntésre készek**, és **annak között, hogy a bíróság végül hogyan dönt azokról**. Egy bíró viszonylag sikertelenül lehet kollégáit meggyőzni, mégis jelentős befolyást gyakorol az időzítéssel és előkészülettel. Ezzel szemben egy gyakran elfogadott javaslat nem feltétlenül bizonyítja a dominanciát: kiváló felkészültséget vagy a kollégák kifogásainak előrelátását tükrözheti. Kranenpohl beszámolója szükségessé teszi ezeket a különbségeket.

Különösen feltáró megállapítás a specializáció és az általános ítélőképesség kapcsolatával kapcsolatos. A kijelölt jelentésvezető nem feltétlenül az a szenátusi tag, aki a legerősebb előzetes szakértelemmel rendelkezik a releváns területen. Kranenpohl olyan gyakorlatokról számol be, különösen az Első Szenátusban, amelyek szerint a bírák néha a meglévő szakterületükön kívüli portfóliókat kapnak. A szakmai szakértelem nélküli bírák részvétele is pozitívan várható.

A lehetséges előny az, hogy egy kívülálló megkérdőjelezi azokat a feltételezéseket, amelyeket a szakértők természetesnek vesznek. Egy másik szenátusi tag releváns szakértelemmel rendelkezhet, és kihívhatja a jelentéstevőt ebből a pozícióból. Ezért az ügy előkészítéséért felelős felelősség és a szakmai tudás birtoklása nem kell, hogy egybeesni. "Konformität und Heterogenität," 227–228. o.

Az összehasonlító alkotmányos ítélethozatal szempontjából ez különösen jelentős. Ez azt sugallja, hogy a releváns kérdés nem csupán az, hogy az alkotmánybíráknak szakértőknek vagy általánosoknak kell-e lenniük. Meg kell vizsgálni**, hogyan ötvözi egy intézmény a speciális felkészültséget más jogi szempontból történő vizsgálattal**. A rendszer szélesítheti a vizsgálatot, de sikere attól függ, hogy a bírák képesek elegendő tudást szerezni ahhoz, hogy értelmesen kihívják egymást.

A kollektív megfontolás intézményi teljesítmény Kranenpohl értelmezése szerint. Jellemző mintázatát *ausgewogene kritische Deviációként* írja le – kiegyensúlyozott kritikus megfontolásként. A résztvevők közötti egyenlőség és a közös érvelési nyelv egyaránt szükséges. A titoktartás és a végső kimenetel iránti bizonytalanság lehetővé teszi a bizonytalanság előzetes vagy szokatlan elképzeléseit; a konkrét ügy eldöntésének és jogilag elfogadható érveknek való alkalmazásának kötelezettsége korlátozza a vitát.

Ez egy strukturált interakció, ahol kritikára és felülvizsgálatra van lehetőség, nem pedig korlátlan véleménycsere. Kranenpohl ezt a beszámolót legerőteljesebben a szenátusi eljárásokra alkalmazza, miközben felismeri a kamarai munka különböző feltételeit. "Die Beratung als Forum 'ausgewogener kritischer Deviáció'," 162–163. oldal.

A tágabb jelentés az, hogy a bírói preferenciák nem feltétlenül maradnak állandó az eljárás során. A vita megváltoztathatja, hogyan értik meg a résztvevők magát a problémát. Ennek következtében egy magyarázat, amely kizárólag a bírák állítólagos preferenciáin alapul a megfontolás előtt, figyelmen kívül hagyhatja azt a folyamatot, amely az eredményt hozta létre.

A formális egyenlőség nem szünteti meg az egyenlőtlen személyes befolyást. Kranenpohl interjúi megkülönböztetik a jelentős belső stétszámú bírákat azoktól, akiknek befolyása továbbra is korlátozott. A releváns források közé tartozik az általános jogi képesség, szaktudás, szakmai tapasztalat, a vitakészség és a hírnév.

Egy különösen feltűnő interjú megfigyelés a korai teljesítmény tartós hatásaival kapcsolatos: egy bíró kezelése egy kezdeti szenátusi ügyben olyan elvárásokat teremthet, amelyeket nehéz megváltoztatni. Kranenpohl a státuszt azzal is összekapcsolja, hogy hajlandóak vagyunk újragondolni saját álláspontunkat. A befolyás részben attól függ, hogy hiteles résztvevőként ismernek el a közös érvelésben. "Handlungsressourcen in der Beratung," 199–200. o.

Ez fontos feltétel bármely idealizált megfontolási képhez. Egy érv ereje és a bemutató észlelt tekintélye kölcsönhatásba léphet. Bizonyítékai arra ösztönözik, hogy vizsgálják a formálisan egyenlő bírói testületeken belüli informális hierarchiákat. Azonban az egyéni interjúállításokat az "erős" és "gyenge" bírákról nem szabad statisztikai állításokká alakítani minden Szenátusról.

A Bíróság informális normái segítenek megmagyarázni, hogyan lehetséges ez az interakció. Kranenpohl a kollegial elvárásokat, az intézményi függetlenség védelmét, a titoktartást és a megfelelő magatartás átadását az újonnan kinevezett bíráknak. Néhány interjúalant kezdetben tagadta, hogy léteznek íratlan szabályok, vagy túl magától értetődőnek tekintették a leíráshoz.

Ez a nehézség önmagában is feltáró. A hatékony szervezeti normák akkor működhetnek legerősebben, ha a résztvevők inkább hétköznapi szakmai magatartásként tapasztalják meg őket, nem pedig egyértelmű parancsként. A tanulmány azt is feljegyezi, hogy a kutatási asszisztenseket kizárták a szenátusi megvitatásokból: a felkészüléshez való hozzájárulásuk nem biztosította részvételt a végső bizalmas vitában. "Informelle Normen als zentrales Element der Organisationskultur," 439–440. oldal.

Ennek eredményeként kialakuló elemző különbség a Bíróság írásos eljárási alapszabálya és az életben lévő szakmai rend között. Két bíróság hasonló jogszabálysal, testületmérettel és szavazási szabályokkal rendelkezhet, miközben másként működhet, mert eltérnek az elvárásokban a felkészülés, nézeteltérés, hűség és a tervezet felülvizsgálatára való hajlandóság tekintetében.

A konszenzuskeresés a többségi döntés lehetőségével párhuzamosan működik. Kranenpohl beszámolója a megállapodást kívánatosnak tekinti, miközben a nézeteltérést legitimnek tartja. Elemzése felismeri a konformizmus veszélyeit is, és vizsgálja azokat a feltételeket, amelyek között a kollektív vita elkerüli az alternatívák elnyomását. A könyv kifejezetten összefoglalja a

konszenzuskeresést, a többségi szavazást, a szakmai heterogenitást és a különálló vélemények lehetőségét. Részletes elemző szerkezet, 5–7. fejezetek.

A különbség számít az egyhangú ítéletek értelmezésekor. Az egyhangúság valódi konverenciát, a megfogalmazás közötti alkalmazkodást, általános szakmai feltételezéseket vagy az ellenvélemény iránti vonakodást tükrözheti. Önmagában nem mutathat sem a tökéletes jogi egyeztetést, sem a titkos politikai alkudozást.

Intézményi modelljének egyik következménye, hogy egy használható többségi szabály megvédheti a megfontolást: a résztvevők továbbra is próbálkozhatnak meggyőzni anélkül, hogy minden egyénnek korlátlan vétót adnának. Ez azonban más, mint bizonyítani, hogy minden látszólag konszenzusos döntés meggyőzésből született.

Az ítélet végső megfogalmazása egy másik jelentős döntési szakaszt alkot. Kranenpohl Leseberatungról *szóló beszámolója* kutatásának egyik leginformatív része. A lényegi viták után a javasolt szöveg intenzív kollektív vizsgálaton megy keresztül. Az interjúalanyok ezt a folyamatot néha megterhelőbbnek vagy időigényesebbnek írják, mint az előző megfontolás. Az újonnan kinevezett bírák számára ismeretlennek találhatták az ilyen alapos írásbeli átdolgozást. Kranenpohl Leseberatungról szóló beszámolója.

Alkotmányos jelentőségét könnyű alábecsülni. Az elfogadás abban, hogy egy kérelem sikeres legyen, nem határozza meg az alapelv szélességét, a precedens jellemzését vagy a jövőbeli peresek számára elérhető nyelvezetet.

Vegyünk egy hipotetikus példát: a bírák beleegyezhetnek egy intézkedés érvénytelenítésébe, miközben nem értenek egyet, hogy az ok szűk eljárási hiba vagy egy széleskörű alkotmányos tiltás-e. Mindkét álláspont ugyanazt a közvetlen győztet eredményezi, de radikálisan eltérő jövőbeli korlátokat. A kollektív szöveges felülvizsgálat tehát magában az alkotmányjog létrehozásában is részt vesz.

Az alkotmányos panaszok kezelése korai szakaszban tárja fel a mérlegelést. 2013-as szintézisében Kranenpohl arról számol be, hogy az elfogadhatóság, a döntés elfogadása és a lényegi jelentőség értékelései kölcsönhatásban működhetnek. Az interjú tanúvallomása arra utal, hogy a kereset érdemeinek és jelentőségének észleltsége befolyásolhatja, hogy mennyire szigorúan alkalmazzák a határhatáros bizonyítási követelményeket.

Ezt jogilag korlátozott értékelő helyiségként mutatja be, amelyet belső ellenőrzések kísérnek, nem pedig korlátlan szabadságként, hogy a bíró által kívánt ügyeket válassza. "Was macht eigentlich Karlsruhe?", alkotmányos panaszok megvitatása.

Ez azt jelenti, hogy az alkotmányjog részben olyan döntésekből alakul ki, amelyek részletesebb vizsgálatot kapnak a vitákról. A kutatás kizárólag mérföldkőnek számító ítéletekre korlátozódik, ezért azokat az ügyeket vizsgálja, amelyek már átmentek a következmények szűrőin.

Egy külső vizsgáló számára ez egy nehéz mérési problémát vet fel: a publikált ítéletek látszólagos következetessége együtt élhet jelentős eltérésekkel azoknak az eseteknek a kezelésében, amelyek soha nem hoznak jelentős publikált döntést.

Doktrína kezelése egy feszültséget azonosít a bírói önkötelező jogkör és a folyamatos mérlegelési mérleg között. Korábbi ítéletek olyan szabványokat adnak, amelyek korlátozzák a későbbi döntéseket, és a bíróságon kívül alakítják fel a jogi érvet. Ugyanakkor a túlzottan merev önkötelező rendszer akadályt okozhat az új körülményekre adott válaszokat. Kranenpohl ezért intézményi funkciót ad a doktrinális nyitottságnak: megőrzi az alkalmazkodhatóságot egy olyan rendszerben, amely erősen a folytonosságra irányul.

Interjúi ellenállnak annak az állításnak is, hogy a bírák egyszerűen bármilyen kívánt eredményt választhatnak. A jogi-módszertani kritika belső korlát marad. "Struktursicherung durch externe Steuerung," 331–332. oldal.

Ez az egyik legjelentősebb elméleti meglátás munkásságában. A tanítás egyszerre működhet a következőképpen is:

- egy korábbi döntésekből örökölt korlát;
- egy közös nyelv, amelyen keresztül a kollégák megkérdőjelezik a javaslatokat;
- a Bíróságon kívüli hatalom megteremtésének eszköze;
- egy további fejlődési lehetőség.

A kritikus kérdés az, hogy ezek a funkciók hogyan lépnek kölcsönhatásba az adott esetekben. A doktrinális rugalmasság elősegítheti a kontextusérzékeny ítéletet, de megnehezítheti a bírói hatalom határait a kívülállók számára. Az intézményi funkció magyarázata nem dönti el, hogy egy adott mérlegelési jogkör alkotmányos jogos-e.

A következmények belépnek az érvelési folyamatba, mielőtt a Bíróság választaná a jogorvoslatot. Kranenpohl arról számol be, hogy széles körű egyetértés van az interjúalantak között abban, hogy a bíráknak figyelembe kell venniük döntéseik társadalmi hatásait. Ezek a megfontolások befolyásolhatják magát az értelmezést, valamint az operatív végzés kidolgozását is.

Az elemzés összekapcsolja ezt a Bíróság azon képességével, hogy az alkotmányfelülvizsgálat következményeit személyre szabja, valamint azzal, hogy más intézmények által történő végrehajtástól függ. Egy ítélet jogi helyessége, gyakorlati megvalósíthatósága és valószínű fogadtatása nem mindig választható el a gyártási folyamatban. "Entscheidungsspezifische Steuerungspotentiale bei der Normkontrolle," 367–368. o.

Ez bonyolítja a bírói korlátozás osztályozását. Egy korlátozott jogorvoslat kifejezheti a törvényhozási felelősség iránti tiszteletet, a zavaró aggodalom vagy a hatékony megfelelés elérésére irányuló törekvést. Ezzel szemben egy látszólag szerény beavatkozás egy messzemenő doktrinális állítást állíthat fel. Ezért az elemzésnek meg kell különböztetnie a közvetlen rendet, annak mögöttes okait és az általa teremtett jövőbeli intézményi lehetőségeket.

A titoktartás és az átláthatóság eltérő funkciókat tölt be a magyarázatában. A bizalmas megfontolás védi a beszélgetést, míg a nyilvánosan érthető indokok teszik a bírói hatalom értelmezhetővé. A közzétett nézeteltérés feltárhat egy alkotmányos ellentétet, amelyet az ítélet tekintélyesen megoldott anélkül, hogy intellektuálisan vagy politikai módon megszüntetné.

Kranenpohl ennek megfelelően összekapcsolja a bírói legitimitást mind a belső mérlegelési feltételekkel, mind a külső magyarázattal. Kezelése az értékeken, semlegességen, diskurzusen

és konfliktuson keresztül történő integrációs meglévő elméletekre támaszkodik. "Transparenz, Integráció és legitimáció," 294–295. o.

Ez a megkülönböztetés pontosabb értékelést tesz lehetővé az átláthatósági reformok esetében. A nyilvános hozzáférés az okokhoz, a nézeteltérés nyilvánosságra hozatala, a kiosztásról szóló információk és a megfontolás megfigyelése külön intézményi választások. Az a bizonyíték, hogy a titoktartás elősegíti az őszinte vitát, nem bizonyítja, hogy az igazságszolgáltatás minden más aspektusa átláthatatlan maradjon.

Kranenpohl szervezeti magyarázatot is nyújt a lehetséges bírósági hibákra. 2013-as szintézise a keresztvitát használja fel arra a javaslatra, hogy a bevált rutinok egy társadalmilag kivételes vitát a megszokott tanítás szokásos alkalmazásának minősítenek. A lehetséges probléma az, hogy nem ismerik fel azokat a jellemzőket, amelyek egy látszólag analóg ügyet intézményileg vagy politikailag eltérővé tesznek. Később 2021-ben kifejezetten a kereszt döntésének és Karlsruhe döntéshozatali szervezetének szentelte a 2021-es cikket. 2013-as elemzés; publikációs nyilvántartás.

Ezt magyarázó hipotézisként kell értelmezni, nem pedig minden résztvevő motivációjának bizonyított beszámolójaként. Értéke, hogy szélesíti a vitatott ítéletek lehetséges magyarázatait: a szervezeti kategorizálás számíthat az ideológiával, a doktrínális meggyőződéssel és a stratégiai választással együtt.

A kutatás eredetiségét három különböző szinten érdemes értékelni.

Először is vannak **eredeti empirikus információk**: az időzítésről, a felkészülésről, a belső helyzetről, a bevált szakterületeken kívüli elosztásról, a kollektív szöveges felülvizsgálatról és a panaszfeldolgozás során végzett mérlegelésről szóló beszámolók. Ezek közül néhány gyakorlat ismerős volt bennfentesek számára, de a szisztematikus dokumentáció lehetővé tette őket tudományos vizsgálat számára.

Másodszor, létezik **eredeti magyarázó integráció**. Kranenpohl összekapcsolja a munka elosztását a befolyás elosztásával; a mérlegelést a szakmai normákkal; a doktrínát az intézményi folytonossággal; és az ítéletalkotást a közhatalommal. Ez a kombináció megmagyarázza, miért lehet csak egy komponens vizsgálata félrevezető.

Harmadszor, **hozzájárul az összehasonlító kutatási tervezéshez**. Munkája olyan változókat azonosít, amelyeket a kutatók máshol is vizsgálhatnak: az ütemezés feletti ellenőrzés, az anyagokhoz való hozzáférés, a jelentések megkérdőjelezésének lehetősége, asszisztens részvétel, véleményírási megállapodások és a nézeteltéréseket szabályozó normák. Ezek pontosabb összehasonlító kérdések, mint egyszerűen azt kérdezni, hogy a bíróságok "politikaiak-e".

Az alapvető fogalmaknak azonban elődei vannak. A szervezeti-folyamat elemzése Graham Allisonra épít; a kiegyensúlyozott kritikus megfontolás kiscsoportos kutatásokból származik; és a bírói bennfentesek már leírták Karlsruhe érvelésének egyes aspektusait. Különösen az a metafora, amely az értelmezési módszereket navigációs bójákként mutatja be, nem pilótákként, Ernst Gottfried Mahrenholztól származik, akit Kranenpohl idéz. Nem szabad Kranenpohl saját találmányaként tekinteni. Az ő utalásai és forrásai.

Későbbi publikációi megerősítik a modellt, de nem teremtenek új empirikus alapot a mai Bíróság számára. A 2025-ös kézikönyvfejezet továbbra is hangsúlyozza a munkamegosztást, a megfontolást, az esetjog folytonosságát és a doktrinális nyitottságot. Újabb tudományos munkákat is bevon, köztük Gertrude Lübbe-Wolff megfontoló kultúrákkal kapcsolatos munkáját. Lényeges, hogy módszertani jegyzete továbbra is az eredeti harminc bírói interjút azonosítja empirikus alapként. Ezért a 2025-ös megjelenést nem szabad összekeverni egy 2025-ben végzett új terepmunkakörrel. 2025-ös fejezet, összefoglaló és jegyzetek.

Számos korlátozás továbbra is elengedhetetlen a kritikai értékeléshez. Az alábbiakban a bizonyítékokról alkotott módszertani ítéletek szerepelnek, nem pedig azt állítják, hogy egy adott bíráló kudarcot mutatott a tanulmányában.

A bírák hozzáértő tanúi saját intézményüknek, de rendelkeznek szakmai szókincssel is, amellyel a testület legitimitását képviselik. Egy interjú feltárhat tényleges gyakorlatot, intézményi ideált vagy mindkettő keverékét. A válaszadók közötti egyetértés megerősíti a beszámolót anélkül, hogy véglegesen megállapítanák, mely elemek jellemzik a magatartást, és melyek az elvárásokat.

A visszatekintő tanúvallomás jobban alkalmas a mechanizmusok azonosítására, mint azok gyakoriságának vagy oksági súlyának mérésére. Kimutathatja, hogy a megfontolás néha megváltoztatja a javaslatot; önmagában nem tudja megállapítani, milyen gyakran történik ez, mennyit változtatja meg az eredményeket, vagy hogy a bírák más eljárás esetén másként szavaztak volna.

Az anonimitás ösztönzi az őszinteséget, de korlátozza a kontextuális rekonstrukciót. Az olvasók gyakran nem tudják összekapcsolni egy állítást egy adott ügyhöz, megváltoztatva a Szenátusi összetételhez, szakmai hátteréhez vagy történelmi korszakhoz. Bizalmas ügyfeljegyzések, egymást követő vázlatok és további nézőpontok lehetővé tennék a szigorúbb tesztelést.

A kutatási asszisztensek pozíciója különös figyelmet érdemel. A végső konferenciáról való kizárás nem szünteti meg a korábban kiváltott hatást, amelyet kutatás, anyagok kiválasztása vagy vázlat készítése során gyakoroltak. Ezzel szemben a kiterjedt előkészítő részvétel nem teremti az eredmény feletti kontrollt. E lehetőségek megkülönböztetéséhez valódi munkafolyamatokról szóló bizonyíték szükséges, nem pusztán hivatalos részvételre.

Továbbá a megfontolás együtt létezhet mély társadalmi vagy politikai szelektivitással. A bírák őszintén érvelhetnek a toborzás, szakmai képzés, karriertapasztalat és a jogalap által kezelt jogi anyagok által alakított feltételezések között. Az, hogy kifejezett pártpolitikai alkuk korlátozottak, nem bizonyítja, hogy az intézmény minden szociológiai értelemben politikailag semleges.

Végül, a belső eljárási minőség és a jogos külső jogos jogos hatáskör különálló kérdések. Az alkotmánybíróság gondosan mérlegelhet, miközben kiterjedt hatáskörének megértését alkalmazza. Az igazságszolgáltatásról vagy joghatóságról szóló vitákban Kranenpohl kutatása értékes bizonyítékokat szolgáltatnak arról, **hogyan keletkezik és irányítják belsőleg a bírói hatalmat**, miközben nyitva hagyja a normatív kérdést, hogy **meddig terjedjen ez a hatalom**.

Gertrude Lübbe-Wolff elemzése

Fő hozzájárulása az alkotmányos ítélet tanulmányozásához annak bemutatása **, hogyan alakítják az intézményi struktúrák az egyéni bírák nézeteit kollektív ítéletté**. Gyakran külön vizsgált ügyeket – bírói kinevezéseket, szavazási szabályokat, jelentésnök munkáját, tervezetkészítési gyakorlatokat, kollegial kapcsolatokat és bírósági adminisztrációt – összekapcsolja egy nagyobb kérdéssel: **milyen körülmények között hoz az alkotmányos ítéletek kiegyensúlyozott döntéseket, amelyek segítenek integrálni egy politikai közösséget, és milyen körülmények között erősíti tovább a polarizációt?**

Munkája első kézből származó bírói tapasztalatot, összehasonlító kutatást és intézményi kritikát ötvöz. Ezeket az elemeket meg kell különválasztani: egyes részek az általa tapasztalt gyakorlatokat mutatják be; mások külföldi megállapodásokat rekonstruálnak; mások magyarázatokat vagy reformokat javasolnak.

A központi kiadványok egy fejlődő kutatási programot alkotnak. A legrelevánsabb munkák a következők:

Munkássága	**A programban való hely**
"Die Beratungskultur des Bundesverfassungsgerichts" (2014)	Búcsúbeszéde a Bíróság tanácskozó kultúrájáról.
Wie funktioniert das Bundesverfassungsgericht? (2015)	Az ő beszámolója arról, hogyan működik a német udvar.
"A döntéshozatal kultúrája az alkotmánybíróságokon" (2016)	Az összehasonlító projekt korai bemutatása.
"Miért a német szövetségi alkotmánybíróság megfontoló bíróság, és miért jó dolog ez? Összehasonlító értékelés" (2020; online 2021)	Különösen hasznos angol magyarázat.
"Integráció vagy polarizáció? Hogyan lehet elősegíteni az integratív döntéshozatalt az alkotmánybíróságokon" (2021)	Az intézményi tervezés kérdésének explicit megfogalmazása.
Beratungskulturen. Wie Verfassungsgerichte arbeiten, und wovon es abhängt, ob sie integrieren oder polarisieren (2022; második kiadás 2023)	A fő összehasonlító szintézis: nagyjából a *Cultures of Deliberation: How Working Constitutional Courts and What Tell or What Tell They Integration, illetve Polaris*.

A szerző bibliográfiája szerint a 2023-as kiadás tipográfiai hibákat javított lényegi változtatások nélkül. Az angol nyelvű "Cultures of Deliberation" 2016-ban jelent meg; 2017-ben jelent meg orosz fordítása. A szerzői bibliográfia.

Kiindulópontja, hogy a vitató kultúrához intézményi támogatás szükséges. **A** bírák hajlandósága a meghallgatásra, újragondolásra és együttműködésre nem feltételezhető egyszerűen szakmai erényből fakadni. Egy 2016-os interjúban elmagyarázta, hogy kezdetben gyanította, hogy a német bíróság erős konszenzushoz irányul, amely ösztönző a helytelen kompromisszumot vagy a tévedhetetlenség látszatát. Tapasztalata megváltoztatta ezt a megítélést. A komoly kollektív vitát támogató feltételeket központi vizsgálati témának tekintette. Ennek ellenére elutasította azt a törekvést, hogy minden bíróságra alkalmazható egyetlen, egyetemes helyes eljárást találjanak. Wissenschaftskolleg interjú.

Ennek az álláspontnak a koncepcionális jelentősége jelentős. "Jó bírák" és "jó eljárások" nem tekinthetők független magyarázatként. Az eljárások befolyásolják a bírák által elsajátított szokásokat; ezek a szokások később működtetik az eljárásokat. Így egy eredményes kutatási kérdés az, **hogy mi teszi fenntartható gyakorlattá a nyitottságot az érvelésre, beleértve azt is, ha a bíró erősen nem kedveli az eredményt?**

Ez a kérdés azt is megváltoztatja, mi számít bizonyítéknak. A publikált vélemények feltárják a Bíróság nyilvános igazolását. Önmagukban nem fedik fel, hogyan jutottak el a bírák, mely kifogások változtatták meg a tervezetet, vagy hogy a látszólagos egyetértés elrejtette a megoldatlan nézeteltéréseket.

Kutatása széleskörű, de nem egységes statisztikai felmérés. 2015–2016-os ösztöndíja alatt a Wissenschaftskollegben dokumentumkutatásokat ötvözött interjúkkal, amelyekben a nemzeti és nemzetközi legfelsőbb bíróságok volt és szolgálatban lévő bírái vettek interjúkat. Saját jelentése Berlinben élő vagy látogató bírákkal folytatott beszélgetéseket ír le, amelyeket meghívott interjúalaltak. Kutatási jelentés, 120. oldal.

Thomas Gawron áttekintése összehasonlító hatókörű lefedéseket tartalmaz, **amely 88 országos és hat transznacionális bíróságot** foglal magában. Ez a könyv szélességét mutatja, nem pedig 94 intézmény ugyanolyan intenzív vizsgálata. Az áttekintés különösen hangsúlyozza a többség, jelentéstétel és egymást követő vita szakaszok kezelését. Gawron áttekintése.

Lübbe-Wolff maga is elismeri a szelektív, egyenetlen lefedettséget, és a projektet úgy mutatja be, mint az intézményi ítélőképesség javítását összehasonlításon keresztül, nem pedig a reprezentált adatokból végső oksági törvényeket állapítani meg. *Beratungskulturen*, 16–18. o.

Ez különösen értékessé teszi munkáját a mechanizmusok, elhanyagolt kérdések és intézményi alternatívák azonosítására. Kevésbé alkalmas arra, hogy megbecsüljük, mennyivel javítaná egy adott reform az országok közötti mérlegelést.

Egy kulcsfontosságú különbség a kimenetel és az indokok egyetértése a megegyezés. Lübbe-Wolff két történelmi hagyományt szembeállít:

- A seriatim **hagyományban a kiindulópont az egyéni bíró véleménye.**
- A **per curiam** hagyományban a kiindulópont egy kollektív bírósági ítélet.

Ezek a hagyományok jelentősen összefonódtak. Jelentősebb megkülönböztetése az, hogy egy döntésnek csak a döntéséhez többségi támogatás szükséges-e, vagy a támogató érvelései miatt. A közös indokok megkövetelése további ösztönzést teremt az álláspontok összeegyeztetésére. Lübbe-Wolff magyarázata a 2023-as interjújában.

Itt a *per curiam* egy összehasonlító intézményi szerzői hagyományt nevez meg; nem szabad összetéveszteni az amerikai szűkebb címkével az aláíratlan véleményekre.

Vegyünk például egy példás hét bírós bíróságot. Négy bíró egyetért abban, hogy a jogszabályokat érvényteleníteni kell. Kettő kizárólag a szólásszabadságra támaszkodik; kettő kizárólag az egyenlőségre. A másik három fenntartaná a törvényt.

Van többség az érvénytelenítés mellett, de egyik javasolt alkotmányos igazolás sem igényel többséget. Ennek következtében:

1. A felek talán tudják, ki nyert.
2. A törvényhozók bizonytalanok lehetnek abban, hogy melyik hibát kell orvosolniuk.
3. Az alsóbb bíróságok nehezen tudják meghatározni a szabályozó szabályt.
4. A bíróságnak el kell döntenie, hogy eljárásai lehetővé teszik-e ezt a fokú fragmentációt.

Ez a példa egy olyan problémát tár fel, amelyet a szavazatok önmagában nem lehet megoldani. A megállapodás tárgya számít: egy eredmény, egy kijelentés, egy érvelési lánc és egy teljes vélemény különböző dolgok.

Lübbe-Wolff eredetisége különösen abban rejlik, hogy ezt a megkülönböztetést központi helyre helyezi a mérlegelés összehasonlító tanulmányozásában. Nem ő találta ki a szélesebb körű ítélet-aggregáció problémáját. Hozzájárulása az, hogy összekapcsolja ezt az alkotmánybíróságok gyakorlati szervezetével.

A szavazási eljárás akkor is befolyásolhatja az eredményt, ha az egyes álláspontok változatlanok maradnak. Egy második hipotetikus példa élesebbé teszi a kérdést. Tegyük fel, hogy egy igény csak akkor sikeres, ha elfogadható és jól alapozott:

Bíró	Elfogadható?	Jól megalapozott, feltételezve, hogy elfogadható?	Egyéni természet
A	Igen	Igen	Engedd meg
B	Igen	Nem	Elutasítás
C	Nem	Igen	Elutasítás

A teljes egyéni elrendelésekről szóló szavazás két-egy arányban elutasítást eredményez. A két szükséges javaslatra külön szavazás többséget eredményez mindkét javaslatra, ami potenciálisan sikert hozhat.

Egyik aritmetikai művelet sem téves. Különböző objektumokat aggregálnak.

Lübbe-Wolff vitáka magában foglalja a korábbi kérdés elvesztése után való folytatási kötelezettséget is. Ezt a kötelezettséget megkülönbözteti attól az erősebb, különálló állítástól, hogy a bírónak a korábbi többség alapjait kell alkalmaznia a későbbi kérdések eldöntésekor. *Beratungskulturen*, 84–87. oldal.

Az elemző tanulság az, hogy "a többség döntése" részben eljárási szabályokból áll. A kutatóknak meg kell kérdezniük, hogy miről szavaztak, milyen sorrendben, és milyen következményekkel a későbbi szakaszokban.

Első kézből származó beszámolója feltárja, hogyan működik a kollektív szerzőség. Különösen informatív több megfigyelés 2020-as esszéjében:

- A jelentéstevő előkészítő feljegyzése több száz oldalra is terjedhet, és anyagot szolgáltatnak kollégák független értékeléséhez.
- Az a jelentéstevő, akinek javaslata általában veszít, mégis előkészíti a következő ítéletet.
- A döntéssel szemben álló bírák azonban részt vehetnek a bíróság indokainak szerkesztésében.
- A tervezeteket körbeterjesztett módosításokon és további kollektív vitán esik át.
- Az informális megállapodás megállapítása kiválthatja az explicit szavazást minden pontban.
- Az aláírások a részvételt jelentik az intézményi döntésben, nem pedig személyes egyetértést minden javaslattal.
- A külön vélemény lehetősége ösztönözheti a többségi szövegben történő alkalmazkodást.

Egy finom pszichológiai mechanizmust is azonosít: a bíró felhagyhat tiltakozással anélkül, hogy kifejezetten eldöntené, hogy meggyőzték-e, vagy csak elfogadja a kollektív álláspontot. A későbbi gyakorlat megerősítheti ezt a alkalmazkodást. 2020-as esszé, amely engedélyezett spanyol fordításban érhető el.

Ezek a megfigyelések bonyolítják meg több ismert értelmezési módot a bírói viselkedés értelmezésében. A szerzőség megbízhatatlan rövidítés a személyes ideológiai tulajdonhoz vezető út. Az aláírás nem feltétlenül minden mondatot jóváhagy. Az ellenvélemény hiánya nem teremt teljes kezdeti egyetértést.

Emellett azonosítanak egy bizonyítéki problémát a kvantitatív kutatás számára: a nyilvános nyilvántartás pontosan megfogalmazhatja a bíróság döntését, miközben az egyéni korrekció folyamata nagyrészt láthatatlanná válik.

A jelentés befolyását feltételesen kell értékelni. A jelentéskészítő előnyöket élvez a felkészülésből és specializációból. Lübbe-Wolff azonban megkülönbözteti a meggyőző szakértelem által nyújtott befolyást a kollégák vizsgálati képtelenségével való uralmától. Az anyagokhoz való hozzáférés, az önálló felkészülés és a vita megkérdőjelezésének vagy elhalasztásának lehetőségei befolyásolják ezt a megkülönböztetést. Támogatóan és kritikusan is idézi Kranenpohlt; beszámolója nem teljes körű elutasítása megállapításainak. *Beratungskulturen*, 379–406. o.

Hasznos módja ennek a felismerésnek a három helyzet megkülönböztetése:

Helyzet	**Mit tehetnek a kollégák**	**Következmények**
A szakértelem megosztott	Vizsgálja meg a forrásokat és tesztelje az alternatív érveket	A specializáció erősíti a kollektív ítélőképességet.
A szakértelem nehéz megkérdőjelezni	Formálisan nem értek egyet, de hiányzik a felkészülés vagy az erőforrásaim	Az egyenlő szavazatok együtt élnek az egyenlő befolyással.
Az információt szelektíven szabályozzák	Nem tudom azonosítani a kihagyott alternatívákat	A kollektív támogatás elrejtheti a függőséget.

Ez a keretrendszer segít megmagyarázni, miért nem teremtene automatikusan egy jelentéskészítő eltávolítása az egyenlőséget. Valakinek meg kell szerveznie az anyagot, és a bírák szakértelmük jelentősen eltérhet még formális szakosítás nélkül is. A releváns kérdés az, hogy a munkamegosztás lehetővé teszi-e a vizsgálatot gyakorlati szempontból.

Emellett visszacsatolást azonosít az igazságszolgáltatási szervezet és a jogi összetettség között. A szakorvosok növelik a bíróság képességét a technikailag megterhelő kérdések kezelésére. Lübbe-Wolff szerint ez a képesség maga is ösztönözheti az egyre összetettebb alkotmányos doktrínát, amit az adózásban végzett egyenlőségi felülvizsgálat is jól mutat. *Beratungskulturen*, 381–382. o.

Ez egy különösen sejteltebb betekintés. A szervezeti kapacitás megváltoztathatja azt a részletességet, amellyel az alkotmányos felügyelet lehetségessé válik. Ez további kutatási kérdést vet fel: vajon a nagyobb technikai kompetencia világosabb alkotmányos szabványokat eredményez, vagy egyre bonyolultabb kötelezettségeket, amelyeket a törvényhozók és az állampolgárok nehezen előre látni?

A két eredmény együtt létezhet. Az egyéni ügyek jobb vizsgálata nem szükséges egyszerűbb jogi rendhez vezetni.

A bírói függetlenség és az intézményi pártatlanság eltérő eredmények. Későbbi esszéje, a "One-sidedly Staffed Courts" hangsúlyoz egy megkülönböztetést a következők között:

Koncepció	Központi kérdés
Függetlenség	Mentesek a bírák a helytelen irányítástól vagy nyomástól?
Egyéni pártatlanság	Egy adott bíró úgy közelíti meg a vitát anélkül, hogy kizárná a torzítást?
Strukturális vagy rendszerszintű pártatlanság	A bíróság összetétele lehetővé teszi-e, hogy versengő nézőpontok megkérdőjelezzék a rendszerszintű egyoldalúságot?

Egy teljesen független bírói testület ideológiailag is homogén lehet. Ezzel szemben a politikai részvétel a kinevezésekben nem feltétlenül teszi a bírákat függővé. Aggodalmát az, hogy a tartós numerikus fölény fontos feltételezéseket, szelektív észleléseket és értékelő elkötelezettségeket nem kérdőjelezheti meg eléggé.

Ezért kritizálja, hogy a pártatlanságot pusztán a függetlenség részeként kezelik. A rendszerszintű pártatlanság mellett érvelését koncepcionális és normatív hozzájárulásként kell értelmezni; az esszé nem bizonyítja, hogy minden következménye már megalapozott európai jogi doktrína. "Egyoldalúan személyzettel rendelkező bíróságok," 2024.

Ez a különbség értékes, mert a megfelelő jogorvoslat a diagnózistól függ. A véglegesítés védelme csökkentheti a nyomást anélkül, hogy sokszínűvé tenné a nézőpontokat. A kinevezések diverzifikálása szélesítheti a vitát anélkül, hogy megvédené a bírákat a megtorlástól. A bíróság mindkét reformot megkövetelheti.

Emellett nehéz kérdéseket is felvet, amelyeket a keretrendszere segít feltárni: mely különbségek számíthatnak releváns sokszínűségnek, hogyan kell őket azonosítani, és hogyan kerülheti el az intézményi pluralizmus tartós pártblokkká való megkeményedését?

A kinevezésekkel kapcsolatos kezelése inkább diszkriminációsabb, mint az általános igény a választás "depolitizálására". Svájcról szóló tárgyalásában megkülönbözteti a politikailag elszámozott választást a politikai befolyást fenntartó megállapodásoktól a bírák felett. A rövid, megújuló ciklusok kitéve hagyhatják a bírákat az újranevezéskor várható következményeknek. A választott testületek helyettesítése szakértői bizottságokkal nem szünteti meg automatikusan az alapvető értékelő kötelezettségeket vagy függőségeket. "Richterwahlen in der Schweiz: Wo liegt das Problem?" 2019.

A fontos különbség a **bíró szerepének befolyásolása** és **az irányítás között, hogy az illető később mit dönt**. Ezek kölcsönhatásban működhetnek, de nem azonosak. Minden politikai kinevezést kompromittáltként kezelni elhomályosítja a különbségeket a demokratikus felhatalmazás, az ideológiai kiválasztás, a személyes pártfogás és a folyamatos kényszerítés között.

2022-es javaslata a kinevezési patthelyzetekről ezt az intézményi érvelést dolgozza ki. A hivatalban lévő képviselők hivatalban tartása vagy a szükséges szavazási küszöb végső csökkentése jutalmazhatja azt a félt, aki profitál ezekből a kiszámítható következményekből. Tartalék sorsolást javasol a minősített jelöltek között, akiket több intézmény által jelölnek. A célcélja, hogy kevésbé vonzóvá tegye az akadályok számát azzal, hogy a végső kimenetelt bizonytalanná teszi. "Hogyan akadályozzuk meg a bírói kinevezések blokkolását".

Ez egy eredeti tervezési javaslat, nem egy empirikusan megalapozott megoldás. Hatékonysága a jelöltek kiválasztásától, a határidő hitelességétől, valamint attól függ, hogy a politikai szereplők inkább a lottó várható eredményét választják-e a kompromisszummal. Ezeket a feltételeket az elfogadás előtt meg kell vizsgálni.

Úgy tűnik, hogy a hétköznapi munkakörülmények alkotmányos jelentőséggel bírnak. Összehasonlító projektje magában foglalja a panel méretét és stabilitását, elnöki hatáskört, jelentésteket, munkatársakat, rendelkezésre álló időt, szervezettséget és vitatott etikákat. A kiadói beszámoló a *Beratungskulturenről*.

Egy gyakorlati módja ennek a kutatásra való átültetésének, ha felteszünk:

Intézményi jellemzők	**Érdemes megvizsgálni a kérdést**
Panel mérete	Képes minden résztvevő tartalmas módon részt venni?
Stabil tagság	Az ismétlődő interakció bizalom ösztönző, vagy megerősíti a hierarchiát?
Elnöki hatalom	Ki irányítja a napirendeket és a beszélgetés lezárását?
Személyzeti kiosztás	Kivizsgálhatnak-e a bírák önállóan az ellenvetéseket?
Munkaterhelés és határidők	Lehetséges reálisan újragondolni?
Változatos terjesztés	Reagálhatnak-e a kollégák, mielőtt a pozíciók megnehezíthetők lennének?
Különálló vélemények	Javítja a nézeteltérés a vizsgálatot, vagy ösztönzi a korai nyilvános pozíciót?

Ezek analitikus kérdések, nem egységes válaszok. Ugyanaz az elrendezés különböző kombinációkban eltérő hatásokat válthat ki.

A beszélgetése még az építészetre is kiterjed. Azt javasolja, hogy Karlsruhe látható keringési terei visszatartják a frakciós előzetes találkozókat, támogatva azt a normát, hogy a tartalmas vita a közös konferenciához tartozik. Ez egy hihető mechanizmus, amelyet tapasztalat alapján azonosít, nem pedig az épülettervezés bizonyított független hatása. 2023-as interjú.

A nagyobb felismerés az, hogy a szervezeti részletek befolyásolhatják, hogy kinek érveit hallgatják meg, mielőtt egy alkotmányos álláspont véglegessé válik.

A megfontolás védelme nem jelent feltétel nélküli igazságszolgáltatási hatalom védelmét. Egy 2015-ös interjúban elismerte, hogy az alkotmányértelmezés értékelő lehetőségeket tartalmaz, miközben jogi érvelés és a törvényhozási mérleg tiszteletben tartása korlátozza. Azt is érvelte, hogy a Bíróság felelős az alkotmányos pereskedés mértékéért: saját joggyakorlata segít meghatározni, mely politikai kérdések válnak igazságszolgáltatás számára ismertté. A politikai szereplőket nem szabad csupán azért hibáztatni, hogy a Bíróság által következményessé teszi az eljárásokat. Kifejezetten felismerte a demokratikus hátrányokat, amelyek az erős alkotmányos ítéletet kísérik. Interjú Sibylle Reinhardt-tal, *GWP*, 2015.

Ez a képesítés számít. Két különálló értékelés szükséges:

- Mennyire jól tárgyalja a bíróság az ügyben?
- A bíróságnak rendelkeznie kellene-e vagy gyakorolnia a hatáskört ennek a kérdésnek a döntésére?

A kiváló belső mérlegelés önmagában nem tudja megválaszolni a második kérdést. Egy intézmény átgondoltan gyakorolhatja a hatalmat, de mégis túl sokat gyakorolhat belőle.

Kranenpohlhoz képest a hangsúlyt az összehasonlító intézményi tervezés felé helyezi. Kranenpohl központi vizsgálata interjúk és szervezeti elemzések révén rekonstruálja a német bíróság belső döntéshozatalát. Lübbe-Wolff a bírói tapasztalatot szélesebb körű összehasonlításba hozza az elrendezések és azok lehetséges következményei. Kranenpohl saját, könnyen érthető beszámolója hangsúlyozza a munkamegosztás és a kollektív megfontolás kapcsolatát. Kranenpohl, "Hinter verschlossenen Türen," 2011.

A két megközelítés kiegészíti egymást. Kranenpohl segít elmagyarázni, hogyan működik egy intézmény a nyilvános kimenetei mögött. Lübbe-Wolff megkönnyíti annak megkérdezését, hogy az intézménynek mely jellemzői vannak feltételesek, milyen alternatívák léteznek, és miért alakíthatnak ki látszólag hasonló bíróságok eltérő mérlegelési gyakorlatokat.

Az eredetiségre vonatkozó legerősebb állítások a mechanizmusokat és összefüggéseket érintik. Több hozzájárulás is különös hangsúlyt érdemel:

- **A többségeket az objektumuk alapján kell elemezni. Az** eredményekről szóló egyetértés és az okokból alkotott egyetértés eltérő intézményi igényeket teremt.
- **A bírói szerzőség kollektív abban a módon, ahogyan a közszövegek elrejthetnek.** A megfogalmazás, szerkesztés, aláírás és egyeztetés különálló tevékenységek.
- **A specializációnak feltételes hatásai vannak.** Tudását terjesztheti vagy függőséget teremthet.
- **A függetlenség nem garantálja a rendszerszintű pártatlanságot.** A testület összetétele továbbra is külön alkotmányos kérdés.

- **Az adminisztratív eligazítások alakíthatják a lényegi ítéleteket.** Az idő, a személyzet és a belső hatáskör befolyásolja a kritika lehetőségeit.
- **Az intézményi kapacitás magát a doktrínát is átalakíthatja.** A komplexitás nagyobb vizsgálatának képessége további összetettséget eredményezhet.

Ezek erősebb és védhetőbb állítások, mint azt állítani, hogy ő volt az első tudós, aki felfedezte, hogy a bírák megfontolják, kompromisszumot kötnek vagy előzetes elköteleződést vállalnak munkájukhoz. Eredménye az, hogy részletes, összehasonlító leírást dolgoz ki arról, milyen körülmények között ezeknek a megszokott tényeknek eltérő következményei vannak.

Beszámolója azonban kritikus minősítést igényel. Az alábbiakban a megközelítésének magyarázó korlátainak értékelései találhatók.

Először is, a **konszenzus kétértelmű mutató**. Az egyetértés meggyőzésből, alkalmazkodásból, közös feltételezésekből fakadhat, kimerültségből vagy vonakodásból a befolyásos kolléga kihívásától. Az alacsony ellenvélemény aránya nem tudja megkülönböztetni ezeket a mechanizmusokat.

Másodszor, **a megfontolás és a társadalmi integráció közötti oksági kapcsolat továbbra is nehezen feltérképezhető**. A politikai stabilitás támogathatja a jó megfontolást, míg a jó megfontolás stabilitást támogathat. Mindkettő más körülményektől függhet. Az összehasonlító példák könnyebben azonosítják a lehetőségeket, mint hogy elkülönítik az ok-okozati hatásokat.

Harmadszor, a **mérsékletesség nem egyezik meg az alkotmányos korrektséggel**. Egy kompromisszum javíthat egy ítéletet, de egyes jogigényekhez a bíróság elutasítja a kényelmes konszenzust. Az integratív hatásokat tehát jogi igazolással és a sebezhető csoportok védelmével kell együtt értékelni.

Negyedszer, **az eljárási egyenlőség nem teremt lényegi nyitottságot**. A bírák egyenlő beszédidőt élvezhetnek, miközben megoszthatják a vakfoltokat az intézményen kívüli emberek tapasztalataival kapcsolatban. A feltételezések megkérdőjelezésének lehetősége részben attól függ, hogy mely tapasztalatok és érvek jutnak el a bíróság elé a bíróságon.

Ötödszer, **a bennfentes tanúvallomásnak kivételes értéke és veleszületett korlátai** vannak. Egy korábbi bíró magyarázhatja azokat a gyakorlatokat, amelyeket a dokumentumok kihagynak. Mégis, a visszaemlékezés nem nyújthat teljes nyilvántartást minden interakcióról, vagy nem tudja megállapítani, hogyan értették meg a kollégák azt magánéletben. Bizonyítékai a legmeggyőzőbbek, amikor a tapasztalat, a dokumentumok szabályai és a független beszámolók találkoznak.

Végül, **egy tárgyaló bíróság továbbra is jelentősen bővítheti az igazságszolgáltatási hatáskört**. A kollektív ellenőrzés javíthatja az alkotmányos beavatkozás minőségét anélkül, hogy megoldaná annak demokratikus legitimitását. Ez továbbra is alapvető határ a munkája szélesebb jelentőségének értékelésekor.

Angol nyelvű kiindulópontként a legjobb belépés a 2020-as összehasonlító esszéje a német bíróságról. A legteljesebb feldolgozás a *Beratungskulturen*, különösen a többségi követelményekről, jelentéstekről és a konzultációk szervezéséről szóló megbeszélései. Ezeket a 2024-es esszéjével együtt olvasva a rendszerszintű pártatlanságról egyszerre kiemeli hozzájárulásának leíró gazdagságát és intézményi ambícióját.

Dominique Schnapper elemzése

Dominique Schnapper fő hozzájárulása annak szociológiája, hogyan válnak lehetővé alkotmányos döntések egy kis, politikailag toborzott, jogilag korlátozott intézményen belül. Munkássága megvilágítja a jogi érvelés, a szakmai háttér, az informális kapcsolatok, az intézményi hűség és a kollektív megfontolás közötti kölcsönhatást. Különös értéke pozíciójából fakad: 2001 és 2010 között tanulmányozta a francia alkotmányozó tanácsot, miközben tagként részt vett annak döntéseiben.

Munkája központi értelmezési kérdése ez: **hogyan szerezhet egy olyan intézmény, amelynek tagjai nagyrészt a politikából és a felsőbb közigazgatásból származnak, független bírói identitást?** Válasza jelentős súlyt ad a jog és intézményi gyakorlat korlátaira, miközben személyes tárgyalásokat és politikai kapcsolatokat is feltár, amelyek bonyolítják az alkotmányos ítélet idealizált képét.

Hozzájárulását leginkább a következő kiadványok értelmezik:

Munkássága	Relevancia az alkotmányos döntéshozatalban
Une sociologue au Conseil constitutionnel (Gallimard, 2010, 452 oldal)	A fő tanulmány, amely az intézményi történelmet, a tagok szociológiai beszámolóját és a Tanács jogi tevékenységének elemzését ötvözi.
"L'expérience-enquête au Conseil constitutionnel. Réflexion sur la méthode," *Sociologie*, 2(3), 2011, 295–309. oldal	Elmagyarázza, milyen részvétel tette lehetővé számára, hogy felfedezze és kezelje az általa tartozó intézmény tanulásának módszertani nehézségeit.
Interjú Xavier Philippe-szel, *Annuaire international de justice constitutionnelle*, 26–2010, 2011-ben megjelent, 31–39. oldal	Elmélkedik a bírói szerep és a Tanács munkamódszereinek változásairól.
"Conseil ou Cour constitutionnelle?", *Telos*, 2025. február 18.	Újrafogalmazza és minősíti álláspontját a politikai toborzásról, jogi kompetenciáról és a Tanács bírósággá való átalakulásáról.

A kiadó bemutatása a könyvet kiemeli annak szokatlan részvételi és szociológiai reflexiós kombinációját. A későbbi módszertani esszé különösen fontos abban, hogy megfigyeléseit megkülönböztesse a belőlük levont szélesebb következtetésektől.

Módszere hozzáférést adott számára olyan döntési aspektusokhoz, amelyeket interjúk és publikált ítéletek ritkán fednek fel. Döntéshozóként lépett be a Tanácsba; a explicit kutatási projekt később alakult ki. Kezdetektől naplót vezetett, és végül megközelítését *expérience-*

enquête-ként írta le: egy tapasztalaton belüli vizsgálatként. Ő felelt a megfigyelt döntésekért, és közvetlenül tapasztalhatta a nézeteltérést, meggyőzést, frusztrációt és bizonytalanságot. Módszertani esszéje elismeri azt is, hogy nehéz megtartani az analitikus távolságot, ahogy az intézményi gyakorlatok megszokottvá válnak. Schnapper, "L'expérience-enquête", különösen 297–303. oldal.

A módszertani jelentőség hangsúlyozást érdemel. Az interjú által megkérdezett bíró általában egy már befejezett folyamatot mesél el. Ez a beszámoló nagyobb hangsúlyt adhat a végső jogi indoklásnak, mint amennyit a döntés megalkotása alatt tartott. Egy résztvevő észreveheti a megmaradt javaslatokat, a hangsúlyváltásokat, habozást és olyan okokat, amelyek eltűnnek a közzétett ítéletből.

Ez nem teszi automatikusan felülmúló értelmezést a résztvevők értelmezésével. Másfajta bizonyítékhoz jut hozzá. A résztvevő félreértheti kollégái motivációit, távol maradhat néhány informális eszmézéstől, vagy utólag egy preferált magyarázat köré szervezheti az eseményeket. Schnapper jelentősége részben abban rejlik, hogy ezt a feszültséget láthatóvá teszi: a tagság tudást biztosít, miközben olyan kötődéseket teremt, amelyek formálhatják annak értelmezését.

Tanulmánya ezért eltér mind a hagyományos bírói memoártól, mind a bírói szavazatok rendszerszintű adatkészletétől. Szokatlanul tájékozott intézményi megfigyelést nyújt, de nem szolgáltatja nyilvánosan reprodukálható feljegyzést minden nézeteltérésről.

A könyv feltáró feltáró. A Tanács történelmi fejlődésétől a tagok társadalmi jellemzőihez, majd jogi szerepéhez jut. Ahogy Liora Israël kortárs kritikája magyarázza, Schnapper a kinevezést kétértelmű karriereseményként kezeli: akadémiai karriert koronázhat, miközben egy volt miniszter politikai jelentőségének viszonylagos csökkenését jelenti. A tagok ugyanahhoz az intézménybe különböző értelmezéssel lépnek be a tagság jelentéséről. Israël, kritika a *Canadian Journal of Law and* Society-ben, 2011.

Ez a megfigyelés jelentős elemző következményekkel bír. A bírók közötti formális egyenlőség nem jelenti az egyenlőséget a bírói hivatalhoz fűződő viszonyukban. Az egyik tag a doktrinális teljesítményt tekintheti a siker központi mérőszámának; egy másik nagyobb jelentőséget tulajdoníthat a politikai megfontolásnak, a gyakorlati következményeknek vagy a közvélemény megítélésének. Az ítélethozatal szociológiájának meg kell vizsgálnia ezeket a különböző befektetéseket a szerepben.

Az egyik legeredményesebb különbsége az, hogy azok között van, akik jogász a domináns irányultságuk, és azok között, akiknek domináns irányultsága politikai. Ezek elemző típusok, nem pedig egymást kizáró életrajzok. Egy személy rendelkezhet jogi képzettséggel és kiterjedt politikai karrierrel. Ez a különbség az alkotmányos kérdések során alkalmazott ítélethozatali tapasztalatokat és szokásokat érinti.

2025-ös vitájában Schnapper kifejezetten védi az együttműködést ezen irányítások között. Különösen értékesnek tartja a politikai tapasztalatot választási vitákban, de bírálja a politikusok túlzottan túlzott túlzottságát és az egyetemi jogtudósok eltűnését. Azt is hangsúlyozza, hogy a technikai szakértelem nem szüntetheti meg a politikai irányultságot: az értelmezés feltétlenül magában foglalja az értékeket és gondolkodásmódokat. Schnapper, "Conseil ou Cour constitutionnelle?" .

A hasznos következtetés az, hogy két különböző kérdést kell választani:

- Rendelkezik-e egy tag azzal a tudással, amely szükséges ahhoz, hogy önállóan értékelje a jogi érveket?
- Ez a tag politikai vagy normatív kötelezettségvállalás nélkül közelíti meg az alkotmányos kérdéseket?

Az elsőre szóló igenlő válasz nem tudja megállapítani a másodikat. Ezzel szemben a politikai tapasztalat önmagában nem bizonyítja az alkotmányos értelemképtelenséget. Álláspontja arra ösztönöz, hogy vizsgálják az intézményen belüli intellektuális munkamegosztást.

Ebből a szempontból a toborzás több szempontból is számít, mint a párttagság miatt. Ez befolyásolja, hogy a tagok milyen érveket ismernek fel azonnal, milyen információkat tartanak relevánsnak, és hogy képesek megkérdőjelezni a javasolt jogi megoldást.

Beszámolója arra is felhívja a figyelmet a formális szavazati jogkör és a döntéshozatal előkészítésének képessége közötti kapcsolatra. A jelentéstétel, a főtitkár, a jogi szolgálatok és a többi tag különböző szakaszokban vesznek részt az ügy megformálásában. A végső szavazásra korlátozott elemzés tehát sok mindent kihagy a folyamatból.

Egy konkrét példa jelenik meg az interjújában Xavier Philippe-vel: azt jelenti, hogy minden tag részt vett a kormány főtitkárával folytatott találkozóra, míg korábban a részvétel csak a jelentéstétel volt. Ez egy változás abban, hogy ki kapja és ki kérdőjelezheti meg a kormány magyarázatát az előkészítés során. Ugyanebben az interjúban leírja a felhalmozott kompetenciát, amelyet sajnált, hogy nem használt tovább, amikor a mandátuma lejárt. Philippe, interjú Schnapperrel.

Ezek a megfigyelések két intézményi problémát sugallnak.

Először is, az **előkészítő információkhoz való hozzáférés befolyásolja a befolyás gyakorlati elosztását**. Az a tag, aki közvetlenül találkozik a kormány érveivel, más lehetősége van a gyengeségek felismerésére, mint az, aki csak későbbi előadást kap. A részvétel bővítése így megváltoztathatja a megfontolás feltételeit, még akkor is, ha a szavazási szabályok azonosak maradnak.

Másodszor, a szakértelem idővel szerzik meg. Egy fix időtartam megvédheti a függetlenséget és lehetővé teszi a megújulást, miközben eltávolíthatja a tagokat éppen akkor, amikor azok kiemelkedően jártassá válnak. Az állandó személyzet így olyan intézményi memóriával rendelkezhet, amellyel az egyes tagok nem tudnak felérni. Ezek az ő megfigyelései elemző következményei, nem pedig formális modell, amit ő maga teremt.

A főtitkár jelentősége különösen itt jelentős. Schnapper módszertani elmélkedése leírja az előkészítő nézeteltéréseket, amelyek az adott hivatalt érintik, és azonosítja a főtitkárt és a szolgálatokat a jogtudományi folytonosság őrzőiként. Azt is megjegyzi, hogy a hivatalos kommentárok és tudományos értelmezés koherensebb megjelenést adhatnak azoknak a döntéseknek, amelyek kikészítése esetlegesen és egymást követő módosításokat igényel. Schnapper, "L'expérience-enquête," 304–305. o.

A nagyobb jelentés az, hogy **a rendelkezésre álló jogi alternatívák meghatározásának joga ugyanolyan fontos lehet, mint az, hogy ezek közül válasszon**. Egy dosszié elkészítése magában foglalja a precedensek azonosítását, analógiák kiválasztását, nehézségek azonosítását

és egy működő megoldás megfogalmazását. Ezek a tevékenységek alakítják azt, amit a döntő tagok jogilag ésszerűnek tartanak.

Ennek ellenére túlzás lenne azt állítani, hogy a főtitkár "valóban dönt", míg a tagok csak ratifikálnak. Schnapper bizonyítékai alátámasztják a felkészítő befolyásra való figyelmet; nem állapítják meg, hogy ez a befolyás ellenállhatatlan vagy egységes az ügyek között. A jobb kérdés az, hogy a tagok mikor rendelkeznek tudással, idővel és elszántsággal ahhoz, hogy újranyissák azt a keretet, amelyben egy ügyet bemutattak.

Legfeltűnőbb feltárásai közül néhány a személyes kapcsolatok közötti feltételekről szól, amelyek között megállapodás születik. Elina Lemaire olyan részeket idéz fel és vizsgál, amelyekben Schnapper megemlíti a kollégájának ismétlődő vereségeket okozó vonakodását, egy rendkívül elkötelezett jelentéstevő miatti aggodalmát, politikai barátságot, esetleges megtorlást egy későbbi ügyben, valamint a működőképes légkör megőrzésének vágyát. A jogi érvelés együtt létezik a szolidaritás, presztízs és személyes kapcsolatok megfontolásával. Lemaire, "Dans les coulisses du Conseil constitutionnel," 2012.

Az eredetiség itt az empirikus specifikusság. Az általános állítás, miszerint a bírák emberek, nem informatív jellegű. Ezek a megfigyelések olyan mechanizmusokat azonosítanak, amelyeken keresztül az interperszonális kapcsolatok befolyásolhatják a kollektív ítéletet.

Például a mai egyetértés fenntartása értékes lehet, mert a tagok holnap együtt dolgozni várnak. A nézeteltérésnek kapcsolati költsége van, amely túlmutat az azonnali ügyön. Egy tag erősen erőltetheti az ellenvetést, amikor a kérdés alapvetőnek tűnik, de elfogadhatja a tökéletlen megfogalmazást, ha a folyamatos konfliktus aránytalannak tűnik.

Ez több lehetséges egyetértési forrás között különbséget teremt:

Megállapodás forrása	**Mit jelentene analitikusan**
Meggyőzés	Egy tag megváltoztatja az értékelését, mert egy másik érv erősebbnek tűnik.
Szállás	Egy tag elfogad egy olyan formulációt, amely részben kielégíti a versengő aggályokat.
Tisztelet	Egy tag a másik résztvevő szakértelmére vagy státuszára támaszkodik.
Stratégiai mértékegység	Egy tag korlátozza az ellenállást a későbbi együttműködés várható következményei miatt.
Közös feltételezések	A tagok egyetértenek, mert hasonló megértésekből indulnak, amelyek nagyrészt még nem vizsgáltak.

Ez a táblázat egy analitikus differenciálás, nem Schnapper saját osztályozása. Célja, hogy megmutassa, miért nem elegendő megfigyelő egyeztetés a pártatlan megfontolás működésének bizonyításához. A kutatóknak meg kell vizsgálniuk, hogyan született meg a megállapodás.

Ugyanígy az interperszonális alkalmazkodás létezése nem bizonyítja, hogy az ítélet jogilag védhetetlen lenne. Egy döntés társadalmi okai és annak igazolásának érvényessége kapcsolódó kérdések, de egyik sem helyettesítheti egyszerűen a másikat.

Schnapper munkája különösen értékes, ha a jogi kényszer és a társadalmi véletlen együttélésének leírásaként olvasható. Egy alkotmányozó bíró előnyösebb eredményt hozhat, de mégis komoly nehézségekkel szembesülhet annak összeegyeztetésében a meglévő tanokkal. A jogi érvelés ezután megváltoztatja, mit lehet hitelesen javasolni, alátámasztani és fenntartani az idővel.

Ennek a felismerésnek a legerősebb értelmezése intézményi. Egy bíróság korábbi döntései olyan kötelezettségeket jelentenek, amelyeket jelenlegi tagjai örökölnek. Az ezektől való eltérés további magyarázatot igényelhet, és az intézményt következetlenséggel kapcsolatos vádaknak lehet kitéve. A jogi folytonosság tehát szervezeti emlékezeten, szakmai elvárásokon és előrelátható kritikán keresztül működik.

Lemaire elemzése fontos feltételt ad: a folytonosság és az intézményi legitimitás iránti aggódás arra is ösztönözhet a visszafogottságot, amikor a jogok védelme beavatkozásra utalhat. Az intézményi önvédelem és a jogvédelem nem feltétlenül egyeznek egybe. Lemaire, "Dans les coulisses".

Ez egy nehéz értékelő kérdést vet fel. Amikor egy bíró elhagy egy személyesen preferált eredményt a megszokott doktrína megőrzése érdekében, az a bírói fegyelem, a túlzott konzervativizmus vagy azok iránti tisztelet bizonyítéka, akik az precedens értelmezését irányítják? A válasz megköveteli a tényleges jogi alternatívák vizsgálatát. A korlátozás ténye önmagában nem döntheti el.

Schnapper beszámolója ezért akkor válik a leghasznosabb, amikor azt *vizsgálja, hogyan* korlátozza a jog: melyik precedenst tekintik irányítónak, ki azonosítja azt, léteznek-e versengő precedens, és milyen következményekkel járnak a résztvevők az irányváltásnak.

Egy másik fontos megállapítás, hogy a Tanácsba való belépés nem szakítja el a tagok korábbi társadalmi kapcsolatait. Arnaud Esquerre hangsúlyozza Schnapper feltárásainak értékét a Tanács tagjai és a politikai és adminisztratív világ közötti folyamatos kapcsolatokról. Megjegyzi azt is, hogy Schnapper felismerte, hogy kezdetben alábecsülte ezeket a külső kapcsolatokat. Esquerre, "Comment la sociologie peut déplier le droit," 2014.

Az összehasonlító alkotmányos kutatáshoz ez legalább három független formát kell megkülönböztetni:

1. **Függetlenség az utasításoktól:** hogy a külső politikai hatóságok irányíthatnak-e döntést.
2. **Független ítélőképesség:** hogy a tagok kritikusan értékelik-e a javaslatokat és érveket.
3. **Távolság a közös társadalmi nézőponttól:** vajon az intézmény figyelembe veszi-e a tagok számára ismerőseken túlmutató nézőpontokat.

Ezek függetlenek lehetnek. A bíró elutasíthatja korábbi politikai szövetségese nyomását, miközben megtartja a kormányban töltött élete során kialakult feltételezéseket. Hasonlóképpen, egy kollégium belül független, de társadalmilag szűk lehet.

Ez a megkülönböztetés különösen hasznos, mert a politizálásról szóló beszélgetések gyakran a kinevezésre és a nyílt beavatkozásra koncentrálnak. Schnapper megfigyelései ösztönzik a figyelmet a hétköznapi ismeretességre, a megosztott tapasztalatokra és az állami érdekek

megszokott megértésére. Az ilyen kapcsolatok befolyásolhatják az észlelést anélkül, hogy parancsot, alkut vagy tudatos elfogultságot igényelnének.

Kutatása felveti a kérdést a **Tanács közidentitásának kialakulásával kapcsolatban is, mint egyetlen érvelő szereplőként**. Egy publikált ítélet intézményesként beszél. Egységes megfogalmazása nem tárja fel azokat a különböző megfontolásokat, amelyek miatt a tagok támogatták.

Az elemző kérdés szélesebb körű, mint a titoktartás. Különböző tagok különböző okokból támogathatják ugyanazt az operatív eredményt. A végső szöveg kompromisszumot fogalmazhat meg ezek között az okok között, vagy egy szűkebb érvet, amely több álláspont számára elfogadható. Későbbi kommentátorok ezután az ítéletet egyetlen koherens alkotmányos filozófia kifejezéseként értelmezhetik.

Egy hasznos kutatási terv tehát megkülönböztetné az eredeti javaslatot, az előkészítés során történt változásokat, a végső indokokat és az azt követő doktrínális értelmezést. Ezek különböző szakaszok, amelyekben alkotmányos jelentés kialakulhat. Schnapper munkája segít megmagyarázni, miért nem képes csak a publikált ítélet olvasása rekonstruálni az egész döntéshozatali folyamatot.

Megközelítésének korlátai jelentősek, és számítanak az eredetiségének értékelésekor.

Az első a titoktartás által kiszabott korlátozás. Az Israël áttekintése felhívja a figyelmet Schnapper döntésére, hogy nem használja a naplókivonatokat dokumentumként az egyének és megvitatások esetén. Ez a választás védi a tagsághoz kötött kötelezettségeket, de korlátozza az olvasók képességét, hogy általános megfigyeléseket azonosítható esetekkel összekapcsoljanak, és függetlenül értékeljék azok jelentőségét. Israël, 2011. évi áttekintés.

A bizonyítékok okozta nehézség pontosan megfogalmazható: egy megfigyelés megállapíthatja, hogy egy mechanizmus megtörténik anélkül, hogy megállapítaná, milyen gyakran történik meg, milyen döntéseket érint, vagy mennyi magyarázó súlyt érdemel. Egy élénk példa a személyes alkalmazkodásra nem tudja megmondani, hogy milyen gyakori a hagyományos jogi meggyőződéshez képest.

A második korlát az **intézményi szocializáció és a jobb ítélőképesség közötti különbséget** érinti. Az intézmény gyakorlatainak elsajátítása növelheti a kompetenciát. Emellett normalizálhatja az elkerülhető gyengeségeket is. Ezért a bírói szerephez való hozzászokás független szabványra van szüksége a tanult értékelésére.

Ez különösen fontos, amikor azt értékelik, hogy a hivatal a politikai kinevezetteket bírákká alakítja. Számos átalakulás lehetséges: nagyobb függetlenség a kinevező hatóságoktól, nagyobb tisztelet a megalapozott doktrínák iránt, erősebb hűség az intézmény iránt, vagy mélyebb konformitás a kollégákkal. Ezeket az eredményeket nem szabad felcserélhetőnek tekinteni.

A harmadik korlát a szervezeti megfigyelés és a lényegi jog közötti kapcsolat. Esquerre Schnapper külső kapcsolatokra való figyelmét tulajdonítja, de bírálja tanulmányát és Latour intézményi etnográfiáját is, amiért nem vizsgálják eléggé a jogi tartalmat. A szervezet és résztvevői tanulmányozása önmagában nem magyarázza meg bizonyos normák kialakulását, alkalmazását és társadalmi hatásait. Esquerre, "Comment la sociologie peut déplier le droit".

A legerősebb válasz ötvözné megközelítését bizonyos viták alapos vizsgálatával. Felmerülne a kérdés, milyen alternatív jogi megfogalmazások álltak rendelkezésre, miért győzött ez, és mely érdekeket vagy csoportokat érintette. E kapcsolat nélkül a gazdagon leírt döntéshozatali kultúra csak lazán kapcsolódhat az alkotmányos döntéshozatal lényegéhez.

Egy kapcsolódó kritika a kutató jogi tekintélyhez való hozzáállásával kapcsolatos. Romain Juston Morival, aki Liora Israël Schnapperről és Latourról alkotott értékelését tárgyalja, feltárja a "törvény előtt" maradás kockázatát: a joghatóságot különálló, tekintélyező szféraként kezelni, nem pedig annak számos hétköznapi társadalmi formáját vizsgálni. Juston Morival, "L'amplitude du droit, ressource pour la sociologie?", 2022.

Schnapperre alkalmazva a kérdés az, hogy az intézmény tiszteletet kiváltó képességének magyarázata néha elcsúszik-e a saját legitimitásának elfogadásához. Ez módszertani kritika, nem pedig annak bizonyítása, hogy megfigyelései hamisak.

Végül, közvetlen megfigyelési időszakának egyértelműnek kell maradnia. Fő beszámolója 2001–2010-re vonatkozik, nagyrészt a Tanács jelentős gyakorlata előtt, amely a meglévő jogszabályokat a *"precedetaire de constitutionnalité"* kérdés alapján felülvizsgálta volna. Nem szabad közvetlen etnográfiai bizonyítékként kezelni a későbbi eljárás érett működéséről. Az időzítést a könyve kortárs vitájában is megemlítik. Israël, 2011-es áttekintés.

Schnapper hozzájárulásának eredetisége legerősebb a bizonyítékok szintjén és a magyarázatok kombinációjában. Öt eredményt választanék meg:

- **Az alkotmányos hatalom gyakorlásának tapasztalatát viszi be szociológiai vizsgálatba.** A döntés bizonytalansága és felelőssége elemzés tárgyává válik.
- **Láthatóvá teszi a felkészülést és a formális interakciót.** A formális megbeszélés egy nagyobb folyamat egyik szakaszává válik.
- **Összekapcsolja a toborzást a gyakorlati gondolkodással.** A tagok karrierje a szokásokon, kompetenciákon, kapcsolatokon és elvárásokon keresztül számít.
- **Lehetővé teszi, hogy a jogi korlátokat és az emberi befolyást együtt vizsgálják.** Egyiket sem kell feltételezni, hogy minden kimenetelt megmagyarázza.
- **Feltárja a bírói függetlenség belső tanulmányozásának módszertani nehézségeit.** A megfigyelő saját alkalmazkodása is a probléma részévé válik.

Nem szabad mind világszerte példátlan elméleti felfedezésként tekinteni. Az intézményi szocializáció, informális szervezés, szakmai tekintély és a kollektív döntéshozatal hosszú múltra tekint vissza a szociológiában. Eredménye, hogy vizsgálja ezek kölcsönhatását egy szokatlanul nehezen hozzáférhető alkotmányos intézményben tartós részvétel révén.

Az alkotmányos ítélet tanulmányozásához ezért a legigényesebb kérdés az, amely munkájából kiderül: **milyen körülmények között javítja a bíróság belső élete a független jogi ítéletet, és milyen feltételek mellett eredményez tiszteletet, alkalmazkodást vagy konformitást?** Schnapper rendkívül értékes anyagot nyújt ennek a kérdésnek a megválaszolásához, miközben jelentős munkát hagy az esetspecifikus rekonstrukción, összehasonlításon és a lényegi jogi eredmények vizsgálatán.

Pasquale Pasquino – Barbara Randazzo elemzése

Pasquale Pasquino és Barbara Randazzo fő hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletek készítését önálló tanulmányi tárgy tette. Munkájuk a nyilvánosságra hozott döntés mögötti intézményi tevékenységre irányítja a figyelmet: hogyan jutnak az ügyek a bírósághoz, ki készíti elő őket, hogyan cserélik meg az érveket, hogyan kezelik a nézeteltérést, és hogyan válik egy kollektív álláspont tekintélyes szöveggé.

Hozzájárulásaikat azonban meg kell különíteni. Közösen szervezték és szerkesztették fontos vizsgálatokat, de nem írtak egyetlen, egységes alkotmányos döntéshozatali elméletet. Pasquino jellegzetes hozzájárulása összehasonlító és elméleti, összekapcsolva a bírói szervezetet a megfontolással és a legitimitással. Randazzo közvetlenebbül járul hozzá az asszisztensek tanulmányozásához, az alkotmányos eljáráshoz, az ítélethozatalhoz való hozzáféréshez, valamint a nemzeti és európai bíróságok közötti kapcsolatokhoz.

Ezért az eredetiségük legvédhetőbb értékelése egy **egyedi kutatási program, amelyet intézményi megfigyelések és eljárási elemzések támasztanak** alá, nem pedig korábban ismeretlen igazságszolgáltatási gyakorlatok felfedezése mindenhol.

Közös vállalkozásukat két gyűjtemény képviseli:

Munkássága	**A tantárgy jelentősége**
La giustizia costituzionale ed i suoi utenti (2006), szerkesztette Pasquino és Randazzo	Az alkotmányos igazságszolgáltatást vizsgálja azokkal, akik használják és támogatják azt; tartalmazza Randazzo igazságügyi kutatási asszisztensekről szóló tanulmányát.
Come decidono le Corti costituzionali (e altre Corti). Hogyan hoznak döntéseket az alkotmánybíróságok (2009), szerkesztette: Pasquino és Randazzo	A döntéshozatal belső előállítását teszi az összehasonlító vizsgálat kifejezett témájává.

Az első kötet bibliográfiai részleteit és Randazzo hozzájárulását a milánói egyetem gyűjteménye erősíti meg; a második kötet a kiadója által szerepel. Milánói Egyetem feljegyzése; Giuffrè 2009-es kötete.

Szükséges a bizonyítékok részlete: több releváns cikket teljes egészében meg tudtam vizsgálni, de nem az egész 2009-es gyűjteményt vagy Randazzo 2006-os fejezetét. E két mű esetében megkülönböztetem az ellenőrzött bibliográfiai információkat és az azt követő tudományos leírásokat az elsődleges szövegekben elérhető érvektől.

A 2009-es gyűjtemény összegyűjtötte az alkotmányos ítéletekről Izraelben, Németországban, Spanyolországban, Franciaországban és Olaszországban. Olaszországi közreműködői között volt Sabino Cassese, Leopoldo Elia, Ugo de Siervo, Valerio Onida és Gustavo Zagrebelsky. Egy melléklet kiterjesztette a vizsgálatot más bírósági intézményekre is, beleértve a francia *Cour de Cassationt*, *Conseil d'*État-t és a WTO fellebbviteli testületét. Ez a szélesség számít: az igazságszolgáltatási döntéshozatalt összehasonlíthatóvá tette különböző intézmények között anélkül, hogy feltételezné, hogy az alkotmánybíróságok teljesen egyedi szervezeti logikával rendelkeznek. Ezeket a jellemzőket egy későbbi tudományos elemzés dokumentálta a gyűjteményről. Alessandro Marinaro vitája, 121–122. oldal.

A szerkesztők teljesítménye azonban nem szabad tanúik hozzájárulásait magába fogadni. Egy alkotmányozó bíró megfigyelése maradt annak a bírónak a tanúvallomása. Pasquino és Randazzo szerkesztői eredetisége abban rejlik, hogy ilyen beszámolókat egy közös magyarázó kérdés köré állítanak össze.

Pasquino kiindulópontja, hogy az alkotmánybíróság hatalma részben attól függ, hogyan hozza meg döntéseit. John Ferejohnnal közösen írt fejezetben, "Alkotmánybíróságok mint megfontolási intézmények" (2002) című műben az alkotmánybíróságok jelentős döntéshozatali hatalommal rendelkező intézményekként jelennek meg. A választott politikusoktól való függetlenség nem elegendő ennek a hatáskörnek az igazolásához: a bíróságoknak indokokat is kell szolgáltatniuk. A szerzők a bíróságokról szóló filozófiai elképzelést, mint közértelemi intézményeket viszonyítják az intézményi formát. Különböző történelmek, joghatóságok, tárgyalók és szervezeti elrendezések eltérő megfontolási gyakorlatokat eredményezhetnek. Ez az érv Ferejohnhoz és Pasquinóhoz tartozik, nem Randazzoé. Ferejohn és Pasquino, 2002.

Ennek a lépésnek a jelentősége világosabbá válik, ha három kérdést külön választunk:

- Jogilag meggyőző az ítélet?
- A szerzők komolyan fontolóra vették a versengő érveket?
- Az intézmény tisztességes lehetőséget adott ezeknek az érveknek, hogy megfontolják őket?

Ezekre a kérdésekre különböző válaszok lehetnek. Egy csiszolt ítélet egy egyenlőtlen folyamatból születhet, amelyben egy bíró irányította az információt. Ezzel szemben egy intenzív vita kínos szöveget eredményezhet, mert több álláspontot is magában foglal. Az én értékelésem szerint Pasquino megközelítése akkor a legértékesebb, ha ösztönzi ezeknek a különbségeknek a vizsgálatát, ahelyett, hogy a publikált indokok minőségét a bírói érvelés teljes leírásaként kezelné.

Esszéje, a "Votare e deliberare" (2006) kidolgozza a különbséget a szavazás és a megfontolás között. A szavazás összesíti az álláspontokat; a megfontolás az álláspontokat megvitatja és indokolja. Pasquino különös jelentőséget tulajdonít az inkluzív megfontolásnak olyan intézményekben, amelyekből hiányzik a közvetlen választási elszámoltathatóság. Ez az ellentét nem jelenti azt, hogy az alkotmánybírák soha nem szavaznak. A döntés igazolásának forrásáról van szó: a többség szabályt ad a nézeteltérés megszüntetésére, de önmagában a numerikus eredmény nem magyarázza meg, miért érdemli az alkotmányos értelmezés elfogadását. Pasquino, "Votare e deliberare".

Egy hipotetikus példa szemlélteti az elemző hasznát. Hét bíró támogathatja a jogalkotás érvénytelenítését, de nem értenek egyet az alkotmányos elvvel kapcsolatban. Négyen egy széles

egyenlőségi szabályt támogatnak; hárman egy szűk eljárási kifogást támogatnak. A szavazatok megszámlálása többséget teremt a jogszabály ellen. Nem határozza meg azt az érvelést, amely a jövőbeni ügyeket irányítja. Ennek az érveléshez újabb intézményi eredmény szükséges.

Ennek következtében azok a kutatások, amelyek csak a végleges döntést vizsgálják – alkotmányos vagy alkotmányellenes –, kihagyhatja a folyamat legjelentősebb részét. A szabály hatóköre, kivételei és a korábbi ügyek kezelése idővel nagyobb jelentőséggel bírhat, mint az azonnali eredmény.

Pasquino összehasonlító munkája ezután azt kérdezi, hol alakul ki ez az érvelés a szervezeten belül. 2016-ban befejezett tanulmánya hat szakaszon alapul: hozzáférés, szűrés, beosztás, kutatási támogatás, kollektív megfontolás és az autitatív írásbeli döntés. Feltáró megfigyelései között:

- Franciaországban a központi jogi szolgáltatás és a tömörített felülvizsgálati időszakok jelentős jelentőséggel bírnak a felkészülésről.
- Olaszországban a jelentést hozó bíró és az ítélet szerzője általában egybeesik; a különválás jelezheti, hogy nem értenek egyet az eredményrel.
- Németországban a belső feljegyzések tartalmazhatnak olyan érveléseket, amelyek nem szerepelnek egy rövid nyilvános véleményben.
- Az Egyesült Államokban az eredményről való megállapodás további nehézségekkel szembesülhet, amikor a bírák megpróbálnak megegyezni egy véleményben.

Emellett megkülönbözteti a rutinszerű elbírálást a jelentős alkotmányos kérdések folyamatos megfontolásától. Számos megfigyelés kifejezetten bírói informátorokra és más tudósokra hivatkozik, köztük Dieter Grimmre és Gertrude Lübbe-Wolffra. Ezek a tanulmány idején gyakorolt gyakorlatokról szóló beszámolók, nem pedig minden mai bírósági rendszert igazoló leírás. Pasquino, "¿Cómo deciden las Cortes Constitucionales?" .

Ami eredeti, elsősorban az anyag magyarázó elrendezése. A kiosztás, segítségnyújtás, időzítés, megbeszélés és a megfogalmazás olyan változóvá válik, amelyeken keresztül az igazságszolgáltatási hatalom vizsgálata lehetséges.

Vegyük figyelembe az esetkiosztást. Formálisan egy jelentésadó bíró kijelölése adminisztratív jellegűnek tűnhet. Elemzően több kérdést vet fel: Ki határozza meg először a problémát? Ki határozza meg a releváns precedenseket? Ki javasolja az elfogadható megoldások széles körét? Kinek van elég szakértelme ahhoz, hogy megkérdőjelezze ezt az első bemutatást? Ezek a befolyás eloszlásáról szólnak egy olyan testületen belül, amelynek tagjai formálisan egyenlő szavazatokkal rendelkeznek.

Ugyanez igaz a vázlatra is. Egy javasolt ítélet lehet olyan pont, amely körül a vita alakul ki. A bíráknak könnyebb lehet egy meglévő megfogalmazást módosítani, mint alternatívát építeni. De ez egy hipotézis az intézményi befolyásról, nem pedig annak bizonyítéka, hogy az első tervező irányítja az eredményt. Ennek a befolyásnak a megállapításához össze kell hasonlítani a vázlatokat, ellenvetéseket, módosításokat és eredményeket.

Ez a különbségtétel a **lehetséges mechanizmus azonosítása és annak oksági jelentőségének bemutatása** között elengedhetetlen Pasquino hozzájárulásának értékelésekor.

Randazzo korai munkái egy különösen konkrét intézményi szereplőn keresztül közelítik meg ezeket a kérdéseket: a kutatási asszisztens. Fejezete, "Dietro le quinte della Corte costituzionale: gli assistenti di studio" megjelent a közösen szerkesztett 2006-os kötetben, 163–168. oldalon. Ez egy korai és viszonylag kis olasz irodalomhoz tartozik, amely általában láthatatlan a publikált ítéletben. Randazzo fejezete: bibliográfiai feljegyzés.

Egy konkrét részlet Elisabetta Lamarque későbbi tanulmányában visszanyerhető, amely kifejezetten hivatkozik Randazzóra. Az ott leírt olasz gyakorlatban az asszisztensek nem készítettek elő javaslatot az ítélet elfogadására a bírói konferencia előtt; a jelentést jelentő bíró szóban mutatott be lehetséges megoldásokat. Az asszisztensek előkészítő kutatása jogalkotási, jogászati és tudományos anyagokat szolgáltatott. Ez értékes korrekció egy megkülönböztetetlen képre, amelyben az asszisztensek mindenhol tervezeteket készítenek, amelyeket a bírák később jóváhagynak. A bizonyíték itt Lamarque beszámolója, amely Randazzóra hivatkozik, nem pedig az én közvetlen vizsgálatom Randazzo fejezetéről. Lamarque, "Chi sono gli assistenti di studio dei giudici costituzionali".

A tágabb elemzési kérdés a tudás előkészítése és a döntési hatalom gyakorlása közötti kapcsolat. Az asszisztensnek nem kell szavaznia vagy megírnia a végső ítéletet, hogy befolyásolja, mely megfontolások kerülnek elérhetővé a bírák számára. Ezzel szemben a kutatásban való részvétel nem bizonyítja, hogy az asszisztensek titokban döntenek az ügyekben.

Az alkotmányos döntéshozatal szociológiájához a releváns kérdések a következők:

- Mennyire átfogó módon ábrázolja a kutatás a versengő álláspontokat?
- A bírák függetlenül értékelhetik a benyújtott anyagot?
- Különböző bíráknak hasonló kutatási forrásai vannak?
- A specializáció függőséget teremt bizonyos asszisztensektől vagy jelentéstevő bíráktól?

Ezek azok a következtetések, amelyeket Randazzo által feltárt témából vonok le. Nem szabad félreértelmezni úgy, hogy az általa hozott megállapítások a titkos személyzeti irányításról.

A nézeteltérések kezelése Pasquino beszámolójának legvitatottabb része. 2024-es "Sulla opinione dissenziente" című esszéjében határozottan védi az alkotmányos ítélet intézményi egységét az egyéni nézeteltérések közzétételével szemben. Nem azt állítja, hogy a bíróságnak egyhangú egyetértésre kell jutnia. Az a lényeg, hogy a közös intézményi döntés meghozatalának kötelezettsége ösztönözheti a bíróságon belüli alkalmazkodást. Egy külön vélemény ehelyett lehetővé teheti a bírák számára, hogy külső közönséghez forduljanak, miközben a többség megoldatlanul hagyhatja a kisebbségi kifogásokat. Emellett a bírói pályafutásokat és a nemzeti intézményi kontextusokat is relevánsnak tekinti az ellenvélemény hatásaihoz. Pasquino, "Sulla opinione dissenziente", 2024. január 23.

Fontos időrendi feltétel van. 2016-os megfogalmazása teret hagy az anonim vagy visszafogott ellenvéleménynek, és kifejezetten nem utasítja el kategorizíván. A későbbi esszé erősebb ellenállást képvisel. Ezért félrevezető lenne írásait teljesen változatlan előírásként bemutatni. Pasquino, 2016.

A megkülönböztető felismerés az, hogy a nyilvánosság megváltoztathatja a *viselkedést a* közzététel előtt. A külön vélemény elérhetősége befolyásolhatja, hogy a bíró folytatja-e tárgyalásokat a kollektív szövegről. Hasonlóképpen, a kritika közzétételének lehetősége ösztönözheti a többséget, hogy óvatosabban válaszoljon az ellenvetésekre.

Úgy vélem, ezek a versengő lehetőségek megakadályozzák az intézményi formából a mérlegelési minőség egyszerű következtetését:

Felépítés	Lehetséges hozzájárulás a tanácskozáshoz	Lehetséges gyengeség
Egyetlen intézményi vélemény	Bátorítja a közös szövegen belüli alkalmazkodást	Képes elrejteni a megoldatlan nézeteltérést vagy belső uralmát
Külön vélemények közzététele	Láthatóvá teszi az ellenvetéseket, és javíthatja a többség igazolását	Bátoríthatja a bírákat, hogy külső választói közösségeket építsenek
Névtelen, különálló vélemények	Feltárja a nézeteltéréseket, miközben csökkenti a személyre szabást.	Megnehezíti az egyéni felelősség azonosítását

Ez a táblázat elemző lehetőségeket mutat be, nem pedig a szerzők által kiállított empirikus rangsorolást.

A kulcsfontosságú kutatási kérdés tehát nem az, hogy a titoktartás vagy az ellenvélemény önmagában felülmúlja-e. Az az, hogy az eljárások, ösztönzők, kinevezések, szakmai normák és közvélemény elvárásai milyen kombinációja vált ki komoly összefüggést az ellentétes érvekkel. Pasquino erőteljes hipotézist fogalmaz meg erről a kombinációról; a összehasonlító megfigyelések önmagukban nem hoznak létre univerzális oksági jogot.

Intézményi elemzése az alkotmányos kormányzat szélesebb körű védelmének része is. A "The New Separation of Powers: Horizontal Accountability" (2015) című művében azt állítja, hogy a pártszervezet csökkentheti a hivatalosan különálló választott ágak gyakorlati függetlenségét. Az alkotmánybíróságok másfajta korlátozást nyújtanak. Megkülönbözteti a választási elszámoltatást a döntések magyarázatának kötelezettségeitől és a hírnév szerinti elszámoltathatóságtól. Így a választott és nem választott intézmények alkotmányos elrendeződésben is részt vehetnek, miközben különböző legitimitási forrásokra támaszkodnak. Egy adott vitában a végső szó szerinte nem teszi a bíróságot szuverenné az egész politikai rendszer felett. Pasquino, "Az új hatalmi elkülönülés".

Ez segít pontosan meghatározni álláspontját. Alkotmánybíróságok igazolását dolgozza ki, miközben vizsgálja azokat az intézményi feltételeket, amelyek fenntarthatják azt.

A kritikai értékelésnek el kell külön tartania ezeket a két műveletet. Az, hogy egy bíróság komolyan megfontolja, nem dönti el, mennyi hatáskörrel rendelkezhet. Egy bíróság alaposan érvelhet, miközben széles körben értelmezi joghatóságát. Ezzel szemben a bírói hatalom kritikája nem bizonyítja, hogy belső érvelése csupán politikai alkudozás. A folyamat minősége és az intézmény jogos hatásköre továbbra is különálló problémák.

Randazzo eljárási tanulmányai azt mutatják, hogy az alkotmányos döntéseket a bírókonferencián kívüli események is alakítják. 2012-es "La 'manutenzione' del giudizio in via principale" című cikke közvetlen alkotmányos pereskedéseket vizsgál, különösen az állam és a régiók közötti vitákat. Tárgyal, hogyan befolyásolja a bíróság jogalkotási kezelését a kihívások elválasztása vagy egyesítése; hogyan hathatnak a hivatalosan elfogadhatatlan beavatkozásokhoz kapcsolódó érvek bírói érveléshez; és hogyan vezethetnek a peresek közötti tárgyalások az ítélet előtti visszavonuláshoz. Azt is fontolgatja, hogy az ítélet folytatódhatására akkor is megengedi, ha objektív alkotmányos érdek túléli az elfogadott visszavonást. Az utolsó

pont reformjavaslat, nem pedig egy korlátlan meglévő hatalom leírása. Randazzo, "La 'manutenzione' del giudizio in via principale".

Ezek a megfigyelések azért fontosak, mert különböző dimenziókat mutatnak az ítélethozatal feletti irányítás mértéke.

Először is, az a kontroll, hogy egy vita érdemi ítélethez jut-e, önmagában is következménye. Egy tárgyalásos kivonás megszüntetheti a bíróság számára az alkotmányos szabály megállapításának lehetőségét.

Másodszor, a formális részvétel és az érvelő befolyás különböző dolgok. Valakinek hiányzik az elismert pártstátusza, miközben egy olyan érvelési vonalat ad, amely más úton keresztül jut el az ítélethez.

Harmadszor, az ügy szervezése befolyásolhatja az alkotmányos probléma szervezetét. A vitatott rendelkezések külön-külön vizsgálata megvilágíthatja azok egyéni hibáit, miközben nehezebb lesz az együttes működésük értékelése.

Az eredetiség ebben rejlik, hogy Randazzo figyelme a jogi részletekre irányul, amelyek megváltoztatják az alkotmányos döntéshozatal gyakorlati hatókörét. Feltárja a feszültséget a pereskedés és az alkotmányfelülvizsgálat között, mint a felek által irányított vita, valamint az alkotmányfelülvizsgálat egy szélesebb közérdeket szolgáló tevékenység között.

További értékelésem szerint egyik fél sem nyerhet költségek nélkül. A széleskörű félkontroll megakadályozhatja egy fontos alkotmányos kérdés tekintélyes rendezését. A kiterjedt bírói ellenőrzés a folytatás felett növelheti a bíróság képességét olyan kérdések eldöntésére, amelyeket az eredeti felperesek már nem akarnak megvizsgálni.

Randazzo munkája az Európai Emberi Jogok Bíróságán túlmutat egyetlen nemzeti intézményen. 2011-ben a Strasbourgi Bíróság előtti eljárásokról szóló tanulmányában, amelyet a 2012-es *Giustizia costituzionale sovranazionale monográfiájával együtt dolgozott ki, a* Bíróságot tárgyi alkotmányos jellegű funkcióinak ellátjaként vizsgálja. A releváns jellemzők közé tartozik az elfogadhatóság, a részvétel, az értelmezési módszerek és a rendszerszintű problémák kezelésére szolgáló döntések. Továbbá eljárási nehézséget is azonosít: azoknak a személyeknek, akiknek érdekei belföldi pereskedésben voltak, előfordulhat, hogy nem rendelkeznek ekvivalikus lehetőséggel a későbbi strasbourgi eljárásokban való részvételre. Ez nem azt állítja, hogy Strasbourg hivatalosan nemzeti alkotmánybírósággá válik, vagy általános jogkört szerezne az ország jogalkotásának megsemmisítésére. Randazzo 2011-es cikke; 2012-es monográfia.

Az elemzési jelentőség az, hogy egy vita intézményi formáját is megváltoztathatja, ahogy joghatóság között mozog. A megszólalásra jogosult szereplők, a döntőnek tekintett jogi kérdések, valamint a rendelkezésre álló jogorvoslatok is változhatnak. Ezért a bíróság érvelése nem mindig érthető meg kizárólag az eredeti belső ügy résztvevői és eljárási kategóriái alapján.

2015-ös cikke egy másik fontos különbséget tesz meg: egy strasbourgi ítélet értelmezése az adott ügyből fakadó kötelezettségek teljesítésére eltér attól, hogy a strasbourgi joggyakorlatot egy másik belső vitában alkalmazzák. Ellenzi az absztrakt állítások kivonását anélkül, hogy figyelembe venné a ténybeli és jogi kontextust. Az jogtudomány jelentőségét sem lehet

mechanikusan megszámolni döntésekkel: egy vezető ítélet súlya és a nézeteltérés létezése számít. Randazzo, "Interpretazione delle sentenze della Corte europea dei diritti...".

Ez hasznos kiterjesztést nyújt a döntéshozatali vizsgálatnak. Az ítélet későbbi döntések bemenetévé válik. A későbbi bíróságoknak meg kell határozniuk annak hatókörét, meg kell határozniuk, mi átruházható, és eldönteniük, hogy mely különbségek igazolják a másik eredményt.

Egy empirikus kutató számára ez azt jelenti, hogy nemcsak az alkotmányos szöveg készítését tanulmányozza, hanem azt az intézményi munkát is, amely révén az máshol következményeket ér el. Az utóbbi bíró nem feltétlenül alkalmaz önmagyarázó parancsot; az értelmezés egy másik hely, ahol a hatalom működik.

Randazzo 2023-as tanulmánya az EU Chartájáról az olasz alkotmányos ítéletekben szisztematikus áttekintést ad a publikált joggyakorlatról. 240 alkotmánybírósági döntést azonosít, amelyek említik a Chartát 2002 és 2022 között. Különösen hasznos különbségtétele az alkotmányos döntéshozatal visszaközpontosítására irányuló védekező törekvések és az alkotmánybíróság európai igazságszolgáltatási viszonyok közvetítőjévé való átalakítására irányuló konstruktív törekvés között. A 269/2017-es ítéletről szóló tárgyalása megkülönbözteti az első alkotmányos beutalás megszerzésére irányuló kísérletet a hagyományos bírák Bírósághoz való hozzáférésének kötelező eltörlésétől. A bizonyítékok a közzétett döntésekre és joghatósági kapcsolatokra vonatkoznak, nem bizalmas bírói szavazásokra. Randazzo, "Az EU Alapjogokmánya az alkotmányos döntéshozatalban. Az olasz nézőpont."

A tágabb kérdés az, ki fogalmazza meg először az alkotmányos problémát. A sorrendezés befolyásolhatja a vita szókincsét, a megvizsgált jogorvoslatokat és az intézményi közönséget. Ez egy másik módja annak, hogy az eljárási megállapodások befolyást osztanak szét anélkül, hogy formálisan megváltoztatnák a hivatkozott tárgyi jogokat.

A legerősebb eredeti felismerések tehát három különböző szinten értékelhetők.

Az információs szinten munkájuk felhívja a figyelmet azokra a gyakorlatokra, amelyeket a hagyományos ítélőközpontú tudományos munka gyakran homályossá tesz: előkészítő kutatás, bírói funkciók felosztása, belső anyagok, informális rendezés és az érvek eljárási határokon áthaladása. Ezek értékes feltárások, de nem mindegyiket fedezte fel először egyik szerző sem. Néhány közreműködőktől, bírói informátoroktól vagy korábbi tudományos munkásságból származik.

A magyarázat **szintjén Pasquino megkülönböztető eredménye, hogy összekapcsolja az intézményi megállapodásokat a megfontolás lehetőségével. Randazzo megmutatja, hogyan befolyásolja az eljárási megállapodások és a joghatóságok közötti kapcsolatok arra, hogy hol, hol és milyen formában kapnak alkotmányos kérdéseket döntések.**

A normatív érvelés **szintjén Pasquino központi szerepet helyez a kollektív érvelést a bírói hatalom igazolásában. Randazzo eljárási elemzései ismételten feltárják a versengő célok közötti feszültségeket: egyéni jogorvoslás és rendszerszintű korrekció, pártkontroll és objektív alkotmányfelülvizsgálat, nemzeti alkotmányos közvetítés és európai igazságügyi integráció.**

Munkájuk különösen hasznos, ha ezek a szintek külön maradnak. Egy eljárásról szóló információ alátámaszthatja a magyarázó hipotézist; a hipotézis normatív érvet is megalapozhat. Egyik átmenet sem automatikus.

A bizonyítékok által megállapított tárgyi korlátok is vannak.

Egyetlen nyilvános hang nem bizonyítja az egyenlőséget a bíróságon belül. A formális kollegialitás együtt létezhet szakértelemben, információban, presztízsben vagy a szöveges megfogalmazáshoz való hozzáférésben tapasztalható különbségekkel. Ezeknek a különbségeknek a vizsgálata többre lenne szükség, mint hogy megvizsgáljuk, engedélyezettek-e külön vélemények.

A bírói tanúvallomás informatív, de szelektív. Egy bennfentes magyarázhatja azokat a gyakorlatokat, amelyek külső megfigyelő számára elérhetetlenek, ugyanakkor hangsúlyozhatja az intézmény mérlegelési eszméit. Erősebb oksági következtetésekhez háromszögelést igényelnének vázlatokkal, levelezéssel, levéltári feljegyzésekkel, ismétlődő interjúkkal és szisztematikus esetek összehasonlításával.

A konszenzus egy kétértelmű mutató. Lehet, hogy meggyőzés, kompromisszum, tisztelet, kimerültség vagy a konfliktus elkerülése következménye. Bizonyíték nélkül a folyamatról jelentése bizonytalan marad.

Az intézményi összehasonlítás önmagában nem választja el az okokat. A bíróságok egyidejűleg különböznek a kinevezésekben, joghatóságban, munkaterhelésben, politikai környezetben, személyzetben és szakmai kultúrában. Egy megfigyelt különbség nem lehet magabiztosan kizárólag az ellenvélemény szabályainak vagy konferenciameneteknek tulajdonítani.

Ezek a korlátok nem csökkentik a kutatási program jelentőségét. Meghatározzák, merre kell vezetniük a meglátásainak.

Általános véleményem az, hogy Pasquino és Randazzo a legértékesebbek azért, mert egy túl egyszerű alkotmányos ítéletképet intézményesen differenciált képre cserélnek. Munkájuk lehetővé teszi, hogy megkérdezzük, ki formál egy kérdést a bírák szavazása előtt, hogyan befolyásolja a nézeteltérés az ítélet indokait, és hogyan osztják meg az eljárási döntések alkotmányos hatalmat. **Tartós hozzájárulásuk az, hogy megmutassák, miért kell egy alkotmányos ítélet megértéséhez azt a szervezett tevékenységet tanulmányozni, amely azt létrehozza – és később értelmezi.**

Pokol Béla elemzése

Pokol Béla jellegzetes hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletet a bíróságokon belüli gyakorlati befolyás elosztásán keresztül magyarázza: aki érti az ügyet, kiválasztja a releváns precedenseket, készíti elő a tervezetet, ellenőrzi annak megvitatását, és meghatározza, milyen megfogalmazást vált volna tekintélyessé. Munkája ezeket a szervezeti kérdéseket egy nagyobb alkotmányos kérdéssel köti össze: vajon a bírói döntések továbbra is az alkotmány értelmezései, vagy fokozatosan létrehoznak egy olyan bírósági normákat, amelyek kiszorítják azt.

Ennek a megközelítésnek az ereje a jogszociológia, az összehasonlító intézményi elemzés és a személyes bírói tapasztalat ötvözéséből fakad. Pokol **2011. szeptember 1. és 2023. szeptember 1**. között a magyar Alkotmánybíróság tagja volt. Írásai ezért tartalmazzák az alkotmányos ítélethozatalban való részvételből származó megfigyeléseket, valamint más kutatók kutatásainak értelmezéseit. Ezeket a két típusú bizonyítékot meg kell különböztetni az eredeti feltárása értékelésekor. Hivatalos Alkotmánybíróság életrajza

Kutatási programja jelentős formát öltött 2013-tól megjelent cikkekben, valamint *az Alkotmánybíráskodás: Szociológiai, politológiai és jogelméleti megközelítésekben*—alkotmányos igazságszolgáltatás szociológiailag, politikai és jogtudományi megközelítésben—amely 2014-ben jelent meg. 2015-ben megjelent egy angol nyelvű könyv, *az A Sociology of Constitutional Adjudication*. Későbbi *Juristocracy: Trends and Versions* című könyve integrálja a bírósági szerveződést szélesebb körű igazságszolgáltatási hatalom értelmezésébe. 2014-es könyv; 2015-ös bibliográfiai megerősítés, 65. oldal; 2021-es könyv

A központi elemző lépés az, hogy megkülönböztetjük a formális bírói hatalomot a döntés tényleges szerzőségétől. Egy ítélet jogilag az eldöntő bírósághoz tartozik, de annak elkészítéséhez több további kérdés szükséges. Az alábbiakban található az elemző rendszerezésem azokról a kérdésekről, amelyek Pokol írásaiban visszatérnek, nem pedig egy ilyen formában bemutatott osztályozást:

Dimenzió	Vizsgálandó kérdés	Milyen hivatalos szavazási szabályok rejthetik el
Megértés	Ki tudja önállóan felmérni az alapvető jogi problémát?	Egyenlőtlen szakértelem a formálisan egyenlő bírák között
Előkészítés	Ki választja ki az anyagokat és kidolgozza az eredeti pozíciót?	Asszisztensektől és örökölt munkamódszerektől való függőség
Draftolás	Ki fogalmazza meg a javasolt eredményt és az indokokat?	Előny az alternatívák meghatározásában

Dimenzió	Vizsgálandó kérdés	Milyen hivatalos szavazási szabályok rejthetik el
Eljárás	Ki osztja ki az ügyeket, ütemezi a megbeszélést, és ki hozza a döntést a szavazáson?	A szavazatok megszámlálása előtt gyakorolt befolyás
Doktrínális folytonosság	Ki határozza meg, mely korábbi állítások irányítják az ügyet?	A precedensek és őrzőik felhalmozott tekintélyének

Ez a keretrendszer teszi relevánssá munkáját még azok számára is, akik elutasítják alkotmánybíróságokkal szembeni szélesebb kritikáját. A szervezeti kérdések függetlenül megválaszolhatók attól, hogy valaki az erős vagy visszafogott bírósági felülvizsgálatot támogatja-e.

"Általános dilemmája" az alkotmányjoghatóság szélessége és az arra kinevezett személyek szakosodottsága közötti eltérésről szól. 2014-es általános bíráskodási tanulmányában Pokol olyan bíróságokat vizsgál, amelyek tagjainak a jogi rendszer problémáit kell értékelniük, annak ellenére, hogy korábbi karrierjük szakértelmet szerzett bizonyos területeken. Egy kiváló büntetőjogi ügyvéd, polgári jogász vagy alkotmánytudós nem automatikusan rendelkezik egyenértékű kompetenciával minden más ágban. A hagyományos bírósági döntések alkotmányfelülvizsgálata különösen jelentőssé teszi ezt a különbséget. Ezt a kollégáktól, jelentéskészítőktől és asszisztensektől való függőséggel köti össze. "Generális bíráskodás versus specializált bírósági rendszer," 2014, 226–243. o.

A mélyebb kérdés véleményem szerint az, hogy mi a különbség **a joghatóság birtoklása és annak önálló gyakorlásához szükséges tudás között**. A kinevezés azonnal biztosítja az előbbit; az utóbbit ugyanúgy nem tudja biztosítani.

Ez hasznos alternatívát kínál a kizárólag ideológián alapuló magyarázatokkal szemben. Egy bíró megállapodása egy kollégával tükrözheti a meggyőződést, de tükrözheti az adott kolléga szakértelmére való ésszerű támaszkodást is. Ezzel szemben a látszólagos passzívság nem feltétlenül jelent közönyt: feltárhatja, milyen nehéz egy technikailag megterhelő érvet a szakterületünkön kívül értékelni.

Az analitikus kihívás az, hogy megkülönítjük a produktív szellemi együttműködést a túlzott függőségtől. Egyetlen összetett intézmény sem követelheti meg, hogy minden résztvevő másokkal megismételje a szakértelmét. A releváns kérdés az, hogy a bírák elég megértést őriznek-e ahhoz, hogy megkérdőjelezzék az ajánlásokat, azonosítsák a hiányosságokat, és vállalják a felelősséget a döntésért.

Pokol nem maga alkotta meg az általános–szakértő megkülönböztetést. Hozzájárulása az, hogy rendszerszinten alkalmazza azt az alkotmányos ítélethozatal belső szervezetére, ahol a tagok jogi egyenlősége elhomályosíthatja a hatékony részvétel jelentős különbségeit.

Asszisztensekről szóló beszámolója az intellektuális irányítás lehetséges visszafordításáról szól egy formálisan alárendelt viszonyon belül. 2015-ös válaszában Gábor Halmainak Pokol azt állítja, hogy az újonnan kinevezett bírótól örökölt tapasztalt személyzet lényeges helyettesítői lehetnek az adott bíró saját döntéshozatalának. A bíró ezután a tanácskozás során egy olyan pozíciót képviselhet, amelyet nagyrészt a személyzet alakít ki. Ezt a problémát megkülönbözteti az alkotmányos oligarchiáról szóló szélesebb állításától: a

személyzetfüggőség és az alkotmányos előírások bírói elmozdulása elemzően különálló jelenségek. "Maradjunk közelebb a tudósszerephez!", 2015, különösen 63–64. oldal

Későbbi beszámolója összekapcsolja a speciális szakmai háttereket, korlátozott bírói időszakot és az asszisztensek nagyobb intézményi tapasztalatát. Ahol a személyzet marad, miközben a bírák változnak, az újoncok szembesülhetnek egy már kialakult értelmezéssel arról, hogyan kell megközelíteni az alkotmányos problémákat. Pokol német bizonyítékai itt kifejezetten Uwe Kranenpohl kutatására támaszkodnak; nem Pokol által készített interjúk eredményei. Azt is elismeri, hogy a bizonyítékok nem határozzák meg, hogy a német bírák milyen aránya ad túlzott autonómiát az asszisztensnek. "A jurisztokratikus állam felemelkedése," 2017, 6–8. o.

A jelentős koncepcionális kérdés az **intézményi memória, mint a tekintély forrása**. Valaki, aki ismeri a bíróság precedenseit, a konvenciók megfogalmazását és korábbi kompromisszumjait, befolyásolhatja az új érkezőt anélkül, hogy utasításokat adott ki vagy bármilyen hivatalos szabályt megsértene.

Ez a hatás ellentétes hatásokat válthat ki. Megőrizheti a jogi következetességet és megelőzheti az elkerülhető hibákat. Emellett az örökölt feltételezések szokatlanul megkérdőjelezhetővé teheti. Ennek következtében a befolyásos asszisztensek bizonyítéka önmagában nem bizonyítja a helytelen delegációt. Egy meggyőző empirikus vizsgálatnak meg kell vizsgálnia, hogy a bírák értik-e, felülvizsgálják-e vagy néha elutasítják-e a személyzeti ajánlásokat.

Pokol szokatlanul konkrét tanúvallomást tesz a magyar bíróságon belüli egyenlőtlen felkészülésről. Egy 2018-as interjúban becslése szerint **a tizenöt bíróból hat-hét készített** írásos jegyzetet az összes ügyre, és összesen tudnak hozzájárulni a tárgyi körön. Ezt összehasonlította azzal, hogy a bíró korábbi szakterületére vagy asszisztensekre és befolyásos kollégákra való támaszkodásra koncentrált részvétel.

Saját gyakorlatát úgy jellemezte, hogy mindig személyesen olvasta más jelentésírók tervezeteit és kísérő anyagokat, jegyzeteket készített, és csak az ő jelentéstétele alatt asszisztenseket használt, az ő irányítása alatt. Azt is elismerte, hogy a testületi beszélgetések néha jelentősen megváltoztatták saját álláspontját. Ezek kortárs első kézből származó állítások, nem függetlenül mért részvételi statisztikák. Arsboni interjú, 2018. április 3.

A numerikus megfigyelés azért fontos, mert a szavazás előtti részvételre vonatkozik. Nem bizonyítja, hogy hat vagy hét bíró irányította az összes kimenetelt, hogy a többieknek nem volt befolyás, vagy hogy a felkészülés állandó maradt az ügyekben.

Kutatási értéke abban rejlik, hogy azonosít egy olyan változót, amelyet a szavazási adatok önmagukban nem tudnak megragadni: a bíróság teljes munkaterhelésével való tartós, független eloszlást. Egy bíró egyenlő szavazatot is gyakorolhat, miközben sokkal kevesebbet járul hozzá ahhoz, hogy meghatározzák azokat a javaslatokat, amelyekre végül mindenki szavaz.

Az ügykiosztás és az elnöki hatáskörök központi szerepet foglalnak el a belső egyenlőtlenség magyarázatában. 2018-as magyarországi alkotmánybírósági jogszabályok vizsgálatában Pokol összefoglalja az elnök jelentéstételi befolyását, a napirendet és az igazságszolgáltatási személyzetet érintő foglalkoztatási megállapodásokat. Aggodalmát ezek együttes hatása adja. Az ügy kijelölése segít meghatározni, ki építi meg annak kezdeti jogi keretét; az ütemezés befolyásolja, mikor tesztelik ezt a keretet; a foglalkoztatási hatáskör befolyásolhatja a környező munkaviszonyokat. Ezért megkérdőjelezi az elnökség

beszámolóját, amely elsősorban egyenlő tisztségek közötti elnökségként kezeli. "Alkotmányi bírósági törvényünk ellentmondásai és feszültségei," 2018, 165–184. o.

A tágabb jelentés az, hogy a hatalmat az egész folyamat során kell vizsgálni, nem pedig kizárólag a végső döntésben.

Például egy elnöknek nem kell diktálnia az eredményt, hogy befolyásolja azt. Egy technikailag összetett ügy egyik bírónak való átruházása befolyásolhatja, melyik alkotmányos előírás válik központi szintre, mely precedenseket hangsúlyozzák, és milyen széles körben fogalmazzák meg a javasolt döntést. Ez egy elemző lehetőség, nem bizonyíték arra, hogy minden kijelölést stratégiailag manipulálnak.

Ehhez kapcsolódó módszertani követelmény következik: a bíróság belső befolyásának tanulmányozásához szükség van a kijelölési történetekre, egymást követő vázlatokra, ütemezési információkra és a módosításokra vonatkozó bizonyítékokra. A publikált ítéletek és szavazási összehangolások csak a folyamat egy részét tárják fel.

A késleltetésről és az intézményi emlékezetről alkotott megfigyelései a legkonkrétabb hozzájárulásai közé tartoznak a vita szociológiájához. A 2013-as cikkben, amely ezt a programot indította, Pokol leírja, hogy a vita jelentős időszakok után folytatódott, szó szerinti nyilvántartás vagy rutinszerűen előkészített írásos álláspontok nélkül. Az érvek ismételhetők vagy tökéletlenül megemlékezhetnek. Továbbá azonosítja annak lehetőségét, hogy egy jelentés egy jelentősen változatlan javaslatot küld vissza, miután nem kapott támogatást, valamint az elnöki irányítást az ütemezés és a szavazás elé hozatala felett.

Pokol kifejezetten megemlíti a szolgálatban lévő bírói pozíciója által bevezetett korlátokat: nem tudott konkrét kortárs magyar példákat hozni. A cikk ennek megfelelően bennfentes intézményi elemzést kínál, nem pedig nyilvánosan auditálható rekonstrukciót a konkrét megfontolásokról. "Az alkotmánybíráskodás szociológiai és politológiai kérdései," 2013, különösen 166–167. oldal

Ezek a megfigyelések arra ösztönöznek, hogy a megfontolás értelmezése részben az idő és a figyelem elosztása által szabályozott folyamat. Az ismétlés újragondolást biztosíthat, de kimerítheti az ellenállást is. A halasztás jobb reflexiót tesz lehetővé, de megőrizheti azt a javaslatot, amely egyébként kudarcot vallana.

A különbség nem oldható meg pusztán késleltetéssel. Tudni kell, hogy a közbelépő munka új információt, jobb érvelést eredményezett-e, vagy csupán egy újabb lehetőséget arra, hogy más irányvonalat keressünk. Pokol hozzájárulása, hogy az ilyen eljárási részleteket központi kutatási kérdésekké teszi.

Különálló vélemények kezelése egyszerre nyújt eredeti információt és összetettebb magyarázatot a kollégiumi nézeteltérésekről. 2014-es szociológiai tanulmányában összeegyezéseket vagy ellenvéleményeket számolt össze a harminchat magyar plenáris határozatból *nyolcban, amelyeket a Magyar Közlöny* 1999-ben publikáltak. 2013-ban a harminchat közült huszonhét különálló véleményt tartalmazott – 75%.

A nevező lényeges: ezek az adatok a közzétett plenáris döntések kategóriáját érintik, nem minden döntést. Emellett egyetértéseket és ellenvéleményeket is ötvöznek. Pokol beszámolója szerint a magyar tapasztalatai során a legtöbb különálló vélemény előkészítésében segédek

vettek részt, amelyek egyes bírák irodájában jelentősen nagyobb befolyással bírtak. Kifejezetten elismeri, hogy nem léteznek hasonló európai empirikus bizonyítékok a tényleges szerzőségükről. A nézeteltérést úgy is leírja, hogy az intézményen belül akár frusztráció is kifejezhető. "Az alkotmánybíráskodás szociológiai megfigyelése," 2014, különösen 177–182. oldal

Az adatok megváltoznak a nézeteltérés látható kifejezésében a kiválasztott anyagban. Ezek nem önmagukban növelik a függetlenséget, a csökkenő kollegialitást, nagyobb polarizációt vagy jobb érvelést eredményeznek. Ezek az értelmezések további bizonyítékokat igényelnek a tagságról, az ügyekről, a konvenciókról és a vélemények tartalmáról.

A szerzői pont különösen értékes. Egy különvélemény nyilvánosan azonosítja az egyes bírót, de az egyéni attribúció nem feltétlenül tárja fel az egyéni szellemi termelést. A kutatóknak ugyanolyan alaposan kell vizsgálniuk az ellenvélemények előkészítését, mint a többségi ítéleteket.

"Álalkotmány" tézise összekapcsolja a belső szervezetet az alkotmányos hatalom lényegi forrásával. 2015-ös alkotmányos szövegről és értelmező precedensről szóló tanulmányában Pokol azt kérdezi, mikor halmozódnak fel az összegyűjtött igazságszolgáltatási állítások az alkotmány magyarázataiként, hanem a bíróság gyakorlati helyettesítőjévé válnak. Ellenvetése az alkotmányos rendelkezések egyre autonómabb bírói formulák által való kiszorítását érinti.

Megkülönbözteti a felsőbb bíróságok precedens tekintélyét az alsóbb bíróságok felett az alkotmánybíróság korábbi döntéseivel való kapcsolatától. Azt is megkérdőjelezi, hogy egy korábban eltérő véleményt nyilvánított bírónak kénytele-e személyesen kezelni a többség értelmezését irányítóként a későbbi tárgyalás során. "Alkotmányszöveg és értelmező precedens az alkotmánybíráskodásban," 2015, 88–104. o.

A kapcsolat szervezeti kutatásával jelentős. Az alkotmányos tanítás megmaradhat, mert meggyőző; fennmaradhat azért is, mert az intézményi rutinok teszik a legegyszerűbb és legtekintélyesebb kiindulópontgá.

Későbbi *jogászati* művei ezt egy szélesebb jogi duplikáció szemléletébe helyezik: az alkotmányos rendelkezések, az alkotmányos doktrína és az alkotmányos jogjog a megfelelő struktúrák mellett fejlődnek, miközben egyre inkább szabályozzák azokat. A belső gyakorlatok tehát túlmutatnak az egyéni viták megoldásán: segítenek meghatározni, hogyan reprodukálják a tekintélyező alkotmányos normákat. *Jurisztokrácia: Trendek és* Verziók, különösen a kettős jogrendszerről szóló fejezetek

A fontos, megoldatlan kérdés az, hogyan lehet megbízhatóan azonosítani a kitelepítést. Az, hogy egy döntés precedensre támaszkodik, nem feltétlenül jelenti azt, hogy feladta volna az alkotmányt. A korábbi döntések tartalmazhatják a vonatkozó értelmezést, elkerülve a felesleges ismétlést. Hasonlóképpen, az alkotmányos előírások gyakori idézése nem bizonyítja, hogy a tényleges érvelés hű marad hozzájuk.

Ezért egy szigorú értékelésnek meg kell vizsgálnia a szöveg, a doktrína és az eredmény közötti érvelő kapcsolatot. Önmagában a hivatkozási számok nem tudják eldönteni a kérdést.

Pokol európai döntési stílusok összehasonlító tanulmánya bonyolítja bármilyen leírást, hogy egyszerűen ellenséges a precedensekkel szemben. 2015-ös elemzése több

alkotmánybíróság angol nyelvű ítéleteit vizsgálta. Spanyolországot, Magyarországot és Litvániát a felhalmozott igazságszolgáltatási formulák által uralt sarkvidék felé helyezte; Lengyelország és Csehország a köztes pozíciókat foglalta el; Horvátország, Románia és Szlovénia közelebb állt a szövegorientált pólushoz.

Ugyanakkor felismerte azokat az érvelési gyengeségeket is, amelyek közvetlenül alkotmányos rendelkezésekből indulnak, megfelelő doktrínai kontinuitás nélkül. Preferált kombinációja a cseh és szlovén gyakorlatokra épült: az alkotmányos szöveghez való elköteleződés, tisztázó precedensek szelektív alkalmazása, valamint a kilépések magyarázatai. Továbbá megkülönböztette az értelmező terjeszkedést a politikai beavatkozástól: egy viszonylag szövegorientált bíróság még mindig erőteljesen beavatkozhat politikai kérdésekbe. "Alkotmánybírósági döntési stílusok Európában," 2015, 107–129. oldal

Ez az összehasonlító gyakorlat eredeti elemzési munka az ítéletekről, de annak hatókörét tiszteletben kell tartani. A minták kicsik, és az angol fordítások elérhetősége határozza meg. Inkább feltáró osztályozásokat támogatnak, mint végleges nemzeti rangsorokat.

További nehézség, hogy az ítéletek feltárják egy bíróság nyilvános igazolását, nem feltétlenül azt a folyamatot, amely azt létrehozta. Egy erősen doktrínális ítélet követheti a részletes megfontolást; egy szöveges tömör ítélet elrejtheti a személyzetre és precedensre vonatkozó kiterjedt támaszkodást. Ezért a közzétett döntési stílust és a belső döntéshozatalt együtt kell tanulmányozni anélkül, hogy egyiket közvetlenül a másik mércéjének tekintenék.

Emellett megkülönbözteti azokat a politikai elkötelezettségeket, amelyeket gyakran a "politikai ítélkezés" alá sorolnak. A jurisztokratikus kormányformájáról szóló munkájában Pokol megkülönbözteti a viszonylag stabil politikai értékekhez kötött bírót azoktól, akiknek viselkedése közvetlenebbül kapcsolódik a pártérdekekhez. Az előbbi következetes irányultságot alkalmazhat a viták között; az utóbbi szelektíven is bevonulhat, amikor a pártérdekek fontossá válnak.

Ezt a megkülönböztetést arra használja, hogy újragondolja a hozzáállási és stratégiai magyarázatokat, amelyek potenciálisan eltérő mintákat írnak le a bírák között. Azt is vizsgálja, hogyan alakítják a kinevezés, a megbízatás és az azt követő karrierlehetőségek az intézményi függetlenséget. A tárgyalása magában foglalja a karrier és elismerés igazságszolgáltatási megkülönböztetést, amely Nuno Garoupához és Tom Ginsburghoz köthető; ezt a különbséget nem szabad Pokolnak tulajdonítani annak megalkotójaként. "A jurisztokratikus kormányforma és szerkezeti kérdései," 2016

Az elemzési előny a differenciálódás. Egy következetes értelmező filozófia, egy stabil politikai szemlélet, a kinevező párt iránti hűség és a kollégák stratégiai alkalmazkodása különböző magyarázatok.

Ennek ellenére a kategóriák működési teszteket igényelnek. A kinevező féllel való megállapodás nem állapítja meg a pártfüggőséget: közös alkotmányos nézetek magyarázhatják mind a kinevezést, mind a későbbi döntéseket. Erősebb bizonyíték lehet a pozícióváltás, amikor a pártérdekek megváltoznak, miközben a jogilag releváns körülmények hasonlóak maradnak.

Szupranatív tanulmányai ugyanezt a gyakorlati autonómiát érintik az európai bíróságokra is. 2018-as elemzésében az Európai Unió Bíróságáról Pokol az igazságszolgáltatási kabineteket, *tapasztalt référendaire-eket*, jelentéskészítő feladatokat,

nyelvi konvenciókat és ítéletek előkészítését vizsgálja. Beszélgetése kifejezetten olyan kutatókra támaszkodik, mint Karen McAuliffe és Mathilde Cohen.

Az intézmény munkanyelvének és a speciális vázlatkészítési gyakorlatok ismereteit a hatékony részvételt befolyásoló tényezőként kezeli. Összehasonlítja továbbá a luxemburgi szervezeti rendszereket az Európai Emberi Jogok Bíróságán működő Nyilvántartás és kapcsolódó struktúrák szerepével. Ezek az érvek mások empirikus munkáját szintetizálják; nem szabad Pokol saját terepmunkája során ezekben a bíróságokban felfedezésként bemutatni. "Az Európai Unió Bíróságának döntési mechanizmusáról," 2018, 122–137. o.

A kutatási kérdés tágabb a kormányoktól való függetlenségnél: **mennyire tudják a bírák önállóan értékelni az általuk dolgozó intézmény által kiadott ajánlásokat?**

Ez értékes kiterjesztés, de a függetlenség nem jelenthet szabadságot minden intézményi befolyástól. A közös terminológia, a kutatási támogatás és a következetesség felülvizsgálata lehetővé teszi a felelős döntéshozatalt. A releváns határ a bíró döntéshozatali képességét javító segítség és olyan megállapodások között áll, amelyek értelmes nézeteltérést lehetetlenné tesznek.

Pokol diagnózisát szokatlanul konkrét intézményi tervezési javaslatokká fordítja. Általános tanulmánya a bíróságon belüli specializációt vizsgálja, beleértve a tárgyi portfóliókat is, miközben megőrzi a kollektív döntéshozatalt. Alternatív beindítási modellt is javasol: az újoncok egy évet töltenének jelentésteni kötelezettségek vagy személyes asszisztensek nélkül, függetlenül készítve el válaszokat kollégák vázlataira. A cél az általános kompetenciát fejleszteni, mielőtt a személyzettől való függőség szokássá válna. 2014-es általános tanulmány, 239–242. o.

További javaslatok közé tartozik az egyéni, egykori kontroll az asszisztensek felett, valamint az állandó személyi személyzet öröklésének korlátozására vonatkozó intézkedések. Ezek a javaslatok a formális alárendelt személyzet és a munkájuk lényegi irányítása közötti különbséget kezelik. 2015-ös válasz, 63–64. o.

Reformírásai az automatikus ügykiosztást és a szó szerinti megvitatási jegyzőkönyvek közzétételét is szorgalmazzák a végső döntés közzétételekor, miközben zárt üléseket tartanak fenn. A várható előny erősebb előkészületet és a nyilvános elszámoltathatóságot. Vitatottabb módon egy nagyon magas parlamenti többséget tekint arra, hogy megszünteti a döntésekért felelős bírák mandátumának megszüntetését, amit nyilvánvaló eltérésnek tekint az alkotmánytól. Ezek javaslatok, nem a bevált gyakorlat leírásai. "Újabb adalékok a jurisztokratikus állam elemzéséhez," 2017, különösen 159–163. oldal

Minden javaslat egy külön kompromisszumot vet fel:

- **Az automatikus kiosztás** csökkenti a mérlegelési befolyást, de egyenlőtlen munkaterhelést és szokatlanul speciális eseteket kell kezelnie.
- **Az első munka asszisztens** nélkül elősegítheti az önállóságot, de megnehezítheti a tanulást és csökkentheti az intézményi kapacitást.
- **A bírói betöltött időszakhoz kapcsolódó személyzeti fluktuáció** korlátozhatja az örökölt függőséget, miközben feláldozza a hasznos intézményi memóriát.
- **A megbeszélések** közzététele javíthatja az elszámoltathatóságot, de elriaszthatja a bizonytalan érveket, engedményeket és véleményváltásokat.

- **A parlamenti szankciók az értelmezésre** megkövetelik, hogy valaki megkülönböztetje az alkotmánysértést a jogos nézeteltéréstől, ami politikai megtorlás lehetőségét teremti.

Az átláthatósági javaslat különösen feltáró. A késleltetett közzététel eltávolítja a közvetlen közönséget a találkozóról, de a résztvevők továbbra is számítanak a jövőbeni vizsgálatra. Ennek következtében nem feltételezhető, hogy megőrzi a titoktartás minden előnyét, miközben megszünteti annak hátrányait.

Pokol hozzájárulásának eredetisége akkor a legerősebb, ha pontosan azonosítják, nem pedig világszintű prioritásként nyilvánítják ki. Három különböző eredményt kell elválasztani.

Először első **kézből nyújt információkat a magyar intézményi gyakorlatról**: egyenlőtlen felkészülésről, az ismételt megfontolás nehézségeiről, a személyzet részvételéről a véleményalkotásban, valamint a kiosztási és ütemezési jogkörök kölcsönhatásáról. Publikált különálló vélemények összehasonlítása korlátozott, de konkrét mennyiségi megfigyelést ad hozzá.

Másodszor **egy integrált magyarázatot dolgoz ki, amely** összekapcsolja a szakmai szakterületet, a személyzet folytonosságát, a vázlatok irányítását és a doktrinális kitartást. Értéke abban rejlik, hogy megmutatja, hogyan erősíthetik meg egymást az egyénileg ismerős jellemzők.

Harmadszor, **intézményi kritika és reformprogram** programját építi fel, amely a bírák saját ítéletének gyakorlásának feltételeire irányul. Ez túlmutat a vitát azon túl, hogy bizonyos döntések lényegileg helyesek-e.

A legvédhetőbb eredetiségi állítás tehát az, hogy Pokol ötvözi a magyar belső megfigyeléseket az alkotmányos döntéshozatal rendszerszintű szervezeti értelmezésével. A bizonyítékok nem indokolják arra, hogy őt nevezzük az első tudósnak, aki felfedezte a személyzeti befolyást, a jelentéstevő előnyöket vagy a bírósági felülvizsgálat politikai jelentőségét.

Szélesebb "jogtudományi" tézise elválasztható ezeknek a szervezeti hozzájárulásoknak az erejétől. A jogászok szakmai befolyásáról a jogászok által alkotmányos felhatalmazásra való következtetés további érvelést igényel az alkotmányos felhatalmazásról, a demokratikus legitimitásról és a megfelelő felülvizsgálati keretről.

Ez a különbség a tudományos fogadtatásban is megjelenik. Tímea Drinóczi 2015-ös válasza kihívást jelent a mozgalmat a bírói befolyás bővítéséről az alkotmányos oligarchiáig, miközben elismeri, hogy a Pokol által azonosított fejlemények valósak és kutatást érdemelnek. Ellenvéleménye a magyarázatukat és értékelését érinti, nem pedig azt a tagadást, hogy szervezett jogi szereplők befolyásolják a közdöntéseket. Drinóczi, 2015, 32–45. o.

Nóra Chronowski többszintű alkotmányos magyarázatot kínál a transznacionális befolyásról, miközben megkérdőjelezi, hogy a bírói kereszthivatkozás mindig valódi párbeszédet jelent-e. Gábor Halmai hangsúlyozza a felülvizsgálati rendszerek közötti különbségeket, és megkülönbözteti a külföldi ítéletek meggyőző használatát a kötelező érvényű kezeléstől. Egyik hozzájárulás sem éri el a Pokol belső bírósági szervezeti leírásainak szisztematikus empirikus cáfolását. Chronowski, 2015; Halmai, 2015

Úgy vélem, hogy szervezeti elemzése akkor a leghatékonyabb, ha vizsgálati mechanizmusokból áll, nem pedig átfogó alkotmányos igazságszolgáltatási ítéletként. A bennfentes tanúvallomás képes felismerni azokat a gyakorlatokat, amelyek nem látosak a publikált ítéletekben, de megerősítésre van szükség, mielőtt megállapítanák azok gyakoriságát vagy következményeit. Az összehasonlító szintézis feltárhat visszatérő problémákat, de meg kell őriznie az intézmények közötti különbségeket. A normatív kritika feltárhatja a figyelmen kívül hagyott kockázatokat, de a preferált megoldást ugyanolyan alapos értékelésre szorul, mint a kritizált gyakorlatot.

Pokol legmaradékomóbb kutatási kérdése ezért megterhelt: **milyen szervezeti feltételek mellett gyakorol valójában egy hivatalosan felhatalmazott alkotmánybíró tájékozott, független ítélőképességgel?** Figyelmet fordít a felkészülésre, a munkakapcsolatokra, az eljárási irányításra és az intézményi memóriára – azokra a folyamatokra, amelyek révén az alkotmányos hatalom konkrét bírói döntéssé válik.

Hubert Smekal és társai elemzése

Hubert Smekal és munkatársai jelentős hozzájárulást tettek annak magyarázatához, hogyan születnek az alkotmányos ítéletek a jogi érvelés, az egyéni elítélések, a belső bírósági szervezet és a bíróság szélesebb politikai környezetének kölcsönhatásából. Legerősebb hozzájárulásuk olyan folyamatok rekonstrukciója, amelyeket a publikált ítéletek csak részben tárnak fel: egy kezdeti bírói álláspont kialakítása, annak módosítása a kollégák reakcióinak előrejelzése, megfontolás és az eredmény bemutatása.

Munkájuk különös figyelmet érdemel a Cseh Alkotmánybíróság empirikus vizsgálata és az amerikai bíróságok körül kidolgozott elméletek más intézményi környezetbe való adaptálása miatt. Eredetisége elsősorban az **új információkban rejlik a belső gyakorlatokról, módszertani korrekciókról, valamint egy olyan modellben, amely érzékeny a döntéshozatal egymást követő** szakaszaira. Az állítás, hogy teljes mértékben ellenőrzött általános okságelméletet nyújt, túlmutatna a bizonyítékokon.

A kérdésedhez kapcsolódó főbb publikációk a következők:

Megjelenés	**Szerzők**	**Hely a kutatási programban**
A bírói döntéshozatal meghatározói: a művészet állapota és a cseh perspektíva (2020)	Hubert Smekal és Ladislav Vyhnánek	Elméleti és módszertani alapok.
Mimoprávní vlivy na rozhodování českého Ústavního soudu—Extralegal hatások a Cseh Alkotmánybíróság döntéshozatalára (2021)	Smekal, Jaroslav Benák, Vyhnánek, Monika Hanych és Štěpán Janků	A központi kollektív monográfia.
Szelektív aktivizmus révén a nagyobb reziliencia felé (online 2021; folyóirat szám 2022)	Smekal, Benák és Vyhnánek	Alkotmányos ítélethozatal, politikai verseny és intézményi túlélés.
Náš model obstojí, ale bílých míst je stále mnoho: odpověď autorů—approximate, *our model hold up, but many gaps remain: The Authors' Response* (2022)	Benák, Hanych, Smekal és Vyhnánek	A modell tisztázása és a kritikákra adott válaszok.
A közvélemény és a média hatása a bírói döntéshozatalra: az elit bírák észlelései és stratégiái (2023)	Hanych, Smekal és Benák	A bírói hozzáállás a nyilvánossághoz és a közvéleményhez.
Az informalitás mint erény: A pozitív informális igazságszolgáltatási	Smekal	Egy szélesebb körű áttekintés az informális bírói

Megjelenés	Szerzők	Hely a kutatási programban
intézmények felfedezése (2023-as folyóiratkötet; online 2024)		gyakorlatok lehetséges előnyeiről és költségeiről.

A bibliográfiai részletek elérhetők Smekal egyetemi kiadványi nyilvántartásában, a monográf kiadójában és a *Német Jogi Folyóiratban* megjelenő cikkben.

Itt a szerzőség számít. A monográfiában Smekal írta az irodalmi áttekintés fejezetet és az interjúk átfogó elemzését; Benák írta a jelentkezőkről és a stratégiai döntéshozatalról szóló fejezeteket; Vyhnánek a kollegial fejezetet; Hanych a közvélemény-fejezetet; Vyhnánek és Janků pedig a kinevezéseket vizsgálták. A modell és a következtetések együttműködő jellegűek voltak. Ennek megfelelően több legértékesebb felfedezést a **kutatócsapatnak kell tulajdonítani**, ahol indokolt esetben az egyes fejezetszerzőket kell azonosítani. Monográfia, szerzői nyilatkozat.

Elméleti kiindulópontjuk az, hogy a jog korlátozza a bírói döntéshozatalt, miközben teret hagy más hatásoknak. Smekal és Vyhnánek 2020-as cikke különös jelentőséget tulajdonít a *gyakorlatilag nehéz ügyeknek*: olyan helyzeteknek, amikor kompetensz, lelkiismeretes ügyvédek még ugyanazokat a jogi anyagokat vizsgálva is nem értenek egyet. Ez a nézeteltérés kutatási problémát teremt a döntéseket alakító további tényezőkkel kapcsolatban.

Megvizsgálják az egyéni jellemzőket, a kollégial interakciót, az intézményi ösztönzőket, a közvéleményt és az erőforrásokat. Óvatosan figyelmeztetnek az amerikai mérések közvetlen áthelyezésére a cseh feltételekre. Például a kinevező elnök személyazonossága megbízhatatlan helyettesítője egy cseh bíró ideológiájának, míg a publikált ellenvélemények nem adnak teljes szavazatnyilvántartást. A cikk hozzájárulása elsősorban kritikai szintézis és kutatási program a kontinentális körülmények számára. Smekal és Vyhnánek, 2020.

Egy fontos elemző különbség következik. Az, hogy magyarázatot adott értelmezésre helyezett előnyben, más, mint annak értékelése, hogy az értelmezés jogilag védhető-e. Egy életrajzi tapasztalat felhívhatja a figyelmet egy elfeledett alkotmányos problémára; nem érvényteleníti automatikusan az eredményt érvénytelenített érvet. Ezzel szemben egy hibátlanul megfogalmazott ítélet nem bizonyítja, hogy nyilvánosan kifejtett indokai kimerítik azokat a megfontolásokat, amelyek kiváltották.

Ez a különbség elengedhetetlen, amikor a csapat által használt *extralegal kifejezést* értékeljük. Ez egy lehetséges magyarázó tényező területét jelöli; nem szabad automatikusan szabálytalanság vádjaként értelmezni.

A projekt empirikus központja 2017–2019 között a tizenöt hivatalban lévő alkotmánybíró közül tíz interjúból áll. Az interjúk bizalmas és félig strukturált jellegűek voltak, általában több mint egy órát tartottak, és egy útmutatót követtek, amely tizenöt nyitott kérdést tartalmazott. Néhány csapattag jogi asszisztensként szerzett tapasztalatot is hozott, miközben betartották titoktartási kötelezettségeiket. Monográfia, 20–24. oldal.

Ez rendkívül értékes hozzáférést biztosít, de a bizonyítékoknak van egy különleges jellege. Egy interjú feltárhat egy gyakorlatot, intézményi megértést vagy egy bírói beszámolót egy nehéz döntésről. Nem tudja önállóan megállapítani, hogy ez a gyakorlat milyen gyakran változtatja meg az eredményeket. És azt sem feltételezheti, hogy az interjúalant teljes mértékben tisztában van minden saját érvelésére gyakorolt hatással.

Ezért a releváns bizonyítékkategóriáknak külön kell maradniuk:

- **Jelentett gyakorlatok:** amit a bírák mondanak, az intézményen belül történik.
- **Megfigyelt eredmények:** mit mutatnak ítéletek, ellenvélemények és egyéb feljegyzések.
- **Magyarázó hipotézisek: olyan** mechanizmusokat, amelyek a gyakorlatok és kimenetek összekapcsolására javasoltak.
- **Normatív értékelések:** vajon ezek a gyakorlatok javítják-e az ítélethozatalt, vagy fenyegetik azt.

A mű értéke sokkal világosabbá válik, ha ezekhez a különböző feladatokhoz viszonyítjuk.

A legfelismerhetőbb elméleti újítás egy időbeli dimenzió hozzáadása egy meglévő többszintű keretrendszerhez. A csapat Arthur Dyevre megkülönböztetésére támaszkodik a politikai rendszer, a bíróság és az egyéni-bírói szint közötti hatások között. A kiterjesztés azt kérdezi, mikor és milyen eljárási lehetőségeken keresztül lépnek be ezek a hatások egy adott ügy kezelésébe. Petr Palíšek áttekintése ezt az időbeli kiterjesztést azonosítja a fő elméleti hozzájárulásként. Palíšek, 2022.

Magyarázati célokra a központi tétel a következőképpen rekonstruálható:

Analitikus pillanat	**Vizsgálandó kérdés**
Egyéni pozíció kialakítása	Hogyan érti meg a bíró a tényeket, az alkalmazandó jogot és a kívánt megoldást?
Az egyéni cselekvési mód választása	A bíró közvetlenül előmozdítja ezt az álláspontot, módosítja, vagy támogat egy alternatívát mások előrejelzésében?
Kollektív megfontolás	Hogyan alakítják át a vita, meggyőzés, eljárási szabályok és kapcsolatok a javaslatot?
Intézményi eredmények	Melyik hozzáállás és indokok váltak végül a bíróságnak tulajdoníthatóvá?

Ez egy analitikus rekonstrukció, nem pedig az állítás, hogy minden eset egy merev, külön megfigyelhető lépéssorozatot követ.

A különbség fontos, mert ugyanaz a végső szavazat többféle magyarázatot is tartalmazhat. Egy bíró ezt tekintheti a legjobb jogi válasznak, elfogadhatja meggyőzés után, vagy a legkevésbé kívánatos kimenetelnek tekintheti. A szavazatok önmagában nem lehet megkülönböztetni ezeket a lehetőségeket.

A modell egy igényes kutatási szabványt is javasol: egy magyarázatnak meg kell határoznia, hogy a javasolt hatás milyen ponton működött. Az, hogy az ideológia számított, kevésbé informatív, mint megmutatni, hogy ez formálta az eredeti értelmezést, túlélte az ellentétes érveket, és meghatározta a végső álláspontot. Ugyanígy a kollégiai meggyőzés elméletének bizonyítékra van szüksége arra, hogy egy egyéni álláspont valóban megváltozott.

A kollegialitás elemzése vitathatatlanul a projekt legfontosabb lényegi eredménye. Ľubomír Majerčík, a bíróság elemző osztályának akkori vezetője, kifejezetten a kollegial fejezetet tekintette a monográfia legeredetibb hozzájárulásának. Kiemeli annak figyelmét, hogy

a különböző döntő formációkban való részvétel miként változtathatja meg ugyanazon bíró viselkedését.

Ez túlmutat a vizsgálat azon túl, hogy a bíróságot függetlenül kialakított preferenciák összességeként kezelje. Majerčík azonban egy befejezetlen kérdést is azonosít: az elnöki bíró befolyását a beszédfordulók elosztásán keresztül, valamint a szavazás időzítésén és szervezésén. A bírák formális egyenlősége nem dönti el a befolyás eloszlását a vita során. Majerčík, 2022, különösen 439–440. o.

A szélesebb elemző következtetés az, hogy **a kollegialitást maga is magyarázni kell**. Nem elegendő ahhoz, hogy egy testület létezéséből értelmes közös megfontolást vonjunk le. A kutatóknak fel kell kérdezniük, hogy a bírák korán benyújthatnak-e ellenvetéseket, hogy hozzáférnek-e a releváns információkhoz, és intézményileg egyszerű-e egy kezdeti álláspont újragondolása.

Itt különösen hasznos a jogi hatalom és a gyakorlati befolyás közötti különbség. A bírák egyenlő szavazatokkal rendelkezhetnek, miközben jelentősen eltérnek abban, hogy megfogalmazzák azt a kérdést, amelyre végül a szavazatok kerülnek.

Két különösen feltáró felfedezés a kollektív álláspontok informális előkészítésével kapcsolatos. Áttekintésében a korábbi bírósági bennfentes Ivo Pospíšil kiemeli azokat a megállapításokat, amelyek meglepték őt:

- Néhány kamara a teljes tárgyalás előtt összehangolja álláspontját, ami olyan kötelezettségeket teremt, amelyek továbbra is befolyásolják a későbbi viták új érvek bevezetését.
- A bíró megszervezheti, hogy egy kolléga terjeszkedjen egy érvelést, mert az az illetőtől kedvezőbb meghallgatást kap.

Pospíšil arra is figyelmeztet, hogy a kamara gyakorlatai idővel változnak, beleértve a rotáció bevezetését követő 2016-os időszakot is. Pospíšil, 2022, 404–407. o.

Ezek a megfigyelések jelentős szociológiai jelentőséggel bírnak. Megkülönböztetik egy érv meggyőző erejét a fogadtatás társadalmi körülményeitől. Egy javaslat fogadtatása függhet a szponzor hírnevétől, szakértelmétől vagy kapcsolataitól. Az előzetes koordináció elősegítheti a hatékony döntéshozatalt, de növelheti a személyes kapcsolatok közötti költségét is, ha valaki meggondolja a véleményt.

Egyik lehetőség sem feltétlenül minősül helytelen alkudozásnak. A megfelelő kérdés, hogy ezek a gyakorlatok segítik-e a bíráknak az ügy vizsgálatában, vagy ellenállóvá teszik álláspontjukat a vizsgálatnak. Ez bizonyos esetek vizsgálatát igényli.

Más interjúeredmények eltérő kapcsolatokat mutatnak az asszisztensekkel: egyes bírók kezdeti utasításokat adnak, míg mások az asszisztens vázlatának átnézésével kezdenek. A bírák abban is, hogy a következmények hogyan kerüljenek az ítéletbe: a legtöbben a gyakorlati hatásokat szerves szempontnak tartották, míg egy kisebb csoport megkülönböztette a hatások ismerését attól, hogy ők is eldöntsék a döntést. Monograph, 213–220. oldal.

Egy jelentős módszertani hozzájárulás arra vonatkozik, hogy mit nem lehet biztonságosan levonni a publikált ítéletekből. 2022-es válaszukban a szerzők hangsúlyozzák, hogy a bírák

szavazhatnak a többség ellen anélkül, hogy ellenvéleményüket közzétennék. Azt is elmagyarázzák, hogy a nem jelentéses bírák jelentősen befolyásolhatják mind az eredményt, mind az érvelést.

Ennek következtében egy látszólag megoszthatatlan döntés nem feltétlenül hoz létre egyet, és egy jelentéskészítővel kapcsolatos ítélet nem tekinthető egyszerűen az adott bíró egyéni álláspontjának. Ezek a felfedezések segítettek megmagyarázni a projekt eredetileg ambiciózusabb mennyiségi tervétől való eltávolodását. A szerzők válasza, különösen a 453. oldal.

Empirikus kutatás esetén ez több, mint technikai minősítés. Az alap szerinti mérések érvényességét érinti. Egy adathalmaz pontosan rögzítheti a különálló vélemények jelenlétét, miközben a bírói nézeteltéréseket nem teljesen értékeli. Hasonlóképpen, az ítélet kikészítésének azonosítása eltér attól, hogy ki határozta meg annak döntő állítását.

Egy hasznos kiterjesztés három félféle nézeteltérést lehet megkülönböztetni: az eredményről alkotott nézeteltérés, az okokról szóló nézeteltérés, valamint a végső soron visszavont vagy nem publikálandó nézeteltérés. Ezek eltérő intézményi következményekkel járhatnak, és eltérő bizonyítékot igényelhetnek.

A csapat stratégiai döntéshozatali kezelése a legerősebb, ha konkrét eljárási lehetőségekhez kapcsolódik. Benák korábbi, független szerződtetty, 2018-as cikke azt kérdezi, hogy van-e helye egy cseh alkotmánybírónak stratégiai ügyválasztásra. Vizsgálja az egyéni jelentésnök jogi lehetőségeit, akik alkotmányos panaszokat kezelnek.

Következtetése visszafogott: a részletes eljárási követelmények jelentősen korlátozzák a mérlegelést, bár a határhatáros elfogadhatósági helyzetek lehetőséget teremthetnek. A cikk feltérképezi a lehetőségeket; nem mutatja be azok gyakoriságát, és nem bizonyítja, hogy a bírák kihasználják őket. Konkrét fókusza eltér a későbbi kollektív döntéshozatal kezelésétől is. Benák, 2018.

Ez egy megalapozott módja az igazságszolgáltatási stratégia vizsgálatának. Mielőtt stratégiai indítékokat adnának fel, meg kell határozni a rendelkezésre álló alternatívákat. Ha a eljárásjog kizár egy opciót, akkor az erre épülő modellnek kevés magyarázó értéke van.

Fontos megkülönböztetni a stratégiai magatartást a meggyőzéstől is. Az a bíró, aki álláspontot vált, mert egy kollégája jobb érvet ad, megfontolt felülvizsgálaton esett át. Az a bíró, aki a második legjobb eredményt támogatja a rosszabb, stratégiai módon cselekedett. A megfigyelhető cselekedet lehet azonos; a mechanizmus eltér.

A "szelektív aktivizmus" tanulmánya kiterjeszti az elemzést a belső döntésektől a bíróság intézményi környezetébe. Smekal, Benák és Vyhnánek egy mintát azonosítanak, amely az intézményi és választási kérdések iránti határozottságot a társadalmilag megosztó tárgyi kérdésekben nagyobb mértékű visszafogottsággal ötvözi. Legérdekesebb állításuk a visszacsatolással kapcsolatos: az arányos politikai versengés védelme megőrizheti a szétszórt politikai hatalmat, ami viszont megnehezíti a bíróság koordinált megfoglalását.

Lényeges, hogy nem állítják ki, hogy ez a minta tudatosan megtervezett stratégiából fakadt. Azt is elismerik, hogy a cseh Bíróság nem nézett szembe olyan tartós támadással, amely megegyezett volna a lengyelországi vagy magyarországi támadásokkal. Érvelésük tehát olyan

körülményekre vonatkozik, amelyek elriasztják a támadásokat, valamint a túlélési képességgel is. *Szelektív aktivizmus révén*, 2021/2022.

Az elemző újdonság abban reménykedhet, hogy a bírói függetlenség részben maga az ítélethozatal révén reprodukálható. A függetlenséget nem kell kizárólag intézményi feltételként kezelni, amelyet a bírák megkezdése előtt biztosítanak.

Ennek ellenére normatív kérdés marad. A bíróság cselekvési lehetőségének védelme és a demokrácia védelme egymással összefüggő, de megkülönböztethető célok. Az értékelésnek meg kell vizsgálnia az beavatkozás alkotmányos indoklációját, annak képviseletre gyakorolt hatását, valamint politikai elszámoltathatóságra gyakorolt következményeit. Az intézményi túlélés önmagában nem tudja megállapítani egy döntés legitimitását.

A médiakutatás eltérést mutat be a közszerepük bírói értelmezésében. Hanych, Smekal és Benák 2023-as cikke két osztályt választ meg:

Tárgy	**Azonosított pozíciók**
A közvélemény által érzékelt befolyás	Relatív közöny; tudatosságot szándékos szűrés; a lehetséges befolyás elismerése.
Kapcsolatok a médiával	Elutasítás; vonakodó elköteleződés szükségességként; egy nyíltabb megközelítés.

Különösen megfigyelhető, hogy a várható reakciók befolyásolhatják az ítélet magyarázatára fordított gondosságot. A bírák olyan kollégákat is bíráltak, akik ellentétes hozzáállással rendelkeznek a nyilvánosság terén. Így a tanulmány belső nézeteltérést tár fel a szakmai felelősségről, valamint a bíróságok és a közönség közötti külső kapcsolatot is. Nem bizonyítja, hogy a közönség fogadtatásának figyelembevétele határozza meg a szavazásokat, és kifejezetten kizárja a közösségi média tevékenységet. Hanych, Smekal és Benák, 2023.

A koncepcionális jelentőség több lehetséges befolyásoló objektum elkülönítése. A közvélemény reakciója befolyásolhatja az eredményt, az érvelés szélességét, az magyarázat mennyiségét vagy az azt követő kommunikációt. Egy olyan tanulmány, amely mindezt egyetlen jelenségként kezeli, kockáztatja túlzásba vonni következtetéseit.

Van különbség a függetlenség és az elszigeteltség között is. Egy népszerűtlen ítélet magyarázata támogathatja a független döntést; egy ítélet megváltoztatása jóváhagyás céljából más kérdést vet fel. Az, hogy egy egyéni bíró a gyakorlatban fenntartja-e ezt a megkülönböztetést, továbbra is empirikus kérdés.

Smekal közös munkájának egy kapcsolódó szála azt vizsgálja, hogyan lép be a nemzetközi jogjog a hazai érveléshez. A 2020-as *könyv, amely "Domestic Judicial Treatment of European Judicial Treatment of European Human Rights Case Law: Beyond Compliance*" című, amelyet David Kosař, Jan Petrov, Katarína Šipulová, Vyhnánek és Jozef Janovský közösen írt, kiterjeszti a vizsgálatot a megfelelőség és nem megfelelés bináris osztályozásán túl. Smekal különleges hozzájárulásai közé tartozik a bírósági kezelés fogalmi tárgyalása és a kezelési minták elemzése; a kifejezetten a cseh alkotmánybíróságról szóló fejezet Vyhnánek. Projekt publikációs nyilvántartása.

A döntéshozatal tanulmányozása során ez felveti a kérdést, hogy valójában mit tesz egy hivatkozás. Egy hivatkozás döntő szabályt adhat, megerősíthet egy függetlenül lejutott következtetést, megkülönböztethet egy kényelmetlen precedenst, vagy egyszerűen csak megismételheti a felperes bejelentését. Ezek a funkciók nem következtethetők ki kizárólag egy hivatkozás jelenlétéből.

Šipulová, Smekal és Janovský módszertani mellékcikke Searching *for a Reference* (2018) automatizált azonosítást és szorosabb jogi elemzést ötvözi az automatikusan végzett elemzéssel. Háromszintű megközelítése a széles mintákat, a hivatkozások kontextusát és a részletes kezelést vizsgálja az adott esetekben. Kifejezetten felismeri a hamis pozitívokat, hamis negatívokat, valamint az emberi megerősítés szükségességét. Šipulová, Smekal és Janovský, 2018.

Jelentősége az alkotmánykutatás szempontjából a módszertani fegyelem: a nagy adathalmazok képesek mintázatokat azonosítani, de egy részlet jogi funkciója értelmezést igényel. A két vizsgálati formának egymást kell korrigálnia.

Šipulová és Smekal átmeneti igazságszolgáltatásról szóló tanulmánya lényeges példát szolgáltat. Elemzésük szerint a nemzetközi emberi jogi jog egyszerre jelent korlátot, valamint forrást a cseh bíróság posztkommunista igazságszolgáltatásról alkotott felfogásának forrásaként. A hivatkozások különösen hasznosak voltak a helyreállító intézkedések támogatásában, míg a megtorló kérdések más mintát mutattak. Ezért a Bíróság az átmeneti politika alakító szereplőjeként jelenik meg, nem csupán egy befejezett politikai megállapodás alkalmazása. *Az emberi jogok és az átmeneti igazságszolgáltatás* között, 2021.

Ez egy különösen fontos kutatási kérdést vet fel: mikor változtatja meg egy külső jogi forrás a bíró álláspontját, és mikor választják ki, mert alátámasztja azt az álláspontot? A szelektivitás létezése nem válaszol erre a kérdésre; az érvelés és annak kidolgozása gondos rekonstrukciója szükséges.

Smekal későbbi munkáját az informalitásról normatív dimenziót ad az intézményi elemzésnek. Az Informalitás mint egy erény *című művében* olyan gyakorlatokat vizsgál, amelyek támogathatják a bírói kompetenciát, hatékonyságot, függetlenséget és bizalmat. Azt állítja, hogy az értékelésnek kontextusfüggőnek kell lennie: egy informális megállapodás szolgálhat egy értéket, miközben egy másikra költségeket róhat, különösen átláthatóságot vagy befogadást. Az informalitás lehetővé teheti a kísérletezést is, mielőtt egy sikeres gyakorlat hivatalossá válna.

Hozzájárulása keretet ad ezeknek a kompromisszumoknak a vizsgálatához, és figyelmeztetést ad arra, hogy ne feltételezzük, hogy az egységes formalizáció minden igazságszolgáltatási rendszert javítana. A összehasonlító bizonyítékok nagy része más kutatók országos tanulmányaiból származik, így az eredeti eredmény elsősorban a koncepcionális szervezés és értékelés. Smekal, *Az informalitás mint erény*.

A belső döntéshozatal kihívása a produktív szakmai bizalom megkülönböztetése a kizáró függőségtől. Az informális konzultáció javíthatja az érvet; egy kialakult kör is eldöntheti, hogy kinek az ellenvetései kapnak figyelmet. Egy kielégítő értékeléshez bizonyítékokra van szükség a részvételről, a hibák javításáról és a nézeteltérések kezeléséről.

A legerősebb fogalmi kritika a jogi és a jogon kívüli hatások közötti határt érinti. Kristina Blažková azt állítja, hogy az igazságszolgáltatási filozófiát jogi befolyásként kell elismerni. A bíró értelmezése, jogi bizonyosság, intézményi kompetencia vagy bírói szerep felfogása magyarázhatja a nézeteltérést anélkül, hogy külső politikai preferenciára redukálná. A beszélgetése megkülönbözteti a formalista, lényegi és pragmatikus irányultságokat. Blažková, 2022.

Ez az ellenvetés valódi nehézséget tár fel. Ha minden tényező, amely egy egyértelmű szöveges parancson túl jogon kívüli lesz, a kategória túl tágabb lesz. Magába magába vonhatja magát a jogi értelmezést. Ám egy tisztán doktrinális magyarázat elkövetheti az ellenkező hibát, ha feltételezi, hogy minden professzionálisan megfogalmazott igazolás megfelelően megmagyarázza a saját előállítását.

A leghatékonyabb válasz az, hogy megvizsgáljuk mind a jogi indokok tartalmát, mind azokat a bírák által alkalmazott folyamatokat. Egyik dimenzió sem szabadna automatikusan kiszorítani a másikat.

Egyéb kritikák a magyarázó pontossággal kapcsolatosak. Palíšek az integrált modellt lényegében metaelméletinek tartja: sikeresebben szervezi meg a tényezőket és szakaszokat, mint megfogalmazza a cáfolható ok-okozati állításokat. Élesebb pszichológiai fogalmakat javasol, beleértve a kognitív lezárást, kognitív stílusokat és heurisztikát, valamint világosabb módszertani jelentést. Palíšek értékelése.

Majerčík hasonlóképpen hangsúlyozza a távolságot a bírák jelentései és a bizonyított hatások között, konkrét esettanulmányokat és kvantitatív tesztelést sürgetve. A Pospíšil kérdéseket vet fel az anonimitásról, a hasonló korábbi bírói minta hiányáról, valamint arról, hogy maga a részvétel szolgálja a hírnév kezelését. Majerčík; Pospíšil.

Ezek a kritikák arra utalnak, hol következne a következő előrelépés: a konkrét tervezet módosításainak nyomon követése, az eredeti és végleges álláspontok összehasonlítása, ahol a nyilvántartások engedik, a munkafolyamatok változásainak vizsgálata, valamint a javasolt mechanizmusok különböző padok közötti megismétlődő-e.

Smekal és kollégái eredetisége a legerősebb ezeknek a vizsgálatoknak a metszéspontján áll fenn. Munkájuk több olyan különbséget tesz meg, amelyeket egy komoly alkotmányos szociológiának meg kell őriznie: egyéni meggyőződést és intézményi cselekvést; szerzőséget és befolyást; nézeteltérést és publikált ellenvéleményt; konzultációt és meggyőzést; politikai következményeket és tudatos politikai stratégiát.

Ez továbbá az intézményi reform számára igényesebb bizonyítéki alapot ad. Jan Grinc válasza kérdéseket dolgoz fel a kinevezésekről, a következmények mérlegeléséről és a teljes gyűlés határozatainak előkészítéséről, miközben elismeri a megerősítési eljárások folyamatos politikai jellegét. Grinc, 2022.

A gyakorlati tanulság az, hogy ugyanolyan gondossággal vizsgáljuk az ítéletalkotás szervezetét, mint a kinevezési szabályokat és az alkotmányos doktrínát. További vitát, nagyobb nyilvánosságot vagy bonyolultabb eljárásokat mind annak megfelelően kell értékelni, hogy azok lehetővé teszik a bírák számára, hogy megvizsgálják és javítsák a bírákat. A döntő kutatási kérdés az **, hogyan alakítja át egy bíróság tagjai tudását és meggyőződéseit kollektívan védhető alkotmányos ítéletté – és hol sikerül vagy kudarcot vall ez az átállás.**

Štěpán Paulík – Gor Vartazaryan elemzése

Štěpán Paulík és Gor Vartazaryan legfontosabb hozzájárulása annak megmagyarázása, hogyan válik a nézeteltérés egy alkotmánybíróságon belül nyilvánosan láthatóvá – vagy nem válik rá. Kutatásuk a cseh alkotmánybíróságot statisztikai elemzés, interjúk és bírák közötti kapcsolatok tanulmányozása révén vizsgálja. Különösen értékes a véleményvélemény, a koalíció kialakítása és a kollektív döntések körüli szervezeti feltételek megértéséhez.

Közös publikációikat különálló kutatásaik mellett kell olvasni. Vartazaryan kidolgozta az ellenvélemény koalícióinak elemzését; Paulík kutatási infrastruktúrát épített és vizsgálta a bírói érvelés mintázatait. Ezek a művek együtt egy differenciáltabb alkotmányos ítéletet támogatnak: a lényegi jogi nézeteltérés, szavazás, a kollektív szöveges megfogalmazásban való részvétel és egy külön vélemény közzététele különálló tevékenységek.

Az alábbiakban megkülönböztetem dokumentált eredményeiket és az általam szélesebb elméleti jelentőségük értékelését.

Fő kvantitatív tanulmányuk több konkrét összefüggést mutat be az ügy jellemzői, a bírói munkaterhelés és a különálló vélemények között. Paulík és Vartazaryan "Disagree on a Bench: An Empirical Analysis of Dissent at the Czech Constitutional Court", *European Journal of Empirical Legal Studies* 1(2), 2024, 231–254. o., logisztikai modelleket alkalmaz; egy specifikáció 19 037 bíró–ügy megfigyelést tartalmaz. Az eredmény ötvözi az ellenvéleményt és az egyetértő véleményeket. Keretrendszere Caroline Wittig azonosítási–nézeteltérési modelljére és stratégiai magyarázataira támaszkodik a bírói viselkedésről.

Magyarázó tényező	**Jelentett találat**
Munkaterhelés	Minden további függőben lévő ügy körülbelül 0,34%-kal kisebb esélyt jelent arra, hogy külön véleményt hozzanak.
Jogi összetettség, hivatkozások alapján mérve	Minden további idézett Alkotmánybírósági döntés körülbelül 3,59%-kal magasabb esélyt mutat.
Vitatott téma	Körülbelül 95%-kal nagyobb az esély.
A kamrák, amelyekben az ellentétes plenaris koalíciók tagjai is részt vesznek	Körülbelül 278%-kal nagyobb az esélye, hogy külön vélemény jelenik meg.
Konszenzusos elvárások, amelyeket szakmai háttér és állandó idő alapján értékelnek	A megjósolt mintázat nem alátámasztható.

Magyarázó tényező	Jelentett találat
A kollégák várható változásai	A várható kollegialitás-költség mechanizmus nem áll alátámasztva.

Ezek megfigyelő asszociációk. A kamar-összetétel elemzése azt vizsgálja, hogy egy ügy külön véleményt tartalmaz-e; a fő modell az egyéni bíró viselkedését érinti.

Több elemző pont következik, de ezek körültekintő értelmezést igényelnek.

Először is, **az intézményi különálló vélemény kiállítása erőforrás-dimenzióval bír**. A bírónak figyelmet kell osztania a függőben lévő ügyek, a tervezetek véleménye, kollégák javaslatai és esetleges nyilvános nézeteltérések között. Az én értelmezésem szerint a munkaterhelés az alkotmányos érvelés elméletébe tartozik, mert az idő rendelkezésre álló lehetősége befolyásolhatja, mely érvek kerülnek a nyilvános nyilvántartásba.

Ez nem bizonyítja, hogy egy elfoglalt bíró kevésbé lesz meggyőződve egy jogi kifogásról. Vegyünk egy hipotetikus bírót, aki továbbra is ellenzi a többségi értelmezést, de úgy dönt, hogy egy külön vélemény megírása sürgős ügyhöz szükséges időt vesz igénybe. A nyilvánosan megfigyelhető eredmény változik, bár a lényegi nézeteltérés állandó marad.

Ez a különbség fontos az összehasonlító kutatás szempontjából. Ha két bíróság eltérő ellenvéleményarányt mutat, akkor az esetmennyiség, segítségnyújtás, a megfogalmazási követelmények és a publikációs eljárások különbségeit kell vizsgálni, mielőtt a különbséget nagyobb ideológiai egyetértésnek bizonyítékként kezelnénk.

Másodszor, **a numerikus eredmények az oddsokat érintik, amelyeket nem szabad összetéveszteni a valószínűség százalékpontos változásaival**. Egy nagy relatív asszociáció együtt létezhet viszonylag alacsony abszolút valószínűséggel, ha az alapul szolgáló esemény ritka. Ennek következtében egy együttható gyakorlati jelentőségét ideális esetben felismerhető igazságszolgáltatási körülmények előrejelzésű valószínűségei alapján kell értékelni.

Harmadszor, a hivatkozási gyakoriság és az ellenvélemény közötti statisztikai kapcsolat több magyarázatot is magában foglal. A bonyolultabb peres eljárások további hivatkozásokat és nézeteltéréseket is eredményezhetnek. Alternatívaként a várható nézeteltérés arra ösztönözheti a jelentésjelentőt, hogy további jogkörökkel erősítse meg a többség érvelését. A bíró szövegváltozata befolyásolhatja az idézések sűrűségét is.

Ezek a lehetőségek egy erősebb jövőbeli kutatási tervre utalnak: a komplexitást a végleges vélemény megírása előtt rendelkezésre álló információk alapján mérjük – például a különböző állítások, versengő precedensek vagy megoldatlan doktrinális kérdések száma. Ez segíthet megkülönböztetni az ügy nehézségét a vita érvelő válaszától.

Végül, egy konszenzusos hipotézis sikertelen tesztje visszafogott értelmezést igényel. A szakmai múlt tökéletlen mércéje a bíró intézményi felelősség megértésének. Két korábbi rendes bíró élesen eltérhet abban, hogy az alkotmányos ítélethozatal szükséges-e közvélemény-értelmi függetlenség. Egy akadémikus nagy súlyt helyezhet a kollektív hatalomra. A szerepfogalmakról szóló közvetlen bizonyítékok tehát javítanák a szakmai besorolásokat.

Az interjútanulmány pontosan olyan bizonyítékot nyújt, amit az aggregált statisztikák nem tudnak nyújtani. Vartazaryan és Paulík "Beszéltem és megmentettem a lelkemet: a cseh

alkotmányozó bírák eltérő viselkedésének minőségi elemzése", *The Lawyer Quarterly* 16(1), 2026, 17–38. oldal, kilenc 2023 július–augusztusában végzett interjút elemz.

Három orientációt különböztetnek meg:

A kiadójuk	**Különálló vélemények felé való eloszlás**
"Hater"	Erős preferenciája az intézményi egységnek; magas határ a nyilvános ellenvéleményre.
"Ventilátor"	A nem értés kifejezését értékesnek tartja, néha etikai kötelezettségnek.
"Stratéga"	Mérlegeli a jelentőségét, a lehetséges hatást és a szükséges erőfeszítést.

Interjúik motivációként érzelmi megkönnyebbülést és az észlelt eljárási igazságtalanságot azonosítják. Informális vélemény-vezéreket, sikeres kihívókat váltak helyettesítő jelentéstevőkké, valamint közös ellenvéleményeket írnak le, amelyek a megfogalmazás, felülvizsgálat és néha váltakozó felelősség révén születtek. Néhány bíró stratégiai beleegyezésről számol be, hogy elkerüljék a következményesebb érdemi érdemi ítéletet. A választási jogi ügy, Pl. ÚS 44/17 vitatott időbeosztása állítólag legalább egy hét elvárást eredményezett az ellenvélemények előkészítésére. Ezek jelentett tapasztalatok és motivációk, nem pedig közvetlen megfigyelések a megfontolásról.

Véleményem szerint a tipológia legnagyobb értéke, hogy elválasztja **a bíró lényegi álláspontját a bíró nyilvános kifejezési küszöbétől**.

Képzelj el két bírót, akik ugyanolyan erősen nem értenek egyet egy javasolt alkotmányos értelmezéssel. Az egyik úgy véli, hogy az intézmény tekintélye visszafogottságot igényel a nyilvános kritikaban. A másik úgy véli, hogy az intellektuális őszinteség megköveteli a nézeteltérés rögzítését. Közzétett feladataik eltérnek akkor is, ha jogi álláspontjaik azonosak.

Ezzel szemben két bíró, akik ugyanannyi különálló véleményt publikálnak, nagyon eltérő érdemi nézetekkel rendelkezhetnek. Az egyik gyakran nem ért egyet, de ritkán publikál; a másik ritkábban vitatkozhat, de szinte minden ellenvetést publikál. Egy egyszerű számolás elrejtené ezt a különbséget.

Ez egy szélesebb módszertani megkülönböztetéshez vezet:

Kérdés	**Bizonyíték szükséges**
Milyen álláspontot képviselt eredetileg egy bíró?	Vázlatok, előkészítő emlékeztetők vagy megbízható kortárs beszámolók
Megváltoztatta ezt a beszélgetést?	Egymást követő vázlatok és bizonyítékok a megfontolásról
Hogyan szavazott a bíró?	Szavazási rekordok
Miért tettek közzé külön véleményt?	A szöveg, kontextuális bizonyítékok és a motiváció leírásai

Ez az én analitikus rekonstrukcióm, nem pedig a szerzők által formálisan kidolgozott modell. Célja, hogy megmutassa, miért nem tud egy publikált igazságszolgáltatási korpusz minden kérdésre válaszolni a folyamatról, amely létrehozta.

Az érzelmi dimenzió is pontos értelmezést érdemel. **Az érzelmi indíték önmagában alig árul el az érvek jogi minőségéről.** A frusztráció átgondolatlan támadást eredményezhet, de egyformában ösztönözhet egy elhanyagolt alkotmányos probléma gondos magyarázatát. Az érv értékelése megköveteli annak alapvetményeit, a precedens kezelését és a versengő megfontolásokra adott válaszokat.

További ígéretes különbség lehet a jogi eredménnyel való elégedetlenség és azzal az eljárással való elégedetlenség között, amelyen a kollégák elérték azt. Ezek átfedhetnek, de nem szükséges. Egy bíró elviselheti a kedvezőtlen eredményt egy tisztességes megbeszélés után, miközben erősen reagál a kizárásra, a kevés előkészületre vagy egy fontos ellenvetés elutasításának észlelésére. A kutatás, amely csak a lényegi nézeteltérést méri, veszélyezteti a bírósági kapcsolatok eljárási dimenziójának figyelmen kívül hagyását.

A cseh eljárási környezet különösen jelentőssé teszi ezeket a kérdéseket. Az Alkotmánybírósági Törvény szerint a háromtagú bizottságok általában többségi arányban döntenek, míg a 43(2) bekezdés szerinti előzetes elutasítások, beleértve a nyilvánvalóan alaptalan kérelmeket is, egyhangúságot igényelnek. Ha ezt az elutasítást nem fogadják el, a jelentéstevő előkészíti az ügyet az érdemi megvizsgálásra. Egyéb előzetes elutasításokat egyetlen jelentésvivő is megtehet. A törvény a Bíróság elnökének is felelős a plenarirendért, és elismeri az eredményről vagy annak indoklásáról szóló külön véleményeket. Alkotmánybírósági Törvény, §§3, 14, 19, 22, 42–43.

Az elemző következmény az, hogy a bíró választása eljárási alternatívákat érint, amelyek eltérő hatással bírnak. Egy hipotetikus bíró ellenezheti a panasz elutasítását, de teljes mérlegelés után elveszíthet. Ha ragaszkodsz további eljárásokhoz, akkor a bíró preferált értelmezésének kifinomultabb elutasításához vezethet. Az ilyen viselkedés értékeléséhez meg kell azonosítani, hogy milyen alternatívákat is valójában elérhetők ebben az eljárási szakaszban.

Ez azt is javasolja, hogyan lehet értékelni a jelentéstételi jogokat. A releváns kérdések túlmutatnak rajta, ki tervezi a döntést hivatalosan. Fel kell kérdezni, ki határozza meg az eredeti problémát, ki választja ki a hatóságokat, határozza meg, mely alternatívákat kell a kollégáknak kezelniük, és megtartja a felelősséget, miután az eredeti javaslat elveszíti a támogatást.

Az én értékelésem szerint a befolyást több szakaszban kell értelmezni. Az első vázlat, a kollégák meggyőzése, az ütemterv irányítása és a végső indoklás megírása különböző befolyási források. A relatív jelentőségük megállapításához az egyes esetek egymást követő javaslatokon keresztül kell nyomon követni. Sem a végső ítéleten leírt név, sem a végső szavazás önmagában nem tudja visszaépíteni ezt a történelmet.

Vartazaryan korábbi hálózati kutatásai relációs nézőpontot adnak. " Síťová analýza disentujících ústavních soudců" — "Társadalmi hálózati elemzés az eltérő alkotmányos bírák szemében", *Právník* 161(12), 2022, 1196–1214. oldal, olyan bírákat vizsgál, akik ugyanazt a különálló véleményt társszerződtették a plenáris eljárásban, a Blondel/Louvain közösség-észlelési módszerrel együtt.

Az első időszak jelentős együttműködést mutat csoportok között; a második inkább megosztottabb, de nem rendelkezik hasonló erős polarizációval; a harmadik két fő tábort mutat be. Magjaik a következők:

- Kateřina šimáčková, vojtěch šimíček és Ludvík David.

- Radoslav Suchánek, Josef Fiala és Vladimír Sládeček.

Különösen feltáró megállapítás az erős Šimáčková–Šimíček kapcsolat, annak ellenére, hogy korábbi kutatások eltérő álláspontot tulajdonítottak gazdasági kérdésekben. A cikk elismeri a nyers nyakkendőszámokat, a bírói távollétet, eltérő ellenvéleményt és történelmi korszakok felépítését is érintő korlátokat is.

A módszertani különbség lényeges: **egy szöveg közös aláírása, az ellenvélemény ugyanabban az ügyben és az együtt szavazás különböző kapcsolatok**.

Például két bíró elutasíthatja ugyanazt az ítéletet összeegyeztethetetlen okok miatt, és külön szövegeket publikálhat. Egy másik pár elegendő érvelést oszthat meg ahhoz, hogy közös véleményt írjon alá, miközben néhány fontos következményben eltérnek. Az aláírásokon alapuló hálózat méri a nyilvános érvelő együttműködést. Nem tudja automatikusan létrehozni a teljes anyagi megállapodási térképet.

Van egy szervezeti magyarázat is, amelyet érdemes megvizsgálni. Egy bíró, aki gyakran vállalja a feladatot a vázlatért, egy társszerző hálózat középpontjává válhat, mert kollégák bíznak az illető írásában, szakértelmében vagy hajlandóságában a munkavégzésre. Egy központi hálózati pozíció így tükrözheti az intellektuális affinitást és a munkamegosztást.

E lehetőségek megkülönböztetéséhez egy erősebb tanulmány összehasonlítaná a témák közötti hálózatokat, figyelembe venné a bírák együttműködési lehetőségeit, és azonosítaná, ki készítette ki valójában az egyes véleményeket. Egy koalíció, amely független jogi területeken áll, más magyarázatot adna egy olyan koalíciótól, amely egy speciális területre koncentrálódott.

Vartazaryan ezt a történelmi vizsgálatot tovább bővítette 2025-ös diploma szakdolgozatában, " A harmadik alkotmánybíróság polarizációja: az alkotmánybírák eltérő viselkedésének elemzése". A tézis kifejezetten kidolgozza a 2022-es cikket, és a Bíróság három évtizedét együttműködő, töredezett és polarizált kapcsolatmintákon keresztül jellemezi. Ezeknek a mintáknak a felfedezését és mérését leíró hozzájárulásként mutatja be, miközben mély oksági magyarázatot rejt el.

Ez a háromrészű különbség hasznos. A széttagadás és a polarizáció különböző intézményi problémákat ír le. Egy töredezett bíróságon a nézeteltérés egyéni, instabil lehet. Egy megosztott bíróságon az ismétlődő összehangolás elvárásokat teremthet arról, ki támogatja kit. Ezért a meggyőzés, a koalícióépítés és a kompromisszum lehetséges következményei eltérnek.

Azonban ezeknek a kategóriáknak magyarázat tárgyainak kell maradniuk. A polarizáció megállapítása nyitva hagyja, hogy forrása alkotmányos filozófia, kinevezési minták, visszatérő esettípusok, személyes kapcsolatok vagy a publikációs gyakorlatok változásai rejlik-e.

Paulík adatbázis-munkája jelentősen megkönnyíti az ilyen kérdések szisztematikus vizsgálatát. "The Czech Constitutional Court Database" című műe, *Journal of Law and Courts* 13(1), 2025, 51–71. oldal, amely 2024 decemberében jelent meg online, 93 826 nyilvánosan elérhető döntést gyűjt össze 1993 és 2023 között, 50 bíróról és 221 ügyintézőről.

A döntési szövegeket és metaadatokat összekapcsolja az előadókkal, a bírósági összetétellel, a témával, hivatkozásokkal és külön véleményekkel. Eredeti hozzájárulása az újrahasználható

empirikus infrastruktúra, beleértve a bírói eredmények és az azokat gyártó személyek közötti kapcsolatokat.

A cikk fontos hiányosságokat is azonosít: a szokásos szavazások nem elérhetők, a korai tanácsösszetételi információk hiányosak, és néhány régebbi eljárási döntés hiányzik. A jelentéskészítő áthelyezések nem voltak megbízhatóan rekonstruálhatók hozzáférhető elektronikus nyilvántartásokból.

Ennek a munkának jelentősége jelentős, de eredményét helyesen kell azonosítani. Az, hogy a jegyzői vagy jelentéskészítő szintű kutatás lehetségessé válik, önmagában nem határozza meg, mekkora befolyást gyakorolnak az ügyintézők vagy jelentéskészítők. Értéke abban rejlik, hogy a későbbi kutatók hasonló kérdéseket fogalmazzanak meg, elemzéseket ismételjenek meg, és felfedezzék, mely látszólag egyszerű állításokat nem lehet a rendelkezésre álló feljegyzésekkel tesztelni.

Paulík Jaromír Fronc-ccal végzett munkája kiterjeszti a vizsgálatot a bírák közötti kapcsolatoktól a doktrína kidolgozásáig. 2024 októberi előnyomatuk, a "Assessing the Development and Consistency of Case of the Cchech Constitutional Court" a hivatkozási hálózati modelleket alkalmazza a döntések relatív doktrinális helyzetének becslésére. Ellenőrizhettem az előnyomatot, de egy későbbi folyóiratban megjelenő megjelenést nem.

Alkalmazásai három tanulságos eredményt hoznak. A települési szabályozási ügyek a városi autonómia felé való előrelépést sugallnak a mérföldkőnek számító Jirkov-ítélet előtt. A fogyasztóvédelmi ügyek nehézséget tárnak fel a heterogén viták közös doktrinális térbe való beillesztésében. A hatékony vizsgálati ügyek széles körben egy korábbi doktrinális besorolást ismétlik az aktív védelem és a korlátozás között.

A legerősebb felismerés módszertan: **a doktrinális fejlődés, a ténybeli eltérés és az ellentmondás külön kezelést igényel**. Egy híres ítélet megszilárdíthatja a már folyamatban lévő átmenetet. Hasonlóképpen, a döntések közötti numerikus távolság nem bizonyítja az ellentmondásos kezelést, hacsak az esetek jogilag összehasonlíthatók. Ez a kutatás lehetőséget kínál az időbeli változások vizsgálatára, miközben bemutatja, miért igényelnek a számítási eredményeknek érdemi jogi értelmezés.

További együttműködés a külső igazságszolgáltatási hatóságok kiválasztását vizsgálja. Marek Pivoda, Paulík és Sebastian Křepela "National Constitutional Courts' Use of the ECJ's Precedents: The Case Study of Czechia" című műve, *Maastricht Journal of European and Comparative* Law 31(3), 2024, 360–384. oldal, több mint 71 000 cseh döntés automatizált szövegelemzését használja 2004 és 2022 között, hogy tanulmányozza az ECJ ítéleteire vonatkozó hivatkozásokat.

A releváns hozzájárulás az európaisasodás hétköznapi gyakorlataira, amelyek túlmutatnak a kiemelkedő alkotmányos konfrontációkon. A cikk beszámolója kizárólag a hitelesített kiadói összefoglalóra korlátozódik.

Analitikus módon a hivatkozási tanulmányok azokat a jogjogokat vizsgálják, amelyeket a bíróság nyilvánosan hivatkozik. A belső döntésre gyakorolt befolyás megállapítása további bizonyítékot igényel: egy hivatkozás döntő alapot adhat, megerősíthet egy független következtetést, vagy azonosíthat egy megkülönböztethető álláspontot. Ezeket a funkciókat külön kell kódolni, mielőtt a bírói függőségről vagy ellenállásról következtetéseket vonnának.

Eredetiségük legerősebb, ha empirikus mechanizmusok és kutatási tervezés szintjén értik őket. Bizonyítékokat szolgáltattak egy adott alkotmánybíróságról, amely lehetővé teszi a viselkedésének megkülönböztetőbb magyarázatait. A stratégiai ítélkezés, a konszenzus-elvárások és az ellenvélemény elutasításának tágabb fogalmai egy létező nemzetközi irodalomba tartoznak.

Hozzájárulásukat értékelem négy megkülönböztetésből.

Először is, **egy új megfigyelés eltér egy új általános elmélettől**. Az a bizonyíték, hogy egy ismerős mechanizmus más intézményi környezetben működik, értékes lehet, különösen akkor, ha eljárásbeli különbségek megakadályozhatták volna annak működését. Jelentősége abban rejlik, hogy javítja a magyarázat terjedelmét és pontosságát.

Másodszor, a **jelentett motiváció eltér a bizonyított ok-okozati hatástól**. Az interjúk feltárhatják azokat a szempontokat, amelyeket a kutatók egyébként figyelmen kívül hagynának. Nem tudják megállapítani, hogy ezek a szempontok milyen gyakran határozzák meg az eredményeket. A statisztikai asszociációk képesek azonosítani a szabályosságokat, de a mechanizmusok kialakításához bizonyíték szükséges a döntések sorrendjéről.

Harmadszor, **a közbírói viselkedés eltér a teljes belső folyamattól**. A kutatás szempontjából legnehezebb esetek lehetnek azok, amelyekben a meggyőzés sikeres, egy ellenvetést beépítenek a többségi tervezetbe, vagy egy potenciális ellenvélemény hallgat. Ezek az események központi szerepet játszhatnak a kollektív ítélet szempontjából, miközben kevés látható nyomot hagynak.

Negyedszer, **a szervezeti magyarázat nem dönti el a normatív legitimitást**. Az, hogy kiderítik, hogy az időnyomás, szakmai identitás vagy személyes kapcsolatok befolyásolják a folyamatot, önmagában nem bizonyítja, hogy az alkotmányos értelmezés jogilag tévedett. Ez a további ítélet megköveteli az alkotmányos igazolási kritériumokat és a felkínált tényleges indokok vizsgálatát.

Az alkotmányos ítélet szélesebb szociológiájában ezért a központi kutatási problémát így fogalmaznám meg: **mely intézményi megállapodások engedik meg, hogy egy bíró jogi ellenvetése megváltoztatja a kollektív döntést, és mely megoldások hagyják azt csak külön véleményként – vagy teljesen láthatatlanná – tekinthetővé?**

E kérdés megválaszolásához szükség lenne a meglévő megközelítések kombinálására az eseti szintű folyamatkövetéssel: eredeti kinevezések, egymást követő vázlatok, javasolt módosítások, támogatási változások, áthelyezés, szavazás és közzététel. Emellett a sikeres belső meggyőzés vizsgálatát is megkövetelné, valamint a publikált nézeteltéréseket is. Ekkor fejlődhet az ellenvélemény tanulmányozása teljesebb magyarázattá arra, hogyan alkotnak az alkotmánybíróságok közösen tekintélyes jogot.

Ivan S. Grigorjev anyalízese

A szerző nevét általában **Ivan S. Grigorjevként** (Иван Сергеевич Григорьев) írják. Központi hozzájárulása az alkotmányos ítélethozatal szervezeti magyarázata: az alkotmánybíróság megértéséhez meg kell vizsgálni, hogyan jutnak a panaszok a bírákhoz, hogyan szervezik az információkat, és hogyan alakítják az eljárási döntések a Bíróság válaszát. Fő empirikus témája az **orosz alkotmánybíróság**, különösen annak alkalmazkodása az egyre autoriterebb politikai környezethez. Grigorjev, "Ügyintézők mint a bíróság–kormányzat közötti egyensúly eszköze az autokrácia alatt".

A legmegvilágosítóbb módja a munkásságának értelmezésének, ha három kérdést kell megkülönböztetni: **Mit tárt fel a Bíróság belső gyakorlatairól? Milyen magyarázatokat kínál ezekre a gyakorlatokra? Mennyire meggyőzően alátámasztja bizonyítékai ezeket a magyarázatokat?** Ezek a különbségek azért fontosak, mert néhány legérdekesebb állítása továbbra is hipotézis, és kritikára válaszul néhány beszámolóját módosította.

Kiindulópontja az, hogy az adminisztratív munkának alkotmányos következményei lehetnek. Az "Az orosz Alkotmánybíróság Titkárságának szerepe: Szűrés vagy sokkelnyelés?" című művében, , amely a *Hatalom* Szociológiájában 2015, 66–93. oldalon jelent meg, Grigorjev megkülönbözteti a hétköznapi szűrést a szélesebb körű védelmi funkciótól.

A központi titkárság, amely megkülönbözteti az egyéni bírók személyes asszisztenseit, megvizsgálja a kérelmeket, levelet egyezik a kérelmezőkkel, és speciális jogi vizsgálatot végez. Beszámolója leírja a tervezet elítélhetetlenségi határozatainak terjesztését is: a bírák konkrét aktákat azonosíthatnak kollektív megvitatáshoz. Ezek a gyakorlatok segítenek meghatározni, mely alkotmányos problémák kerülnek bírói figyelmre.

Magyarázó érve, hogy a kiterjedt delegáció megvédheti a Bíróságot olyan vitáktól, amelyek politikai konfrontációnak tetnék ki vagy nem tudják a korábbi döntések végrehajtását. Az intézményi túlélés kollektív érdeke eltérhet az egyéni bírák szakmai kötelezettségeitől. Lényeges, hogy ezt a védelmet egy **rejtett szervezeti funkcióként** kezeli: a bizonyítékok nem bizonyítják, hogy a bírák szándékosan tervezték volna ezt a megállapodást. 2015. cikk.

Ennek a megközelítésnek az elemzési értéke abban rejlik, hogy azonosít problémát a függetlenség kizárólag végső döntésektől való megítélésével. Tegyük fel, hogy két bíróság hasonlóan kormánybarát iratot készít. Az egyik rendszeresen fontolóra veheti az erős kihívásokat, és elutasíthatja azokat; a másik ritkán szembesülhet ezekkel a kihívásokkal a korábbi szűrés miatt. Ezek a helyzetek különböző kérdéseket vetnek fel a felelősségről, függetlenségről és reformról.

Ez hasznos módja annak megértésére is, hogy a lelkiismeretes résztvevők miért tudnak közösen csalódást keltő eredményeket hozni. Egy alkalmazott a folyamati teljességre koncentrálhat, a vezető a hibák elkerülésére, a bíró pedig a bemutatott iratok eldöntésére. Annak megállapítása, hogy melyik kombináció magyarázza meg a bíróság magatartását, azt követi az ügyeket a szervezeten keresztül, ahelyett, hogy minden résztvevő szándékát a végső eredményből kivonnánk.

Angol nyelvű jegyzői cikke az információ és a politikai alkalmazkodás közötti kapcsolatot vizsgálja. A *Post-Soviet Affairs* 34(1), 2018, 17–34. oldal, "Law clerks mint a bíróság–kormány megfelelőjének eszköze autokrácia alatt: az orosz alkotmánybíróság ügye" című tanulmánya Arina Dmitrievával végzett 2012-es kutatásra épül. A bejelentett interjúgyűjtemény **33 interjúból áll, körülbelül 35 órából, köztük 11 bírót**, kettő már nyugdíjas.

A bíróság 2008-as Moszkvából Szentpétervárra való áthelyezése bizonyítékot szolgáltatott a szervezeti zavarokra. A személyzet fluktuációja, a fokozott felügyelet és a formális eljárás a panaszok bírókhoz való nagyobb továbbításával járt. Különösen feltáró megfigyelés a bírák saját munkaterhének megértésére vonatkozik: hajlamosak a növekedést a beérkező kérelmeknek tulajdonítani, miközben a személyzeti beutalási gyakorlatok változásai központi szerepet játszottak a magyarázatban. A végső beszámoló elismeri, hogy az átmenet 2006–07-ben kezdődött, az áthelyezés előtt. 2018-as cikk.

Véleményem szerint a legerősebb hozzájárulás itt az **információfüggőség azonosítása egy formálisan tekintélyes intézményen** belül. A jogi döntési hatalom nem automatikusan teljes képet ad a döntést igénylő kérdésekről. Ez egy potenciálisan produktív összehasonlító betekintés: a kutatók hasonló függőségeket vizsgálhatnak anélkül, hogy feltételeznék, hogy az orosz politikai magyarázat mindenhol érvényes.

A költöztetési bizonyítékok értékesek, de nem szabad tiszta, természetes kísérletként leírni. A személyzeti változások, eljárási változások, menedzsment gyakorlatok és a jelentkezők viselkedése együtt fejlődhet. Ezért egy meggyőző oksági magyarázathoz több kell, mint egy előtte-utána különbség.

A publikált kritika és Grigorjev válasza elengedhetetlen az állításainak értékeléséhez. Pavel Blokhin, a bírósági bennfentes személy, megkérdőjelezte az eredeti magyarázatot a "Does the Tail Wag the Dog?" című írásban. , *A Hatalom Szociológiája* 28(3), 2016, 15–33. o. Kifogásai között szerepelt a jogilag hibás kérelmek fontossága, a kérelmezők kitartásának különbségei és a leküzdhetetlen titkárság vétójának hiánya: a jelentkezők ragaszkodhattak a bírósági döntéshez. Azt is megkérdőjelezte, hogy a bizonyítékok indokolják-e a áthelyezés döntő jelentőségének tulajdonítását.

Ezek az ellenvetések egy alapvető bizonyítéki nehézséget azonosítanak. A problémás szűrés bizonyításához a kutatóknak információra van szükségük a kiszűrt kérelmekről, beleértve azok jogi tartalmát is. A publikált döntések önmagukban nem tárhatják fel ezt a hiányzó populációt. És önmagában sem tudja megmutatni, hogy egy elrendeződés politikai hasznossága miért létezik.

Grigorjev 2016-os válasza, 34–45. o., jelentős javításokat fogad el:

- **A gyakorlati akadályok eltérnek a jogi tiltástól.** A levelezés és a visszabátorítás növelheti a bírói figyelem terhét, még akkor is, ha a kérelmezők formálisan megtartják a ragaszkodás jogát.
- **Nem állítja politikai ügyek szisztematikus rosszindulatú elnyomását.** Magyarázata a szervezeti rutinokra és a széles körű szűrési ösztönzőkre vonatkozik.
- **A kronológia változik.** A kvantitatív elemzés az átmenet kezdetét 2008 előtt helyezi el; a költözés megerősítette a meglévő fejleményeket.
- **A napirend szabályozása is változhat.** A tervezet elutasításainak szélesebb körű terjesztése lehetővé tenné a bírák számára, hogy ígéretes ügyeket azonosítsanak anélkül, hogy előbb az elnöktől jelentési feladatot kapnának. Ezt egy tesztelt javaslatként mutatja be.

Kifejezetten elismeri azt is, hogy a korábbi jogi tudományok már azonosították a titkárság befolyását. Eredetiségének állítása inkább a bírói politikai következményekkel foglalkozik, nem magával a papi befolyás felfedezésével. Grigorjev válasza.

Ez a csere javítja a kutatási programot azáltal, hogy három különböző állítást választ szét: a személyzet befolyásolja a hozzáférést; a személyzeti gyakorlatok elősegíthetik az intézményi fennmaradást; a személyzet szándékosan védi a politikai hatalmat. Az első bizonyítékai nem automatikusan határozzák meg a harmadikat. Grigorjev gondos értelmezése ezt a megkülönböztetést meg kellene őrizni.

A "pozitív elfogadhatatlanság" témájú munkája különösen jellegzetes mennyiségi hozzájárulást nyújt. "Miért vonjuk el egy jó ügyet? A "Pozitív elfogadhatatlanság" gyakorlat eredete és annak indoklása az orosz alkotmánybíróságon", *Russian Politics* 5(4), 2020, 375–400. o., **22 334 döntést elemz 1995 és 2015** között.

A pozitív elfogadhatatlanságról szóló döntés hivatalosan elutasítja a kérelmet, miközben lényegi alkotmányos érvelést közöl. A "pozitív" nem feltétlenül jelenti hatékony jogorvoslatot.

Megkülönbözteti a lényegileg ígéretes ügyek közé való előrelépést az ítélet és a pozitív elfogadhatatlanság közötti későbbi választástól. A bejelentett modellek feltételes mintákat használnak, **amelyek 2 953 és 1 224 döntésből** állnak. A rangidősség és a kinevezési csoport segít megmagyarázni a korábbi előrelépést, anélkül, hogy a végső szakaszban összehasonlíthatóan erős előnyöket érnek el. Számos közintézményi kérelmező élvezi korábbi előnyöket; csak a szövetségi hatóságok tartanak egyértelmű prémiumot a teljes ítéletért.

Magyarázata összekapcsolja a döntési űrlapokat a belső bírói státuszhoz és a fontos pályázókkal való kapcsolatokhoz. Ezek a funkciók segítenek megmagyarázni a kitartást az írásos ítéletek 2010-es elérhetősége után, gyengítve az eredeti munkaterhelés igazolását. Az erős ügyek politikailag indított minősítése továbbra is lehetséges, nem bizonyított megállapítás. 2020-as cikk.

A módszertani jelentőség jelentős. Egyetlen kimeneti változó – "elfogadott" vagy "elutasított" – elrejtheti a szakaszok közötti következményes különbségeket. A releváns valószínűségek eltérőek:

$$P(\text{passes an earlier stage}) \text{ and } P(\text{receives a judgment} \mid \text{passed that stage}).$$

Egy jellemző befolyásolhatja az első valószínűséget anélkül, hogy a másodikat befolyásolja. A két szakaszt kombináló kutatók veszélyeztették félreértést, hol működik a befolyás.

Három ok is van arra, hogy óvatosan értelmezzük a statisztikai eredményeket:

1. **Az igazságszolgáltatás nem független mértéke a jogi érdemetnek.** Egy ügy eljárási menete önmagában nem tudja megállapítani, hogy objektíven erősebb választ érdemele.
2. **A rangidősség tökéletlen mértékű hatás.** A tapasztalat, szakértelem, beosztási minták és kinevezések összefedhetnek. Az egyén iránti tisztelet megteremtéséhez bizonyíték szükséges a végleges időszakon túl.
3. **A jelentkezők különböző típusú ügyeket hoznak be.** Az intézményi státusz összefüggésben állhat a felkészüléssel, a joghatósággal, a témával és a felmerülő jogi kérdésekkel. A statisztikai ellenőrzések segítenek, de nem teszik automatikusan felcserélhetővé a jelentkezőket.

Ezek a minősítések nem törlik el a hozzájárulást. Azonosítják a különbséget a mintázott kapcsolat felfedezése és annak mechanizmusának végleges magyarázata között.

A cikk egy értékes kutatási kérdést is javasol más joghatóságok számára: **mit jelent a határozat formája külön az érveléstől?** Egy ítélet, egy összefoglaló elutasítás és egy eljárásilag minősített ítélet átfedő érveket tartalmazhat, miközben eltérő lehetőségeket teremthet a részvételre, a nyilvánosságra és a megvalósításra. Az összehasonlító kutatás közvetlenül vizsgálhatja ezeket a különbségeket.

Az alkotmányreform elemzése megkülönbözteti a szervezeti hatékonyságot a politikai függetlenségtől. "Milyen változások az Alkotmánybíróság az új orosz alkotmányon?" című műben. , *Russian Politics* 6, 2021, 27–49. o. Grigorjev rekonstruálja a 2001–2020-as reformokat.

Az elnök részvétele az elnök kiválasztásában és újranevezésében megváltoztatta a vezetői függést. A Bíróság kamarának megszüntetése növelte az elnök felügyeletét, miközben szervezeti terheket jelentett. Az írásbeli eljárások és a tagság változásai foglalkoztak a munkaterheléssel és koordinációval. Értelmezése megkülönbözteti a végrehajtói irányítást a Bíróság saját működési igényeire reagáló reformoktól.

Ennek következtében több 2020-as változás konszolidálta a korábbi fejleményeket. Egyéb változások, például az elnök részvétele az egyéni bírák eltávolításában és az új felülvizsgálati jogkörök, további lehetőségeket teremtettek a politikai ellenőrzés vagy elnöki használat számára. A jövőbeli felhasználásokról szóló vitáka 2021-ben prospektív volt, nem pedig bizonyíték arra, hogy ezek a felhasználások később megtörténtek volna. A cikk ötvözi az intézményi kronológiát és értelmezést interjú bizonyítékaival. 2021-es cikk.

Hasznos elemzési kiterjesztés a bíróságok három különálló dimenzió szerinti értékelése:

Dimenzió	Vizsgálandó kérdés	Bizonyíték, ami hasznos lehet
Kapacitás	Képes a bíróság kompetensen és gyorsan feldolgozni a vitákat?	Munkaterhelés, késések, személyzet, eljárási lehetőségek

Dimenzió	Vizsgálandó kérdés	Bizonyíték, ami hasznos lehet
Autonómia	Dönthetnek-e a bírák külső korlát nélkül?	Kinevezési és eltávolítási gyakorlatok, beavatkozások, esetspecifikus bizonyítékok
Hatáskör	Más intézmények is cselekednek a bíróság döntései alapján?	Végrehajtás, törvényhozási válaszok, alsóbb bírósági gyakorlat

Ezeket a dimenziókat nem szabad egyetlen intézményi erőmérőjébe tömöríteni. A jobb feldolgozás nem teremtheti az autonómiát; a formális függetlenség nem képes hatékony megvalósítást biztosítani. Hasonlóképpen, egy működési reformnak egyszerre több következménye is lehet.

Ez különösen hasznos nézőpont olyan reformok értékeléséhez, amelyek azonnali adminisztratív előnyei láthatóak, de amelyek belső hatalomra gyakorolt hatása nehezebben megfigyelhető. Ösztönözi annak vizsgálatát, hogy ki kapja az irányítást a kinevezések, a megbeszélés, az időzítés és az intézményi képviselet felett.

Későbbi munkái kiterjesztik az elemzést az alkotmányjogi peres eljárások kínálatára is. "A bíróság segítői: az orosz alkotmánybíróság és az emberi jogi biztos" című művében, *Politeia*, 2022, 1(104). o., 92–109. oldal, Grigorjev azt állítja, hogy az alkotmányos felügyelet azon múlik, hogy külső szereplők azonosítják a jogsértéseket és hasznos információkat szolgáltanak.

A szerző összefoglalója 1999-től kezdve a bírósági döntések kvantitatív elemzését mutatja be, és feltűnő kombinációt azonosít: **az ombudsman szerepe csökkent, annak ellenére, hogy egyre inkább bírói barátságot mutatott az intézmény iránt**. Általános érvelése az, hogy a hatékony alkotmányfelülvizsgálat működési környezetet igényel a Bíróság körüli szereplőkből. Ezt a publikációt az intézményi nyilvántartásból és összefoglalóból tudtam ellenőrizni, így nem csatolnék ellenőrizetlen mintaméreteket, hatásbecsléseket vagy részletes oksági magyarázatot ehhez a megállapításhoz. 2022-es publikációs nyilvántartás.

A tágabb módszertani következtetés az, hogy a bírói fogadóképességet és a peres eljárások kínálatát külön kell mérni. A sikeres alkotmányos beavatkozások csökkenése kevesebb kérelmezésből, gyengébb felkészülésből, eltérő beutalási prioritásokból, korlátozó szűrésből vagy bírói ellenállásból fakadhat. Csak a végső ítéletek vizsgálata nem lehet megkülönböztetni ezeket a magyarázatokat.

Grigorjev hozzájárulásának eredetiségét leginkább mechanizmusok és kutatási kérdések halmazaként érthető, különböző szintű bizonyítékokkal rendelkező bizonyítékokkal. Az én értékelésem a következő:

- **Legerősebb empirikus hozzájárulása olyan szervezeti gyakorlatokat érint, amelyek közösen bemutatott ítéletek rosszul mutatnak be.** Interjúk és megfigyelések lehetővé teszik a panaszok kezelésének vizsgálatát, a személyzet-bíró viszonyok és a résztvevők munkájuk megértését.
- **Legerősebb kvantitatív hozzájárulása az esetfeldolgozásban található differenciálódásra vonatkozik.** A következő döntések tanulmányozása a hatás pontosabban megfigyelhetővé teszi, mint a differenciálatlan elfogadás vagy sikerességi arány.

- **Legeredményesebb elméleti hozzájárulása a szakmai magatartás és az intézményi alkalmazkodás kapcsolatával foglalkozik.** A politikai eredmények magyarázata rutinokon és információterjesztésen keresztül működhet anélkül, hogy bizonyítékot kellene követni, hogy minden résztvevő osztokozik egy politikai célban.
- **Leghasznosabb hozzájárulása a reformelemzéshez a többdimenziós értékelés.** A hatékonyságról, belső vezetésről, függetlenségről és megfelelőségről szóló kérdések egyértelmű bizonyítékot igényelnek.

Ezek jelentős hozzájárulások, de nem alapoznak univerzális alkotmányos ítéletelméletet. A kutatás nagy része egy bíróságra, bizonyos történelmi korszakokra és részben átfedő interjúanyagokra vonatkozik. Az ilyen anyagokat használó több publikációt nem szabad független másolatként kezelni. A bizonyítékok korlátozott közvetlen hozzáférést biztosítanak a meggyőzés, alkuk és a tervezet felülvizsgálatának sorrendjéhez az adott megbeszéléseken belül.

A központi megoldatlan kérdés tehát az, **hogy mennyi befolyás van függetlenül az adminisztratív szereplőknek, és mennyi tükrözi a bírák delegációját, preferenciáit vagy toleranciáját**. Ennek megoldásához hasonló panaszok nyomon követése szükséges lenne szűrés, kiosztás, kidolgozás, megfontolás és végrehajtás révén – beleértve azokat a panaszokat, amelyek soha nem hoztak közzétett döntést. Grigorjev munkája ezt a kérdést világosabbá és empirikusan kutathatóbbá teszi.

Georg Vanberg elemzése

Georg Vanberg központi hozzájárulása az, hogy elmagyarázza, hogyan születnek alkotmányos döntések a jogi ítéletek, intézményi érdekek, információk és várható reakciók kölcsönhatásából. Munkája megmutatja, miért kell megvizsgálni, mi történik még mielőtt az ügy eljut a bíróságra, hogyan fogalmazzák meg a bírák a kollektív véleményt, és mit várnak el a kormányoktól és más bíróságoktól utána.

Kutatása két különösen fontos irányt foglal magában. Az első az alkotmányos hatalom politikai alapjait vizsgálja, különösen a Német Szövetségi Alkotmánybíróság által. A második, amelyet főként az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságát tanulmányozó társszerzőkkel dolgozott ki, a bírósági véleményekről folytatott alkukat és a jogi szabályok kialakítását vizsgálja. Ennek következtében egy ismert közvélemény-támogatási elméletére korlátozott beszámoló kihagyná a belső **bírói döntéshozatalhoz közvetlenül kapcsolódó jelentős** hozzájárulásokat. Kutatási bibliográfiája mindkét irányt azonosítja.

Eredetiségének értékeléséhez elengedhetetlen háromféle hozzájárulást megkülönböztetni: korábban dokumentált történelmi vagy empirikus információkat; új magyarázatokat a megszokott gyakorlatokra; és formális bemutatókat, amelyek megdöntik a megalapozott elméleti elvárásokat. Vanberg mindhárom módon járul hozzá, de legerősebb eredménye a második és harmadik.

Főbb hozzájárulásai az igazságszolgáltatási folyamatban találhatók a következőkben:

Színpad	**Vanberg központi kérdése**
Törvényhozási előkészítés	Hogyan változtatja meg a tervezett alkotmányfelülvizsgálat a javasolt jogszabályokat?
Intézményi konfrontáció	Mi akadályozza meg a kormányokat abban, hogy aláássák a bíróságokat?
Alkotmányos ítélet	Mikor ösztönzi a politikai környezet a bírói beavatkozást vagy visszafogottságot?
Véleményformálás	Mely bírák befolyásolják a szabályozó jogi szabályt?
Vélemény kidolgozása	Miért választanánk homályos, szűk vagy széles összetételeket?
Későbbi alkalmazás	Hogyan befolyásolják a személyzeti változások és a jövőbeli ügyek a precedens működését?

Az alábbi beszélgetés ezeket összekapcsolt kutatási problémáknak tekinti, miközben megkülönbözteti eredményeit azoktól, amiket én ebből levontam.

Vanberg korai cikke, **"Absztrakt bírói felülvizsgálat, törvényhozó alkuk és politikai kompromisszum" (1998)** egy visszatérő témát helyez fel: a bírói befolyás gyakran előrelátáson keresztül működik. Ahol a parlamenti kisebbségek elvont felülvizsgálatot kezdeményezhetnek, a kormányzó pártoknak figyelembe kell venniük, hogy a jogszabályokat megkérdőjelezik. Ez megváltoztatja a tárgyalásokat, mielőtt bármilyen ítélet születne.

Modellje mérsékeltebb javaslatokat és megnövekedett kisebbségi befolyást jósol. Különösen feltűnő eredmény, hogy egy kevésbé tiszteletteljes bíróság **kevesebb kihívást kaphat, miközben nagyobb befolyást gyakorol**: a törvényhozók előre alkalmazkodnak a várható bírósági korlátokhoz. Itt a mérsékletesség a törvényhozási alkuban való mozgást jelenti; nem feltétlenül jelenti a pártpolitikai ellenségeskedést.

Ez elméleti eredmény meghatározott feltételezések alatt. A modell feltételezi a bírói döntések betartását, és nem rekonstruálja a bíróság belső mérlegelését. Vanberg elismeri Christine Landfried korábbi megfigyeléseit is. Egyedi eredménye az volt, hogy formalizálta az előrejelző mechanizmust és levezette annak ellentmondásos következményeit, ahelyett, hogy először felfedezte volna, hogy a bíróságok közvetve befolyásolják a jogalkotást. Vanberg, 1998

Empirikus kutatás szempontjából ez különösen nehéz problémát vet fel. Egy törvény teljesen parlamenti eredetűnek tűnhet, miközben olyan rendelkezéseket tartalmaz, amelyeket azért fogadtak el, mert a politikusok alkotmányos kihallgatásokat vártak. Az igazságszolgáltatási hatalom vizsgálata ezért megköveteli a további törvényhozási tervezeteket, tárgyalásokat és elhagyott javaslatokat – nem csupán a publikált ítéleteket. Ez az előrelátó megközelítés következménye, és oka annak, hogy a bírói befolyás mérése pusztán érvénytelenítési összegekkel nem elegendő.

"A bírói függetlenség megteremtése Nyugat-Németországban: a véleményvezetés és a hatalmi ágak szétválasztásának hatása" (2000) szokatlanul konkrét történelmi bizonyítékokat szolgáltat. Archív anyagokra és kabinetiratokra támaszkodva Vanberg vizsgálja a Bíróság adminisztratív és költségvetési autonómiáért folytatott küzdelmét, valamint az Adenauer kormányával folytatott konfrontációját az Európai Védelmi Közösség szerződései miatt.

A dokumentumok feltárják, hogy a kormány fontolóra helyezte a Bíróság korlátozására irányuló intézkedéseket, beleértve a törvénymódosításokat, politikai nyomást és a szimpatizáló bírák stratégiai lemondásait. Azt is megvilágítják, miért hagyták el ezeket a stratégiákat. A parlamenti intézményi ellenállás fontos volt a költségvetési autonómia szempontjából; a véleményvezetők által közvetített várható közvélemény ellenállása számított a szerződéses konfrontációban.

Az eredeti empirikus érték abban rejlik, hogy dokumentáljuk **a kormány észleléseit és számításait**, nem pedig kizárólag a bírói függetlenség végső fennmaradásából következtetnénk ki. Az összehasonlítás azt is sugallja, hogy az intézményi rivalizálás és a köztámogatás helyettesítheti egymást: egyik sem működött mindkét epizódban egyénileg szükséges védelemként. Vanberg, 2000

Ez a történelmi munka megváltoztatja, hogyan kell értelmezni egy bíróság látszólag biztonságos alkotmányos helyzetét. A formális garanciák csak kiindulópont lehetnek. Gyakorlati jelentésük a költségvetés, személyzet, kommunikáció és intézményi státusz körüli konfliktusokon keresztül alakul ki. Ráadásul egy kormány bírófüggetlenségének elfogadása

nem értelmezhető automatikusan elvi alkotmányos elkötelezettség bizonyítékaként: az archív bizonyítékok konkrétabb magyarázatot engednek a beavatkozás költségeivel kapcsolatos magyarázatot.

Vanberg jelentős könyve, **a The Politics of Constitutional Review in Germany (2005**) kidolgozza a közvélemény támogatása, a politikai átláthatóság és az igazságszolgáltatási hatalom kapcsolatát. A közbecsülés csak akkor védheti meg a bíróságokat, ha az állampolgárok felismerhetik az ellenállást döntéseik ellen. Egy kormány hivatalosan is elismerheti az ítéletet, miközben elkerülheti annak gyakorlati követelményeit.

A könyv statisztikai elemzéseket, bírákkal és törvényhozókkal folytatott interjúkat, valamint esettanulmányokat ötvöz. A pártfinanszírozásról szóló fejezet arról számol be, hogy a törvényhozók elismerték a megfelelőségi költségeket válaszaik szempontjából, míg a bírák stratégiákat írtak le az ítéletek politikai költségeinek csökkentésére. A bírák nagyobb nyilvánosságot is kereshetnének, hogy növeljék a végrehajtásra irányuló nyomást.

A pártfinanszírozás feltáró, mert a bírói döntések ismételten szembeszállnak a felek alapvető érdekeivel. Vanberg egy folyamatos kapcsolatot vizsgál, amely egymást követő módosításokat foglal magában, ahelyett, hogy minden ítéletet az alkotmányos felsőbbrendűség elszigetelt állításaként kezelné. A könyv hozzájárulása tehát az, hogy a politikai körülményeket összekapcsolja a bírói döntésekkel, miközben vizsgálja, hogy a résztvevők maguk hogyan érzékelik ezt a kapcsolatot. A német tanulmány, különösen a párt-pénzügyi fejezet

A formális és empirikus alapok a **"Legislative–Judicial Relations: A Game-Theoretic Approach to Constitutional Review" (2001) című műben találhatók**. A modell összekapcsolja a törvényhozási előrejelzést, a bírói felülvizsgálatot és a lehetséges törvényhozási kikerülést. Megkülönbözteti a bíróságokat tartalmi preferenciáik és az intézményi konfrontáció iránti hajlandóságuk alapján. A bírói preferenciák tükrözhetik alkotmányos meggyőződéseket és politikai célokat is.

Empirikus elemzése **253 szövetségi törvényekkel kapcsolatos döntést ölel 1983 januárjától 1995** májusáig. Vanberg szóbeli meghallgatásokat, külső bejelentéseket, az alkotmányellenességre vonatkozó állításokat és a politikai bonyolultságot vizsgálja. Harminchat ügy érintette a szóbeli meghallgatásokat.

A jelentett kapcsolatok nagyjából alátámasztják elvárásait: a meghallgatások és a külső részvétel nagyobb valószínűséggel jár az alkotmányellenesség megállapításával; összetett politikai területek nagyobb tisztelettel járnak. Egy eredmény ellentmond az elvárásaival: a kormányzati alkotmányosságot védő bemutatók pozitívan kapcsolódnak az érvénytelenítéshez. A lehetséges nyilvánosság és kiválasztási magyarázatokat tárgyalja, ahelyett, hogy megerősítésként kezelné a megállapítást.

Ezek megfigyelési eredmények, amelyek összhangban vannak a mechanizmussal, nem pedig minden bíró motivációjának végleges azonosítása. Vanberg, 2001

Itt egy módszertani kérdés következik. A meghallgatások jelezhetik a nyilvánosságot, de utalhatnak jogi jelentőségre, ténybeli nehézségre vagy már kialakuló szándékra a érvénytelenítés érdekében. A külső bejelentések azonosíthatják a megvalósítás potenciális támogatóit, miközben meggyőző jogi információkat nyújtanak. E változók és ítéletek közötti

kapcsolat tehát önmagában nem választja el a stratégiai számítást a bizonyítékoktól vagy doktrínális hatásoktól.

Vanberg kutatási tervének értéke abban rejlik, hogy az interjúk és történelmi tanulmányok kiegészíthetik a statisztikai mintákat. Ennek ellenére a legerősebb értelmezés feltételes marad: a politikai körülmények segítenek megmagyarázni a bírói magatartást, de a rendelkezésre álló intézkedések nem tüntetik el a jogi érvelést.

További megkülönböztetés szükséges a belső eljárás vizsgálatakor. Vanberg német kutatásai intézményi leírásokat és interjúkat foglalnak magukban, de fő magyarázó fókusza a bíróság, a politikai intézmények és a közközönség közötti kapcsolatokra irányul. Nem szabad átfogó megfigyelő rekonstrukcióként bemutatni a jelentéstétel kinevezéséről, egymást követő tervezetmódosításokról vagy a szenátuson belüli alkudozásról. A kollektív véleményformálásról szóló közvetlenebb elméleti elemzése későbbi munkáiban jelenik meg.

Ezek közül a legfontosabb a **"Ki irányítja a Legfelsőbb Bíróság döntéseinek tartalmát?" (2012)** , amelyet Cliff Carrubba, Barry Friedman és Andrew D. Martin közösen írtak. Megkülönbözteti a preferenciákat a közvetlen döntés, az általános jogi szabály és a bíró nyilvános kapcsolattartása mellett.

Egy bíró, aki elégedetlen az érvel, egyetérthet az eredménnyel anélkül, hogy az ellenfél nyerne. Ez az opció gyengíti az oldalváltás fenyegetését, és áthelyezheti a befolyást az egész bíróság medián bírájáról **a többségi koalíció mediánjára**.

Például egy kilenctagú bíróságon, amelyet 1-től 9-ig rendeltek el, egy 5–9-es bírákból álló koalíció mediánja a 7-es bíró, bár az 5-ös bíró a bíróság mediánja. Az eredmény kulcsfontosságú eleme nem feltétlenül igényel az indoklás feletti ellenőrzést.

Az empirikus teszt 1953 és 2005 közötti egyeztetési viselkedést használ, nem pedig közvetlenül a vélemény tartalmát méri. Támogatja a koalíció-medián mechanizmust, de a modell feltételezései és bizonyítékai nem teszik a véleményírót irrelevánsá, és nem teremtenek korlátlan koalíció-medián diktatúrát. Carrubba és munkatársai, 2012

Az alkotmányos döntés esetében ez a különbség a **rendelkezésről szóló megállapodás és annak igazolásáról szóló megállapodás közötti különbség** alapvető fontosságú. A többség egyetérthet abban, hogy egy törvényt érvénytelenítsen, de nem ért egyet abban, hogy az irányító indok a kompetenciára, eljárásra, egyenlőségre vagy más lényegi garanciára vonatkozik-e.

Az én összehasonlító következtetésem az, hogy a tárgyalási hatás a rendelkezésre álló különálló véleményformától függ. Egy olyan rendszer, amely lehetővé teszi az eredmény egyidejű egyetértését, más alternatívákat teremt, mint egy névtelen intézményi ítélet köré szerveződés. Az amerikai modell alkalmazása egy európai alkotmánybíróságra ezért megköveteli annak szavazási szabályait, a kiadási gyakorlatokat és a külön véleményeket szabályozó konvenciókat a megvizsgálást.

A belső döntéshozatalhoz egy másik jelentős hozzájárulás a **"The Future Matters: Judicial Preferences over Legal Rules and Decision-making on Collegial Courts" (2021**), amelyet Caitlin Ainsley és Cliff Carrubba közösen írtak. A bírák szabályokkal szembeni preferenciáit a jövőbeli esetekből vezeti le, amelyeket ezek a szabályok megoldanának.

Az egyenlő eltérések a bíró preferált szabályától egyenlőtlen következményekkel járhatnak. Egy kis doktrinális engedmény, amely sok jövőbeli ügyet érint, többet számíthat, mint egy ugyanolyan nagy engedmény, amely nagyon kevesen érinti. Preferenciáik egyszintűek maradnak**, de általában aszimmetrikussá** válnak – ez fontos technikai különbség.

A következmények között szerepel aszimmetrikus alkuterem a véleményírók számára, valamint a bírák által csatlakozott vélemények változása. Az esetelosztás várható változásai csökkenthetik a koalíciókat vagy megakadályozhatják a többségi indoklás megegyezését, még akkor is, ha nem változott bírák és a jogi küszöbértékek nem változnak.

A szerzők megfigyelési joggyakorlaton keresztül szemléltetik az érvet. A megvalósítható alkutávolságokat jellemzik, nem pedig teljes, egyedileg meghatározott alkudozási folyamatot nyújtanának; kezelésük a jövőbeli ügyelosztásokat is figyelembe veszi, ahogy az adott volt. Ainsley, Carrubba és Vanberg, 2021

A szélesebb jelentőség jelentős. A bírói nézeteltérést nem mindig lehet megérteni azzal, hogy a bírákat egy fix ideológiai skálán helyezzük el. Azt is fel kell kérdezni, **milyen gyakorlati következményeket várnak el egy doktrinális megfogalmazástól**. Két bíró eltűri a kompromisszumot, ha annak hatásai kivételesek, és elutasíthatja, ha technológiai vagy társadalmi változások széles körben elterjedik azokat.

Ez produktív kapcsolatot sugall az intézményi elemzés és a jogszociológia között. A társadalmi gyakorlatok változásai átalakíthatják a doktrinális alkudozás tétjét anélkül, hogy előzetes változást igényelnének a bírák politikai identitásában. Empirikusan azonban ennek a mechanizmusnak a bizonyításához bizonyítékot igényelne az elvárásaikról, nem csupán arról, hogy a társadalom megváltozott.

Vanberg a döntések megfogalmazását is vizsgálja, mint magyarázatot igénylő választást. Jeffrey K. Statonnal közösen **írt "The Value of Hagueness: Delegation, Defiance, and Judicial Opinions" (2008)** című művében a rejtély az, hogy miért választanak a bírák a tisztasági megfogalmazásokat, miközben a tisztaság általában elősegíti a megvalósítást.

A modell két előnyt azonosít a homályosságnak. A döntéshozatal jogkilátását bízhatja azoknak, akik jobban tájékozottak a megvalósításról, segítve a bírákat a politikai következményekkel kapcsolatos bizonytalanság kezelésében. Emellett kevésbé nyilvánvalóvá teheti a valószínű dacos viselkedést is, védve a bíróságot a látható intézményi vereségtől.

Ezeknek az előnyöknek ára jár: a homályosság gyengíti azt a tisztaságot, hogy a bíróságok nyomást gyakoroljanak a megfelelésre. Ezért a tanulmány összekapcsolja a vélemény megfogalmazását mind a delegációval, mind az intézményi hírnévvel.

A tanulmány megkülönböztető meglátása, hogy a nem világos nyelvezet stratégiailag választható olyan körülmények között, amikor a bírói és végrehajtó preferenciák eltérnek. A tanulmány elméleti magyarázatot ad az ilyen választásokra; nem bizonyítja, hogy minden homályos alkotmányos formula szándékosan lett volna az ellenállás elrejtésére. Staton és Vanberg, 2008

Az alkotmányos döntések értelmezésében az a következtetés, hogy a doktrinális kétértelműségnek több különböző oka is lehet. Ez tükrözheti a fogalmi nehézségeket, a bírák közötti kompromisszumot, a szándékos delegációt vagy a várható ellenállás kezelését. Ezeket

a magyarázatokat külön kell vizsgálni. Ha a stratégiai rejtettség pusztán a kétértelmű megfogalmazásból következtetnénk, az ugyanazt a problémát reprodukálná, amelyet egy magyarázó modell meg kell oldani.

Egy kapcsolódó, de különálló kérdést a **"Narrow versus Broad Judicial Decisions" (2014)** című könyvben Justin Fox közösen foglalkozik. A szerzők vitatják azt az érvet, hogy a bírói tudatlanság feltétlenül a szűk döntéseket részesíti előnyben.

Kiindulópontjuk, hogy az ítéletek megváltoztatják a későbbi politikai döntéseket, amelyek pedig meghatározzák, mely viták válnak bírói felülvizsgálat céljából. A jövőbeli ügyeket tehát részben korábbi döntések eredményezik. Egy szűk ítélet nem egyszerűen megőrzi az érintetlen környezetet, amelyben a bírák később tanulhatnak.

Modelljükön belül a bírák néha javíthatják a jövőbeli jogi fejlődést egy szélesebb szabály kiadásával, annak következményei bizonytalansága ellenére. A széleskörű megközelítés befolyásolhatja a későbbi politikai válaszokat, amelyek javítják a későbbi döntéseket.

Az eredetiség abban rejlik, hogy a jövőbeli információs környezet érzékeny legyen a jelenlegi bírói döntésekre. Ez feltételes kihívás a minimalizmus episztemikus igazolásával szemben. A szerzők kifejezetten hagyják fenn más érveket szűk döntések érdekében, beleértve a demokratikus ellenvetéseket a bírósági rendezés ellen a közvetlen vitán túli ügyek ellen. Fox és Vanberg, 2014

A szélességet és a homályosságot ezért külön kell tartani. Egy szabály sok helyzetet lefedhet egy pontos követelmény mellett, vagy egy kis kategóriát érinthet, miközben alkalmazását bizonytalannak hagyja. Mindezeket a lehetőségeket egyetlen kontinuumként kezelni a korlátozástól az aktivizmusig eltünteti a különböző bírósági választásokat és különböző intézményi hatásokat.

A felülvizsgálat időzítése egy másik tanulmányba kerül James R. Rogers "**Judicial Advisory Opinions and Legislative Outcomes in Comparative Perspective" (2002)** című tanulmányba. A tanácsadó felülvizsgálat képes azonosítani az alkotmányos akadályokat, mielőtt a jogszabály adminisztratív kiadásokat és magán támaszkodást generál. Azonban a korai felülvizsgálat nem tartalmaz olyan információkat a következményekről, amelyek csak a bevezetés után válnak elérhetővé.

Ezért a modell összehasonlítja a korai útmutatásból származó megtakarításokat a későbbi peres eljárások információs előnyeivel. A törvényhozók előnyt élvezhetnek, ha szelektíven kérnek tanácsot, amikor a várható megtakarítások igazolják a költségeket. A bíróságoknak nem kell ugyanígy előnyt élvezniük: a korai tanácsadás feláldozhatja az információs előnyt, és problémákat okozhat, ha a későbbi tapasztalatok aláássák a korábbi értékelést.

Ez magyarázza, hogy egy politikai befolyás iránt érdeklődő bíróság mégis ellenállhat a tanácsadói szerepnek. A jogszabályokról szóló nyilatkozatok további lehetőségei nem feltétlenül előnyösebb befolyást jelentenek. A hozzájárulás az ellenőrzési eljárások elemzése az információ időzítésén és terjesztésén keresztül. Rogers és Vanberg, 2002

Vanberg munkája különösen értékes figyelmeztetést is tartalmaz a bírói döntések méréséről. **"Measuring Policy Content on the U.S. Supreme Court" (2009**) Kevin T. McGuire, Charles

E. Smith Jr. és Gregory A. Caldeira közösen dolgozik, és a peres, alsóbb bíróságok és a Legfelsőbb Bíróság bírái közötti interakciók következményeit vizsgálja.

A szerzők kimutatják, hogy az eredmények pusztán liberálisnak vagy konzervatívnak való osztályozása szisztematikus torzítást eredményezhet. A bírói preferenciák pozitívan kapcsolódnak a visszafordítások ideológiai irányához, de negatívan kapcsolódnak az elemzésük során az affirmanciák irányához. Felhívják a figyelmet az **affirmancia** elfogultságára, és javaslatot tesznek annak kezelésére.

Az eredeti hozzájárulás módszertan: a megfigyelt döntéseket intézményi folyamat keretében választják ki. Ideológiai irányuk nem értelmezhető függetlenül az alsóbb bírósági döntésektől és a peres döntésektől, amelyek a pert létrehozták. McGuire és munkatársai, 2009

Párhuzamos óvatosság vonatkozik az összehasonlító alkotmánykutatásra is. Mielőtt a sikeres alkotmányos panaszok arányát értelmeznénk, tudni kell, hogy mely felperesek milyen kereseteket hoznak, milyen elfogadhatósági szűrők érvényesek, és milyen korábbi döntéseket támadnak meg. Ez a módszertani kiterjesztésem; az amerikai megállapításokat nem lehet egyszerűen numerikusan átadni európai bíróságoknak.

"Judicial Retirements and the Remain Power of U.S. Supreme Court Decisions" (2016), amelyet Stuart Minor Benjaminnal közösen írt, az eredeti ítéleten túl is követi az ítélői eljárást. A javasolt mechanizmus az, hogy az alsóbb bíróságok az előzmény eredeti támogatóinak távozását használják fel információként a Legfelsőbb Bíróságon nyújtott folyamatos támogatásról.

A fő elemzés **5 813 véleményt és 188 424 vélemény-évet foglal** magában, az 1953 és 2012 közötti döntések kezelésével. Ahogy az eredeti többségi tagok távoznak, a szerzők kevesebb kifejezetten pozitív kezelést, és erősebben negatív kezeléseket találnak, figyelembe véve az ideológiai változásokat és az előzményes korhatárt.

Empirikus eredetisége az, hogy megkülönbözteti a személyzeti fluktuációt a mérhető ideológia változásaitól. A nyugdíjazás befolyásolhatja a meglévő precedensek elfogadását, valamint a jövőbeni döntéseket is. A bizonyíték a megfigyelhető hivatkozási kezelésre vonatkozik; nem mutatja, hogy a távozás automatikusan megszüntetné egy precedens jogi tekintélyét, vagy közvetlenül feltárná az alsóbb bírósági bírák mentális számításait. Benjamin és Vanberg, 2016

Vanberg normatív munkája inkább megkülönböztetett, mint az egyszerű igazságszolgáltatási felsőbbrendűség védelme. **A "Resurrecting Lochner: A Defense of Unprincipled Judicial Activism" (2007) című művében** Rogers és Vanberg szándékosan feltételezik, hogy a bírák szűk érdekeket követnek, és felteszik a kérdést, hogy a bírói felülvizsgálat mégis javíthat-e a törvényhozási eredményeket.

Modelljük olyan feltételeket azonosít, amelyek között a várható bírói beavatkozás elősegíti a jobb elosztási és hatékonysági jellemzőkkel rendelkező jogszabályokat. Néhány előny származik abból a jogszabályi igazításból, mielőtt peres eljárás megtörténik.

Provokatív hozzájárulás az, hogy elkülönítjük az egyéni bírói döntések mögötti indítékokat a felülvizsgálat intézményi következményeitől. Egy intézmény előnyöket hozhat anélkül, hogy a résztvevői nem rendelkeznek felsőbbrendű bölcsességgel vagy pártatlansággal.

A minősítés döntő: ez egy feltételes intézményi érv. Nem igazolja minden aktivista ítéletet, sem nem igazolja Lochner történelmi helyességét. Az érv értékeléséhez meg kell vizsgálni a modell érdekeinek elosztását és az általa összehasonlítható alternatívákat. Rogers és Vanberg, 2007

Ezzel szemben a **"Substance vs. Procedure: Constitutional Enforcement and Constitutional Choice" (2011)** hangsúlyozza a bírókra való támaszkodás hiányosságait az alkotmányos kötelezettségek érvényesítésében.

Vanberg azt állítja, hogy a végrehajthatóság magában az alkotmányos tervezésben van. A pontos eljárási korlátozások gyakran előnyösek a széles, lényegi garanciákkal szemben: a jogsértések könnyebben felismerhetők, és azok a tisztviselők, akiknek intézményi hatáskörük megkerülhető, ösztönzőkkel rendelkeznek az ellenállásra.

A széleskörű tartalmi megfogalmazások nagyobb értelmezési teret biztosítanak. A bírói végrehajtás nem feltételezhető egyszerűen az alkotmányos egyezség hűséges megőrzése mellett, mivel a bírák is részt vesznek annak értelmezésében és akár értelmezésében.

A megkülönböztető hozzájárulás az, hogy az alkotmányos rendelkezéseket részben azok kikerülésre és értelmezési erózióval szembeni ellenállásuk alapján értékelik. Nem bizonyítja, hogy az eljárási szabályok mindig felsőbbrendűek, vagy hogy az anyagi jogok értéke nem jár. Azonosít egy végrehajtási előnyt, amelynek be kell kerülnie az összehasonlításba. Vanberg, 2011

Az igazságszolgáltatási hatalom elemzése szempontjából ez fontos feszültséget teremt, amelyet érdemes megőrizni. A bíróságok korlátozhatják a politikai szereplőket, ugyanakkor az alkotmányos nyelv nyitottsága teret adhat a bíráknak a korlátozás átalakítására. Ezért a politikusok bíráknak való engedelmeskedésének magyarázata eltér attól, hogy megmutassák, hogy a bírák hűek maradnak az alkotmányhoz. Az intézményi hatékonyság és az értelmezési hűség külön vizsgálatot igényel.

"Alkotmánybíróságok összehasonlító perspektívából: elméleti értékelés" (2015) című műve a bírói hatalom magyarázatait két nagy kategóriába sorolja. Az "endogén" beszámolók magyarázzanak, miért profitálnak a politikai tisztségviselők független bíróságokból; "Kívüli" beszámolók magyarázzák el, mi akadályozza meg őket abban, hogy olyan bíróságokat támadjanak, amelyeket egyébként inkább korlátoznának.

Az előbbiek tartalmazzák az információs előnyöket és a jövőbeli politikai veszteségek elleni védelmet. Az utóbbiak olyan korlátokat hangsúlyoznak, mint a közvélemény ellenállása. A stratégiai bírói magatartás mindkettőt kiegészíti: a bíróságok olyan feltételeken működnek, amelyek között más szereplők továbbra is elviselik hatalmukat.

Ez egy szélesebb irodalom szintézise, nem pedig az állítás, hogy minden mechanizmusát kiváltotta. Elemző értéke az, hogy megkülönbözteti **az okokat, amelyek miatt független igazságszolgáltatást akarnak, és** elválasztja a bíróságok létrehozását a hatalmuk folyamatos fenntartásától. Vanberg, 2015

További fogalmi fejlemény jelenik meg a **"A legkevésbé veszélyes ág? Közválasztás, alkotmánybíróságok és demokratikus kormányzás" (2019)** című műben. Vanberg összekapcsolja az igazságszolgáltatási hatalomot a koordinációs problémákkal, amelyek akkor merülnek fel, amikor alkotmányos normákat kell alkalmazni a vitatott kormányzati eljárásokra.

Az állampolgárok elkötelezettek az alkotmányos korlátok iránt, miközben nem értenek egyet abban, hogy egy adott intézkedés sérti-e azokat. A bírói ítéletek összehangolhatják megértésüket és válaszaikat. Ebben az értelemben a bírák jelentős vezetői hatalommal bírnak, de működése mások reakcióitól függ.

A fejezet a közválasztási elméleten keresztül a népszuverenitás és az alkotmányos korlátok kapcsolatát is tárgyalja. A döntéshozatalhoz való relevanciája az, hogy az ítélet egyszerre működik jogi meghatározásként, és potenciális pontként, amely köré a politikai elvárások összefonódhatnak. Vanberg, 2019

Az összteljesítmény értékelésekor különös jelentőséget tulajdonítok öt előrelépésnek.

Először is, Vanberg **a várakozást** a szisztematikus elemzés tárgyává teszi. A megfigyelhető ítélet egy pillanat a hosszabb korrekciók sorozatában.

Másodszor, az intézményi hatalom összekapcsolja a **megfelelőségről szóló információkkal**. A közvélemény támogatása nem vezet mechanikusan hatékony végrehajtáshoz.

Harmadszor, együttműködési munkája megkülönbözteti az **ügy megnyerését, szabály megállapítását és egy indoklás nyilvános támogatását**. Ez intézményesebb, specifikusabb magyarázatot hoz a bírói alkukérdésről.

Negyedszer, a választások tervezését azok bevezetésére és jövőbeli tanulásra gyakorolt következményeivel magyarázza el.

Ötödikül azt mutatja, miért kell mind a bírósági preferenciákat, mind az empirikus intézkedéseket vizsgálni a **környező jogrendszer által generált ügyek** alapján.

Ezeknek a hozzájárulásoknak is vannak határai. A modellek egyszerűsítik a többdimenziós alkotmányos érvelést, a preferenciák megváltoztatását, a szakmai szocializációt és az informális hierarchiákat. A bíró kompromisszumkészsége a szakértelemtől, személyes bizalomtól, a tervezet minőségétől vagy az intézményi kötelesség észlelésétől függhet, amelyeket a térbeli modell nem foglal meg. A formális kezelhetőség segít felismerni a mechanizmusokat, de nem nyújt kimerítő jogstulációs szociológiát.

Különösen a jelentéstek, specializáció és kollektív megfontolás területére irányuló kutatások esetén Vanberg erőteljes kérdéseket ad fel anélkül, hogy minden választ megadna. Meg kell vizsgálni, ki határozza meg az eredeti alternatívákat, ki irányítja a releváns információkat, mely bírák hitelesen vonhatják vissza a támogatást, és hogy a nézeteltérés az eredményt, a doktrínát vagy annak várható jövőbeli elérését érinti-e. Ezeknek a kérdéseknek a teljes megválaszolásához stratégiai modelljeit interjúkkal, tervezettörténetekkel, levéltári bizonyítékokkal és az intézményi gyakorlat megfigyelésével kell kombinálni.

Az eredetiség legvédhetőbb ítélete ezért specifikus: **Vanberg jelentősen előrehaladt a bíróságok eljárásának feltételeinek, a bírák által választott alternatíváknak, valamint a döntéseik gyakorlati erőre bírásának mechanizmusainak magyarázatában.** Munkája különösen értékes, amikor a bírói viselkedés vizsgálható magyarázatainak megfogalmazására szolgál, miközben teret hagy a jogi érvelés és a bírói munka részletes szervezésének független vizsgálatának.

Alekszej Trocsov elemzése

Alekszej Trochev központi hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletet folyamatos bírói hatalomért folytatott küzdelemként magyarázza – amelyet a bírák jogi meggyőződései, intézményi érdekei, politikai kapcsolatai és döntéseik végrehajtásának elvárásai alakítanak. Kutatásai különösen értékes a bíróságok megértésében, amelyek instabil demokráciákban, hibrid rezsimekben és autoriter államokban működnek.

Munkája fontos megkülönböztetést is megkövetel. A "döntéshozatal" jelentheti az ítélet belső kidolgozását: egy ügy kijelölését, tervezetek előkészítését, indokok tárgyalását és a többség összeállítását. Ez azt is jelentheti, hogy a bíróság eldönti, mit hallgat, meddig avatkozik, mely alkotmányos értelmezést fogadja el, és hogyan biztosítja a gyakorlati következményeket. Trochev legerősebb megerősített hozzájárulása ehhez a második, szélesebb körű folyamathoz kapcsolódik, bár jelentős bizonyítékokat szolgáltatott a bíróságok közötti megosztottságokról és a bírák versengő szerepfelfogásáról.

Az alapítvány a *"Ítélkezés Oroszországról: Az Alkotmánybíróság szerepe az orosz politikában 1990–2006* " (2008). A későbbi tanulmányok Ukrajnáról, igazságszolgáltatási hálózatokról, autoriter alkotmányosságról és összehasonlító posztszovjet alkotmányos fejlődésről kiterjesztik és néha élesítik az érveit. Számos fontos hozzájárulás társszerzője van, és a tulajdonlás számít: különösen azok, amelyeket William Burnham, Rachel Ellett, Peter H. Solomon Jr. és Alisher Juzgenbajevvel írtak.

A kiindulópont az egyszerű előrelépés elutasítása az alkotmánybíróság létrehozásától a hatékony alkotmányos kormányzat kialakításáig. Az "Ítélt oroszország*" című művében* a Bíróság változó álláspontját rekonstruálja közzétett és kiadatlan döntések, valamint korábban nem elérhető információk révén a végrehajtásról és a végrehajtásról. Ez empirikus előnyt ad kutatásának az alkotmányos előírásokra vagy néhány ismert ítéletre korlátozott tanulmányokkal szemben: vizsgálja a bíróságok által felhatalmazott tevékenységet, a tényleges döntéseket és az utólagos események közötti kapcsolatot. *Oroszország megítélése*, kiadói leírás

Az orosz tapasztalat három összefüggő rejtvényt vet fel. Miért hoztak létre a politikai szereplők alkotmánybíróságot, majd támadták vagy hatástalanították azt, majd támogatták annak megújult működését? Miért váltottak ki kiterjedt formális hatáskörök egyenetlen igazságszolgáltatási beavatkozást? Miért hajtottak végre egyes döntéseket, míg másokat akadályoztak, beleértve más bíróságokat is? Ezek más kérdések, és Trochev teljesítménye az, hogy vizsgálja az interakciójukat, nem pedig egyetlen címkét – "erős" vagy "gyenge" – használ az intézmény leírására. *Oroszország megítélése*, záró fejezet

Magyarázó kerete a **nemlineáris bírói felhatalmazás**. Az intézményi felépítés befolyásolja a bírói viselkedést; az ítéletek olyan válaszokat váltanak ki, amelyek megváltoztathatják az

intézményi felépítést; a végrehajtás vagy ellenállás megváltoztatja a későbbi ügyekben elérhető lehetőségeket. Ezért a bírói hatalom visszacsatoláson keresztül fejlődik.

Négy bizonytalansági forrás különösen fontos ebben a beszámolóban: a politikai átmenet körüli bizonytalanság, a kormányzó elit preferenciáinak változása, a bírák saját viselkedése és az adminisztratív képesség az ítéletek betartására. Még azok a politikusok is, akik támogatják az alkotmányfelülvizsgálatot, később ellenezhetik az általuk létrehozott intézményt. Még azok a bírák is, akik hajlandóak beavatkozni, nem lehetnek megbízható információk arról, hogyan reagálnak a politikai szereplők. És még egy politikailag elfogadható ítélet is adminisztratív akadályokkal szembesülhet. *Oroszország* bírálása, 2. fejezet

Az elemző jelentősége jelentős. Az intézményi szabályokat nem lehet egyszerűen rögzített háttérfeltételekként kezelni, amelyekhez a bírák maximalizálják preferenciáikat. Maguk a szabályok is harc tárgyává válhatnak az ítélkezési folyamat során. Egy ítélet befolyásolhatja azokat a feltételeket, amelyek alatt a következő ítéletet meghozják.

Trochev ennek megfelelően a bíróság létrehozását és újjáépítését a döntések magyarázatának részeként kezeli. Oroszország korai alkotmányfelülvizsgálatának elemzése hangsúlyozza a politikai szereplők rövid időtávját a Szovjetunió felbomlása és az új kormányzati intézmények kialakulása alatt. Az alkotmányos tervezés a hatalomért folytatott közvetlen harcok közepette született, nem pedig egy megegyezésből a bíróságok és a választott intézmények közötti megfelelő, hosszú távú kapcsolatról. *Oroszország megítélése*, 3. fejezet

Ez segít megmagyarázni az alkotmányos döntéshozatal ismétlődő nehézségét: az intézmény még akkor is fennmaradhat, ha alapító koalíciója szétesik. A bírák ezután jogi előírások alapján működnek, amelyek politikai támogatása megváltozott. Egy kizárólag az alkotmányos szövegen alapuló magyarázat figyelmen kívül hagyja ezt az átalakulást.

Az első orosz alkotmánybíróságról való bánásmódja azt is megmutatja, miért fontos az igazságszolgáltatási szerv. A bírák nem értettek egyet abban, hogy felelősségük kiterjed-e egy nemzeti politikai válságba való beavatkozásra is. Valerij Zorkin Bíróságról alkotott felfogása magában foglalta az állam védelmét a katasztrofális konfliktusoktól; Nikolaj Vitruk hangsúlyozta az ítélethozatal korlátait, és ellenállt annak az elképzelésnek, hogy a bíráknak általános válságkezelőkké kellene válniuk. Ezek a különbségek a Bíróság alkotmányos küldetésére vonatkoztak, nem csupán az egyéni vitában preferált kimenetelre. *Oroszország* bírálása, 4. fejezet

A döntéshozatal következménye az, hogy a bíráknak először el kell dönteniük, milyen intézményben élnek. Az a bíró, aki az alkotmányos gyámságot a nemzeti fennmaradás felelősségének tekinti, elfogadhatja azokat a beavatkozási formákat, amelyeket egy másik bíró intézményileg helytelennek tart. Ezek a különbségek befolyásolják a joghatóságot, a jogorvoslatokat, a közéleti magatartást és a politikai konfrontációk iránti hajlandóságot.

Az újjáalakult Orosz Bíróságon belül Trochev politikai megosztottságokat és versengő alkotmányértelmezési megközelítéseket azonosít. Amikor a Bíróság 1995 februárjában újraindult, tagjai között voltak Jelcin támogatói és ellenzői. A külső elvárások egyaránt megosztottak: egyes regionális hatóságok túlzottan centralistának tartották a bíróságot, az elnöki támogatók ellenségesek maradtak korábbi magatartásával szemben, és az elnöki ellenfelek remélték, hogy Jelcin ellen használják fel azt.

A döntéshozatalról szóló fő fejezetének nyitánya három bírói álláspontot helyez szembe:

Bíró	**Az alkotmányos értelmezés fogalma**
Gadis Gadzhiev	Az alkotmányos elvek fokozatos fejlődése egymást követő döntéseken keresztül
Borisz Ebzeev	Kreatív bírói szerep alkotmányos jelentés és lényegi forma adásában
Viktor Luchin	A visszafogottság a bírák tiltásából fakad, hogy újraírják a nép által elfogadott alkotmányt

Ezek nem felcserélhető leírások ugyanazon bírói filozófiáról. Azonosítják az alkotmányos kreativitás megengedett terjedelmével kapcsolatos nézeteltéréseket. *Oroszország megítélése*, 5. fejezet, 118–187. o.

Az én értelmezésem szerint Trochev bíróságát nem szabad egyetlen szereplőként értelmezni, amely egyetlen stabil ideológiával rendelkezik. A politikai összehangolás, az értelmező filozófia és az intézményi túlélés iránti aggódás keresztezhetik egymást anélkül, hogy egybeesnének. Két bíró eltérő okokból egyetérthet egy kimenetelben, míg a széles politikai irányultsággal rendelkező bírák eltérhetnek a Bíróság jogos módszereivel kapcsolatban.

Ez különösen hasznos a látszólagos igazságügyi ellentmondás értékelésekor. A döntések változó vonala tükrözheti a külső nyomást, a belső koalíciók változását, az értelmezésbeli nézeteltéréseket vagy valamilyen kombinációt. Az ellentmondás azonosítása a magyarázat kezdete, nem pedig a befejezése.

A tenurával kapcsolatos kutatása maga a döntő testület összetételét magyarázó változóvá teszi. A "bírói tenure módosítása" című fejezetben Trochev azt mutatja, hogy politikusok ismételten módosítják a megbízatási rendeket egy barátságosabb bírói testület érdekében. A bírák eközben hosszabb időtartamokat és az intézményi átszervezés elleni védelmet szorgalmaztak. A bízati viták a bíróságon belül is konfliktusokat okoztak.

Ez megfordítja azt a szokásos nézőpontot, amelyben a biztonságos bérleti idő egyszerűen egy intézményi védelem, amely létezik, vagy nem. A kitartás folyamatos politikai kapcsolatgá válik. A bírák részt vesznek saját intézményi jövőjükért folytatott harcokban, és ezek a küzdelmek befolyásolhatják a köztük lévő kapcsolatokat. *Oroszország megítélése*, 8. fejezet

A szélesebb következtetés az, hogy a bírói függetlenséget nem lehet megfelelően értékelni azzal, hogy egy pillanatra olvassuk a kinevezési és nyugdíjazási rendelkezéseket. Vizsgálni kell azok módosítását, alkalmazását és stabilitásának észlelését is. A jövőbeli intézményi változásokra vonatkozó elvárások számíthatnak, mielőtt bármilyen formális változás bekövetkezne.

Egy másik különösen eredeti hozzájárulás a bíróságok közötti konfliktusok kezelése. William Burnhammel együtt Trochev Oroszország joghatósági küzdelmét vizsgálta "Oroszország bíróságai közötti háborúja" (2007) című művében. Témájuk az Alkotmánybíróság és a rendes bíróságok közötti határ volt, különösen az Alkotmánybíróság 1998-tól kezdve kiterjedt alkotmányértelmezésekkel bővíteni hatáskörét.

A szerzők nem ünneplik automatikusan ezt a bővülést. Kritizálják az érvelés egyes aspektusait, és megvizsgálják a rendes bíróságok válaszait. A kérdés egyszerre doktrinális és intézményi:

melyik bíróság rendelkezik hatáskörrel a hagyományos ítélethozatal alkotmányos következményei meghatározására? Burnham és Trochev, "Oroszország háborúja a bíróságok között," 381–452. o.

Ez megváltoztatja, hogyan kell tanulmányozni az alkotmányos döntéshozatalt. Az alkotmányozó bíróság más bírákat, valamint törvényhozókat és végrehajtókat is megszólít. Érvelése célja lehet az értelmező felsőbbrendűség megállapítása, egy peres terület feletti ellenőrzés biztosítása, vagy megakadályozza, hogy egy másik bírói intézmény semlegesítse döntéseit.

Az ebből fakadó felismerés az, hogy az "igazságszolgáltatás" nem feltétlenül egységes szereplő, amely politikai hatalommal néz szembe. Az alkotmányos döntéshozatal belső harcot is magában foglalhat a bírói hierarchia miatt. Egy bíróság megerősítése csökkentheti egy másik bíróság mérlegelési jogát, ami ellenállást kelthet azokban az intézményekben, amelyekről az alkotmányjog végrehajtására várható.

A végrehajtás tehát része Trochev magyarázatának magának az ítéletről. Megkülönbözteti azokat a reakciókat, amelyeket a bírák elvárnak, mielőtt döntenek, és azokat, amelyek valójában azt követik. Ez utóbbi magában foglalhatja a engedelmességet, csendes alkalmazkodást, késlekedést, ellenállást vagy az intézmény elleni támadásokat.

Ez lehetővé teszi, hogy a végrehajtás kétszer is belépjen az elemzésbe. A várható reakciók segítenek elmagyarázni az ítéletet; a tényleges reakciók segítenek elmagyarázni a bírói viselkedés következő szakaszát. A bíróság gyakorlati története a döntéshozatali környezet részévé válik. *Oroszország megítélése*, 6. fejezet

A második orosz bíróságról szóló tárgyalása arra is felhívja a figyelmet, hogy egy alkotmányos döntés milyen formákat ölt. A Bíróság alkotmányhoz illeszkedő értelmezéseket dolgozott ki, lehetővé téve, hogy egy szabály érvényes maradjon, miközben meghatározza, hogyan kell értelmezni azt. Ez kibővítette a lehetőségek skáláját a jogszabályok érvénytelenítésén vagy helyben tartásán túl. Ennek ellenére a végrehajtás továbbra is a törvényhozási válaszoktól és más bírák magatartásától függött, beleértve a pusztán látszólagos megfelelés eseteit is. *Oroszország megítélése*, 7. fejezet

Az elemző számára ez azt jelenti, hogy az érvénytelenítések számítása félrerevezetheti a bírói befolyást. Egy értelmező döntés lényegesen megváltoztathatja az alkalmazandó jogot anélkül, hogy hivatalosan törölne egy rendelkezést. Ezzel szemben egy drámai alkotmányellenességi kinyilvánítás korlátozott gyakorlati hatással bírhat.

Trochev munkája az állam kapacitására is irányítja a figyelmet. Az ellenállás nem mindig redukálható az uralkodó ellenségeskedésére. A hatékony alkotmányos jogorvoslatok adminisztratív koordinációt, jogi felülvizsgálatot és működő intézményeket igényelhetnek. A bírói hatalom részben olyan képességektől függ, amelyeket a bíróságok maguk nem tudnak biztosítani. Ez a függőség segít megmagyarázni, miért kell külön vizsgálat a formális függetlenségnek és a gyakorlati hatékonyságnak.

Megállapításai megkérdőjelezték azt a feltételezést, hogy a demokrácia és az igazságszolgáltatási felhatalmazás szükségszerűen együtt mozog. A "Less Democracy, More Courts" (2004) című művében vizsgálta az alkotmánybíróságok létrehozását Oroszország régióiban. Megjelenésük nem illett össze egy "biztosítási" magyarázattal, amelyben a

bizonytalan hivatalban lévők bíróságokat hoznak létre, hogy megvédjék magukat a hivatal elvesztése után. Regionális bíróságok is kialakulhatnának, ahol a kormányzók megszilárdítják pozíciójukat.

A magyarázat politikai legitimációt, regionális intézményi érdekeket, valamint a federalizmus és az igazságszolgáltatási hatalom szervezése körüli alkudozást foglalta magában. Az eredeti hozzájárulás abban rejlik, hogy azonosítson egy konkrét mintát, amelyet egy ismerős demokratizáló narratíva nehezen magyaráz. "Kevesebb demokrácia, több bíróság: A bírói felülvizsgálat rejtvénye Oroszországban," 513–548. o.

A megfelelő következtetés feltételes: az alkotmányfelülvizsgálat megalkotása önmagában nem bizonyítja a hivatalban lévő személy iránti jelentős korlátozások iránti elkötelezettséget. Egy bíróság több politikai célt is szolgálhat, és későbbi viselkedését külön kell magyarázni a létrehozásától függően.

Ukrán kutatása hasonló kihívást jelent. "Beavatkozás az igazságszolgáltatásba" (2010) azt találja, hogy a narancssárga forradalom utáni politikai széttagadás nem eredményezett megbízhatóan igazságszolgáltatási függetlenséget. A rivális politikai csoportok egyaránt előnyt élvezhettek a függő bíróságokhoz való hozzáférésből. A verseny ennek következtében versengő bírói manipulációs kísérleteket eredményezett. "Beavatkozás az igazságszolgáltatásba: Versengő politika, büntetlenség és bizalmatlan bíróságok az Orange-i utáni Ukrajnában," 122–147. oldal

Ez megváltoztatja a közös intézményi elvárást: a megosztott politikai hatalom lehetőségeket teremthet a bírói függetlenségre, de nem garantálja, hogy a politikusok egymás útján visszafogják magukat. Versenyük ehelyett különösen értékessé teheti a bírói irányítást.

Az alkotmányos döntés esetén ennek következménye, hogy egy látszólag határozott ítélet kifejezheti a bíróság részvételét egy frakciókonfliktusban. Az egyik hatalmas szereplővel szembeni ellenállása nem igazolja függetlenségét a többi szereplőtől.

Trochev egy feltáró folyamatszintű példát nyújt a "A Provision Constitution in Ukraine" (2011) című művében. Összekapcsolja a 2004-es alkotmánymódosításokkal kapcsolatos vitákat a tíz bírói küszöbbel, amely érvénytelenítéshez szükséges, a kinevezések blokkolásához és az azt követő bírói tagságváltozásokhoz. Követi nyomon továbbá a Bíróság változó álláspontját az alkotmánymódosítások felülvizsgálatára vonatkozó hatáskörével kapcsolatban.

A 2010-es érvénytelenítésről szóló beszámolója egy háromórás televíziós meghallgatást ír le, amelyben senki sem védte a reformot, majd egy hét zárt megbeszélés következett. A hozzájárulás a kinevezések, szavazati követelmények, eljárási körülmények és alkotmányos doktrína közötti kölcsönhatás rekonstrukciója. Nem határozza meg minden bíró magánmotivációját. "Kényelmi alkotmány Ukrajnában"

Ez a példa megmutatja, miért tartoznak a személyzet és az eljárás az alkotmányos doktrína magyarázatába. A doktrinális visszafordítás jogilag megfogalmazható, de az időzítés csak akkor válik érthetővé, ha megvizsgáljuk a döntő testület összetételét és politikai körülményeit.

Trochev megkülönbözteti a befolyásos ítéletet a tartós bírói tekintélytől. Fejezete a posztkommunista "színes forradalmakról" összehasonlítja a bírói szerepeket Grúziában, Ukrajnában és Kirgizisztánban. A bíróságok segíthetnének megsemmisíteni a csalárd választási

eredményeket és elősegíteni a politikai változásokat, de később nyomás alá kerülhetnek azoktól a kormányoktól, amelyek ebből a változásból profitáltak.

Ez a megállapítás aláássa azt a várakodást, hogy egy ünnepelt beavatkozás automatikusan tartós politikai támogatást eredményez a bírófüggetlenséghez. Egy bíróság egy pillanatban nélkülözhetetlen lehet, majd röviddel később sebezhetővé válhat. Ez a kutatás túlmutat a szakosodott alkotmánybíróságokon más felsőbb bíróságokra is, amelyek következményes választási joghatóságot gyakorolnak. "Széttagolás? Dezertálás? Legitimitás?" a *Consequential* Courts, 67–92. oldal

A következmény időszerű: a magyarázatoknak meg kell különböztetniük azokat a feltételeket, amelyek lehetővé teszik egy adott beavatkozást, azoktól, amelyek később független ítéletet biztosítanak. A kettő eltérő szövetségeket és intézményi erőforrásokat igényelhet.

Rachel Elletttel végzett munkája szélesíti azokat a bizonyítékokat, amelyek révén a bírói autonómia megfigyelhető. "Judges and Their Allies" (2014) azt állítja, hogy a bírák bíráskodási ellenállása a bíróságon kívüli rendszerszintű figyelmet érdemel. A terepkutatásokra, médiajelentésekre és meglévő tudományos kutatásokra támaszkodva a szerzők azt vizsgálják, hogyan támogatják a társadalmi hálózatok az igazságszolgáltatást, és hogyan dolgozzák ki az ellenállási stratégiák taxonómiáját. Trochev és Ellett, "Bírák és szövetségeseik," 67–91. oldal

A módszertani hozzájárulás a függetlenséghez releváns megfigyelhető viselkedés bővítése. Már az ítéletek önmagukban is elrejthetik a jövőbeli ítéletek meghozatalának feltételeinek megőrzését. Ezzel szemben az határozott bírói nyelvezet túlzásba veheti az intézmény tényleges politikai beavatkozási ellenállási képességét.

Az alkotmányos döntéshozatal szempontjából a külső kapcsolatoknak tehát támogató szerepük van. Ezek befolyásolhatják, hogy a bírák úgy vélik-e, hogy egy konfrontáció túlélhető, és hogy szervezett-e az intézményi ellenállás. Az autonómia részben relációs kérdés: attól függ, kit tudnak mozgósítani a bírák, milyen támogatást nyújtanak ezek a kapcsolatok, és mennyire tartós ez a támogatás.

Trochev kritikusabb meghatározást ad a "Patronális politika, igazságszolgáltatási hálózatok és kollektív igazságügyi autonómia a posztszovjet Ukrajnában" (2018) című művében. A bírói hálózatok jutalmakról, szankciókról és a politikai pártfogók várható tartósságáról közvetítenek információkat. Emellett elősegítik a kollektív cselekvést is. Az igazságszolgáltatási egyesületek elemzése és az ukrán legfelsőbb bíróság megszüntetésére irányuló kísérletek megmutatja, miért nem feltétlenül teremt a szervezett igazságszolgáltatási ellenállás pártatlan függetlenséget. "Patronális politika, bírói hálózatok és kollektív bírói autonómia," 662–678. o.

A különbség az igazságszolgáltatás szervezeti érdekeinek védelme és az igazságszolgáltatás jogtalan befolyásolása ellen való védelme között. Ugyanaz a hálózat segítheti mind az intézményi ellenállást, mind a patronázsot. Ez az egyik legértékesebb tulajdonság későbbi munkáiban: a kollektív erő képes megőrizni egy függő intézményi rendszert.

Egy kapcsolódó érv is megjelenik a "Engedékeny bíróságok, makacs főnökök és igazságszolgáltatás autoriter rezsimekben" című művében. Kazahsztánban a bírói vezetést vizsgálva Trochev megmutatja, hogyan szerezhetnek jelentős alkupozíciót a bírósági vezetők formális előjogokkal és informális kapcsolatokkal. Az ilyen vezetők ellenállhatnak a

helyzetüket fenyegető reformoknak, miközben politikailag engedékenyek maradó bíróságokat vezetnek. Ez tágabb értelemben érinti a bírói kormányzást, de tisztáz egy alkotmánybíróságok számára releváns mechanizmust: az intézményi vezetés lehet hatalmas anélkül, hogy független ítéletet hozna létre. "Engedelmes bíróságok, makacs főnökök"

Az autoriter alkotmányosság elemzése ezeket a különbségeket összefogja. Peter H. Solomon Jr.-val együtt Trochev az orosz Alkotmánybíróságot pragmatikus intézményként írja le, amely "kettős államban" működik. Politikailag kritikus kérdésekben az ítélethozatal figyelembe veszi a rezsim prioritásait; másutt az alkotmányos érvelés és a jelentős jogi korrekció folytatódhat.

2018-as cikkük egy olyan bíróságot vizsgál, amely a politikai alkalmazkodást ötvözte az intézményi fejlődéssel. Egy feltáró példa az alkotmányos értelmezések 2016-os kötelező erejének megerősítése a hétköznapi igazságszolgáltatásban. Az intézmény javíthatná döntéseinek hatókörét, miközben a politikai uralom központi kérdéseiben korlátozott marad. Trochev és Solomon, "Autoriter alkotmányosság Putyin Oroszországában," 201–214. o.

Az elemző eredmény a pontosság. A "hatalom", "függetlenség" és "jogvédelem" már nem helyettesítheti egymást. Egy bíróság jelentős jogi tekintélyt gyakorolhat, számos vitában elérhet a megfelelést, és védhet néhány felperest, miközben figyelembe veszi a végrehajtó hatalom alapvető politikai érdekeit.

A "kettős állam" fogalom maga is megelőzi Trocsovot. Hozzájárulása alkalmazása és empirikus fejlődése Putyin és Salamon alkotmányos ítéletének magyarázatában. Az intézményi alkalmazkodást sem szabad automatikusan dokumentált kifejezett alkuként leírni: kompatibilis érdekek és kölcsönös előnyök létezhetnek tárgyalási bizonyíték nélkül is.

Trochev eltérő véleményről szóló vitána további feltételt ad hozzá. 2023-as felülvizsgálati esszéjében a Török Alkotmánybíróságról azt javasolja, hogy az ellenvélemények néha a politikai támogatók iránti hűséget is közvetíthetnek. Külső szereplők ezután kihasználhatják a belső megosztottságokat, hogy a bíróságot akadályozóként vagy működésképtelenként ábrázolják.

Ez Trochev összehasonlító kiterjesztése a vitának. A részletes török megállapítások a jelentéstételekről, az elnöki belső eljárások feletti ellenőrzéséről és a többség kialakulásáról az általa ismert könyvhez tartoznak; nem szabad eredeti török terepmunkaként neki tulajdonítani. "Hogyan alkalmazkodnak a bíróságok: Tanulságok a Török Alkotmánybíróságból"

A módszertani következtetés az, hogy az ellenvélemény értelmezést igényel. Jelenléte önmagában nem szolgálhat megbízható elvi függetlenségi mérőszámként. Fel kell tenni a kérdést, hogy a disszidens milyen álláspontot képvisel, kinek szól a vélemény, és hogyan kerül be későbbi intézményi konfliktusba.

A későbbi összehasonlító munka azt is megmutatja, miért kell ezeket az érveket politikai területeken és idővel értékelni. Alisher Juzgenbayevvel együtt Trochev "Diverging Trajectories of Post-Soviet Constitutional Courts" (2025) című műve összehasonlítja a magas politikát, a nemzetépítést és az alapvető jogokat.

Különösen feltáró ellentétet érint Oroszország. A szerzők 2023 májusában elutasítottak tizenhárom panaszt, amelyek a fegyveres erők "hiteltelenítéséért" kihívó büntetéseket vitatják,

miközben dokumentálják a munkaügyi és szociális jogi viták folyamatos védelmét. Ráadásul azt mutatják, hogy az alkotmányos panaszok lehetőséget adhatnak a bíróságoknak a korlátozó állami politika megerősítésére. Az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés nem határozza meg az alkotmányjog normatív irányát. Trochev és Juzgenbayev, "Posztszovjet alkotmánybíróságok eltérő pályái," 271–315. o.

Véleményem szerint ez egy diszkriminációsabb magyarázatot támaszt alá, mint az, hogy "a bíróság független marad" vagy "a bíróság irrelevánssá vált". Hatásai jelentősek, mégis élesen eltérőek lehetnek. A kérdés az, hogy mely érdekek kapnak alkotmányos védelmet, milyen politikai körülmények között és milyen következményekkel.

Trochev hozzájárulásának eredetisége legvilágosabb, amikor az empirikus felfedezéseket elválasztjuk a fogalmi újításoktól. Empirikusan munkája olyan intézményi fejleményeket rekonstruál, amelyek eltűnnek az ítéletközpontú beszámolókból: a megbízatásért folytatott küzdelmeket, a bíróságok közötti joghatósági konfliktusokat, egyenlőtlen végrehajtást, a kinevezések és alkotmányos visszavonások közötti kölcsönhatást, valamint a bírói mozgósítást informális hálózatokon keresztül. Hozzájárulása gyakran ezeknek az anyagoknak a magyarázó sorozatba való összekapcsolása, nem pedig egyetlen elszigetelt tény feltárása.

Fogalmilag a legfontosabb előrelépések a következők:

Hozzájárulás	**Mit változtat meg az alkotmányos ítélethozatal tanulmányozásában**
Nemlineáris bírói felhatalmazás	Az intézményi tervezés, döntések és megvalósítás kölcsönösen befolyásoló folyamatokká válnak
Bírósági konfliktus	Más bíróságok potenciális versenytársakká és ellenállás forrásaivá válnak
A politikai verseny feltételes hatásai	A feldarabolódás elősegítheti a függetlenséget vagy versengő elfogási kísérleteket
A döntés elemzése az ítélethozatalon kívüli	Az igazságszolgáltatási autonómiát szervezeti és szövetségek, valamint ítéletek révén vizsgálják
A kollektív autonómia és a pártatlanság közötti különbség	Az intézményi érdekek védelmét szolgáló ellenállás nem automatikusan minősül alkotmányos függetlenségnek
Differenciált hatalom az autoriterizmus alatt	A hétköznapi jogi vitákra gyakorolt befolyás megkülönböztethető a politikai hatalom alapvető korlátozásaitól

Ezeket a hozzájárulásokat finomításként és empirikusan alapozott kihívásként kell értelmezni az összehasonlító igazságszolgáltatási politikában. Trochev nem alkotta ki stratégiai magyarázatokat az ítélkezésről, a patronázs eszméjét vagy az autoriter joghatóság tanulmányozását. Eredetisége abban rejlik, hogy megmutatja, hogyan lépnek kölcsönhatásba ezek a mechanizmusok bizonyos intézményi körülmények között – és azonosítja azokat az eseteket, amelyek megkérdőjelezik az egyszerű elvárásokat a demokratizálódásról és az igazságszolgáltatási hatalomról.

Vannak olyan korlátok is, amelyek számítanak a kérdés pontos témájához.

Először is, az **intézményi újjáépítés nem mindig teremti meg az egyéni motivációt**. A személyzeti változást követő ítélet politikai befolyással kapcsolatos magyarázatot támaszthat

alá, de nem bizonyítja, mi történt minden bíró érvelésében. Több mechanizmus is ugyanarra az eredményre vezethet: meggyőződés, stratégiai alkalmazkodás, intézményi hűség, patronázs vagy közvetlen nyomás. Ezek megkülönböztetéséhez bizonyíték szükséges, amely túlmutat magának az eredményen.

Másodszor, **az alkalmazkodás túl tágabb magyarázattá válhat, hacsak nem határozzák meg a** mechanizmusait. Ha mind a konfrontációt, mind a komkompozíciót túlélési stratégiáknak nevezzük, az érv kockázatot jelent, hogy minden lehetséges eredményt utólag magyaráz. Trochev megközelítésének legerősebb alkalmazásai azonosítják a releváns fenyegetést, az azt rákényszerítő szereplőket, a bírák számára elérhető információkat és az intézményi következményeket.

Harmadszor, **eredményei alapos összehasonlítást igényelnek a posztszovjet környezeten túl**. A mechanizmusok elterjedhetnek, de viszonylagos jelentőségük eltér, ha a hivatali idő stabilabb, a politikai váltakozás rutinszerű, a hétköznapi bíróságok megbízhatóan hajtják végre alkotmányos ítéleteket, vagy a szakmai hálózatok másképp működnek. Munkája értéke abban rejlik, hogy kérdéseket és mechanizmusokat kínáljon összehasonlításra, nem pedig az alkotmánybíróságok univerzális leírása.

Végül, az általam ellenőrizhető hozzáférhető anyag **nem** indokolja Trochev bemutatását a bizalmas vitákról, a tervezetterjesztésről, a jelentéstétel kiválasztásáról vagy a szavazói koalíciók egymást követő megalakulásáról szóló átfogó empirikus beszámolóként. Néhány mű csak kiadói összefoglalókon vagy nyitókivonatokon keresztül volt elérhető. Dokumentált bizonyítékai legerősebbek a döntéshozatal intézményi és politikai feltételeiről szólnak; a vélemények belső előállításának szűkebb leírása részletesebb elemzést és további kutatást igényelne.

Trochev tartós jelentősége, hogy az alkotmányos ítéletet érthetővé teszi anélkül, hogy azt feltételezné, hogy az intézményi erő, az igazságszolgáltatás függetlensége, a politikai ellenzék és az alkotmányos védelem egybeessen. Kutatása arra kér minket, hogy empirikusan állapítsuk meg a köztük lévő kapcsolatot. Egy bíróság ítéletét a bírák és intézmények, az általa megszólított közönség és ellenzék, valamint azok a válaszok révén kell érteni, amelyek meghatározzák, milyen alkotmányos hatalommal rendelkezik majd későbbi lépéseken.

Forrest Maltzman és társai elemzése

Forrest Maltzman fő hozzájárulása, hogy elmagyarázza, hogyan alakulnak át az egyéni bírói álláspontok tekintélyes kollektív véleményré. Kutatásai azt mutatják, hogy a bíróság döntése egy sorrendben születik kinevezések, vázlatok, válaszok, módosítások és elkötelezettségek sorozatából – és hogy a végső vélemény jogi tartalma nem érthető meg megfelelően pusztán a végső szavazással.

A központi együttműködés James **F. Spriggs II-vel és Paul J. Wahlbeck-kel** zajlik, amely a Crafting Law on the Supreme Court: The Collegial Game *(2000) című művében csúcsosodott* ki. Tanulmányaik szisztematikus empirikus elemzéseket hoztak olyan tárgyalásokhoz, amelyek korábban főként bírói életrajzok és egyéni ügyek beszámolói révén voltak elérhetők. Maltzman későbbi munkái **Michael A. Bailey-vel**, különösen *a The Constrained* Court (2011) című műve kiegészítő vizsgálatot ad arról, hogyan befolyásolják a jogi kötelezettségek és külső politikai szereplők a bírósági döntéseket. Maltzman kutatási bibliográfiája

Az Ön konkrét kérdéséhez szükséges minősítés. Ezek a szerzők elsősorban az **Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságát** tanulmányozzák, amelynek joghatósága magában foglalja az alkotmányos és törvényi döntéseket is. Számos befolyásos adatkészlet lefedi annak szélesebb körű ügyletét. Megállapításaik rendkívül relevánsak az alkotmányos döntéshozatal szempontjából, de a bejelentett gyakoriságokat nem szabad kizárólag alkotmányos ügyekre vonatkozó megállapításként bemutatni.

A döntő fogalmi lépés az, hogy megkülönítjük az ügy elbírálásáról szóló egyetértést a Bíróság által kialakítandó jogról szóló megállapodástól. Öt bíró egyetérthet abban, hogy egy ítéletet meg kell vonni, miközben nem értenek egyet az alkotmányos alapelvről, a kivétel szélességéről vagy a jövőbeli pereskedésre gyakorolt következményekről.

Ez a különbség három különálló vizsgálati célt eredményez:

Döntés tárgya	Központi kérdés
Fellépés	Melyik fél nyer, vagy hogy az alacsonyabb rangú ítéletet megerősítik-e vagy visszavonják-e
Jogi érvelés	Melyik szabály, értelmezés, megkülönböztetés vagy kivétel igazolja ezt az eredményt
Koalíció támogatása	Melyik bírák fogadják el az ítéletet, annak bizonyos részeit, vagy csak az eredményt

Ennek a szétválasztásnak a fontossága világossá válik, amikor egy látszólag egyenes többségi ítéletet vizsgálunk. Az érvelése szűkebb lehet, mint amit a szerző eredetileg javasolt, mert egy

másik bíró feltétele volt a minősítésnek. Egy bíró elfogadhatja az eredményt, de megtagadhatja az érvelés jóváhagyását. Egy kezdetben ellenvéleményt nyilvántartó bíró végül csatlakozhat egy módosított véleményhez. A nyilvános ítélet tartalmazza ezeknek a folyamatoknak a végpontját, miközben történetük nagy része eltűnik.

A Crafting Law *című művében* Maltzman, Spriggs és Wahlbeck magyarázatukat véleménykiosztás, a tervezetekre adott válaszok, a alkalmazkodás és a koalíció kialakítása köré szervezik. Úgy kezelik, mint a bírákat, akik egy olyan intézményen belül preferált jogi politikai eredményeket követnek, amely a sikerüket kollégáiktól függ. A "kollegialitás" tehát következményes kölcsönös függőséget jelent: egy bírónak, aki jogot akar létrehozni, figyelembe kell vennie, hogy más bírák mit fogadnak el. *A Legfelsőbb Bíróság jogalkotása: A kollégial játék*

Az ebből született elméleti felismerés, hogy **egy bíró következetesen cselekedhet egy alapvető cél mellett, miközben elfogadhat egy olyan döntést, amely eltér az első preferenciájától**. A kompromisszum lehet céltudatos. Ezzel szemben, az ideális megfogalmazás ragaszkodása megakadályozhatja, hogy az a megfogalmazás többségi támogatást szerezzen.

Fő empirikus újításuk az volt, hogy rekonstruálták a közzétett vélemények által rejtett szakaszokat. A kutatás bírák magánirataira támaszkodott, beleértve a konferencia jegyzőkönyveit, a terjedt vázlatokat, emlékeztetőket, változtatási kérelmeket és támogatást bejelentő kommunikációkat.

A későbbi **Legfelsőbb Bírósági Véleményírási Adatbázis**, amelyet Wahlbeck, Spriggs és Maltzman hoztak létre, **48 524 emlékeztetőről és véleménytervezetről** tartalmaz információkat a Burger Court-tól. Kódolása olyan jellemzőket azonosít, mint a feladó, címeve és kommunikációs típus; a kapcsolódó archívum megőrzi a dokumentumképeket. Ez a belső bírói interakciót olyan anyaggá alakította, amelyet más kutatók rendszerezetten ellenőrizhettek és elemezhettek. Spriggs adatbázis leírása

Ez a hozzájárulás túlmutat egy adott cikk következtetésein. Megváltoztatja, amit vizsgálni lehet. A kutatók megkülönböztethetik az eredeti álláspontot a végleges elköteleződéstől, megfigyelhetik, hogy az ellenvetések megelőzik-e a módosításokat, és azonosíthatják azokat a nézeteltéréseket, amelyek soha nem válnak közzé különálló véleményekké.

A szerzők bizonyítékaik megbízhatóságát is megvizsgálták. Az "Inside the U.S. Supreme Court" (1996) című művében Maltzman és Wahlbeck összehasonlították Warren, Douglas, Brennan és Marshall által vezetett konferenciairatokat az 1967-es és 1968-as ciklusokra. A rögzített álláspontok körülbelül **81–93%-ban egyeztek meg a szavazati bíró saját rekordjával** . A megbízhatóság különösen erős volt az egyenes megerősítő vagy visszafordított álláspontoknál, míg a bizonytalan szavazások és több tárgyalást érintő ügyek nagyobb nehézségeket okoztak.

Következtetésük támogatja a nyilvántartások használatát, amikor lehetőség szerint több gyűjteményt is ellenőriznek. Maga a benchmark feltételezi, hogy egy bíró pontosan rögzítette saját álláspontját: ez archiválási trianguláció, nem összehasonlítás egy teljes konferencia jegyzőkönyvvel. "Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán belül: A bírák konferencia nyilvántartásainak megbízhatósága," 528–539. o.

Az egyik legfelderítőbb megállapításuk a konferenciaszavazás és a végső döntések közötti változásokat érinti. A "Stratégiai politikai megfontolások és szavazás folyékonysága a Burger Court-on" (1996) című művében Maltzman és Wahlbeck az 1969–1985-ös ciklusok kezdeti és végső álláspontjait vizsgálták. Megállapították, hogy:

- **A mintázott ügyek 36,6%-**ában legalább egy bíró megváltoztatta az általa támogatott álláspontot.
- **Az egyéni szavazatok 7,5%-**a változott.
- A váltás az **első kisebbségi szavazatok 18,1%-**a között történt, szemben **az első többségi szavazatok 4,6%-**ával.

Az első szám **nem** jelenti azt, hogy a Bíróság az ügyek 36,6%-ában megváltoztatta volna az összesített eredményt. Egy bíró megváltoztathatta álláspontját, miközben az eredeti többség preferált döntése változatlan maradt.

A szerzők a folyékonyságot összekapcsolják a kialakuló véleményhez és koalícióhoz, beleértve az ideológiai kapcsolatokat a véleményszerzővel is. Emellett kevesebb rugalmasságot találtak a minimális győzelmű kezdeti koalíciókban. Bizonyítékaik nem támasztották alá azt az állítást, hogy Burger főbíró rendszeresen többségbe váltott a kiosztási hatalom megszerzése érdekében. "Stratégiai politikai megfontolások és szavazási folyékonyság," 581–592. o.

A szélesebb elemző következtetés az, hogy a konferenciaszavazás ideiglenes információ a végső ítéletről. Ráadásul a döntés megváltoztatása csak egy lehetséges válasz egy kielégítetlen tervezetre. Egy bíró befolyásolhatja a kormányzó szabályt ellenvetésekkel és módosításokkal, miközben ugyanazt az álláspontot tartja meg abban, hogy ki nyerjen. Ennek következtében a végleges szavazás stabilitása együtt létezhet a jogi érvelés jelentős változásával.

A vélemény kiosztása a második jelentős befolyási terület. A többségi vélemény kiosztása határozza meg, ki fogalmazza meg először a Bíróság érvelését. Ennek a lehetőségnek a jelentősége attól függ, hogy a szerző képes-e fenntartani vagy összegyűjteni a támogatást.

Maltzman és Wahlbeck "May It Please the Chief?" (1996) című műve **316 megbízást vizsgált Rehnquist főbírótól az 1987–1989-es ciklusok** alatt. Eredményeik több szempontot azonosítanak: a munka elosztását, releváns szakértelem felhasználását, a Bíróság ügyeinek hatékony befejezését és a koalíció fenntartását. Rehnquist nem támogatta következetesen az ideológiai szövetségeseket; a törékeny többség viszonylag mérsékelt tagokat vonzóvá tett, mint a szerzők.

Egy modellszimulációban egy problémaspecialista kijelölési valószínűsége **25,6%** volt, szemben egy nem specialista **esetében 10,7%-**kal. Ezek feltételes modellelőrejelzések, nem feltétel nélküli beosztási arányok. "Tetszik a főnöknek? Véleménykiosztások a Rehnquist bíróságon," 421–443. o.

Ez a megállapítás hasznos a bírói vezetés értékelésében. A főnök befolyása magában foglalja a több lehetséges út közül kiválasztását egy elfogadható intézményi eredményhez. A szakértelem és a hatékonyság befolyásolhatja, hogy kinek a jogi megfogalmazása kezdetben előnyt kap, még egy formálisan egyenlő szavazókkal rendelkező bíróságon is.

Későbbi "Feltételes Véleménykiosztási Modellük" (2004) kiterjesztette az elemzést 3 **494 ügyre Warren, Burger és Rehnquist ügyben, amelyek az 1953–1990-es ciklusokat lefedték**.

Azt vizsgálta, hogyan változnak a politikai célok és a szervezeti követelmények a koalíció méretétől, az ügy jelentőségétől és a Bíróság naptárától függetlenül.

Egy eljárási elem segít magyarázni az átruházási jogkot: a többségi tervezet általában a versengő vélemények előtt terjed, lehetővé téve a szerző számára a kötelezettségvállalást, miközben alternatív megfogalmazások nem fejlődnek. Így a kiosztás befolyásolja, hogy milyen sorrendben válnak elérhetővé a javaslatok. A cikk megkülönbözteti a politikailag jelentősebb ügyeket a jogilag fontosaktól, elkerülve azt a feltételezést, hogy a közvélemény és a doktrinális következmények azonosak. "A Legfelsőbb Bíróság véleménykiosztásának feltételes modellje"

Az általános tanulság az, hogy az eljárásszervezés befolyásolhatja a lényegi jogot. Az egyenlő szavazati jogok nem biztosítják az egyenlő esélyeket annak a javaslat megfogalmazására, amely köré áll a megállapodás.

A tervezetekre adott válaszokról szóló tanulmányuk szokatlanul közvetlen bizonyítékot szolgáltatnak a mechanizmusokról. Spriggs, Maltzman és Wahlbeck "Alku az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáról" (1999) című műve **12 562 kezdeti választ vizsgál 2 265** ügyben, különös tekintettel az eredeti konferencia többségének tagjaira, nem a szerzőre.

A szerzők megkülönböztetik a csatlakozást, várakozást, változtatásokat javasolni, fenyegetéseket, egyetértést és ellenvéleményt. Megállapították, hogy **az első válaszok 80,5%-a egyszerű csatlakozás volt**, míg a többségen belüli alkudozás **58,8%-ban történt**. Ezek az adatok eltérő nevezőkkel rendelkeznek: a legtöbb egyéni válasz egyszerű lehetett, még akkor is, ha az esetek többsége tárgyalásról szólt.

A Hawaii kontra Standard Oil (1972) *ügyből származó illusztrációjuk* különösen informatív. Stewart egy egyetértő véleményt terjesztett, amely nem értett egyet Marshall tervezetével; Marshall módosította a véleményt, hogy válaszoljon aggodalmaira; Stewart ezután csatlakozott, és visszavonta egyetértését. "Alkudozás az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáról: Bírák válaszai többségi vélemény-tervezetekre," 485–506. o.

Ez a példa fontos forrást mutat a megfigyelő elfogultságnak. A közzétett különálló vélemények olyan nézeteltéréseket mutatnak, amelyek a végén láthatóak maradnak. Kihagynak néhány sikeresen megoldott nézeteltérést a vázlat során. Csak a publikált ellenvélemények és egyetértések tanulmányozása tehát egy adott belső konfliktuscsoportot választ.

Ez egy pontosabb bírói "fenyegetés" megértését is sugallja. Ebben a kutatásban a kifejezés leírhatja a támogató megtagadás, külön írás vagy egy javasolt megfogalmazás elutasítására irányuló közvetített szándékot. Nem feltétlenül személyes megfélemlítést vagy helytelen párbeszédet jelent. Intézményi ereje abból fakad, hogy a szerző más bírák részvételétől függ.

A kiegészítő kérdés az, hogy a szerzők reagálnak-e ezekre a beavatkozásokra. Az "Marshalling the Court" (1998) című művében Wahlbeck, Spriggs és Maltzman **2 295 esetet vizsgáltak az 1969–1985-ös ciklusból**, a többségi vélemény-tervezetek számát használva az alkalmazkodás mutatójaként.

Modelljük körülbelül **3,0 tervezetet jósolt egy minimum nyerő koalícióhoz**, szemben **az egyhangú koalíciónál 2,5-tel**, más tényezőket állandóan tartva. Az eredeti többségi tagok javaslatai, fenyegetései és várakozó kommunikációi további vázlatokkal társultak. A kisebbségi

javaslatok és a várakozó kommunikációk nem mutattak hasonló statisztikailag szignifikáns hatásokat. A bonyolultság növelte a vázlatot, míg a munkaterhelés csökkentette azt.

A mértékhatár kulcseleme: **több tervezet nem közvetlenül mutatja be, hogy a jogi álláspont milyen irányba haladt, vagy hogy minden módosítás lényegi engedményt tartalmazott-e**. A hiányos nyilvántartások megakadályozták a két bíró közötti privát kommunikáció átfogó bevonását. "A bíróság szervezése: alkuk és alkalmazkodás," 294–315. oldal

A lényegi értelmezés azonban fontos. Az ellenvetés intézményi elhelyezkedése befolyásolja annak valószínű hatását. Egy olyan kifogás, aki a többséget támogatja, más stratégiai jelentőséggel bír, mint az, amit egy már kívül álló személy tesz a koalíción.

Ez a kutatási program egyik legvilágosabb hozzájárulása az ítélet szociológiájához: a meggyőző befolyás részben attól függ, hogy egy jogi érv és az az autoritatív támogatás közötti kapcsolat van.

A különálló vélemények is érthetővé válnak, mint a folyamaton belüli döntések. A "The Politics of Dissents and Concurrences" (1999) című művében Wahlbeck, Spriggs és Maltzman megkülönböztetik a reguláris egyetértést, amely elfogadja az eredményt és az érvelést, miközben valamit hozzáad, egy különleges egyetértéstől, amely elfogadja az eredményt, miközben elutasítja a többség érvelését.

2 265 ügy és 17 472 igazságügyi szintű megfigyelés **elemzése szerint az ideológiai távolság a többségi szerzőtől és a jogi bonyolultságtól növeli a különvélemény-viselkedést. Korábbi együttműködés kevesebb különválást jósol. Az ügy kiemelkedő jelentősége növeli az egyetértéseket, de nem gyakorolja ugyanazt a hatást az ellenvéleményekre; a ciklus végéhez közeli nyomás csökkenti az egyetértések írását.** "Az ellenvélemények és egyetértések politikája az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán," 488–514. oldal

Ezek a különbségek lehetővé teszik a vélemény elleni ellenállás vizsgálatát a szabály ellenállásától függetlenül vizsgálni. Azt is megmutatják, hogy az összes különálló vélemény együtt összeszámolása miért rejtheti el a különböző nézeteltéréseket.

Az együttműködési megállapítás gondos értelmezést igényel. A korábbi együttműködés statisztikai mérője nem mutat explicit szavazatkereskedést. Megfoghatja az elvárásokat, munkakapcsolatokat, ideológiai mutatókkal elégtelenül képviselt közös megközelítéseket vagy kölcsönös alkalmazkodást. A bizonyíték magyarázatot igénylő kapcsolatot állapít meg; nem tárja fel minden résztvevő magánindítékát.

További jelentős hozzájárulás a véleményszerző és a Bíróság medián bírája közötti egyensúly. Chris W. Bonneau, Thomas H. Hammond és Wahlbeck közösen Maltzman ezt vizsgálta a "Agenda Control, the Median Justice, and the Majority Opinion" (2007) című művében.

Két modellt hasonlítanak össze. Medián-igazságossági modell esetén a végső vélemény a medián preferált álláspontjához koncentrál. Napiend-kontrollmodell esetén a szerző közelebb állhat a szerző preferenciájához, feltéve, hogy elég kolléga ezt előnyösnek tartja a meglévő jogi álláspontnál képest.

Burger Court elemzésük mindkét modell támogatását találja, erősebb támogatással a napirendkontroll mellett. Fontos kapcsolat tehát magában **foglalja a szerző preferenciáját, a medián bíró preferenciáját és a jogi status quót**. "Napirend kontroll, a medián igazságszolgáltatás és a többségi vélemény az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáról," 890–905. o.

A fogalmi különbség a **döntő jóváhagyási hatalommal rendelkezés és az ideális eredmény elérése** között. Egy kulcsfontosságú bíró több lehetséges megfogalmazást is elfogadhat, mert mindegyik javítja az alternatívát. Ebben az elfogadható tartományban a szerző megőrizheti a jelentős mérlegelést. Ez segít megmagyarázni, miért marad a feladat jelentőségű, még akkor is, ha mindenki tudja, kinek a támogatása elengedhetetlen. Felhívja a figyelmet arra is, hogy milyen alternatívákhoz viszonyítják a vázlatot. Egy kompromisszum elfogadható lehet, mert javítja a meglévő jogokat, még akkor is, ha támogatói más szabályokat preferálnának.

Maltzman Bailey közreműködésével végzett munkája egy mélyebb módszertani problémát vizsgál: hogyan lehet megkülönböztetni a politikai preferenciákat a jogi kötelezettségektől. Ha a bírói ideológiát teljes egészében bírói szavazásokból vezetik ki, és ezeket a feltételezett preferenciákat később ugyanazon viselkedés magyarázatára használják, akkor a jogi szempontok is beolvadnak az ideológiai mértékbe.

A Korlátozott Bíróság *című* ügyben Bailey és Maltzman a választott tisztségviselők álláspontjait használják fel a Legfelsőbb Bírósági ügyekben, hogy segítsenek a szereplőket hasonló léptéken helyezni intézmények és korkülönbségek között. Ezek a kapcsolatok információt nyújtanak a bírói szavazásokon túl. Emellett segítenek megkülönböztetni az ügyek változásait, amelyek a bírósághoz jutottak, a bírák preferenciáinak változásaitól. *A Korlátozott Bíróság*, 2. fejezet, "A jog mértéke"

Az eredetiség itt módszertan. Egy bíróság konzervatívabbnak tűnhet, mert tagjai megváltoztak, mert preferenciáik megváltoztak, vagy mert más kérdéseket kezdett eldönteni. Egy olyan magyarázat, amely nem különbözteti meg ezeket a lehetőségeket, félreértheti a döntéshozatal változását.

Cikkük, "Számít a jogi doktrína?" (2008) a precedenseket, a Kongresszus iránti tiszteletet és a beszéd védelmét vizsgálja. Becslések pozitív hatásokat mutatnak a precedensre **16 bíróból**, a kongresszusi tiszteletet **16-ból 12-re**, és a beszédvédelmet **16-ból 15-re**. Az érv azt is megmagyarázza, hogy az ideológiailag elrendelt szavazati felosztás miért nem mutatja a jogi befolyás hiányát. Egy jogi megfontolás elmozdíthatja a küszöböt a két oldal között, miközben a bírák a liberálisoktól a konzervatívokig sorolhatók. A jog így befolyásolhatja az egyéni szavazatokat és a kollektív eredményt anélkül, hogy váratlan ideológiai koalíciót hozna létre. "Számít-e a jogi doktrína? Törvények és politikai preferenciák kibontása az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán," 369–384. oldal

Ez különösen értékes korrekció a végső megosztottság látszagától visszafelé irányuló érveléshez. Az empirikus kérdés az, hogy a bírák mit tettek volna a vonatkozó jogi szempontok nélkül, nem csak az, hogy a megfigyelt koalíció politikailag ismerős-e.

Az utóbbi beszámoló azt is felismeri, hogy a jogi kötelezettségek a bírák között eltérnek, és van történelemük. A Korlátozott Bíróság *5. fejezete* ezeknek a különbségeknek az eredetét és következményeit vizsgálja. Bailey és Maltzman azt állítják, hogy egy bíró részben azért fogadhat el egy doktrínát, mert az kedvező az előnyös kimenetelekkel, de később egy másik

ügyben ez a köteleződés korlátozott. Emellett a korábbi bírói tapasztalatokat a precedensre való nagyobb reagálással társítják. *A Korlátozott Bíróság*, 5. fejezet

Az elméleti jelentőség az, hogy egy jogi kötelezettség eredete és annak működése külön kérdések. Egy politikailag barátságos elv olyan következményekkel járhat, amelyeket követője nem minden alkalmazásban üdvözl. Az alkotmányos ítélethozatal szociológiai elemzéséhez ez lehetőséget ad arra, hogy megvizsgáljuk a jogi érvelés viszonylagos autonómiáját anélkül, hogy feltételeznénk, hogy a bírák politikai kötelezettségeiket függetlenül fejlesztik ki.

A könyv szélesebb körű következtetése az, hogy mind jogi, mind politikai korlátok alakítják a döntéshozatalt, jelentős eltérésekkel a bírák között. Az állítása, hogy a jogi doktrínák befolyásolták minden 1950 óta vizsgált bírót, nem jelenti azt, hogy minden doktrína minden bírót egyenlően vagy minden esetben korlátozott. Bailey és Maltzman, *A korlátozott bíróság: Jog, politika és a bírák döntései*

Külső szereplők részben információval lépnek be ebbe a beszámolóba. A "Signals from the Tenth Justice" (2005) című művében Bailey, Brian Kamoie és Maltzman a főügyész befolyását polgári szabadságjogokkal kapcsolatos érdemi amicus beadványokon keresztül vizsgálják.

A támogatás részben az igazságügyi bíró és a főügyész közötti ideológiai közelségtől függ. Még feltárhatóbb, hogy az ajánlások, amelyek ellentétesek a főügyész látszólagos ideológiai hajlamával, további hitelességgel bírnak, különösen távolabbi bírák esetében. Egy konzervatív kormányzat liberális irányzatot támogató képviselője olyan információkat adhat közvetíteni, amit a kedvezményezett nem várna pusztán politikai irányultságból. A tanulmány az elnöki preferenciákat használja az Ügyész Főügyész ideológiájának mércéjeként, és egy meghatározott részvételi kategóriát érint; eredményeit nem szabad automatikusan általánosítani minden kormányzati peres eljárásra. "Jelzések a tizedik bírótól," 72–85. oldal Ez információs mechanizmust ad az alkotmányos ítélet értelmezéséhez. Az ajánlás jelentősége attól függ, mit gondol a kedvezményezett a forrásáról, beleértve azokat a körülményeket is, amikor az a forrás váratlan ajánlást tenne meg.

Bailey és Maltzman továbbá beszámolnak a kongresszusi korlátokról alkotmányos és törvényi ügyekben. A releváns hozzájárulás a külső politikai körülmények vizsgálata, mint a bírói döntésekre gyakorolt hatások, beleértve azokat az ügyeket is, ahol a hagyományos törvénymódosítás nem tudja közvetlenül eldönteni az alkotmányos kérdést. Ez a bírósági döntések kihozatalára vonatkozik; meg kell különböztetni a kutatásoktól, amelyek azt vizsgálják, hogy az ítéletek később társadalmi változást hoznak-e. Bailey összefoglalói a *Korlátozott Bíróságról*, 6–7. fejezetek

Ennek a kutatási programnak az eredetiségét a legpontosabban úgy lehet értékelni, hogy elválasztjuk felfedezéseit az értelmező állításaitól.

Hozzájárulás	**Eredeti információk vagy betekintések**
A belső interakciók rekonstrukciója	Szisztematikus bizonyítékok vázlatokból, emlékeztetőkből, konferenciajegyzésekből és támogatási üzenetekből
Az eredmény és az érvelés közötti különbség	Egy stabil szavazási eredmény elrejtheti a jelentős tárgyalásokat a doktrínáról
A szavazatok áramlásának mérése	A kezdeti konferenciaállások ideiglenesek, a váltások egyenlőtlenül oszlottak el a koalíciók között

Hozzájárulás	Eredeti információk vagy betekintések
Feltételes hozzárendelési elmélet	A vezetés egyensúlyt teremt a szakértelemmel, a munkaterheléssel, a hatékonysággal és a koalíció fenntartásával.
A komodáció elemzése	A koalíciós tagok beavatkozásai a tervezet folyamatának változásaival kapcsolatosak
A szerzői hatás elemzése	Egy kulcsfontosságú bíró jóváhagyási joga teret hagy a szerző számára, hogy elfogadható jogi eredményeket alakítson ki
Jogi következmények azonosítása	Az ideológiailag rendezett szavazások együtt létezhetnek a következményes jogi korlátokkal
Külső hatás információs beszámolója	Az ajánlás hitelessége részben attól függ, hogy milyen kapcsolatban áll a forrás várható preferenciáival

Sikerük nem az volt, hogy felfedezték, hogy a bírák néha tárgyalnak. A korábbi stratégiai kutatások, beleértve Walter Murphy munkáit is, már hangsúlyozták az igazságszolgáltatási interakciót. Maltzman és munkatársai jelentős előrelépéseket értek el a **mechanizmusok meghatározásával, rendszerszintű bizonyítékok felépítésével, és a feltételes magyarázatok tesztelésével jelentős számú** ügyben.

Ennek ellenére számos korlát van a következtetések számára.

Először is, **a bizonyíték erősebb a megfigyelhető interakcióhoz, mint minden kompromisszum pontos tartalmához**. Egy kérés, amelyet egy másik vázlat követ, sorrendet teremt. Annak megállapítása, hogy ez a módosítás szűkített-e az alkotmányos jogot, megváltoztatta a doktrinális tesztet, vagy pusztán javította a magyarázatot, közvetlen elemzést igényel a szövegekről. A vázlatszámok hasznos mutatók, de nem helyettesítik a szemantikai és doktrinális összehasonlításokat.

Másodszor, a **stratégiai viselkedés és a meggyőzés együtt létezhet**. Egy bíró azért kérhet változtatást, mert az javítja a koalíció esélyeit, mert a jogi érv meggyőző, vagy mindkettő miatt. A megfigyelt alkudozás nem teszi az érvelést őszintétlensé. Hasonlóképpen, egy őszinte jogi ellenvetés stratégiai erőt nyer, ha a szerzője irányítja a szükséges szavazást.

Harmadszor, az **elméleti modellek egyszerűsítik a rendelkezésre álló alternatívákat**. A térbeli elszámolások megkönnyítik a befolyás elemzését azáltal, hogy egy dimenzió mentén ábrázolják a pozíciókat. Az alkotmányos vélemények több részben független kérdést is tartalmazhatnak, és egy bíró elfogadhat egy szakaszt, miközben elutasíthatja a másikat. Egy modell sikere a koalíciós tagság előrejelzésében következik attól, hogy a vélemény többdimenziós tartalmának teljes rekonstrukciója van.

Negyedszer, **a történelmi keret számít**. A belső eljárási bizonyítékok nagy része a Burger Court-ból származik, különösen más időszakokra is kiterjesztésekkel. Az intézményi szabály fennmaradása nem bizonyítja, hogy a tárgyalási gyakorlatok, a munkaterhelés, a polarizáció vagy a személyes kapcsolatok változatlanok maradnak. A kortárs alkalmazás megújított bizonyítékokat igényel.

Végül az eredmények egy erőteljes összehasonlító kutatási programot biztosítanak, nem pedig azonnal átvihető leírást minden alkotmánybíróságról. Egy másik intézményben meg kell határozni, mikor nevezik ki a jelentéskészítőt, ki irányítja az áthelyezést, hogy az alternatív tervezetek szabadon terjedhetnek-e, hogyan rögzítik a szavazatokat, engedélyezettek-e külön

vélemények, és milyen kötelezettségek vonatkoznak a bejelentett elkötelezettséghez. Különböző megállapodások újraoszthatják az amerikai tanulmányokban azonosított előnyöket.

Az alkotmányos ítélet összehasonlító tanulmányozásához Maltzman legjelentősebb tanulsága tehát az **tekintélyelvű szöveg kialakulását, mint egy különálló intézményi folyamatot vizsgálni**. Az ítéleten megnevezett szerzőt, a bírákat a többségben számolták, és a bíróság nevében közzétett érvelés nem feltétlenül feltette, hogy ki javasolta eredetileg konkrét megfogalmazásokat, ki biztosította azok felülvizsgálatát, vagy mely nézeteltéréseket oldották meg a közzététel előtt. Együttműködési munkája mind bizonyítékokat, mind elemző módszereket nyújt az egyébként nagyrészt rejtett alkotmányjog-termelés vizsgálatára.

Anne Sanders elemzése

Anne Sanders legkiemelkedőbb hozzájárulása az alkotmányos döntéshozatal tanulmányozásához az igazságszolgáltatási munka szervezetének elemzése – különösen a bírák és a jogilag képzett asszisztensek közötti kapcsolatot, akik segítenek döntéseik előkészítésében. Kutatása egy fontos kérdésre irányítja a figyelmet: hogyan függhet az alkotmányos ítélethozatal kiterjedt munkamegosztáson, miközben a kinevezett bírák valóban vállalják a felelősséget a döntésekért?

Hozzájárulása kiterjed a bírói kinevezésekre, a legitimitásra, az intézményi függetlenségre és az alkotmányfelülvizsgálat tényszerű alapjaira is. Ezek az irányok összetartoznak, de eltérő bizonyítéki státuszuk van. Néhányan összehasonlító empirikus információkat nyújtanak; mások jogi érveket vagy intézményi reformjavaslatokat dolgoznak ki. Ezért félrevezető lenne egész munkáját az alkotmánybírósági viták empirikus vizsgálataként bemutatni.

Sanders releváns gyakorlati tapasztalatot hoz ezekhez a kérdésekhez. 2009 és 2011 között bírói asszisztensként dolgozott Németország Szövetségi Alkotmánybíróságán, a *Bundesverfassungsgericht-nél*, majd az egyetemi kutatásokat ötvözte az Európa Tanács tanácsadó munkájával a bírói függetlenség és a bírói munka minősége témájában. Tanulmányi programja kifejezetten vizsgálja a bírói feladatok elosztásának hasznosságát és korlátait a bírák és asszisztensek között. Egyetemi életrajz, igazságügyi kutatásainak leírása.

A kérdésedhez kapcsolódó főbb publikációk a következők:

Megjelenés	**Relevancia**
Damian Preisnerrel közösen, **"Begründungspflicht des Gesetzgebers und Sachverhaltsaufklärung im Verfassungsprozesss,"** *Die Öffentliche Verwaltung* 68, 2015, 761–771. oldal	Törvényhozási igazolás és ténymegállapítás az alkotmányos eljárásokban
Luc von Danwitz-csal, **"Bírák kiválasztása Lengyelországban és Németországban: Kihívások a jogállamisággal szemben Európában és javaslatok az igazságszolgáltatási legitimitás új megközelítésére,"** *German Law Journal* 19(4), 2018, 769–816. o.	Toborzás, függetlenség és az igazságszolgáltatási hatalom alapjai
Összefoglaló jelentés a CCJE 22. számú véleményének előkészítéséről, 2019	Összehasonlító információk az asszisztensekről 37 Európa Tanács államában

Megjelenés	Relevancia
"Igazságügyi asszisztensek Európában – összehasonlító elemzés," *International Journal for Court Administration* 11(3), 2020, 2. cikk	Központi összehasonlító tanulmánya a bírói munkamegosztásról
Ragna Aarlival, **"Igazságügyi tanácsok mindenhol? Igazságszolgáltatás Európában, különös tekintettel az északi országokra,"** *IJCA* 14(2), 2023, 3. cikk	Intézményi megállapodások, amelyek független ítéletet támogatnak
"Law Clerks", 20. fejezet az *Oxford Handbook of Comparative Judicial Conduct című műben*	Az igazságszolgáltatást az összehasonlító bírói magatartás közé helyezi
"Wissenschaftliche Mitarbeiter an Gerichten," 2025, 1507–1519. oldal	A bírói asszisztensek további kezelése
"Evidenzbasierte Justizforschung für effektive Rechts- und Justizpolitik," 2026	Empirikus igazságszolgáltatási kutatás megerősítésére irányuló program

Ezek a bejegyzések dokumentáltak a kiadványlistáján, az oxfordi kézikönyv tartalmában és a német jogi folyóirat megjelent feljegyzésében. Ellenőrizni tudtam a bibliográfiai létezését, de nem nézhetném meg a 2015-ös cikk és a későbbi két asszisztensekről szóló fejezet teljes szövegét. Az alábbi részletes elemzés tehát elsősorban a hozzáférhető publikációkra épül.

Empirikus munkája megváltoztatja az elemzés megfelelő egységét. Az alkotmányos ítélet a bíróság hatalmát és bíráinak nevét viseli. Mégis, ha csak ezeknek a bíráknak a szavazatainak tanulmányozzuk, sok megmagyarázatlan maradhat. Azt is meg kell vizsgálni, ki vizsgálta meg az aktát, kiválasztotta a releváns hatóságokat, javaslatokat készített, alternatív érveket fogalmazott meg, és megfogalmazta a szöveget.

Sanders segített ezt a kutatási programot a 2020-as különszámon keresztül, amelyet Nina Holvasttal szerkesztett. Különböző empirikus megközelítéseket hozott össze az igazságügyi asszisztensek kezelésében. A szerződés itt fontos: az asszisztensek hatásáról szóló kísérleti kutatást Holvast és Peter Mascini végezte; Sanders fő hozzájárulása az összehasonlító térképezés volt kérdőív anyagok és interjúk alapján. Közös szerkesztői cikkük egyértelműen megkülönbözteti ezeket a projekteket. Sanders és Holvast, 2020.

Az analitikai jelentőség jelentős. Legalább három dolog különbséget kell tenni:

- **Jogi kompetenciá:** ki jogosult dönteni?
- **Szellemi hozzájárulás:** ki dolgozza ki az érveket és a javasolt érveléseket?
- **Hatékony irányítás:** ki utasíthatja el, módosíthatja vagy helyettesítheti a javasolt megoldást?

Ezek az én elemzői különbségeim az általa felvetett kérdések értékeléséhez. Ezek két ellentétes hibát elkerülnek: feltételezni, hogy egy bíró aláírása kizárólagos szellemi szerzőséget bizonyít, vagy azt feltételezni, hogy egy asszisztens jelentős hozzájárulása bizonyítja, hogy az asszisztens kiszorította a bírót.

Sanders összehasonlító osztályozásai gyakorlati módot nyújtanak ennek a munkamegosztásnak a vizsgálatára. Kutatásai megkülönböztetik az asszisztensek karrierhelyzetét, szervezeti elhelyezkedését és az igazságszolgáltatásban való részvételt.

Dimenzió	**Főbb megkülönböztetések**
Karrier pozíció	rövid távú "gyakornok"**; potenciálisan állandó** "írnok"**;** kinevezett bírák, **akik ideiglenesen egy másik bíróságon szolgálnak**
Szervezeti kötődés	**Kabinet:** egy egyéni bíróhoz kötve; **testület:** bírói formációhoz kötve; **pool:** bíróság számára elérhető
Végzett művek	kutatás; ajánlások; kidolgozás; részvétel a vitákban; szélesebb körű munka bírói felügyelet alatt álló ügyek kapcsán

A karrierkategóriákat összefoglalják a 2020-as szerkesztőségi cikk; a szervezeti felépítéseket és a feladatok körét Sanders 2019-es összehasonlító jelentése dokumentálja.

Ennek az osztályozásnak az értéke abban rejlik, hogy olyan jellemzőket választ el, amelyeket könnyen összekevernek. Egy állandó asszisztensnek nem feltétlenül kell jelentős döntési befolyással rendelkeznie. Egy ideiglenes asszisztens készíthet egy rendkívül jelentőségű első vázlatot. Egy bíróhoz kötött asszisztensnek fontos tanácsadói kapcsolata lehet anélkül, hogy részt venne a kollektív megfontolásban.

Az összehasonlító alkotmánykutatáshoz ezért ezeket a dimenziókat külön változóként használnám. Vegyünk két hipotetikus bíróságot, ahol ugyanannyi bíró és asszisztens van. Az egyikben az asszisztensek részletes utasítások után készítenek kutatási emlékeztetőket. A másikban először besorolják a panaszokat és tervezik a javasolt határozatokat, mielőtt kiterjedt bírói beavatkozást végeznének. Az azonos létszámok jelentősen eltérő folyamatokat rejtenének.

Van egy korlátozás is, hogy bármilyen növekvő részvételi mérték legyen. **Egy feladat fontossága nem mindig következtethető a végső ítélethez való látszólagos közelségéből.** Egy előzetes besorolás, amely megakadályozza, hogy egy panasz további figyelmet kapjon, többet számíthat, mint egy olyan ítélet átfogó szerkesztése, amelynek tartalmát a bírák már eldöntötték. Sanders keretrendszerének hasznos kiterjesztése tehát mérné a részvétel mértékét és az adott feladat következményeit.

Német anyaga különösen feltáró beszámolót nyújt arról, hogyan tartják fenn a felelősséget egy erősen támogatott bíróságon. Sanders összehasonlító kérdőíveket Németországban, Svájcban, Szlovéniában és az Egyesült Királyságban készített interjúkkal egészít ki. Kifejezetten a Szövetségi Alkotmánybíróságon a hivatalos interjúk egy volt bíróból és egy volt asszisztensből álltak, akit tapasztalatai és kapcsolatai egészítettek ki.

Megkülönbözteti az asszisztensek jelentős felkészülését kisebb, hárombírós kamarai ügyekben, a fontos, nyolc bíró által kidolgozott szenátusi ügyek intenzívebb bírói munkájától. Asszisztensek nem vesznek részt a Szövetségi Alkotmánybíróság megvitatásán. Külön megbeszélést és annak megfogalmazott megfogalmazását, valamint egy interjú anekdotát, amelyben kollégái válaszoltak egy bíró javaslatára, hogy egy asszisztenst hívjanak a vitába, azzal, hogy a bíró készítse fel személyesen az ügyet.

Értelmezése szerint a kizárás megerősítheti a bírák ügyeik feletti irányítását és a szöveg felügyelőjét, miközben védi a bizalmas beszélgetést. Korábbi kutatásokra is támaszkodik,

beleértve a Kranenpohl-t is; ezeket a gyakorlatokat nem szabad mind az ő tulajdonában lévő felfedezésként tekinteni. "Európai igazságügyi asszisztensek", különösen az 1. és 4.3–4.4. szakaszok.

Az intézményi kérdés, amelyet ezek a bizonyítékok vetnek fel, finomabb, mint az, hogy asszisztenseket be kell-e fogadni a tárgyalásokra. A kizárás erősítheti a bírói felkészülést, de megakadályozhatja, hogy valaki részletes tudással javítson ki hibát. A befogadás javíthatja a vitát, de megkönnyítheti a bíró számára, hogy túlzottan támaszkodjon más személy felkészülésére.

Az én értékelésem szerint a releváns kritérium az, **hogy a bíró függetlenül védekezhet-e és újragondolhatja-e a javasolt döntést**. A fizikai jelenlét vagy hiányzás tökéletlen mutatója ennek a képességnek. Sanders anyaga értékes, mert egy konkrét szervezeti gyakorlatot azonosít, amelyen keresztül ezt a problémát lehet tanulmányozni.

Emellett módszertani követelményt is javasol: a kutatóknak meg kell különböztetniük a rutinszerű alkotmányos panaszokat a nagyobb alkotmányos vitáktól. Egy ismert ítéletekre fókuszáló tanulmány leírhatja a bíróság legintenzívebb mérlegelési gyakorlatait, miközben hiányzik a mindennapi munkaterhének nagy részét szabályozó folyamatok.

Az Európai Tanácstal végzett munkája összekapcsolja ezt a szervezeti vizsgálatot az ítélkezés jogi felelősségével. A CCJE 22. számú véleménye, amelynek Sanders is segített kidolgozni, ragaszkodik ahhoz, hogy a bírák megtartsák az irányítást a döntéshozatal felett. Azonosítja a kockázatokat az asszisztensek teljes tervezetek előkészítésében, beleértve annak lehetőségét, hogy egy kezdeti javaslat a későbbi bírói gondolkodás megalapozza. Foglalkozik továbbá az asszisztensek szerepével a legfelsőbb és alkotmánybíróságokhoz irányuló kérelmek szűrésében, ahol az előzetes ajánlások befolyásolhatják, mely ügyek kerülnek figyelembe.

A vélemény továbbá elismeri, hogy az asszisztensek képzése és az azonnali hatékonysági eredmények elérése ütközhet: a tapasztalatlan asszisztenseknek bírói időre van szükségük. Ajánlásait a CCJE-nek kell intézménynek tulajdonítani, nem pedig Sanders egyéni elméleteként. CCJE 22. számú vélemény, különösen a 13–28. bekezdések.

Az alkotmányos döntés esetében ez különösen fontos különbséget vet fel a **bírói kapacitást növelő segítségnyújtás** és a **bírói tulajdonjog gyengítését csökkentő delegáció** között. Ez a különbség nem lehet pusztán asszisztensek által írt oldalak számolásával megállapítani. Egy bíró alaposan értékelheti és elfogadhatja az asszisztens kiváló vázlatát; alternatívaként a bíró formálisan is megírhatja véleményét, miközben kritikátlan elfogadja valaki más tény- és joghatósági választását.

Egy erős empirikus vizsgálat tehát követné az ügy feljegyzésének és ítéletének egymást követő változatait, rögzítené, mely alternatívákat vizsgálták, és azonosítaná a lényegi bírósági beavatkozásokat. Ez egy kutatási következtetés, amit Sanders kérdéseiből vonok le, nem pedig arról, hogy a publikált munkája már tartalmaz ilyen bizonyítékokat.

Egy korábbi, közvetlenül releváns irányzat az alkotmányfelülvizsgálat tényalapját érinti. A 2015-ös cikk Damian Preisnerrel foglalkozik a törvényhozás okokkal való megfogalmazási kötelezettsége és az alkotmányos eljárások ténymegállapítása közötti kapcsolattal.

Ellenőrzhető bizonyíték van annak elfogadására: a Szövetségi Közigazgatási Bíróság hivatkozott rá 2015. október 14-i ítéletében, *9 C 22.14*, 13. bekezdésben. Ebben az összefüggésben a bíróság megkülönböztette egy törvényhozási norma felsőbbrendű joggal való összetartásának felülvizsgálatát az adminisztratív mérlegelési döntés felülvizsgálatát annak alátámasztó vizsgálata és indoklása alapján. Ez azt mutatja, hogy a cikk bírósági vitába került a felülvizsgálat megfelelő tárgyáról; nem igazolja, hogy a szerzők által felvetett minden érv bírói elfogadottsága. Szövetségi Közigazgatási Bíróság ítélete.

Ennek a problémának a nagyobb jelentősége egyértelmű. Az alkotmányos döntéshozatal két különböző kérdéstől függhet: hogy egy törvényhozási döntés alkotmányosan védhető-e, és hogy a törvényhozás bizonyította-e ezt a védhetőséget megfelelő vizsgálati és igazolási folyamattal. Ha ezeket egyenértékűnek tekintjük, az megváltoztathatja a parlament és a bíróság közötti felelősségi eloszlást.

Kutatásod szempontjából ez a cikk tehát a belső bírósági előkészületek tanulmányai mellé tartozik, még ha megközelítése doktrinális. Arról szól, milyen információkat kell az alkotmánybíróságnak megállapítania, mit követelhet a törvényhozástól, és mi képez elegendő alapot az ítélethozatalhoz. Teljes szöveg nélkül azonban a szerzők pontos álláspontjának részletesebb rekonstrukciója spekulatív lenne.

Sanders igazságügyi legitimitáselmélete egy másik kapcsolatot teremt a döntéshozatal és az intézményi hatalom között. A 2018-as cikkben Luc von Danwitz-csal a szerzők összehasonlítják a lengyel és német kinevezési rendeket, és ellenzik a legitimitást politikai részvételre redukálni a bírói kiválasztásban. Megkülönböztetik a formális legitimitást, amely a törvényes kinevezésből ered, a funkcionális legitimitástól, amelyet kompetentens, független, pártnélküli bírói munka révén ér el.

Az alkotmánybíróságok álláspontja magában foglalja a jogi korlátok hatékony érvényesítését és az igazságszolgáltatási funkción belüli visszafogottságot. Az érvelt döntések, a szakmai minőség és az elszámoltathatóság központi szerepet kapnak. Emellett a német megállapodások gyengeségeit is vizsgálják, ahelyett, hogy Németországot megkérdőjelezhetetlen modellként kezelnék. Sanders és von Danwitz, E–G szakaszok.

Ez az érv normatív mércét kínál a munkamegosztás értékelésére. A megfelelő kinevezés önmagában nem tudja megválaszolni azt, hogy a kinevezett valóban teljesítette-e a hivatal szellemi felelősségeit.

Ennek ellenére van egy megoldatlan nehézség. A "minőség" és a "visszafogottság" akkor kerül vitatásra, amikor magát az alkotmányértelmezést vitatják. Két bíró lelkiismeretből összeegyeztethetetlen következtetésekre juthat arról, hogy egy alkotmányos rendelkezés engedélyezi-e a beavatkozást. Ezért a funkcionális legitimitáshoz olyan kritériumokra van szükség, amelyek nem csupán azonosítják a jó ítéletet az eredményekről szóló egyetértéssel.

Saját értékelésem különös jelentőséget tulajdonítana, hogy a bíróság valóban kezeli-e komoly ellenérveket, pontosan képviseli-e a bizonyítékokat, magyarázza-e a precedenstől való eltéréseket, és láthatóvá teszi a döntő értelmezési döntéseket. Ezek a kritériumok lehetővé tennék, hogy Sanders normatív aggályai az empirikus értékelést befolyásolják anélkül, hogy előreállítanának egy preferált alkotmányos doktrínát.

Intézményi kutatása azt is vizsgálja, hogyan romolhatnak a döntéshozatal feltételei, mielőtt bármely konkrét ítéletet diktálnának. Eirik Holmøyvikkel együtt Sanders egy bírói "stressztesztet" javasolt: azonosítani a beavatkozási technikákat, előállítsa a kedvezőtlen forgatókönyveket, és értékelje, mely védelmi intézkedések állnák ellen ezeket.

Példáik közé tartoznak a kinevezések, a hivatali idők, a bírósági adminisztráció, fegyelmi nyomás, a végrehajtás meghallgatása, valamint az eljárási változások, amelyek akadályozzák a bíróságok működését. Hangsúlyozzák a formális védelmi intézkedések és az elfogadható politikai magatartás informális elvárásai közötti kölcsönhatást. A javaslat mind a kialakult demokráciákra, mind az újabb demokráciákra vonatkozik. Holmøyvik és Sanders, "Stressziteszt az európai igazságszolgáltatás számára," 2017.

Egyedi értéke a kilátás. Az alkotmányos szervezetet kedvezőtlen politikai körülmények között értékelik, nem pedig megfelelőnek feltételezik, mert korábban elfogadhatóan jól működött.

Ez fontos a döntéshozatali folyamat kutatásában, mert a döntéshozatali képesség megváltoztatható az időzítést, a személyzetet és az intézményi működést szabályozó szabályok révén. Egy empirikus tanulmány, amely csak akkor kezdődik, amikor a bírák az érdemeket vitatják, előfordulhat, hogy kihagyja a korábban bevezetett korlátozásokat. Azonban maga a stressziteszt-javaslat elemző módszer a sebezhetőség azonosítására; nem statisztikai bizonyíték arra, hogy bármilyen meghatározott elrendezés adott szavazási mintát eredményezne.

Későbbi összehasonlító munkája elkerüli egyetlen intézményi megoldás előírását. A 2023-as cikkben Ragna Aarlival együtt a szerzők a heterogén testületeket, amelyeket igazságügyi tanácsként neveznek. Északi összehasonlításuk azt mutatja, hogy a fontos bírósági adminisztratív szervek nem rendelkeznek a máshol központi tanácsok kinevezése, előléptetése és értékelési jogkörökénk. Ezért megkérdőjelezik, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyetlen ideális modell azonosítható-e. Aarli és Sanders, "Igazságügyi tanácsok mindenhol?" .

Az alkotmányos ítélet esetében a következtetés közvetett, de hasznos: az intézményi címkék kevesebbet mondanak el, mint a tényleges hatáskör elosztása. Ennek ellenére a rendes igazságszolgáltatás adminisztrációjáról szóló következtetések nem automatikusan átadhatók egy külön létrehozott alkotmánybíróságra. Az utóbbi kinevezési rendszere, mandátuma, joghatósága és közigazgatási autonómiája független vizsgálatot igényel.

Egy kapcsolódó 2021-es hozzáállás Elisabeth Faltinattal Svájc javasolt kompetenciaszűrésének és sorsolásos kiválasztásának kombinációjáról tárgyal. A javaslat a svájci kezdeményezésből származik, nem ezektől a szerzőktől. Elemzésük kiemeli a pártválasztás lehetséges csökkentését, valamint azt a folyamatos fontosságot, hogy ki irányítja az előzetes minősítési folyamatot. Emellett azonosítják az újraválasztás lehetőségét is potenciális befolyásolóként, még akkor is, ha ritkán fordul elő megújítás hiánya. Sanders és Faltinat, 2021.

Ez egy másik hasznos különbséget is bemutat: egy intézményi ösztönző befolyásolhatja a viselkedést anélkül, hogy bárki kifejezetten utasítást adna. Annak bizonyításához azonban, hogy valóban így van, bizonyítékot kell jelenteni azon túl, hogy bizonyítsák, hogy az ösztönző létezik.

Első személyű nyilatkozatai megfelelő korlátokat mutatnak a bennfentes tudásnak. Egy 2018-as interjúban Sanders arról számolt be, hogy a Szövetségi Alkotmánybíróságon dolgozva

sajtóösszefoglalókat kapott, de kifejezetten megtagadta, hogy tudná azt a bírók számára, hogyan gondolkodnak a média lehetséges befolyásáról. Empirikus vizsgálatot szorgalmazott a bírói munka szabványainak gyakorlati hatásairól. JuWiss interjú.

Ez a korlátozás számít. A bíróságon belüli munka hozzáférést biztosít a tapasztalatokhoz és gyakorlatokhoz; nem határozza meg automatikusan a kollégák döntéseinek indítékait. Ezért a tanúvallomását helyszíni bizonyítékként kell használni, különös tekintettel arra, amit közvetlenül megfigyelt.

2026-os tanulmánya kibővíti a módszertani programot azzal, hogy azt állítja, hogy a német igazságügyi kutatás nem rendelkezik elég tartós intézményi támogatással az interdiszciplináris, összehasonlító és empirikus vizsgálatokhoz. Erősebb kutatóintézeteket és az akadémia, az igazságszolgáltatási adminisztráció és a bíróságok közötti együttműködést tárgyalja. Ez egy javaslat az ítélethozatalról szóló tudás fejlesztésére, nem pedig egy új empirikus magyarázatot az alkotmányos szavazásra. Sanders, 2026.

Hozzájárulásának eredetiségét három szinten lehet a legpontosabban értékelni.

Először is **összehasonlító szervezést tesz hozzá a korábban töredezett információkhoz**. Az asszisztensek jelentősége már ismert volt, de a karrierstruktúrák, szervezeti kötődések és feladatok megkülönböztetése pontosabb összehasonlítást tesz lehetővé.

Másodszor, **minőségi bizonyítékokat mutat be a felelősségi mechanizmusokról**. Német anyaga különösen hasznos annak vizsgálatára, hogy a szakmai elvárások és eljárási elbírák hogyan kényszeríthetik a bírákat arra, hogy személyesen is részt vegyenek.

Harmadszor, **kapcsolatot teremt a szervezeti gyakorlat és az alkotmányos legitimitás** között. A személyzeti bevonásról, a vázlatról, a felügyeletről és a toborzásról szóló kérdések olyan kérdésekké válnak, amelyek között a bírói hatalom felelősségteljes gyakorlása van el.

A fő korlát az oksági tényező. Ahhoz, hogy bizonyítsuk, hogy az asszisztensek megváltoztatják az eredményeket, meg kell különböztetni az ő preferenciáikat a bírókétól, akik kiválasztják és felügyelik őket, figyelembe kell venni az ügyek közötti különbségeket, és meg kell határozni, mi történt volna az ő hozzájárulásuk nélkül. Az interjúk és intézményi leírások képesek felismerni a hihető mechanizmusokat, de ezeket a problémákat önmagukban nem oldhatják meg.

Az alkotmányos ítélethozatal szélesebb szociológiájában ezért különösen hasznos szerzőként kezelném Sanders-t arról, **hogyan készítik elő, támogatják és intézményesen védik a bírósági döntéseket**. Munkája változókat és mechanizmusokat kínál az alkotmánybíróságok vizsgálatához. Legerősebb hozzájárulása az, hogy ezeket a mechanizmusokat láthatóvá és kutathatóvá teszi; függetlenül gyakorolt hatásuk mérése az alkotmányos eredményekre továbbra is fontos feladat a későbbi kutatás számára.

Ryan C. Black és társai elemzése

Ryan C. Black és társszerzői fontos hozzájárulást tettek annak megértéséhez**, hogyan születnek a bírói döntések választások, csereprogramok és intézményi kapcsolatok sorozatán** keresztül. Kutatásuk az ügyválasztást, az ügyintézők ajánlásait, ügyvédek érveit, a bírák közötti kommunikációt, magánkonferenciákat, véleményírást és az ítéletek későbbi fogadását vizsgálja.

A leghasznosabb módja ennek a munkakörnek a megértésének, amikor a bírói preferenciákat a tekintélyes jogi döntésekkel összekapcsoló folyamatok vizsgálata. Black tanulmányai megmutatják, miért nem elegendő egy bíró ideológiájának ismerete: azt is meg kell vizsgálni, hogy milyen információ jut el a bíróhoz, kinek a tanácsát hitelesnek tartják, hogyan fejezik ki a kollégák a nem egyetértést, és hogyan kommunikálják a végső döntést.

Szükséges egy minősítés. A kutatás nagy része az **Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának egyesített alkotmányos, törvényi és eljárási eljárási rendszerével** foglalkozik. Kiemeli az alkotmányos döntést, de általában nem különíti az alkotmányos ügyeket külön csoportként. Ráadásul a hozzájárulások bizonyos együttműködésekhez tartoznak; nem mindegyiket szabad külön-külön a feketének tulajdonítani.

A fő szálak a következőképpen leképezhetők:

A döntéshozatali folyamat része	**A központi kérdés Black kutatásában**	**Különösen releváns együttműködők**
Esetek kiválasztása	Hogyan befolyásolják a jogi megfontolások, a politikai célok és az információforrások az értékelést?	Ryan J. Owens; Christina L. Boyd
Döntések előkészítése	Mikor befolyásolják az ügyintézők ajánlásai a bírákat?	Boyd; Amanda C. Bryan
Érdekképviselet elfogadása	Miért vannak olyan támogatók és érvek befolyásosabbak?	Owens; Matthew E. K. Hall; Eve M. Ringsmuth
Szóbeli érvelés	Hogyan tanulnak meg a bírák, kihívást jelentenek és hogyan várják előre egymást?	Timothy R. Johnson; Justin Wedeking; Sarah A. Treul; Jerry Goldman
Magánkonferencia	Mit árulnak el a belső nyilvántartások az előzetes érveléssel és kompromisszummal kapcsolatban?	Johnson; Owens
Ítéletek írása	Hogyan befolyásolják a célközönség a jogi indokok bemutatását?	Owens; Wedeking; Patrick C. Wohlfarth

A döntéshozatali folyamat része	A központi kérdés Black kutatásában	Különösen releváns együttműködők
Egyéni különbségek	Hogyan befolyásolja a személyiség és a kognitív öregedés a bírói viselkedést?	Owens; Wedeking; Wohlfarth

Központi eredmény az, hogy megmutassák: az ügyválasztás már lényeges bírói döntéshozatal. "Agenda Setting in the Supreme Court: The Collision of Policy and Jurisprudence" (2009) című művében Black és Owens vizsgálják a jogi megfontolások és a preferált politikai eredmények keresése közötti kölcsönhatást a *certiorari* szakaszban – az ügy meghallgatásának eldöntésében.

Megállapításuk konkrétabb, mint az állítás, hogy mind a jog, mind a politika számít. A jogászati megfontolások akadályozhatják a bíró előnyösebb politikai eredmény elérését; ha jogi és politikai megfontolások egybeesnek, elősegíthetik ezt a törekvést. Ezért a jogi megfontolások egyszerre korlátozóként és lehetőségként működnek. Black és Owens, "Napirend kitűzése a Legfelsőbb Bíróságon".

Az alkotmányos döntés esetében ez egy gyakran elhanyagolt megkülönböztetésre irányítja a figyelmet: a meglévő jogi állásponttal való egyetértés nem automatikusan eredményez bírói beavatkozást. Egy bíróságnak eljárásilag megfelelő vitára is szüksége van, amelyen keresztül cselekedhet. Ennek következtében az alkotmány fejlődése részben attól függ, hogy milyen ügyek állnak rendelkezésre eldöntve és hogy a Bíróság hajlandó-e azokat kiválasztani.

Black és Owens újabb dimenziót adnak a "Consider the Source (and the Message)" (2012) című művében. Megállapítják, hogy a felülvizsgálat attól függ, milyen kapcsolat van egy alsóbb bírósági döntés ideológiai iránya és az azt megalkotó bírák ideológiai identitása között. Egy nem kívánt eredmény nagyobb valószínűséggel vonja ki a figyelmet ideológiai ellenzékektől, mint amikor szövetségesektől érkezik. Black és Owens, "Consider the Source (and the Message)".

Az elemző következtetés az, hogy egy fellebbviteli ítélet kétféle információt közvetít: mit hoztak meg, és ki tartotta indokoltnak ezt a döntést. Egy egyébként barátságos bíró által előhozott kedvezőtlen eredmény arra utalhat, hogy a törvény vagy a tények kényszerítették ezt. Ez olyan mechanizmust biztosít, amelyen keresztül a szakmai bizalom és az ideológiai elvárások befolyásolják a bírói figyelem elosztását.

A jegyzőkkel kapcsolatos munkájuk a Bíróság munkamegosztásában feltárja a feltételes befolyást. Black és Christina Boyd "The Role of Law Clerks in the U.S. Supreme Court's Agenda-Setting Process" (2012) című műve archív anyagokat használ annak vizsgálatára, hogy befolyásolják-e az ügyintézők a felülvizsgálati döntéseket. Fontos módszertani szempont, hogy a jegyző és a bíró közötti megállapodásnak nem kell befolyást bizonyítani: mindkettő függetlenül ugyanarra a következtetésre juthat.

Elemzésük ezért figyelembe veszi a bíró kezdeti hajlamával kapcsolatos tényezőket. Az ajánlás látszólagos hatása a kérelem minőségétől, az ajánlás irányától és ideológiai közelségtől függ. Black és Boyd, "A jogi ügyvédek szerepe".

Black, Boyd és Amanda Bryan kiterjesztik ezt a kutatást a "Reassessing the Influence of Law Clerks" (2014) című művében, amelyben a Bíróság 1986–1993 közötti vitalistán szereplő petíciókat használva. A bírák nyitottabbak olyan ajánlásokra, amelyek összhangban vannak

azzal a jelekkel, hogy egy ügy felülvizsgálatot érdemel. Az engedélyezési felülvizsgálati javaslatok meggyőzőbbek is, ha ideológiailag közeli irodákból származnak. Black, Boyd és Bryan, "A jogi ügyintézők befolyásának újraértékelése".

Ezek a megállapítások azért fontosak, mert a *tanúsítványi csoport* elosztja a szűrési munkát a résztvevő irodák között. Egy bíró jegyzője által készített ajánlás információs bemenetként szolgálhat más bírák számára. Így a befolyás egy szervezeti megállapodáson keresztül halad, miközben a kedvezményezettek értékelik az ajánlás jogi valószínűségét és forrását.

A tágabb tanulság az, hogy a bírósági segítségnyújtás egy delegált ítélet gyakorlata. Jelentőségét nem lehet pusztán az asszisztensek számlálásával vagy azzal, hogy kik birtokolják a hivatalos szavazatot. A releváns kérdések arra vonatkoznak, hogy az asszisztensek mit választanak, foglalnak össze, ajánlanak és megkönnyítik a bírák számára a bírók számára.

Black és Owens kutatása a főügyészről különösen hasznos különbséget tesz a siker és a befolyás között. Az ügyész főügyész képviseli a szövetségi kormányt a Legfelsőbb Bíróság előtt. A magas sikerességi arány tükrözheti a meggyőző tekintélyt, de ez erős ügyekből, szelektív részvételből, kiváló erőforrásokból vagy a bírákkal való megállapodásból is válhat.

2012-es könyvük, *a The Solicitor General and the United States Supreme Court: Executive Branch Influence and Judicial Decisions*, több eredmény befolyását vizsgálja, beleértve az ügyválasztást, érdemi döntéseket, vélemény nyelvezetét és precedenst. Black és Owens, *Főügyész és az Egyesült Államok Legfelsőbb* Bírósága.

A kapcsolódó 2011-es napiend-meghatározó cikkük 277 petíciót és 2 151 igazságügyi szavazati megfigyelést elemz. Megkülönbözteti az általános ideológiai egyetértést az adott petíció megfelelő elrendezéséről alkotott egyetértéstől. Modelljei jelentős valószínűséggel követik a főügyészt, még akkor is, ha az ajánlás ellentmond az igazságszolgáltatás feltételezett politikai célpontjával és releváns jogi mutatóival. A szerzők azonban úgy találják, hogy jogi szempontok korlátozzák a fogadóképességet erre a tanácsra. Ezek modellezett kapcsolatok, nem kísérleti megfigyelt véleményváltozások. Black és Owens, "Főügyész befolyása és napirend-beállítása".

Az "A Built-In Advantage" (2013) című tanulmányban párosítási módszereket alkalmaznak a kormányzati ügyvédek összehasonlítására hasonló nem kormányzati ügyvédekkel hasonló esetekben. Az Ügyészi Főügyész Hivatalával kapcsolatos előny továbbra is fennáll. Ez egy olyan intézményi magyarázatot támogat, amely túlmutat több megfigyelhető különbségen az ügyvédek és ügyek között. Nem határozza meg egyedülállóan, hogy a hitelesség, szakértelem, hírnév vagy más, nem mért tulajdonság okozza-e ezt az előnyt. Black és Owens, "Beépített előny".

Az alkotmányos ítélethozatal esetében ez arra utal, hogy a végrehajtó befolyás a Bíróság speciális jogi információkra való támaszkodásának köszönhetően működhet. Ennek a befolyásnak a felmérése megköveteli, hogy megvizsgáljuk azokat a feltételeket, amelyek alapján fogadják el a tanácsot, nem pedig minden kormányzati győzelmet a végrehajtó hatalom dominanciájának bizonyítékaként kezelnék.

Szóbeli érveléseik során végzett kutatásuk feltárja, hogy a nyilvános meghallgatás egyben a bírák közötti kommunikáció helyszíne. A központi könyv Black, Timothy Johnson és Justin Wedeking *Oral Arguments and Coalition Formation on the U.S. Supreme Court: A Deliberate Dialogue* (2012) című műve.

A könyv ötvözi az 1998–2007 közötti érvelési jegyzőkönyveket Lewis Powell és Harry Blackmun bírák szóbeli érvelési jegyzeteivel. Központi állítása, hogy a koalíció alakulása a hivatalos konferencia előtt kezdődik: az ügyvédeknek forduló kérdések aggályaikat és álláspontokat is feltárják kollégáknak. Az archív jegyzetek bizonyítékot szolgáltatnak arra, hogy a bírák aktívan figyelték ezeket a cseréket. Black, Johnson és Wedeking, *Szóbeli érvek és koalíció alakulása*.

Néhány legfeltáróbb megállapítása a figyelem különbségeire vonatkozik. Blackmun gyakrabban rögzítette az ideológiai ellenfeleket és a központi pozícióban lévő kollégákat; Powell gyakrabban rögzítette a szövetségeseket. Mindketten a szakértelemmel és ismeretlen kollégákkal foglalkoztak. A hallgatási stratégiáik tehát nem voltak azonosak.

A későbbi véleménytárgyalásokkal való kapcsolat különösen tanulságos. A kiterjedtebb általános jegyzetelések nagyobb támogatással jártak az első többségi tervezetek támogatásával. Még több jegyzet egy adott kollégáról alacsonyabb valószínűséggel jelezte, hogy az a kolléga azonnal csatlakozik a tervezethez. A célzott figyelem felismerhette a várható ellenállást. Blackmun továbbá rögzítette a kollégák szavazatainak előrejelzéseit, amelyek körülbelül háromnegyede helyes volt – de ezek a jóslatok csak egy kiválasztott kisebbségi szavazatot fedtek le. *A Tudatos Párbeszéd*, különösen a jegyzetek és a koalíció kialakulásának elemzése.

Ez a bizonyíték gazdagabb megértést ösztönözhet a megfontolásról. A bíró megtanulhatja, melyik ellenvetés választ igényel, melyik kollégának kell megerősítést, vagy melyik érvelés megtarthatja a többséget anélkül, hogy bárki széles politikai elkötelezettségeit megváltoztatná. Így a vélemény kidolgozása érzékeny lehet a vitára, még akkor is, ha a végső összehangolás kiszámíthatónak tűnik.

A korlátok ugyanolyan jelentősek: a jegyzetek felfedik, hogy két bíró mit jegyzett. Nem biztosítanak korlátlan hozzáférést minden bíró gondolatához, és nem is különítik el pontosan, mennyit ad hozzá a szóbeli érvelés a már meglévő beadványokból és korábbi interakciókból szerzett tudáshoz.

Egy másik eredeti hozzájárulás a döntés tárgyának megváltoztatására irányuló kísérletekről szól. A "Trying to Get What You Want: Heresthetical Maneuvering and U.S. Supreme Court Decisionmaking" (2013) című művében Black, Rachel Schutte és Johnson alkalmazzák William Riker heresztétikai fogalmát: a választás szerkezetének megváltoztatását, hogy más kimenetel legyen lehetséges.

Szóbeli érveléseik alátámasztják azt az állítást, hogy a kedvezőtlen kimenetelű bírók alternatív kérdéseket hozhatnak elő a vitát átalakításához. Hozzájárulásuk egy ilyen viselkedés szisztematikus empirikus vizsgálata, amely korábbi elméleti és bírósági alkalmazásokra épül. Black, Schutte és Johnson, "Próbálva megszerezni, amit szeretnél".

Például egy kezdetben egy alkotmányos jog keretére szerveződő vita vitá válhat arról, hogy egyáltalán a Bíróságnak kell-e eldönteni az érdemeket. Egy eljárási kérdés megváltoztathatja a rendelkezésre álló koalíciót.

Azonban a szerzők kiegészítő elemzése elismeri, hogy a lehetséges nyertesek küszöbértékkérdésekkel is foglalkoznak, beleértve a döntéshez való eljárás védelmét is. A joghatósági vagy bírósági megfogalmazás megjelenése tehát önmagában nem mutat kitérést az elutasításnak. A szerzők kiegészítő elemzése.

A mélyebb következtetés az, hogy az alkotmányos döntés versengést jelent a jogilag releváns kérdések megfogalmazásában, valamint a válaszok terén is nézeteltérést. A jogi korlátok és ezek stratégiai alkalmazásai együtt létezhetnek.

Az érzelmi tanulmányaik megkülönböztetik, amit a bírói nyelv feltár, és azt, hogyan fogadják az ügyvédek nyelvezetét. Black, Sarah Treul, Johnson és Jerry Goldman "Emotions, Oral Arguments, and Supreme Court Decision Making" (2011) című művé a bírák beszédének érzelmi tartalmát vizsgálja. Az 1979–2008 közötti összesített adatokat és a 2004–2008-as egyéni igazságszolgáltatási adatokat felhasználva megállapították, hogy az egy oldal felé irányuló viszonylag kellemetlen nyelvezet kedvezőtlen szavazást vagy eredményt jósol. Black és munkatársai, "Érzelmek, szóbeli érvek és legfelsőbb bírósági döntéshozatal".

Az újítás az, hogy az igazságszolgáltatási kérdések jellegéből származó információkat vonnak ki a kérdések mennyiségén túl. De a jórejelző hasznosság nem bizonyítja, hogy az érzelem okozta a döntést. A negatív nyelvezet egyszerre kifejezheti a jogi következtetést, stratégiai kihívást, érzelmi reakciót, vagy több ilyen egyszerre.

Egy másik tanulmány, amelyet Black, Matthew Hall, Owens és Eve Ringsmuth készítettek, az ügyvédek beadványait vizsgálja. "Az érzelmi nyelvezet szerepe az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága előtti beadványokban" (2016) azt találja, hogy a kevésbé érzelmi nyelvezet nagyobb valószínűséggel jár a bíró szavazatának megszerzésére, még más sikerelőrejelzők esetén is. A szerzők ezt hitelességen keresztül értelmezik: a visszafogott bemutatás jobban illeszkedik a jogi képviselet bírói elvárásainak. Black és munkatársai, "Az érzelmi nyelvezet szerepe a beadandókban".

Együtt olvasva ezek a tanulmányok azt sugallják, hogy a nyelv különböző funkciókkal bír attól függően, ki használja. A bírósági negatívum ellenállást mutathat; az érzelmi képviselet befolyásolhatja annak a személynek a hitelességét, aki ezt az ellenállást próbálja leküzdeni. Egyik eredmény sem támasztja alá azt a mechanikus szabályt, hogy bizonyos szavak cseréje megváltoztatja az ítéletet.

Kapcsolódóan Black, Maron Sorenson és Johnson azt javasolják, hogy az ügy jelentőségét a bírák szóbeli tárgyaláson való részvételén keresztül mérjük. Ez túlmutat azon, hogy az újságok kiemelkedőségét kizárólag a bírói jelentőség indikátoraként kezeljük. A kapcsolódó módszertani kérdés az, hogy a beszéd tükrözi-e a fontosságot, összetettséget, személyiséget vagy a beavatkozási lehetőségeket. "A legfelsőbb bírósági ügyek jelentőségének szereplő-alapú mércéje irányába".

A konferencia-note projekt a belső ítéletekről néhány legközvetlenebb bizonyítékot szolgáltat. Johnson, Black és Owens 2025-ös cikke, "A Legfelsőbb Bíróság döntéshozásának megértése a bírák személyes konferenciajegyzetei révén" a SCOTUSNOTES előrehaladását mutatja be. A projekt digitalizálja és átírja a magán nyilvántartásokat, több átíróval és további ellenőrzéssel.

Példák közé tartozik Powell feljegyzése, hogy a konferencia megbeszélése megváltoztatta álláspontját a *Scott kontra Kentucky feltételes szabadlábra helyezési bizottság* ügyében, valamint Rehnquist elismeri a W.R. Grace ügyben hozott beadma meggyőző hatását. Más feljegyzések előzetes elkötelezettségeket, kompromisszumkészséget és stratégiai viselkedést mutatnak fel a szavazás és véleménykiosztás kapcsán. A szerzők ezeket kifejezetten előzetes

betekintésként írják le, miközben a rendszerszintű adatgyűjtés folytatódik. Johnson, Black és Owens, SCOTUSNOTES frissítés.

A projekt fontossága abban rejlik, hogy az előzetes jogi álláspontokat elválasztják a végső szavazásoktól. Két bíró kezdetben eltérő okokból ugyanazt a döntést támogathatja; az egyik szilárdan megtarthatja ezt az álláspontot, míg a másik tárgyalhatónak tartja. A végső szavazási jegyzőkönyv elrejti ezeket a különbségeket.

A feljegyzések alapos értelmezést is igényelnek. Ezek a résztvevők szelektív beszámolójai, nem szó szerinti átiratok. A rögzített meggyőzés létezése bizonyítja, hogy ez megtörténik; annak gyakoriságának, feltételeinek és relatív jelentőségének meghatározásához a projekt által tervezett rendszerszintű elemzés szükséges.

A véleményírásról szóló kutatásaik azt mutatják, hogy egy ítélet várt fogadtatása alakíthatja annak kifejezését. Black, Owens, Wedeking és Patrick Wohlfarth ezt az érvet fejtik ki *az U.S. Supreme Court Opinions and Their* Audiences (2016) című művében.

Négy közönséget különböztetnek meg: az alacsonyabb rendű szövetségi bíróságokat, közigazgatási szerveket, állami kormányokat és a közvéleményt. Központi állításuk, hogy a bírák a vélemények tisztaságát az adott közönség ösztönzőihez és képességeihez igazítják. A nagyobb tisztaság segíthet a hajlandó, de rosszul felszerelt szereplőknek az ítélet végrehajtásában; ugyanakkor könnyebbé teheti az ellenállás azonosítását is. Black és munkatársai, az *Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának véleményei és közönségük*.

Empirikus megállapításaik között világosabb vélemények vannak, amikor az alsóbb szövetségi bíróságok ideológiailag távol állnak a Legfelsőbb Bíróságtól vagy ideológiailag szétszórtak. Emellett összefüggéseket találnak, amelyek az ügynökségek teljesítményével és az állami törvényhozási professzionalizmussal kapcsolatot is érintik. Egy feltétel megőrzésre méltó: hozzáférhető szintézisük támogatja a törvényhozói-professzionalizmus hipotézisét, de nem befolyásolja a kormányzók intézményi hatásköreit. Továbbá nagyobb olvashatóságot társítanak az alsóbb bíróságok kedvezőbb későbbi kezelésével. A szerzők részletes szintézise, "Legfelsőbb Bíróság véleményei és közönségei".

Ez kiterjeszti az ítélet elemzését a többség elérésén. Egy ítéletet más intézmények magatartásán keresztül kell megérteni, alkalmazni és fenntartani. A megfogalmazása része lehet ennek az erőfeszítésnek.

Ugyanezen szerzők "The Influence of Public Sentiment on Supreme Court Opinion Clarity" (2016) című műve különösen érdekes összefüggést azonosít: a közvélemény ellentmondó döntései általában világosabban íródnak. Mind az összesített közhangulatot, mind az ügyekhez igazított konkrét közvélemény-kutatásokat vizsgálják. Olvashatóságuk mérése több képletet ötvözi, és emberi olvasókkal való validációt is magában foglal. Black és munkatársai, "A közvélemény hatása".

Az alkotmányos jelentőség jelentős. A nyilvánosság iránti reagálás nem feltétlenül a többség által preferált eredmény elfogadása formájában jelentkezik. Ez befolyásolhatja az ellenmajoritus ítélet magyarázatának erőfeszítését. A lényegi függetlenség és a kommunikációs reagálás együtt létezhet.

Ennek ellenére az **olvashatóság csak egy dimenziója a jogi tisztaságnak**. A rövid mondatok és a jól ismert szókincs nem feltétlenül hoz meghatározott alkotmányos szabályt. Egy hozzáférhető vélemény bizonytalanná teheti a jövőbeli alkalmazásokat; egy technikailag igényes vélemény pontos tesztet határozhat meg. Hasonlóképpen, a kedvező hivatkozási kezelés a fogadtatás mutatója, nem pedig a gyakorlati megfelelés teljes mértéke.

A személyiségkutatás azt kérdezi, miért hatnak a jogi és intézményi kötelezettségek különböző bírákra. Black, Owens, Wedeking és Wohlfarth ezt a The *Concientious Justice: How Supreme Court Judges' Personalities Influence the Law, the Supreme Court and the Constitution* című művében dolgozzák – amely 2019-ben jelent meg, és szerzői gyakran hivatkoznak 2020-ra.

A szervező fogalma a lelkiismeretesség: szorgalmasság, szervezettség, megbízhatóság és a kötelességekhez való orientáció. Nem szabad összetéveszteni az erkölcsi erényvel vagy az alkotmányos értelmezés helyességével. *A lelkiismeretes* igazságszolgáltatás.

A szerzők több szintű jogosulásokat jelentenek az ítélethozatal során. A lelkiismeretesebb bírák érzékenyebbek bizonyos jogi szempontokra és főügyészi ajánlásokra; a jogilag fontos vélemény-kinevezések a lelkiismeretes kollégákat részesítik előnyben; a lelkiismeretes hozzáállás a precedens nagyobb tiszteletével és nagyobb hajlammal a kizárásra társul. Ezeket az eredményeket összefoglalják későbbi munkájukban. Black és munkatársai, 2021-es lelkiismeretes vitta.

Különösen feltáró alkalmazás jelenik meg a "Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának Bíráinak személyiségjegyeinek becslése" (2021) című műben. 360 petíció és 3 024 bírói szavazat segítségével megkülönböztetik az erős és a gyenge alsóbb bírósági konfliktusokat. Az erős konfliktus általánosságban ösztönzi a felülvizsgálatot. A lelkiismeretesség különösen akkor válik jelentőssé, ha a konfliktus gyengébb, és a beavatkozási kötelezettség kevésbé nyilvánvaló. Black és munkatársai, "Személyiségjegyek becslezéséről".

Az én értelmezésem szerint ez az intézményi kötelezettségek és az egyéni hajlamok közötti kölcsönhatásra utal. Egy világos követelmény sok bírót hasonlóan korlátozhatja; egy kétértelmű kötelezettség nagyobb teret hagy a szorgalmosság, óvatosság vagy felelősség érzékelésének különbségeinek. Ez egy informatív kérdés, mint azt kérdezni, hogy a személyiség egyszerűen a jog helyett magyarázatot veszi-e fel.

Ugyanakkor komoly vita van a mérésről. A szerzők személyiséget a jelölés előtt készült szövegekből, beleértve beszédeket, írásokat és alsóbb bírósági véleményeket az IBM Watson személyiségelemzését alkalmazva vonják ki. Ez célja, hogy elkerüljék a Legfelsőbb Bíróság viselkedésének magyarázatát egy személyiségmérővel, amely ugyanabból a viselkedésből épül fel.

Matthew Hall, Gary Hollibaugh, Jonathan Klingler és Adam Ramey megkérdőjelezték ennek a megközelítésnek a különböző aspektusait, beleértve annak megvalósítását, forrásválasztásait és a fogalmi értelmezést. A nézeteltérés arról szól, hogy a szöveges becslések mennyire azonosítják a stabil pszichológiai jellemzőket. Hall és munkatársai, "Megfontolások a személyiségmérésben".

Ennek megfelelően ezt a kutatást a bírósági viselkedéstudomány következményes és vitatott kiterjesztéseként kell kezelni. Személyiségmérői következtetési konstrukciók, nem pedig a bírák közvetlen pszichológiai értékelései.

Más tanulmányok mélyítik a szakmai kapcsolatok és a bírói hatalom kitartásának beszámolóját. Black és Owens 2021-es kutatása a volt ügyintézőkről azt vizsgálja, hogy az ügyvédek profitálnak-e az adott bírák személyre szabott ismeretéből. Negyven év szavazások során előtérbe kerülnek, ha egy volt ügyintéző az adott bíró előtt érvel, akinek az ügyvédje dolgozott, túlmutatva azzal az előnyökön, amely azzal jár, hogy máshol a bíróságon ügyvédként dolgozott. Black és Owens, "A személyre szabott tudás hatása a Legfelsőbb Bíróságon".

A különbség számít: általános bennfentes tapasztalat és egy adott döntéshozó ismerete különböző források. Az eredmény összhangban áll azzal, hogy az ügyvédek megértik egy korábbi munkáltató aggodalmait és preferált megjelenését. Ez önmagában nem bizonyít tudatos favoritizmust.

Black és James Spriggs "Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának Precedentének idézése és értékcsökkenése" (2013) című műve egy másik időbeli dimenziót vizsgál. Az idézési gyakoriság jelentősen csökken a precedensek öregedésével: a szerzők körülbelül 81%-os, illetve 85%-os csökkenést jelentenek az első és huszadik év között a Legfelsőbb Bíróságon és a fellebbviteli bírósági hivatkozásokban. Hangsúlyozzák, hogy más előrejelzők hatásait a precedens életkorához viszonyítva kell értékelni. Black és Spriggs, "Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának precedense idézése és értékcsökkenése".

Ezek az adatok a hivatkozási viselkedésre vonatkoznak. Nem jelentik azt, hogy a precedensek elveszítenék a megfelelő kötelező jogi erőt. Egy régebbi szabály befolyása maradhat az újabb ügyek során, amelyek újrafogalmazzák azt. A hozzájárulás az, hogy a precedens használata dinamikus tanulmányi tárgy lett.

Egy újabb kiterjesztés Black, Owens és Wohlfarth *Cognitive Aging and the Federal Circuit* Courts című műve, amely 2024-ben jelent meg online. A cikk az életkorral kapcsolatos mintázatokat mutatja be a véleményalkotásban, a segítségre és a meglévő nyelvezetre való támaszkodásról, valamint a kollégák befolyásának érzékenységéről. Ez inkább a szövetségi fellebbviteli bírákra vonatkozik, nem pedig kifejezetten a Legfelsőbb Bíróság alkotmányos ítéleteire. Szélesebb jelentősége az az állítás, hogy a bírói kapacitás és másoktól való függőség a karrier során változhat. Nem szabad úgy értelmezni, mint egyéni bírák klinikai diagnózisát. *Kognitív öregedés és a szövetségi körzeti bíróságok*.

Black hozzájárulásának eredetisége akkor a legnyilvánvalóbb, ha új bizonyítékokra, új megkülönböztetésekre és szélesebb értelmezésre bontjuk szét.

Először is, az együttműködések empirikusan hozzáférhetővé teszik a korábban nehezen megfigyelhető folyamatokat. Az archív jegyzetek, szűrési ajánlások, vázlatválaszok, érvelési jegyiratok és szöveges mutatók szolgáltatnak bizonyítékot az eredeti beadvány és a közzétett ítélet között. A fejlődés gyakran a meglévő iratok rendszerezett szervezésében és elemzésében rejisszönzik, nem pedig egy teljesen ismeretlen gyakorlat felfedezésében.

Másodszor, olyan megkülönböztetéseket vezetnek be vagy élesítenek, amelyek lényegesen javítják a magyarázatot:

- Megállapodás egy tanácsadóval szemben az adott tanácsadó befolyásával.
- Általános ideológiai kompatibilitás kontra egyetértés egy adott ügyben.
- Figyelem egy kollégára szemben a megállapodás vele.
- Meggyőzni valakit a válaszról, szemben a kérdés megváltoztatásával.
- A közvélemény preferenciáira válasz eredményekkel és magyarázatokkal.
- Formális jogi kötelezettségek és a bírák eltérő reagálása ezekre a kötelezettségekre.

Harmadszor, megállapításaik alátámasztják az ítélethozatal elképzelését, amelyben a jogi érvelés, az intézményi stratégia és az emberi pszichológia lépnek összefüggésbe. A stratégia magában foglalhatja a megfelelő ügy kiválasztását, egy kifogás megválaszolását, egy indoklás támogatásának megszerzését vagy az ítélet hatásának segítését. Ezek egyike sem jelenti feltétlenül azt, hogy a jogi okok pusztán díszítő jellegűek lennének.

A fő korlát az ok-okozati azonosítás. Az archív és statisztikai bizonyítékok mintákat mutathatnak, mechanizmusokat tárhatnak fel, és néha dokumentálhatnak egy bizonyos meggondolkodásmódot. Általában nehezebb megállapítani, mi történt volna, ha egy másik ügyvezető készítette elő a feljegyzést, más ügyvéd mutatta be az ügyet, vagy egy bíró más nyelvezetet használ. Az összeillesztés és statisztikai kontrollok javítják az összehasonlításokat, de nem tudják kizárni minden megfigyeletlen különbséget.

További korlát az alkotmányos rendszerek közötti átvitelre vonatkozik. A mérlegelési joghatóság, a nyilvános szóbeli érvelések, az egyéni vélemények, a tanúsítványi pool és a főügyész álláspontja megkülönböztető intézményi jellemzők. Egy másik alkotmánybíróságon hasonló információs és stratégiai folyamatok történhetnek jelentési bíró, kutatási szolgálat, írásos terjesztés vagy kiterjesztett belső megfontolás révén.

Black és társszerzői munkájának tartós értéke abban rejlik, hogy konkrét lehetőségeket ad a kutatóknak ezeknek a folyamatoknak a vizsgálatára. **Az alkotmányos ítéletet érthetővé teszi, mint a jogi hatalom szervezett előállítása: kérdések kiválasztása, információk értékelése, indokok tárgyalása és az ítélet felhasználásának előrejelzése.** Legerősebb megállapításai magyarázzák a termelés konkrét mechanizmusait; nem jelentenek egyetemes képletet, amely minden alkotmányos döntést előre jelezne.

Deborah Beim – Kelly Rader elemzése

Deborah Beim és Kelly Rader jellegzetes hozzájárulása az, hogy megmutatja, hogyan születnek a bírói döntések intézményi választások sorozatából: mely jogi kérdések alakulnak ki az alsóbb bíróságokon, mely nézeteltérések kerülnek felülvizsgálatra, mely érvelések tartalmaznak információt, és ki irányítja a végső vélemény megfogalmazását. Munkájuk segít magyarázni az alkotmányos ítélethozatalt egy híres Legfelsőbb Bírósági ügy végső szavazásán túl.

Az első minősítés számít. Kutatásuk elsősorban az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságát és a szövetségi bírói hierarchiát érinti. Néhány tanulmány közvetlenül vizsgálja az alkotmányos jogokat; mások alkotmányos, törvényi és eljárási vitákat ötvözik. Ezért fontos magyarázatokat adnak az alkotmányjog kialakulásának intézményi folyamatairól, anélkül, hogy átfogó alkotmányértelmezési elméletet kínálnának.

Hozzájárulásaik is gondos forrást igényelnek. Beim és Rader közösen készítették a központi tanulmányokat az intercircuit nézeteltérésekről és a Legfelsőbb Bíróság napirendjének meghatározásáról. Beim kapcsolódó kutatásai a tanulásról és az ellenvéleményről más együttműködőket is érintenek; Rader fontos tanulmányait a precedensről és a belső Legfelsőbb Bírósági tárgyalásokról Jeffrey R. Lax-szal írták.

Közös kutatásuk egy jogi kérdés kidolgozását empirikus vizsgálat tárgyává teszi. *A "Legal Uniformity in American Courts"* című művében — *Journal of Empirical Legal Studies* 16(3), 2019, 448–478. oldal — **137 elismert körzeti felosztást** rekonstruáltak 2005 és 2013 között. Adathalmazuk 692 precedenst teremtő döntést köt össze 2 627 releváns későbbi döntéssel.

Csak **43 megosztottságot – körülbelül 31%-ot – oldott meg a Legfelsőbb Bíróság** a megfigyelési időszak alatt. A megoldott megosztottak között a medián idő a megoldáshoz két év volt. Sok megoldatlan nézeteltérés folytatódott, ami peres eljárásokat eredményezett.

A módszertani újítás következménye: magában foglalja a megoldatlan nézeteltéréseket, és több esetet kapcsol össze ugyanazzal a kérdéssel kapcsolatban. Ez lehetővé teszi annak vizsgálatát, hogy egy kérdés megoldódik-e, valamint mikor kap megoldást.

Az új, növekvő nézeteltérés növelte a beavatkozás valószínűségét. Pusztán az idő felhalmozása vagy több körzet korábbi mérlegelése nem garantálta a megoldást.

A minta a bírák által elismert nézeteltéréseket fedi le, és kizárja a bevándorlást. Ezért a megállapításokat nem szabad úgy kezelni, mint a szövetségi jogi bizonytalanság teljes népszámlálását. A véges megfigyelés sem bizonyíthatja, hogy egy megoldatlan megosztottság szó szerint soha nem fog rendeződni. Legerősebb megállapításuk az, hogy **a tartós egyforma**

a megfigyelt rendszer jelentős jellemzője. Teljes cikk: *Jogi egységesség az amerikai* bíróságokon.

Egy hipotetikus példa tisztázza, miért fontos az ügyek és kérdések közötti különbség. Tegyük fel, hogy egy legfelsőbb bíróság húsz ügyet dönt el, amelyek közül tíz az alsóbb bíróságok közötti nézeteltéréseket oldja meg. A konfliktusrendezés a hatáskörének felét képezné. De tegyük fel, hogy ez a tíz ügy csak tíz fennálló nézeteltérést old. Ugyanaz a bíróság csak a rendezésre váró nézeteltérések tizedét oldotta volna meg. Egy jelentős intézményi tevékenység együtt létezhet a kiterjedt kiterjedt kielégítetlen kereslettel.

Az alkotmányos elemzés szempontjából a releváns kérdések következnek: Mely jogok részesülnek országos egységes védelemben? Hol maradnak érvényesek a különböző értelmezések? Meddig élnek meg az emberek ilyen különbségekkel? Csak a végül meghozott ítéletek tanulmányozása nem válaszolhat teljes választ ezekre a kérdésekre.

Későbbi közös cikkük azonosítja az ideológiai szelektivitást a kérdésválasztásban, amely tekintélyes rendezést kap. *"Setting the Supreme Court's Policy Agenda" – Journal of Law and Courts* 12(2), 2024, 239–258. oldal – 119 olyan felosztást elemz, amelyekre certiorari kérelmet is benyújtottak.

A polarizációt a demokrata és republikánus elnökjelöltek arányai közötti abszolút különbségen keresztül mérik, akik ugyanazt a doktrinális álláspontot támogatják. A precedens-megteremtő döntésekre koncentrálnak, ahol a bíráknak nagyobb szabadságuk van, mint a későbbi bizottságok, amelyeket a körzeti precedens kötött.

A leíró eredmény feltűnő: a **legmagasabb polarizációs decilis hasadásainak 58%-a megoldódott, szemben a legalacsonyabb 17%-**kal. A módosított modelljük a nulláról a maximális polarizáció felé való mozgást 45 százalékpontos felbontási valószínűségnövekedéssel társítja.

Eredeti hozzájárulásuk a kiválasztott kérdés ideológiai jellemzőivel foglalkozik, túlmutatva az egyéni ítélet ideológiai irányán. Egy valódi jogi nézeteltérés megoldása egyidejűleg előmozdíthatja egy ideológiai politikai programot.

Ez továbbra is megfigyelő bizonyíték marad. A kinevező fél meghatalmazott, a Bíróság kollektív modellezésre épül, és a magán certiorari szavazások nem elérhetők. A tanulmány nem közvetlenül határozza meg az egyes bírák indítékait, és nem bizonyítja, hogy önmagában a polarizáció miatt felülvizsgálat szükséges. Teljes cikk: *A Legfelsőbb Bíróság politikai napirendjének* meghatározása.

Hasznos itt három fogalmat analitikusan megkülönböztetni:

- **Nézeteltérés:** a bírák eltérő válaszokat támogatnak.
- **Polarizáció:** válaszaik ideológiai megosztottsággal egyeznek.
- **Fontosság:** a kérdésnek jelentős jogi vagy gyakorlati következményei vannak.

Ezek nem kell, hogy egybeesjenek. Egy technikailag nehéz eljárási kérdés megoszthatja a bírákat anélkül, hogy szétválasztaná a politikai táborokat. Egy számilag egyenetlen nézeteltérés azonban szorosan összhangban lehet ezekkel a táborokkal. És egy sok embert érintő kérdés kevés ideológiai konfliktust vonhat.

A kutatók számára ezek a különbségek megakadályozzák a közös értelmezési rövidítést: minden nézeteltérést a politizálás bizonyítékaként, vagy minden politikailag megosztott ítéletet annak bizonyítékaként, hogy az alapvető jogi kérdés nem valódi nehézséget mutat.

Beim tanulásról szóló munkája megmagyarázza, miért járulhat hozzá egy bírói hierarchia a tanítás szellemi termeléséhez. Szóló *cikke, "Learning in the Judicial Hierarchy" – Journal of Politics* 79(2), 2017, 591–604. oldal – egy formális modellt dolgoz ki, amelyben a fellebbviteli bíróságok olyan információkat szolgáltatnak, amelyek segítik a Legfelsőbb Bíróságot jogi szabályok kidolgozásában.

A felsőbb bíróság több alsóbb bírósági döntést is megfigyel, és olyan ügyeket választ ki, amelyek vizsgálata különösen informatív lenne. Fontos eredmény, hogy tanulhat azokból a döntésekből , amelyeket nem vizsgál. A modellen belül egy elfogulatlan bíró szokatlanul erős döntése az alapul szolgáló bizonyítékok egyenletlenségét jelzi.

Az eredeti elméleti meglátás az, hogy a hierarchia információs előnyöket biztosít a felügyeleti tekintély mellett. A szétszórt ítélethozatal olyan tudást generálhat, amely releváns a nemzeti doktrínához.

Ez episztemikus dimenziót hoz az alkotmányos döntéshozatalba: a bírák szembesülhetnek bizonytalansággal a megfelelő szabályról, a releváns körülményekről és az alternatív megfogalmazások következményeiről. Az ideológiai preferenciák nem szüntetik meg ezeket az információs problémákat.

A bizonyítékok státuszának világosnak kell maradnia. Ez egy formális magyarázat arra, hogyan történhet meg a tanulás meghatározott feltételek között. Nem figyeli meg közvetlenül, hogy a bírák meggyőződéseik frissítése és nem bizonyítja, hogy minden alsóbb bírósági nézeteltérés időszaka tanulási funkciót tölt be. Cikk: *Tanulás a bírói hierarchiában*.

Beim véleményvélemény-elemzése olyan befolyást tár fel, amely eltűnhet a közzétett feljegyzésből. *A "Whistleblowing and Compliance in the Judicial Hierarchy"* című művében – Alexander V. Hirsch-szel és Jonathan P. Kastellec-szel, *American Journal of Political Science* 58(4), 2014, 904–918. oldal – a szerzők egy alsóbb bírósági többséget, potenciális ellenvéleményt és egy szűkös erőforrásokkal rendelkező bíráló bíróságot mutatnak be.

Egy ellenvélemény figyelmeztetheti a felsőbb bíróságot egy olyan döntésre, amelyet megsemmisíteni. Finomabban fogalmazva, **az ellenvélemény lehetősége még azelőtt engedelmességet eredményezhet, mielőtt bármilyen ellenvélemény megfogalmazásra** kerülne.

Modelljük egy ellentmondásos eredményt is eredményez: a túlzott jelzések csökkenthetik az ellenvélemény információs értékét és gyengíthetik a megfigyelést. Ez nem alapul hamis vádaktól. Még az igazságos jelek is kevésbé hasznosak, ha nem tesznek eléggé megkülönböztetni a költséges felülvizsgálatot igénylő eltéréseket.

A bírói bejelentés már bevált elképzelés volt, különösen Cross és Tiller munkáiban. Beim és munkatársai eredetisége abban rejlik, hogy modellezik azokat az ösztönzőket, amelyek meghatározzák annak hatékonyságát és korlátait.

A modell elég egyértelmű felsőbb bírósági preferenciákat feltételez, és az engedékenységgel foglalkozik. Ezért meg kell választani attól a beszámolótól, amely azt mutatja, hogyan fedezik fel a bírák egy megrendezetlen alkotmányos rendelkezés jelentését. Teljes tanulmány: *Hírbejelentés és megfelelés az igazságszolgáltatási hierarchiában*.

Egy egyszerű elemző következtetés következik. Tegyük fel, hogy a testület többsége széles körű döntést részesít előnyben, míg egy kolléga azzal fenyegetőz, hogy ellenvéleményt kap, hacsak nem választ szűkebb érvelést. Ha a többség elfogadja ezt az ellenvetést, a közzétett ítélet egyhangú lehet. Egy megfigyelő, aki az ellenvéleményeket számolja, egyetértést jelentene, bár a nem egyetértés segített a döntés meghozatalában.

Ez általános probléma a vitatkozó intézmények tanulmányozásában: egy szereplő behatása kompromisszumban, kihagyásban vagy elhagyott javaslatban jelenthet meg. A látható konfrontáció hiánya önmagában nem tudja igazolni a befolyás hiányát.

Beim és Kastellec ezt a problémát a megfigyelt fellebbviteli viselkedéshez kötik. *Az ő "Az ideológiai sokszínűség, az ellenvélemények és a diszkrecionális felülvizsgálat interakciója a bírói hierarchiában: bizonyítékok halálbüntetésből történt ügyekből" – Journal of Politics* 76(4), 2014, 1074–1088. o. – egy eredeti adathalmazt használ fellebbviteli halálbüntetésű ügyekből.

Vizsgálják, hogyan hatnak a testület összetétele, a lehetséges ellenvélemény, a tényleges ellenvélemény és az azt követő felülvizsgálat. Eredményeik azt mutatják, hogy az ideológiai sokszínűség és az ellenvélemény kilátása befolyásolja a testületi döntéseket. Ennek következtében a véleményvélemény hatásait nem lehet megfelelően értékelni kizárólag a közzétett ellenvélemények számolásával.

A tényleges ellenvélemények szelektívek, és releváns információkat szolgáltatnak az en banc felülvizsgálathoz – a szélesebb körű fellebbviteli bíróság döntésének újrabírálásához.

A hozzájárulás egy integrált beszámoló olyan szakaszokról, amelyeket egyébként külön is vizsgálhatnának: a belső nézeteltérés alakítja az eredeti döntést, míg a látható nézeteltérés befolyásolhatja a későbbi felügyeletet.

Az alkotmányos ítélethozatal esetén a halálbüntetésű peres eljárások különösen jelentős környezetet biztosítanak, mivel az eljárási és alkotmányos védelmet egymást követő intézmények alkalmazzák. A tanulmány azonban nem biztosít közvetlen hozzáférést minden privát beszélgetéshez a testületi tagok között; a megfigyeletlen alkudozás értelmezése elméleten és megfigyelt viselkedésmintákon alapul. Cikk: *Az ideológiai sokszínűség, az ellenvélemények és a mérlegelési felülvizsgálat kölcsönhatása*.

Az ellenvéleményt képviselő bíró személyazonossága megváltoztatja a nézeteltérés által közvetített információt is. Beim, Hirsch és Kastellec ezt vizsgálják *a "Signaling and Counter-Signaling in the Judicial Hierarchy: An Empirical Analysis of En Banc Review"* című művében – *American Journal of Political* Science 60(2), 2016, 490–508. o.

Központi megállapításuk egy olyan ellenvéleményt érint, amely szembemegy azzal az álláspontal, amit a szerző ideológiától elvárnánk. Egy liberális bíró ellenvéleménye egy liberális ítélettel különösen informatív lehet, mert a rutinszerű ideológiai ellenállás kevésbé valószínű magyarázat.

Egy beszámolt összehasonlításban a panel ellenvéleményű ideológiai ellenzőjéből ellenző ideológiai szövetségesre lépés 3**%-ról 17%-ra növeli a modellezett ek felülvizsgálat** valószínűségét. Ezek feltételes becslések, nem pedig az ellenvélemény egyetemes ok-okozati hatása.

A felismerés az, hogy a bírói kommunikáció az üzenet és annak forrása közötti kapcsolaton keresztül értelmezhető. Az átvizsgáló bírósággal való megállapodás nem teszi automatikusan valakit a leginformátorabb üzenetvivőjévé.

Az intézményi környezet számít: ez a tanulmány a szövetségi fellebbviteli bíróságok felülvizsgálatával foglalkozik. Az utolsó alkotmánybírósági ellenvélemény, ahol nem avatkozhat be felsőbb bírói testület, különböző csatornákon keresztül működik. A szerzők magyarázata a tanulmányról.

Egy másik Beim-együttműködés az ítélethozatalt egészen annak végső következményeiig követi. *A "Republikánus-Többségű Fellebbviteli Testületek Növelik Halálozási Arányokat Halálozási Vádlottak"* című művében – közösen Tom S. Clark és Benjamin E. Lauderdale, *Journal of Politics* 83(3), 2021, 1163–1167. o. – a szerzők 1983 és 2012 között 1 991 kezdeti fellebbviteli halálbüntetési ügyet vizsgálnak.

Tervezésük a valószínű, kvázi-véletlenszerű ügyek bizottságokhoz való kiosztását használja, a körzet és az idő függvényében. A republikánus és demokrata kinevezett bizottságok többségei közötti becsült átlagos különbség körülbelül **12 százalékpont a megtagadó jogorvoslás megtagadásában, és hét százalékpont a későbbi** végrehajtásban.

A megkülönböztető megállapítás az, hogy az első testület összetétele a közvetlen fellebbviteli ítéleten túl is jelentős. A későbbi eljárások nem törlik el teljesen annak következményeit.

Ez a kialakítás erősebb oksági értelmezést támogat, mint egy átlagos korreláció a bírák jellemzői és szavazatai között, feltéve, hogy a kijelölési feltételezés érvényes. Nem azonosítja, melyik filozófiai vagy pszichológiai mechanizmus okozza a különbséget, és a hatások különböző körforgalomban eltérnek.

Alkotmányos jelentősége konkrét: azok az intézmények, amelyek a halálbüntetés alkalmazásának felülvizsgálatával bíznak, maguk is következményes eltérést hozhatnak az eredményekben. Még mindig túlzás lenne pártpolitikai utasításokat vagy szándékos igazságtalanságot levonni pusztán a kinevező pártok közötti nézeteltérésekből. Teljes szerző által készített tanulmány.

Rader és Jeffrey Lax munkája egy másik alapvető problémát vizsgál: mi számít bizonyítéknak, amely korlátozza magát a Legfelsőbb Bíróságot? Az *ő "Jogi korlátok a Legfelsőbb Bíróság döntéshozásában: léteznek-e jogászi rendszerek?" című könyvük. — Journal of Politics* 72(2), 2010, 273–284. o.—újravizsgálja a kifejezés, vallási intézmény és a keresés-lefoglalás doktrína tanulmányait.

Korábbi kutatások azt vizsgálták, hogy a mérföldkőnek számító precedensek megváltoztatják-e a jogilag releváns tények hatását a későbbi szavazásokra. Lax és Rader statisztikai nehézséget azonosítanak: ugyanazon ügyön vagy cikluson belüli szavazatok függnek. Függetlenként kezelni az eltúlozhatja a bizalmat a látszólagos doktrinális változásban.

Randomizációs tesztek alkalmazásával jelentősen gyengítik a korábbi bizonyítékokat. 46 összehasonlítás során a hagyományos eljárások 31 jelentős eredményt adnak, míg a megközelítésük szerint hét eredmény született. A 23 összehasonlítás közül, amelyek csak a folytatódó bírákra korlátozódnak, a megfelelő számok tizennégy és egy.

Hozzájárulásuk tehát egyszerre módszertani és lényegi jellegű: **a tényérzékeny szavazás, az időbeli statisztikai változás és a precedens által kötött korlátozás különböző állítások, amelyek eltérő bizonyítékot** igényelnek.

Kifejezetten kerülik azt a következtetést, hogy a jog nem befolyásolja. Kritikájuk arra vonatkozik, hogy ezek a kutatási tervek vajon megállapítják-e az állított hatást. Teljes cikk: *Jogi korlátok a Legfelsőbb Bíróság döntéshozásához*.

Ezt a vitát vitatták, és megfelelő értékelésnek tartalmaznia kellene a választ. Herbert Kritzer és Mark Richards azt állították, hogy bizonyítékaik elméletileg jelentős jogi tényezők változásain és alternatív időbeli töréspontok összehasonlításán is függenek. Átvizsgált elemzéseik figyelembe vették a klaszterezést, és fenntartották a korábbi megállapítások támogatását. Hangsúlyozták azt is, hogy a jogászati befolyás nem feltétlenül jelenti a precedensnek mechanikus engedelmességet. Kritzer és Richards válasza.

A "A jogászi rendszerek három szakasza" című 2010-es válaszuk – elismerte a szigorúbb teszteket, de kitartottak abban, hogy a bírák, ügyek és megbüntetések közötti függőség továbbra is problémás. Azt is hangsúlyozták, hogy a statisztikai jelentéktelenség nem bizonyítja a hatás hiányát. Lax és Rader válasza.

A szélesebb elemző tanulság fontos az alkotmányos kutatás szempontjából. Egy bírói vélemény új teszt bejelentése egy megfigyelhető esemény. Ennek későbbi alkalmazása, az eredményekre gyakorolt hatása, valamint a nem kedvelt bírák korlátozásának képessége különálló kérdések. Az egyik megállapítása nem automatikusan igazolja az összes többit.

Rader kutatása bizonyítékot szolgáltatott a hatalom eloszlásáról a Legfelsőbb Bíróságon belül is. Lax és Rader *"Alkupozíció a Legfelsőbb Bíróságon: Bizonyítékok a véleménykiosztásból és szavazatváltásból" – Journal of Politics* 77(3), 2015, 648–663. o. – összehasonlítja az első konferenciaszavazásokat a végleges szavazásokkal.

Fő elemzésük 22 793 kezdeti többségi igazságügyi szavazatot foglal magában 4 171 ügyben 1946 és 1985 között. Ezeknek a szavazatoknak körülbelül 7,5%-a eltér az eredeti többségtől.

A kijelölt véleményíró identitása és ideológiai álláspontja segít megmagyarázni ezeket a eltéréseket. A kapcsolat aszimmetrikus: egy kezdetben konzervatív többségen belül egy kolléga jobbján lévő író csökkenti a kolléga átpárti átállásának esélyét, míg egy balra fekvő növeli azt; a liberális többségek iránya fordítva fordul.

Ez a minta támogatja a szerzői befolyást, és segít megkülönböztetni a versengő alkutervek között. Nehéz összeegyeztetni azokkal a beszámolókkal, amelyek kizárólagos irányítást adnak egy medián igazságszolgáltatásnak.

A bizonyítékok közvetettek: a vélemény tartalmát váltással következtetjük ki, és a véleménykiosztások nem véletlenszerűek. Ennek ellenére a tanulmány megmutatja, miért nem

teljes a kezdeti többség a döntéshozatali folyamat leírása. Teljes cikk: *Alkupozíció a Legfelsőbb* Bíróságon.

Az elméleti mechanizmus, amely különösen támogatott, **Lax és Cameron korábbi, 2007-es modelljéből származik**, amelyet nem szabad Radernek tulajdonítani. Ebben a modellben egy meggyőző, gondosan megalapozott vélemény megalkotása erőfeszítést igényel. Egy kijelölt író ezt a befektetést felhasználhatja a koalíció fenntartására, miközben némi befolyást szerez a politikára. A jogi kifinomultság befolyásolja magukat a alkudási lehetőségeket.

Rader hozzájárulása a versengő következmények későbbi empirikus tesztje. Az eredmény nem bizonyítja közvetlenül, hogy a szerzők meggyőző minőséget mértek volna, vagy hogy a bírák tudatosan cserélték volna doktrinális engedményeket a jobb írásért. Korábbi modell: Lax és Cameron, *Alkudozás és véleménykiosztás az Egyesült Államok Legfelsőbb* Bíróságáról.

Az összehasonlító alkotmányos kutatás esetén ez azt javasolja, hogy vizsgáljuk a vázlati feladatok elosztását, az egymást követő tervezetek feletti ellenőrzést, a versengő szövegek javaslatának lehetőségeit, valamint a többség újjáépítésének költségeit. A formális egyenlőség a szavazásban nem feltétlenül jelent egyenlő befolyást az ítélet érvelésére.

Beim időzítéssel kapcsolatos kutatása egy újabb dimenziót ad a folyamatnak. *A "Miért késleltetnek a bíróságok?"* —Clark és John W. Patty közösen, *Journal of Law and Courts* 5(2), 2017, 199–241. o.—a szerzők egy döntéselméleti modellt dolgoznak ki, amelyben egyetlen jogi kérdésre válaszolás további kérdéseket generál.

A bíró racionálisan elhalaszthatja a döntést, még ha tökéletes információval is rendelkezik a megfelelő válaszról a közvetlen kérdésre. Ennek oka, hogy a megoldás további nehezebb problémát is nyithat elő. A különböző viták hasonló utólagos kérdéseket is generálhatnak, így előnyös együtt megválaszolni őket.

Az elméleti hozzájárulás az időzítés magyarázatának az összekapcsolt döntések szerkezetén keresztül. A késedelmek nem feltétlenül pusztán a bíróság előtt álló ügy bizonytalanságából erednek.

Az alkotmányelemzés szempontjából a releváns következtetés az, hogy egy döntés következményei közé tartozik az általa szükségessé tett további döntés. Egy döntés átszervezheti a bíróság jövőbeli munkaterhelését és az ügyfelek által felhozott kérdéseket.

Ez magyarázó mechanizmust ad, amelyet történelmi illusztrációval kísérnek. Nem bizonyítja, hogy bármilyen konkrét késleltetés indokolt lenne, vagy hogy az általában javítja az alkotmányos védelmet. Cikk feljegyzés: *Miért halasztanak a bíróságok?* .

Egy újabb hosszabbítás az ügyvédek választásait hozza be az alkotmányos kérdések előállításába. A 2025 szeptemberi *"Bírák, ügyvédek és jogi innováció" című munkadokumentumban* Sepehr Shahshahani és Beim a pereskedők hagyományos és innovatív jogi érvek közötti választását modellezik.

Modelljük szerint ez a választás mind a bírói ideológiától, mind a bírák innovatív igények kezelésének képességétől függ. Egy ellentmondásos eredmény, hogy egy erősebb ügy nem kell, hogy ambiciózusabb érvet ösztönözzenek: a hagyományos út megerősítése elég vonzóvá teheti a lehetőséget ahhoz, hogy az innováció feleslegessé váljon.

A szerzők azt is elmagyarázzák, hogy a stratégiai keretezés hogyan bonyolítja meg a bírói ideológia összehasonlítását bíróságok és korszakok között. A bírák rendszerszinten eltérő érvekkel szembesülhetnek, mert az ügyvédek alkalmazkodnak a várható bírákhoz.

Az alkotmányos relevancia közvetlen: a peres eljárás megtámadhat egy adott hivatalos intézkedést, vagy inkább támadhatja az azt engedélyező jogi szabályt. Az, hogy melyik út válik a bírák elé terjesztett ügybe, önmagában is következményes döntés.

Ez továbbra is formális munkapapír hozzájárulás. Az alkotmányos példákat nem szabad összetéveszteni a modell mechanizmusainak statisztikai bemutatásával. Munkapapír: *Bírák, ügyvédek és jogi innováció*.

Véleményem szerint a legerősebb közös hozzájárulásuk arra vonatkozik, hogy a tudósok hogyan azonosítják a bírói befolyást. Több különbség is születik, ha ezeket a tanulmányokat együtt olvassuk.

Először is, **az elemzés intézményi egysége megváltoztatja a választ**. Egy szavazás, egy vélemény, egy ügy, egy jogi kérdés és a peres fél végső eredménye különböző tárgyak. Egy meggyőző magyarázat egy szinten egy másikat megmagyarázatlanul hagyhat. Ezért a kutatóknak meg kell határozniuk, hogy a vita kezelését, a doktrína tartalmát, az autoratív felülvizsgálathoz való hozzáférést vagy az ítélet következményeit magyarázzanak-e.

Másodszor, **a látható egyetértésnek több lehetséges magyarázata van**. Ez tükrözheti a közös értelmezést, a kolléga alkalmazkodását, az átvizsgálás előrejelzését vagy egy meggyőző tervezet elfogadását. Az egyhangú eredmény önmagában nem tudja azonosítani a mechanizmust. Ugyanígy a nézeteltérés jogi ítéletet, ideológiai preferenciát, intézményi felelősséget vagy valamilyen kombinációt érinthet. A szavazási minták értelmezéséhez szükség van arra, hogy figyelembe vegyük azokat a folyamatot.

Harmadszor, a **jogot és az ideológiát több szakaszban kell vizsgálni**. Egy kutató ideológiai szelektivitást tapasztalhat a felülvizsgálathoz való hozzáférésben, jelentős jogi korlátokat az ítélethozatal során, valamint további stratégiai döntéseket a megfogalmazás során. Ezek az eredmények összeegyeztethetők lennének. Ha egy százalékos arányt kérnek az ítéletből, amely "jognak" vagy "politikának" tulajdonítható, elhomályosítaná, hogyan működik a folyamat.

Negyedszer, **a motivációkkal kapcsolatos állítások erősebb bizonyítékot igényelnek, mint a mintákról szóló állítások**. A kinevező fél és az eredmények közötti kapcsolat nem mutat közvetlenül tudatos pártoltatlanságot. A vélemény és a felülvizsgálat közötti kapcsolat nem bizonyítja, hogy a nézeteltérés minden esetben felülvizsgálatot okozott. És egy formális modell belső koherens mechanizmusa lehetőséget és előrejelzéseket teremt; bizonyíték továbbra is szükséges annak előfordulásának meghatározásához.

Ötödszer, **eredményeik intézményi összehasonlításra hívnak, különös tekintettel az eljárások közötti különbségekre**. A releváns összehasonlító kérdések a következők:

- Mennyi mérlegelési jogkörrel rendelkezik egy alkotmánybíróságnak a programja felett?
- Kidolgozhatnak-e az alsóbb bíróságok versengő értelmezéseket az autoritatív egyezség előtt?
- Ki kezdeményezi az átvizsgálást, és ki adja a kiválasztáshoz használt információkat?
- Nyilvánosak-e a különálló vélemények, és milyen közönség léphet fel ezek alapján?

- Ki választja ki a fő tervezőt, és hogyan módosíthatják vagy pótolhatják a kollégák ezt a tervezetet?
- Milyen mechanizmusok javítják ki az ellentmondásokat, mielőtt visszafordíthatatlanul érintenék a peres feleket?

Ezek a kérdések lehetővé teszik, hogy az amerikai eredmények más alkotmányos rendszerek kutatását is elősegítsék anélkül, hogy azonos mechanizmusokat feltételeznének.

A fő korlát, hogy ez a munka csak részleges hozzáférést biztosít az alkotmányos érvelés megélt folyamatához. A statisztikai kapcsolatok és formális modellek nem képesek teljesen rekonstruálni, hogyan értik meg a bírák a szakmai kötelezettségeket, hogyan módosítják az értelmezéseket a vita során, vagy hogyan tapasztalják meg a meggyőzést. Az archív vázlatok, interjúk és jogi érvek alapos vizsgálata kiegészítené a viselkedési bizonyítékokat.

Az alkotmányos ítélet szociológiai értelmezéséhez a legeredményesebb következő lépés tehát az, hogy **összekapcsoljuk a lehetőségek és ösztönzők szerkezetét** azokkal **a tényleges cserékkel, amelyeken keresztül a bírák érveket fogalmaznak** meg. Beim és Rader szokatlanul pontos eszközöket kínálnak az első feladathoz, valamint több tesztelhető állítást, amelyek irányíthatják a másodikat.

Pamela C. Corley és társai elemzése

Pamela C. Corley legjellegzetesebb hozzájárulása, hogy elmagyarázza **, hogyan nyeri el a bírói döntések jogi érvelését**: honnan indulnak az érvek, hogyan tárgyalnak a bírák róluk, miért tört meg néha a megállapodás, és hogyan befolyásolják a későbbi bíróságokat a kialakuló vélemények. Kutatása önmagában empirikus téma teszi a bírói vélemények készítését.

Ez különösen értékes az alkotmányos ítélet megértéséhez. Az, hogy öt bíró érvénytelenített egy törvényt, nem mutatja meg, hogy melyik alkotmányos elvet fogadták el, milyen széles körben fogalmazták meg, milyen engedményekkel biztosították az elfogadásukat, vagy hogyan értelmezték a későbbi bíróságok a döntést.

Szükséges a hatáskörrel kapcsolatos kvalifikáció. Corley elsősorban az **Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságát és az amerikai bírói hierarchiát** tanulmányozza. Számos adathalmaz alkotmányos és nem alkotmányos ügyeket tartalmaz. Stefanie A. Lindquist-tel végzett együttműködései közvetlenül az alkotmányos felülvizsgálatot vizsgálják; véleményírási tanulmányai szélesebb körű alkotmányos ítélethozatali mechanizmusokat azonosítanak. A kutatás fő munkatársai közé tartozik Amy Steigerwalt, Artemus Ward, Paul M. Collins Jr., Jesse Hamner, Bryan Calvin, Justin Wedeking és Adam Feldman. Corley kutatási bibliográfiája

Munkája több olyan döntést is megkülönböztet, amelyeket egy egyszerű bírói szavazás összefoglal. Egy bíró támogathatja a győztes pártot, miközben elutasítja a javasolt indoklást; elfogadhat egy alkotmányos elvet, miközben korlátozza annak hatókörét; vagy elveszítheti a szavazatot, miközben a többséget arra kényszeríti, hogy megerősítse annak igazolását. Elemzési célokra Corley kutatása segít megkülönböztetni:

- A beállás: ki nyer.
- Az indoklás: mely jogi indokok igazolják ezt az eredményt.
- A koalíció: ki támogatja bizonyos javaslatokat.
- A terjedelem: meddig terjed a döntés.
- A fogadtatás: hogyan használják a későbbi bíróságok a döntést.

Ez a megkülönböztetés összekapcsolja egyébként változatos projektjeit. Hozzájárulása a dimenziók közötti kapcsolatok vizsgálatában rejlik szövegelemzés, statisztikai modellek és archív bizonyítékok révén.

Az egyetértések olyan nézeteltéréseket tárnak fel, amelyeket az eredményről alkotott egyetértés rejtett el. Egyedülálló, *egyformáló vélemény írása az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságáról* (2010) szisztematikusan vizsgálja az egyetértő vélemények különböző funkcióit. B. E. Witkin és Laura Krugman Ray által kidolgozott osztályozásokra támaszkodva hat típust különböztet:

Típus	Funkció
Tágas	Kiterjeszti a döntés érvelését vagy a javasolt hatáskörét.
Doktrínikus	Az eredményt egy másik jogi elmélettel támasztja alá.
Korlátozás	Korlátozza vagy minősíti a többség érvelését.
Vonakodó	Elfogadja az eredményt, bár továbbra is fenntartásai vannak.
Emphatic	Kiemel vagy tisztáz egy adott pontot.
"Felesleges"	A feljegyzések egybejárnak az ítélettel magyarázó szöveg nélkül.

Az utolsó kifejezés inkább osztályozó megjelölés, nem pedig arra a következtetésre, hogy a megmagyarázhatatlan fenntartások intézményi jelentősége nincs.

Corley modellezi az egyetértés formái közötti választást, Harry Blackmun és Thurgood Marshall tanulmányai alapján vizsgálja a tárgyalásokat, valamint a precedens későbbi kezelését vizsgálja. Eredetisége abban rejlik, hogy összekapcsolja az **egyetértések tartalmát, termelését és következményeit**, nem pedig magukat a kategóriákat találta ki. *Egyetértő véleményírás*, bevezető fejezet

Vegyünk egy hipotetikus alkotmányos ítéletet, amelyet hét bíró támogat. Három támogathatja a széles körű tilalmat, kettő elfogad egy szűk eljárási kifogást, és kettő támogatja az eredményt, miközben mindkét indoklást elutasítja. Ha ezt egyszerűen "7–2 döntésnek" nevezzük, elrejti a központi nehézséget: lehet, hogy nincs hét tagú alkotmányos szabály.

Ez jól mutatja, miért fontos a különálló vélemények kutatása. A győztes koalíció összetétele és a jogi javaslatot támogató koalíció összetétele jelentősen eltérhet. Ez azt is megmutatja, hogy egy látszólag kis szövegtervező engedmény – egy általános javaslat eltávolítása vagy egy jövőbeli kérdés fenntartása – jelentős alkotmányos jelentőséggel bír anélkül, hogy egyetlen szavazatot sem változtatna meg az eredményről.

Maga a konszenzus válik magyarázatté tétel. *A The Puzzle of Ununitity: Consensus on the United States Supreme* Court (2013) című művében Corley, Steigerwalt és Ward szavazási adatokat, belső dokumentumokat és privát iratokat kombinálnak, hogy megmagyarázzák az ideológiailag megosztott bírák közötti egyetértést.

Központi megállapításuk az, hogy a konszenzus több kölcsönhatásos hatást tükröz, beleértve **a jogi bizonyosságot**, ami korlátozza az ideológiai nézeteltérés kifejezését. Keretrendszerük magában foglalja a jogi, hozzáállási, stratégiai, intézményi és esetspecifikus megfontolásokat, és megkülönbözteti a szavazatok szerinti egyetértést a véleményírásban szereplő egyetértéstől.

A fogalmi előrelépés az interakció: jogi feltételek befolyásolhatják, hogy az ideológiai különbségek mennyire alakulnak bírói nézeteltéréssé. A szerzők bevezetnek egy Jogi Bizonyossági Indexet ennek a kapcsolatnak empirikus vizsgálatára. Érvelésük így magyarázó szerepet ad a jogi struktúrának a viselkedési ítélkezés értelmezésében. *Az egyhangúság rejtvénye*; elméleti fejezet

A bizonyítékok elleni kihívás jelentős. Bármilyen jogi bizonyosság mértékének meg kell különböztetnie az alkalmazandó jog tisztaságát a politikai egyetértéstől, az ügy egyszerűségétől és a szervezett vita hiányától. A bírák közötti egyetértés önmagában nem szolgálhat független bizonyítékként arra, hogy a törvény kényszerítette az egyezésüket.

Történelmi kutatásaik azt is mutatják, hogy a publikált nézeteltérés az intézményi gyakorlatoktól függ. Corley, Steigerwalt és Ward a "Revisiting the Roosevelt Court: The Critical Juncture from Consensus to Dissensus" (2013) című művében Corley, Steigerwalt és Ward a bírósági irányítás, a jogi gondolkodás, a bírói kinevezések és a belső munkamódszerek közötti változások kölcsönhatását vizsgálják.

Beszámolójuk összekapcsolja az egyéni megnövekedett kifejezést a kibővített bírósági mérlegeléssel, jogi realizmussal és bírák kinevezésével, akik kritikusak voltak a megszokott joggyakorlattal. A konferenciák, a kidolgozás és terjesztés, az újraérvelés és a Bíróság szellemi légköre változásai erősítették ezeket a fejleményeket.

A megkülönböztető hozzájárulás egy olyan magyarázat, amely ötvözi az intézményi és szellemi változást. A tágabb jelentés az, hogy az egyhangúsági arányok részben tükrözik a nézeteltérés kifejezésével kapcsolatos konvenciókat. Két alkotmánybíróságot kizárólag a közzétett ellenvélemények arányai alapján összehasonlítani tehát félreértelmezheti belső megosztottságukat. "A Roosevelt Bíróság újraértelmezése"

A többségi döntések feltárják, milyen nehéz egy irányító indoklás előállítása. Corley, Udi Sommer, Steigerwalt és Ward a "Extreme Dissensus: Explaining Multiality Decisions on the United States Supreme Court" (2010) című tanulmányában olyan döntéseket vizsgálnak, amelyekben egyetlen indoklás sem szerez többségi támogatást.

Nagyobb széttagoltságot találnak politikailag jelentős, alkotmányos ügyekben és az alábbiakban eltérő ügyekben. A széttagoltás kevésbé valószínű, amikor a főbíró adja ki a véleményt. Közzétett eredményeik között egy feltűnő összefüggés is van: a Bíróság nagyobb ideológiai heterogenitása kevesebb **többségi döntéssel jár**.

Ez az utolsó eredmény precizitást igényel. Ez a vezérlő indoklás töredezettségét érinti, nem pedig a hétköznapi ellenvélemények gyakoriságát. Figyelmeztet arra, hogy ne feltételezzük, hogy a nagyobb ideológiai sokszínűség mechanikusan minden jogi nézeteltérést eredményez.

A tanulmány eredetisége abban rejlik, hogy a hiteles indoklás összeállításának elmulasztását egyértelmű következtetéssé tegyék, amely magyarázatot igényel. "Szélsőséges dissensus", közzétett összefoglaló és bibliográfiai feljegyzés

A belső széttagadásnak következményei vannak az egész bírói hierarchiában. Corley "Uncertain Precedent: Circuit Court Responses to Supreme Court Plurality Opinions" (2009) című műve a Legfelsőbb Bíróság 1976–1986-os ciklusainak döntéseit, valamint azokat a szövetségi fellebbviteli bíróságok 2005-ig kezeli. Megállapítja, hogy az alsóbb bíróságok kevésbé követik a többségi véleményeket, mint a többségi vélemények.

Elemzése kódolt pozitív, semleges és negatív precedenskezeléseket alkalmaz. Ez egy ismerős doktrinális aggályt – a töredezett döntések bizonytalan tekintélyét – rendszerszintű empirikus kérdéssé alakítja.

Fontos értelmezési korlát következik a kódolásból. Egy precedens megkülönböztetése negatív bánásmódnak számíthat, bár a megkülönböztetés jogilag indokolt. Az eredményt tehát csökkentett követésként vagy szűkebb fogadtatásként kell leírni, nem pedig automatikusan bírói engedetlenségként.

Az alkotmányos jelentőség az, hogy az eredmény biztosítása nem biztosít ugyanolyan tekintélyes utasítást a jövőbeli ügyek számára. "Bizonytalan precedens"

Az ellenvélemények befolyásolhatják a többség magyarázatát, még akkor is, ha nem változtatják meg az eredményt. Corley és Ward "Intracourt Dialogue: The Impact of US Supreme Court Dissidents" (2020) című műve azt vizsgálja, hogy a többségi vélemények hivatkoznak-e és vitatják-e az ellenvéleményeket.

Nagyobb érdeklődést tapasztalnak olyan ellenvéleményekkel, amelyek negatív érzelmi hangvételt mutatnak, formális és strukturált érvelést jeleznek, határozószóhasználatot, ideológiailag vegyes koalíció támogatását, valamint a Legfelsőbb Bírósági precedensek széles körű hivatkozásait.

A hozzájárulás feltételes magyarázata a kisebbségi befolyásról: egy ellenvetés és támogatói bizonyos jellemzői segítenek megmagyarázni, hogy a többség nyilvánosan válaszol-e rá.

Az **elköteleződés azonban nem egyenértékű a meggyőzéssel**. A többség megvitathatja az ellenvéleményt, hogy elutasítsa, megkülönbözteti vagy elfogadja az érvelésének egy részét. Az érzelmi tónus sem bizonyítja, hogy a harag általában meggyőzi a bírákat. A mért eredmény a vélemények közötti explicit interakciót érinti. "Bíróságon belüli párbeszéd"

Ez a különbség egy hasznos elképzelést sugall a kisebbségi hatalomról az alkotmánybíróságokon: a jogosultság terhének kihelyezésének képességét. Egy kisebbség megkövetelheti a többséget egy kifogás megválaszolására, kivétel meghatározására, vagy egy olyan következtetés védelmére utalhat, hogy az eredeti érvelése megmagyarázatlanul maradt. Ez a befolyás akkor is számíthat, ha a kisebbség határozottan ellenzi a végső ítéletet.

A későbbi ellenvélemény könyv ezt az elemzést időkre kiterjeszti. *A When Dissens Matter: Judicial Dialogue through US Supreme Court Opinions* (2023) című művében Corley, Steigerwalt és Ward összekapcsolják az ellenvélemény koalícióinak kialakulását, a többségi akkortárs eszmézéseket, valamint a korábbi ellenvélemények használatát a későbbi többségi véleményekben.

Magándokumentumokat és eredeti adatokat használva azt állítják, hogy a többség különösen olyan ellenvéleményekkel foglalkozik, amelyek veszélyeztetik az érveléseiket, és képesek gondosan kidolgozott ellenvetéseket kezelni. A könyv azt is vizsgálja, hogyan alakulnak ki az első ellenvéleményben megfogalmazott érvek későbbi tekintélyes véleményekké.

Jellegzetes hozzájárulása, hogy az ellenvélemény befolyásának több szakaszát egyetlen kutatási programba helyezi. A végül igazolt ellenvélemény híres példái kiindulópontot adnak a szisztematikus kérdéseknek, amelyek arról, hogy mely ellenvélemények számítanak, mikor és milyen csatornákon keresztül.

A szükséges különbség a válasz vonzása, módosítás biztosítása, későbbi érvelés biztosítása és a doktrínális visszafordítás hozzájárulása között. Ezek különböző eredmények, és eltérő bizonyítékokat igényelnek. *Amikor az ellenvélemények számítanak*

Egy másik fő irányzat azonosítja a Bíróság nyelvezetének forrásait. Corley "The Supreme Court and Opinion Content: The Influence of Parties' Briefs" (2008) című művét szövegpárosító szoftverrel hasonlítja össze a felperesek benyújtott beküldéseit a többségi véleményekkel.

Későbbi társszerzője kutatási jelentéseket mondott arról, hogy a 2002–2004-es ciklusokban a többségi vélemény átlagosan **körülbelül 10,7%-a** egyezett a felperes beadvával, míg **9,4%-a** egyezett a válaszadóéval. Ezek az átfedések nem kizárólagos részesedések, amelyeket egyszerűen hozzáadhatnak: a dokumentumok ugyanazt a precedenst vagy hagyományos megfogalmazást ismételhetik meg.

A tanulmány összekapcsolja a kölcsönzést olyan jellemzőkkel, mint a rövid minőség, az ideológiai összetartás és a politikai jelentőség. Módszertani újítása egy olyan befolyási útvonalat mér, amely elkülönül az ügy megnyerésétől.

Corley elismeri az oksági korlátot is: anélkül, hogy tudná, mit írt volna a Bíróság egy adott beadvány hiányában, a hasonlóság nem bizonyítja, hogy a benyújtás okozta volna az érvelést. A szövegpárosító szoftver azonosítja a kapcsolatokat; nem bizonyítja önállóan a meggyőzést. "A felek beadandóinak hatása"

Az alsóbb bíróságok is hozzájárulnak a felsőbíróságok nyelvezetéhez. Corley, Collins és Bryan Calvin "Alsó bíróság hatása az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának vélemény tartalmára" (2011) című tanulmányában 128 Legfelsőbb Bíróság többségi véleményét és 345 alsóbb bírósági véleményt vizsgálnak 2002 és 2004 között.

Az adott alsóbb bírósági vélemények átfedésének átfedése körülbelül **4,3%.** A kölcsönfelvétel nagyobb a közzétett véleményekből, többségi véleményekből, fellebbviteli döntésekből, mint kerületi bírósági véleményekből, valamint az erősebb Amerikai Ügyvédi Kamara jelölési értékeléseiből származó bírákból.

Az eredeti felismerés a **felfelé irányuló befolyás egy formálisan lefelé irányuló hierarchiában** belül. Az alsóbb bíróságok olyan megfogalmazásokat és elemzéseket nyújtanak, amelyek a Legfelsőbb Bíróság tekintélyes magyarázatának részévé válhatnak.

Két feltétel számít. A 4,3%-os érték az egyes dokumentumpárosításokra vonatkozik, nem pedig az összes alsóbb bírósági anyag teljes hozzájárulására. Emellett a reprodukált nyelvezet kritikusan idézhető vagy közös forrásból származik. A szerzők kifejezetten elismerik ezeket a korlátokat. "Alsóbb bírósági befolyás"; szerző által feltöltött szöveg

Szervezett érdekek is részt vehetnek a Bíróság magyarázatának kialakításában. Paul M. Collins Jr., Corley és Jesse Hamner kiterjesztik a szöveges megközelítést a "Az amicus curiae beadványok hatása az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának véleménytartalmára" (2015) című műben.

Érvelésük szerint a bírák amicus anyagokat használnak, amikor az segíti jogi és politikai munkájukat. Elemzésük összekapcsolja a nyelv elterjedését az érvelés minőségével, ismétlésével, az ideológiai állásponttal és a benyújtó amicus személyazonosságával.

Ez túlmutat a vizsgálat azon túl, hogy a beadványokat számolja vagy megállapítsa, hogy támogató szervezetek támogatták-e a győztest. Vizsgálja, hogy a formális vitán kívüli résztvevők által benyújtott anyagok bekerül-e a Bíróság érveléséhez.

A szélesebb intézményi következtetés szerintem az, hogy az alkotmányos doktrína a Bíróság és egy kiterjedt ügyvédi és szervezeti közösség közötti interakciók révén születik. A vélemény

formális felelőssége továbbra is a Bíróságon marad, míg néhány szellemi és szöveges hozzájárulása máshonnan származik. "Az amicus curiae beadványok hatása"

Kapcsolódó "Me Too?" projektjük, amelyet 2014-ben jelent meg, olyan panaszokat kezel, hogy az amicus-beküldések csupán megismétlik a meglévő anyagokat. A rendelkezésre álló konferenciaverzió szisztematikusan összehasonlítja az amicus briefeket a pártbeadványokkal, más amicus beadozásokkal és alsóbb bírósági véleményekkel, és viszonylag kevés szó szerinti ismétlést talál.

Eredeti értéke egy széles körű intézményi kritika empirikus vizsgálata. Ennek ellenére a **verbális eredetiség és a lényegi eredetiség eltérő**. Egy érv új szavakkal ismételheti meg a meglévő állítást, míg a jól ismert nyelv fontos alkalmazást közvetíthet. Az alacsony szöveges átfedés önmagában nem bizonyíthatja, hogy minden beadandó hasznos új információt ad. A szerzők konferenciaelőadása, amely a "Én is?" című mű alapja.

Legutóbbi érdekképviseleti kutatása gondosan elválasztja a minőség különböző jelentéseit. Corley és Adam Feldman "Does Quality Matter? The Influence of Party Briefs and Oral Arguments on the U.S. Supreme Court" (2023) a beadmaanyagokat Blackmun 1970 és 1994 közötti szóbeli érvelési értékeléseivel ötvözi. Végső modellje 3 315 bírói szavazatot elemz.

Megkülönböztetik az automatizált írásstílus mérőszámot egy durva tartalmi mérőtől – a hivatkozott Legfelsőbb Bírósági precedensek relatív számától. Több precedenshivatkozás és erősebb szóbeli érvelés aránya a sikerrel jár; az írásstílusú mérőszám statisztikailag nem szignifikáns.

Például egy szintkülönbségű növekedés a hivatkozások számában a modell előrejelzett valószínűségét körülbelül 62%-ról 69%-ra emeli. Ez egy módosított előrejelzés, nem kísérleti hatás.

A megállapítás minden általános állítást kizár, miszerint a csiszolt próza igazságszolgáltatási sikert hoz. Az idézetszámok tökéletlenül képviselik az tartalmat, az automatizált pontszámok az írás korlátozott aspektusait ragadják meg, és Blackmun egy bíró értékelő nézőpontját adja meg. "Számít a minőség?"

A korábbi szöveges tanulmányokkal együtt olvasva ez az eredmény egy módszertani elvet hangsúlyozza: a véleményhez való nyelv megadása és a kedvező szavazat megszerzése különálló eredmények. Az egyikről szóló bizonyíték nem helyettesítheti a másikat érintő bizonyítékokat.

A befejezett vélemény nyelvezete is befolyásolhatja annak későbbi elfogadását. "The (Dis)Advantage of Certainty: The Importance of Certainty in Language" (2014) című művében Corley és Justin Wedeking összekapcsolják a meggyőzés elméleteit a bírói hierarchia működésével.

Megállapítják, hogy a Legfelsőbb Bíróság döntései, amelyek nagyobb nyelvi bizonyosságot fejeznek ki, pozitívabb kezelést kapnak a szövetségi fellebbviteli bíróságoktól. A hozzájárulás az, hogy a kommunikációs stílust a precedensbeli befolyásolás lehetséges összetevőjeként azonosítják.

Itt a nyelvi bizonyosság azt jelenti, hogy a véleményben kifejezett bizalom. Ez eltér az egyhangúsági könyvben vizsgált jogi bizonyosságtól, amely a döntéshozatal jogi feltételeit érinti.

Az asszociáció nem bizonyítja önállóan a magabiztos megfogalmazás engedelmességet. Erősebb kifejezés kísérheti a világosabb doktrínát vagy más befolyásos jellemzőket. "A bizonyosság (hátránya)előnye"

Munkája az alkotmányos hatalom stratégiai alkalmazását is vizsgálja. A "The Supreme Court and Opinion Content: The Use of the Federalist Papers" (2005) című művében Corley, Robert M. Howard és David C. Nixon 1953 és 1995 közötti hivatkozásokat elemzik.

Bizonyítékaik alátámasztják, hogy a *The Federalist használatát* részben úgy értelmezik, mint a bírói kollégák meggyőzésére és a jogos alkotmányos értelmezésre külső oldalt, különösen a nézeteltérések és viták közepette.

Az eredeti felismerés a hivatkozás intézményi funkcióira vonatkozik. Az alkotmányos forrás értelmező érvet adhat, miközben segíthet a szerzőnek a Bíróság hatalmának támogatását vagy védelmében.

Ez nem bizonyítja, hogy a hivatkozások őszintéktelenek lennének. Önmagában a hivatkozási gyakoriságnak növekedése sem mutathatja az eredeti jelentés által fokozott korlátozást. Ugyanaz a megfigyelhető gyakorlat több célt is szolgálhat, amelyeket az empirikus elemzésnek meg kell próbálnia megkülönböztetni. "A federalista cikkek használata"

Lindquist-tel való együttműködésük közvetlenül vizsgálja az alkotmányos beavatkozás hatókörét. Az ő "A bírósági felülvizsgálat többszakaszú folyamata: Facial and As-Applied Constitutional Challenges to Legislation before the U.S. Supreme Court" (2011) című műve megkülönbözteti a jogalkotás érvénytelenítéséről a választást az arccal és az alkalmazott érvénytelenítés közötti választástól.

A második választás arra vonatkozik, hogy az alkotmányos döntés mennyire túlmutat a megvitatott kérelemen. Elemzésük mindkét szakaszban reagál a kongresszusi preferenciákra. További releváns tényezők közé tartozik a kihívás jogi alapja és terjedelme, az elnök álláspontja a főügyész által, valamint az amicus részvétel.

A hozzájárulás az, hogy megmutassa, miért jelent az érvénytelenítési számok a bírói beavatkozás hiányosságát. Két törvényhozás elleni ítélet jelentősen eltérő alkotmányos korlátozásokat szabhat ki.

Az eredmények összefüggéseket azonosítanak a szélesebb politikai környezettel; nem jelentik azt, hogy a Kongresszus általában egy alkotmányos döntést hagyományos törvényi felülbírálással visszavonhatná. "A bírósági felülvizsgálat többszakaszú folyamata"

Szövetségi kutatásuk hozzájárul az egyes államok jogszabályainak felülvizsgálatának országos következményeihez. Lindquist és Corley a "Nemzeti Politikai Preferenciák és Állami Törvények Bírósági Felülvizsgálata az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságán" (2013) című művében Lindquist és Corley az állami törvények alkotmányos kihívásait vizsgálják.

Megállapítják, hogy hasonló törvényekre gyakorolt következmények máshol, valamint az államok amiciként kifejezett érdekei erősen befolyásolják a jogalkotás érvénytelenítésére való hajlandóságot. A kongresszusi preferenciák korlátozzák a Burger-bíróságot elemzésükben, míg a Rehnquist-bíróság kevésbé reagál ezekre az előnyökre.

A megkülönböztető felismerés az, hogy egyetlen állam törvényének felülvizsgálata egy szélesebb körű nemzeti politikai keretben zajlik. Ezért számít, hogy a döntés mennyire széles körben fog működni, és mely kormányok fejezik ki aggodalmát.

Elemző következtetés az, hogy a bírói felülvizsgálat "ellenmajoritarikusnak" nevezése megköveteli a releváns többség meghatározását: az egyik állam törvényhozását, az állami politikák eloszlását vagy nemzeti politikai intézményeket. Ezek a nézőpontok eltérhetnek. Ez a megfigyelés önmagában nem dönti meg az ítélet normatív legitimitását. "Nemzeti politikai preferenciák és állami törvények bírósági felülvizsgálata"

Ennek a kutatási programnak az eredetisége legerősebb a bizonyítékok és a fogalmi különbségek metszéspontjánál. Corley nem fedezte fel, hogy a bírák tárgyalnak, hogy az ügyvédek befolyásolják a bíróságokat, vagy hogy a különálló vélemények alakíthatják a későbbi jogokat. Hozzájárulása az, hogy ezeket a állításokat differenciáltabb empirikus vizsgálatokká alakítja.

Először is kibővíti a kutatók mért értékét. A bírói befolyás megjelenhet a szabály megfogalmazásában, terjedelmében, koalíciós támogatásában vagy későbbi elfogadásában, még akkor is, ha a győztes párt változatlan marad. Ez az alkotmányos ítéleteket érthetőbbé teszi, mint döntéssorozatot.

Másodszor, különböző típusú bizonyítékokat hoz össze. A szövegösszehasonlítások számos dokumentum mintázatát tárják fel; az archív papírok olyan interakciókat világítanak meg, amelyeket a végső vélemények elhomályosítanak; statisztikai modellek azt vizsgálják, hogy ezek a minták túlélik-e versengő magyarázatok megfontolását. Ezek a módszerek kiegészítő kérdésekre válaszolnak.

Harmadszor az intézményi határokon átívelő kapcsolatokat tanulmányozza: az ügyvédek alkotmányokat adnak elő, az alsóbb bíróságok előre érvelnek, kollégák vitatják a tervezeteket, és később a bíróságok értelmezik az eredményt. Ez lehetővé teszi annak megvizsgálását, honnan származik egy alkotmányos javaslat, és mi történik vele a közzététel után.

Negyedszer, feltételes értést alakít ki a nézeteltérésről. Jelentősége a formájától, érvelő tartalmától, a támogató koalíciótól és intézményi környezetétől függ. Egy egyetértés, amely szűkít egy szabályt, egy ellenvélemény, amely választ vált ki, és a többség, amely az uralkodó érvelést bizonytalanná teszi, eltérő következményekkel jár.

Több korlátozásnak kell szabályoznia ezeknek az eredményeknek az értelmezését. A legjelentősebb az oksági azonosítás. A beadványokat a bírói preferenciák előre írják; a bírák részben azért választják a nyelvezetet, mert már elfogadják annak tartalmát; az olyan ügyek, amelyek töredezett véleményeket hoznak, már így is szokatlanul nehézek lehetnek. A statisztikai kontrollok és szöveges összehasonlítások csökkentik bizonyos kétértelműségeket anélkül, hogy azokat megszüntetnék.

A mérés is számít. Az egyező szavak tökéletlen mutatói a kölcsönzött érvelésnek. A hivatkozások száma tökéletlenül fogja meg a jogi tartalmat. A precedens pozitív kezelése a hű megvalósítás tökéletlen mércéje. Egy automatizált nyelvi kategória nem feltétlenül felel meg egy ügyvéd érvelési minőségének értékelésének.

Az archív bizonyítékok más problémát teremtenek a lefedettségben. A rendelkezésre álló dokumentumok konkrét kamarákat és történelmi korszakokat világítanak meg. Nem tudják automatikusan igazolni, hogy minden bíró, bírósági összetétel vagy kortárs ügy ugyanazt a folyamatot követi. Az ítélet szerzőjének személyazonossága sem árulja el, hogy mely részek származtak attól a bírótól, egy ügyintézőtől vagy egy másik kamarától.

Végül ezek a tanulmányok általában a bírói viselkedést magyarázzák, nem pedig azt vizsgálják, hogy az alkotmányos értelmezés helyes-e. Ha megmutatják, hogy egy érv támogatást nyert, vagy hogy a bíróság politikai körülményekre reagált, annak doktrinális érvényességét és demokratikus legitimitását további elemzés számára nyitva hagyja.

Az összehasonlító alkotmánytudományi kutatás érdekében munkája olyan kérdéseket kínál, amelyeket minden bíróság intézményi elrendezésével kell vizsgálni. A releváns különbségek közé tartozik a külön vélemények elérhetősége, az első vázlat ellenőrzése, a jelentés bírók és jegyzők szerepe, a külső résztvevők hozzáférése, valamint az alkotmánybíróság és a rendes bíróságok közötti kapcsolat.

Egy különösen hasznos összehasonlító terv követné az alkotmányos javaslatot a benyújtásoktól és előzetes vázlatoktól a belső felülvizsgálaton át a közzétett ítélethez és későbbi alkalmazásokig. Megkérdezné, ki vezette be a javaslatot, ki változtatta meg, milyen támogatást nyújtanak ezek a változások, és hogyan értelmezik azt a végrehajtó bíróságok. Ez a megközelítés kiterjesztené Corley legerősebb módszertani hozzájárulását: a jogi indokok kialakulását és későbbi hatáskörét megfigyelhetővé tenné.

Alan Paterson elemzése

Alan Paterson legfontosabb hozzájárulása annak elmagyarázása, hogyan válik egy fellebbviteli bíróság kollektív döntéshozóvá: hogyan tesztelik, átdolgozzák a bírák ideiglenes nézeteit, koordinálják és alakítják át tekintélyes ítéletté. Kutatása szokatlanul közvetlen bizonyítékokat hoz erre a kérdésre bírókkal és ügyvédekkel készített interjúkból, bírói jegyzetfüzetekből és részletes megfontolási rekonstrukciókból. Az alkotmányos ítélet tanulmányozásában annak különös értéke abban rejlik, hogy megmutatja, hogyan alakul ki az intézményi hatalom az egyéni bírák közötti interakciókból.

Az első minősítés számít. Paterson fő témái a Lordok Háza és az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bírósága, amelynek munkája magában foglalja az alkotmányos, közigazgatási, büntető- és magánjogot. Megállapításai ezért általánosságban a csúcsbírósági eljárásra vonatkoznak, fontos alkalmazásokkal alkotmányos ügyekre. Az intézményi környezet eltér a szakosodott alkotmánybíróságtól is: az emberi jogi törvény szerinti összeegyeztethetetlenség nyilatkozata nem érvénytelenné teszi a Westminster-törvényt, míg a törvényhozási hatáskörön kívüli devolúdált jogszabályok nem minősülnek jognak. Ezek a különbségek befolyásolják, hogyan kell megállapításait más alkotmányos rendszerekre átültetni. 1998-as Emberi Jogi Törvény, 4. szakasz; 1998-as Skót Törvény, 29. szakasz.

A központi művek a *The Law* Lords (1982), *a Final Judgment: The Last Law Lords and the Supreme* Court (2013), valamint későbbi tanulmányai a csapatmunkáról és az elnöki vezetésről. Írásai a bírói elszámoltathatóságról és kinevezésekről kiterjesztik ezt az empirikus kutatást az intézményi tervezés kérdéseire. Az alábbi vita megkülönbözteti dokumentált felfedezéseit azoktól, amelyeket én levontam belőlük.

Paterson korai munkásságának kiindulópontja, hogy a bírák szakmai szerepkörben cselekszenek el, amelyek jelentése maga is tárgyalható. *A Law Lords* című művében elméleti kerete interakciós: a bírói magatartás a tisztségviselők és azok között a kapcsolatokon keresztül alakul ki, akiknek elvárásait jelentősnek tartják. Ezért a szerep több, mint egy hivatalos hatalom- és kötelességlistája. A bírák értelmezik az elvárásokat, ellentmondó követelésekkel szembesülnek, és részt vesznek abban, hogy mi számít megfelelő bírói viselkedésnek.

Paterson azt is felismeri, hogy a bírói önértelmezés és a tényleges magatartás eltérhet. A bírói szerep felfogása korlátozhatja a személyes preferenciákat; más körülmények között a preferenciák felülmúlhatják ezt a kijelentett felfogást. Módszertani válasza az, hogy összehasonlítja, amit a bírák a bírók mondanak az ítélethozatalról a nehéz ügyekben végzett magatartásukkal. *A Law* Lords, függelék a szerepelemzésről és módszertani megjegyzésekről.

Ez különösen hasznos megközelítést nyújt az alkotmányos ítélethozatalhoz. Vegyük fel, hogy egy bíró dönt arról, hogy kidolgoz-e egy alkotmányos elvet a meglévő precedenseken túl. Több

elvárás is versenghet: hűség a megszokott joghoz, jogok védelme, a demokratikus intézmények tiszteletben tartása, a kollégákkal való következetesség és a döntés következményeiért való felelősség. Paterson keretrendszere arra ösztönzi annak vizsgálatát, hogyan értik és rangsorolják a bírák ezeket az elvárásokat.

Az elemző előny az, hogy a bírói visszafogottság és a bírói kreativitás magyarázat tárgyává válik. Nem kell feltételezni, hogy a mértékletet mindig mechanikusan követi a jogtól, vagy hogy az újítás szükségszerűen korlátlan politikai preferenciát fejez ki. Mindkettő tükrözheti a bírói hivatal szakmai megértését.

A bírói közönség vizsgálata empirikusan vizsgálhatóvá teszi a szakmai befolyást. A "Ki befolyásolja az Törvény Urak?" fejezetében Paterson megkülönbözteti a lehetséges befolyási forrásokat a hatékony referenciacsoportoktól. A releváns kérdések közé tartozik, hogy kinek a reakcióit várják a bírák, kivel vitatják meg döntéseket, és kinek kritikáját komolyan veszik.

Interjú bizonyítékai rámutatnak az egyenes önbejelentés korlátaira is. Néhány bíró tagadta, hogy kollégáiknak írjon, bár más válaszok arra utaltak, hogy megpróbálták meggyőzni őket. Kevesen jelölték meg kifejezetten az alsóbb bíróságokat közönségüknek, annak ellenére, hogy máshol is megjelenik az útmutató funkció. Az ilyen eltérések inkább értelmezést igényelnek, mintsem egyetlen interjú válasz végleges elfogadását. *A Law Lords*, 2. fejezet.

Az alkotmányos jelentőség jelentős. Egy bíró több közönséghez szólíthat egy ítéleten keresztül: a bíróság többi tagjához, alsóbb bíróságokhoz, az ügyvédi szakmához, a Parlamenthez és a szélesebb közönséghez. Ezek a közönségek nem feltétlenül értékelik ugyanazokat a tulajdonságokat. Egy olyan érv, amely megalapozza a szakmai hitelességet, rosszul kommunikálhat az állampolgárok számára; egy olyan ítélet, amely politikai megnyugtatást nyújt, az alsóbb bíróságokat bizonytalanná hagyhatja működési szabályát illetően.

Az én értelmezésem szerint Paterson empirikus alapot ad a **bírói hatalom társadalmi termelésének** tanulmányozásához. A tekintély részben attól függ, hogy a jogilag releváns közönség hogyan fogadja és használja a döntést, a bíróság formális hatásköreivel együtt.

Elmagyarázza, hogyan korlátozhatják a jogi normák a bírákat a szakmai szocializáción keresztül. A bírói jogalkotásról szóló vitájában hangsúlyozza a releváns érvelés közös normáit és az indoklás kötelezettségét. A közös képzés és szakmai tapasztalat segít fenntartani ezeket a standardokat.

Ugyanakkor a bírói szerep versengő kötelezettségeket is tartalmaz. A következetesség és a megrendezett elvárások hátrányba léphetnek egy elavult vagy igazságtalan szabály korrigálásával. Paterson kezelése óvatos: a jogi bizonyosság maga is az igazságossághoz kapcsolódik, mert a hasonló bánásmód és a megbízható elvárások erkölcsi jelentőséggel bírnak. *A Law Lords*, 6. fejezet.

Az alkotmánykutatás szempontjából ez egy konkrétabb kérdést vet fel, mint hogy a döntéseket a "jog" vagy a "politika" határozza meg: **mely professzionálisan elismert megfontolások válnak döntővé, és milyen folyamaton keresztül?**

A bíróság egyetérthet abban, hogy a jogok, a precedens és a demokratikus elszámoltathatóság mind számítanak, miközben nem értenek egyet ezek relatív súlya felett. Ennek a nézeteltérésnek a vizsgálatához figyelmet igényel a jogi érvelésre, a szakmai elvárásokra és az intézményi

interakcióra. Paterson megközelítése ezeket a dimenziókat összeegyeztethetővé teszi a vizsgálat tárgyainak.

Lord Reidről szóló beszámolója vezetői szerepet mutat a bírói kreativitás megengedett határainak meghatározásában. Paterson Reid fontosságát úgy azonosítja, hogy túlmutat a precedenstől való eltérésre való hajlandóságon. Reid célja, hogy megfogalmazza a jogos igazságszolgáltatási innováció korlátait, és meggyőzze kollégáit azok elismeréséről. Paterson ezt a megközelítést megkülönbözteti mind a kevésbé őszinte bírói kreativitásról, mind a bírói jogalkotás szélesebb körű értelmezésétől. *A Law Lords*, 7. fejezet.

Az eredeti felismerés a jövőbeli döntéseket szabályozó normákra gyakorolt hatást érinti. Egy bíró alakíthatja a bíróságot azzal, hogy segít kollégáinak közös megértést kialakítani arról, mikor jogos az innováció.

Az alkotmányos ítélethozatal esetében ez a különbség két befolyási formát választ el:

- Kollégák meggyőzése egy adott eredmény elfogadásáról.
- Meggyőzni kollégákat, hogy elfogadják a bírói felelősség fogalmát, amely számos későbbi eredményt strukturál.

A második talán tartósabb. Ez a bírói és törvényhozó hatalom közötti határok belső kialakítására vonatkozik, beleértve azokat a határokat is, amelyeket az alkotmányos szövegek és precedensek nem teljesen meghatároznak.

Paterson későbbi kutatásai jelentősen bővítik a tárgyalásról rendelkezésre álló bizonyítékokat. *A végső ítélet* több mint 100 interjúra épül, köztük több mint 40 jogúrral és legfelsőbb bírósági bírákkal készült interjúra, valamint bírói jegyzetfüzetekre. Ezek az adatok az interjúkat is figyelembe veszik, nem feltétlenül különböző interjúalanyokat.

A könyv a párbeszédet vizsgálja az ügyvédekkel, a bírák és a jogrendszer más résztvevőivel. Központi empirikus hozzájárulása a döntéshozatal szakaszaihoz való hozzáférés, amelyeket a publikált ítéletek csak részben tárnak fel. *Végső ítélet: Az utolsó törvény lordjai és a Legfelsőbb Bíróság*.

Három különösen feltáró megállapítás jelenik meg a kutatás későbbi bemutatásában:

Paterson által bejelentett bizonyítékok	Miért számít
A konferencia kezdeti álláspontjait a végső ítéletekkel összehasonlítva azonosította a Reid jegyzetfüzeteiből származó 70 esetből 13-ban, Bingham jegyzetfüzetéből pedig 96-ból 15-ben.	A meghallgatás után kifejtett álláspontok ideiglenes maradhatnak.
Dyson javasolt ellenvéleményei négy, esetleg öt esetben vezető ítéletté váltak.	Az alacsony publikált ellenvélemények aránya elrejtheti a sikeres meggyőzést.
Twinsectra 4–1 arányban megosztott maradt, annak ellenére, hogy a ítélet előtti 153 napban folyamatosan próbálkoztak meggyőzni.	A változatlan szavazati megosztottság elrejtheti a jelentős belső vitát.

Ezek olyan ügyek, amelyek változásokat vagy konkrét megfontolt történeteket tartalmaznak, nem pedig becslések arra, hogy hány százalékban változtatják meg véleményüket. "Döntéshozatal az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bíróságán" (2014), 91–94. o.

A módszertani előrelépés fontos. Ha a kutatók csak közzétett szavazásokat figyelnek meg, több különböző folyamat is azonosnak tűnhet. Az egyhangú eredmény azonnali egyetértést, meggyőződést, megfogalmazással való alkalmazkodást vagy egy kezdetben preferált érv elhagyását tükrözheti. A megosztott eredmény felületes megbeszélés vagy kiterjedt bevonás után következhet.

Paterson bizonyítékai ezért megváltoztatják, amit magyarázni kell. A szavazatok végső elosztása a megfontolás eredménye; nem szolgálhat annak a megbeszélésnek a teljes leírásaként is.

Eredményei a bírói döntések magyarázatának központi elemeivel foglalkoznak a megfogalmazással. A korai könyv már a konferenciát, a megfogalmazást, az elkülönített ítéleteket és a csoportos interakciót a folyamat különálló részeiként kezeli. Emellett ellentmondó beszámolókat is rögzít a gyakorlatokról, például hogy mennyire egyértelműen azonosították előre a fő ítéletírót. Ezek a különbségek arra figyelmeztetnek, hogy ne képzeljük el egyetlen, egyenletesen követett eljárást. *A Law Lords*, 5. fejezet, "Law Lordok interakciója és az ítélet folyamata".

A szélesebb elemző következtetés az, hogy az írás részt vehet a döntéshozatalban. Egy javasolt ítélet konkrét megfogalmazást ad meg, amelyet a kollégák elfogadhatnak, minősíthetnek vagy elutasíthatnak. Feltárhatja azokat a következményeket, amelyek akkor voltak homályosak, amikor a bíróság magasabb szintű absztrakcióban tárgyalta a vitát.

Az alkotmányos döntés esetében ez a különbség különösen jelentős. A bírák egyetérthetnek abban, hogy a felperesnek sikerrel kell járnia, miközben nem értenek egyet a jog szélességéről, az alkalmazandó felülvizsgálati normáról vagy a jogorvoslatról. Ezzel szemben, egy általános elvről szóló megállapodás eltérést hagyhat az alkalmazásával kapcsolatban.

Ezért az alkotmányos döntéshozatal kielégítő értelmezésének legalább három eredményt kell megkülönböztetnie:

Eredmény	**Kérdés**
Fellépés	Ki nyer, és milyen megkönnyebbülés következik ezután?
Tekintélyes érvelés	Mely állítások bírnak elegendő jogi támogatást?
Jövőbeli elérés	Mennyire széles körben alkalmazhatják a későbbi bíróságok ezeket a javaslatokat?

Ez az én elemző rekonstrukcióm Paterson munkájának következményeiről. A bizonyítékai megmutatják, hogy az első eredmény vizsgálata önmagában nem hagyhatja el a bírói befolyást a másik kettő felett.

Az ügyvédi ügyvédi megközelítés egy másik irányt is azonosít, amelyen keresztül a döntések alakulnak ki. A Law Lords *című művében* Paterson megkülönbözteti az ügyvédek

hatását a bírák szerepének általános megértésére az egyes ügyekre gyakorolt hatástól. Az ügyvédek korlátozott befolyással bírhatnak az előbbire, míg jelentősen befolyásolják az utóbbit.

Megfigyelései és interjúi hangsúlyozták azokat a szóbeli eszméket, amelyeket a tudományos munka általában alábecsült. A történelmi környezet számít: a Lordok Háza akkoriban sokkal több időt szentelt szóbeli érvelésnek, mint az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága, és a bírák eltérő módon készültek. Ezeket a megállapításokat nem szabad időtlen leírásként kezelni a jelenlegi gyakorlat keretében. *A Law Lords*, 3. fejezet.

Az alkotmányos következménye az, hogy a bírák tárgyaló anyagai részben peres eljárás útján születnek. Az ügyvédek segítenek alternatívák azonosításában, a javasolt elvek következményei tesztelésében és a megfogalmazások gyengeségei feltárásában.

Ez további különbséget sugall, hogy bírói preferenciával rendelkezünk és jogilag védhető módon érvényesíteni kell. Még egy olyan bírónak is, aki erősen hajlik egy adott kimenetelre, szembe kell néznie a rendelkezésre álló érvekkel, eljárási környezettel és más ügyekre gyakorolt következményekkel. Az érdekképviselet megváltoztathatja ezeket a feltételeket anélkül, hogy feltétlenül megváltoztatná a bíró alapvető értékeit.

Paterson összehasonlítása a Lordok Házával és a Legfelsőbb Bíróság között azt mutatja, hogy a kollektív döntéshozatalnak intézményi múltja van. *A végső ítélet* a Bingham vezetésével a késői Lordok Házát viszonylag egyéni megközelítéseknek tekinti az ítéletírásban, míg az új Legfelsőbb Bíróság nagyobb csapatmunka kialakítását alakította ki. Paterson a párbeszédek időzítését, fizikai rendezéseket és különböző vezetési formákat azonosítja a párbeszéd hatékonysága szempontjából. A könyv vizsgálatát kiterjeszti bírói asszisztensekre, más bíróságokra, a parlamentre és a végrehajtó hatalomra is. *Végső ítélet*, leírás és tartalom.

A fontos elemző pont, hogy a többtagú bíróság nem automatikusan működik integrált tárgyaló csoportként. Tagjai elsősorban egyéni álláspontokat dolgozhatnak ki és összesíthetik következtetéseiket, vagy kiterjedtebben dolgozhatnak egy közös megfogalmazás érdekében.

Egyik megállapodás sem rendelkezik nyilvánvaló monopóliummal a függetlenség vagy a minőség felett. Az egyéni ítéletírás megőrizheti az intellektuális felelősséget és feltárhatja a versengő megközelítéseket. Az együttműködő vázlat javíthatja a koherenciát és kényszerítheti az ellenvetésekkel való bevonulást. A releváns empirikus kérdések arra vonatkoznak, hogyan működik az egyes elrendeződés, és kinek a hozzájárulása hatékony.

Ez segít megkülönböztetni **a kollegialitást a barátságosságtól**. A baráti kapcsolatok elősegíthetik a cserét, de a legnehezebb kérdés, hogy a bírák megosztott felelősségként kezelik-e a bíróság érvelését, és hajlandóak maradnak-e saját érveiket kollektív vizsgálatnak vetetni.

Lord Neubergerről szóló kutatása azonosítja az elnöki hatalomat a megfontolás szervezésében. "Csoportorientált Legfelsőbb Bíróság létrehozása: Lord Neuberger öröksége" további 24 interjúra épít. Steven Lukes hatalomelemzését felhasználva Paterson a lehetőségek formázásán, meggyőzésen és példán keresztül gyakorolt befolyást vizsgálja. Az elnök lehetőségei közé tartoznak a panelszervezésről szóló döntések, az írás lehetőségei, a megbeszélés lebonyolítása és a közös ítéletek kidolgozása. Paterson azt is bejelenti, hogy a Phillips idején az ügyek 25%-ában, Neuberger 12%-ában és Hale 10%-ában szerepeltek kibővített bizottságok, miközben vezetői különbségeket magyarázatként kínálnak, nem pedig

kontrollált ok-okozati hatást teremteni. "Csoportorientált Legfelsőbb Bíróság létrehozása" (2021).

Az eredeti hozzájárulás az, hogy látszólag adminisztratív intézkedéseket hozzanak létre az ítélkezési hatalom elemzéséhez. Egy bírósági elnöknek nem kell irányítani kollégáit a szavazás módjára, hogy befolyásolja a döntésük feltételeit. Szélesebb értelmezésem szerint az alkotmánybíróságok több potenciálisan egyenlőtlen erőforrást tartalmaznak:

- Formális hatáskör az eljárás felett.
- Szellemi tekintély, amely szakértelemből fakad.
- Lehetőségek az eredeti javasolt érvelés megfogalmazására.
- Az emberi kapcsolatok közötti hitelesség, amely segít komoly megfontolást biztosítani.

Ezek az erőforrások átfedhetnek, de nem feltétlenül ugyanahhoz a bíróhoz tartoznak. Az elosztásuk tanulmányozása informatívabb, mint feltételezni, hogy az egyenlő szavazatok egyenlő befolyást jelentenek a folyamat során.

Az első Miller-ügy különösen világos alkotmányos példát ad. 2019-es előadásában Neuberger elnökségéről Paterson egy módosítást ír le, amely a nicklinsoni hosszú konferencia nehézségei után történt. *Miller (No. 1)* esetében minden bírót körülbelül 600 szót kellett terjesztenie, amelyben kifejtette álláspontját a konferencia előtt. A körbeterjesztett álláspontok 8–3-as arányt mutattak fel, amely változatlan maradt. A következő konferencia körülbelül egy óráig tartott. Az eljárás segített a résztvevőknek azonosítani kollégáik érvelését és megszervezni a fennmaradó munkát. "Elnökség és a Legfelsőbb Bíróság: Lord Neuberger öröksége" (2019), 29–33. oldal. Ez az epizód alapos értelmezést érdemel. Ez a kollektív érvelés kezelésének bizonyítéka, nem pedig annak bizonyítéka, hogy az eljárás megtérítette a ellenvéleményeket.

Szélesebb jelentősége az, hogy a vitatkozási hatékonyságot nem lehet pusztán a megegyezés hosszával vagy a megváltozott szavazatok számával mérni. Az írásbeli álláspont előkészítéséhez bíró megkövetelheti az érvelés tisztázását. A kollégák álláspontjainak olvasása pontosan meghatározhatja, hol marad fennmaradó nézeteltérés. Ha ezeket a nézeteltéréseket megértjük, a további vitának korlátozott értéke lehet. Az alkotmányelmélet esetében az eset egy különbséget javasol a megfontolás között, amely egyetértést eredményez, és olyan megfontolás között, amely tájékozottabbá és érthetőbbé teszi a nézeteltérést. Mindkettő hozzájárulhat az intézmény indoklási képességéhez, bár egyik sem garantálja, hogy ezek az okok helyesek.

Paterson továbbá a csapat szorosabb munkájával járó költségeket is azonosítja. A "*Végső* ítélet újravizsgálása" (2015) című művében a megnövekedett találkozókat és eszmecseréket írja le, miközben aggodalmakat vet fel az átláthatóság, a belső hatalmi különbségek és az ellenvélemény funkciója miatt. Későbbi értékelése ezért bonyolítja a kollektív ítéletírás egyenes ünneplését. "*Végső ítélet* újravizsgálása".

Az ebből kialakuló alkotmányos feszültség háromféleképpen alakulhat ki.

Először is, egy közös ítélet világosabbá teheti az alkalmazandó jogot, miközben az egyéni szellemi hozzájárulások azonosítását nehezebb felismerni. Az intézményi eredmények tisztasága és a belső termelés átláthatósága különböző tulajdonságok.

Másodszor, az együttműködés minden bíró érvelését kritikának tárhatja ki, miközben a különösen befolyásos résztvevőknek nagyobb lehetőségeket adhat a közös szöveg alakítására. A kollektív eljárásokat a részvétel gyakorlati működése alapján kell értékelni.

Harmadszor, a véleményvélemény több funkciót is betölthet: egy alternatív doktrína megőrzését, a többség érvelésének korlátainak feltárását, és a nem egyetértést a jövőbeli bíróságoknak továbbítja. Mégis, egy sikeres belső ellenvetés eltűnhet a közzétett nyilvántartásból, mert a többség elfogadja azt.

Ez azt jelenti, hogy a kutatóknak ellenállniuk kell a bíróságok rangsorolásának pusztán az ellenvélemény aránya alapján. A gyakori és ritka ellenvélemények is egészen eltérő intézményi körülményekből származhatnak.

Elszámoltathatóságról szóló írásai összekapcsolják ezeket a belső folyamatokat a bírói hatalom nyilvános igazolásával. Az ügyvédek és a közjó: Demokrácia a cselekvésben? *(2011) című művében Paterson megkérdőjelezi azt a feltételezést, hogy a jogi szakemberek kizárólag saját szakmai ítélőképességük révén meghatározhatják a közjót. A záró érv jelentős szerepet játszik a szakmán kívüli emberekkel folytatott párbeszédben.* Ügyvédek és közjó*, következtetés.*

Az alkotmányos ítélethozatalra alkalmazva ez olyan kérdést vet fel, amelyre önmagában a belső mérlegelés nem tud válaszolni: még ha a bírák lelkiismeretesen együtt is érvelnek, hogyan magyarázza és igazolja intézményük szerepét azok számára, akik alávetettek a hatáskörének?

Az én értelmezésem szerint Paterson empirikus és normatív munkája ezen a ponton találkozik. A szakmai interakció segít megmagyarázni, hogyan születnek ítéletek, de az, hogy egy szakmai közösség megfelelőnek tartja eljárásait, önmagában nem döntheti meg nyilvános legitimitásukat.

Kinevezésekkel kapcsolatos munkája kiterjeszti a kollektív nézőpontot a bíróság összetételére is. Chris Patersonnal közösen írta *a Guardians? című könyvet. Towards an Independent, Accountable and Diverse Senior Judiciary* (2012). A jelentés a függetlenséget, az elszámoltathatóságot és a sokszínűséget összekapcsolt aggályként kezeli. Bírálja a túlzott bírói ellenőrzést az utódválasztás felett, és szélesebb körű részvételt javasol a kinevezésekben.

Különösen releváns a kollektív **érdemek kezelése**: egy kinevezést részben annak megfelelően kell értékelni, hogy a jelölt milyen mértékben járul hozzá a bíróság kapacitásához és tapasztalatához. A jelentés a kinevezés utáni parlamenti meghallgatásokat is tárgyalja, amelyek a közvélemény megértését célozzák, nem pedig az amerikai típusú megerősítési vétót. *Őrző felügyelete?* .

A megfontolással való kapcsolat meggyőző. Ha az ítélethozatal kollektív, az intézményi értékelés megfelelő egysége nem mindig lehet az egyéni bíró. Egy jelölt értéke részben függhet a meglévő bíróságtól hiányzó szakértelemtől vagy tapasztalattól.

Ez továbbra is normatív intézményi érv. Nem bizonyítja, hogy minden sokszínűség feltétlenül jobb alkotmányos eredményeket hozna. Ennek az erősebb állításnak a megalapozásához további bizonyítékokra lenne szükség a részvételről, érvelésről és eredményekről.

Paterson eredetisége akkor a legnyilvánvalóbb, ha a különböző hozzájárulási típusokat elválasztjuk.

Hozzájárulás	Mi a megkülönböztető
Hozzáférés belső bizonyítékokhoz	Interjúk és jegyzetfüzetek megvilágítják azokat a színpadokat, amelyeket a publikált ítéletek rejtenek.
Bírói szerepek megértése	A szakmai elvárásokat értelmezett és tárgyalt korlátként kezelik.
Hatásmérés	A szavazásváltozások, a szöveg megfogalmazása és a sikeres belső kifogások megnehezítik a végső szavazási mintákra való támaszkodást.
Vezetés magyarázata	A tekintély a részvételre és meggyőzésre szolgáló lehetőségek szervezésén keresztül működik.
Kollektív ítélet értékelése	A nagyobb koherencia együtt létezhet a belső nézeteltérések kisebb láthatóságával.
Intézmények tervezése	A kollektív döntéshozatal indokolt a kinevezések és a bíróság szintjén történő elszámoltathatóság értékelésére.

Eredményét nem szabad úgy leírni, hogy felfedezte, hogy a bírák befolyásolják egymást. Korábbi kutatások már foglalkoztak a bírói interakcióval, és Paterson maga is elismerte elődeit. Erősebb eredetiségre vonatkozó állítása a bizonyítékok mélységén, a vizsgálatainak történelmi kontinuitásán és a szakmai szerepek, a mérlegelési gyakorlatok és az intézményi hatalom közötti kapcsolatokon rejlik.

Számos korlát elengedhetetlen a kiegyensúlyozott értékeléshez.

Az első a interjúkról szól. A vezető bírák olyan információkat adhatnak, amelyek máshol nem elérhetők, de visszaemlékezéseik szelektívek lehetnek. Úgy rekonstruálhatják a döntéseket, amelyek az ésszerűséget, a függetlenséget vagy a sikeres vezetést hangsúlyozzák. Konkrét példák és dokumentumellenőrzések erősítik a bizonyítékokat anélkül, hogy megszüntetnék ezt a nehézséget.

A második a jegyzetfüzetekkel kapcsolatos. Értékes kortárs referenciapontot kínálnak, de nem adják meg minden csere- vagy köztes pozíció teljes nyilvántartását. A bejelentett mintákat nem szabad képviseltető statisztikai népszámlálásként kezelni, amely igazságszolgáltatási meggyőződést tükröz.

A harmadik az okságot érinti. A személyzeti, vezetői, munkakörülmények és intézményi felelősségek változásai együtt történhetnek. Paterson bizonyítékai gyakran biztonságosabban állítanak fel hihető mechanizmusokat és részletes sorrendeket, mintsem elkülönítené az egyes tényezők független hatását.

A negyedik a meggyőzés jelentésével foglalkozik. Egy megváltozott álláspont tükrözheti az érv elfogadását, a doktrínai keretek közötti alkalmazkodást, az intézményi koherencia iránti aggodalomot vagy az interperszonális befolyást is. Ezek a magyarázatok néha átfednek. A bizonyítékokat esetenként kell vizsgálni.

Az ötödik a lényegi minőséget érinti. Az, hogy bizonyítják, hogy a bírák egymással foglalkoznak, nem bizonyítja, hogy az alkotmányos értelmezésük helyes, demokratikusan legitim vagy megfelelően védi a jogokat. Ezek az értékelések további jogi és normatív érveket igényelnek.

Végül, az áthelyezés más rendszerekre igényel az intézményi különbségek figyelmét. Egy olyan bíróság, amelynek erős jelentési bírója, kötelező joghatósága, titkos szavazás vagy kötelező egyetlen intézményi véleménye van, másként szervezheti a befolyást is. Paterson munkája kérdéseket és mechanizmusokat kínál a vizsgálathoz; nem teremt univerzális alkotmányos ítéleti modellt.

Egy alkotmánybíróságokról szóló kutatási program esetében ezért legeredményesebb öröksége a vizsgálódás tárgyának megváltoztatása: **magyarázza meg, hogyan alakítja át az egyes ítéleteket kollektíven, tekintélytes indokká.** Ez megköveteli, hogy tanulmányozzuk, ki vezet be érveket, mikor rendeződnek az álláspontok, hogyan változnak a tervezetek, kinek az ellenvetései kapnak figyelmet, és hogyan marad fenn – vagy eltűnik – a nézeteltérés a végső ítéletben. Paterson jellegzetes eredménye, hogy ezeket a kérdéseket empirikusan hozzáférhetővé teszi, miközben megmutatja azok fontosságát az igazságszolgáltatási függetlenség, az alkotmányos hatalom és a közvélemény elszámoltathatósága szempontjából.

Chris Hanretty elemzése

Chris Hanretty jellegzetes hozzájárulása, hogy megmutatja, hogy a bírói nézeteltéréseket, politikai ideológiát és szakmai szakirányt külön kell vizsgálni. A bírák rendszerszinten nem értenek egyet anélkül, hogy pártpolitikai vonalakon osztanának; a politikai különbségek egyes döntési szakaszokban fontosabbak lehetnek, mint máskor; és a szakértelem alakíthatja a bíróság döntéseit, még akkor is, ha minden tagja formálisan egyenlő szavazati joggal rendelkezik.

Kutatásai ezeket az állításokat az európai bíróságok összehasonlító tanulmányain és az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bíróságának részletes vizsgálatán keresztül fejleszti ki. Az eredmény különösen értékes az alkotmányos ítéletek szociológiája számára, mivel összeköti a megfigyelhető döntéseket – az ügyválasztást, a testületi összetételt, a szerzőséget, egyetértést és ellenvéleményt – a bírói viselkedés versengő magyarázataival.

Fontos meghatározás van a hatáskörrel kapcsolatban. Spanyolországról, Portugáliáról és Bulgáriáról szóló tanulmányai közvetlenül az alkotmánybíróságokat érintik. Brit, észt és norvég kutatásai olyan legfelsőbb bíróságokat érintenek, amelyek joghatósága a hagyományos peres eljárásokat is magában foglalja. Ezért az egész ügyrendszerükből származó megállapításokat meg kell választani az alkotmányos ítéletekkel kapcsolatos megállapításoktól.

Kutatási programja azt kérdezi, hogy valójában mit jelentenek a bírói viselkedési minták. Összehasonlító munkája nagy része ideális *pontbecslést* használ: statisztikai módszereket, amelyek a bírákat egy alapvető dimenzió mentén helyezik el az egyetértési és nézeteltérési mintáik alapján. Azok a bírák, akik gyakran egyetértenek, közeli becsült pozíciókat kapnak; azok, akik gyakran nem értenek egyet, távolabb helyezkednek el egymástól.

A nehéz kérdés az, hogyan értelmezzük ezt a dimenziót. Egy statisztikai modell nem mutat automatikusan a "liberalizmust", "konzervativizmust" vagy "igazságszolgáltatási aktivizmust". Az eredményei inkább a hajlandóságot képviselhetik az ellenvéleményhez, a kormányzati intézmények iránti tiszteletet, az alkotmányos igényekre való nyitottságot, vagy ezek valamilyen kombinációját.

Hanretty hozzájárulása részben abban rejlik, hogy megköveteli a lényegi igazolást: megfelelnek-e a becsült pozíciók az ügyek tartalmának, a bírói háttérnek és más, függetlenül megfigyelhető jellemzőknek? Korai brit tanulmánya szemlélteti, miért bukhat meg egy látszólag hihető bírák elrendelése ezen a teszten. "A brit jogurak döntései és ideális pontjai".

Ez a megkülönböztetés alapvető az alkotmánykutatás szempontjából. Három állítás eltérő bizonyítékot igényel:

1. A bírák néha eltérő következtetésekre jutnak.

2. Különbségeik stabil, visszatérő mintát alkotnak.
3. Ez a minta politikai ideológiát fejez ki.

Az első nem bizonyítja a másodikat, a második pedig a harmadikat. Hanretty munkája szokatlanul hasznos, mert megállapításai bíróságonként eltérnek, nem pedig következetesen egy preferált értelmezést erősítenének.

Spanyolországban és Portugáliában bizonyítékot talál arra, hogy a bírói nézeteltérések valóban bal-jobb politikai megosztottságot tükröznek. "Ellenvélemény Ibériában: Az igazságügyi bírák ideális pontjai a spanyol és portugál alkotmánybíróságokon" (2012) Portugáliát vizsgálja 1989–2009-ben, valamint Spanyolországot 2000–2009-ben. Feliratai 1 212 megosztott portugál ügyet foglalnak magukban, amelyek 36 bírót érintettek, valamint 400 spanyol ügyet, amelyekben 21 bíró érintett.

Egy egyetlen dimenzió mérsékelten jósolja meg a nézeteltérést, és lényegileg bal-jobboldali nézetet is értelmezhető, Spanyolországban erősebb mintázattal. Hanretty ezt az értelmezést bírói kinevezések történeteivel, bírák leírásaival és megosztó ügyek jellemzőivel alátámasztja. A politikai intézmények közötti konfliktusokat érintő viták különösen informatiak.

Hozzájárulása a szisztematikus mérés, beleértve a bizonytalanságot is, nem pedig az ideális pontok feltalálása vagy az első megfigyelés, hogy az alkotmányos kinevezések politikailag vitatottak lehetnek. Figyelmeztet arra is, hogy a numerikus pozíciók nem egyszerűen összehasonlíthatók a két ország között, és nem zárja ki további dimenziókat, beleértve a spanyolországi területi konfliktust. "Ellenvélemény Ibériában".

Az alkotmányos jelentősége az, hogy a politikai összehangolás vizsgálható, mint az ítélethozatal visszatérő jellemzője. Egy vitatott ítélet önmagában gyenge bizonyítékot ad a bíróság belső szerkezetére. Az ügyek ismétlődő összehangolásai, amelyeket független információk támasztanak alá az érdemi jelentésükről, erősebb alapot adnak.

Ennek ellenére a megállapítás nem bizonyítja, hogy a bírák engedelmeskednek azoknak a szereplőknek, akik kinevezték őket. A közös politikai irányultságok, a jelöltek ismert nézeteivel való kiválasztása és az ezáltal megható politikai nyomásra való reagálás különböző mechanizmusok. A szavazási minták támogathatják az első kettőt anélkül, hogy a harmadikat bizonyítanák.

Bolgár tanulmánya tovább megy, és összekapcsolja a bírói felosztásokat a bíróság helyzetével a törvényhozási konfliktusban. A "The Bulgarian Constitutional Court as an additional legislative chamber" (2014) című művében Hanretty 1991 és 2010 közötti döntéseket tanulmányozza. Egy viszonylag kis tárgyalókeretet azonosít, amelyet parlamenti beutalók, jelentős ellenvélemények és a bal–jobb politikához tartozó szavazati dimenzió uralják.

Ez az értelmezés mind a becsült bírói pozíciók és a kinevezési háttér közötti kapcsolaton alapul, valamint azon a tendencián, hogy a jobboldali többségek a jobboldali ellenzéki csoportokat részesítik előnyben. Ezért a bíróságot egy további intézményi színtérként jellemezi, ahol a törvényhozási konfliktusok folytatódnak. "A bolgár alkotmánybíróság mint egy további törvényhozó kama".

A megkülönböztető felismerés az **alkotmányfelülvizsgálathoz való hozzáférés és az igazságszolgáltatás politikai szerkezete** közötti kapcsolatot érinti. Ha a parlamenti szereplők

adják a tárgy nagy részét, a bírósághoz jutó ügyek már pártvonalon szervezett konfliktusokat is redukálhatnak. A bíróság belső megosztottságai ezután egy politikailag kiválasztott viták rendszerén belül működnek.

Ez hasznos hipotézist kínál az összehasonlító alkotmánykutatáshoz: a látszólagos igazságszolgáltatás politikai szintje részben attól függhet, ki kezdeményezhet eljárást, és mely vitákat választja benyújtani. Tévesen azonban Hanretty jellemzését úgy értelmezni, mint azt az állítást, hogy a bolgár bíróság birtokolja a törvényhozó kamarának minden funkcióját vagy eljárását.

Észtország fontos ellenpélda arra a feltételezésre, hogy a mintázott ellenvélemény feltétlenül feltárja a pártpolitikai ideológiát. "A bírói nézeteltérés nem kell, hogy politikai legyen: Ellenvélemény az észt Legfelsőbb Bíróságról" (2015) 120 megosztott ügyet vizsgál, amelyek 27 bírót érintettek 1993 és 2010 között.

A statisztikai modell értelmes nézeteltérési struktúrát talál, de a bírói álláspontok nem egyeznek meggyőzően a bal–jobb kinevező szereplők álláspontjával vagy a hagyományosan besorolt liberális és konzervatív kimenetelekkel. Hanretty ehelyett az alkotmányos jogorvoslathoz való hozzáállás alapján értelmezi a megosztottságot: hogyan ismerik el a bírák az alkotmányos igényeket és mennyire vizsgálják a kormányzati intézkedéseket arányosság szempontjából. Az igazgatási jogi kamarához tartozó bírák különösen nyitottak a felperesekre.

Az eredeti megállapítás tehát lényegteljesebb, mint a pártblokkok hiánya. **Van szerkezet, de fő tartalma a bírói szerepre és az alkotmányos védelem elérhetőségére vonatkozik.** "A bírói nézeteltérésnek nem kell politikai jellegű lenne".

Az alkotmányelmélet esetében ez különbséget jelent a politikai eredmények feletti preferenciák és a bírói beavatkozás megfelelő hatáskörére vonatkozó preferenciák között.

Egy bíró következetesen támogathatja az alkotmányos igények folytatását anélkül, hogy következetesen támogatná a bal- vagy jobboldal politikai programját. Ennek ellenére egy ilyen álláspont jelentős következményekkel járhat a bíróságok, kormány és polgárok közötti hatalom elosztására nézve.

Ennek megfelelően a "nem politikai" kifejezést óvatosan kell értelmezni. Ez azt jelenti, hogy a visszanyert megosztottságot nem írják le megfelelően az adott ideológiai értelmezés, amelyet tesztelnek. Ez nem jelenti azt, hogy az alkotmányos ítéletek politikai következményei lennének, vagy hogy az alkotmányjogi jogorvoslatról alkotott nézetek normatívan semlegesek.

A norvég kutatás kidolgozza az ideológiai preferenciák és a közhatóságok iránti tisztelet közötti különbséget. Jon Kåre Skiple, Henrik Littleré Bentsen és Hanretty mintegy két évtized alatt 644 megosztott ügyet, 47 bírót és 3 458 szavazatot elemeznek "A bírói döntéshozatal kormányzati tisztelet dimenziója: Bizonyítékok a Norvégia Legfelsőbb Bíróságáról" (2020).

Fő megállapításuk az, hogy a nézeteltérés a közhatóságok iránti megfelelő tisztelet mértéke köré szerveződik, nem pedig egy hagyományos bal–jobb megosztottság köré szerveződik. A korábbi akadémikusok kevésbé tiszteletteljesek, mint a korábbi magánszakemberek vagy karrierbírák. A kinevező kormány személyazonossága nem jósolja meg jelentősen a bírói pozíciókat, sem a 2002-es kinevezési reform előtt, sem utána.

A szerzők nem derítik meg, miért van ilyen összefüggés az akadémiai háttérrel. Elemzésük sem mutatja azt, hogy a kinevezési reformok azonos hatással járnának azokban az országokban, ahol eltérő politikai gyakorlatok vannak. "A bírói döntéshozatal kormányzati tisztelet dimenziója".

Ez a tanulmány két különösen fontos következményt jelent.

Először is, a kinevező kormány pártját az igazságszolgáltatási ideológia egyetemes proxyjaként való használata félrevezető lehet. Érvényességét az intézményi környezetben kell bizonyítani.

Másodszor, a bírói visszafogottság következetes intézményi jelentéssel bírhat, miközben változó pártpolitikai következményeket hozhat. Egy bíró, aki mind a baloldali, mind a jobboldali kormányzatoknak engedelmeskedik, nagyon eltérő politikákat támogathat, miközben ugyanazt a bírói szerep megértését is megőrzi.

A szakmai háttérrel való kapcsolat szociológiai kérdést is felvet: vajon a különböző karrierek különböző intézmények kompetenciájáról, jogi tekintélyéről és a bírósági beavatkozás kockázatáról eltérő képet alkotnak? Hanretty és munkatársai olyan bizonyítékokat szolgáltatnak, amelyek miatt érdemes ezt a kérdést vizsgálni, bár a megfigyelt kapcsolat önmagában nem tudja azonosítani a szocializációs mechanizmust.

Korai brit tanulmánya fontos negatív eredmény, nem pedig annak bizonyítja, hogy a brit bírálatok teljesen apolitikusak. "A brit jogász úrok döntései és ideálpontjai" (2013) 318 nem egyhangú esetet vizsgál 1969 és 2009 között, amelyek 1 592 egyéni szavazatot tartalmaznak. Egy egydimenziós modell helyesen osztályozza a szavazatok 71,7%-át, szemben egy egyszerű többségi szavazási mércével szemben 69,5%-kal. A becsült álláspontok korlátozott javulása és lényegi jellemzői aláássák az ideológiai értelmezést: a sorrend elsősorban az ellenvélemény hajlamát tükrözi.

A cikk kifejezetten nyitva hagy más módokat, ahogyan a hozzáállások befolyásolhatják a döntéseket, beleértve a konszenzus kialakulását és a bizottsági eredményeket. Figyelmeztet arra is, hogy ne automatikusan kiterjesztse az ítéletét az új Legfelsőbb Bíróságra. "A brit jogurak döntései és ideális pontjai".

A módszertani tanulság értékes. Egy kifinomult statisztikai modell vonzó diagramot hozhat létre az igazságszolgáltatási álláspontokról, miközben kevés magyarázó értéket ad. Kimenete még mindig összehasonlítást igényel egyszerűbb alapvonallal és annak vizsgálatára, hogy mit képvisel a skála.

Ez különösen akkor számít, ahol a legtöbb bíró többnyire egyetért. A magas osztályozási pontosság pusztán az egyezésre való jósolás révén érhető el. A pontosság csak akkor válik informatívá, ha a modell által magyarázni kívánt eredmények eloszlásához viszonyítják.

Döntéshozatali folyamatokkal kapcsolatos munkájának központi eleme az *A Court of Specialists: Judicial Behavior on the UK Supreme* Court (2020). A könyv a fellebbezési engedélytől kezdve a testület megalakulásán, véleményíráson, ellenvéleményen át és végső eredményeken át vizsgálja a döntéseket. A könyv átfogó érve, hogy a jogi területekre specializálódott a bíróság munkájának jelentős részét magyarázza, és ezekben a folyamatokban nagyobb magyarázó jelentőséggel bír, mint pusztán politikai különbségek. *A Specialisták* Bírósága.

A könyv három kategóriába sorolja a magyarázatokat:

Kategória	Főbb szempontok
Jogi	A fellebbező számára releváns szakosodás és támogatás a bírók között az alábbi bíróságok bírái között
Szervezeti	A munkaterhelés és az ügy jelentősége
Politikai	A bírák közötti megállapodási kapcsolatok és a pereskedők személyazonossága, beleértve a kormányzati szereplőket is

Ez a szerkezet lehetővé teszi Hanretty számára, hogy megkérdezze, ugyanazok a tényezők másként működnek-e különböző szakaszokban. Például a "Opinion below" például az alsóbb bírósági bírák módosított arányát használja a fellebbezőt támogató bírák aránya, mint megfigyelhető mutatót az ügy korábbi bírósági fogadtatásáról. "Kulcsfogalmak".

Az elemzési jelentőség az, hogy a legfelsőbb bíróság döntését egy sorozat termékeként kezeljük. Először a felperesek kapnak hozzáférést; ezután bizonyos bírák hallgatják meg a vitát; egy vagy több bíró fogalmazza meg az indokokat; mások egyetértenek, minősítenek vagy ellenződnek. A végső eredmény magyarázatához figyelmet igényel az előző döntésekre.

Az engedély szakaszában Hanretty azonosítja mind a jogi kiválasztást, mind a kormányzati előnyt. Elemzése szerint az ügy fontossága és az alsóbb bírósági bírák támogatása központi előrejelzői a fellebbezés engedélyezésének. A kormányzati kérelmezők megtartják előnyüket, miután ezeket a tényezőket figyelembe veszik. "Ki hallatszik meg? Engedély a döntések fellebbezésére".

Az eredeti hozzájárulás az, hogy az intézményi előny egyformáját megtalálják a hozzáférési ponton. Az értékelés megszerzése és a győzelem a felülvizsgálat után különálló eredmények. Egy szereplő élvezhet előnyt az elsőben, anélkül, hogy a másodikban ugyanazt az előnyt élvezné.

Az alkotmányos ítélethozatalhoz ez a megkülönböztetés elengedhetetlen. Az ellenőrzés, hogy mely viták tekintélyes megvizsgálódást kapnak, befolyásolja az alkotmányjog fejlődését. A kutatás, amely kizárólag a publikált érdemi ítéletekre korlátozódik, egy jelentős kiválasztási folyamat már megtörtént után kezdődik.

Egy további következtetés következik: az érdemi eredményeket vizsgáló vizsgálatoknak óvatosnak kell lenniük a kormányzati és magánfelek összehasonlításában, mintha az ügyeik azonos eljárásokon keresztül jutottak volna el a bírósághoz. Különböző kiválasztási mechanizmusok megváltoztathatják az ítéletig megmaradó ügyek összetételét.

A testület megalakulása megmutatja, hogyan alakítja fel a szakosodás a részvételt. Hanretty megállapítja, hogy a releváns terület szakértőit erősen előnyben részesítik a bizottságokba, és ez az egyesülés fontosabb esetekben erősöd. Nem talál bizonyítékot arra, hogy a politikai megállapodás intézkedése befolyásolná a kiválasztást. Ha valami, azok a bírák, akik jobban egyetértenek a vezető bírákkal, kevésbé valószínű, hogy fontos ügyekre választják ki. "Panel létrehozása".

Ez azért jelentős, mert a testület összetétele határozza meg, hogy kinek az ítélete kerül be a kollektív döntésbe. Egy formálisan általános bíróság differenciált szakértelemi elosztással is működhet.

Ez módszertani problémát is teremt azoknak a tanulmányoknak is, amelyek a bíró által elfoglalt ügyek eredményeiből következtetnek bírói befolyás. Ha a részvétel a specializációtól függ, a bírák különböző típusú ügyeket hallgatnak. A bíró jelenléte és az eredmény közötti összefüggés nem értelmezhető automatikusan az adott bíró ideológiájának hatásaként.

A speciális alkotmánybíróságokkal összehasonlítva ezért a specializáció két értelmét kell megkülönböztetni. Egy bíróság intézményesen specializálódhat alkotmányos kérdésekre, míg tagjai belsőleg olyan területeken specializálódnak, mint a büntetőeljárás, adózás, szociális jogok, választási jog vagy a központi és regionális hatóságok közötti kapcsolatok.

A szerzőség elemzése azt mutatja, hogy az írásbeli indokok feletti részvétel és kontroll eltérő mintákat követ. A releváns specializáció a vezető vélemény szerzőségének legerősebb előrejelzője, de annak hatása gyengül, ahogy az ügy jelentősége nő. A munkaterhelés kissé csökkenti az írás valószínűségét. A legfontosabb esetekben azok a bírák, akik korábban magasabb egyetértéssel rendelkeznek kollégáikkal, nagyobb valószínűséggel írják meg a vezető véleményt. "Ki ír?" .

A panel kiválasztásával való kontraszt különösen nyilvánvaló:

Ahogy az esetek fontossága nő	**Jelentett kapcsolat**
Kiválasztás a zsűritagba	A szakember előnye erősödik
Vezető vélemény szerzősége	A szakértő előnye gyengül

Az én értelmezésem szerint a Bíróság releváns szakértelmi igénye és a széles körű egyetértésre képes szerző iránti igénye egyszerre működhet. Ez a megállapítások hihető intézményi értelmezése, nem pedig minden allokációs döntés közvetlen megfigyelése.

Az alkotmányos döntés szempontjából a szerzőség számít, mert a győzelemről szóló megállapodás együtt létezhet az alkalmazandó elvről, annak hatóköréről és a jogorvoslatról alkotott nézeteltéréssel. A javasolt indokokat megfogalmazó személynek lehetősége van kialakítani azt a doktrínát, amelyet a jövőbeli bíróságok alkalmazni fognak.

A véleménykülönbségekről szerzett megállapításai azt mutatják, hogy a szakértelem nemcsak nézeteltérést, hanem tekintélyt is okozhat. A nagyobb bizottságok nagyobb valószínűséggel hoznak ellenvéleményt. Több szakértő növeli az alapozott nézeteltérés lehetőségét is. Ha csak egy szakértő van jelen, az a bíró nagyobb valószínűséggel írja meg a vezető véleményt, és kevés nézeteltérést tapasztal; több szakértő jelenléte megváltoztatja ezt a kapcsolatot. Ebben az elemzésben a különvélemény az eredmény körüli nézeteltérést jelent, nem csupán az érvelés kérdésében. "Ki vitatkozik?" .

Ez a megállapítás bonyolítja azt a feltételezést, hogy a szakértői tudás szükségszerűen konszenzushoz vezet. Számos jól informált bíró azonosíthat versengő doktrinális megközelítéseket, amelyeket a nem szakértők kevésbé hajlandóak vitatni.

Szélesebb jelentés az, hogy az egyhangúságnak több lehetséges alapja van. Lehet, hogy önállóan elért megállapodást jelent, de tükrözheti a kolléga elismert szakértelmére való támaszkodást is. Ezzel szemben a ellenvélemény inkább tájékozott elköteleződést jelezhet, nem pedig intézményi működési zavart.

Ezek a lehetőségek nem megkülönböztethetők pusztán a szavazatok számolásával. Információt igényelnek az ügy tárgya és a résztvevő bírák tapasztalatai közötti kapcsolatról.

A későbbi könyv politikai megosztottságot is talál a Legfelsőbb Bíróságon belül, amely a korábbi Law Lords tanulmány által keltett benyomást is megerősíti. A "Politikai ellenvélemény mintái" című művében Hanretty egy spektrumot azonosít Hale-rel és Kerrrel, a másikkal, Brownnal, Rodgerrel és Sumptionnal a másikra. Ezt bal–jobb megosztottságként értelmezi, és ezt az értelmezést a bírák közötti elválasztó ügyek megvitatásával alátámasztja. "Politikai ellenvéleményminták".

A két brit megállapítást együtt kell bemutatni. A korábbi tanulmány a Law Lords-ot egy hosszú történelmi időszak alatt érinti; a későbbi tanulmány az új Legfelsőbb Bíróságot és egy másik döntéscsoportot érint. Ezek kontrasztja önmagában nem választja el, hogy az intézményi változás, a személyzet, az ügyösszetétel vagy az elemző döntések magyarázzák a különbséget.

Hanretty saját kritika, a "Courts in the United Kingdom" kifejezetten elismeri a különböző következtetéseket, és hangsúlyozza a szavazatok és eredmények osztályozásának fontosságát. Az eredmények állambarát, liberális vagy konzervatív kódolása befolyásolhatja, amit egy modell feltár. "Bíróságok az Egyesült Királyságban".

Ezért a megfelelő következtetés feltételes: egy ideológiai értelmezés alátámasztható egy adott bíróságra, korszakra és adathalmazra anélkül, hogy az intézmény időtlen leírásává válna.

A sikeres fellebbezésekről szóló elemzése összekapcsolja a legfelsőbb bíróságot az alatta lévő igazságszolgáltatási folyamattal. A fellebbezők nagyobb eséllyel sikeresek lesznek, ha maga a Legfelsőbb Bíróság adott engedélyt, nem pedig az alsóbb bíróság, és amikor legalább néhány alsóbb bírósági bírótól támogatást kaptak. Egy további vezető ügyvéd alkalmazása is nagyobb sikerrel jár. "Ki nyer?" .

Ezek a megállapítások arra utalnak, hogy a végső fellebbezést nem lehet elkülönítve érteni. A kereset előzetes bírósági kezelése és az út, ajon az eléri a Legfelsőbb Bíróságot, tartalmaz olyan információkat, amelyek relevánsak a végső kimenetelhez nézve.

Nem bizonyítják, hogy az alsóbb bírósági támogatás a jogi helyességet szabályozza. Az egy további ügyvéddel való kapcsolat sem bizonyítja az ügyvéd alkalmazásának okozokozati eredményét: erősebb erőforrások, az ügy jellemzői és a képviseletről szóló döntések összefüggésbe hozhatók.

Az alkotmányos relevancia azonban egyértelmű. Az autoritatív alkotmányos döntések egy előzetes jogi értékelést, eljárási kiválasztást és szakmai képviseletet foglaló peres eljárásból születnek, valamint a végső döntéshozók preferenciáival együtt.

Rövidebb vizsgálata az ítélet szerkezetéről kibővíti a kutatók által megfigyelhető bírósági intézkedések körét. "The Structure of Supreme Court Judgments: Eleven Ways to Leave One's

Mark" (2013) három döntés kombinációját választja meg: hogy ellenvéleményt kell írni vagy társszerző legyen, illetve egyetértést fejezzen ki egy másik véleménysel.

Tizenegy logikusan lehetséges hozzájárulási formát javasol, és javasolja, hogy a társszerzőség és a kifejezett egyetértés különböző hálózati kapcsolatokként képviselendő. Ez feltárhatná klasztereket, gyakran támogatott bírákat és résztvevőket, amelyek egyébként különálló csoportokat kötnek össze. A hálózati elemzést kutatási irányként javasolják; a cikket nem szabad úgy írni, hogy már bemutatta ezeket a mintákat. "A Legfelsőbb Bíróság ítéleteinek szerkezete".

Fontossága fogalmi. Egy dispozícióhoz való csatlakozás, egy érvelési lánc támogatása és annak megírásának segítése különböző cselekedetek. Egy bináris szavazati változó összeomlik ezeket a különbségeket.

Az alkotmányos doktrína tanulmányainál ez az információveszteség jelentős lehet. A döntő kérdés inkább az, hogy melyik érvelés bír elegendő támogatást, nem pedig az, hogy a többség a felperes javára áll-e.

Kinevezésekkel kapcsolatos kutatása politikai mintát azonosít anélkül, hogy a kinevezést a későbbi engedelmességgel azonosítaná. "A bírák miniszterek kinevezése: politikai előléptetés Angliában, 1880–2005" (2015) feltételes választási modell segítségével hasonlítja össze a fellebbviteli bíróság és a Lordok Házába való előléptetésre jelentkezőket.

A jellegzetes módszertani lépés, hogy minden kinevezést a rendelkezésre álló jelöltkészlethez viszonyítva elemezzenek. Hanretty nem talál előnyt abban, hogy megosztja a Lord Chancellor politikai hovatartozását, de előnyt talál azoknak a bíráknak, akiket korábban a kormányban lévő párt nevezett ki. Kifejezetten megkülönbözteti ezt a kinevezési mintát a bírák előléptetés utáni viselkedésétől. Figyelmeztet arra is, hogy a korlátozott osztályhatások ebben a szakaszban nem zárják ki a jogi pályafutás korábbi társadalmi akadályait. "A bírák kinevezése miniszterek által".

Az alkotmányos következmény az, hogy egy bírói testület létrehozása és későbbi döntéshozatala külön magyarázatokat igényel. A toborzásra gyakorolt politikai befolyás nem automatikusan teremt politikai irányítást az ítéletek felett. Hasonlóképpen, a megfigyelhető pártszavazás hiánya sem bizonyítja, hogy a toborzás politikailag semleges volt.

A felperesekkel és ügyvédekkel kapcsolatos munkája a bírói döntéseket szélesebb szakmai erőforrások eloszlásába helyezi. "Haves and Have-nots before the Law Lords" (2014) megkülönbözteti a felperes státuszát az ügyvédek tapasztalatától. Az 1969–2003 közötti fellebbezéseknél a jelentett státuszelőny a kormányzati szereplők között koncentrálódik; a vállalkozások és egyesületek nem élveznek hasonló előnyt az egyénekekkel szemben. A tapasztaltabb ügyvédek nagyobb sikerrel járnak, még akkor is, ha figyelembe vesszük az ügyvédek számát és korábbi nyerési arányukat. "Rendelkezők és nemlegesek a Law Lords előtt".

A későbbi Legfelsőbb Bírósági kutatás nem mutatta meg ugyanazt az általános kormányzati előnyt az érdemekben. Ez megerősíti az intézmények, időszakok és eljárási szakaszok megkülönböztetésének szükségességét. "Bíróságok az Egyesült Királyságban".

Egy kapcsolódó tanulmány Steven Vaughan-nal, "Patronizáló ügyvédek? Homophily and Same Sex Litigation Teams before the UK Supreme Court" (2017) kimutatja, hogy az azonos neműek

érdekképviseleti csapatai gyakrabban fordulnak elő, mint várták, még akkor is, ha figyelembe veszik a kamarát és a jogi specializációt. A témája a képviselet szervezése, nem pedig az ügyvédek nemének bizonyított hatása az ítéletekre. Hanretty és Vaughan tanulmánya.

Az alkotmányos ítélet szociológiája számára ezek a tanulmányok azt sugallják, hogy a folyamat a bírósági megfontolás előtt kezdődik. A szakmai lehetőségek befolyásolják, ki szerez tapasztalatot, és ki vesz részt érvek bemutatásában a bíróságon.

Hanretty hozzájárulásának eredetisége több kapcsolódó fejlesztésben rejlik.

Először is összehasonlító **megerősítést nyújt a bírói nézeteltérés jelentésére**. Ügyei eltérő értelmezéseket támogatnak, nem pedig azt az egyetemes feltételezést, hogy a stabil szavazócsoportoknak pártblokkoknak kell lennie.

Másodszor, a **specializációt a csúcsszintű ítélethozatal szervező elvének** nevezi. A szakértelem releváns a részvétel, a szerzőség és a nézeteltérés szempontjából, így szélesebb intézményi szerepet kap, mint pusztán a bíró technikai jog megértésének segítése.

Harmadszor, **a folyamat különböző befolyási pontjait választja** el. A hozzáférés, a paneltagság, a szerzőség és a siker különböző eredmények. Egy tényező egy szakaszban számíthat, másikban pedig kevés hatással.

Negyedszer, bemutatja a **szakmai történelem és az intézményi szerepek fogalmainak** fontosságát. Az adminisztratív jogi háttérrel és korábbi akadémikusokkal kapcsolatos eredmények azt mutatják, hogy a jogilag strukturált különbségek politikai hovatartozás mellett vizsgálatot érdemelnek.

Ötödszer, fejleszti az empirikus következtetések fegyelmezését. A becsült pozíciók lényeges értelmezést igényelnek; a látszólagos előrejelző sikerhez benchmark szükséges; és egy politikai szereplő kinevezése egy hipotézis a preferenciákról, nem pedig önigazoló mérés.

Ezek jelentős hozzájárulások, bár az alap statisztikai eszközök nagyrészt korábbi módszertani kutatásokból származnak. Eredetisége elsősorban az új bizonyítékok felépítésére és elemzésére, az intézményi környezetek összehasonlítására és a tesztelt magyarázatokra vonatkozik.

Munkájának korlátai ugyanolyan fontosak annak jelentőségének értékelésében. A kutatás nagy része megfigyeli a publikált viselkedést. Ezért jobban felkészült az ismétlődő minták felismerésére, mint minden magánbeszélgetés, kompromisszum vagy gondolkodásváltozás rekonstruálására. A publikált ítéletben az egyetértés elrejtheti a vitatkozást a megfontolás során.

A megosztott ügyek kiválasztása is számít. Az ilyen ügyek a bírák közötti különbségeket mutatják, de önmagukban nem tudják megmagyarázni az egyhangú döntések teljes skáláját. Egy bíróság a közös lényegi nézeteket a legvilágosabban akkor fejezheti ki, ha senki sem nem vitatkozik egyet.

A mérés további korlátokat hoz be. A "bal–jobb", "tisztelet", "fontosság" és "specializáció" megfigyelhető mutatókká kell fordítani. Ezek a választások védhetőek anélkül, hogy a fogalmakat kimerítenék. Az alsóbb bírósági támogatás például a korábbi bírósági fogadtatás bizonyítéka, nem pedig a jogi érdemek közvetlen mértéke.

Több jelentett kapcsolat megfigyelésre irányul. Szokatlan esetekre kiválaszthatók szakértők; fontos ügyek nagyobb bizottságokat kaphatnak; leleményes pereskedők különböző jogi csapatokat állíthatnak össze. Ezek a minták megvilágítják az intézményi szervezetet, de ok-okozati hatásaik gondos azonosítást igényelnek.

Végül sem pártpolitikai megosztottság, sem annak hiánya nem dönti el az alkotmányfelülvizsgálat legitimitását. Egy bíróság kiterjedt szakpolitikai döntéshozási hatalmat gyakorolhat közös szakmai feltételezések révén, míg egy másik nyílt ideológiai nézeteltérést mutathat viszonylag szűk joghatósági határokon belül.

Összehasonlítva Alan Paterson munkáival a megközelítések kiegészítőek. Paterson rekonstruálja, hogyan hoznak létre bizonyos interakciók kollektív ítéleteket; Hanretty azt vizsgálja, hogy megfigyelhető mintázatok visszatérnek-e az ügyekben, bírókban és bíróságokon keresztül. Együtt támogatnak egy gazdagabb vizsgálatot az alkotmányos ítéletről: **kinek a szakértelmét ismerik el, mely nézeteltérések válnak láthatóvá, ki irányítja az indokok megfogalmazását, és milyen intézményi körülmények között válnak politikai különbségek politikai következményekké.**

Donald R. Songer és társai elemzése

Donald R. Songer központi hozzájárulása az volt, hogy a bírói döntéshozatalt olyan folyamatként magyarázza, amelyet jogi szabályok, bírói preferenciák, intézményi elrendeződések, kollégák és a pereskedők erőforrásai közösen formálnak. Számos együttműködővel végzett munkája különösen értékes, mert teszteli ezeknek a hatásoknak a kapcsolatait a bíróságokon és az idők során. Fontos megállapításokat is tartalmaz, amelyek kizárólag ideológiai magyarázatot nyújtanak az ítélethozatalról.

Az előzetes különbség számít. Songer széles körben **tanulmányozta a fellebbviteli eljárásokat**, beleértve az alkotmányi, törvényi, közigazgatási, büntető- és magánjogi vitákat is. Alkotmányos döntéshozatali kutatása tehát két összetevőből áll: olyan tanulmányok, amelyek közvetlenül vizsgálják az alkotmányos jogokat és precedenseket, valamint szélesebb körű tanulmányokat, amelyek az alkotmányos ítélethozatal intézményekét magyarázzák meg. Az egész fellebbviteli eljárás megállapításait nem szabad automatikusan kizárólag alkotmányos ügyek megállapításaként kezelni.

Véleményem szerint legeredetibb hozzájárulásai öt összekapcsolt kérdést érintenek: hogyan befolyásolják az alkotmányos precedensek az alsóbb bíróságokat; hogyan jutnak az ügyek olyan bíróságokba, amelyek átalakíthatják az alkotmányjogot; hogyan működik az ideológia jogi és kollégiumi korlátok mellett; hogyan befolyásolják a peres felek erőforrásai az ítélethozatalt; és hogyan változtatják meg az igazságszolgáltatási intézmények változásai az alkotmányos napirendet.

Songer segített kiépíteni azokat az empirikus alapokat, amelyek szükségesek a kérdések rendszerszintű tanulmányozásához. Az Egyesült Államok Fellebbviteli Bíróságainak adatbázisának vezető kutatójaként egy olyan forrást dolgozott ki, amely hosszabb távú elemzésre készült, véletlenszerű mintákkal 1925-ig nyúlva vissza. Eredeti változata végül 1925 és 1996 közötti időszakot fedett le. Egy külön komponens kapcsolta össze a fellebbviteli ügyeket, amelyeket később a Legfelsőbb Bíróság átvizsgált, a Legfelsőbb Bíróság adatbázisával. Ez lehetővé tette a bírói szintek közötti kapcsolatok vizsgálatát, ahelyett, hogy minden bíróságot külön vizsgálnának. Hivatalos adatbázis leírás.

Stacia L. Haynie, Reginald S. Sheehan, valamint C. Neal Tate közösen fejlesztette ki a **Legfelsőbb Bíróságok Igazságügyi Adatbázisát** is. Ez az országok közötti változókat egyesítette az adott igazságszolgáltatási rendszerekre jellemző változókkal, beleértve az egyéni szavazási és véleményírási viselkedést. Lefedése Ausztrália, Kanadát, Indiát, a Fülöp-szigetek, Dél-Afrika, az Egyesült Királyság, az Egyesült Államok és több afrikai joghatóságot is

magában foglalta. A lefedettségi időszakok és mintavételi elrendezések országonként eltértek. Legfelsőbb Bíróságok Igazságszolgáltatási Adatbázisa.

Ennek az infrastruktúrának a szellemi jelentősége jelentős. Egy alkotmányos szakértő, amely mérföldkőnek számító ítéletekből dolgozik, megfigyeli az igazságszolgáltatási tevékenység egy magasan kiválasztott részét. Songer megközelítése lehetővé teszi annak felderítésére, hogy megmaradja-e egy látszólagos minta a rutinszerű döntések, különböző korszakok és intézményi környezetek vizsgálata után.

Ezek az adatbázisok önmaguk is eredeti kutatási hozzájárulások: olyan információkat hoztak létre, amelyek korábban nem léteztek összehasonlítható, újrahasználható formában. Emellett lehetővé tették a későbbi kutatók számára, hogy megkérdőjelezzék alkotóik következtetéseit.

A bírói hierarchiáról szóló munkája megmutatja, hogyan létezhet együtt az alkotmányos hatalom és az alsóbb bírósági mérlegelés. Az alapító tanulmány Donald R. Songer, Jeffrey A. Segal és Charles M. Cameron "Az igazságszolgáltatás hierarchiája: A főügynök modell tesztelése a legfelsőbb bíróság–körzeti bíróság interakciók" (1994) című műve.

Az 1961–1990 közötti kutatás-lefoglalási döntéseket felhasználva vizsgálták, hogy a fellebbviteli bírák reagálnak-e a Legfelsőbb Bíróság politikájára, miközben hagynak helyet saját preferenciáiknak. Kombinált statisztikai modelljük 1 041 megfigyelést tartalmazott, és független összefüggéseket talált az eredmények és jogilag releváns tények, a Legfelsőbb Bíróság politikai változása és a körzeti testület ideológiája között.

A megkülönböztető megállapítás a **hierarchikus reagálás és az ideológiai mérlegelés** együttélése. Az alsóbb bíróságok sem mechanikailag nem ismételték meg a felsőbb bírósági eredményeket, sem teljesen autonóm döntéshozókként.

A szerzők egy fontos bizonyítéki korlátot is felismertek: eredményeik nem tudták megállapítani, hogy a válaszkészség a visszafordítástól való félelemből vagy belső kötelezettségekből fakad-e, hogy követni a precedenteket. A tényleges visszafordítások túl ritkák voltak ahhoz, hogy meggyőzően azonosítsák ezt a mechanizmust. Eredeti cikk.

Az alkotmányelmélet szempontjából ez azt sugallja, hogy egy alkotmányos szabály gyakorlati jelentése a bírák ismétlődő alkalmazásából fakad, akik korlátozottak maradnak, de értelmezési választásokat tartanak fenn. Ezeknek a választásoknak a bírói hierarchiában való eloszlása az alkotmányjog magyarázatának részévé válik.

Különösen fontos felfedezés az volt, hogy az alkotmányos precedensnek való megfelelés és annak hatása a peres kimenetelekre különböző dolgok. Songer és Reginald S. Sheehan ezt a megkülönböztetést vizsgálták a "Supreme Court Impact on Compliance and Outcomes: *Miranda* and *New York Times* in the United States Courts of Appeals" (1990) című művében.

Összehasonlították az alsóbb bíróságok válaszait a *Miranda kontra Arizona* és *a New York Times kontra Sullivan* ügyekkel. Hasonlóan magas doktrinális megfelelést jelentettek, de eltérő hatásokat mutattak a győztesekre: a rágalmazás vádlottak a *New York Times* után sikeresebbek lettek, míg a büntetőeljárás vádlottak nem tapasztaltak statisztikailag szignifikáns növekedést a Miranda után vizsgált vallomás ügyekben. Tanulmány és publikáció részletei.

Ez különösen hasznos hozzájárulás az alkotmányos ítélethozatal értékeléséhez. Három kérdést kell különválasztani:

- Elismeri az alsóbb felsőbb bíróság az alkotmányos szabályt?
- Hogyan értelmezi és alkalmazza ezt a szabályt?
- Megváltoztatja a kérelem a sikeres igények elosztását?

Egy jogvédő precedens nem feltétlenül eredményez egyértelmű növekedést a felperesek győzelmeiben. Ezzel szemben a változatlan győzelmi arány önmagában nem mutat igazságszolgáltatási ellenállást. A viták, a peres eljárások kiválasztása és a bíróságon kívüli magatartás változásai bonyolíthatják a kapcsolatot.

Songer és munkatársai bevonták a peres fellebbviteli fellépést a bírói felügyelet magyarázatába. Az "An Empirical Test of the Rational-Actor Theory of Litigation" (1995) című művében Songer, Cameron és Segal 752 ellenséges fellebbviteli döntést vizsgáltak büntető vádlottakat és keresés-lefoglalási kérdéseket érintettek. A vádlottak 312 ügyben kértek felülvizsgálatot a Legfelsőbb Bíróságtól.

A visszavonás becslések és a fellebbviteli ellenvélemény jelenléte előrejelzést adott a kérelmezésnek. A szegénység mérsékelt negatív összefüggést mutatott a felülvizsgálat igénybevételével. Ennek ellenére a modell előrejelző pontosságának javulása korlátozott volt, és a szerzők nem állították, hogy részletesen magyarázták volna a fellebbviteli pereket. Eredeti cikk.

Az eredeti felismerés az, hogy a precedens működése részben a peresek döntéseitől és képességeitől függ. Egy felsőbb bíróság önként nem javíthatja ki minden lehetséges eltérést. A felek határozzák meg, mely állítólagos hibák válnak korrekcióra alkalmasakká.

Ez összekapcsolja az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést az alkotmányos hatalommal: az egyenlőtlen képesség a fellebbezés folytatására befolyásolhatja, hogy mely alkotmányos kérdések kerülnek el a tekintélyes döntéshozóhoz.

Cameron, Segal és Songer ezt a beszámolót kiterjesztették a **"Stratégiai ellenőrzés a politikai hierarchiában" (2000) című** művében. Formális modelljük és elemzésük a Burger Bírósághoz intézett keresési és lefoglalási kérelmekről azt vizsgálta, hogyan azonosítja egy korlátozott felülvizsgálati képességgel rendelkező Legfelsőbb Bíróság azokat a döntéseket, amelyek figyelmet érdemelnek.

A modell jelként kezeli az alsóbb bírósági eredményeket, az ügy jellemzőit és az alsóbb bírósági bírákról szóló információkat. Előrejelzései aszimmetrikusak: egy konzervatív felsőbb bíróságnak más okai vannak arra, hogy a liberális és konzervatív alsóbb bírósági eredményeket vizsgálja. Az empirikus minták széles körben alátámasztották ezt a szelektív felülvizsgálati beszámolót. Eredeti cikk.

A hozzájárulás magyarázatot ad arra, **hogyan kerül be az információ az átvizsgálandó ügyek kiválasztásába**. Önmagában nem bizonyítja, hogy az alsóbb rangú bírák stratégiailag döntenek az ügyeket a visszavonulás elkerülése érdekében. Ezek egymáshoz kapcsolódó, de különálló állítások.

A hierarchia bonyolultabbá válik Susan B. Haire, Stefanie A. Lindquist és Songer **"Fellebbviteli Bíróság Felügyelete a Szövetségi Igazságszolgáltatásban" (2003) című művében**. Az 1971 és 1999 közötti polgári jogi döntéseket tanulmányozva vizsgálták azokat a körzeteket, amelyek kerületi bíróságokat vizsgáltak, miközben maguk a Legfelsőbb Bíróság felügyelete alatt működtek. Az ideológiai egyetértés segített magyarázni a felülvizsgálati eredményeket; a kerületi bíró döntése az adott bíró preferenciáival szemben szintén megerősítő információkat szolgáltathatott. A kiadó beszámolója.

Ez egy intézményi kettős szerepet jelöl: egy köztes fellebbviteli bíróság felügyeli az alsóbb bíróságokat, miközben egy felette lévő bíróságra reagál. Döntéshozatala nem érthető meg kizárólag a saját bírák preferenciáival.

Későbbi közös munkája megmutatta a bírói intézkedések fontosságát, amelyeket a kutatások gyakran kihagytak. Ali S. Masood és Songer "Reassessing the Implications of Decision-Making Models: The Role of Summary Decisions in US Supreme Court Analysis" (2013) című művében a Bíróság 1995 és 2005 közötti összefoglaló döntéseit vizsgálta.

Adathalmazuk 1 582 határozatot tartalmazott, amelyek közül 1 481 felülvizsgálatot, az ítélet hatályosítását és visszautasítását adta – ezeket általában GVR-nek nevezik. Nem találtak alátámasztást ezen a területen arra, hogy egy konzervatív bíróság túlnyomórészt megzavarná a liberális alsóbb bírósági döntéseket, vagy hogy a bírák politikai preferenciái erősen magyaráznák minden felülvizsgálatot engedélyező döntést.

Értelmezésük hangsúlyozta a Bíróság aggodalmát azzal, hogy az alsóbb bíróságokat megfelelő jogi elvek alapján újraértékeljék az ügyeket. A GVR azonban nem bizonyítja, hogy a kedvezményezett végül nyerne az újragondolás után. Szerző által feltöltött eredeti cikk.

Ez a megállapítás módszertani és lényegi szempontból is fontos. Az összefoglaló határozatok kizárása hiányos képet adhat a bírói motivációkról és arról, hogyan kezelik az alkotmányos doktrínát.

Masood, Benjamin J. Kassow és Songer később megvizsgálták **a "Legfelsőbb Bíróság precedense a bírói hierarchiában" (2017)** című tanulmányt. Megállapították, hogy az összefoglaló döntések, amelyek kifejezetten hivatkoznak korábbi, teljesen érvelt precedensekre, növelték az alsóbb bíróságok alkalmazását ezekhez a precedensekhez. Eredeti tanulmány.

További felismerés az, hogy a precedensbeli befolyás a folyamatos kommunikáción múlik. Az alkotmányos ítélet hatalmát a későbbi bírói tevékenység erősíti; hatása nem merül ki az eredeti bejelentés során.

Songer kanadai kutatása az alkotmányos átalakulást az intézmény és annak nyilvántartásának változásán keresztül magyarázza. A *The Transformation of the Supreme Court of Canada: An Empirical Examination* (2008) című műve bírói interjúkat ötvözött több mint 3000 döntés elemzésével.

Vizsgálta, hogyan fejlődött a bíróság egy olyan intézményből, amely nagyrészt magánjogi vitákkal foglalkozott, egy kiemelkedőbb döntéshozó bírósággá. Két változás különösen fontos: a 1975-ös megnövelt ellenőrzés a tárgyalás felett, valamint a Kanadai Jogok és Szabadságok Chartájának későbbi elfogadása. A könyv a napirend kialakítását, döntéshozatali eljárásokat, az

összesített eredményeket, az egyéni szavazásokat és az egyhangotást vizsgálja. Könyv- és fejezetleírások.

Jelentősége abban rejlik, hogy több lehetséges alkotmányos változási forrást választ el. Egy bíróság láthatóbbá válhat politikaivá, mert hatalma változik, mert különböző ügyeket választ, személyzete változik, vagy mert az alkotmányjog új peres alapokat teremt.

Ezeket a magyarázatokat nem szabad egyetlen állításba tömöríteni, miszerint a bírák aktívabbak lettek.

A legközvetlenebb folytatás Songer, Susan W. Johnson és Jennifer Barnes Bowie **"Do Bills of Rights Matter?" című műve. (2013)** . Idősorozat-elemzésük a kanadai bíróság napirendjének változásainak versengő magyarázatait vizsgálta: Charta elfogadása, bírói ideológia, ügyiratok ellenőrzése és a jogi perekhez rendelkezésre álló szervezeti támogatás.

Jelentős és statisztikailag jelentős Chartához kapcsolódó változásokat találtak mind a jogi, mind az alkotmányos kérdések napirendjében. A docket control hatásai eltérő voltak a modellek között, míg a támogatói struktúra magyarázata vegyes támogatást kapott. Eredeti folyóiratcikk.

Az újdonság empirikus tesztje volt a versengő magyarázatokra, amelyeket gyakran alkotmánytörténet vagy intézményi érvelés útján terjesztettek elő. Az eredmény alátámasztja a formális alkotmánymódosítás fontosságát. A megfelelő terjedelmei azonban a **bírói figyelem és a napirend** összetétele: nem közvetlenül biztosítja a jogok jobb élvezetét a társadalomban, vagy nem egyenlő módon nagyobb sikert a kérelmezők számára.

Ez a kutatás egy lényegi tudományos nézeteltéréshez is tartozik. **Raul A. Sanchez Urribarri, Susanne Schorpp, Kirk A. Randazzo és Songer a "Explaining Changes to Rights Litigation" (2011) című művében összehasonlították a felsőbírósági jogi pereskedésekben bekövetkezett változásokat a common law demokráciák között. Az időbeli hatások modellezése után az intézményi változások és az ideológia magyarázták a jogokra való figyelem eltérését, míg a támogatói struktúrák bővítése nem magyarázta a megfelelő növekedéseket.** Eredeti cikk.

Charles R. Epp válaszolt, hogy támogatói szerkezeti érve egy **szükséges** feltételt érint a tartós jogperekhez, amely eltér a szerzők által vizsgált közvetlen marginális kapcsolattól. Epp válasza.

Az elemző tanulság fontos: egy tényező lehetővé teheti az alkotmányos pereskedést anélkül, hogy minden további éves volumenváltozást magyarázana meg. A nézeteltérés élesítette a szakterület megértését arról, hogy valójában mit jósolnak meg a különböző elméletek.

Songer igazságügyi háttérrel kapcsolatos kutatásai az ideológiát specifikusabbá és történelmileg is összefüggőbbé teszik. Sue Davis-szel és Susan Haire-vel együtt tesztelte a nemekkel kapcsolatos versengő elvárásokat a "A Reappraisal of Diversification in the Federal Courts" (1994) című művében.

Nem találtak férfi–női különbséget a vizsgált obszcenitás vagy büntető keresés-lefoglalási ügyekben, de a női bírák jelentősen liberálisabbak voltak a foglalkoztatási diszkriminációval kapcsolatos ügyekben. Eredeti eredmények.

Ez egyszerre minősítette az egyetemes állítást, miszerint a nők másként ítélkeznek, mind azt az egyetemes állítást, hogy a nem számít. A kapcsolat attól függött, hogy az elbírálás tárgya volt. Ráadásul a foglalkoztatási diszkriminációval kapcsolatos peres eljárások is tartalmazzák a törvényi igényeket is, így az eredményt nem szabad kizárólag alkotmányosnak bemutatni.

Susan J. Tabrizivel együtt Songer egy másik igazságszolgáltatási értékforrást vizsgált a **"The Religious Right in Court" (1999) című művében**. Az 1970 és 1993 közötti állami legfelsőbb bírósági döntésekben az evangéliumi bírák konzervatívabbak voltak, mint a halálbüntetés, nemi megkülönböztetés és obszcenitás ügyekben vizsgált más vallási csoportok. A vallási hovatartozás információt szolgáltat a bírói értékekről a pártalapú hovatartozáson túl. Eredeti eredmények.

A hozzájárulás az volt, hogy kiterjesszék az igazságszolgáltatási preferenciák empirikus megértését a pártcímkéken túl. Ez továbbra is megfigyelő megállapítás: a tartozás nem bizonyítja, hogy vallási oktatás vagy tudatos teológiai érv egyéni ítéletet váltott ki.

Songer és Susan W. Johnson **kanadai személyi attribútum-tanulmánya (2007) az** 1949 és 2000 között megjelent összes nem egyhangú Legfelsőbb Bírósági döntést vizsgálta. Egy korábbi modellt kiterjesztve azt találták, hogy bizonyos viszonyok a bírói jellemzők és a szavazás között történelmileg feltételesnek tűntek. A bírósági irányítás változásai megváltoztatták azokat az eseteket is, amelyekben a bírói viselkedést megfigyelték. Eredeti tanulmány.

Ez azt jelenti, hogy egy jellemző előrejelző értéke részben az intézmény munkájától függ. Egy bírói korszakra kidolgozott modell nem feltételezhető, hogy egy másikat magyaráz.

Hasonlóképpen, Matthew E. Wetstein, C. L. Ostberg, Songer és Johnson **"Ideological Consistency and Attitudinal Conflict" (2009) című műve jelentős** ideológiai szavazást talált Kanadában, de összetettebb mintákat mutatott a gazdasági, büntető és polgári szabadságjogi viták között, mint ahogy egyetlen általános ideológiai megjelölés sugallja. Összehasonlító tanulmány.

Az alkotmánykutatás esetében ez óvva az igazságszolgáltatási preferenciákat minden jogkonfliktusban azonosnak kell kezelni. Egy bíró gazdasági szabályozás, büntetőeljárás és polgári szabadságjogok terén alkotott álláspontjai olyan módon kombinálódhatnak, amelyeket egyetlen ideológiai rangsorolás elhomályosít.

Az egyik legerősebb korrekciója a hagyományos igazságügyi viselkedési kutatásokkal szemben az egyhangúsággal kapcsolatos. Songer és Julia Siripurapu "The Unikumous Decisions of the Supreme Court of Canada as a Test of the Attitudinal Model" (2009) című művében egy jelentős kiválasztási problémát tárgyalt: a tanulmányok megosztott esetekre koncentráltak, bár a Bíróság hivatalos döntéseinek közel háromnegyede egyhangú volt a vizsgált kontextusban.

Tíz jelenlegi vagy friss bíróval készített interjúkra támaszkodva a szerzők versengő elvárásokat dolgoztak ki a bírói beszámolók és a hozzáállás modell alapján. Empirikus teszteik jelentősen nagyobb támogatást nyújtottak a bírák egyhangúságról szóló magyarázatához. Eredeti tanulmány.

Ez nem bizonyítja az ideológia hiányát. Megállapítja, hogy egy olyan elmélet, amely sikeresen magyarázza a nézeteltérést, nem szabad automatikusan elegendő magyarázatként kezelni a megállapodás magyarázatát.

Módszertani eredetisége is fontos. Az interjúkat a teszteléshez szükséges javaslatok generálására használták, nem pedig pusztán tekintélyes bírói önleírásként fogadták el.

A társkérdést – miért osztanak meg a bíróságok – **Songer, John Szmer és Johnson vizsgálták a "Magyarázva a dissident a Legfelsőbb Bíróság Bíróságáról" (2011)** című művében. Elemzésük független szerepet azonosított a politikai konfliktus, intézményi struktúra, jogi kétértelműség és a főbíró vezetési stílusa számára. Eredeti tanulmány.

A megkülönböztető hozzájárulás az, hogy a nézeteltérést olyan kimenetelként kezeljük, amely saját magyarázatot igényel. Az alapvető preferenciák közötti különbségek nem jelentenek meg automatikusan közzétett nézeteltérést. Az intézményi elrendezések, a jog bizonytalansága és a vezetés segítenek meghatározni azok kifejezését.

Songer, Johnson, Ostberg és Wetstein ezeket a kérdéseket a ***Law, Ideology, and Collegiality: Judicial Behavior in the Supreme Court of* Canada (2012)** című művében hozták össze. A könyv bizalmas interjúkat, 1970–2005 közötti döntéseket és többféle bírói orientáció mérési megközelítését ötvözi a vizsgálatot, hogyan léteznek együtt ideológiai különbségek kiterjedt egyetértéssel. Könyv- és fejezetleírások.

Értéke az egyéni szavazás integrációja a kollektív bírói munkával. A releváns magyarázat tárgya a bíró álláspontja és az intézmény képessége arra, hogy tekintélyes ítéletet hozzon.

Közös kutatásai a fellebbviteli bíróságok munkafolyamataiban is beléptek. Jennifer Barnes Bowie, Songer és John Szmer *The View from the Bench and Chambers: Investining Judicial Process and Decision Making on the U.S. Courts* of Appeals (2014) című művét kvantitatív elemzést és bírókkal és ügyvédekkel készített interjúkat ötvözött.

A könyv a végleges döntés körüli lépéseket vizsgálja: előzetes eljárásokat, szóbeli érvelést, véleménykiosztást, konferenciákat, szövegszerkesztést, jegyzői részvételt, informális bírói interakciót és különálló véleményeket. Kifejezetten összehasonlítja a bírák beszámolóit az empirikus politikatudomány magyarázataival. Kiadói leírás, fejezetleírások.

Eredeti hozzájárulása részletes információk a fellebbviteli ítéletek kikészítéséről, kiegészítve a terület erősebb meglévő ismereteit a végső szavazásokról.

Az alkotmányos döntés esetén alapvető a különbség a döntés eldöntése és az indokok megalkotása között. Az egyezség, hogy egy felperesnek nyernie kell, nem feltétlenül jelenti a megállapodást az alkotmányos szabályról, annak szélességéről vagy annak jövőbeli ügyekre való alkalmazásáról. Ezért szükséges a véleményalkotás megértése az alkotmányos doktrína megalkotásának megértéséhez.

Az ügyintézők jelenléte vagy az informális beszélgetés önmagában nem tekinthető bizonyítékként arra, hogy a bírák átadják az irányítást a döntések felett. Azonosítja a folyamatokat, amelyeken keresztül befolyás alakulhat ki; ennek a befolyás irányának és mértékének meghatározásához további bizonyítékokat igényel.

Songer peres források terén végzett munkája megmagyarázza, miért számít a felek személyazonossága, miközben egyszerű állításokat is kialakít, hogy a hatalmas felek mindig győznek. Nem ő alkotta meg Marc Galanter ismétlődő elméletét. Hozzájárulása az volt, hogy tesztelte, kibővítse és azonosítsa a mechanizmusokat benne.

A "A 'Haves' előrejönnek az idő múlásával?" című művében. (1999) , Songer, Sheehan és Susan Brodie Haire 1925 és 1988 között vizsgálták a fellebbviteli pereskedést. A szervezetileg erősebb, ismétlődő szereplők tartós előnyökkel rendelkeztek a publikált döntésekben, még a panel ideológiájának figyelembevétele után is. A szövetségi kormány különösen sikeres volt. Eredeti cikk. Az eredeti információ ennek a mintának a hosszú történelmi időszakon át tartósságáról szólt. Fontossága abban rejlik, hogy megmutassa: a pereskedésben az egyenlőtlenségek nem redukálhatók egy adott bírói generáció preferenciáira.

Ennek ellenére **Sheehan, William Mishler és Songer Legfelsőbb Bírósági tanulmánya (1992)** egy minősítést eredményezett. A Warren, Burger és a korai Rehnquist bíróságok tíz pártkategóriáját vizsgálva megállapították, hogy a sikerkülönbségek nem következetesen kedvezték a jobban megalapozott kategóriákat. A Bíróság ideológiai összetételének változásai nagyobb magyarázó jelentőséggel bírtak. Eredeti tanulmány. Ezek a tanulmányok együtt az intézményesen differenciált magyarázatot támogatnak. Az erőforrás-előnyök bizonyos ügyek kiválasztásának és elbírálási rendszerein belül működnek; megfigyelt jelentőségük nem feltétlenül azonos a középszintű és felsőbb bíróságokon.

Egy későbbi tanulmány konkrétabbá tette a mechanizmust. **Szmer, Songer és Bowie "Party Capability and the US Courts of Appeals" (2016) című művét** kvantitatív bizonyítékokat több mint hatvan fellebbviteli bíróval készített interjúkkal ötvözött. Megállapították, hogy a visszatérő szereplők jobb ügyvédeket alkalmaznak, és ezek az ügyvédek önállóan hozzájárultak a sikerhez. A kapcsolatok megmaradtak, miután ideológiát ellenőriztek. Eredeti tanulmány.

Ez előrehalad a magyarázatot a pártstátusz és a siker közötti összefüggéstől ahhoz, hogy elmagyarázza, hogyan válnak a szervezeti erőforrások hatékony jogi képviseletté.

Az alkotmányos peres eljárások esetében az a következtetés, hogy a bírák előtt bemutatott érvek és iratok részben az egyenlőtlen szakmai képesség termékei. Az alkotmányos döntéshozatal a bírói mérleg előtt kezdődik.

Amicus kutatása mind a szervezett beavatkozás lehetőségeit, mind korlátait tárja fel. A "Érdekcsoportok sikere a bíróságokon: amicus részvétel a Legfelsőbb Bíróságon" (1993) című művében Songer és Sheehan párosították az ügyeket, hogy összehasonlítsák a támogatott felpereseket egyébként összehasonlítható és amicus támogatás nélküli hasonló felperesekkel. Elemzésükben nem találtak bizonyítékot arra, hogy az ilyen támogatás jelentősen növelte volna a siker valószínűségét. Eredeti tanulmány.

A módszertani hozzájárulás maga az összehasonlítás volt. Azt vizsgálni, hogy a támogatott peresek gyakran nyernek, nem elég: a szervezetek olyan ügyeket választhatnak, amelyek már erős kilátásokkal bírnak. Más minta jelent meg **Songer, Ashlyn Kuersten és Erin Kaheny "Why the Haves Don't Always Come Out Ahead" (2000) című művében**. Georgia, Észak-Karolina és Dél-Karolina legfelsőbb bíróságainak tanulmányozása során megállapították, hogy a hátrányos helyzetű felperesek, akik amicus támogatást kapnak, jelentősen sikeresebbek, mint a hasonló támogatatlan pereskedők. A csoporttámogatás semlegesítette az erősebb felek szokásos előnyét elemzésükben, miközben viszonylag keveset adott a már ismétlődő játékos

előnyökkel rendelkező felek sikeréhez. Eredeti tanulmány. Ezek az eredmények olyan feltételeket azonosítanak, amelyek között a szervezett jogi segítségnyújtás ellensúlyozhatja az egyenlőtlenséget. Nem bizonyítják, hogy az amicus brief benyújtása mindig sikert hoz, és hogy az eredmények minden bíróságra általánossá válnak. A Legfelsőbb Bíróság és az állami bírósági tanulmányok közötti különbségek a lényegi tanulság részei.

A kutatás eredetiségét leginkább az empirikusan láthatóvá tett különbségek alapján értékelik. Az alábbi táblázat összefoglalja a fő hozzájárulásainak értelmezésemet.

Kérdés	**Songer és munkatársai jellegzetes hozzájárulása**
Hogyan működik az alkotmányos hatalom?	Bizonyították, hogy a felsőbb bíróságokra való reagálás együtt létezhet az alsóbb bíróságok ideológiai mérlegelésével.
Mi számít a precedens hatásának?	Megkülönböztetett doktrinális megfelelőség a peres eredmények változásaitól.
Hogyan válik lehetővé a bírói felülvizsgálat?	A peres felek fellebbezési döntéseit és az ügyek információs kiválasztását integrálták.
Mely döntések tartoznak az ítélkezési elméletbe?	Megmutatta az egyhangú ügyek és az összefoglaló döntések fontosságát, amelyeket gyakran kizárnak az elemzésből.
Miért tágul egy alkotmányos napirend?	Tesztelte az alkotmánymódosítást, a bírósági irányítást, az ideológiát és a peres támogatást versengő magyarázatként.
Hogyan születnek a kollektív ítéletek?	Összekapcsolta a szavazási mintákat az intézményi eljárásokról, a vázlatkészítésről és a kollégiumi interakciókról.
Miért nyernek az erősebb pártok?	Azonosította a jogi képviseletet mint mechanizmust, miközben a bíróságok közötti eltérést mutatta.
Képesek a gyengébb pártok leküzdeni a hátrányokat?	Olyan helyzeteket találtunk, ahol a szervezett amicusok kiegyensúlyozzák az ismétlődő játékosok előnyeit.

Több korlátnak is központi szerepet kell tartania a munkásságának értékelésében.

Először is, a bizonyítékok nagy része megfigyelés. A statisztikai kontrollok javítják az összehasonlításokat, de nem azonosítják automatikusan az ok-okozatot. Ügyvédek, érdekcsoportok, peres felek és bíróságok választják ki az ügyeket; ez a választás befolyásolhatja a kutatók által megfigyelt kapcsolatokat.

Másodszor, a bírói ideológiát gyakran közvetetten mértéklik. A kinevező párthoz kötődés, a társadalmi háttér és a becsült szavazati orientációk különböző dolgokat foglalnak magában. Egyik sem szabad közvetlen megfigyelésként kezelni egy bíró magánmotivációját.

Harmadszor, a vizsgált eredmény számít. Egy szavazási modell, egy ellenvélemény modellje, egy esetválasztási modell és egy precedens hivatkozási modell magyarázza a különböző jelenségeket. Egy megállapítás egy területen nem automatikusan teremt mechanizmust egy másik területen.

Negyedszer, a közzétett vélemények hiányos képet nyújtanak az igazságszolgáltatási tevékenységről. Sem egy publikált ügymintá, sem a legfelsőbb bírósági döntések adatbázisa nem képviseli az összes vitát, az elutasított igényt vagy minden következményes eljárási döntést.

Ötödszer, az interjúk olyan információkat szolgáltatnak, amelyeket az ítéletek nem tudnak megadni, de visszatekintő rekonstrukciónak és szakmai önbemutatásnak vannak kitéve. Legerősebb alkalmazásuk független bizonyítékokkal együtt történik – például Songer munkájában, amely az egyhangúság igazságszolgáltatási magyarázatainak tesztelését végzi.

Végül, ezeknek a megállapításoknak a speciális európai alkotmánybíróságokhoz történő áthelyezése intézményi különbségekre figyelést igényel. Az ügyek elosztása, a jelentéstevők hatáskörei, bírói karrierstruktúrák, elfogadhatósági eljárások és a külön véleményeket szabályozó szabályok jelentősen megváltoztathatják a közjogos fellebbviteli bíróságokon azonosított mechanizmusokat. Songer kutatási keretet biztosít ezeknek a különbségeknek a vizsgálatához; eredményei nem szüntetik meg a vizsgálat szükségességét.

A tartós olvasáshoz négy könyv adja a legvilágosabb utat ezen a kutatási programon:

- **Songer, Sheehan és Haire, *Folytonosság és változás az Egyesült Államok Fellebbviteli* Bíróságain (2000):** a fellebbviteli ítéletek történelmi tanulmánya. Megjelenési feljegyzés.
- **Songer, *The Transformation of the Supreme Court of* Canada (2008):** intézményi fejlődés, alkotmányos változás és az igazságszolgáltatási napirend.
- **Songer, Johnson, Ostberg és Wetstein, *Jog, ideológia és kollegialitás* (2012):** egyéni preferenciák, kollektív döntéshozatal és egyhangúság.
- **Bowie, Songer és Szmer, *The View from the Bench and Chambers* (2014):** a belső folyamatok, amelyeken keresztül a fellebbviteli döntések és vélemények születnek.

Az alkotmányos ítélet konkrét tanulmányozásához ezek a könyvek a leghasznosabbak, ha a *Miranda* és *a New York Times*, a bírói hierarchia, az egyhangú kanadai döntések, az Charter-rel kapcsolatos napirendváltás és a Legfelsőbb Bíróság összefoglaló döntései mellett olvassák őket. Ezek a tanulmányok a legvilágosabban bemutatják, hogy Songer képes a bírói hatalomról szóló széles körű állításokat különálló, tesztelhető kérdésekké alakítani.

Emmett Macfarlane elemzése

Emmett Macfarlane jellegzetes hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletet intézményi folyamatként magyarázza: hogyan alakítja a bírák felelősségeikről, a bírói munka szervezéséről és a kormányzati ágaktól való kapcsolatai alkotmányos döntéseket. Kutatása összekapcsolja az ítéletek megalkotását a bíróságon belül azzal, hogy azok későbbi kormányzati eszközként működnek.

Fő helyszíne a Kanadai Legfelsőbb Bíróság. Megállapításai egyes része általánosságban a fellebbviteli munkára vonatkozik; mások kifejezetten az alkotmányos ítélethozatalra vonatkoznak. Fontos továbbá háromféle hozzájárulást megkülönböztetni tudományos munkájában: az eredeti interjú bizonyítékai a bírói gyakorlatokról, a törvényhozási válaszok empirikus vizsgálata, valamint az alkotmányos érveléssel kapcsolatos értelmező érvek. Ezek különböző típusú ismereteket biztosítanak, és különböző szintű bizalmat érdemelnek.

Az alap a bírói szerepről szóló, történelmi-intézményi értelmezése. *A Governing from the Bench: The Supreme Court of Canada and the Judicial* Role (2013) című művében Macfarlane három összefüggő dimenziót vizsgál a bírói önértelemben:

- A Bíróság megfelelő intézményi felelőssége, beleértve azokat a kérdéseket, amelyeket döntésre kell helyeznie, és milyen információkat kell figyelembe vennie.
- Az egyéni bíró felelősségei a kollektív bíróságon belül, beleértve az együttműködést, függetlenséget, vezetést és konszenzust.
- Az igazságszolgáltatás kapcsolata a törvényhozásokkal, kormányzatokkal és társadalommal.

Az alapkutatás **28 bizalmas interjút foglalt magában 2007–2008 között: öt hivatalban lévő vagy volt bíró, huszonegy volt ügyintéző és két vezető munkatársa**. Az ügyintézők 1979 és 2005 között tizenhárom bírónak dolgoztak. Az interjúkat ítéletek, bírói írások, életrajzok és meglévő kutatások egészítették ki.

Macfarlane ezt kifejezetten úgy mutatja be, mint megközelítést arra, hogy azonosítsák, mikor számítanak jogi, ideológiai és stratégiai szempontok, nem pedig egy új előrejelző modellként, amely kiszorítja az összes versengő magyarázatot. Eredetisége abban rejlik, hogy a bírói szerepek fogalmait integrálja a részletes intézményi vizsgálatba. *A bírósági irányítás*, bevezetés és módszertan.

Az itt érdemes elemző elemzési különbséget kifejteni a **preferált politika és a bírói felelősség között**. Vegyünk egy hipotetikus bírót, aki támogat egy adott társadalmi reformot, de úgy véli, hogy a bíróságoknak nincs intézményi alkalmasságuk annak megvalósítására. Egy másik bíró

osztozhatna a politikai preferencián, miközben a bírói beavatkozást kötelezőnek tekinti. Különböző döntéseik nem feltétlenül tükröznének eltérő anyagi ideológiákat.

Ezzel szemben a különböző politikai preferenciákkal rendelkező bírák egyetérthetnek, mert osztoznak a precedensről, az intézményi korlátozásról vagy kollégáik iránti kötelezettségekről. Macfarlane megközelítésének hasznos értékelése ezért azt kérdezi, hogy a szerepfogalmak segítenek-e a preferenciák cselekvéssé való átültetésének magyarázatában. Módszertani kihívása az, hogy bemutassa, ezek a fogalmak önállóan befolyásolják a magatartást, nem csupán tisztességes magyarázatokat adnak utólag.

Adminisztratív kutatásai feltárják az alkotmányos döntéshozatal szervezeti alapjait. "Adminisztráció a Kanadai Legfelsőbb Bíróságon: Kihívások és változás a Charter korszakában" (2009) rekonstruálja a Bíróság megnövekedett felelősségeivel járó létszám-, munkaterhelés- és eljárásváltozásokat.

Egy különösen konkrét megállapítás a fellebbezési engedélykérelmekkel kapcsolatos. Miután 1988-ban az írásbeli kérelmek váltották fel az szóbeli szabadság meghallgatásokat, az ügyintézők kezdetben összefoglalókat és ajánlásokat készítettek. Az interjúk azt mutatták, hogy a versengő feladatok arra ösztönözték az ügyészeket, hogy előtérbe helyezzék a meghallgatásokat és ítéleteket, így a szabadsági munka felhalmozódott. 1994-ben az állandó jogi ági jogászok vették át ezt a támogató szerepet. A központosítás segített azonosítani a kapcsolódó pályázatokat, és elengedték az ügyintézőket a fellebbezési munkához, miközben a bírák megtartották a döntéshozatali jogkört.

Ez eredeti információkat nyújt arról, hogyan befolyásolják az adminisztratív elrendezések az igazságszolgáltatás menetrendjét. A cikk jelentős kutatásokat és tervezeti segítséget is dokumentál bírói felügyelet alatt. Hozzájárulása intézményi újjáépítés, nem pedig statisztikai bizonyíték arra, hogy a személyzeti reform bizonyos alkotmányos eredményeket okozott. "Adminisztráció a Kanadai Legfelsőbb Bíróságon".

Az alkotmánykutatás szempontjából a szélesebb körű kutatási vonatkozás jelentős. Mielőtt megkérdeznénk, miért választott egy bíróság alkotmányos értelmezést, meg kell vizsgálnunk, hogyan jutott el az információ a bírákhoz, ki szervezte azt, és mely versengő igények befolyásolták figyelmüket. A formális bírói kompetencia és a gyakorlati szervezőképesség külön kérdések.

Ez hasznos különbséget is sugall, hogy a tárgy feletti kontroll és a dokumentum feldolgozása feletti kontroll álljon. A bíró megtarthatja a végső döntést, miközben erősen támaszkodik egy intézményi rendszerre, amely kiválasztja, összefoglalja és összekapcsolja a releváns információkat. Ennek a függőségnek a vizsgálata nem szükséges feltételezni, hogy a személyzet titokban gyakorolja bírói hatalmat.

Interjúi jelentős eltéréseket mutatnak a bírói kamarák között. A The Supreme Court of Canada and the Judicial Role: An Historical Institutionalist Account *(2009) című könyve mögött álló doktori disszertáció olyan ügyvédeket* ír le, akik munkája a kutatástól és szerkesztéstől egészen a teljes kezdeti vázlatok elkészítéséig terjedt. A bírák eltértek abban, mennyi iránymutatást adtak, és hogy bátorították-e az ügyészeket érveik megkérdőjelezésére.

A bírák másként közelítették meg a vázlatot. Néhányan előre látták kollégáik tiltakozásait, mielőtt szöveget terjesztettek volna; mások először megírták a preferált indokaikat, majd

később elfogadták a kritikát. Kollégák jelentős hozzájárulásai miatt az egyik szerzőnek közzétett tulajdonlás hiányos beszámolóvá válhat az ítélet elkészítéséről.

Az informális interakció maga is vitatott volt. A résztvevők nem értettek egyet abban, mikor vált a beszélgetés nem megfelelő lobbizásra, hogy a beszélgetések kizárják-e a kollégákat, és hogy az ügyintézőknek képviselniük kellene-e a kamarákon át.

Az eredeti felismerés tehát a szervezeti eltérések és a megfelelő részvétel körüli nézeteltérés. Ezek a beszámolók nem állapítanak meg egységes szintű jegyzői befolyást vagy mérhető gyakoriságot a helytelen lobbizásnak. Macfarlane doktori disszertációja, különösen a vázlat és a kollégiai interakció megvitatása.

Ez a bizonyíték pontosabb befolyás-felfogást eredményez. Egy résztvevő befolyásolhatja a kérdés megfogalmazását, a vizsgált hatóságokat, a teszt megfogalmazását vagy az ítélet szélességét anélkül, hogy meghatározná, melyik fél nyer. A kutatás, amely csak az eredményeket vizsgálja, kihagyja ezeket a lehetőségeket.

Azt is sugallja, hogy a kollegialitás jelentése maga is vizsgálat tárgyává kellene válnia. Megköveteli-e mindenki számára nyílt vitát, engedélyezi a kétoldalú meggyőzést, vagy ösztönöz-e a megegyezést, mielőtt egy tervezet elterjesztik? Ezek a megállapodások lehetőséget oszthatnak szét arra, hogy a kialakuló ítélet különböző módon befolyásolják, még akkor is, ha minden bíró formálisan ugyanazzal a szavazattal rendelkezik.

Az egyhangúság és a lényegi konszenzus közötti különbség az egyik legfontosabb hozzájárulása. "Konszenzus és egyhangúság a Kanadai Legfelsőbb Bíróságon" (2010) című művében Macfarlane elválasztja a megállapodást az indokokról szóló egyetértéstől, valamint az alkotmányos elvekről alkotott mélyebb egyetértéstől. Az egyhangúság általában a Bíróság gyakorlatából ered; csak alkalmanként követik ki kifejezetten célként. Ha szándékosan keresik, szűkebb vagy kétértelműbb indokokat eredményezhet.

A cikk azt is megállapítja, hogy a döntéshozatal az első konferencia után is folytatódik. Az interjúk gyakran rövid konferenciákat írnak le, amelyeket a vázlat, terjesztés, megvitatus és felülvizsgálat követ.

Egy különösen feltűnő feltárás, amelyet két interjút meghallgatott bíró is megerősítette, egy névtelen, rendkívül ritka ügyet érint. A Bíróság kezdetben egyhangúlag elfogadta a fellebbezés elutasítását. A kijelölt szerző nem tudott kielégítő indokokat kifejteni erre a következtetésre, megírta a fellebbezést engedélyező indokokat, és az egész bíróság megváltoztatta álláspontját.

Ez az eset bemutatja, hogy az indoklás megváltozik az eredmény megfogalmazása során. Nem tudja megállapítani, milyen gyakran fordul elő ez, és nem cáfolhatja meg minden magyarázatot, amely a bírói preferenciákat érinti. "Konszenzus és egyhangú a Kanadai Legfelsőbb Bíróságon".

A módszertani következmény az, hogy a végső szavazás egy ismeretlen múlttal rendelkező végpont. Azonos eredmények azonnali megegyezés, meggyőzés, kompromisszum, egy szélesebb érv elhagyása vagy olyan megfogalmazások elfogadása után következhetnek, amelyeket a különböző bírák másként értelmeznek.

A kutatók számára ezeket a lehetőségeket versengő hipotézisként kell kezelni, amelyeket vizsgálhatnak. Az egyhangú ítélet nem elegendő bizonyíték arra, hogy a megfontolás nem volt szükséges; a megosztott ítélet nem elegendő bizonyíték arra, hogy a megfontolás kudarcot vallott. Hasonlóképpen, egy kezdeti álláspont és a végső szavazás közötti váltás magyarázatot igényel: ez tükrözheti a tanulást, jogi nehézségeket, tárgyalásokat vagy több mechanizmust együtt.

A főbírói vezetésről szóló munkája a döntéshozatal feltételein keresztül gyakorolt befolyást magyarázza. "Vezető és képviselő: Beverley McLachlin öröksége a bíróságon belül és kívül" (2018) a konferencia gyakorlatait, a testület összetételét, véleménykiosztását, meggyőzést és az különálló indokok összevonását vizsgálja.

Macfarlane hangsúlyozza, hogy a vezetés a kollégák együttműködésén múlik. Az különálló vélemények számának csökkentése következménye lehet, még akkor is, ha az eredményről továbbra is egyetértés fennáll. A szakértelemmel és a munkaterheléssel kapcsolatos kiosztási gyakorlatok is befolyásolják, ki adja az első tartós megfogalmazást a Bíróság érveléséről.

A cikk újra áttekinti az egyhangúság költségeit. *A Law kontra Kanada* ügyben az emberi méltóságról szóló megállapodás nem oldotta meg az egyenlőségi elemzés alapvető nehézségeit; a Bíróság később visszavonult ettől a megközelítéstől. Macfarlane ezt a potenciálisan felszínes egyetértés példájaként kezeli. Ez egy értelmező magyarázat, nem pedig egy interjú beismerése, hogy a bírák szándékosan alkottak ki egy működésképtelen doktrínát.

Ez a későbbi cikk szintetizálja és bővíti a korábbi kutatásokat; nem tekinthető független másolatként az eredeti interjúprojektjének. "Vezető és képviselő".

Az összehasonlító alkotmánykutatás hasznos következtetése, hogy a bírák közötti formális egyenlőség nem dönti el az intézményi befolyás elosztását. A vita strukturálása, a munka elosztása, a lehetséges közös álláspont azonosítása és annak eldöntése külön vizsgálatot érdemel, hogy szükség van további megfontolásra.

A vezetés minőségét sem szabad az egyhangú eredmények gyakoriságára csökkenteni. Az értékelésnek azt is meg kell vizsgálnia, hogy a közös okok tisztázza-e a jogot, elismerik-e a megoldatlan nézeteltéréseket, és hasznos útmutatást nyújt. A szervezeti siker és a jogtudományi minőség kapcsolódó kérdések, de ezekhez egyértelmű bizonyítékot kell szükségesnek.

Macfarlane elemzését a Bíróságon túlra terjeszti, és nagyobb pontosságot követel az alkotmányos "párbeszédről". A "Conceptual Precision and Parliamentary Systems of Rights: Disambiguating 'Dialogue'" (2012) című művében több felhasználást is megkülönböztet: intézményi válaszok sorozatát, egy érdemi párbeszédet, amelyben az intézmények az okokkal foglalkoznak, a kormányzati jogkultúra kialakítását, valamint normatív előírást arról, hogyan kellene viselkedniük az intézményeknek.

Ezek a jelentések más bizonyítékot igényelnek. A törvényhozás válasza megállapítja, hogy egy másik intézményi esemény történt. Nem bizonyítja, hogy a törvényhozók önállóan újragondolták volna az alkotmányos elveket, hogy a bírák tanultak belőlük, vagy hogy a kialakult megállapodás demokratikusan legitim lett.

Eredeti koncepcionális hozzájárulása, hogy feltárja a mozgást ezek között az állítások között megfelelő indoklás nélkül. Az intézményi interakció létezése önmagában nem állapíthatja meg

a bírói tisztelet kötelezettségét, és nem lehet megoldani a bírói felülvizsgálat demokratikus ellenvetéseit. "Fogalmi pontosság és parlamenti jogrendszerek".

Ez különösen értékes, amikor az intézményi önleírásokat tanulmányozza. A bíróságok és törvényhozások jellemezhetik kapcsolatukat együttműködőnek, kiegyensúlyozott vagy megfontoltnak. Az ilyen nyelvezet azonosítja a vizsgálati igényt; nem ad saját empirikus megerősítést.

A törvényhozási válaszokról szóló tanulmánya szokatlanul konkrét tesztet ad erre a kritikára. "Párbeszéd vagy betartás? A törvényhozók politikai válaszainak mérése a bírósági jogdöntésekre" (2013) 2009-ig vizsgálta a Legfelsőbb Bíróság Chartájának érvénytelenített vagy bírósági megváltoztató döntéseit 2009-ig. Nyolcvanegy döntést összevontak hatvankilenc olyan ügybe, amely a jogszabályokat érintette.

Válasz	**Szám**
Nincs törvényhozási válasz	23
Visszavonás	8
Módosítás	29
Pótlás	9

A harmincnyolc módosításból vagy cseréből Macfarlane huszonhatot a bírói előírások betartásának, tizenkettőt pedig lényeges párbeszédes válaszként sorolt. Az utóbbiak **a hatvankilenc eset 17,4%-**át képviselték.

A módszertani újítás az volt, hogy a törvényhozási válasz tartalmát összehasonlították a Bíróság előírásaival, nem pedig minden folytatást párbeszédnek tekintenének. Megállapításai megkérdőjelezték a kanadai jogfelülvizsgálat kiegyensúlyozott alkotmányos hatalomcsereként való leírását.

A minősítés lényeges: az ő intézkedése értelmes jogalkotási kreativitást vagy elhagyást igényel. A megfontolt megállapodás vonakodó engedelmességhez hasonlíthat. Ennek következtében 17,4% a párbeszédet az ő operatív definíciója szerint méri, nem minden lehetséges kommunikációs forma szerint. Az adathalmaz 2009-ben is véget ér. "Párbeszéd vagy megfelelés?" .

Ennek a hozzájárulásnak az értékelésében az erőssége, hogy egy laza metaforát explicit kódolási választásokra cseréli. Sebezhetősége a megfigyelhető jogszabályok és a megfigyelhetetlen megfontolás közötti kapcsolatban rejlik. Két kormány is képes azonos válaszokat végrehajtani nagyon eltérő érvelési folyamatokon keresztül.

A megfelelő válasz további kutatás, amely a politikai összehasonlítást a belső kormányzati bizonyítékokkal ötvözi meg. Macfarlane mérése ezt a szükségletet világosabbá teszi: a szakpolitikai eltérés, független ítélkezés, alkotmányos nézeteltérés és intézményi tanulás nem automatikusan egyenértékűnek tekinthető.

A jogorvoslatok vizsgálata azt mutatja, hogy az alkotmányos döntéshozatal magában foglalja az idő és a végrehajtási feladatok elosztását is. Az *Ottawa Law Review* Carter kontra Kanada *tanulmányában Macfarlane három összekapcsolt kérdésen keresztül elemzi az segített halált.*

Először is, az ítélettől eltérő jogszabály leíró módon párbeszédnek minősülhet, még akkor is, ha alkotmányos érvényességét vitatják. Másodszor, az érvénytelenség felfüggesztése meghosszabbítja egy már alkotmányellenesnek talált törvény működését; bírálja a Carter ügyben történő felfüggesztés és meghosszabbítás elégtelen indoklálását. Harmadszor, a 7. szakasz szerinti büntető tilalom eltörlése önmagában nem biztosítja az egészségügyi szolgáltatásokhoz való hozzáférést.

Ezért mérlegeli, hogy a 15. szakasz szerinti egyenlőségi elemzés képes lenne-e közvetlenebb hozzáférés diszkriminatív akadályait kezelni. Az a javaslata, hogy egy doktrinális út kevésbé tűnik intézményileg tolakodónak, mint a másik, továbbra is értelmezési hipotézis a bírói választásról, nem pedig bizalmas bírói indítékok közvetlen bizonyítéka. "Párbeszéd, jogorvoslatok és pozitív jogok: Carter kontra Kanada mint egy mikrokozmos...".

Ez a munka arra ösztönzi a kutatókat, hogy az alkotmányos ítéletet több döntésre bontsák: a jog azonosítása, a jogsértés megállapítása, a jogorvoslat meghatározása, az hatálybalépési dátum kiválasztása, valamint a végrehajtás felelősségének elosztása. Egy olyan besorolás, mint a "jogvédelmező" elrejtheti a feszültségeket ezen összetevők között. Az ítélet gyakorlati haszonélvezői ugyanannyira függhetnek a jogorvoslattól és végrehajtási intézkedésektől, mint az elvi nyilatkozattól.

A Törvényhozás az Alapszabály *alá című közös könyv* azokat az intézményeket vizsgálja, amelyek fogadják és reagálnak az igazságszolgáltatási döntésekre. Janet L. Hieberttel és Anna Drake-tel közösen írt, és 2023-ban jelent meg, a parlamenti és végrehajtó jogi kezelést interjúk és dokumentumkutatások révén vizsgálja, beleértve a jogszabályokat, vitákat, bizottsági eljárásokat, bírói döntéseket és kormányzati jogértékeléseket.

A tanulmányok olyan politikai vitákat fednek fel, mint a büntető igazságszolgáltatás, a felügyelt fogyasztási oldalak, a szexmunka és a halálozás orvosai. Eredményeik elemzése során a szerzők hangsúlyozzák, hogy a felkészített beszédpontok uralták a parlamenti jegyzőkönyveket, beleértve a bizottsági megvitatványokat is. Ez kétségeket vetett fel a független jogellenőrzés mélységével kapcsolatban.

A hozzájárulás az alkotmányos interakció törvényhozó oldalának megnyitása. A végrehajtó ellenőrzés, a pártszervezés, a bürokratikus tanácsadás és a parlamenti eljárás befolyásolja, hogy egy ítéletre adott válasz önálló alkotmányos érvelést tartalmaz-e. Ez az intézményi válaszok vizsgálata a bíróságok felé, nem pedig a bírák belső megfontolásainak további megfigyelése. Kiadó leírása; interjú a három szerzővel.

Későbbi alkotmányos kutatásai azt vizsgálják, hogyan határozza meg az igazságszolgáltatási érvelés az intézményi változások lehetőségeit. *Constitutional Pariah: Reference re Senate Reform and the Future of* Parliament (2021) a Legfelsőbb Bíróság 2014-es szenátusi reform hivatkozásának következményeit vizsgálja.

Macfarlane azzal érvel, hogy a döntés megakadályozta a jelentős egyoldalú reformokat, miközben segített a változást a kinevezési folyamat felé irányítani. Kritizálja továbbá az alkotmányos "építészet" bizonytalanságát is: a bíráknak meg kell határozniuk, mely intézményi jellemzők elengedhetetlenek, és mely változások szükségesek a tartományi részvételre.

Az eredeti nézőpont az ítéletet egyszerre korlátozóként, valamint ösztönzőként egy másik reformút felé vizsgálja. Macfarlane kifejezetten bejelenti, hogy fizetés nélküli, pártatlan

tanácsot adott az új kinevezések folyamatával kapcsolatban. Ez olyan résztvevői nézőpontot ad a beszámolónak, amelyet az olvasóknak figyelembe kell venniük az értékeléskor.

A könyv elemzése a vizsgált időszakot érinti; a megreformált szenátusról alkotott értékelését nem szabad időtlen leírásként kezelni. *Alkotmányos pariah*, bevezető.

Az "Alkotmány igazságügyi módosítása" (2021) azt kérdezi, mikor válik az értelmezés hatékony alkotmánymódosítássá az értelmezés. Macfarlane egy igényes, többtényezős megkülönböztetést javasol. Egy igazságszolgáltatási változásnak ellenállnia kell az alkotmányos szöveg, cél vagy szándék által megvalósítható igazolásnak, és az érintett politikai közösség által meghatározott elvárásoknak, mielőtt bírósági módosításnak minősülne.

Ezt a megközelítést alkalmazza a Quebec Szecession Reference tárgyalási kötelezettségére, Arbour bíró Gosselin-ellenvéleményében javasolt pozitív jogokat támogató értelmezésére, valamint India alapvető szerkezeti doktrínára. A *Gosselin-példa* egy javasolt fejlemény az ellenvéleményben, nem elfogadott döntés.

Hozzájárulása koncepcionális: megpróbálja azonosítani a bírói módosítást anélkül, hogy egyszerűen egy olyan értelmező megközelítéssel azonosítaná, amelyet a megfigyelő nem kedvel. Az, hogy ez a módosítás kívánatos-e, az egy későbbi kérdés.

A nehézség az, hogy a hihetőségről és a politikai konszenzusról alkotott ítéletek továbbra is vitathatók. Ennek megfelelően ez egy érvelő keretrendszer a besoroláshoz, nem mechanikusan objektív teszt vagy a bírák magánszándékainak empirikus felfedezése. "Az alkotmány bírói módosítása".

Az ő "alkotmányos retconning" fogalma egy másik mechanizmust azonosít, amelyen keresztül az érvelés átalakítja az alkotmányos hatalmat. "Constitutional Retconning: History in Judicial Reasoning and Changes in Constitutional Meaning" (2023) című művében Macfarlane a bevált alkotmányos narratívák bírói rekonstrukcióit vizsgálja.

Példái a szövetségi módosító hatalomról, a Legfelsőbb Bíróság alkotmányos státuszáról és a királyi öröklésről szólnak. A technika a történelmi fejlemények újraértelmezését jelenti, hogy az alkotmányos értelmezések utólag másfajta jelentést nyerjenek.

Ezt megkülönbözteti a történelemmel kapcsolatos szokásos nézeteltérésektől, és a szükségszerűen helytelen bírói magatartástól. Egy rekonstrukció megváltoztathatja az elfogadott tények jelentőségét anélkül, hogy kitalálná azokat; tudatos megtévesztés nélkül is előfordulhat.

Az eredeti hozzájárulás egy szókincs és esetelemzések gyűjteménye, amely azt vizsgálja, hogyan jön létre az alkotmányos folytonosság látszólagos folyamatossága. A döntéshozatalhoz való relevanciája a publikált igazolást érinti. A cikk nem nyújt közvetlen megfigyelést arról a mentális folyamatról, amelyen keresztül a bírák történelmi beszámolóikat választották. "Alkotmányos retconning".

Legfrissebb, Kate Puddisterrel közösen szerkesztett kötete, *a Disciplinary Divides in the Study of Law and Politics* (2026), folytatja a jogi tudomány és a politikatudomány módszertani különbségeinek vizsgálatát. Ez kontextust ad kutatási programjához, bár az egyéni

közreműködők eredményei nem mind Macfarlane-nek tulajdoníthatók. A kiadó leírása és tartalma.

Ennek a munkásságnak az eredetiségét leginkább a felfedezés, magyarázat és szintézis megkülönböztetésével lehet értékelni. Legerősebb hozzájárulásai a következőképpen feltérképezhetők:

Hozzájárulás	Mit ad hozzá
Bizalmas interjúk	Bizonyítékok a változatosságra a vázlatban, segítségnyújtásban, interakcióban és a döntéshozatal kidolgozásában
Intézményi magyarázat	Kérdések arról, hogyan közvetítik az egyéni preferenciákat a bírói felelősségek és szervezeti gyakorlatok
Konszenzus elemzése	Megkülönböztetés a megfigyelhető egyezség és az alapelvekkel kapcsolatos egyeztetés között
Törvényhozási válaszkutatás	Egy explicit módszer a lényegi politikai válaszok elválasztására a megfelelőségtől
Javító elemzés	Figyelem az időzítésre, hozzáférésre és végrehajtásra az alkotmányos döntéshozatalban
Tudományos munka az alkotmányváltozásról	Keretek a bírói változtatások vizsgálatához és az alkotmányos jelentés rekonstrukciójához

Számos korlát számít a munkái használatakor.

Először is, **az interjúk feltárják a megértéseket és a bejelentett gyakorlatokat, nem pedig a magatartás szűretlen nyilvántartását**. A visszatekintés, a szelektív hozzáférés, a titoktartás és a szakmai önbemutatás befolyásolhatja a bizonyítékokat. Az ügyintézői tanúvallomás szélesíti a hozzáférést, de más, helyreálló nézőpontot nyújt. A megfelelő válasz a trianguláció, nem pedig kérdés nélküli elfogadás vagy teljes elutasítás.

Másodszor, a **mechanizmus létezésének bizonyítéka nem méri annak elterjedtségét**. A megfogalmazás során történt drámai változás valami fontosat állapít meg a jogi meggyőzés lehetőségéről. Nem határozza meg a jog és az ideológia relatív hatását több ezer döntés között.

Harmadszor, **publikációi néha ugyanazt az alapkutatást dolgozzák** ki. Az egyetértésüket nem szabad összetéveszteni teljesen független adathalmazokból származó megerősítéssel.

Negyedszer, **az intézményi magyarázatok gondos oksági meghatározást** igényelnek. A munkaterhelés, a vezetés, az ügy bonyolultsága, a bírósági tagság és a bevezetett gyakorlatok együtt változhatnak. Egy meggyőző magyarázathoz a főbíró befolyásáról figyelembe kell vennie ezeket az alternatívákat.

Ötödszer, **későbbi doktrinális érvei eltérő bizonyítéki státuszt kapnak, mint az interjúk által bemutatott** nyilatkozatai. Az az érv, hogy az alkotmányos nyelv bizonytalanságot hoz hozzá, vagy hogy egy ítélet rekonstruálja a történelmet, meggyőző lehet anélkül, hogy megmagyarázná, miért választották a bírák ezt a megfogalmazást magánúton.

Az alkotmánybíróságok összehasonlító kutatásához Macfarlane munkája különösen termékeny kérdéssort kínál: Ki készíti elő az első megfogalmazást egy ügyben? Hogyan változik a forgalom alatt? Milyen nézeteltérések tűnnek el a publikált ítéletből? Amelyek csak elhalasztottak? Hogyan értik meg a bírák a kollégáik iránti kötelezettségüket? Milyen intézményi gépezet alakítja át az ítéletet politikává?

Ezek a kérdések irányt vehetnek a jelentéstek, bírói asszisztensek, kamarák, konferenciák és alkotmányos jogorvoslatok vizsgálatát máshol. Válaszaikat minden intézményi környezetben meg kell állapítani. **Macfarlane maradandó értéke abban rejlik, hogy az alkotmányos hatalom előállítását és gyakorlását empirikusan vizsgálhatóvá teszi, miközben megmutatja, mennyi marad rejtve a végső szavazás és a közzétett ítélet által.**

Peter McCormick és Marc D. Zanoni elemzése

Peter McCormick és Marc D. Zanoni jellegzetes hozzájárulása az, hogy megmutatja: a bíróság ítéleteinek előállítása, tulajdonítása és bemutatása maga is az alkotmányos döntéshozatal része. Kutatásuk olyan kérdésekre irányítja a figyelmet, amelyek eltűnnek, amikor az ítéletet bírói szavazatokra redukálják: Ki fogalmazza meg az indokokat? Hogyan fejezik ki a nézeteltérést? Mikor válik egy bíró érvelése a Bíróság intézményi álláspontjává? Miért publikálnak néhány különösen fontos ítéletet anélkül, hogy megneveznék a fő szerzőjüket?

Központi közös munkájuk a *By the Court: Anonymous Judgments at the Supreme Court of* Canada (2019). A témának McCormick szélesebb körű kutatásaiban kell elhelyezkednie a nézeteltérésekről, véleménykiosztásról, bírói befolyásról és hivatkozásról. Ezek a környező tanulmányok elsősorban az ő egyéni publikációi; eredményeiket nem szabad automatikusan Zanonihoz kötni.

Közös könyvük az anonim ítéletírást különálló empirikus vizsgálati tárgymá teszi. *A Bíróság* egyesíti az archív kutatást, a történelmi rekonstrukciót, az ítéletek leltárát, osztályozást és összehasonlítást más közjogi bíróságokkal. Megkülönbözteti a rövid, rutinszerű névtelen ítéleteket – a "kisebb hagyományt" – a fontos ügyekben kiterjesztett névtelen ítéletektől – a "nagy hagyománytól".

Osztályozásuk figyelembe veszi a testület létszámát, a beavatkozókat, a döntés fenntartott idejét, az ítélet hosszát és az azt követő Legfelsőbb Bírósági idézeteket. Egy kiemelkedő működési küszöb 2 000 szó: ha ezt 4 000-re emelnénk, körülbelül hat esetet zárna ki, beleértve *a Forestet is*.

Zanoni hozzájárulása alapvető volt. Az előszó a történelmi fejezeteket, elsősorban a 6. és 7. fejezetet az ő kutatásának tulajdonítja; McCormick vezette a többi fejezetet, együttműködőbb következtetéssel. Zanoni vizsgálata megkérdőjelezte azokat a feltételezéseket, amelyek szerint McCormick korábbi publikációi is hozzájárultak a terjedéshez.

A könyv az anonimitást az intézményi bemutatás és szolidaritás választásának értelmezi. A szerzők azonban kifejezetten stratégiai jelentőségét megcáfolható feltételezésként kezelik, nem pedig a nyilvános elfogadásra gyakorolt hatásként. *A Bíróság* részéről, bevezető és előszó.

A fogalmi előrehaladás világosabbá válik, ha négy kérdést külön választunk:

Kérdés	**Mit kell megállapítani**
Egyetértenek a bírák a döntésben?	Megállapodás arról, melyik párt győz
Ugyanazokat az okokat támogatják?	Megállapodás a jogi indoklásról

Kérdés	Mit kell megállapítani
Részt vettek együtt a vázlatkészítésben?	Bizonyítékok a szöveg elkészítéséről és átdolgozásáról
Nyilvánosan azonosítottak egy fő szerzőt?	Az ítélet tulajdonítására vonatkozó konvenció

Ezek a tulajdonságok együtt létezhetnek, de egyiket sem szabad a többiekből levonni. Egy közös szöveg kiterjedt együttműködés vagy jelentős mértékben egyetlen tervezőre való támaszkodás révén alakulhat ki. Ezzel szemben, a vezető szerző megjelölése nem bizonyítja, hogy a kollégák nem tettek jelentős hozzájárulást.

Ez a megkülönböztetés különösen hasznos az alkotmánybíróságok tanulmányozásában, mivel intézményi tekintélyük és belső szellemi befolyásuk különálló ügyek.

Leghatározottabb történelmi felfedezésük a gyakorlat eredetéről szóló hagyományos értelmezés korrekciója. Az "Az első 'Bírósági döntések' című művében McCormick és Zanoni megkülönböztetnek egy régebbi, névtelen gyakorlatot, amelyet a *Moir kontra Huntingdon falu* ügyben dokumentáltak 1891-ben, egy döntő átmenettől 1967-ben.

Három döntés jelzi ezt az átmenetet: a *Truscott-hivatkozás*, az *Offshore Mineral Rights Reference* és *az Ontario kontra Kanada (Board of Transport Commissioners)* ügyet. Ezek közös vélemény-megfogalmazásokat alkalmaztak. A lényeg, *hogy Truscott* bevonta Justice Hall ellenvéleményét: a kialakuló gyakorlat nem volt mindig egyhangú.

Ez aláásja azt a jól ismert beszámolót, miszerint az újítás Laskin főbíróval és az 1979-es nyelvi ügyekkel kezdődött. Cartwrightot feltételezik a valószínű korábbi újítóként, miközben Martlandot és Ritchie-t azonosítják lehetséges kapcsolatként a későbbi újjáéledéshez. Ezek a személyes tulajdonjogok történelmi következtetések maradnak.

Értelmezésük *Truscottot* az intézményi védekezéshez köti össze az igazságszolgáltatási rendszer kritikája és a Bíróság korábbi szabadságelutasítása közepette. Egy vitára adott válasz később más célokra is elérhetővé vált, beleértve az alkotmányos döntést is. A kronológia biztosabban megalapozott, mint az egyes bírák pontos indítékai. "Az első 'Bírósági döntések'," *Manitoba Law Journal* 38(1), 159–190.

Ennek a felfedezésnek a jelentősége túlmutat egy dátum javításán. Ez megváltoztatja az intézményi fejlődés magyarázatát. Egy olyan beszámoló, amely egy reformáló főbíró tudatosan importál egy külföldi gyakorlatot, jelentősen eltér attól, ahol a vita kivételes válasza újrahasznosítható intézményi konvencióvá válik.

Ez azt is megmutatja, miért nem lehet biztonságosan rekonstruálni az igazságszolgáltatási eljárások történetét későbbi bírói hírnevek alapján. Egy intézményi gyakorlathoz kapcsolódó bíró örökölhette, újjáéleszthette vagy bővíthette azt, ahelyett, hogy eredetileg létrehozta volna. Az archív vizsgálat elválaszthatja ezeket a lehetőségeket.

McCormick kapcsolódó kutatásai különböző intézményi célokat azonosítanak az anonim formátum mögött. 2016-os "By the Court": The Untold Story of a Canadian Judicial Innovation három lényegi felhasználást választ meg:

Használat	Intézményi kontextus
Válaszok kormányzati hivatkozásokra	A Bíróság válaszol a kormány intézménye által feltett kérdésekre
Az igazságszolgáltatással kapcsolatos ügyek	A döntések a bírói függetlenséget, pártatlanságot, joghatóságot vagy magát a Bíróságot érintik
Kiválasztott rendes fellebbezések	A Bíróság egy határozott intézményi bemutatást választ, hivatkozás vagy hasonló külső kiváltó nélkül

Ismerte továbbá bizonyos névtelen ítéletek adminisztratív magyarázatait, beleértve azokat a nehézségeket is, amikor az eredeti tervező normálisan nem kaphatta meg a szerzőséget.

A cikk különösen erős összefüggést talál a szövetségi hivatkozásokkal, kevésbé következetesen a tartományi hivatkozásokkal. Emellett kiterjedtebb mérlegelési felhasználást is azonosít a McLachlin alatt. Ennek ellenére sok fontos, egyhangú alkotmányos döntés megtartotta a megnevezett szerzőket. Ezért önmagában a politikai jelentőség nem magyarázhatja a kiválasztást.

Eredeti hozzájárulása az, hogy egyetlen, megkülönböztetetlen névtelen ítéleteket cseréljen több, különböző magyarázatokat igénylő intézményi környezetre. "'A bíróság által': Az elmesélhetetlen történet", engedélyezett részlet.

Ez a besorolás arra utal, hogy a Bíróság döntésének kommunikációs dimenziója is van doktrinális tartalma mellett. Az intézményi indokok közzététele hangsúlyozhatja, hogy a felelősség a bírói testületnek közvetít. Ez számíthat, amikor a Bíróság egy másik kormányzati ághoz fordul vagy saját álláspontját vizsgálja.

De a szándékos üzenetet és annak tényleges fogadtatását meg kell különböztetni. Az anonimitás növeli a közbizalmat, elbátorítja a politikai ellenállást vagy erősíti a megfelelést, további bizonyítékokat igényelne a közönségről. A kiadvány formátuma önmagában nem tudja ezeket a hatásokat igazolni.

McCormick szerzői kutatása azt próbálja vizsgálni, mit rejthet az intézményi címke. "Névnév: Ki írja a Legfelsőbb Bíróság 'Bírósági ítéleteit?' (2016) egy egyéni szerzős tanulmány. Azt kérdezi, hogy az anonim ítéletek tükrözik-e a széles körben elterjedt szövegszerkesztést, a magas rangú bírák közötti szokásos elosztást, vagy különösen kiemelkedő főbírói szerzőséget.

Módszertani újítása, hogy **függvény-szóelemzést** alkalmaz a valószínű szerzők azonosítására. Ahelyett, hogy csak felismerhető jogi érvekre vagy megkülönböztető kifejezésekre támaszkodna, összehasonlítja a gyakran használt nyelvtani szavak mintázatait. Ez a szerzőséget egy impresszionista attribúcióból egy rendszerezetten vizsgálható kérdéssé változtatja. A cikk megfelelően keretezi azonosításait a legvalószínűbb szerzőségként. "Név de Plume," *Dalhousie Law Journal* 39(1), 77–128.

Egy konkrét alkalmazás McCormick 2018-as *R. v. Comeau elemzésében* jelenik meg. Negyvennégy gyakori funkciós szót vagy csoportos formát hasonlított össze a bírák bevált írási profiljaival. Ezek a összehasonlító szövegek mintegy 40%-át tették ki.

Eltávolította az idézeteket és a bevezető vagy háttér részeket, megmaradva mintegy 11 000 szavas elemzést. Egy hasonlóságindex összegzette az abszolút különbségeket a gyakorisági profilok között; alacsonyabb pontszám szorosabb egyezést jelentett. McLachlin pontszáma 8,03, Abella 8,94, és az egyesített bírói profil 8,95 volt. McLachlint nevezte meg valószínű vezető szerzőként, és megjegyezte az ítélet korlátozott idézethasználatát is.

A vizsgálat feltétele volt a jelöltek kiválasztásának. Néhány bírót kizártak a szokásos szöveges szövegük feltételezései miatt, másokat pedig azért, mert nem állt rendelkezésre elegendő összehasonlító anyag. McCormick elismerte a fordítás, a jegyzők és a kollektív felülvizsgálat bonyodalmait. McCormick, "La Cour, c'est qui?" .

Az eredetiség jelentős, de a következtetés alapos értelmezést igényel. A hasonlósági pontszám nem automatikusan kalibrált valószínűség. A legközelebbi elérhető egyezés nem feltétlenül a tényleges szerző lehet, ha hiányzik egy releváns jelölt. Az bevezető részek eltávolítása sem bizonyítja, hogy a jegyzők semmit sem járultak hozzá a maradék elemzéshez.

Alapvetőbb, ha **azonosítani a valószínű fő tervezőt, nem azonosítja azt a személyt, aki minden fontos alkotmányos ötletet benyújtott**. Egy bíró megőrizheti a stílusbeli irányítást, miközben beépíti a kollégák határozott kifogásait vagy javaslatait. Alternatívaként egy azonosítható írásmintázat részben tükrözheti a kamara gyakorlatait.

Ezért a módszer közvetlenebbül vizsgálja a tervezetes munka eloszlását, mintsem a döntési hatalom elosztását méri. Legjobb felhasználása a vázlatokkal, levelezéssel, levéltári iratokkal és függetlenül dokumentált szerzőséggel együtt van.

McCormick korábbi tanulmányai megmutatják, miért kell a nézeteltérést szervezeti formán keresztül is vizsgálni. "Blokkok, rajok és kivételek: a Kanadai Legfelsőbb Bíróság modern nézeteltérésének koncepciója" (2004) körülbelül három évtizednyi döntést vizsgál.

Lényegében a különbség egy magányos bíró, több bíró, aki általános kisebbségi indokokat támogat, vagy több bíró függetlenül ír egyet, ha nem értenek egyet. Ezek a konfigurációk akkor is eltérnek, ha egy egyszerű statisztika minden esetet "megosztottnak" jelöl.

Az eredeti hozzájárulás az, hogy a nézeteltérés szerkezetét láthatóvá tegyék. Egy kohérens kisebbség, amely alternatív doktrínát képvisel, eltér attól, hogy több bíró más okból ellenezző. Ezért a tanulmány megkülönböztetőbb alapot nyújt a kollégiumi szervezet vizsgálatára, mint egy bináris egyhangú/megosztott osztályozás. "Blokkok, rajok és kiemelkedők".

Egy fontos elemző minősítés: egy csoport, amely egy esetben együtt jelenik meg, nem feltétlenül tartós frakció. A stabil blokk kialakításához visszatérő mintázatok szükségesek az ügyek között; magyarázat, hogy a stabilitás még több bizonyítékot igényel. A közös aláírások tükrözhetik a közös ideológiát, doktrinális megállapodást, specializációt vagy esetspecifikus alkalmazkodást.

Ez a különbség segít megakadályozni, hogy egy parlamenti modell bekerüljön az igazságszolgáltatási elemzésbe anélkül, hogy bizonyítanák, hogy a bírák valóban tartós versengő pártként működnek.

Különálló egyetértésekről szóló kutatása olyan konfliktusokat tár fel, amelyeket az eredményalapú tanulmányok figyelmen kívül hagyhatnak. "Standing Apart: Separate

Concurrence and the Modern Supreme Court of Canada, 1984–2006" (2008) című művében McCormick 610 egyetértő véleményt vizsgált 432 döntésben.

Osztályozása megkülönbözteti azokat a véleményeket, amelyek áthidalják az érveket, érveket adnak hozzá, szűkítik az alapokat, elutasítják a többség érvelésének egyes részeit, más fogalmi utat választanak, egy másik döntéshez kapcsolódnak, vagy teljesen független ítéletet mutatnak be. Egy egyetértés tehát jelentős doktrinális ellenállást fejezhet ki annak ellenére, hogy a győztes egyetértése van.

Néhány független szerkezetű vélemény a Bíróság kormányzati okai miatt sikertelen jelöltnek tűnik. A várható többségi és kisebbségi írásformátumok visszafordításából McCormick hatvan egyetértéstől többséghez és kilencven ellenvélemény-többség-"ingadozást" következtetett. Ezek szöveges rekonstrukciók, nem közvetlenül megfigyelt tárgyalások.

Azt is megállapította, hogy az egyetértések 1994–95-ben csúcsra értek, és már McLachlin legfőbb bíró lett volna csökkenni kezdtek. Ez bonyolítja azt a magyarázatot, amely az egész hanyatlást az ő vezetésének tulajdonítja. "Különálló állás".

Ez különösen releváns az alkotmányos döntés szempontjából, mivel az indokok általában túlmutatnak a közvetlen vitán. A bírák egyetérthetnek abban, hogy a felperesnek sikerrel kell járnia, miközben nem értenek egyet a jövőbeli felpereseknek teljesítenie kell a tesztről, az alkotmányos rendelkezésről vagy az állami beavatkozás megengedett terjedelméről.

Az egyetértés így befektetést jelenthet a jövőbeli doktrinális fejlődésbe. Ha ezt pusztán gyengébb ellenvéleményként vagy egyetértés bizonyítékaként kezeljük, elveszítheti jelentőségét. McCormick megközelítése az elemzést a közvetlen bevonás és a jogi keret kialakulása közötti kapcsolat felé irányítja.

Az ítéletkiosztás vizsgálata összekapcsolja a formális egyenlőséget a bírói székben az egyenlőtlen lehetőségekkel a doktrína alakítására. "Ki ír? A Gender and Judgment Assignment on the Supreme Court of Canada" (2014) különösen befolyásos ítéleteket azonosít későbbi Legfelsőbb Bírósági hivatkozások révén, idővel módosítva a csökkenő hivatkozásokat.

McLachlin alatt a női szerzői előny megváltozott, amikor a főbírókat eltávolították az összehasonlításból. A női puisne bírák – más bírák – viszonylag alulreprezentáltak a nagy ítéletek szerzői között. A főbírák aránytalanul nagy arányban hoztak létre befolyásos indokokat.

Az eredeti hozzájárulás a tagság, szavazás és szerzőség megkülönböztetése. A bírósági képviseletek növekedése nem feltétlenül jelenti az arányos lehetőséget a legjelentősebb ítéletek megfogalmazására.

Ezek a minták nem határozzák meg az ok-okozati diszkriminációt. A szakértelem, a megbízás, az önkéntesség, a beosztási gyakorlatok és a hivatkozások fontossági mérőszáma bonyolítják az értelmezést. "Ki ír?", engedélyezett részlet.

A belső bírói hatalom kutatásában ez a megkülönböztetés különösen hasznos. A befolyás több szakaszban is működhet: a kezdeti keret kiválasztása, kollégák jóváhagyásának megszerzése, vitatott részek felülvizsgálata, valamint a későbbi bíróságok által ismétlődő nyelvezet biztosítása.

Egy bírói szavazat csak az egyik ilyen tevékenységet foglalja le. Ugyanígy a szerzőség csak egy részét foglalja el ezek közül. Egy domináns bíró – vagy egy domináns általános bírák csoportjának – meggyőző beszámolójának összekapcsolnia kell az ismétlődő írási lehetőségeket azzal a bizonyítékkal, hogy kinek az érvei átvészelték a felülvizsgálatot, és később meghatározták a joggyakorlatot.

McCormick azt is bemutatja, miért kell elválasztani az azonnali vereséget és a hosszú távú doktrinális hatást. "Második gondolatok" (2002) a korábbi ellenvéleményekre és egyetértésekre vonatkozó későbbi hivatkozásokat vizsgálja.

Adatai jelentős bővülést mutatnak a Legfelsőbb Bírósági ellenvélemények hivatkozásában: 1949 és 1963 között tizenegy hivatkozás, szemben a Laskin korszak 108-ával, Dickson 167-tel és Lamer 376-tal. A Lamer-korszakban 377 volt az egyidejű véleményekre vonatkozó hivatkozások.

Ezt úgy értelmezi, mint az elfogadhatóság változása, hogy olyan érvekre támaszkodjunk, amelyek eredetileg nem voltak többségük. Alkotmányos példái közé tartozik az *Eldridge egyhangú indok,* amely öt Legfelsőbb Bírósági ellenvéleményre épült.

A korlátok ugyanolyan fontosak. A kisebbségi vélemények többsége nem hivatkoztak rá, és a többségi indokok túlnyomórészt domináns maradtak. A hivatkozás nem feltétlenül jelenti jóváhagyást, elfogadást vagy egyenlő precedensstátuszt. "Második gondolatok: A Legfelsőbb Bíróság hivatkozása az ellenvéleményekre és különálló egyetértésekre".

Az eredmény által született kutatási nézőpont időszerű. Az alkotmányos döntéshozatal több ügysorozaton át terjed. Egy érv eleinte nem kaphat elegendő támogatást, de később újrafogalmazásra is elérhető marad. Ezért a bírói vélemény gyakorlati jelentőségét nem lehet kizárólag az eredeti szavazói koalíción belüli pozíciójából értékelni. Ez különbséget teremt a jelenleg eldöntő kollégák és a későbbi bírói generációk közötti hatás között. Ezek a jogászi hatalom különböző formái.

Hivatkozási kutatása tovább azonosítja azokat az intellektuális anyagokat, amelyeken a bírói érvelés épül. "The Judges and the Journals: Citation of Periodical Literature by the Supreme Court of Canada, 1985–2004" dokumentálja az akadémiai írás beépítését a publikált indokba.

Jelentős megállapításai között mintegy tizenkilenc a húsz folyóiratidézésből jogi publikációk voltak. A jogbíráskodás bővülése így nem eredményezett hasonló támaszkodást nem jogi folyóiratokra. Az idézési gyakorlatok is nagyban eltértek a bírák között: a L'Heureux-Dubé a vizsgált időszakban a folyóirathivatkozások körülbelül negyedét tette ki. McCormick az akadémiai publikációt jelöli meg a Bíróság érvelésének egyik lehetséges útjának, miközben elismeri a bírói precedensek sokkal nagyobb mennyiségét és tekintélyét. Ezek az eredmények az elismert szellemi forrásokat térképezik fel. Nem bizonyítják, hogy minden idézett munka döntést okozott, és nem is mérik az összes olyan anyagot, amivel a bírák találkoztak, de nem hivatkoztak. "A bírák és a folyóiratok".

Ez fontos kiegészítést nyújt a bírói ideológia tanulmányaihoz. Az alkotmányos érvelés megértéséhez hasznos megvizsgálni, mely szakmai közösségek adják meg a fogalmakat és érveket. Hivatkozási bizonyítékok képesek megtalálni ezeket a kapcsolatokat, de további

kutatásokra van szükség az intellektuális függőség, a meggyőző hatás, a hagyományos elismerés és a visszatekintő igazolás megkülönböztetésére.

Zazoni munkája kiterjed az ítélethozatal politikai következményeire is. Emmett Macfarlane szerkesztett *Policy Change, Courts, and the Canadian Constitution* (2018) című művében található fejezete, amely a bíróságokat, bíróságokat és a kanadai alkotmányt szerkesztette, külön irányt azonosít, amely összeköti a bíróságokat, a jogorvoslatokat és a politikai változást. A kiadvány ellenőrizhető, de részletes megállapításait nem szabad pusztán a címéből rekonstruálni. A jelen kérdés esetében legbiztosabban dokumentált eredeti hozzájárulása a közös könyv történelmi és archív vizsgálata marad. A kiadói fejezet feljegyzése.

A legerősebb átfogó értékelés megkülönbözteti, amit ez a kutatás megállapít, és az, amit hihetővé tesz. A kollektív névtelen ítéletek korábbi kronológiája, a publikált vélemények eloszlása és a megfigyelt hivatkozási minták viszonylag közvetlen megállapítások. Az ismeretlen tervezőről, egy elhagyott többségről, intézményi védekezésről vagy az anonimitás szándékos üzenetéről szóló állítások további következtetéseket foglalnak magukban.

Munkájuk különösen értékes, mert lehetőséget ad egy olyan bíróság vizsgálatára, amelynek belső folyamatai nehezen figyelhetők. Ennek ellenére több módszertani óvatosság maradt fenn:

- **A közzétett ítéletek szelektív feljegyzések.** Feltárják az elfogadott indokokat és a kifejezett nézeteltéréseket, miközben sok javaslatot, módosítást és elhagyott kifogást kihagynak.
- **A szerzőség és a befolyás tökéletlenül illeszkedik.** A fő szerzőnek nem kell a döntő érvet indítania; egy nem szerző fontos módosítást szerezhet.
- **A besorolás befolyásolja az eredményeket.** A hosszúságküszöbök, a jelentős esetek meghatározásai és a közösen tulajdonított vélemények kezelése alakítják a készletet.
- **Az idézés korlátozott jelentőségű.** A gyakran visszatérő jogi kérdések több hivatkozást eredményezhetnek, mint jelentős, de ritkán újraértékelt alkotmányos kérdéseket.
- **Az intézményi bemutatás nem bizonyítja az intézményi fogadtatást.** Egy kollektív hang érvényesítheti a tekintélyt anélkül, hogy egyértelműen nagyobb elfogadást érne el.

Összehasonlító állításuk a kanadai gyakorlat különlegességéről szintén korlátozott értelmezést igényel. Ez különösen az anonim tárgyi ítéletek alkalmazására vonatkozik a közjogos bíróságokon és a vizsgált történelmi korszakon. Nem szabad időtlen állítássá válniuk, miszerint más igazságszolgáltatás nem beszél intézményesen.

Az alkotmányos ítélethozatal összehasonlító tanulmányozásához a legeredményesebb kiterjesztés a **látható szerzőség és a rejtett gyártás közötti kapcsolat** vizsgálata. Egy olyan bíróságon, ahol megnevezik a jelentéskészítőt, mennyi maradt fenn az adott bíró eredeti tervezetéből? Ha a bíróság névtelenül beszél, akkor általában ki fogalmazza meg az indokokat? Egyes bírák dominálnak a témák között, vagy a szakértelem váltogat? Az különálló vélemények elnyomása megoldja a nézeteltérést, vagy egyszerűen nem teszi elérhetővé a megfigyelők számára?

McCormick és Zanoni bizonyítékokat és módszereket kínálnak ezeknek a kérdéseknek a feltárásához. Munkájuk lehetővé teszi, hogy az alkotmányos hatalom vizsgálata az írásbeli elosztáson, a nézeteltérések szervezésén és a kollektív ítélet bemutatásán keresztül – nem csupán a végén megjelenő szavazatok számolásával.

Jason L. Pierce elemzése

Jason L. Pierce jellegzetes hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletet a bírák intézményi szerepéről alkotott felfogásán keresztül magyarázza, és empirikusan vizsgálja ezeket a fogalmakat. Munkája azt vizsgálja, hogyan tartják a bírák a jogi érvelés, a bírói beavatkozás és az intézményi együttműködés bizonyos formáit megfelelőnek – és hogyan változtathatják át ezeknek a megértéseknek a változásai a bíróság hatalmának gyakorlását.

Fő tanulmánya *az Inside the Mason Court Revolution: The High Court of Australia Transformed* (2006), amely Anthony Mason főbíró 1987–1995-ös időszakához kapcsolódó átalakulást vizsgálja. Kiegészíti a bírói interjúk, a külső részvétel a pereskedésben, a kollektív ítéletírás és az összehasonlító jogok védelme kutatásai. Ezek a tanulmányok együtt összekapcsolják a bírói szakma szociológiáját a bíróságok intézményi elemzésével. A könyv kiadói leírása.

Alapvető megkülönböztetés elengedhetetlen. Ausztrália Legfelsőbb Bírósága ötvözi az alkotmányos döntést a végső fellebbviteli joghatósággal a rendes jog felett. Ennek következtében Pierce kutatása egy szélesebb intézményt érint, mint egy speciális európai alkotmánybíróságot. Ráadásul hozzáférése főként interjúkon keresztül történt: *Az Inside the Mason Court Revolution* nem olvasható úgy, hogy személyesen figyelt volna meg bizalmas megfontolásokat vagy rekonstruálta az ítéletek egymást követő változatait.

A legrelevánsabb művek a következők:

Munkássága	**Fő relevancia**
"Interjú Ausztrália felsőbb bírójával" (2002), *Australian Journal of Political Science* 37(1), 131–142	Módszertani vizsgálat az igazságszolgáltatási elitekkel folytatott interjúk vizsgálatára.
Igazságügyi vállalkozói élet és az intézményi változás politikája (2002), doktori disszertáció	Ez a bírói szerepátalakítás értelmezésének kiterjesztett kutatási alapja.
"A kevésbé járt út: A párttól független beavatkozás és a nyilvános peres eljárási modell a Legfelsőbb Bíróságon" (2003), *Alternative Law Journal* 28(2), 69–73	Részvétel, információ és az ítélkezési folyamat határai.
A szabadkőműves udvarforradalom belsejében (2006)	Fő szintézise a bírói attitűdöknek, a jogi változásoknak és az intézményi átalakulásnak.
"Intézményi összetartás az Ausztrál Legfelsőbb Bíróságon: Jól elterjednek az amerikai elméletek az	A kollektív ítéletírás kvantitatív tanulmánya.

Munkássága	Fő relevancia
Alább-i területekre?" (2008), *Commonwealth & Comparative Politics* 46(3), 318–340	
"Az Ausztrál Legfelsőbb Bíróság változó szerepe" David L. Weiden-nel és Rebecca D. Wood-dal, később Gill-lel (2010-es konferenciaelőadás; 2011-ben megjelent)	Bírósági eljárás, napirend összetétele és politikai eredmények.

Pierce munkájának empirikus alapja szokatlanul kiterjedt bírói interjúk gyűjteménye. Könyvének elismerései több mint nyolcvan interjút írnak le vezető ausztrál fellebbviteli bírákkal, amelyeket 1997 és 2000 között végeztek. A résztvevők közösen azonosították magukat, míg bizonyos nyilatkozatok névtelenek maradtak. Ez a megállapodás lehetővé tette számára, hogy olyan értékeléseket gyűjtsön az igazságszolgáltatási módszerről, intézményi változásokról és kollégákról, amelyek ritkán szerepelnek ítéletekben vagy ceremoniális beszédekben. Könyves elismerések.

Módszertani cikke a vezető bírákat hozzáférhető, bár megterhelő kutatócsoportként kezeli. Hozzájárulása gyakorlati és lényegi is: a bírói döntéshozatalt úgy lehet tanulmányozni, hogy rendszerszintű kérdéseket tesznek fel szakmai tapasztalataikról, feltéve, hogy a kutató érti az elit interjúztatás nehézségeit. "Ausztrália felsőbb bírói testületének interjúztatása".

A bizonyítékok jelentősége gondos megkülönböztetést igényel. Az interjú feltárhatja, hogy a bíró mit tart jogos érvelésnek, mely fejleményeket tartja fontosnak, és hogyan érti meg a szakmai elvárásokat. Kevésbé egyértelmű abban, hogy egy másik bíró miért döntött egy adott ügyben. Még egy őszinte interjú is ötvözheti a közvetlen tudást, a visszatekintő értelmezést, a szakmai rivalizálást és az önigazolást.

Ez a különbség erősíti Pierce legvédhetőbb értelmezését. A Mason Bíróság ellenséges értékelése nem feltétlenül kell pontosan leírni az adott bíróság motivációit, hogy értékes bizonyíték legyen. Ehelyett feltárhatja a környező bírói szakmában elfogadható magatartás határait. Maga a kritika szociológiai tény lesz.

Az alkotmánybíróságok kutatásához ez három különálló vizsgálati célt javasol:

- **Döntésalkotás:** mit tettek a résztvevők valójában egy ügy során.
- **Szakmai értelmezés:** hogyan magyarázzák el a bírák ezeket a cselekedeteket.
- **Normatív elvárások:** mit gondolnak a bírák, hogy kollégáiknak kellene tenniük.

Pierce interjúkutatása különösen megvilágító az utóbbi kettő kapcsán.

Központi magyarázó fogalma a bírói szerep fogalmának meghatározása. Ez magában foglalja a jog céljairól, az ítélet megfelelő keretéről, valamint a bíró kapcsolatáról a meglévő tanokhoz és politikai intézményekhez. Disszertációja egy örökölt ortodoxiát szembeállítja egy alternatív irányultsággal, amely a Mason-korszakhoz kötődik. Az alábbiakban összefoglalja ezt a kontrasztot; elemző konstrukcióként kell értelmezni, nem pedig minden bíró leírásaként.

Kérdés	Ortodox orientáció	Alternatív orientáció
Mit kellene elsősorban a jognak biztosítania?	Bizonyosság és folytonosság	Nagyobb figyelem a méltányosságra és igazságosságra

Kérdés	Ortodox orientáció	Alternatív orientáció
Mire cél a pereskedés?	A felek vitának rendezése	Emellett olyan elvek fejlesztése, amelyek szélesebb körű társadalmi következményekkel járnak
Mit csinál a bíró?	Megállapítani és alkalmazni a meglévő jogszabályokat	Felelősséget vállal a jog kidolgozásáért
Hogyan kellene működnie a precedensnek?	Erős visszafogott intézkedés az innovációval szemben	Újragondolás, ha az örökölt tanítás nem elegendő
Mit keres az alkotmányos értelmezés?	Elsősorban a kormányzati hatáskörök elosztása és korlátozása	A demokratikus kormányzás és szabadságok szempontjából releváns következmények is

Pierce fontos összehasonlító állítása, hogy Ausztrália ezt az átalakulást anélkül élte át, hogy olyan nemzeti jogoki chartát fogadott volna el, amely összehasonlítható a kanadaivel. Ezért a bírói kezdeményezés központi szerepet foglal el magyarázatában. Pierce disszertációja.

Ennek a megközelítésnek az elemző értéke egy hipotetikus példán keresztül válik nyilvánvalóvá. Két bíró mindkettő igazságtalannak tarthatja a jogi szabályt. Az egyik azonban úgy véli, hogy annak megváltoztatása túlmutat a bírói hatáskörön; a másik pedig bírói felelősségként kezeli annak javítását. Nézeteltérésüket nem magyarázható megfelelően a méltányossággal kapcsolatos lényegi preferenciájukkal. Ez a bírói tisztségről alkotott értelmezésükre is vonatkozik.

Így egy szerep-fogalom avatkozik a bíró preferenciái és a bíró által megengedettnek tartott döntés közé. Ez befolyásolja, mely érvek számítanak, mely következmények érdemes megfontolni, és mennyi igazolás szükséges a megalapozott doktrínától való eltérés előtt.

Ez teszi szükségessé a **jogi pozitivizmust, az interpretációs formalizmust, a politikai konzervativizmust és a bírói visszafogottságot** is megkülönböztetni. Ezek nem felcserélhetők. Egy pozitivista elismerheti a bírói mérlegelést; egy politikailag konzervatív bíró agresszíven értelmezheti a precedenst; egy reformorientált bíró visszafogottságot gyakorolhat. Pierce kontrasztja akkor hasznos, ha szakmai irányultságok rekonstrukciójaként kezelik, nem pedig a jogtudományi iskolák merev osztályozásaként.

Az átalakulás a bírák közötti kapcsolatoktól is függ. Andrew Lynch könyvvizsgálata hangsúlyozza, hogy Pierce jelentőségét tulajdonítja Mason vezetésének, valamint a reformra nyitott kollégák jelenlétének. A kinevező pártcímkék nem adnak elégtelen magyarázatot: Mason és William Deane, az átalakulás fontos résztvevői, a koalíciós kormányok nevezték ki a Bíróságra. Lynch egy olyan feltételt is azonosít Pierce beszámolójának újdonságára: Mason nyilvánosan megkérdőjelezte a legalizmust, mielőtt főbíróvá lett, így a változást nem lehet teljesen váratlannak bemutatni. Lynch, "Az egyszer és a jövőbeli bíróság?" .

A szélesebb jelentés az, hogy a bírói vezetés több különböző szerepkörön keresztül működik. A főbíró befolyásolhatja a nézeteltérés szellemi feltételeit, szervezheti meg a vitalehetőségeket, vagy ösztönözheti az okokról való egyetértést. Ezeket a képességeket külön kell vizsgálni. A tisztség betöltése nem bizonyítja, hogy a tisztség elkövetője irányítja kollégái következtetéseit.

Egy kollégiumi bíróságon tehát a lényeges kérdés az, hogy az egyén megközelítése miként válik eléggé meggyőzővé vagy elfogadhatóvá ahhoz, hogy a kollektív döntéseket fenntartsa. A vezetés elősegítheti ezt a folyamatot, de a környező csoport összetétele továbbra is nélkülözhetetlen.

Az intézményi változások kibővítették a jellegzetes ausztrál joggyakorlat lehetőségeit is. Michael Kirby kortárs beszámolója független támogatást nyújt ennek a környezetnek: a Privy Council fellebbezéseinek fokozatos megszüntetése csökkentette a külső felügyeletet, míg az általános különleges szabadság követelménye megváltoztatta a Bíróság fellebbviteli tevékenységét. Az írásos bejelentések és a szorosabb szóbeli előadások arra ösztönözték az ügyvédeket, hogy hatékonyan azonosítsák az elvi kérdéseket. Ezek a fejlemények megváltoztatták azokat a feltételeket, amelyekben Mason és kollégái dolgoztak. Ezek nem voltak Pierce-re jellemző felfedezések; hozzájárulása az volt, hogy intézményi feltételeket is beépített a bírói átalakulás magyarázatába. Kirby, "A F Mason – Trigwelltől Teohig".

Fontos itt a **különbség a támogató** feltétel és az **elegendő ok** között. A fellebbezések feletti nagyobb kontroll megvalósíthatóvá teszi a reform napirendjét, de nem biztosítja annak elfogadását. A külső fellebbviteli felügyelettől való szabadság nagyobb függetlenséget biztosít, de nyitott marad, hogyan fogják ezt a függetlenséget felhasználni. Egy kielégítő magyarázatnak össze kell kötnie az intézményi lehetőségeket a bírák értelmezésével és döntéseivel.

Pierce megközelítése azt is megköveteli, hogy az alkotmányos újítást elválasszák a hagyományos jog szélesebb körű fejlődésétől. A Mason-korszak jelentősége túlmutatott az alkotmányos érvénytelenítésen. Egy olyan tanulmány, amely csak az alkotmányos ügyeket veszi figyelembe, így elkerülheti a bírói hatalom fontos gyakorlatait.

A Dietrich kontra Királynő a különbséget jól szemlélti. Az ügy a súlyos büntetőeljárás méltányosságáról szólt, amikor egy rászoruló vádlott nem rendelkezik képviselettel. Nem állapította meg általános, közvetlenül érvényesíthető alkotmányos jogot a közpénzből finanszírozott ügyvéd számára. Az ítéletek ehelyett a tisztességes tárgyalással kapcsolatos bírói hatásköröket és felelősségeket érintették. *Dietrich kontra Királynő*, ítélet.

Az összehasonlító elemzés esetében a tanulság módszertan. Hasonló védelmek alakulhatnak ki alkotmányos értelmezés, törvényértelmezés, eljárási tanok vagy közjogi kidolgozás révén. Ha csak az elsőt politikailag jelentős döntésnek minősítik, a bíróságok másként tűnnek fel, részben azért, mert jogrendszerük különböző doktrinális kategóriákba sorolja az ügyeket.

Ez különösen releváns, amikor az ausztrál Legfelsőbb Bíróságot az európai alkotmánybíróságokkal hasonlítjuk össze. A megfelelő összehasonlítás mind az intézményi hatáskörökre, mind a funkcionális hatásokra vonatkozik.

Pierce legközvetlenebb kollektív döntéshozatali vizsgálata az intézményi kohézióról készült tanulmányában jelenik meg. 3 409 jelentett esetet vizsgál 1940 és 2002 között, amelyekben legalább három bíró érintett. Mérőszámai a közös ítéletekre, az ítéletek számára és az ítélet elkészítésére vonatkoznak a testület létszámához viszonyítva. Írásban rögzítik az együttműködést, túlmutatva a végső végzés körüli nézeteltérésen.

Több eredmény különösen feltáró:

Vizsgált tényező	Jelentett összefüggés a kohézióval
A főbíró szellemi vezetése	Nagyobb kohézió
Rendszeres formális esetkonferenciák	Alsó kohézió
A főbíró korábbi megválasztott politikai tapasztalata	Alsó kohézió
Hosszabb tagsági időszakok változása	Alsó kohézió
Különleges szabadságreform	Nagyobb kohézió
Bírósági munkaterhelés	Nincs statisztikailag szignifikáns összefüggés

Néhány eredmény ellentmondott az amerikai kutatásokból származó hipotézisekkel. Ezek azonban asszociációk, nem pedig annak bizonyítása, hogy a konferenciák széttagadást okoznak. A vezetői kódolás ítélőképességgel járt, és a modellek jelentős eltéréseket hagytak megmagyarázatlanul. "Intézményi kohézió", teljes szöveg.

A fogalmi előrelépés jelentős. Vegyünk egy példás héttagú bíróságot. Mind a hét bíró megegyezhet abban, hogy elutasít egy kérelmet, miközben hét külön magyarázatot ad. Alternatívaként öt egy-egy többségi ítélethez, kettő pedig egy ellenvéleményhez csatlakozhat. A második elrendezés több kollektív írást mutat, annak ellenére, hogy nem értenek egyet a döntésről.

Ennek következtében egyetlen "megállapodás" mértéke nem képes megragadni a döntéshozatali folyamatot. A kutatóknak meg kell különböztetniük az eredménybeli egyetértést, az alapvető okokról szóló egyetértést és az együttműködést a szöveg elkészítésében. Ezek különböző intézményi eredmények.

A konferencia megállapítása további kérdést vet fel. A vita feltárhatja azokat a nézeteltéréseket, amelyek egyébként implicit maradnának. Alternatívaként a nehéz megosztottságokkal szembesülő bíróságok rendszeresebb konferenciákat is elfogadhatnak. Mindkét lehetőség bonyolítaná a konferencia gyakoriságáról az együttműködésre való egyszerű következtetést. A mechanizmus kialakításához bizonyítékot igényel arról, mi történik a találkozókon, és hogyan változnak a későbbi tervezetek.

A kívülállók részvétele Pierce ítélethozatali értelmezésének másik eleme. A "The Road Less Travelled" című művében a nem pártbeli beavatkozást vizsgálja, 1945–2001 közötti beszámolt ítéletek és bírói interjúk alapján. Az intervencióval kapcsolatos ügyek éves átlaga a 70-es években 6,0-ról 1980-as években 12,2-re, a kilencvenes években pedig körülbelül 13,2-re emelkedett. Azonban a kategóriák számítanak: a kormányzati részvétel nem egyenlődhet egyenértékűvé a magánszervezetek vagy közérdekű csoportok hozzáférésével. "A kevésbé járt út", beleértve a módszertani jegyzeteket is.

Ez egy fontos kérdést vet fel az információval kapcsolatban. Ha a bírák olyan kérdéseket döntenek, amelyek a perelőken túlmutatnak következmények, kinek a következményekről szóló ismerete jut el a Bírósághoz? Egy intézmény széles körben jelentős döntéseket hozhat, miközben az érveket viszonylag korlátozott csatornákon keresztül fogadja.

A következmények túlmutatnak a részvételi statisztikákon. A szélesebb hozzáférés javíthatja az információkat, feltárhatja a figyelmen kívül hagyott érdekeket, vagy bonyolíthatja az eljárást. A korlátozott hozzáférés megőrizheti a kezelhető pereskedést, miközben szűkíti a vizsgált

nézőpontokat. Ezért független vizsgálatra van szükség az igazságszolgáltatási hatalom és az információs nyitottság közötti kapcsolatra.

Lynch áttekintése pontosan ezt az egyenetlenséget azonosítja a Mason átalakulásban: a bírói szemlélet fontos változásai együtt éltek a pártatlan részvétel iránti folyamatos óvatossággal. Az intézményi átalakulás nem haladt egyenletesen minden dimenzióban. Lynch felülvizsgálata.

A későbbi társszerző munka egyszerre ad eljárási részleteket és egy kvalifikációt a könyv történelmi narratívájához. Az "Ausztrál Legfelsőbb Bíróság változó szerepe" a panelösszetételről, írásbeli beadványokról és a bírói vitagyakorlatok változatosságairól szól. Történelmi beszámolója Mason rendszeres esetkonferenciáit és további vitákat írja le, amikor egy kollektív intézményi állásfoglalás kívánatosnak tűnt. Ötvözi az eljárási szintézist az empirikus elemzéssel; ezeket a leírásokat nem szabad a kutatók közvetlen megfigyelésének bizonyítékaként kezelni.

Az eredményelemzés bonyolítja a konzervatív restauráció általános értelmezését Mason után. A minták témánként eltértek: a Brennan és a korai Gleeson korszakok nem mutattak egységes fordulatot a vizsgált kategóriák között. A jog- és szabadságjogi esetek kivételek voltak, de kis mintákat érintettek. Lényeges, hogy a tanulmány kérdésspecifikus "liberális" eredmények kódolása nem méri közvetlenül a bírói aktivizmust vagy az alkotmányos kreativitást. Pierce, Weiden és Wood, "A változó szerep".

Ez értékes minősítés, nem feltétlenül ellentmondás. A bíróság visszafogottabb nyelvezetet alkalmazhat, miközben továbbra is az egyes felperesek számára kedvező eredményeket ér el. Megőrizheti a korábbi újításokat, miközben megtagadja azok kiterjesztését. Vagy az egyik területen intervenciósabb lehet, másikban pedig kevésbé az.

Ezért a releváns dimenziókat külön kell tartani:

- Az eredmények iránya.
- Az indoklás, amellyel igazolták őket.
- A meglévő tanítás megváltoztatására való hajlandóság.
- A szabály kijelentése.
- A bírák kifejezték a tekintélyük megértését.

Egy történelmi címke, mint például a "visszavonulás", csak akkor válik analitikusan hasznos, ha meghatározzuk, melyik dimenzió változott.

Pierce jogvédelemről szóló munkája egy kapcsolódó intézményi érvet is kidolgoz. A Bond Law Review 22(3) kötetében megjelent "Rights Protection and Constitutional Justice: Some Comparative Reflections*" című művében* vizsgálja azokat a jogi forrásokat, amelyek **a** bírósághoz való hozzáférés után elérhetők. Az Egyesült Államokat összehasonlító hivatkozásként használva megvizsgálja Ausztrália nemzeti megállapodások és szubnacionális jogi eszközök kombinációjának következményeit. Érvelése a jogrendszer által elérhető jogokra és jogorvoslatokra, valamint az ezek elosztása által generált igazságszolgáltatási kötelezettségekre irányítja a figyelmet. "Jogok védelme és alkotmányos igazságszolgáltatás".

A döntéshozatali kutatás során ez korrekciót nyújt a kizárólag személyiségekre épülő beszámolókhoz. A bírák különböző jogi anyagokkal és jogorvoslati jogkörökkel működnek.

Két hasonló társadalmi panaszokkal szembesülő bíróság így eltérő kérdésekkel nézhet szembe, mielőtt bírák preferenciái döntővé válnának.

Pierce legerősebb kritikái magyarázó állításainak kiterjedésével kapcsolatosak. Anne Twomey üdvözli bírói vallomásának értékét, de több lépést is megkérdőjelez ettől az általános átalakulási elméletig. Kiválasztott vitatott ügyek nem feltétlenül képviselik a Bíróság teljes teljesítményét. A különleges szabadság kevésbé magyaráz arra, hogy a jelentős alkotmányos pereskedés eredeti joghatóság vagy eltávolítás útján érkezik. A kinevező fél besorolások félrevezethetnek, és a későbbi bíróságok is jelentős újításokat hoztak létre. Megkérdőjelezi továbbá egy kvantitatív mérőeszközt, amely az alkotmányos rendelkezésein alapul, amely jogjelentés-indexekben szerepel, és amely nem tudja megfelelően megkülönböztetni a mellékes hivatkozást a jelentős doktrinális fejlődéstől. Twomey felülvizsgálata.

Ezek az ellenvetések nem szűnlik meg a bírák kihallgatásának fontosságát. Azonosítják azokat a további bizonyítékokat, amelyek szükségesek az oksági megállapításhoz. Annak bizonyításához, hogy megváltozott szerepfelfogás okozott döntést, ideális esetben a bíró által kifejezett megértést összekapcsoljuk a kortárs érveléssel, a vázlat kidolgozásával, kollégákkal való interakciókkal és alternatív magyarázatokkal.

Fennáll a kölcsönös befolyás problémája is. A bírák elképzelései formálhatják a döntéseket, de mérföldkőnek számító döntések ezt követően átalakíthatják a bírák szerepének leírását. A visszatekintő interjú nem határozza meg automatikusan a befolyás irányát.

Theunis Roux egy más, konstruktív újraértékelést kínál. Értékeli Pierce figyelmét a szakmai meggyőződésekre és árnyalt magyarázatát az egymással érintő okokról, de azt állítja, hogy a magyarázatnak erősebb integrációra van szüksége a hosszabb intézményi történelemmel. Roux egy útfüggőségi magyarázatot dolgoz ki: örökölt jogi és politikai megállapodások korlátozták az átalakulási kísérletet, és segítenek megmagyarázni annak hiányos konszolidációját. Ez kiterjeszti Pierce eredményeit egy szélesebb körű magyarázatba az intézményi kitartásról. Roux, "A 'Mason Court Forradalom' újraértelmezése".

A változás kezdeményezése és annak megerősítése közötti különbség különösen eredményes. Egy mérföldkőnek számító ügyben többség megszerzése egy eredmény. Egy olyan módszer létrehozása, amelyet az utódok és a szélesebb szakma rendszeresen elfogadnak, egy másik. Egy igazságszolgáltatási innováció doktrinailag fennmaradhat, miközben az eredetileg felkínált szakmai indoklás elveszíti a befolyását.

Pierce eredetiségéről alkotott értékelésem ezekből a különbségekből fakad. **Legerősebb hozzájárulása egy empirikus beszámoló arról, milyen szakmai feltételek között válik lehetővé az igazságszolgáltatási innováció, amely megvitathatóvá és potenciálisan tartóssá válik.** Láthatóvá teszi az alkotmányos fejlődés színterét, amelyet a végső ítéletek vizsgálata önmagában nem tud teljesen visszanyerni: a bírák közös és versengő munkájukról alkotott és versengő értelmezéseit.

Hozzájárulása különösen hasznos négy szempontból.

Először is, a szakmai meggyőződéseket lehetséges magyarázó tényezőként kezeli. A bírói önértelmezést nem kell kritikátlanul elfogadni, de nem szabad automatikusan elutasítani preferenciák álcjaként.

Másodszor, bővíti a releváns intézményi környezetet. A legfelsőbb bíróság egy szélesebb bírói és szakmai közösséghez tartozik, amelynek elvárásai támogathatják vagy ellenállhatnak a módszertani változásoknak.

Harmadszor, több olyan folyamatot különböztet, amelyeket gyakran "bírói döntéshozatalba" sűrítenek: ügyek kiválasztása, érvek fogadása, jogi anyagok értelmezése, indokok szerinti együttműködés és a szakmai kritikákra való reagálás.

Negyedszer, feltárja az amerikai intézkedések változatlanul áthelyezésének korlátait. A kinevezés pártja, az ellenvélemény, az alkotmányos ügyek száma és a külső részvétel értelmet nyer bizonyos intézményi megállapodásokon belül.

Az alkotmányos ítélethozatal összehasonlító tanulmányozásában Pierce ezért a legértékesebb a **bírói szerepformáció és intézményi változások** kutatójaként, amelyet konkrét empirikus hozzájárulás egészít ki a közös ítéletek tanulmányozásában. Munkája fontos bizonyítékokat nyújt arról, hogyan értik és szervezik meg a bíróságok hatáskörük gyakorlását. További feladatot hagy a vizsgálati feljegyzéseken alapuló kutatás számára: pontosan meghatározni, hogyan lépnek be ezek a megértések az érvelési sorrendbe, az egyes ügyek megfogalmazása, meggyőzése és szavazása.

Virgílio Afonso da Silva elemzése

Virgílio Afonso da Silva legjellegzetesebb hozzájárulása, hogy megmutatja: **az alkotmányos ítélet minősége attól függ, hogy az egyes bírák érvei hogyan válnak – vagy nem válnak – a bíróság érvelései.** Munkája összekapcsolja az alkotmányelméletet a bírói gyakorlatok részletes vizsgálatával: vélemények előkészítésével, vázlatok terjesztésével, kollégáknak való válaszolásával, ellenvélemények közzétételével, televíziós közönséghez szólításával és az ítélet jövőbeli ügyeinek indokainak azonosításával.

Ennek a hozzájárulásnak a lényege Brazília *Supremo Szövetségi Bírósága* (STF) ügyét érinti. Szélesebb jelentősége összehasonlító: megkérdőjelezi azt a feltételezést, hogy több tapasztalt bíró összeállítása szükségszerűen kollektív mérlegelést eredményez. Ezzel az intézményi kutatással párhuzamosan az arányosságról szóló munkája a bírák által váltott érvek racionalitását vizsgálja.

Egy alapos értékelésnek három dolgot kell megkülönböztetnie: mit tárt fel da **Silva empirikusan**, mit **érvelt az intézményi tervezésről**, és mi marad **értelmezés vagy megoldatlan tudományos vita**.

Kiindulópontja, hogy a kollektív döntéshozatal és a kollektív érvelés különböző eredmények. A "Döntés megfontolás nélkül" (2013) című művében azt vizsgálja, hogy az igazságszolgáltatási eljárások valóban felismerik-e azokat a megfontoló tulajdonságokat, amelyeket az alkotmányfelülvizsgálat igazolására használnak. Egy bíróság legitimitása nem nyugszik biztonságosan a feltételezett felsőbbrendű mérlegelési képességén anélkül, hogy megvizsgálná a gyakorlatait.

John Ferejohn és Pasquale Pasquino megkülönböztetésére támaszkodik a *belső megfontolás* között, amely a többi döntéshozó meggyőzésre irányul, és *a külső megfontolás* között, amely a döntési testületen kívüli közönséghez irányult. Eredetisége abban rejlik, hogy ezeket a fogalmakat konkrét, intézményi elrendezésekkel köti össze.

Diagnózisa több akadályt is azonosít: függetlenül kidolgozott véleményeket, a nyilvános elköteleződés előtti elegendő párbeszédet, egymást követő véleményolvasást, valamint megszakításokat, amelyek a bírákat visszavezetik az egyéni tanulmányozáshoz. Ezek az eligazítások lehetőséget adhatnak a meghallgatásra, ahelyett, hogy együtt dolgozzák ki az álláspontokat. Ezért a kollegialitás befogadóságot és együttműködést igényel; több tag jelenléte nem elegendő. Kritikája a bírósági felülvizsgálat megfontolt igazolására vonatkozik, nem pedig azt állítja, hogy az STF-nek minden lehetséges legitimitási alapja hiányzik. "Döntéshozatal mérlegelés nélkül," *International Journal of Constitutional Law* 11(3), 557–584.

Egy példa világossá teszi a tétet. Tegyük fel, hogy kilenc bíró hallgat egy alkotmányos kihívást. Három érvénytelenít egy törvényt a szólásszabadság okával, három érvényteleníti azt egyenlőségi okokból, és három megerősíti azt. Egyértelmű többség van az érvénytelenítés mellett, de egyik kimondott indoklás sem ír többséget. A felek tudják, ki nyert; egy törvényhozó, amely egy helyettesítő törvényt fontolgat, még mindig nem ismeri világos magyarázata az alkotmányos hibáról.

Ez a hipotetikus három kérdést választ el, amelyeket a kutatóknak önállóan kell vizsgálniuk:

Kérdés	**Bizonyíték szükséges**
Mit döntött a bíróság?	A döntés és a szavazás eredménye
Milyen indokokat fogadott el a bíróság?	A bíróság döntési eljárásai által megerősített indokok
Hogyan befolyásolta a kollektív megfontolás ezeket az okokat?	Cserék, módosítások, válaszok és az ítélet kidolgozása

A szavazatszámlálás sokkal könnyebben válaszol az első kérdésre, mint a másik kettőre.

Fő empirikus hozzájárulása egy szisztematikus beszámoló arról, hogyan értik meg az STF bírái saját döntéshozatalukat. 2011 szeptembere és 2013 augusztusa között da Silva strukturált, személyes interjúkat készített 17 hivatalban lévő és nyugdíjas bíróval: kilenc hivatalban lévő és nyolc nyugdíjas bíróval. Az interjúk 36 kérdést tartalmaztak, rögzítettek és átírták, valamint anonimizált idézeteket használtak. Egyetlen nő sem vett részt benne.

A vizsgálat fontos, politikailag vagy erkölcsileg vitatott ügyekre koncentrált. A bírák értelmezését kereste a már részben nyilvános meghallgatásokon látható gyakorlatokról, ahelyett, hogy titkos megbeszéléseket rekonstruáltak volna. Az eredmény egy közös kutatási projektre támaszkodnak; ezeket nem szabad független ismétléseknek tekinteni. "Gondolkodunk? Ha igen, hogyan?" *European Journal of Legal Studies* 9(2), 209–240, különösen 213–216.

Ez a kutatási terv különös értékkel bír. Egy jegyzőkönyv bizonyíthatja, hogy a bíró elolvasott egy hosszú véleményt, de általában nem tudja megállapítani, miért tartotta ezt megfelelőnek. Az interjúk feltárják az ilyen magatartással kapcsolatos szakmai elvárásokat: mit gondolnak a bírák a függetlenségnek, mit tartanak jogos meggyőzésnek, és mit tartanak elfogadhatatlannak kompromisszumnak.

Van egy megfelelő korlátjuk is. A meggyőzésre nyitott tanúvallomás a bíró kimondott nézetének bizonyítéka, nem pedig közvetlen mércéje annak, hogy a meggyőzés milyen gyakran változtatja meg a döntéseket.

Egy különösen feltáró megállapítás a bírók preferált eljárásai és saját gyakorlatuk közötti szakadék. A 2017-es cikkben da Silva arról számol be, hogy minden interjúalany, amikor ideális megoldást javasoltak, olyan modellt részesített előnyben, amelyben csak az előadó hozott írásos véleményt, és a többi bíró szabadon vitatkozik azt. Ennek ellenére szinte mindannyian részt vettek a nagyobb ügyekben előkészített vélemények behozatalában. Az interjúk ellentmondásos beszámolókat is rögzítettek arról, hogy valóban történt-e értelmes megfontolás. "Egyeztetünk? Ha igen, hogyan?", különösen a 218–224 és 239–240.

Az én értelmezésem szerint ez az eltérés az intézményi koordináció problémáját jelzi. Még azok a bírák is, akik a nyílt vitát preferálják, egyéni meglátásnak tekinthetik, hogy teljesen kidolgozott álláspontot hozzanak, miközben mindenki más ezt teszi. Ha nem érkeznek, az elégtelen felkészültségnek tűnhet, vagy hátrányba hozhatja a bírót egy nagyon nyilvános találkozásban.

Ez az értelmezés nem határozza meg minden résztvevő valódi motivációját. Ugyanakkor erősebb magyarázatot sugall, mint egyszerűen a személyes makacsságnak tulajdonítani a nem megfelelő megfontolást. A reform megkövetelheti az intézményben megosztott elvárások megváltoztatását, beleértve a felkészülést, tekintélyt és szakmai kompetenciát is.

A jelentéstételről végzett kutatása többféle könnyen összetéveszthető bírói befolyási formát választ szét. A "'Um voto qualquer'?" —nagyjából "Csak egy újabb szavazás?" —da Silva megkérdőjelezi, mit lehet levonni abból, hogy a bírák milyen gyakran követik a jelentéstetőt. Az eredménnyel való egyetértés nem feltétlenül bizonyítja a meggyőzést a jelentésnök érvelése alapján. A rutinügyek és a nagyobb alkotmányviták másképp működhetnek.

Az interjúk ellentmondó képeket tárnak fel a szerepről: átfogó alapok előkészítése a kollektív megfontolás számára, vagy egyéni válasz védelme. Emellett feltárják a vázlatok terjesztésének akadályait. Néhány bíró örömmel fogadta a terjesztést; mások féltek előre felkészült támadásoktól, nyilvános szégyentől vagy a támogatói meghallgatás előtt való idő előtti elkötelezettségtől. A megosztás szelektív lehetett.

Minden interjúalant megvédte a legyőzött jelentéstevő lecserélését az ítélet megírása céljából, elutasítva a személyes meggyőződés ellenére írni kötelezettséget. Ezek az eredmények megvilágítják az egyéni szerzőség és az intézményi felelősség közötti feszültséget. "'Um voto qualquer'? O papel do ministro relator na deliberação no Supremo Tribunal Federal," *Revista Estudos Institucionais* 1(1), 180–200, 2015.

Az elemzési következtetés az, hogy a "jelentésnök hatalmát" szét kell osztani. A bíró befolyásolhatja, mikor halad egy ügy, megszervezheti annak bemutatását, információkat szolgáltathat, meggyőzhet kollégáit vagy megalkothatja a végső ítéletet. Ezek a hatáskörök nem szükségesek együtt mozogni.

Az összehasonlító kutatás esetében ez azt jelenti, hogy puszta jelentés jelenléte alig árul el az intézmény mérlegelő jellegéről. Tudnunk kell, hogy a kollégák mit kapnak, mikor kapják, hogyan reagálnak, és hogy a jelentéstétel szövege közös munkadokumentummá válik-e.

A különbségtétele az ellenvélemény és a pusztán legyőzött vélemény között szintén fontos hozzájárulás. A "De quem divergem os divergentes" című művében megkülönbözteti azt a véleményt, amely a többség érvelését egy függetlenül kidolgozott állásponttól választja, amely végül veszít. A különbség a vitatkozó válaszkészségre vonatkozik, nem pedig a szavazati aritmetikara.

Az interjúk emellett feltételeket is adnak: a bírák előre láthatják a megalapozott álláspontokat, a meghallgatás után módosíthatják véleményüket, vagy további tanulmányokat alkalmazhatnak a lényegi reakcióhoz. Így a kutatás nem bizonyítja, hogy az STF ellenvélemények soha nem vesznek kapcsolatba kollégáikkal.

Feltűnő megfigyelés a munkaterheléssel kapcsolatos. Néhány interjúaltak a nagy esetterhelést nagyobb megosztottsággal azonosították, mert a bíráknak nem volt idejük egyeztetni álláspontjukat. A legtöbben ellenálltak annak, hogy a munkaterhelést elegendő indokként kezeljék a nézeteltérések elnyomására. Ezért a tanulmány bonyolítja az egyenlő egyenletet a hatékonyság és a kevesebb különálló vélemény között. "De quem divergem os divergentes: os votos vencidos no Supremo Tribunal Federal," *Direito, Estado e Sociedade* 47, 205–225, 2015.

Ez a megkülönböztetés hasznos módot javasol a bírói írás értékelésére. Egy rövid ellenvélemény, amely a többség érvelésének döntő gyengeségét azonosítja, többet járthat a kollektív igazoláshoz, mint egy hosszú magyarázat, amely soha nem foglalkozik vele. Ezzel szemben, a komoly párbeszéd után fenntartott nézeteltérés bizonyíthatja a megfontolás értékét: a vita pontos konfliktuspontot tisztázhat anélkül, hogy azt megszüntetné.

Ezért a kutatóknak meg kell vizsgálniuk, hogy a vélemények egymásnak válaszolnak-e, nem csak hogy hány vélemény jelenik meg.

Televíziós tanulmánya feltárja a feszültségeket a nyilvánosság, a szakmai teljesítmény és a megfontolás között. A "Big Brother is Watching the Court" (2018) című műsorban **a 17 interjúalból csak négy** szerepelt az élő közvetítést a preferált intézményi kialakításukban. A nyilvános ülések támogatása sokkal szélesebb volt. Az élő televíziós ellenállást ezért nem szabad összetéveszteni a nyilvános ítélet elleni ellenállással.

Az interjúalanyok a közvetítést hosszabb előadásokkal, védekező viselkedéssel, versengéssel és csökkent hajlandósággal a visszagondolásra társították. Gyakran ezeket a hatásokat kollégáknak tulajdonították, miközben magukat is mentesítették. Da Silva azt is megjegyzi, hogy a kamerák elfelejtése a meghallgatás közben nem zárja ki a nyilvánosság előrejelzését a vélemény előkészítése közben.

Egy másik módszertani szempont különösen értékes: a változatlan egyhangúsági arányok nem cáfolhatják meg a fokozott széttagoltságot. A bírák továbbra is megegyezhetnek az eredményekben, miközben több különálló egyetértést hoznak létre. Ezek interjúeredmények és értelmező érvek, nem a televízió ok-okozati hatásainak kísérleti bemutatója. "A Nagytestvér a bíróságot figyeli: a televíziós sugárzás hatásai a bírói megfontolásra," *Verfassung und Recht in Übersee* 51(4), 437–455.

A tágabb intézményi kérdés az, hogyan lehet összekapcsolni a közfelelősséget a felfedező érvelés lehetőségeivel. Egy bírónak alapvető kérdést kell feltennie, egy befejezetlen érvet tesztelnie, vagy el kell hagynia az eredeti értelmezést. Egy olyan környezet, amely jutalmazza a csiszolt teljesítményt, megnehezítheti ezeket a tevékenységeket.

A magánélet nem automatikusan a megoldás: elrejtheti a hierarchiát, nyomást vagy megalapozatlan alkudást is. A megfelelő vizsgálat az, hogy mely szakaszokat kell nyilvánosnak tartani, hogyan kell kezelni az ideiglenes álláspontokat, és milyen végső igazolási jegyzőkönyvet kell az állampolgároknak kapniuk.

Az Almeida és Bogossian közötti vitája egy megoldatlan kérdést tár fel arról, hogy miért teszik az indokokat a bírósághoz. Az "O relator dá voz ao STF?" című művében da Silva kihívja azt az állítást, hogy a jelentéstétel általában a bíróság intézményi indoklását adja elő. Elfogadja, hogy ez leírhatja a rutinszerű és ismétlődő eseteket, ahol a jelentésnök véleménye lehet az egyetlen kidolgozott írásbeli beszámoló. Vitatja, hogy ezt a következtetést a

legfontosabb döntésekre is kiterjesztené. "O relator dá voz ao STF? Uma réplica a Almeida e Bogossian," *Revista Estudos Institucionais* 2(2), 648–669.

Almeida és Bogossian alternatívája a delegációs beszámoló: a bíróság elfogadhatja az ítélet jelentésének indokait a konvenciókon keresztül, még kiterjedt közös megfogalmazás nélkül is. Válaszuk elismeri a da Silva és kutatócsoportja által végrehajtott konkrét empirikus korrekciót is. A 2000–2004-es döntések újraellenőrzése növelte a jelentés véleményére hivatkozó képlet azonosított előfordulásait **228-ról, vagyis 9,28%-ról 592-re, vagyis 24,10%-**ra. Az adatbázis-indexelési és keresési módszerek befolyásolták az eredeti eredményeket.

Ennek ellenére úgy állították, hogy a későbbi növekedés alátámasztja értelmezésüket. Da Silva javítása javította a bizonyítékokat anélkül, hogy véglegesen megdöntötte volna az intézményi tézist. Almeida és Bogossian, "O delegacionismo no STF: uma tréplica a Virgílio Afonso da Silva", különösen 1407–1413.

Ez a vita különösen tanulságos, mert három különböző jelenség is érintett lehetnek:

- A bírák hasonló indokokra önállóan jutnak ki.
- A bírák meggyőzik egymást, és közös indokokat dolgoznak ki.
- A bírák engedélyezik az egyik tag indokát, hogy intézményi magyarázatként álljanak.

Mindhárom látszólag koherens ítéletet hozhat. Csak a második feltétlenül kölcsönös meggyőzést igényel. A harmadik pedig egyértelmű kérdést vet fel az intézményi szerzőséget szabályozó jogi konvenciókról.

A da Silva erős értékelése meg kellene őriznie ezt a megkülönböztetést. A gyenge belső vita bemutatása önmagában nem bizonyítja, hogy a bíróságnak jogilag nem lenne tulajdonítható indok.

Összehasonlító munkája megmagyarázza, miért érdemlik ezek az eljárásbeli különbségek központi helyet az alkotmánytudományban. A "Beyond Europe and the United States" (2018) című művében kihívást jelent az amerikai és európai modell köré szervezett osztályozásoknak. A központosított és decentralizált áttekintés, valamint az absztrakt és konkrét áttekintés különböző dimenziókat ír le; kombinációikat nem szabad automatikusan tökéletlen hibridként kezelni.

Magában foglalja a megfontolási és döntési eljárásokat, valamint a kinevezéseket, megtartást, hozzáférést, időzítést és döntési hatásokat. Az, hogy a tárgyalás magán, nyilvános vagy televíziós jellegű-e, illetve intézményes-e vagy külön írt, függetlenül számíthat a joghatósági struktúrától.

Óvatos továbbá, hogy a durva bináris rendszert egy használhatatlanul bonyolult taxonómiával cserélje: a besorolásoknak olyan dimenziókat kell választaniuk, amelyek relevánsak a vizsgált kérdéshez. "Európán és az Egyesült Államokon túl: a bírósági felülvizsgálat széles világa," *Comparative Judicial Review*, 318–336.

Az összehasonlító haszonszerzés jelentős. Két, hasonló alkotmányos hatáskörű bíróság eltérő módon kezelheti a nézeteltéréseket. Ezzel szemben a különböző jogi hagyományokban működő bíróságok fontos munkagyakorlatokat oszthatnak meg. Ezért a döntéshozatali kutatásoknak

összehasonlítaniuk kell a tényleges szervezeti megállapodásokat, mielőtt a nemzeti jogi családokat magyarázatként kezelnénk.

Későbbi munkái a vizsgálatot túlmutatják magukon a meghallgatáson. "Pauta, público, princípios e precedentes" (2021) a napirend meghatározásával, alkotmányos értelmezéssel, kötelező érvényű precedensekkel, nyilvános meghallgatásokkal és bírói közönségekkel foglalkozik. Szervező gondolata időszerű: a megfontolásnak vannak előfeltételei, a döntések pedig átalakítják a későbbi megfontolás körülményeit. A szerző ezt az interjúsorozat záró cikkeként azonosítja. Ellenőrizhetném az absztraktát és terjedelmét, de nem tudtam visszaszerezni a teljes szövegét, így itt nem tulajdonítok hozzá konkrét interjúeredményeket. A szerző publikációs és összefoglalója.

Ez a kiterjesztés egy produktív kutatási programot sugall. A napirend-meghatározás befolyásolja, mely viták kapnak kollektív figyelmet; a közvélemény részvétele befolyásolja a rendelkezésre álló információkat; az ítélet megfogalmazása befolyásolja, amit a későbbi résztvevők úgy értelmeznek, mint rendezettnek. A megfontolás minősége nem mérhető fel pusztán azzal, hogy megfigyeljük a bírósági jegyzőkönyveket.

Például egy látszólag alapos megbeszélés egy szükségtelenül szűk bizonyítéki iratból kezdődhet. Ezzel szemben egy rövid meghallgatás jelentős előzetes egyezségen alapulhat. Az egész folyamat értékelése megköveteli a felkészülést, a jogi értelmezést és a nyilvános találkozást is.

Alkotmányos érveléssel kapcsolatos munkája kiegészítő magyarázatot ad arról, mit érhet el a racionális igazságszolgáltatási érvelés. "Az összehasonlítás az összehasonlíthatatlanokkal" (2011) megkérdőjelezi azt a következtetést, hogy az alkotmányos értékek nem racionálisan hasonlíthatók össze, mert nincs közös mérőjük. Az összehasonlíthatatlanság nem feltétlenül jelenti az összehasonlíthatatlanságot.

Da Silva olyan összehasonlítási formákat vizsgál, amelyek nem ígérnek egyedi helyes választ. Egy dilemma vagy tragikus választás felismerése maga is racionális megfontolásból fakadhat. Az alternatívák közötti durva egyenlőség is támogathatja, hogy a választást a demokratikusan legitim törvényhozásra hagyjuk.

Ez kibontja az alkotmányos elvek és az egyensúlyozás körüli vitát; nem szabad úgy bemutatni, mint az arányosság kitalálása, vagy bizonyítékként arra, hogy minden bírói egyensúlyozási gyakorlat racionális. "Az összehasonlíthatatlanok összehasonlítása: alkotmányos elvek, egyensúlyozás és racionális döntés," *Oxford Journal of Legal Studies* 31(2), 273–301.

Az intézményi kutatásával való kapcsolatot legjobban analitikus szintézisként érthető. A racionális ítéletnek mind védhető érvekre, mind olyan eljárásokra van szüksége, amelyek képesek tesztelni azokat. Egy kifinomult egyéni vélemény nem tudja automatikusan kompenzálni a kollektív vizsgálat hibáit. Ugyanígy egy kiterjedt vita sem mentheti meg azt az érvet, amelynek alapelvei vagy összehasonlításai továbbra is indokolatlanok.

Ez a szintézis helyet hagy ésszerű nézeteltérésnek is. A mérlegelés javíthatja a választás magyarázatát anélkül, hogy az matematikailag elkerülhetetlenné válna.

A szükségességi tesztről végzett tanulmánya tovább szélesíti a magyarázatot a kiegyensúlyozáson túl. Az I·CON 2022-es kötetében megjelent *"Standing in the Shadows of*

Balansing" című műben azt állítja, hogy a szükségletnek független figyelmet érdemel. A bíróságoknak meg kellene vizsgálniuk, hogy az alternatívák elérhetik-e a releváns politikai célt kevesebb jogbeavatkozással, ahelyett, hogy azonnal mérlegelnék a versengő értékeket.

Emellett olyan fejlesztéseket is vizsgál, amelyeket a hagyományos formulációk figyelmen kívül hagyhatnak, beleértve egy ugyanolyan korlátozó, de hatékonyabb alternatívát is. A szükség empirikus tudástól, rendelkezésre álló technológiától és időtől függ: egy egyszer szükséges mérték megszűnhet.

A cikk nem bizonyítja, hogy a bíróságok rendelkeznek a szakértelemmel minden ilyen kérdésre válaszolni. Tisztázza az elemzés által megkövetelt kérdéseket. "Állni az egyensúlyozás árnyékában: arányosság és szükségszerűségi teszt," *International Journal of Constitutional Law* 20(5), 1738–1767.

A döntéshozatali folyamat kutatása során ez a bizonyítékok kezelésére irányítja a figyelmet. Ki azonosítja az alternatívákat? Mely hatékonysági állításokat vizsgálják? Mi történik, ha a bírák nem az alkotmányos értékek alapján értenek egyet a ténybeli bizonytalanságban? Ezek a kérdések összekapcsolják az alkotmányos érvelést a bírói munka szervezésével.

Ennek a munkásságnak az eredetisége elsősorban azokban a kapcsolatokban rejlik, amelyeket felállít, és az általa szolgáltatott bizonyítékokban. Túlzás lenne hozzájárulásának, ha neki tulajdonítanák a megfontoló alkotmányosság, a kollegialitás vagy a belső és külső megfontolás megkülönböztetésének feltalálásáért. Jellegzetes eredménye, hogy ezeket az eszméket megfigyelhető eljárásokról és a bírák saját intézményi megértéseiről alkotott kérdésekké alakítja.

A legfeltáróbb információk közé tartozik a preferencia–gyakorlat közötti eltérés az előkészített véleményekkel szemben, a vázlatok visszatartásának okok, a jelentéstei sikere és az érvelő befolyás közötti egyenetlen kapcsolat, valamint a nyilvános ülések támogatása és az élő közvetítés támogatása közötti különbség. Adatbázis-javítása azt is mutatja, hogy hozzájárulása túlmutat az interjúkon túl, hanem a bírósági bizonyítékok felépítésének vizsgálatára is.

Számos képesítés továbbra is elengedhetetlen az eredmény értékeléséhez.

Először is, **az empirikus eredmények történelmileg** helyesek. A 2011–2013-ban végzett interjúk nem tudják megállapítani az STF jelenlegi gyakorlatait további kutatás nélkül. A későbbi megjelenési dátumok nem teszik az alapul szolgáló interjúkat frissebbnek.

Másodszor, **az elit tanúvallomás nélkülözhetetlen, de hiányos**. A résztvevők racionalizálhatják a magatartásukat, felidézhetik a kivételes eseteket, vagy kedvezőbben írhatják le magukat, mint kollégák. A részvétel hiánya is számíthat. Az erősebb ok-okozati következtetésekhez interjúk felvételeivel, egymás után készült vázlatok, ahol elérhető, és rendszerezett elemzés az esetek között.

Harmadszor, a **fontos alkotmányos ügyek védhető, de szelektív kutatási fókuszok**. Az ezekről szóló megállapításokat nem szabad az egész ügyre általánosítani. Ugyanígy az ismétlődő esetek által uralt statisztikákat sem szabad automatikusan felhasználni az alkotmányos viták magyarázatára.

Negyedszer, **a döntéshozatalhoz diszkrimintívebb intézkedéseket kell tenni, mint az egyhangúságot vagy a megváltozott** szavazásokat. A bíró megtarthatja ugyanazt az előnyben részesített eredményt, miközben szűkebb érvelést fogad el, egy ténybeli feltevést javít vagy módosít egy jogorvoslatot. Az ilyen változtatások akkor is következmények lehetnek, ha a végső eredmény változatlan.

Végül, a **kollektív érvelésnek meg kell őriznie az igazolt függetlenséget**. Egy olyan bíróság, amely egy kifinomult véleményt hoz, elrejtheti a megoldatlan ellenvetéseket; egy olyan bíróság, amely több véleményt publikál, gondosan mérlegelhette. Az értékelő kérdés az, hogy a nézeteltérést komolyan vizsgálták-e, és az ebből fakadó intézményi álláspontot érthetővé tették.

Ezen alapon da Silva egy igényes módszert kínál az alkotmányos ítélet tanulmányozására: vizsgálja, hogyan alakítják át a bíróságok az egyéni jogi ítéleteket nyilvánosan védhető intézményi döntésekké, és vizsgálja az ilyen átalakulásról szóló állításokat a tényleges munkamódszereikhez.

Diego Werneck Arguelhes és társai elemzése

Diego Werneck Arguelhes legjellegzetesebb hozzájárulása, hogy megmutatja: az **alkotmányos bírói hatalom a bíróságokon belüli eloszlásán keresztül kell** tanulmányozni. Az alkotmánybíróság hivatalos joghatósága, a közzétett ítéletek és többségi szavazások nem mutatják fel teljesen, ki gyakorolja hatáskörét. Az egyes bírák befolyásolhatják az alkotmányos politikát ideiglenes rendeletekkel, időzítés ellenőrzésével, nyilvános nyilatkozatokkal, valamint véleményük intézményi precedensként való kezelésével.

Több különböző társszerzővel együttműködve Arguelhes ezt a felismerést egy átfogó kutatási programmá fejlesztette, amely ötvözi az intézményi elméletet, a történelmi rekonstrukciót, a doktrinális elemzést és a nagyszabású empirikus kutatást. Fő helyszíne Brazília *Supremo Tribunal* Federal (STF), de kérdései szélesebb összehasonlító jelentőséggel bírnak.

Hasznos különbség Virgílio Afonso da Silva munkáihoz képest, amelyet korábban tárgyaltak, a hangsúly. Da Silva azt vizsgálja, hogyan válnak az egyéni érvek kollektív bírói érveléssé. Arguelhes és munkatársai azt is vizsgálják, **hogyan gyakorolhatnak egyéni bírák következményes hatalmat anélkül, hogy először kollektív döntést hoznának**.

Egy korai hozzájárulás megállapította, hogy az STF többféle intézményi funkciót lát el, amelyek eltérő magyarázatokat igényelnek. *Az O Múltiplo Supremo* (2011) című műben, amelyet Joaquim Falcão és Pablo de Camargo Cerdeira közösen írt, a szerzők kiemelték a Bíróság alkotmányos, fellebbviteli és hagyományos eredeti joghatósági tevékenységeit. Kutatási infrastruktúrájuk több mint 1,2 millió eljárást tartalmazott.

1988 és 2009 között a beérkezett ügyek mintegy 92%-a a fellebbviteli kategóriába tartozott. Ráadásul tíz peres fél tíz felperes volt a fellebbviteli eljárások közel 65%-át tették ki; kilenc közvetlenül kapcsolódott a végrehajtó hatalomhoz. Ezek az eredmények megkérdőjelezték a Bíróság leírásait, amelyek főként néhány jelentős alkotmányos vitákon alapultak. Falcão, Cerdeira és Arguelhes, *I Relatório Supremo em Números: O Múltiplo Supremo*.

A módszertani következmények jelentősek. "Hogyan dönt a bíróság" nem megfelelően megválaszolható anélkül, hogy meg ne határoznánk, mely joghatóságot, eljárást és vitaosztályt vizsgálják. A rutinszerű fellebbezések ösztönözhetik a jelentéskészítőkre és a szabványosított döntésekre való támaszkodásra, míg a jelentős alkotmányos viták más ösztönzőket váltanak ki.

Ez megváltoztatja az aggregált statisztikák értelmezését is. Egy nagyon magas egyetértési arány pontosabban írja le az ismétlődő peres eljárások feldolgozását, mint a nehéz alkotmányos nézeteltérések megoldását.

Arguelhes és Leandro Molhano Ribeiro kifejezetten megkérdőjelezték az amerikai igazságszolgáltatási viselkedési modellek átültetését. Preferências, Estratégias e Motivações (2013) című műve az ítélkezés attitűdális és stratégiai magyarázatainak intézményi feltételezéseit vizsgálja.

Azt állítják, hogy olyan fogalmak, mint a preferenciák, korlátok, őszinte szavazás és stratégiai viselkedés magyarázó jelentést nyernek bizonyos intézményi elrendezéseken belül. A kutatóknak azt kell vizsgálniuk, mikor fejezhetik ki a bírák közvetlenül a preferált eredményeiket, mikor kell előre látniuk más szereplőket, és hogy a "jog" és a "politika" ésszerűen kezelhető-e egymást kizáró motivációként.

Álláspontjuk nem az amerikai tudományos szemlélet elutasítása. Megkülönböztetik a válaszok importálását az empirikus kérdésekből való tanulástól, amelyeken keresztül ezek a válaszok kidolgozásra kerültek. Pusztán egy amerikai liberális–konzervatív skála helyettesítése brazil megfelelőre nem oldja meg a mélyebb problémát. Ribeiro és Arguelhes, "Preferências, Estratégias e Motivações," *Direito e Práxis* 4(7), 85–121.

Ez fontos alap a későbbi kutatásokhoz. Hasonló tárgyi preferenciákkal rendelkező bírák másként viselkedhetnek, ha az egyikük egyedül függeszthet fel az eljárást, míg a másiknak meg kell győznie a többséget. Ezzel szemben azonos szavazatok születhetnek különböző kombinációkból a meggyőződés, intézményi konvenciók, munkaterhelés és stratégiai számítások kombinációjából.

A "ministrokrácia" fogalma egy konkrét alkotmányos hatalom elosztását jelöli. A "Ministrocracia" (2018) című művében Arguelhes és Ribeiro három hatalmat különböztetik meg:

Teljesítmény	Gyakorlati jelentősége
Döntés	Tekintélyező beavatkozás előállítása, beleértve egy ideiglenes végzést is
Napirend	A kollektív ítélet lehetővé tétele, elhalasztása vagy megszakítása
Jelzés	Az elvárások befolyásolása a valószínű bírósági intézkedésről szóló nyilatkozatokkal

Ezután megkülönböztetik a kollektív elosztást, az egyéni koncentrációt egy olyan hivatalban, mint az elnökség, és az egyéni bírák közötti decentralizált elosztást.

Kulcsfontosságú mechanizmusuk a döntéshozatali és a napirendi jogkörök kombinációja: a jelentés kiadhat egy azonnali külső hatású rendeletet, miközben befolyásolhatja, mikor a kollégák áttekinthetik azt. A szerzők kifejezetten felülvizsgálják korábbi, megnyugtató értékelésüket, miszerint a későbbi kollektív felülvizsgálat eléggé korlátozta az előzetes egyéni döntéseket. Arguelhes és Ribeiro, "Ministrocracia: O Supremo Tribunal individual e o processo democrático brasileiro," *Novos Estudos CEBRAP* 37(1), 13–32.

Itt *a ministro* a legfelsőbb bírósági bírót jelenti. A "ministrokrácia" tehát az egyéni bírák által a Bíróság intézményi hatalmán keresztül gyakorolt hatalmat jelenti.

Elemző értéke abban rejlik, hogy azonosít egy mechanizmust, nem csupán kritikus címkét ad a bírói határozottságra. Egy bíróság tizenegy taggal rendelkezhet, miközben a fontos beavatkozások főként egyikükön múlhatnak.

Alkotmányelméleti érvelésük arra a döntési szabályra vonatkozik, amely révén az igazságszolgáltatási hatalom aktiválódik. "'A Bíróság, az vagyok én?'" (2018) című műben Arguelhes és Ribeiro az egyéni bírói hatalmat egy alternatív szavazási szabályként elemzik: egy tag néha aktiválhatja azokat a jogokat, amelyeket egy kollektív intézményre hivatkozva hagyományosan igazolnak.

Ez lehetséges ellenmateriánus párhuzamot teremt a Bíróságon belül, valamint a Bíróság és a választott intézmények között. Egy bírói kisebbség megakadályozhatja, hogy a többség cselekedjen, vagy olyan beavatkozást nyújthat, amelyet a többség elutasítana.

A szerzők azonban megkülönböztetik a bírói felülvizsgálat különböző védekezéseit. A megfontoló igazolások különösen sebezhetőek; egy értelmezésközpontú, egy elég ügyes egyéni bíróra épülő elmélet logikusan nem követeli meg ugyanolyan kollegialitást.

Első példájuk Luiz Fux egyéni beavatkozása a korrupcióellenes törvényjavaslat kongresszusi megfontolásába 2016–2017-ben: a következményes törvényhozási hatások kollektív érdemi ítélet nélkül történtek. Arguelhes és Ribeiro, "'A Bíróság, az vagyok én?'," *Global Constitutionalism* 7(2), 236–262.

Véleményem szerint ez eltereli a demokratikus legitimitás kérdését. Nem elegendővé válik azt kérdezni, hogy a bíróság alkotmányjogi felülvizsgálata védhető-e. Azt is meg kell kérdezni, hogy melyik belső eljárás engedi meg egy adott személy számára, hogy gyakorolja ezt a hatáskört, meddig, és milyen hatékony korrekció mellett.

Az alkotmányos kinevezés tagságot ad egy intézményben. Az, hogy függetlenül gyakorolható jogkört is megadjon, amelyek az intézmény hatásköreivel egyenértékűek, külön indoklást igényel.

A bírósági késleltetésről szóló kutatás a program legerősebb eredeti empirikus bizonyítékait szolgáltatja. Ivar A. Hartmann-nal együtt Arguelhes megkülönbözteti a bíróság által elfogadott ügyek eldöntésének kontrollját.

2017-es tanulmányuk a *pedidos de vista-t* vizsgálta: további idő kérését egy ügy vizsgálatára. Egy körülbelül 1,5 millió eljárást tartalmazó adatbázis segítségével azonosítottak:

Mérték	Felfedezés
További vizsgálati kérelmek	2,987
Ilyen kérelmeket tartalmazó eljárások	2,214
A visszaküldött kérelmek átlagosan időtartama	346 nap
Medián időtartam	120 nap
Több mint öt évig tartó visszaküldött kérések	121

Más bírói tevékenységekkel való összehasonlítások gyengítették az általános munkaterhelés magyarázatát. A tanulmány tárgyalja a vállalati kampányfinanszírozási ügyet is, ahol Gilmar Mendes kérése körülbelül tizenhét hónappal késleltetett a befejezést, miután hat-egy arányban jelent meg.

A bizonyítékok jelentős egyéni irányítást mutatnak az időzítés felett. Nem bizonyítják, hogy minden késleltetés stratégiai volt, vagy hogy a további tanulmányok mindig feleslegesek voltak.

Arguelhes és Hartmann, "Időzítési ellenőrzés ügy ellenőrzése nélkül," *Journal of Law and Courts* 5(1), 105–140.

A tágabb megértés az, hogy a kötelező joghatóság nem feltétlenül szünteti meg a napirendi mérlegelést. A jogi kötelezettség a döntésre végül együtt létezhet a kiterjedt gyakorlati mérlegeléssel a döntés eldöntésében.

Vegyünk egy példaképes kihívást egy választási szabály ellen. Egy döntés a választás előtti és ugyanaz a döntés után egészen eltérő következményekkel járhat. A késedelmek így befolyásolhatják az alkotmánypolitikát anélkül, hogy megváltoztatnák az alkotmány végső értelmezését. A végső ítéletekre korlátozott kutatások kihagyhatják azt az időszakot, amikor a vitatott szabály irányította a viselkedést.

Ezeknek a megállapításoknak történelmileg is fennmaradnia kell. 2022 decemberében az STF kilencven napos időszakot fogadott el a Vista kérelmek visszaküldésére , amelyet automatikus kiadvány követ az ügy folytatásához. A korábbi kutatást nem szabad a korlátlan kortárs késleltetési jogkörök leírásaként bemutatni. STF bejelentése az eljárási reformról.

Egy másik különösen feltáró felfedezés az egyéni érvelés feltételezett bírósági precedenssé való átalakításával kapcsolatos. Az "O Supremo Individual" (2015) című művében Arguelhes és Ribeiro rekonstruálják az ADPF 45 kezelését.

Ebben az eljárásban Celso de Mello 2004-ben egyénileg elutasította az ügyet, amikor széles körű javaslatokat vitatott a közpolitikai bírói beavatkozásról. Később saját és más bírák idézetei ezeket a felállásokat a Bíróság joggyakorlatának részeként mutatták be. A RE 559646-ben Ellen Gracie még az ADPF 45-öt is a plenumi ülésnek tulajdonította, bár annak elbírálása egyéni volt; a felperes kifejezetten vitatta ezt a feltüntetést.

Az eredeti hozzájárulás egy konkrét hivatkozási sorozat rekonstrukciója, amely során az egyéni kijelentések intézményi megjelenést szereztek. Nem bizonyítja, hogy minden résztvevő tudatosan manipulálta a precedenst. A szerzők a szélesebb körű vizsgálatot felfedezőként jellemezik. Arguelhes és Ribeiro, "O Supremo Individual," *Direito, Estado e Sociedade* 46, 121–155.

Ez a megállapítás egy egyértelmű kutatási problémát nyit fel: az intézményi memória kialakulását. A jogi tekintély részben attól függ, hogyan osztályozzák a későbbi szereplők a korábbi döntéseket. Egy állítás befolyásossá válhat ismétlődő hivatkozások révén, még akkor is, ha eredeti eljárási környezete kevés alapot adott arra, hogy kollektíven jóváhagyott ítéletként kezeljük.

Ennek következtében a kutatóknak nemcsak az eredeti dokumentumban szereplő érvelést kell vizsgálniuk, hanem az előzmények megjelölésének történetét.

A "jogászi vállalkozás" fogalma összekapcsolja az egyéni eljárási cselekvést a hosszú távú doktrinális változással. A "Nem evolução, nem renascimento?" (2018) című művében Ribeiro és Arguelhes újra feltekintik az *injunção mandado* átalakulását, amely egy jogorvoslatot a törvényhozási hiányosságok kezelésére, amelyek akadályozzák az alkotmányos jogokat.

Újjáépítik az MI 670-et, ahol Gilmar Mendes 2003-ban további vizsgálatot kért, majd 2006-ban visszaadta az ügyet. Az idő alatt a tagság és a bírói pozíciók változtak; 2007-ben

következett a jelentős doktrinális változás. A szerzők ezt egyéni vállalkozásnak értelmezik, nem pedig a "Bíróság" egyenes, személytelen fejlődésének.

1988 és 2016 közötti 6 422 eljárás kvantitatív elemzése szintén megkérdőjelezi a jogorvoslat széles körű újjáélesztésére vonatkozó állításokat: a nyugdíjügyek 73,6%-ot tettek ki, míg három foglalkoztatással kapcsolatos kategória együttesen 81,3%-ot.

Elismerik, hogy a késés oki szükségességét nem lehet bizonyítani. A pereskedés növekedése szintén azt mutatja, hogy koncentrálnak bizonyos érdekekre, nem pedig bizonyítaná, hogy az állítások alaptalanok. Ribeiro és Arguelhes, "Nem evolução, nem renascimento?," *Revista de Informação Legislativa* 55(219), 103–132.

Az elemzési jelentőség kétszeres. Először is, az eljárási ellenőrzés meghatározhatja, hogy melyik bírógeneráció dönt el alkotmányos kérdésről. Másodszor, a bírósági jogorvoslatok bővítése élesen koncentrált felhasználási mintát eredményezhet.

Ezek különböző kérdések: hogyan változott egy doktrína, és kik profitáltak ebből a változásból. A tanulmány ereje az, hogy mindkettőt vizsgálja.

Arguelhes azt a feltételezést is megkérdőjelezi, hogy a bírák mindig a bírói hatalom bővítésére törekednek. A "Poder não é querer" (2014) című művében azt állítja, hogy a bíróság intézményi szerepének preferenciái segítenek megmagyarázni a bírósági beosztás intenzitását.

A bírák átalakíthatják a korlátozó preferenciákat tartós értelmezéssé, amelyek a hozzáférést, a jogorvoslatot és a joghatóságot szabályozzák. Ez túlmutat az egyéni ügyekben alkalmi mértékű mértékkel: a kialakuló doktrínák strukturálhatják a jövőbeni pereskedéseket, és elriaszthatják azokat a követeléseket, amelyeket az alkotmányos szöveg egyébként engedélyezhetne.

Az eredetiség az, hogy a bírósági értelmezésű intézményi tervezést részben magyarázatot igénylő eredményként kezeljük. A cikk történelmi és doktrinális, nem pedig statisztikai becslés minden lehetséges ok relatív jelentőségére. Arguelhes, "Poder não é querer," *Universitas* Jus 25(1), 25–45.

Ribeiro oldalán a "Criatura e/ou Criador" (2016) ezt a STF-et alkotmányos intézményként és saját hatalmának újjáépítésének résztvevőjévé alakítja. Azt is javasolja, hogy a Bíróság "első törvényhozó kamarává" váljon: egy olyan intézmény, amely politikai egyezségeket hoz meg, mielőtt a felperesek elveszítenek egy törvényhozási versenyt.

A szerzők kifejezetten ezt az utóbbi állítást előkészítőként kezelik. Fontossága, hogy megkülönítse a törvényhozási döntést követő igazságszolgáltatást a politikai napirend kialakításában segítő beavatkozástól. Arguelhes és Ribeiro, "Criatura e/ou Criador," *Revista Direito GV* 12(2), 405–440.

Mariana Mota Pradóval végzett történelmi kutatás szokatlanul informatív bizonyítékokat szolgáltatott az intézményi preferenciákról. "'Értelmezés általi ellenállás'" (2019) összehasonlítja a bírák alkotmányreformviták során kifejezett álláspontjait a reformok későbbi értelmezésével.

A fejezet megvizsgálja a kiterjesztett jogosultsággal szembeni ellenállást és a törvényhozási mulasztások esetén alkalmazott erősebb jogorvoslatot. Az 1988 után bevezetett korlátozások

részben visszatükrözték az intézményi álláspontokat, amelyeket a bírák az alkotmányos egyezség előtt képviseltek. Ezért a szerzők az értelmezést lehetséges eszközként azonosítják az alkotmányalkotás során nem biztosított intézményi megállapodások helyreállításának a végrehajtás során.

Normatív értékelésük hangsúlyozza, hogy ez az ellenállás egyértelmű és visszafordítható-e. Arguelhes és Prado, "'Értelmezés általi ellenállás': Legfelsőbb bírósági bírák, mint ellenreformerek az alkotmányos változásoknak Brazíliában a 90-es években".

Módszertani szempontból ez erősebb, mint pusztán a bírák preferenciáit következtetésre vonni, amelyeket ezek a preferenciák állítólag magyaráznak. A korábbi nyilvános álláspontok további bizonyítéki alapot adnak.

Mindazonáltal a korábbi képviselet és a későbbi értelmezés közötti folytonosság nem bizonyítja az őszintétlenséget. Egy bíró őszinte megértése az intézményi kompetenciáról mindkettőt befolyásolhatja. A bizonyítékok közvetlenebbül alátámasztják az intézményi szemlélet folytonosságát, mint hogy rejtett pártpolitikai motivációt állapítanak meg.

Fabiana Luci de Oliveirával végzett kutatás azonosítja, ki indítja el az alkotmánymódosítás felülvizsgálatát, és milyen válaszokat kapnak. 2021-es tanulmányuk 115 közvetlen alkotmányos keresetet elemezett, amelyeket 1988 és 2018. augusztus 1. között nyújtottak be. Ezek 123 kérelmet tartalmaztak, amelyek a vonatkozó időszakban elfogadott 105 alkotmánymódosításból 35-re irányult.

Huszonnégy kérelm kedvező ideiglenes vagy végleges beavatkozást ért el – a kérelmek körülbelül 20%-a. A harmincöt vitatott módosításból tizenöt érintett. Egyik szám sem tükrözi az összes módosítás végleges érvénytelenítésének arányát.

Az igazságszolgáltatáshoz és a közjogi pályákhoz kapcsolódó egyesületek kiemelkedőek voltak a felperesek és kedvezményezettek körében. A kérelmek harmincnyolc százaléka nem kapott választ; a végzés határán még függőben lévő végzések átlagéletkora 7,5 év volt.

A tanulmány feltárja a szelektív hozzáférést, a szervezett szakmai érdekeket és a hosszan tartó ideiglenes döntést a módosítási felülvizsgálat keretében. Oliveira és Arguelhes, "O Supremo Tribunal Federal e a mudança constitucional," *Revista Brasileira de Ciências Sociais* 36(105).

Az alkotmányos ítélet szociológiájában a lényeges kérdés, hogy kinek az alkotmányos igényei kapnak figyelmet és hatékony védelmet. A módosítás felülvizsgálatát kizárólag az alapvető alkotmányos kötelezettségek védelmének leírása elhomályosíthatja a bírósághoz jutó peres eljárás társadalmi szervezetét.

Az eredmények nem mutatják be, hogy a sikeres szakmai csoportok jogilag jogilag nem igazolt igényeket nyújtottak be. Azt mutatják, hogy a joghatóság gyakorlati működése megköveteli a szervezett érdekek és az alkotmányos doktrína elszámolását is.

A nagyszabású ellenvélemény-tanulmány jelentősen gazdagítja – és bonyolítja – a bírói individualizmus képét. Evan Rosevear, Ivar A. Hartmann és Arguelhes "Ellenzőszavazatok a brazil legfelsőbb bíróságról" (2024) körülbelül 2,23 millió egyéni szavazatot elemz több mint 420 000 kollégiumi döntésben 1988 és 2023 között.

A döntések körülbelül 90%-a egyhangú; a plenáris döntések között ez az arány körülbelül 74% volt. Legfeltűnőbb, hogy a ellenvélemény szavazatainak körülbelül kétharmada Marco Aurélionak tulajdonítható.

A tanulmány megállapítja, hogy az ellenvélemény intézményi környezet, az ügy jellemzői és bírói háttér függvényében változik. A közjogi oktatásnak való kitettség nagyobb hajlammal járt az ellenvéleményre. A női jelentésesek kevesebb ellenvéleményt vonztak a modellekben – ez az eredmény eltér az alább tárgyalt korábbi nemi tanulmánytól. Rosevear, Hartmann és Arguelhes, "Ellenvélemény szavazások," *Journal of Law and Empirical Analysis* 1(2), 291–312.

Ezek az eredmények azt mutatják, miért igényel az intézményi szintű ellenvélemény-arány gondos értelmezést. Egy hosszú ideje szolgáló bíró aránytalanul alakíthatja ezt. Azt is világossá teszik, hogy az egyhangú és a decentralizált bírói hatalom az intézményi élet különböző aspektusait érinti.

A nemi tanulmányok a formálisan egyenlő bírák közötti gyakorlati hatalomot vizsgálják. Juliana Cesario Alvim Gomes, Rafaela Nogueira és Arguelhes 2018-as tanulmánya azt vizsgálja, hogy a kollégák másként reagálnak-e a női jelentéskészítőkre.

Egy 2001–2013 közötti 1 034 esetből álló rétegzett véletlen mintát használva összefüggést találtak a női jelentésírók és a magasabb ellenvélemények száma között: körülbelül 1,20-szor az arány az összetett mintában, és 1,37-szeres a teljes tárgyalási ügyekben. A különálló panel eredményei nem voltak statisztikailag szignifikáns. Nem volt jelentős összefüggés a jelentéstételes nem és a további vizsgálati kérelmek között.

A szerzők a bizalmat, a kompetencia sztereotípiákat és a várható személyes költségeket tartják meg lehetséges magyarázatként; ezek a mechanizmusok nem voltak önállóan kialakítottak. Gomes, Nogueira és Arguelhes, "Gênero e comportamento judicial no Supremo Tribunal Federal," *Revista Brasileira de Políticas Públicas* 8(2), 854–876.

A későbbi ellenvélemény-kutatástól való különbségnek látható kell maradnia. A tanulmányok különböző időszakokat, mintákat és eredménymutatókat használnak. Nem támogatnak egyetlen, kontextustól független szabályt a női jelentésírók bánásmódjára.

A "'They don't let us speak'" (2024) című művében Arguelhes, Juliana Cesario Alvim, Nogueira és Henrique Wang a beszélgetési részvételt vizsgálták. Mintájuk 392 perből és 2 107 bírói részvételből állt 1999 és 2018 között, három nő és tizenhét férfi részvételével.

Manuálisan kódolt hivatalos levonatokat használva mindhárom nő esetében nagyobb korrigált megszakítási valószínűségeket jelentenek. A mintában nem volt női kezdeményezésű megszakítás kódolva.

A hozzájárulás az, hogy lehetőséget teremtsenek a beszédre, és a kollegial elemeket mérhető elemek fenntartják. Fontos korlátok közé tartozik a nők kevés száma, a beszéd közvetítése hivatalos jegyzőkönyveken keresztül, a további vizsgálati kérelmekkel kapcsolatos ügyek túlreprezentálása, valamint a támogató és ellenséges megszakítások összevonása. A tanulmány nem teremt hatást a végső ítéletekre. Érvelő és társszerzők, "'Nem engedik beszélni'," *Journal of Empirical Legal Studies* 21(1), 174–207.

Ezek a vizsgálatok együtt kiterjesztik az elemzést a formális eljárási jogkörökön túl. Az intézményi egyenlőség papíron együtt létezhet az egyenlőtlen beszélgetési tekintéllyel. Hogy ezek az egyenlőtlenségek befolyásolják-e a meggyőződést, a véleménykiosztást vagy a lényegi eredményeket, továbbra is további empirikus kérdés.

Arguelhes és Luiz Fernando Gomes Esteves később tisztázták a bírói "individualizmus" különböző jelentéseit. 2024-es cikkük hat olyan állítást különböztet, amelyeket gyakran az STF metaforájába sűrítenek, mint "tizenegy sziget":

Dimenzió	**Mit érint az igény**
Társadalmi kapcsolatok	Hogy a bírák társadalmilag is kapcsolatba lépnek-e
Kommunikáció	Hogy beszélnek-e a függőben lévő ügyekről
Közös igazolás	Támogatják-e közös érveket
Megvitatás	Hogy cserélnek és válaszolnak a vitákra
Szavazási megállapodás	Hogy ugyanazt az eredményt jutják-e el
Egyoldalú hatalom	Hogy az egyének külső hatalmat gyakoroljanak-e kollektív irányítás nélkül

Ezek a dimenziók nem felcserélhetők. Az eredményekről szóló megállapodás nem képes értelmes megfontolást teremteni, és a kiterjedt vita sem képes hatékony irányítást kialakítani az egyéni rendek felett. A cikk rekonstruálja és tisztázza a meglévő tudományokat, nem pedig egy új kvantitatív adathalmazt mutat be. Arguelhes és Esteves, "Seis vezes 'onze ilhas'," *Revista de Investigações Constitucionais* 11(1), e260.

Ez a tisztázás fontos a reform szempontjából. A bírák kommunikációra való ösztönzése javíthatja a döntéshozatalt, miközben az egyoldalú hatáskörök érintetlenül maradnak. Az egyéni végzések gyors felülvizsgálatának megkövetelése erősítheti a kollektív irányítást anélkül, hogy jobb kollektív indokokat hozna létre. Egy reformnak meghatározott célra van szüksége.

A "kriptoaktivizmus" témájú munkája megmutatja, hogy még az ügy elbírálása is félrevezetheti a kutatókat a bírósági beavatkozásról. João Marcelo da Costa e Silva Limával együtt az Arguelhes elemezte a ProUni, egy felsőoktatási hozzáférési programot támogató ítéletet.

Azt állítják, hogy a Bíróság megőrizte a programot, miközben annak célját tágabb értelemben, társadalmi és regionális egyenlőtlenséggel érintette újrafogalmazva. Koncepciójuk megkülönbözteti a külső tiszteletet – a jogszabályok fenntartását – a beavatkozástól az eredmény igazolására használt okokon keresztül.

Az érv a lehetséges normatív következményekkel kapcsolatos, ha ezeket az okokat komolyan veszik. Nem bizonyítja, hogy a kormányzat később áttervezett volna a programot az ítélet miatt. Lima és Arguelhes, "Políticas públicas, interpretação judicial e as intenções do legislador," *Revista de Investigações Constitucionais* 4(2), 163–192.

Ez egy újabb dimenziót ad a kutatási programnak. A bírói befolyás működhet ideiglenes végzésen, késleltetésen, precedensként bemutatott nyilatkozaton vagy egy látszólag tiszteletteljes eredményhez kapcsolódó értelmezésen keresztül. Az érvénytelenítések számolása csak ennek a befolyásnak egy részét fogja meg.

Fernando Leallal közösen végzett munka kritikus elemzést ad az intézményi kapacitás-érvelésről. 2016-os cikkükben Leal és Arguelhes két nehézséget azonosítanak abban, hogy melyik intézmény válassza meg az adott kérdésosztályokat.

Az első információs: az összehasonlításokhoz bizonyíték szükséges az összes releváns intézmény tényleges kapacitásáról. A tökéletlen törvényhozók és az idealizált bíróságok összehasonlítása – vagy fordítva – nem felel meg ennek a követelménynek.

A második a döntési stratégia időbeli betartásáról szól. A bíró jóváhagyhat egy általános tiszteletrevételi politikát annak várható rendszerszintű előnyei miatt, de elhagyhatja, ha egy adott eredmény kifogásolhatónak tűnik. Az ismétlődő kivételek alááshatják azt az intézményi rendszert, amelyet az általános politika eredetileg létrehozni kellett. Leal és Arguelhes, "Dois problemas de operacionalização do argumento de 'capacidades institucionais'," *Revista Estudos Institucionais* 2(1), 192–213.

Ez a hozzájárulás összekapcsolja a normatív érvelést a reális döntéshozatalsal. Egy javasolt intézményi elrendeződésnek figyelembe kell vennie azoknak az embereknek az információit és motivációit, akiktől azt várják a megvalósításukról.

Ennek a munkáskörnek az eredetisége legerősebb, amikor egy látszólag egységes szereplőt azonosítható döntési folyamatokkal helyettesít. Empirikus tanulmányai feltárják az ügyek, késedelmek, szavazások és részvétel eloszlásait, amelyeket pusztán a híres ítéletek nem nyernek vissza. Történelmi tanulmányai rekonstruálják, hogyan válnak a bírói preferenciák intézményi doktrínává. Koncepcionális tanulmányai megkülönböztetik azokat a jelenségeket, amelyeket a nyilvános vita gyakran csoportosít össze.

Az alapvető kereteket – stratégiai viselkedés, napirend-irányítás, intézményi kapacitás és bírói mérlegelés – nem Arguelhes találta ki. Ő és munkatársai jellegzetes hozzájárulása, hogy összekapcsolják őket a belső hatalomkiosztással, és megmutassák, miért fontos ez az elosztás az alkotmányos politika szempontjából.

A kiegyensúlyozott értékeléshez több képesítés szükséges.

Először is, az a bizonyíték, hogy egy eljárás **lehetővé** teszi az egyéni dominanciát, eltér attól, hogy a bírák milyen gyakran **használják** ezt az úton. Tizenegy potenciális vétótulajdonos jelenléte nem magyarázza meg, miért hozza a Bíróság mégis számos jelentős döntést. Az informális visszafogottság, a kollégák előrelátása, hírnév költségei és a jogkör szelektív használata további vizsgálatot igényel.

Másodszor, egy hosszú késés önmagában nem tárja fel az okát. A bonyolultság, a létszám, a változó jogi körülmények, a stratégiai számítás és az intézményi konvenciók felszínesen hasonló történelmeket eredményezhetnek. Az összesített összehasonlítások szűkítik a magyarázatokat, de nem mindig tudják azonosítani egy adott kérés mögötti motivációt.

Harmadszor, az esettanulmányok biztonságosabban állítanak fel mechanizmusokat, mint a gyakoriság. Az ADPF 45 téves tulajdonítása erőteljes bizonyítéka annak a lehetséges útnak az intézményi tekintélyhez. A szélesebb jelentőségének becslése szisztematikus elemzést igényelne az összehasonlítható hivatkozási történetek elemzésére.

Negyedszer, a szokásos és politikailag jelentős peres eljárások közötti különbség továbbra is elengedhetetlen. Sem néhány drámai beavatkozás, sem egy ismétlődő eljárásokkal uralt adatbázis nem lehet az egész intézmény számára kizárt.

Végül a kutatás egy megterhelő kérdést vet fel a reformról: **vajon egy eljárási változás újraosztja-e a hatékony hatalmat, vagy csak megváltoztatja annak formális megjelenítését?** Ennek megválaszolásához szükség van az esetek teljes történetének – kiosztás, ideiglenes döntések, ütemezés, megfontolás, publikáció és későbbi hivatkozások – végigkövetésére, valamint annak azonosítására, hogy mely szereplők irányítják az egyes átmeneteket. Ez az empirikus feladat, amelyhez Arguelhes és társszerzői különösen jelentős hozzájárulást tettek.

Arguelhes és Ribeiro elemzése

Diego Werneck Arguelhes és Leandro Molhano Ribeiro központi hozzájárulása az, hogy elmagyarázza, hogyan alakítja az alkotmányos politikát a belsőbb igazságszolgáltatási hatalom eloszlása. Munkájuk megmutatja, miért kell az alkotmányos ítélet vizsgálatának megvizsgálnia, ki kezdeményezhet beavatkozást, megszakíthatja az eljárásokat, ideiglenes végzéseket adhat, befolyásolhatja az elvárásokat, és meghatározza, mikor válik lehetséges a kollektív ítélet. Brazília Szövetségi Székszékénél – az STF-ben – ezek a hatáskörök lehetővé teszik, hogy az egyéni bírák jelentős politikai befolyást gyakoroljanak anélkül, hogy először kollégáik beleegyezését szereznék. A *ministrocracia*, vagyis az egyéni bírákon keresztüli kormányzás fogalma megragadja ezt az intézményi problémát. "Ministrocracia" (2018)

Közös kutatásuk messze túlmutat ezen a fogalomon. Foglalkozik bírói motivációval, elnöki kinevezésekkel, a joghatóság történelmi felépítésével, bírósági reform elleni pereskedésekkel, törvényhozási hiányosságok jogorvoslataival, valamint a pereskedők stratégiái és bírósági eljárásai közötti kölcsönhatással.

A kutatás eredetiségét három szinten érdemes értékelni: **fogalmi** megkülönböztetések, **a következményes döntési folyamatok rekonstrukciója** és **a szisztematikus leíró bizonyítékok**. Ezeket azért kell megkülönböztetni, mert egy bizonyított eljárási lehetőség, egy adott epizód értelmezése és statisztikai megállapítás alátámasztja a különböző következtetéseket.

Módszertani kiindulópontjuk az, hogy a bírói viselkedés elméletei intézményi feltételezéseken alapulnak. *Az "Preferências, Estratégias e Motivações"* (2013) című művében vizsgálják, hogyan ültették át az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága által kidolgozott elméleteket Brazíliába. A hozzáállásos magyarázatok hangsúlyozzák a bírák lényegi preferenciáit; a stratégiai magyarázatok azt vizsgálják, hogyan érik el a bírák céljait kollégák és más politikai szereplők által kitűzött korlátok alatt. Arguelhes és Ribeiro azt kérdezik, hogy valóban léteznek-e az intézményi feltételek, amelyek ezeket a magyarázatokat támogatják, a fogadó rendszerben.

Emellett megkérdőjelezik a jogi és politikai motiváció túlzottan merev ellentéteit is. Egy bíró őszintén képviselheti a jogi értelmezést, előnyben részesítheti a politikai eredményt, és előre láthatja más szereplők reakcióit ugyanebben a döntésben.

A hozzájárulás a módszertani fegyelem: a kutatóknak meg kell határozniuk, mit akarnak a bírák, mely cselekedetek elérhetők, és mi korlátozza őket, mielőtt megfigyelt viselkedést értelmeznének. A cikk keretrendszert kínál a magyarázatok felépítéséhez; nem határoz meg statisztikailag egyetlen domináns motivációt az STF bírák között. "Preferências, Estratégias e Motivações," *Direito e Práxis* 4(7), 2013, 85–121. o.

Ez fontos az alkotmányos ítéletek értékelésekor. Egy kormány álláspontjával való egyetértés önmagában nem különbözteti meg az ideológiai affinitást, a választott intézmények iránti tiszteletet, a lojalitást vagy a független értelmezést. Ezek a magyarázatok ugyanazt a szavazást jósolhatják meg, miközben nagyon eltérő igazságügyi függetlenségi értelmezéseket sugallnak.

Korábbi cikkük az **elnöki kinevezésekről** egy hasonló érvet is kidolgoz. 2010-es válaszukban Mariana Prado és Cláudia Türner felé a döntések belső célait – jövőbeli döntéseket és döntési folyamatokat – megkülönböztetik a külső politikai céloktól, beleértve a koalíciós tárgyalásokat és a nyilvános jelzéseket. Egy elnök racionálisan választhat valakit, aki ideológiailag kevésbé közeli ahhoz, mert a kinevezés más politikai célt szolgál.

Hangsúlyozzák azt is, hogy a jelölt értéke a meglévő bíróságtól és a kollektív döntéshozatalban befolyástól függ. A kinevezések számolása, a mandátum becslése vagy a későbbi megállapodás betartása nem közvetlenül azonosítja az elnöki motivációt.

Az eredeti hozzájárulás egy megkülönböztetettebb elemzés a kiválasztás és az ítélet kapcsolatáról: a kinevezések több cél közötti választások, és következményeik az intézményi interakciótól függnek. A cikk a fogalmi kritikát és leíró újraelemzést ötvözi ahelyett, hogy ok-oki bemutatást nyújtana a tényleges kinevezési motivációkra. "Indicações presidenciais para o Supremo Tribunal Federal e seus fins políticos," *Revista de Direito Administrativo* 255, 2010, 115–143. oldal

Legjellegzetesebb kutatásuk az egyéni cselekvést érinti egy formálisan kollektív bíróságon. *Az "O Supremo Individual"* (2015) három mechanizmust azonosít: a bírói álláspontok nyilvános előrejelzését, az eljárások megszakítását további vizsgálati kérelmekkel, valamint az egyéni bírói nyilatkozatok beépítését a látszólag intézményi precedensbe.

Az utóbbi mechanizmus különösen feltáró rekonstrukciót eredményez. **Az ADPF 45-ben** Celso de Mello bíró egyénileg elutasította egy már érdemmentessé vált vitát, miközben széles állításokat fogalmazott meg a közpolitikai igazságszolgáltatási bírói beavatkozásról. A későbbi döntések ismételten hivatkoztak ezekre az állításokra. Végül egy másik bíró az STF teljes ülésének tulajdonította az álláspontot, bár az eredeti döntés egyéni volt, és nem ítélte meg az érdemeket.

A felfedezés az intézményi tekintély létrehozására vonatkozik: az ismételt hivatkozás megváltoztathatja egy állítás észlelt státuszát. A szerzők egy konkrét láncot dokumentálnak, amelyen keresztül egy egyéni beavatkozás a Bíróság elfogadott jogászati repertoárjának részévé vált. Ez a rekonstrukció önmagában nem bizonyítja a résztvevő bírák szándékos megtévesztését. "O Supremo Individual," *Direito, Estado e Sociedade* 46, 2015, 121–155. o.

Az alkotmányos érvelést tanulmányozó kutatók számára ez a példa egy további kérdést vet fel a precedens értelmezése mellett: **hogyan szerezte meg az állítás azt az intézményi státuszt, amelyet hozzá tulajdonítanak?** Egy hivatkozási hálózat széles körű elfogadást elérhet anélkül, hogy azt bizonyítaná, hogy az eredeti állítás kollektív megfontolásból származik. Ennek megfelelően a precedens eredetének vizsgálata ugyanolyan fontos lehet, mint annak lényegi tartalmának vizsgálata.

A "Ministrocracia" (2018) című művében a szerzők két dimenzió köré rendszerezik beszámolójukat:

Dimenzió	Kiválóságok
Egyfajta hatalom	Döntéshozatal, napirendellenőrzés, nyilvános jelzés
Hatalom elosztása	kollektív; egyéni és központosított egy fix hivatalban; egyéni és decentralizált a bírák között

A kulcsfontosságú kölcsönhatás az egyéni bíró ideiglenes végzés kiadására vonatkozó hatásköre és annak későbbi kollektív megvizsgálásának irányítása között. A 2007–2016-os koncentrált alkotmányfelülvizsgálat esetén átlagosan **797 napot** jelentenek egy adott egyéni ideiglenes végzés és az első későbbi kollégiumi megítélés lehetősége között ugyanabban az eljárásban.

Ez az intervallum a kollektív mérlegelésre alkalmas lehetőséget méri, nem feltétlenül a rend tényleges felülvizsgálatát. Ennek ellenére jól szemlélteti, miért kínálhat a formális áttekinthetőség korlátozott gyakorlati felügyeletet. A cikk ezeket az intézményi lehetőségeket következményes esetek alapján elméletileştiri; kifejezetten nem mutat be egy általános viselkedési hipotézis kvantitatív tesztjét. "Ministrocracia," *Novos Estudos CEBRAP* 37(1), 2018, 13–32. o.

Egy hipotetikus példa konkrétvá teszi a döntéshozatali problémát. Tegyük fel, hogy egy alkotmányos kihívás a jövő hónapban megrendezett esemény közkiadásait érinti. Egy bíró felfüggeszti a kiadásokat. Hat hónappal később a teljes bíróság úgy dönt, hogy a kiadás jogszerű, de az esemény már nem valósulhat meg.

Most már három különböző kimenetel létezik:

Az elemzés tárgya	Eredmény
Végső jogi döntés	A kiadás megengedett volt
A vita ideiglenes kezelése	A kiadásokat az adott időszakban felfüggesztették
A kihívó gyakorlati célja	Az esemény megelőzése már megvalósulhatott

Egy olyan tanulmány, amely csak végső ítéleteket rögzít, ezt sikertelen kihívásnak minősítené. A gyakorlati hatások tanulmányozása más értékelést eredményezne. A példa azt is megmutatja, miért lehet az elemzés megfelelő egysége az egész eljárás és válaszok sorozata, nem pedig a végső bírói vélemény.

Angol nyelvű cikkük, *a "'The Court, it is I'?"* (2018) kiemeli az alkotmányelméleti következményeket. Az egyéni hatalom elosztását a hatékony szavazási szabályok kérdéseként kezeli: bizonyos megállapodások szerint egyetlen bírói pozíció aktiválhatja a következményes intézményi hatalmat.

A nyitó példa Luiz Fux bíró 2016 decemberi beavatkozása, amely előírta a Kongresszusnak, hogy újraindítsa az eljárást egy korrupcióellenes törvényjavaslat kapcsán. A politikai válasz és a végzés megszüntetése kollektív részvétel nélkül történt.

A szerzők az egyéni bírói felülvizsgálatot olyan szempontok alapján értékelik, mint a döntéskészség, az episztemikus előnyök és a kollektív döntéshozatalban betöltött egyenlőség. Érvelésük különösen kihívást jelent olyan igazolások esetén, amelyek több bíró közötti

mérlegelésen alapulnak. Ugyanakkor elismerik, hogy az egyéni értelmező lényegi helytállóságát hangsúlyozó elméletek nem függnek ugyanúgy a kollegialitástól. Céljuk különösen erős egyéni ítélet, ha nem működik hatékony kollektív felügyelet az igazságszolgáltatás csúcsán. "'A Bíróság, az vagyok én'?", *Global Constitutionalism* 7(2), 2018, 236–262. o.

Véleményem szerint az elméleti erő ebben rejlik, hogy az eljárási szerveződést relevánssá teszi az igazolás szempontjából. Ha a bírói hatalom védelme kollektív vitával hivatkozik az egyéni hibák javítására, a kutatóknak bizonyítaniuk kell, hogy a következményes beavatkozások valóban ezen a folyamaton átesnek. Tizenegy bírói hivatal létezése nem válaszol erre a kérdésre.

További elemző megkülönböztetés szükséges: a kollektív felhatalmazás hiánya nem jelent kollektív ellenállást. A kollégák egyetérthetnek, beleegyezhetnek, halaszthatnak, nem rendelkeznek hatékony beavatkozási lehetőséggel, vagy inkább elkerülhetik a felelősséget. Ezek a lehetőségek eltérő következményekkel járnak. Az egyéni bírói hatalom magyarázatát mutatja, ha azonosítja, melyik kapcsolat létezik az adott eljárásokban.

Egy másik jelentős hozzájárulás a Bíróság saját hatásköreinek történelmi felépítésével kapcsolatos. *A "Criatura e/ou Criador"* (2016) című művében Arguelhes és Ribeiro az STF-et az alkotmányos egyezség termékeként és annak átalakításának résztvevőjeként elemzik.

Intézményi hatalomot szerveznek a Bírósághoz való hozzáférés, az igazságszolgáltatás hatóköre és a más ágak reakciói elleni védelem körül. Történelmi beszámolójuk megmutatja, hogy a bírósági értelmezések hogyan segítettek meghatározni a 1988 utáni intézményi tervezés gyakorlati jelentését.

Példák közé tartozik a pertinência temática *eljárási jogorvoslat korlátozása* – az a követelmény, hogy releváns kapcsolatot kell teremteni bizonyos felperesek intézményi céljai és a vitatott intézkedés között –, valamint a jogorvoslatok korlátozó értelmezései a törvényhozási hiányosságok esetén.

Fontos magyarázó lépésük, hogy összekapcsolják a joghatósági értelmezést a jövőbeli pereskedéssel: a bírói döntések segítenek meghatározni, mely szereplők tartják érdemesnek a pereskedést. Ezért az intézményi tervezést részben a bírói viselkedés eredményének tekintik. A cikk beiratkezelési trendjei és történelmi összefüggései egy értelmező magyarázatot támogatnak, anélkül, hogy oksági összefüggést teremtenének minden doktrínális változás és az azt követő igény között. "Criatura e/ou Criador," *Revista Direito GV* 12(2), 2016, 405–440. o.

Ennek hasznos következménye van a kutatástervezés szempontjából. Ha a bírák képesek megváltoztatni saját joghatóságukat szabályozó hatékony szabályokat, az intézményi struktúra teljesen független magyarázó változóként kezelése problémássá válik. Egy szigorú magyarázatnak meg kell választania az eredeti jogi előírást, annak igazságszolgáltatási értelmezését, későbbi eljárásgyakorlását és a pereskedők alkalmazkodását ehhez a gyakorlathoz.

A pont arra is figyelmeztet, hogy ne feltételezzük egységes bírói preferenciát a bővítésre. A kutatóknak meg kell vizsgálniuk, milyen joghatóságokat részesítenek előnyben a bírák, milyen körülmények között és milyen vitákért. Az intézményi felelősségre vonatkozó preferenciák

függetlenül eltérhetnek attól, hogy a vitatott lényegi politikával kapcsolatos preferenciák legyenek.

2018-as tanulmányuk, *a "Nem evolução, nem renascimento?"* , az intézményi változást összekapcsolja az egyéni cselekvéssel és a pereskedés elosztásával. A **mandado de injunção** szabályozást vizsgálja, amely a törvényhozási hiányosságok kezelésére szolgál, amelyek akadályozzák az alkotmányos jogokat.

Az MI 670-ben Gilmar Mendes 2003 májusától 2006 júniusáig tartotta az ügyet további vizsgálatra; tagsági változások kísérték a 2007-es szélesebb körű orvoslási megközelítést. A szerzők az esetet feltételes jogászati vállalkozásként értelmezik, miközben elismerik, hogy nem tudják bizonyítani, hogy a késés szükséges volt a változáshoz.

Adathalmazuk **6 422 eljárást tartalmazott 1988 és 2016** között, ebből 21 lényegi információ hiányzott:

Tárgy	**Eljárások**	**Az összarány aránya**
Visszavonulás	4,729	73.6%
Különleges szolgálati idejű elismerés	262	4.1%
Veszélyes munka juttatása	233	3.6%
Kombinált	5,224	81.3%

A bizonyítékok minősítik az alkotmányos jogok általános újjáéledésének beszámolóit: a peres eljárás különösen a foglalkoztatási és nyugdíjas érdekekre koncentrálódott. A *vállalati elfoglalásra* való hivatkozásuk szervezett szakmai érdekekre vonatkozik; ezek az elosztások nem bizonyítják a korrupciót, és nem érvénytelenítik az alapvető igényeket. "Nem evolução, nem renascimento?", *Revista de Informação Legislativa* 55(219), 2018, 103–132. o.

A tágabb értékelő kérdés az, hogyan mérjük az alkotmányos jogorvoslat sikerét. A megnövekedett beadványmennyiség, a doktrínális bővülés, a kedvezményezettek sokszínűsége és a lényegi jogok védelmének javulása eltérő kritériumok. Egy jogorvoslat drámaian bővülhet, ha ismételt igényeket generál egy területen. Alkotmányos jelentőségének értékeléséhez információt igényel a elosztásról és a hatásokról, valamint a mennyiségről.

Kutatásuk a Nemzeti Igazságügyi Tanácsról bemutatja, hogy az intézményi reform hogyan folytatódik az ítélethozatalon keresztül. *Az "O Conselho no Tribunal"* (2015) a CNJ elleni kihívásokat vizsgálja, 2005 és 2013 közötti peres eljárásokat vizsgálva, és 2014-ig frissíti az elvont alkotmányos kihívásokat.

Az 1 251 mandados de segurança közül 331—**26,5%**—teljes vagy részben sikerrel járt. A 41 elvont alkotmányos keresetből 21 maradt eldöntetlen, 13 pedig érdemi döntés nélkül zárult.

Ezek a megállapítások bonyolítják a CNJ tekintélyét támogató kiemelkedő ítéleteken alapuló beszámolókat. Az intézményi jóváhagyás együtt létezhet a hatáskörének bizonyos gyakorlásai elleni enyhítéssel. A szerzők feltételezik, hogy a megoldatlan absztrakt kihívások megőrzik az egyéni peres eljárásokban használható érveket.

Emellett a Tanács napirendjeinek megváltoztatását is lehetséges magyarázatként tekintik a peres mintákra, és ellenzik attól, hogy elkerülhetetlen szakmai megragadzást vonzanak a

testületből. Hozzájárulásuk leíró bizonyítékokat ötvözi azon hipotézisekkel, amelyek szerint a különböző eljárási útvonalak hogyan tartják fenn a bírósági reform végrehajtásáról szóló vitákat. Ezeket a mechanizmusokat a bejelentett számok nem állapítják meg ok-okozati hatásként. "O Conselho no Tribunal," *Direito e Práxis* 6(12), 2015, 464–503. o.

Az alkotmányos döntés szempontjából a módszertani tanulság jelentős: egy vezető intézményi ítélet hiányos képet adhat arról, hogyan működik a hatóság. A kutatóknak meg kell vizsgálniuk a végrehajtási vitákat, az ideiglenes jogorvoslatokat, a joghatósági elbocsátásokat és a megoldatlan eljárásokat. Ellenkező esetben egy intézmény alkotmányosan megrendezettnek tűnhet, miközben működési hatásköre esetenként vitatható.

Az **azonos neműek elismerésének** elemzése egy másik kapcsolatot vizsgál az ítélet és az intézményi változások között. *A "Bíróságok, mint az első és egyetlen törvényhozó kamarák?" (*2017) című művében azt vizsgálják, hogyan segíthetnek a bíróságok egy országos politikai rendszer elindításában, és alkotmányos védelmet nyújthatnak annak a szokásos törvényhozási felülvizsgálatokkal szemben.

A releváns sorozat magában foglalja az STF 2011-es azonos neműek polgári házasságának elismerését, az ítélet következményeivel kapcsolatos nézeteltéréseket, valamint a CNJ 2013-as házassági határozatát. Ezért pontatlan lenne az egész átalakulást egyetlen STF ítéletként írni le, amely közvetlenül legalizálja a házasságot.

Magyarázzák a pereskedők fórumválasztása, az absztrakt felülvizsgálati eljárások és az intézményi hatalom bírói értelmezése közötti kölcsönhatást. Aggodamuk a politikai kezdeményezés és az alkotmányos beágyazás kombinációja. Az "első és egyetlen" kifejezés intézményi lehetőséget jelöl; a cikk nyitva hagyja a későbbi törvényhozási reakciókat, és nem deríti meg, hogy ez a minta milyen gyakran fordul elő. "Bíróságok az első és egyetlen törvényhozó kamaraként?", *Verfassung und Recht in Übersee* 50(3), 2017, 281–299. o.

Ez a tanulmány külön értékeléseket javasol a lényegi eredmény és a döntéshozatali folyamat tekintetében. A jogvédő kimenetelű megállapodás nem dönti meg azt a kérdést, hogy ki határozta meg a jogrendszert, mely kérdések maradtak nyitva, és hogyan értelmezték a későbbi intézmények az ítéletet. Ezzel szemben az intézményi sorrend kritikája nem bizonyítja, hogy a jogigénynek kudarcot kellett volna vallania.

Későbbi szintézisük összekapcsolja a peres eljárás szervezését az igazságszolgáltatási döntéshozatal szervezésével. *"Contextos da judicialização da política"* (2019) tizenkét részes tipológiát kínál, amely a következőket ötvözi:

- A felperes politikai álláspontja: kormányzat vagy ellenzék.
- A felperes szervezeti forma: párt vagy egyéni törvényhozó.
- A bírói döntéshozó: plenum, bírósági elnök vagy egyéni jelentéstartó.

A keretrendszer összekapcsolja a hozzáférési szabályokat a bírói hatalom belső elosztásával. Egy egyéni politikus, aki egyéni végzést szerzett, eltérő döntési struktúrát jelent, mint egy politikai párt, amely kollektív ítéletet szerzett.

Ezek a politikai feltételeket is magukban foglalják: relatív hatalmat, a preferenciák közötti távolságot, a kollektív szereplők közötti kohéziót és a kérdés fontosságát. A pereskedés

befolyásolhatja a jogalkotás során zajló tárgyalásokat, és szolgálhatja a kormányzó koalíciók szereplőit.

Az eredetiség abban rejlik, hogy rendszerszinten összekapcsolják ezeket a dimenziókat. A korábbi irodalom már ismerte el több kormányzati és ellenzéki peres felhasználást; Arguelhes és Ribeiro ezeket a felismeréseket integrálja a széttagolt igazságszolgáltatási döntéshozatal beszámolójával. "Contextos da judicialização da política," *Revista Direito GV* 15(2), 2019

Például egy törvényhozó bírósági sikere inkább egy belső koalíciós vitát érinthet, nem pedig egy egyenes konfliktust a kormány és az ellenzék között. A peres fél csak párti hovatartozás alapján azonosítása elhomályosíthatja a releváns nézeteltérést. Hasonlóképpen, ha a bírói választ pusztán "az STF döntésének" nevezzük, elhomályosíthatja, hogy melyik igazságszolgáltatási szereplő irányította az eredményt. Mindkét oldal vizsgálatot igényel.

Ennek a tudománynak az ereje abban rejlik, hogy rekonstruálja az eljárást az alkotmányos hatalommal összekötő mechanizmusokat. Állításai azonban több követelményt igényelnek.

Először is, az **intézményi kapacitást és a tényleges stratégiai felhasználást meg kell különböztetni**. Az, hogy egy bíró elhalaszthatja az eljárást, nem bizonyítja, miért tette ezt. Erősebb magyarázatok ötvöznék az eljárási feljegyzéseket a kortárs nyilatkozatokkal, hasonló ügyek összehasonlításaival és az elérhető alternatívákról szóló bizonyítékokkal.

Másodszor, **a releváns ellenttény gyakran nehezen megállapítható**. Annak bizonyításához, hogy az egyéni cselekedet kiszorította a bírói többséget, a kutatóknak bizonyítékra van szükségük arról, hogy ez a többség mit tett volna, és mikor léphetett volna fel. Egy későbbi ítélet hasznos információt ad, de az időközi preferenciák, tagság, tények és politikai körülmények változhattak.

Harmadszor, **a delegációnak jogos intézményi céljai lehetnek**. A nagy bíróságoknak szükségük van a sürgősség kezelésére és a munka elosztására. Ezért az értékelésnek figyelembe kell vennie az átruházott hatáskör mértékét, a felülvizsgálat gyorsaságát és hozzáférhetőségét, valamint azt, hogy a kollektív korrekció továbbra is hatékony marad-e. A megfelelő kérdés az, hogy mely megállapodások őrzik meg az átruházás előnyeit, miközben kontrollálják annak költségeit.

Negyedszer, **a leíró koncentráció nem bizonyítja a helytelen favoritizmust**. A foglalkozási igények túlnyomója vezethet szervezettséget, erőforrásokat, jogi szabályokat, széles körű törvényhozási hiányosságot vagy valamilyen kombinációt. A koncentráció magyarázatához további bizonyítékokat igényel. A tisztességességének értékeléséhez kifejezett normatív szabvány szükséges.

Ötödszer, **tanulmányaik legerősebbek az intézményi cselekvés és a politikai következmények terén**. Kevésbé közvetlen hozzáférést biztosítanak a bírák elítéléseinek magánfejlesztéséhez, a kamarák közötti eszmézésekhez vagy a tervezetek felülvizsgálatához. Bárki, aki ezeket használja az alkotmányos ítéletek teljes belső kidolgozásának magyarázatára, kiegészítheti őket ezekről a folyamatokról szóló bizonyítékokkal.

Végül a történelmi időszak számít. Például az STF 2022-ben elfogadott egy szabályt, amely kilencven napos időszakot ír elő a további vizsgálatra megtartott ügyek visszaküldésére, majd

automatikus elengedést a folytatáshoz. Ezt a reformot figyelembe kell venni, amikor a korábbi diagnózisokat későbbi gyakorlatra alkalmazzák; maga az automatikus szabadon bocsátás nem garantálja a azonnali végső ítéletet. Az Emenda 58/2022 hivatalos STF bejelentése

Az összehasonlító kutatás során munkájuk különösen termékeny kérdéssort támogat: Ki tud azonnal működésképes alkotmányos beavatkozást előhozni? Ki követelheti meg a kollektív felülvizsgálatot? Mennyi ideig tarthat ez a felülvizsgálat? Mi történik politikailag ebben az időszakban? Hogyan szereznek az egyéni nyilatkozatok intézményi tekintélyt? És mely szereplők rendelkeznek a képességekkel és eljárási lehetőségekkel ezen mechanizmusok aktiválásához?

Ezek a kérdések összehasonlítást tesznek azok között a bíróságok között, amelyek írásos alkotmányos hatáskörei hasonlónak tűnnek, miközben a tényleges döntéshozatali folyamataik nagyon eltérően osztják meg a hatáskört.

André Rufino do Vale elemzése

André Rufino do Vale jellegzetes hozzájárulása, hogy az alkotmányos érvelést összekapcsolja a kollektív bírói döntéshozatal tényleges szervezésével. Azt kérdezi, hogyan hoznak egyéni bírák – eltérő szakértelemmel, meggyőződésekkel, munkamódszerekkel és intézményi hatáskörrel – olyan ítéletet, amely az alkotmánybíróságnak tulajdonítható. Kutatása megmutatja, miért külön kérdések az egyéni vélemények minősége és a bíróság kollektív érvelésének minősége.

Munkája különösen értékes, mert három megközelítést ötvöz: az alkotmányos érvelés elméletét, a bírói gyakorlatok kvalitatív kutatását és intézményi reformjavaslatokat. Az empirikus alap a spanyol Alkotmánybíróság és Brazília Supremo Tribunal Federal, vagyis STF összehasonlítása. Ezek a bíróságok ellentétes környezetet biztosítanak a titoktartás, a nyilvános megfontolás, az igazságszolgáltatás egyéniségének és intézményi indokok előállításának vizsgálatára.

A fő publikációk egy kapcsolódó kutatási programot alkotnak:

Munkássága	**Hely a kutatási programban**
Argumentação constitucional: um estudo sobre a deliberação nos tribunais constitucionais — doctoral thesis, Universidade de Brasília/Universidad de Alicante, 2015	Meghatározza az elméleti keretrendszert, az összehasonlító empirikus vizsgálatot és a reformjavaslatokat.
La deliberación en los tribunales constitucionales. Un estudio empírico de las prácticas deliberativas del Tribunal constitucional de España y del Supremo Tribunal Federal de Brasil — CEPC, 2017	Bemutatja a spanyol nyelvű összehasonlító empirikus kutatásokat.
Argumentação constitucional: um estudo sobre a deliberação nos tribunais constitucionais — Almedina, 2019	A szélesebb projektet portugál nyelven publikálja, beleértve annak elméleti és intézményi dimenzióit.
"Teoría de la argumentación constitucional: nuevos aportes sobre las deliberaciones virtuales de los Tribunales Constitucionales en la era digital" — *Doxa* 46, 2023, pp. 417–433	Kiterjeszti a keretrendszert a digitális technológiák által folytatott megfontolásokra is.

A 2017-es és 2019-es könyveket tehát nem szabad két független empirikus vizsgálatnak tekinteni. Különböző bemutatásokat dolgoznak ki a doktori kutatásról. Kapcsolatuk fontos a bizonyítékai szélességének értékelésekor. UnB szakdolgozat, CEPC kiadvány, Almedina kiadvány.

Kiindulópontja, hogy a bírói érvelés elméletének meg kell magyaráznia, hogyan érvelnek együtt a bírák. Sok jogi érvelés elmélete értékeli az egyéni bíró által adott igazolást: hogy az alapok védhetők-e, az értelmezés meggyőző, és a következtetés megfelelően alátámasztott. Vale egy intézményi problémát azonosít, amelyet ez a megközelítés nem vizsgál eléggé. Az alkotmánybíróságok általában csoportokon keresztül döntenek, és egy csoport érvelése nem rekonstruálható egyszerűen úgy, hogy minden tagot elszigetelt döntéshozóként kezelünk.

A bevezető kontrasztja Dworkin Herkulesével és az Argonautusokkal ezt az álláspontot fejezi ki. Herkules kivételes egyéni szellemi képességet képvisel. Az Argonauták egy közös vállalkozást sugallnak különböző képességekkel, korlátokkal és felelősségekkel rendelkező emberek között. Az alkotmánybíróságnak olyan megoldásokra van szüksége, amelyek révén ezek a különbségek hozzájárulnak a kollektív ítélethez.

A következmények túlmutatnak a metaforán. Tizenegy egyedileg kidolgozott vélemény könnyen azonosítható közös indoklás nélkül hagyhatja az intézményt. Ezzel szemben egy tömör intézményi ítélet magában foglalhat kiterjedt vitát, kifogásokat, módosításokat és engedményeket, amelyek a publikált formában láthatatlanok maradnak. Vale számára egy megfelelő beszámolónak meg kell vizsgálnia az érvelési folyamat és az eredményt kapott szöveg közötti kapcsolatot. Vale, doktori disszertáció, bevezető és III. rész.

Ez megváltoztatja a demokratikus legitimitás kérdését is. A Vale megőrzi a hagyományos foglalkozást az alkotmányfelülvizsgálat igazolásával kapcsolatban, de vizsgálatot tesz arról, hogyan gyakorolják a bírói hatalom. A bíróság érvelő hatalomra való igénye hitelesebbé válik, ha eljárásai támogatják a tájékozott kritikát, a kölcsönös részvételt és érthető nyilvános igazolást.

Az én értelmezésem szerint ez intézményi tesztet vezet be az érvelő legitimitás elméleteibe. Nem elegendő a bíróságoknak a felsőbbrendű érvelési képességnek tulajdonítani pusztán azért, mert azok bíróságok. Meg kell vizsgálni, hogy munkaviszonyuk lehetővé teszi-e a kollektív érvelést – és hogy a végül közzétett indokok valóban a döntő többséghez tartoznak-e.

Empirikus kutatása adja az alapot a vizsgálathoz. Főként **2012–2013 között** zajlott, és interjúkat foglaltak magában nyolc **bíróval mindkét bíróságról**, mind a szolgálatban lévő és korábbi tagokat egyaránt. A spanyol interjúalantak között volt Francisco Rubio Llorente, Manuel Aragón Reyes és Pablo Pérez Tremps; a brazil csoport Carlos Velloso, Nelson Jobim, Marco Aurélio, Gilmar Mendes, Joaquim Barbosa, Ricardo Lewandowski és Dias Toffoli volt.

Bár a résztvevőket kollektíven azonosítják, bizonyos válaszokat névtelenül adják be számok alatt. Vale tanúvallomásukat intézményi megfigyeléssel és dokumentumokkal egészíti ki. Ez kvalitatív kutatás; nem nyújt statisztikailag reprezentatív felmérést vagy kísérleti magyarázatot a bírói viselkedésre. Az intézményi látogatásokat sem szabad összetéveszteni a bizalmas spanyol plenárus meghallgatásainak közvetlen megfigyelésével. Vale, szakdolgozat, 138–146. o.

A fő összehasonlítás két intézményi jellemzők kombinációját érinti:

Dimenzió	**Spanyol Alkotmánybíróság**	**A brazil STF a vizsgált időszakban**
Megfontoló környezet	Bizalmas bírói vita	Nyilvános megvitatás, beleértve televíziós plenum üléseket is

Dimenzió	Spanyol Alkotmánybíróság	A brazil STF a vizsgált időszakban
Fő szövegforma	Egy ítélet, amely kifejezi a bíróság álláspontját, külön véleményekkel, ahol alkalmazható	Egy összetett ítélet, amely egyéni véleményeket és egyéb feljegyzéseket gyűjt össze
Előkészítés	A jelentéstevő tervezetére szerveződik	Gyakran külön-külön szervezve minden bíró kamarájában
Központi koordinációs probléma	Közös szöveg kidolgozása és jóváhagyása	Közös okok azonosítása az egyéni szavazatok között
Jellegzetes sebezhetőség	A közismertség átláthatatlansága és egyenetlen hozzáférés a belső információkhoz	Az érvelés széttagadása és erős bírói individualizmus

Ezek inkább összehasonlító tendenciák, nem pedig kimerítő leírások. Vale per *curiam* kifejezése Spanyolországra egy intézményi ítéletet érint; nem jelenti az egyhangolást vagy az azonosítható jelentésírók és ellenvélemények hiányát. *A seriatim* a bírák egyéni véleményeinek egymásutáni bemutatására utal. A spanyol monográfia tartalma.

A spanyol bizonyítékok kiemelik **a tervezet fontosságát, mint a bírósági munka közös tárgyát**. A jelentés szövege olyan állításokat tartalmaz, amelyeket kollégák kritizálhatnak, minősíthetnek, eltávolíthatnak vagy pótolhatnak. Így a megállapodás maga a jogi érvelés köré alakulhat, nem csak az operatív eredményre.

Ez hasznos módot ad a kollektív szerzőség megértésére. Egy bíró befolyásolhatja a döntést anélkül, hogy teljesen külön véleményt fogadna el. Egy túlságosan terjedő állítás eltávolítása, kivétel hozzáadása vagy az indoklás szűkítése jelentősen megváltoztathatja az ítélet jövőbeli következményeit. A befolyást tehát nem merítik ki a szerzői elismerések vagy a szavazati összehangolás.

A Vale a spanyol bíróság letrados-jainak*, jogtanácsadóinak hozzájárulását is vizsgálja*. Ők részt vesznek kutatásban és tervezetkészítésben, miközben az állandó személyzet folytonosságot biztosít a bírói tagság változásai között. Jelentőségük részben abban rejlik, hogy formálják azokat az anyagokat és az eredeti megfogalmazásokat, amelyek eljutnak a bírákhoz. Ez azonosít egy szervezeti folytonossági forrást a precedens és bírói időszak mellett. Nem bizonyítja, hogy a tanácsadók irányítják a döntéseket; hozzájárulásuk a bíráktól és munkaviszonyoktól függ. Vale, tézis, 159–171. o.

Az alkotmányos ítélethozatal szociológiájában ez jelentős. A kinevezett bírák egy szervezetbe felhalmozott tudással, rutinokkal és kialakított megközelítésekkel lépnek be. A bírói kinevezések megváltoztatják ezt a szervezetet, de nem teremtik újra a semmiből. Így egy magyarázat, amely kizárólag az újonnan kinevezett bírák preferenciáin alapul, kihagyhat a döntéshozatali környezet fontos részét.

Vale tárgyalásról szóló tárgyalása is figyelmet érdemel. A bírák elfogadhatják a módosított megfogalmazást, szűkebb indokokat vagy feltételeket egy közös döntés támogatására. Az ilyen egyeztetést összeegyeztethetőnek tartja a jogi érveléssel. A lényeges kérdés az, hogy mi tárgyalnak, és hogy az ebből eredő okok védhetőek maradnak-e.

Ez reálisabb álláspont, mint a racionális vita és a stratégia merev ellentéte. Az a jelentéskészítő, aki előre látja az ellenvetéseket és módosítja a tervezetet, egyszerre keresheti a többségi támogatást és javíthatja a jogi igazolást. Ennek ellenére a tárgyalás elrejtheti a megoldatlan nézeteltéréseket is. A közös szöveg a sikeres koordináció bizonyítéka, de önmagában nem bizonyítja annak, hogy minden résztvevő elfogadta ugyanazt az alapelméletet.

Az igazságügyi koalíciók kapcsán Vale megfelelően óvatos. Interjúi személyes affinitásokat, intellektuális tiszteletet és szaktekintélybeli különbségeket tárnak fel. Nem igazolják a stabil ideológiai blokkok létezését vagy oksági jelentőségét. Ezt a bizonyítéki korlátot meg kell őrizni: a blokk kialakulásának bizonyítására szolgáló interjúk elégtelensége nem bizonyítja az ideológia vagy a kinevezési politika hatását. Vale, tézis, 165–171. és 350–355. oldal.

Egy másik feltáró téma a megfontolás és az ellenvélemény kapcsolata. Vale megvizsgálja, hogy a közzétett különálló vélemények hűen visszamutatják-e azokat az érveket, amelyeket valójában kollégáknak terjesztenek. Egy olyan érvelés, amelyet csak a kollektív vita után dolgoznak ki, eljárási problémát teremt: a többségnek nem volt lehetősége válaszolni, elfogadni vagy újragondolni álláspontját.

Ez belső dimenziót ad a megszokott külső nézeteltérések funkcióihoz. Egy ellenvélemény megőrizhet egy alternatív értelmezést a jövőbeli bíróságok számára, és befolyásolhatja a nyilvános vitát, miközben mégis feltár egy gyengeséget az előző eszmecserében. Egy különálló vélemény minősége és hozzájárulása a kollektív megfontoláshoz nem feltétlenül azonosak.

Tudományos hivatkozásokkal kapcsolatos kezelése hasonló módszertani betekintést nyújt. A spanyol ítéletek általában kerülik a jogi tudományos kutatások idézését, még akkor is, ha bírák és tanácsadók ezt megkérdezik. Ennek következtében a közzétett ítélet elrejtheti az értelmi hozzájárulásokat, amelyek fontosak a kialakulásához. **A hivatkozás hiánya nem tekinthető biztonságosan befolyás hiányának.** A tágabb tanulság az, hogy a kizárólag publikált szövegekre épülő kutatás rendszerszinten figyelmen kívül hagy néhány alkotmányos érvelési forrást. Vale, tézis, 180–203. o.

A brazil kutatás más koordinációs problémákat tár fel. Különösen hasznos különbség a **bírói tanácskozás** és a bírák közötti **megfontolás** között. Jelentős vita zajlik a bíró és jogi tanácsadók között a meghallgatás előtt, míg viszonylag kevés párbeszéd zajlik a kamarák között.

Ez teszi a bírói individualizmus kritikáját pontosabbá. A probléma nem feltétlenül a kutatás vagy reflexió hiánya lehet. Ez lehet a jelentős intellektuális munka különálló egységekre osztása, amelyek mindegyike saját álláspontot teremt.

Analitikusan ezek a kamarák párhuzamos előkészítő központként értelmezhetők, amelyek eredményei viszonylag későn kerülnek össze. Ez a szerkezet segít megmagyarázni, hogyan birtokolhat egy bíróság jelentős összesített szakértelemmel, miközben nehézségekkel küzd egy koherens közös igazolás előállításában. A hiányzó erőforrás a koordináció, nem feltétlenül a tudás. Vale, tézis, 240–244. o.

Vale rekonstrukciója az STF korábbi bizalmas *ügyvédi* irodájának rekonstrukciója különösen érdekes. A bírák felidézték azokat a találkozókat, amelyekkel nehéz ügyeket tárgyaltak a nyilvános ítélet előtt. Emlékeik azt is feltárták, hogy nézeteltérést mutattak arról, hogy az ilyen előkészületek javították-e a nyilvános folyamatot, vagy helytelenül előre meghatározták-e azt.

Ennek az anyagnak a jelentősége történelmi és intézményes. A bíróság gyakorlatait nem a változatlan nemzeti hagyomány elkerülhetetlen megnyilvánulásaként mutatták be. Különböző elrendeződések léteztek, és a bírák közötti nézeteltérések segítettek eldönteni, hogy ezek fennmaradtak-e.

Ez két versengő felfogást is feltár a kollegialitásról. Az egyik a független álláspontokat hangsúlyozza, nyíltan a nyilvánosság előtt kifejezve. Egy másik az előzetes cserét hangsúlyozza, amelyen keresztül a bírák koordináltabb intézményi választ alakítanak ki. Mindkettő a bírói felelősségre hivatkozik, de másként szervezik azt. Vale, szakdolgozat, 244–248. o.

A hosszú egyéni vélemények előkészítése a nyilvános meghallgatások előtt további feszültséget teremt. A felkészülés javítja a bíró számára elérhető tárgyi forrásokat. Egy teljesen kidolgozott szöveg azonban növelheti az elkötelezettséget egy már választott álláspont iránt, és elősegítheti annak megszakítás nélküli bemutatását.

Vale interjúalantai általában elismerték, hogy megváltoztathatják nézeteiket, és néhányan emlékeztek rá. Az érvelése tehát nem az, hogy hiányzik a meggyőzés. Az a lényeg, hogy a bevált gyakorlatok megnehezíthetik a kölcsönös meggyőzést, még akkor is, ha a bírák nyitottságot vallanak rá.

Ugyanez a kérdés érinti a szóbeli képviseletet is. Ha az ügyvédek akkor szólalnak, hogy a bírák lényegében befejezték elemzésüket és megfogalmazták szavazataikat, érveik későn érkeznek a folyamatban. Vale mérlegeli, hogy egy korábbi, interaktívabb meghallgatás javítaná-e a hozzájárulásukat. Ez összekapcsolja az eljárási szekvencia és az episztemikus nyitottságot: a beszéd lehetősége formálisan garantált, miközben annak gyakorlati befolyásolási képessége korlátozott marad. Vale, szakdolgozat, 260–273. o.

Televízióról alkotott beszámolója sokkal alkalmasabb, mint egyszerű bírálat a kamerák előtti bírói teljesítményről. A nyilvános megfontolás megelőzte a TV Justiçát. Vale ezért megkérdőjelezi azokat a magyarázatokat, amelyek a bíróság nehézségeit elsősorban a műsorszolgáltatásnak tulajdonítják. A televízió bővítette a közönséget, de számos nyilvános bemutatáshoz kapcsolódó ösztönző már jelen volt.

Ez módszertani szempontból számít. Egy látható technológiai változás vonzó magyarázattá válhat a mélyebb intézményi eredetű problémákra. Vale bizonyítékai nem zárják el a televízió ok-okozati hatását, és a bírák állítása, miszerint alig veszik észre a kamerákat, nem bizonyíthatják annak hiányát. Erősebb hozzájárulása az, hogy a műsorszórást a közvélemény-ítélet szélesebb körű szervezetébe helyezi. Vale, tézis, 254–260. o.

A *pedido de vista*, amely egy további idő kérése az ügy vizsgálatára, egy másik feszültséget illusztrál az egyéni és a kollektív felelősség között. Igazolási célja megfontoló: a bírónak további tanulmányokra van szüksége, mielőtt felelősségteljesen hozzájárulna. A hosszan tartó megszakítás azonban károsíthatja a kollektív folyamatot a folytonosság elvesztésével, ismételt előkészülettel és a bírósági tagság változásával.

A Vale azt vizsgálja, hogyan okozhat egy intézmény, amely javítani a reflexiót, akadályozást okozhat, akár szándékosan, akár hagyományos munkagyakorlatok révén. A megkülönböztető pont az, hogy nem kell helytelen indítékokat feltárni az intézményi probléma felismeréséhez.

Egy egyéni eljárási jogosultság káros kollektív következményekkel járhat, még akkor is, ha azt közvetlen céllal használják.

Ezek a megfigyelések a tanulmányozott történelmi eligazításokat érintik; nem szabad az STF 2026-os eljárási szabályainak megállapításaként értelmezni. Vale, szakdolgozat, 273–280. o.

Talán legjelentősebb brazil megállapítása a különbséget **érinti, hogy a többség támogatja az eredményt és a többség az indokokat támogatja**. Egy összetett ítéletben a bírák egyetérthetnek a döntésben, miközben összeegyeztethetetlen alapokra támaszkodnak. A nyertes szavazatok megszámlálása nem automatikusan biztosít közös *arányú decidendi-t*.

Az *ementa*, vagyis az ítélet összefoglalója különösen konkrétvá teszi ezt a problémát. Vale azt a kockázatot vizsgálja, hogy a bíró, aki a megfogalmazásáért felelős, megismételi az adott bíró saját véleményének érvelését, annak ellenére, hogy ezek az indokok nem támogatták el az indokokat. A Sajtójogi pereskedést – ADPF 130-at és az azt követő Reclamação 9.428-at – tárgyalja ennek a nehézségnek. Vale, tézis, 295–305. o.

Az elemzési következmény az, hogy a vázlat maga az intézményi hatalom gyakorlása. Valakinek egy szavazatgyűjteményt át kell alakítania olyan javaslatgá, amelyet ügyvédek, alsóbb bíróságok és közhatóságok használhatnak. Ha az alapvető okokat soha nem koordinálták megfelelően össze, az a fordítás kockázatot jelent, hogy egyéni álláspontot tulajdonít a bíróságnak.

Ez különösen fontos a precedens szempontjából. Egy jogrendszer nem tud koherens tekintélyű indokkal, pusztán azzal, hogy kijelenti, hogy a bírói döntéseknek nagyobb precedensis ereje van. Olyan eljárásokra is szüksége van, amelyek képesek azonosítani, mely indokokat választotta valójában a döntő intézmény. Így a Vale összekapcsolja a belső megfontolást az alkotmányos hatalom külső működésével.

Intézményi javaslatai tíz irányelvbe vannak szervezve. Ezek célja a vizsgált bíróságok fejlesztése, szélesebb körű alkalmazással az intézményi kontextustól függően:

Irányelvek	**Gyakorlati jelentés**
Nyilvánosság és titoktartás	Egyensúlyban kell tartani a közfelelősséget az őszinte bírói párbeszéd lehetőségeivel.
A döntéshozatal autonómiája	Védd meg a folyamatot a kényszerítő külső beavatkozásoktól.
A vitatók függetlensége	Védd meg az egyéni ítélkezést és az ellenvéleményt, beleértve a belső nyomást is.
Intézményi egység	Tegye a bíróság döntését és az alátámasztó indokokat azonosíthatóvá.
Kollegial közösség	Erősítse a felelősséget a bíróság kollektív munkájáért.
Együttműködés	Bátorítsa a kölcsönös együttműködést és a védhető alkalmazkodást.
Integritás	Javítsuk az érvelés, precedens és a jogi források használatának koherenciáját.
A diskurzív reprezentáció	Kapcsold össze a bírói igazolást a társadalomban keringő érvekkel.

Irányelvek	Gyakorlati jelentés
Információs és kognitív szélesség	Javítsa az információmegosztást, a szakértelmet és a tanulási lehetőségeket.
Inkluzív és sokszínű okok	Biztosítsuk, hogy releváns nézőpontok, köztük az érintett csoportok nézőpontjai is bekerüljenek a folyamatba.

Fontos az elvek közötti egyensúly. Az intézményi egységhez nem szükséges egyhangúság; az együttműködés nem szünteti meg a függetlenséget; a társadalommal való kapcsolattartás nem jelenti azt, hogy követi a közvélemény-kutatásokat. Vale ellenzi a teljes körű intézményi átültetést is. Spanyolország tárgyalásainak megnyitása vagy Brazília eljárásainak lezárása nem oldana automatikusan meg a saját problémáikat. Vale, tézis, 363–389. o.

Elméleti vitáka megmagyarázza, miért nem lehet ezeket a reformokat logikai érvelés szabályaira egyszerűsíteni. A tényleges bíróságok korlátozott idővel, egyenetlen szakértelemmel, speciális közönséggel, eljárási felelősségekkel és stratégiai interakciókkal működnek. A racionális érvelés normái továbbra is szükségesek, de ezekhez a feltételekhez kell kapcsolódniuk.

Megkérdőjelezi továbbá a merev elválasztást a döntés felfedezése és annak későbbi igazolása között. A kollektív mérlegelés során az indokok felépítése megváltoztathatja a javasolt eredményt, míg az eredmény elleni kifogások kényszeríthetik az indokok felülvizsgálatát. Így a megfogalmazás, döntés és igazolás együtt fejlődhet.

Ez nem szünteti meg a fogalmi különbséget a bírák cselekvésének magyarázatának és az indokok érvényességének értékelése között. Ez azonban nem teszi elegendővé a gyakorlati sorrend teljes leírásaként. Az intézményi folyamat ismételten vált ezek között a tevékenységek között. Vale, tézis, 330–362. o.

A 2023-as cikk **szinkron és aszinkron interakciót ad** hozzá korábbi megkülönböztetéseihez. A videokonferencia képes fenntartani a egyidejű beszélgetést fizikai elkülönülés ellenére is. Az elektronikus rendszerek, amelyek különböző időpontokban gyűjtenek véleményeket, térben és időben is elválaszthatják a bírákat. Vale azt vizsgálja, hogy ezek a megállapodások elősegítik a szavazatok összesítését elegendő kölcsönös érv nélkül, így az intézményi indokok széttagoltak.

Elismeri, hogy az aszinkron csere megelőzte a digitális döntést, beleértve a tervezetek terjesztését az Egyesült Államokban is. Nyitott a technológiára is: a digitális csatornák támogathatják a belső kommunikációt. Álláspontja empirikus értékelést és intézményi alkalmazkodást követel, nem pedig a virtuális eljárások általános elutasítását. Vale, "Teoría de la argumentación constitucional," 2023.

Hasznos kritikai kiterjesztés, hogy a párhuzamosság önmagában nem lehet döntő kritérium. Az írásbeli párbeszéd több időt adhat a bíráknak egy ellenvetés megértésére és válasz megfogalmazására. Egy valós időben tartott ülés még mindig tartalmazhat egymástól független beszédeket. A erősebb értékelő kérdések a válaszadás, felülvizsgálat és kollégák érvei beépítésének lehetőségeire vonatkoznak. Vale szélesebb keretrendszere ezeket a kérdéseket adja, még akkor is, ha a beszélgetése hangsúlyozza az aszinkron rendszerek kockázatait.

Eredeti empirikus beszámolójával kapcsolatos konkrét kritikák is felmerülnek. Manuel Aragón Reyes, volt spanyol alkotmánybíró és az interjúalantak egyike, üdvözölte a kutatást, de két

leírást vitatott. Először is azt állította, hogy a teljes végleges ítéletet a plenáris ülés jóváhagyja: a javaslat elutasítása utáni új változatos kidolgozás megelőzi az új végleges jóváhagyást, nem pedig lényeges megvitatást jelent az utána. Másodszor, a bírák közötti informális előzetes eszmecseréket kevésbé gyakorinak tartotta, mint ahogy Vale beszámolója sugallta. Kiemelte a bírák közötti változatosságot és a kisebb kamarák tanulmányozásának fontosságát. Aragón Reyes, áttekintés, 2018, 377–385. o.

Ezek az ellenvetések azért fontosak, mert azokra a kronológiai és szervezeti mechanizmusokra vonatkoznak, amelyeket Vale meg akar magyarázni. Interjúi értékes hozzáférést biztosítanak, de a különböző tanúvallomások értelmezése vitatható. A résztvevő általános leírása kifejezhet egy intézményi ideált, személyes munkastílust vagy egy adott korszakra jellemző gyakorlatot.

Az összehasonlítás nem tudja elkülöníteni a titoktartás vagy ítélkezési formátum hatásait a munkaterhelés, joghatóság, személyzet és politikai környezet különbségeitől. Az újragondolásra való hajlandóságról szóló tanúvallomás sem méri, hogy a meggyőzés milyen gyakran változtatja meg a szavazatokat. Vale munkája legerősebb a mechanizmusok, intézményi megértések és további vizsgálatot igénylő problémák leírása.

Eredetisége tehát a leginkább abban a kapcsolatban rejlik, amelyet egyébként különálló kutatási kérdések között teremt. A kollektív szerzőség összekapcsolja az igazságszolgáltatási mérlegelést a precedenssel. A kamara szervezése összekapcsolja a személyzeti munkát a bírói individualizmussal. A nyilvánosság összekapcsolja a felelősségvállalást a közönségközpontú érvel. A szöveges bemutatás összekapcsolja az intézményi hatalommal. A reformprogram ezután felteszi a kérdést, milyen megoldások javíthatják ezeket a kapcsolatokat.

Nem ő indította ki azt az általános elképzelést, hogy a bírák alkudoznak, a tanácsadók fontosak, az ellenvélemény értékes, vagy a bíróságoknak legitimitásra van szükségük. Eredménye egy tartós, összehasonlító vizsgálat, amely ezeket a kérdéseket az alkotmányos érvelés elméletébe helyezi, és alátámasztja azt a bírák munkagyakorlatukról szóló beszámolóival.

Egy szélesebb alkotmányos ítéletelmélet szempontjából a legeredményesebb, megoldatlan kérdés a mérlegelési minőség és az igazságszolgáltatási hatalom kapcsolata. Egy bíróság koherensebb, jobban tájékozott és együttműködőbb lehet, miközben továbbra is vitatott alkotmányos hatáskörének értelmezését alkalmazza. Vale programja segít felmérni, hogyan gyakorolják ezt a hatáskört. A jogos határok meghatározásához további érvet kell az alkotmányos joghatóságról, a demokratikus felelősségről és a közhatalom megfelelő elosztásáról.

Josafat Cortez Salinas elemzése

Josafat Cortez Salinas legjellegzetesebb hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletet a munka szervezésén keresztül magyarázza. Kutatásai megmutatják, miért kell tanulmányoznunk a döntéseket készítő ügyvédeket, a bírói csapatok toborzását, a jogalkotási jogkör elosztását, valamint a jogi ismeretek terjesztését az alkotmányos bírák preferenciáival és szavazataival együtt.

Fő empirikus környezete Mexikó Legfelsőbb Bírósága, a *Suprema Corte de Justicia de la Nación* (SCJN). Eredményei tehát bizonyos mexikói intézményekre és történelmi korszakokra vonatkoznak, bár sokkal szélesebb körű összehasonlító kérdéseket vetnek fel. Számos jelentős empirikus hozzájárulást közösen írtak Camilo Saavedra Herrerával, és közösen kell említeni.

Kutatási programját úgy jellemezném, mint annak vizsgálatát, hogyan **váltanak intézményi hatékonyságot az alkotmányos eszmék**: hogyan válik egy értelmezés elérhetővé egy bíró számára, hogyan kerül be a tervezetbe, vonzza fel támogatást, és végül bevált bírói gyakorlatká válik. Ez a jellemzés összefoglalja az igazságszolgáltatási érvelés, a személyzet, a szervezeti változások és a precedens tanulmányait.

Munkásságának első fontos fejleménye az, hogy megváltozik abban, mi számít annak a döntésnek, amely magyarázatot igényel.

A "¿Qué es la decisión judicial? Notas sobre los estudios judiciales en América Latina" (2020) című művében Cortez megkülönbözteti a vita kimenetelét annak jogi igazolásától. A kutatás, amely rögzíti, melyik politikai szereplő nyer, fontos dimenziót ragad meg, de az alkotmányos érvelés előállítását nem magyarázza meg eléggé.

Összekapcsolja a bírák szakmai képzését és szocializációját jogi megértésükkel, miközben figyelmet tart az ideológiára, a hírnévre és a stratégiai viselkedésre. A bírák céljait fogalmi forrásokon keresztül követik, amelyeket oktatásuk és karrierjük segített kialakítani. Hozzájárulása elsősorban fogalmi szintézis: az esszé egy meglévő irodalomra támaszkodik, nem pedig a jogi eszmék vagy a szocializáció fontosságát, mint kizárólagos felfedezését. Cortez, "¿Qué es la decisión judicial?"

Az elemzési jelentőség jelentős. Két bíróság ugyanarra az azonnali eredményre juthat, miközben nagyon eltérő alkotmányos doktrínákat alkot. Ezzel szemben egy sikertelen érv olyan fogalmakat vezethet be, amelyek később befolyásossá válnak. Egy szavazásra korlátozott tanulmány így kihagyhatja az alkotmányos döntéshozatal fontos változásait.

Ez a különbség a releváns bizonyítékokat is megváltoztatja. A szavazatok és kinevezések továbbra is hasznosak maradnak, de a vázlatok, szakmai életrajzok, toborzási gyakorlatok, kutatási feladatok és a hatóságok kiválasztása elengedhetetlenekké válnak.

Korábbi kutatásai közvetlenebbül a döntéseket politikai kimeneteleken keresztül közelítették meg. Az "Análisis Cualitativo Comparado: las decisiones de la Suprema Corte contra el Ejecutivo en México" (2014) című művében tizenöt alkotmányos vitát vizsgált az elnök és a Kongresszus között, amelyeket 2000 és 2012 között indítottak be. Tizenegy eredmény a végrehajtó hatalom javára, négy ellenezte azt.

Kvalitatív összehasonlító elemzéssel azonosított egy kedvezőtlen döntésekhez kapcsolódó konfigurációt: egy olyan kérdést, amely az elnöki napirendhez tartozik, és hiányzott egy hivatalban lévő bíró, akit a hivatalban lévő elnök jelölt. Lényeges, hogy ez a konfiguráció csak kettőt tartalmazott a négy negatív döntésből. Ez egy korlátozott empirikus mintázat volt, nem pedig az elnöki vereségek teljes magyarázata.

A tanulmány hasznos lépése az volt, hogy megkérdezze, miért változnak az eredmények a megosztott kormányzat kontextusában, és a kinevezésekre és belső bírósági kapcsolatokra irányította a figyelmet. Bizonyítékai közvetlenül nem figyelték meg a bírák közötti alkudozást. Cortez, "Análisis cualitativo Comparado"

A korábbi és későbbi művek együtt olvasva a magyarázó probléma kibővülését mutatják: a politikai szereplőkkel szembeni igazságszolgáltatási ellenállással kapcsolatos körülmények azonosításától az alkotmányos értelmezések intézményi előállításának vizsgálatáig.

Későbbi munkásságának középpontjában a bírói innováció és az igazságügyi csapat szervezése közötti kapcsolat áll.

A fő monográfia az *Ideas, innovación y cambio organizacional en la Suprema Corte de Justicia de la Nación* (2020). Központi alakja José Ramón Cossío, aki 2003-ban csatlakozott a Bírósághoz.

Cortez több konkrét szervezeti gyakorlatot rekonstruál:

- Tapasztalt bírói személyzet ötvözése akadémiai és más szakmai háttérrel rendelkező ügyvédekkel.
- Az eljárási szakértelem megtartása, hogy az innovatív érvek túlélhessék a Bíróság által meghatározott követelményeket.
- Közös beszélgetéseket folytatni és közös vázlatokat fejleszteni.
- Rotációs koordinációs és hallgatói kutatási asszisztensek használatával.
- Speciális nemzetközi és összehasonlító kutatásokat nyújt a csapat számára.

Az empirikus pont az, hogy egy különböző nézetekkel rendelkező bíró kinevezése jogi munkavégzés módjának változásaival járt. A személyzeti sokszínűség gyakorlati jelentőséget szerzett az együttműködés, a kutatási támogatás és a felelősség elosztása révén. Cortez, *Ideas, innovación y cambio organizacional*, különösen a 4. fejezet

Az alap doktori kutatás folyamatkövetést alkalmazott, főként 2005 és 2015 között kiválasztott harmincöt döntést vizsgálva a szólásszabadság, a diszkriminációmentesség és az azonos neműek házassága, valamint a reproduktív jogok területén. Interjúk és intézményi dokumentumok egészítették ki a döntéseket.

Egy feltáró összehasonlítás a 2005-ös Sergio Witz-ügyben a kifejezés korlátozó kezelésével és az Acámbaro-ítélet 2009-es demokratikus megnyilvánulási felfogásával kapcsolatos. A

magyarázatot magában foglalja az érvelési források és alkotmányos megértés változásai, valamint az eredmények.

A kutatás megkülönbözteti a szervezeti alkalmazkodást az ideológiai áttéréstől is: José de Jesús Gudiño Pelayo tárgyalása nem feltételezi, hogy a megváltozott toborzás miatt megváltozott volna az alapvető jogi preferenciái. Cortez, doktori értekezés, *Los cambios en las decisiones de la SCJN en materia de derechos humanos*

Egy fontos következmény következik. Egy bíró támogathatja az értelmezést, de nincs meg a gyakorlati képessége meggyőző, eljárási szempontból fenntartható ítéletet hozni annak kifejezésére. A bírói preferenciák és a bírói képességek különböző változók.

Vegyük figyelembe a bevált eljárási tudás és a külső szakértelem kombinációját. Egy akadémiai szempontból kifinomult érv kudarcot vallhat, ha szerzői félreértik az elfogadhatóságot, a nyilvántartást vagy a megengedett jogorvoslat hatókörét. Ezzel szemben a teljes eljárási kompetencia önmagában nem ad új megértést az egyenlőségről vagy a véleménynyilvánítás szabadságáról. Ez a kombináció lehetővé teheti olyan döntést, amelyet egyik csoport sem tudna egyedül könnyen meghozni.

Ez pontosabb magyarázatot ad az intézményi változásokra, mint egy egyszerű helyettesítő történet, amelyben az új bírák progresszív ötleteket hoznak, és a régebbi munkatársak akadályozzák azokat.

Az igazságszolgáltatási személyzetről végzett kutatása a legvilágosabb eredeti empirikus információkat nyújtja.

"Secretarios de estudio y cuenta en la Suprema Corte de México: un actor esencial pero olvidado" (2019) eredeti adathalmazt állított össze, amely 117 ügyvédet fedett fel, akik a Bíróság tizenegy bírájánál dolgoztak 2016-ban, húsz interjúval kiegészítve.

Ezek a *secretarios de estudio y cuenta* lényegi bírói együttműködők, akik a döntések előkészítésében vesznek részt. Cortez három funkciót jelöl: különböző jogi nézőpontok hozzájárulását, az intézményi eljárások ismereteit és információ és ötletek bevezetését.

Kiválasztott történelmi személyzeti adatok jelentős különbségeket mutatnak:

Justice csapata, 2016	**Bírói bennfentesek**	**Külső toborzottak**
Margarita Luna Ramos	12	0
José Ramón Cossío	9	3
Alfredo Gutiérrez Ortiz Mena	2	9
Arturo Zaldívar	4	5

Emellett szakmai hálózatokon, versenyvizsgákon és belső képzési útvonalakon keresztül dokumentálja a toborzást. Ezek az eredmények eltérést mutatnak be az igazságszolgáltatási csapatok összetételében és reprodukciójában; nem mérik önállóan az egyes létszám-eligazítások döntésekre gyakorolt hatását. Cortez, "Secretarios de estudio y cuenta"

A jelentőség szélesebb abból annál, hogy a bírák segítséget kapnak. A toborzás maga a bírói viselkedés részévé válik. Az együttműködők kiválasztása meghatározhatja, mely jogterületek ismerősek, mely érveket vizsgálják, és milyen nehézségeket vesznek észre.

Ez arra is utal, hogy három forma a személyzeti befolyás között van különbség:

1. **Információ biztosítása:** hatóságok keresése vagy tények tisztázása.
2. **A probléma kerete:** annak meghatározása, hogy egy vitát egyenlőség, intézményi kompetencia, arányosság vagy más keretrendszer alapján közelítik-e meg.
3. **Az eredeti javaslat megalkotása:** a bíró és kollégák számára egy kidolgozott érvet adni, amely köré a későbbi vita zajlik.

A második és harmadik forma különösen fontos az alkotmányos döntés szempontjából. A rendelkezésre álló választások szerkezetét érintik, még akkor is, ha a bíró megtartja a végső hatalomot.

Ezek elemzési különbségek a kutatásból származnak, nem pedig azt állítják, hogy Cortez külön számszerűsítette mindhárom hatást.

Egy különösen feltűnő közös tanulmány feltárja, mennyire koncentrált lehet az alkotmányos megfogalmazás.

A "La sentencia es de quien la trabaja: estructura organizacional y justicia constitucional en México (1996–2005)" (2021) című művében Cortez és Saavedra Herrera a központosított *Unidad de Controversias Constitucionales y Acciones de Inconstitucionalidad intézményt* vizsgálták.

A gyűjteményük 1 119 eljárást tartalmazott, amelyek közül 944 ítélettel zárult. Az egység részt vett ezeknek az ítéletek 753-ának előkészítésében – 79,8%-ot. Ez a két meghatározott alkotmányos eljárásra vonatkozik, nem a Bíróság teljes ügyletére.

Az egység vezetője, Pedro Alberto Nava Malagón, 662 ítéletben kapott megtervező elismerést, beleértve közösen kidolgozott döntéseket is. Az elismerést nem szabad egyenlővé tenni azzal, hogy személyesen ír minden részt vagy függetlenül határozza meg az eredményeket.

A jelentős őslakos reform ügyek nagy blokkját kizárva a jelentéseket tették:

Jellemző	**Központi egység sorozások**	**Egyéni kamarák besorolásai**
A vitatott intézkedések érvénytelenítése	26.6%	35.1%
Egyhangú jóváhagyás	88.0%	71.2%
Különálló vélemények	14.1%	28.8%

Szervezeti különbségük a közvetett felügyelettel rendelkező közös tervezőszolgálatok és az egyéni bírák által közvetlenül felügyelt csapatok között van. Cortez és Saavedra Herrera, "La sentencia es de quien la trabaja"

Ez az egyik legjelentősebb megállapítás munkásságában, mert elválasztja a formális bírói hatalmat az ítéletalkotás koncentrációjától.

Az én értelmezésem szerint több ismerős jel is nagyobb óvatosságot igényel.

Először is, a jelentést adó bíró neve nem feltétlenül jelöli meg a tervezet fő szellemi alkotóját. Másodszor, az egyhangúság önmagában nem bizonyíthatja, hogy minden bíró függetlenül ugyanazt az értelmezést jutott volna el. A közös tervezeti megállapodások segíthetnek közös megfogalmazások és megállapodás kialakításában. Harmadszor, a bíróság intézményi felhatalmazása együtt létezhet a kiterjedt belső delegációval.

Mindez sem bizonyítja, hogy a bírák pusztán a személyzeti döntéseket támogatták volna. A jelentett különbségek sem bizonyítják, hogy a centralizáció okozta a különböző kimeneteleket. Az ügy kiosztása, összetettség és egyéb jellemzők hozzájárulhatnak.

A tanulmány azonban konkrét alternatívát azonosít az egységes döntések kizárólag közös ideológián vagy kollektív megfontoláson keresztüli magyarázatára: **a termelésük szervezése maga is ösztönözheti az egységességet**.

Emellett valódi intézményi kompromisszum is van. A központi vázlat támogathatja a következetességet, a specializációt és az erőfeszítés gazdaságosságát. Az egyes csapatok támogathatják a szorosabb felügyeletet és a szélesebb körű megközelítéseket. A bizonyítékok okot adnak ennek a kompromisszumnak a vizsgálatára; nem teremt univerzálisan jobb megoldást.

Cortez azt is vizsgálja, honnan származnak a bíróságra bejutó jogi ötletek.

A "Los cambios en las ideas jurídicas en México y el Instituto de Investigaciones Jurídicas de la UNAM" (2018) című művében a bírói változásokat egy szélesebb intellektuális környezetbe helyezi el. Az UNAM Jogi Kutatóintézetét fontos intézményként mutatja be alkotmányos eszmék létrehozására és terjesztésére kutatás, publikálás, oktatás és szakmai képzés révén.

A cikk összekapcsolja a jogi gondolkodás változásait olyan intézményekkel, amelyek képesek fenntartani ezeket a változásokat. Jelentősen támaszkodik korábbi történelmi és szociojogi tudományokra; eredetisége abban rejlik, hogy összegyűjti ezt az intézményi beszámolót és összekapcsolja a kortárs alkotmányos átalakulással. Cortez, "Los cambios en las ideas jurídicas en México"

Ez fontos minősítést ad bármely olyan történet számára, amely egyetlen innovatív bíróra épül. A bírói kreativitásnak előzményei vannak. Egy bíróság látszólagos újítása függhet máshol kidolgozott fogalmaktól, az ezekben a fogalmakban képzett ügyvédektől, valamint a szakmai közönségtől, akik készen állnak arra, hogy felismerjék értéküket.

A tágabb kérdés az, hogy az intellektuális fejlődés hogyan lépi át az intézményi határokat. A publikáció önmagában nem magyarázza ezt az átmenetet. A toborzás, képzés, szakmai kapcsolatok és ismétlődő együttműködés hihető összekötő mechanizmusok.

"El diálogo jurisprudencial entre cortes constitucionales: El caso de México" (2021) című műve egy ilyen összefüggést vizsgál. Összekapcsolja a külföldi és nemzetközi jog alkalmazását az

igazságszolgáltatási csapatok összetételével és képzésével, beleértve a szakmai tapasztalatot külföldi bíróságokkal és az interamerikai rendszerrel.

A cikk azt is jelzi, hogy a kiválasztott hatóságok tükrözhetik az egyes tervező jogászok hátterét. Néhány szervezeti fejlemény megelőzte Mexikó 2011-es emberi jogi reformját. Ez a cikk a korábbi kutatási programhoz kapcsolódó anyagokat dolgoz ki, és nem tekinthető teljesen független ismétlésnek. Cortez, "El diálogo jurisprudencial"

A leghasznosabb következtetése szerintem az, hogy az összehasonlító alkotmányos érvelés megköveteli a gyakorlati hozzáférés és a választás magyarázatát. A külföldi döntések nem lesznek befolyásosak pusztán azért, mert léteznek. Valakinek ismernie kell, megértenie kell őket, relevánsnak kell tekintenie, és be kell építenie őket a hazai érvelésbe.

Egy kritikus minősítés ugyanolyan szükséges: a hivatkozás meghatározza egy tekintély alkalmazását, nem feltétlenül mély elkötelezettséget a kontextusával. A kölcsönözés önmagában nem bizonyítja a kölcsönös bírói "párbeszédet". A forrás kiválasztásának magyarázata eltér attól, hogy meggyőzően használták-e azt.

A későbbi kvantitatív munka azt vizsgálja, hogyan alakul ki az alkotmányos változások egyenlőtlenül az igazságszolgáltatási intézmények között.

Saavedra Herrerával együtt Cortez az 1. cikk közzétett értelmezéseit vizsgálta az "El impacto de la reforma de derechos humanos en la justicia federal" (2022) című művében. Hosszabb vizsgálatuk 1917–2019-et fedett fel, és 647 releváns *rendszert* azonosított, amelyek mind a 2001-es módosítás után kerültek ki. Ezek közül 386 a Legfelsőbb Bíróságtól származott, köztük 292 a 2011-es reform után.

Jelentős intézményi koncentrációt és eltérő időbeli mintákat találtak. Az alsóbb bíróságok termelése azonnal jelentősen megnőtt a reform után, míg a Legfelsőbb Bíróság termelése később érte el csúcsot; a Bíróságon belül különösen kiemelt volt az Első Kamara.

A releváns tárgyak a tesis *aisladas* és *tesis jusprudenciales* – az igazságszolgáltatási kritériumok megfogalmazása – nem a teljes ítéletek vagy sikeres jogigények kimerítő gyűjteménye. Cortez és Saavedra Herrera, "El impacto de la reforma de derechos humanos"

A tanulmány megerősíti azt az érvet, hogy a végrehajtást magyarázatot igénylő kérdésként kezeljük. Ugyanaz az alkotmánymódosítás különböző szinteket és mintákat generálhat az intézmények közötti értelmezési tevékenységben.

Azonban három állításnak külön kell maradnia: több publikált értelmezés, eltérő alkotmányos érvelés és jobb jogok védelme. Az első nem határozza meg automatikusan a második vagy harmadik pontot. Hasonlóképpen, az egyes intézményekben való koncentráció összhangban áll a szervezeti kapacitás fontosságával, de nem választja el azt a tárgyi különbségektől és más magyarázatoktól.

A marihuána precedensről szóló tanulmánya különösen értékes betekintést ad: az innováció és annak konszolidációja különböző folyamatoktól függhet.

"Precedente judicial y consumo lúdico de marihuana en México" (2024), ismét Saavedra Herrerával közösen írva, 435 releváns precedenst vizsgál 1917 és 2021 között, valamint az öt kulcsfontosságú ítéletben hivatkozott hatóságokat.

Az eredeti 2015-ös ítélet 87 hivatkozást tartalmazott: 43 tudományos forrást, 27 jogi irodalmat, tíz nemzetközi ítéletet és hét hazai precedenst tartalmazott. A tárgyalás előkészítése Arturo Bárcena Zubietát és Ana María Ibarra Olguínt érintette. A későbbi ítéletek nagyrészt visszamutatták a már megalapozott érvelő anyagokat.

A szerzők megkülönböztetik egy innovatív kritérium kezdeti felépítését annak bírósági rutinokon keresztüli ismétléstől. A vizsgált sorrend a korábbi precedensrendszerhez tartozik: az első döntés 2015-ben született, az ismétlések 2018-ban, és a kötelező kritériumok közzététele 2019-ben; a Általános nyilatkozat 2021-ben következett. Cortez és Saavedra Herrera, "Precedente judicial y consumo lúdico de marihuana en México"

Az elméleti következtetés hangsúlyozást érdemel. **A bürokratikus rutin megőrizheti az innovációt, ha az innováció elfogadott modellné válik.**

Ez egy ismerős ellenállást jelent a kreatív bírák és a konzervatív bürokráciák között. Ugyanaz a gyakorlat – a megalapozott érvelés újrahasznosítása – képes egy idősebb doktrínát fenntartani egy pillanatban, és segíthet egy újabb doktrínát máskor megszilárdítani. Ennek következményei részben attól függenek, mi lett megalapozott.

Azt is sugallja, hogy az első ítélet magyarázatához más bizonyítékot kell megkérni, mint a későbbi ismétlődés magyarázatához. Az első kérdéseket vet fel az intellektuális erőforrásokról, a problémakeretezésről és a meggyőzésről. A második pedig kérdéseket vet fel a precedensről, a sablonokról, a munkaterhelésről, az összehangolásról és az intézményi folytonosságról.

Korlátozás, hogy a szöveges ismétlés önmagában nem tudja megkülönböztetni a hatékonyságkeresést a precedens elvi betartásától. Hasonlóképpen, a hivatkozási számok a nyilvánosan bevetett hatóságokat tárják fel, nem pedig a döntés teljes kognitív történetét.

Legújabb munkája kiterjeszti ezt a programot a menedzsment és a precedens kommunikáció irányába.

Julio Ríos Figueroa szerkesztett La gestión judicial en perspectiva comparada *(2025) című kötetének egyedüli szerzője "¿Qué es la gestión judicial?" fejezetében* Cortez a bírói irányítást két dimenzión keresztül határozza meg: a joghatósági folyamatok kezelése és a személyzet és erőforrások kezelése.

Az alkotmánybíróságok számára ez azt jelenti, hogy a bírákat vezetőként kell tanulmányozni, akik toboroznak, feladatokat osztanak ki, felügyelnek, delegálnak és koordinálják a döntések előkészítését. A fejezet egy koncepcionális keretrendszert és kutatási programot javasol, nem pedig egy új összehasonlító oksági tesztet mutat be. Cortez, "¿Qué es la gestión judicial?"

Ennek a kiterjesztésnek az értéke, hogy az adminisztratív rendszerek láthatóvá válnak a lényegi bírói munka lehetséges meghatározóiként. Ugyanakkor a sebesség és az erőforrás-hatékonyság önmagában nem mérheti az alkotmányos minőséget. Egy menedzsment keretrendszernek további kritériumokra van szüksége, ha a jogi pontosságot, a méltányos megítélést vagy a kollektív érvelés megfelelőségét szeretné értékelni.

A 2025-ös *La doctrina constitucional de la Suprema Corte de la Justicia de la Nación* kötetben, amelyet Gladys Fabiola Morales Ramírez-szel koordinálnak, a nyitó fejezet a precedens terjesztését vizsgálja. A kötet azt vizsgálja, hogyan szerveződnek és közvetítenek a jogászati anyagokat, beleértve a Bíróság *Cuadernos de Jurisprudencia (Cuadernos de Jurisprudencia*) közreműködését is. A közreműködők megállapításait nem szabad egyenként Corteznek tulajdonítani. Hivatalos kötetnyilvántartás

Ez egy újabb szakaszt ad a kutatási problémához: egy tanítás létezése és hozzáférhetősége a későbbi felhasználók számára eltérő kérdés. A publikáció, kiválasztás, magyarázat és osztályozás segít meghatározni, hogy egy értelmezés gyakorlatilag használhatóvá válik-e.

2026-os cikke Mexikó igazságszolgáltatási reformjának tényezőiről foglalkozik a környező politikai és intézményi körülményekkel. Releváns a bírói elrendezések tartóssága szempontjából, de különálló vizsgálat a belső szövegtervezési vizsgálatoktól. Cortez, "Los factores detrás de la reforma del Poder Judicial en México"

Ennek a munkásságnak az eredetisége legerősebb a dokumentált szervezeti mechanizmusok és a korábban kevéssé tanulmányozott szereplők szintjén.

Túlzás lenne hozzászólásával, ha azt mondanán, hogy felfedezte, hogy a bírákat eszmék befolyásolják, hogy a jegyzőkönyv számít, vagy hogy a bíróságok szervezetek. Ezeknek az állításoknak jelentős előzményei vannak. Pontosabb eredményei közé tartozik, hogy több kapcsolatot empirikusan is láthatóvá tett a mexikói környezetben:

Hozzájárulás	**Miért fontos ez az alkotmányos döntés szempontjából**
Bírósági munkatársak feltérképezése és toborzása	Azonosítja a hivatalos egyéni bírósági döntések mögött rendelkezésre álló szakmai erőforrásokat.
Az innovatív csapatok szervezésének újjáépítése	Elmagyarázza a bírói kinevezéseket az érvelési változások közötti mechanizmust.
Központosított tervezet mérése	Feltárja, hogyan lehet az alkotmányos szerzőség a formális szavazati jog alá koncentrálódni.
Jogi ismeretek összekapcsolása szakmai intézményekkel	Az alkotmányos eszmék átadását vizsgálható folyamatgá teszi.
Az innováció megkülönböztetése az ismétléstől	Megmagyarázza, miért korlátozhatják a bürokratikus gyakorlatok a változást és konszolidálhatják azt.

A legerősebb értelmezés tehát nem az, hogy a személyzet titokban mindent irányít, és sem az, hogy a bírák egyszerűen engedelmes asszisztenseken keresztül valóra veszik fel a meglévő preferenciákat. Bizonyítékai ösztönözik a vezetés, szakértelem, delegáció és intézményi rutinok közötti kapcsolatok vizsgálatát.

Több korlátozásnak is egyértelműnek kell maradnia.

Először is, a **toborzás endogén**: a bírák részben saját elkötelezettségük miatt választanak együttműködőket. A csapat hátterének és ítéleteinek hasonlósága nem határozhatja meg, mekkora befolyás van a bírótól a dolgozóig, a személyzettől a bíróig, vagy a kapcsolatukon keresztül.

Másodszor, **a visszatekintő interjúkhoz háromszögelést igényelnek**. A résztvevők pontosan leírhatják a gyakorlatokat, miközben mégis túlozzák egy innovációs stratégia koherenciáját vagy az egyes egyének fontosságát. A dokumentumok és szöveges bizonyítékok erősítik ezeket a beszámolókat, de nem szüntetik meg ezt a problémát.

Harmadszor, **a szervezeti különbségek nem határozzák meg automatikusan az ok-okozati hatásokat**. Az esetek elosztása és nehézsége befolyásolhatja a tervezési megállapodások összehasonlítását. Az erősebb ok-okozati állításokhoz bizonyíték szükséges, amely elválasztja ezeket az alternatívákat.

Negyedszer, **a megváltozott módszerek, a megváltozott elítélések és a megváltozott eredmények különállóak**. A bíró azért alkalmazhatja kollégái kutatási gyakorlatait, mert hasznosak, anélkül, hogy elfogadná az alapvető alkotmányos kötelezettségeiket.

Végül, egy **döntés előállításának magyarázata nem dönti meg annak normatív igazolását**. A sokszínű személyzet, a kiterjedt kutatás és a kifinomult összehasonlító érvelés javíthatja az intézményi kapacitást; egyik sem garantálja az alkotmányos helyességet. Ugyanígy a delegáció önmagában nem gyengíti alá a legitimitást. A releváns kérdések a felügyeletet, az elszámoltathatóságot, az alternatívák mérlegelését és az ebből eredő okok minőségét érintik.

Az alkotmányos ítélet tanulmányozásához Cortez Salinas egy különösen termékeny kérdést tesz elkerülhetetlennek: **amikor egy bíróság ítéleten keresztül beszél, aki összegyűjtötte a tudást, keretezte az alternatívákat és szervezte meg azt a munkát, amely lehetővé tette ezt az ítéletet?** Legerősebb empirikus hozzájárulásai megmutatják, miért nem lehet a választ kizárólag a bírák nevéből és szavazataiból kivonni.

Tania Busch Venthur – Esteban Szmulewicz Ramírez elemzése

Tania Busch Venthur és Esteban Szmulewicz Ramírez központi hozzájárulása az, hogy összekapcsolja az alkotmányos döntéshozatal legitimitását azokkal az intézményi eljárásokkal, amelyeken keresztül az alkotmányos érvek belépnek, befolyásolják és előkerülnek a bírói döntéshozatalból. Azt kérdezik, hogyan válhatnak a bíróságok a nyilvános érvelés intézményévé, miközben demokratikus ellenőrzésnek vannak kitéve.

Munkájuk fontos megkülönböztetést igényel. Fő közös publikációjuk **normatív és összehasonlító intézményi elemzés**, nem pedig bizalmas bírósági viták empirikus rekonstrukciója. Busch később kapcsolódó kutatásokat dolgozott ki, többek között egy empirikus tanulmányt Abraham **Quezada Saldíasszal**. Ezeket a későbbi eredményeket meg kell különböztetni Szmulewiczzel végzett közös munkájától.

A fő közös szöveg a "**Deliberación, legitimidad y organización interna de los tribunales constitucionales. Una mirada desde Latinoamérica**", amely a *Revista de Derecho de la Pontificia Universidad Católica de Valparaíso*, 54 (2020), 127–150. oldal közreműködésével foglalkozik. A kinevezéseket, *amicus curiae-kat*, nyilvános meghallgatásokat és különálló véleményeket vizsgálja egy megfontoló intézményi terv elemeként. Busch és Szmulewicz, közös cikk

Kiindulópontjuk az, hogy az alkotmányos ítélet demokratikus igazolása részben attól függ, hogyan szervezik meg.

Elismerik az ellenmajoriárius nehézséget: a meg nem választott bírák kiszoríthatják a választott képviselők döntéseit. Elutasítják a bírók állítólag felsőbbrendű tudásán alapuló egyszerű választ. Kiemelt hangsúlyuk az eljárási igazságosság azokkal szemben, akiknek alkotmányos értelmezése veszít. A megfontolt megállapodásoknak támogatniuk kell a politikai egyenlőséget és az alkotmányos rendhez való folyamatos hűséget.

Ez egy intézményi érv a jogos ítélethozatal feltételeiről. Nem bizonyítja empirikusan, hogy egyes eljárások növelnék a közbizalmat. A cikk kifejezetten kizárja a Brazíliában és Mexikóban televíziós igazságszolgáltatási megfontolás értékelését is. Közös cikk, különösen 129–135. oldal

Ennek az álláspontnak a jelentősége világosabbá válik, ha három kérdést választunk meg:

- Egy ítélet jogilag meggyőző?
- Elég befogadó és reagáló volt a megközelítés a megközelítés?

- Miért lenne az intézménynek hatásköre a nézeteltérés rendezésére?

Ezek a kérdések átfednek, de az egyikre adott válasz nem dönti el automatikusan a többit. Egy kizáró folyamatból kifinomult alkotmányos értelmezés születhet. Egy befogadó folyamat gyenge érvelést eredményezhet. Még egy kiváló megfontoló folyamat is kérdéseket vet fel a bíróságok és törvényhozók közötti hatalommegosztásról.

Az alábbi elemzés kidolgozza intézményi megközelítésük következményeit, miközben megkülönbözteti ezeket a következményeket a dokumentált eredményektől.

Az első intézményi kérdés az, hogy ki vesz részt magának a bíróság megalakításában.

A kinevezések befolyásolják a döntéshozatalt, mielőtt bármely konkrét ügy eljutna a bírákhoz. A kiválasztási eljárások alakítják a szakmai tapasztalatokat, alkotmányos kötelezettségeket és társadalmi nézőpontokat egy főiskolai intézményben.

Ezért a megfontolási probléma nehezebb, mint a formálisan képzett jelöltek biztosítása. Egy kiválasztási folyamat megfelelhet a minimális jogi követelményeknek, miközben következetesen szűk alkotmányos feltételezések skáláját ismételheti. Ezzel szemben, ha különböző háttérrel rendelkező bírákat kell hozzáadni, nem garantálja, hogy konstruktívan cseréljék meg az indokokat.

Busch későbbi "**Crisis de nombramientos en el Tribunal Constitucional**" című műve a chilei kinevezési gyakorlatokat vizsgálja, különösen 2022–2023-ban. A 2023 novemberi határidején két bíró helyettese, akiknek mandátuma 2022 márciusában járt le, megoldatlan maradt. Tárgyal, hogyan segíthet egyidejű üresedések és minősített többségek a politikai erők közötti kölcsönös elosztást.

A 2023-as alkotmányos javaslat vizsgálata fontos különbséget is kiemel a végső kinevezés és a rövidlista feletti kontroll között: a Legfelsőbb Bíróság hatáskörének megadása a jogosult jelöltek felett jelentős befolyást jelentene a későbbi politikai döntés előtt. Busch, "Crisis de nombramientos"

A szélesebb elemző felismerés, hogy **a kinevezési és hatékony választási jogkör elosztása eltérhet**. Egy olyan intézmény, amely nem nevezhet ki hivatalosan bírót, mégis meghatározhatja, mely jelöltek reálisan számíthatók.

Ez feltárja a szupertöbbségi követelmények kétértelműségét is. Ösztönözhetik a széles körben elfogadható jelöltekről való egyetértést. De ösztönözhetik a csomagos alkukat is: egy politikai csoport elfogadja a másik jelöltjét cserébe a sajátjának megfelelő elfogadásáért. A kinevezésekről alkotott konszenzus tehát nem feltétlenül egyezik a bírói érdemekkel vagy alkotmányos érveléssel kapcsolatban.

A megfelelő empirikus kérdés az, hogyan született meg a megállapodás. Egy magas szavazati küszöb önmagában nem tudja megválaszolni ezt a kérdést.

Egy másik kérdés, hogy alkotmányos érvek indíthatnak-e eljárásba a peres felek kívülről is.

Ez az *amicus curiae* bejelentések és nyilvános meghallgatások jelentősége intézményi kereteikben. Mindkettő bővítheti a bíróság számára elérhető információforrásokat, de demokratikus jelentőségük túlmutat a szakértői segítségen.

Jelentős különbség van aközött, hogy az állampolgárok tényeket közöljenek a bíráknak, és aközött, hogy az állampolgárokat alkotmányos értelmezések előmozdítására képesekként ismerjük el. Az előbbi szigorú megosztottságot tart fenn a közélet és a bírói megértés között. Az utóbbi lehetővé teszi, hogy ez a tapasztalat megkérdőjelezze, hogyan keretezték az alkotmányos problémát.

Vegyünk egy hipotetikus vitát a közszolgáltatáshoz való hozzáféréssel kapcsolatban. A felek megszervezhetik beküldéseiket a törvényi kompetenciára és az adminisztratív költségekre. Egy érintett egyesület azonosíthat egyenlőségi problémát, figyelmen kívül hagyott felhasználói kategóriát vagy gyakorlati következményeket, amelyek hiányoznak a nyilvántartásból. Hozzájárulása megváltoztathatja azokat a kérdéseket, amelyekre válasz szükséges, még akkor is, ha a bíróság végül elutasítja a javasolt eredményt.

Itt lehet lényeges a procedurális nyitottság: bővítheti a megfontolt alternatívák körét.

Ugyanakkor egy nyílt benyújtási csatorna érintetlenül hagyhatja a bírói érvelés szerkezetét is. Dokumentum megszerzése, szóbeli előadás engedélyezése és az érvelő szembesítése különálló cselekedetek. A benyújtott beküldések vagy a résztvevők meghallgatása tehát nem teljes mértékű megfontolást biztosít.

Busch ezt az aggályt a "**Audiencias públicas dentro del proceso de control de constitucionalidad: desafíos de su configuración procesal" című művében fejti** ki. Azt állítja, hogy a nyilvános meghallgatásoknak megfelelő eljárásszervezésre van szüksége, ha megfontolt ígéretük valósulni akar. Kapcsolódó "**Apertura, deliberación y legitimación**" című művében hangsúlyozza, hogy a mérlegelési és átláthatatlan végrehajtás akadályozhatja azt a legitimitást, amelyet ezeknek az újításoknak meg kellene erősíteniük. Busch, nyilvános meghallgatások eljáráselemzése; "Apertura, deliberación y legitimación"

Fontos következménye, hogy a részvételt sorozatként kell vizsgálni:

Színpad	**Döntéshozatalhoz kapcsolódó kérdés**
Ügyek kiválasztása	Miért hívja a bíróság részvételt ebben a vitában?
Hozzáférés	Ki tud hozzájárulni, és milyen feltételek mellett?
Bemutatás	Tudnak-e a résztvevők releváns információkat és alternatív értelmezéseket behozni?
Megfontolás	A bírák foglalkoznak jelentős beküldésekkel?
Nyilvános igazolás	Az olvasók meg tudják határozni, hogyan kezelték ezeket az érveket?

Ez a táblázat a probléma elemző rekonstrukciója. Megmutatja, miért tud egy bíróság egyik szakaszban jól teljesíteni, másikban rosszul teljesíteni. A tárgyalási szakaszban elért kiterjedt nyilvánosság nem tudja automatikusan kárpótolni az önkényes hozzáférést vagy az ítéletben való megmagyarázhatatlan részvétel hiányát.

Egy harmadik kérdés a bíróságon belüli nyilvános nézeteltéréseket érinti.

Az ellenvélemények és az egyetértő vélemények látható alternatívákat alkotnak, amelyeket egyébként egyetlen intézményi ítélet elrejthetne. Jelentőségük különösen világos, ha a vesztes oldal álláspontjából nézzük őket.

Az alkotmányos vitát elveszítő személy ésszerűen megkülönböztethet két élményt: amikor egy érvet komoly vizsgálat után elutasítanak, és az eltűnik az intézmény ügy beszámolójából. A publikált nézeteltérés megőrizheti az elutasított értelmezést felismerhető alkotmányos álláspontként.

Ugyanakkor több megkülönböztetés szükséges.

Először is, az ellenvélemény azt mutatja, hogy legalább egy bíró alternatívát fogalmazott meg; ez nem feltétlenül bizonyítja, hogy a többség komolyan szembesítette volna vele magánbeszélgetésen.

Másodszor, az eredményről alkotott egyetértés elrejtheti az okokról alkotott nézeteltérést. Az egyetértő vélemények – *amelyeket Chilében gyakran prevencionoknak* neveznek – tehát ugyanolyan fontosak lehetnek, mint az ellenvélemények a döntés doktrinális szerkezetének megértéséhez.

Harmadszor, a nézeteltérés közzététele javíthatja a vizsgálatot anélkül, hogy növelné a közbizalmat. Az olvasók értékelhetik az átláthatóságot, vagy a megosztott ítéletet politikai irányultság bizonyítékaként értelmezhetik.

Az különálló vélemények intézményi értékét ezért az azonosítható érveléshez, kritikához és jövőbeni újragondoláshoz való hozzájárulásukon keresztül kell értékelni. Puszta létezésük nem tesz elő magas színvonalú megfontolást.

Busch szélesebb elméleti munkája különösen hasznos beszámolást ad arról, miért szükségesek ezek az intézményi elrendezések.

2018-as doktori disszertációja, **az El control del juez constitucional**, három külső irányítási formát különbözteti meg: jogi-intézményi ellenőrzést, a társadalmi ellenőrzést a közvéleményen keresztül, valamint a jogi közösség szakmai ellenőrzését.

Ez a keretrendszer elválasztja az állampolgárok igazságszolgáltatási hatalom értékelését a jogászok jogi igazolásának értékelésétől. Emellett megkülönbözteti a bírói függetlenséget az intézményi elszigeteltségtől. A függetlenségnek együtt kell léteznie olyan megállapodásokkal, amelyek a bírói magatartást és érvelést vizsgálják ki.

A tézis elsősorban elméleti és összehasonlító jellegű. Nem állítja, hogy empirikusan mérte volna a chilei alkotmánytudomány hatékonyságát mint az irányítás mechanizmusát. Busch, *El control del juez constitucional*

Ez a különbség a különböző közönségek között értékes. Egy ítélet lehet népszerű, mégis szakmailag meggyőzhetetlen, vagy technikailag kifinomult, mégis nyilvánosan elérhetetlen. Ezért a bírói felelősségvállalás nem redukálható sem a közvélemény jóváhagyására, sem az alkotmányjogi jogászok jóváhagyására.

A keretrendszer kibővíti az irányítás jelentését is. A vizsgálat számíthat akkor is, ha a vizsgáló szereplő nem tudja megváltoztatni az ítéletet. Az informált kritika lehetősége magyarázati terhet róhat. Azonban, hogy ez a teher megváltoztatja-e a bírói viselkedést, az továbbra is empirikus kérdés.

Busch élesíti az elméleti érvet a "**La confianza en las virtudes del juez constitucional y la aporía de los principios de autorrestricción judicial**" (2021) című művében. Több megközelítést is a bírói erényre támaszkodás gondolata alá sorol: az ideális bíró leírásai, az önvisszafogottságot ösztönző értelmező elvek, valamint a személyes bírói karakterre fókuszáló megközelítések.

Ellenvetése az, hogy ezek a megközelítések nem korlátozhatják megbízhatóan a hatalmat, ha működésük attól függ, hogy a bíró önként elfogadja őket. Az értelmezési repertoárba való korlátozási elv hozzáadása nem feltétlenül szabályozza az értelmezési elvek közötti választási mérlegelést. Ennek ellenére elismeri azok értékét a bírói önmegértés és értékelés szempontjából. Busch, "La confianza en las virtudes"

Ez az egyik legjellegzetesebb elméleti meglátása: a kívánatos bírói magatartás szabványa és a hatékony mechanizmus a bírói hatalom ellenőrzésére különböző dolgok.

A nehézség különösen világossá válik, ha az alkotmányos erények ütköznek. Egy bíró elengedhetetlennek tartja a törvényhozás iránti tiszteletet; egy másik pedig a jogok erőteljes védelmét tekinti központi kötelességnek. Mindketten elviálisnak nevezhetik magatartásukat.

Az intézményi válasznak tehát a megfelelő bírói szerepről szóló nézeteltéréseket kell kezelnie, ahelyett, hogy feltételezné, hogy egy elég erényes bíró mindig elismeri a vitathatatlan választ. A részvétel, magyarázat, kritika és felelősség eljárásai pontosan azért fontossá válnak, mert a lényegi egyezség nem garantálható.

A legerősebb eredeti empirikus eredmények abból a tanulmányból származnak, amely azt vizsgálja, hogy a nyilvános meghallgatások valóban bekerülnek-e a bírói érveléshez.

Busch és **Abraham Quezada Saldías** a "**Cuando la sociedad civil habla, ¿los jueces escuchan?" című** művében (2022) tizennyolc meghallgatással kapcsolatos ügyet vizsgáltak a chilei Alkotmánybíróság előtt 2007 és 2018 között. Tizenhét adott végleges ítéletet.

Kifejezett utalásokat írtak be a többségi és külön vélemények meghallgatására:

Kezelés az ítéletben	**Ügyek**
Csak a procedurális vagy expozíciós beszámolóban említik, hivatkozás nélkül az érvelésben	11/17 — 64,7%
Hivatkozás az érvelésben, beleértve a külön véleményeket	6/17 — 35,3%

Kategóriáik megkülönböztetik a technikai információkat, tényinformációkat, alkotmányos érveket, bírói érvek megerősítését és pusztán illusztráló eljárási hivatkozásokat. A tizennyolc ügy mind absztrakt felülvizsgálatot igényelt.

A módszer a **publikált érvelés látható elismerését** méri. Nem állapítja meg, hogy a bírák csendben elfogadtak-e egy érvet, megváltoztatták a véleményüket, vagy olyan módon befolyásolták őket, amit az ítélet nem tár fel. Busch és Quizada, empirikus tanulmány

Ennek a megállapításnak a legeredményesebb szintézise az, hogy **egy fórum megnyitása a beszéd és a bíróság érvelésének megnyitása ezekre a hozzájárulásokra különálló intézményi eredmények**.

Ez nem cáfolja a vitatott programot. Meghatározza azt az átmenetet, amit a programnak el kell magyaráznia. A részvételi lehetőség létezése nem bizonyíthatja, hogy a részvétel az ésszerű döntés részévé vált.

Ugyanígy az érvelésben szereplő hivatkozás nem feltétlenül döntő befolyás. A bíróság díszítően idézhet egy résztvevőt, egy bemutatót használhat egy már elért következtetés alátámasztására, vagy fontos ellenvetésként szembesülhet vele. Ezek eltérő viszonyok a részvétel és a döntés között.

Egy különösen értékes módszertani elv, hogy a megfontolt fogadtatás nem egyenértékű a sikerrel. Ha a bíróság azonosítja egy résztvevő alkotmányos érveit, és komoly indokot ad annak elutasítására, az még mindig értelmes részvételnek minősülhet. Ellenkező esetben egy tanulmány tévesen csak az egyetértést minősítené hallgatásnak.

A jövőbeli kutatásokhoz a különbség több különböző mérést javasol:

- hozzájárulás elismerése;
- érvelésére adott érvelésre érvelő érvelés;
- bevonása a bíróság érveléseibe;
- azonosítható hatás a természetre.

Ezeket az intézkedéseket nem szabad egyetlen bináris "hatás" mutatóvá tömöríteni.

Ezért a tanulmány legerősebb bizonyítékként a döntések nyilvános igazolására. A teljes oksági folyamat rekonstrukciójához további bizonyítékokat igényelne, például vázlatokat, interjúkat vagy bírói vita jegyzőkönyveit.

Busch későbbi munkái azt is felismerik, hogyan befolyásolhatják a döntési szabályok az alkotmányos érvelés szélességét.

A "**Los derechos de las mujeres ante el Tribunal Constitucional chileno**" (2024) című művében a nemi alapú alkotmányos érvelés fejleményeit vizsgálja. Különösen releváns összehasonlítás a *Ley Pascua-i* perrel kapcsolatos.

A konkrét *inaplicabilidad* eljárásban, a Rol 8792-2020 döntés beépítette a nők jogaira vonatkozó nemzetközi normákat. A későbbi általános érvénytelenítési ítélet, a Rol 12.415 2022-ben, egy szűkebb érvre támaszkodott a formális egyenlőség tekintetében. Busch ezt a különbséget a magasabb szavazati küszöbértékhez köti az általános érvénytelenítéshez – a tíz bíróból nyolcat vizsgáltak az intézményi környezetben.

Ez a döntések megalapozott értelmezése, nem pedig a tárgyalások rekonstrukciója, amely bizonyítja, hogyan alakult ki a koalíció. Busch, "Los derechos de las mujeres"

Szélesebb jelentősége az, hogy a jogilag hatékony döntés meghozatalára szolgáló szabály befolyásolhatja azokat az érveket, amelyek körül a megállapodás lehetségessé válik.

Egy bíróság egy kevésbé ambiciózus indoklással érhet el szélesebb körű jogi eredményt. Ezzel szemben egy szűkebb jogorvoslat gazdagabb vagy innovatívabb alkotmányos jogértelmezést engedhet le. Ha csak azt mérjük, hogy egy vitatott intézkedés fennmarad-e, ezt a különbséget kihagynánk.

Ez különösen releváns a kollégiumi ítélet szempontjából. Az indok széles köre tükrözheti a szükséges ítélet alátámasztásához szükséges álláspontok metszéspontját, nem pedig bármely egyes bíró legteljesebb alkotmányos nézetét.

A hipotézis hihető, de bizonyítékra van szüksége a két végső szöveg közötti kontraszton túl, ha bizonyított magyarázattá akar válni a bírósági tárgyalásokról.

Chile alkotmányreform-javaslatainak elemzése ezeket az eljárási kérdéseket a bírói hatalom szélesebb eloszlásába helyezi.

"**Los problemas persistentes de la justicia constitucional chilena y los procesos constituyentes**" (2024) az intézményi fejlődést és az 2018-as, 2022-es és 2023-as alkotmányos javaslatokat vizsgálja.

Megvizsgálja a megelőző felülvizsgálatot, kinevezéseket, a jogszabályok elfogadása utáni felülvizsgálatot, valamint az Alkotmánybíróság és a Legfelsőbb Bíróság alkotmányos értelmezőként való kapcsolatát. Hozzájárulása a visszatérő problémák és javasolt intézményi válaszok összehasonlítása, nem pedig a bírói konferenciák viselkedésvizsgálata. Busch, "Los problemas persistentes"

Ez szükséges feltételt ad az eljárási reformhoz. A bíróságon belüli jobb részvétel nem oldja meg minden problémát, amelyet a joghatóság, más bíróságokkal való kapcsolat vagy a törvényhozási folyamat feletti hatalma okoz.

Ezért a megfontolási eljárásokat és az alkotmányos hatáskör elosztását együtt kell értékelni. Az előbbi javítása nem indokolhatja automatikusan minden lehetséges megoldást az utóbbiban.

Eredetiségüket több különböző szinten kell értékelni.

Hozzájárulás	**A hozzájárulás jellege**
Összekapcsoló kinevezések, a közvélemény részvétele és a különálló vélemények	Egy közös intézményi szintézis, amely a megfontoló legitimitás köré szerveződött.
Kiemelve azok álláspontját, akiknek értelmezése veszít	Az eljárási méltányosság megkülönböztető alkalmazása az alkotmányos hatalomra.
Az igazságszolgáltatás függetlenségének megkülönböztetése az elszigeteltségtől	Egy keret, amely az autonómiát a köz- és szakmai ellenőrzéssel ötvözi.
Az önkéntes önkorlátozás korlátainak feltárása	Busch elméleti érve az intézményi ellenőrzések mellett.
A meghallgatási hozzájárulások kezelésének vizsgálata az ítéletekben	Busch és Quizada által előállított eredeti chilei empirikus bizonyítékok.

Hozzájárulás	A hozzájárulás jellege
A szavazási küszöbök összekapcsolása az indok keretével	Egy későbbi értelmező hipotézis a kollégiumi döntéshozatalról.

Az alkotó gondolatoknak fontos előzményei vannak. A megfontoló demokrácia, a közértelem, a részvétel és az ellenvélemény már ezek előtt is alapozott témák voltak ezek előtt. Közös cikkük olyan tudósokra támaszkodik, mint Simone Chambers, Amy Gutmann és Dennis Thompson, Conrado Hübner Mendes és André Rufino do Vale. Eredetisége elsősorban intézményi kombinációjában és alkalmazásában rejlik a latin-amerikai alkotmányos igazságszolgáltatásban.

Ezért pontatlan lenne nekik tulajdonítani a jelentéskészítők, bírói asszisztensek, a tervezet terjesztése vagy a bizalmas alkuk befolyásának felfedezését. Fő közös cikkük nem vizsgálja ezeket az ügyeket.

Számos kritikus kérdés továbbra is nyitott marad.

Az első a normatív legitimitás és a szociológiai elfogadás **közötti különbséggel foglalkozik**. Egy eljárás jóváhagyást érdemelhet, mert igazságosan bánik az emberekkel, anélkül, hogy valójában növelné a közbizalmat. Ezzel szemben egy népszerű bíróság olyan eljárásokat alkalmazhat, amelyek nem felelnek meg a megfontolási normáknak. Az előbbi bizonyításához normatív érv szükséges; az utóbbi bizonyításához bizonyíték szükséges a hozzáállásról és viselkedésről.

A második az egyenlőtlen hozzáférést érinti. A formális nyitottság előnyben részesítheti azokat a szervezeteket, akiknek pénzük, jogi szakértelmük és ismétlődő intézményi hozzáférésük van. Ez kockázat, amit vizsgálni kell, nem pedig a meghallgatási adathalmaz által megállapított megállapítás. Egy megfontolt értékelésnek meg kell vizsgálnia, hogy kinek hiányoznak az érvei, és kinek az érvei elfogadásra kerülnek.

A harmadik a bírói válasz színvonalát érinti. Minden benyújtás elismerésének megkövetelése nehézkessé teheti az ítéleteket, és ösztönözheti a sablonos hivatkozásokat. Egy védhetőbb követelmény jelentős érvek esetén járna, de a jelentőség meghatározása újabb bírói mérlegelési jogkört alkalmaz.

A negyedik a különálló véleményeket érinti. Ezek feltárhatják a nézeteltéréseket és erősíthetik a vizsgálatot, de megerősíthetik az egyéni álláspontokat is. A közvélemény láthatósága és a hajlandóság az újragondolásra nem azonos arányban.

Végül, egy mérlegelékenyebb bíróság nem pusztán ezen a tény alapján szerez meg jogos végső szót egy vitatott törvényhozóval szemben. Az igazságszolgáltatási eljárások javítása mellett érv erősebb és közvetlenebb, mint az, hogy ezek a fejlesztések megoldják az egész ellenmajoritus problémát.

Munkájuk akkor válik a legértékesebbre, amikor ezek a kérdések láthatóak maradnak. Arra irányítja a figyelmet, hogy az alkotmányos intézmények nem csak lehetőséget adnak a beszédre: vajon nyilvánosan értékelhető kapcsolatot teremtenek-e az emberek által előterjesztett érvek és az igazságszolgáltatási hatalom gyakorlásának indokai között.

Aparna Chandra – Sital Kalantry – William H. J. Hubbard elemzése

Aparna Chandra, Sital Kalantry és William H. J. Hubbard központi hozzájárulása, hogy megmutassák, hogyan formálja a bíróság szervezete az általa nyújtott alkotmányos igazságszolgáltatást. Közös kutatásuk az indiai Legfelsőbb Bíróságról több szakaszban vizsgálja a döntéseket: mely ügyek kerülnek a Bíróságba, mely bírák hallgatják meg őket, milyen gyorsan haladnak elő, kik ügyvédei vonják fel a figyelmet, és hogyan születnek ítéletek. Ez különösen értékessé teszi munkájukat az alkotmányos döntés intézményi feltételeinek megértésében.

Legerősebb hozzájárulásuk empirikus és intézményi. Kiterjedt eredeti adatokat gyűjtenek össze, és ezeket arra használják, hogy megkérdőjelezzék a bírói hozzáférhetőségről, egyenlőségről, függetlenségről és kollegialitásról alkotott feltételezéseket. Kutatásuk alapos értelmezést is igényel: a felvétel, kiosztás és szavazás megfigyelhető mintái nem mindig határozzák meg azokat a motivációkat vagy magánmegfontolásokat, amelyek ezeket eredményezték.

Egy alapvető feltétel a hatókör. India Legfelsőbb Bírósága ötvözi az alkotmányos döntést a kiterjedt rendes fellebbviteli joghatósággal. Bizonyítékaik nagy része ezt a szélesebb munkaterhelést fedi le. Alkotmányos jelentősége részben abban rejlik, hogy megmutatja, hogyan fogyasztja el az erőforrásokat a hagyományos pereskedés, és hogyan alakítja azokat az eljárásokat, amelyek az alkotmányos ügyeket is szabályozzák.

Fő közös publikációik egy összekapcsolt kutatási programot alkotnak:

Munkássága	Fő hozzájárulás
"Az Indiai Legfelsőbb Bíróság: Népi Bíróság?", *Indian Law Review* 1(2), 2017, 145–181. oldal	Vizsgálja a hozzáférést, a peres ügyek sikerét, valamint a felvételi követelmények és a végső eredmények közötti kapcsolatot.
"A végrehajtói kinevezéstől a kollégiumi rendszerhez: a sokszínűségre gyakorolt hatás az indiai legfelsőbb bíróságon", *Verfassung und Recht in Übersee* 51(3), 2018, 273–289. oldal	Teszteli, hogyan változott a bírói toborzás a kollégiumi rendszerben.
"Az Indiai Legfelsőbb Bíróság: Az intézmény empirikus áttekintése", *A Qualified Hope*, 2019, 43–76. oldal	Térképezi a peres feleket, ügytípusokat, eredményeket, a bíróság összetételét és a véleményírást.
Tárgyalási bíróság: Adatvezérelt beszámoló az Indiai Legfelsőbb Bíróságról, 2023	Eredményeiket más tudományos munkákkal integrálja egy intézményi diagnosztikai és reformprogramba.

A korábbi tanulmányok átfednek az alapkutatásaikban; nem tekinthetők teljesen független replikációknak.

Bizonyítékaik felépítése önmagában is fontos eredeti teljesítmény. A szerzők öt új adathalmazt írnak le, amelyek több mint egymillió ügy adatait, több ezer ítéletet, bírói életrajzot és vezető ügyvédekről szóló információkat tartalmaznak, kiegészítve interjúkkal. Ezek a források lehetővé teszik számukra, hogy összekapcsolják a Bíróság ügyterhelését, személyzetét, szakmai környezetét és az ítélethozatali eredményeit. Kutatási weboldaluk is kifejezetten elismeri, hogy más tudósok eredményeit használták. A szerzők kutatási beszámolója

A skálát helyesen kell érteni. Egymillió adminisztratív ügy nem egymillió alaposan elemezett alkotmányos ítélet. Különböző adathalmazok különböző kérdésekre válaszolnak, és sok fő megfigyelésük a 2010-es évekre vonatkozik. Történelmi empirikus alapot adnak, nem pedig folyamatosan frissített leírást a 2026-os Bíróságról.

Módszertani szempontból munkájuk a legerősebb, ahol a benyomásokat mérhető mintázatokkal helyettesíti. Kevésbé közvetlen információs a bizalmas konferenciavitákról, a tervezetekről szóló tárgyalásokról, az ügyintézők vagy a bírák meggondolásáról folytatott meggondolásról. Ezek a folyamatok más bizonyítékokat igényelnének.

Legellentmondásosabb meglátásuk a hozzáférés és a siker kapcsolatára vonatkozik: a gyakoribb veszteség összhangban lehet a kedvezőbb hozzáféréssel együtt. 2017-es tanulmányuk 4 834 jelentett ítéletet elemezett 2010 és 2014 között. Az általuk vizsgált összehasonlítások között szerepeltek a fellebbviteli sikerességi arányok:

A háttér	Fellebbező	Sikerességi arány
Polgári viták kormányzat és magánszemélyek között	Kormányzat	69.3%
Ugyanaz a tágabb kontextus	Egyéni	53.0%
Büntetőeljárások	Vádemelési eljárás	58.7%
Büntetőeljárások	Vádlottak	50.8%

Ezeket a különbségeket egy "sikerarány" megközelítéssel értelmezik: egy kategóriában alacsonyabb felvételi küszöb gyengébb eseteket is befogadhat, ami alacsonyabb végső sikerességi arányt eredményez. Az alkotmányos kihívások visszavonási aránya is alacsonyabb volt, ami összhangban van a megengedőbb felvétellel, bár más magyarázatok továbbra is lehetségesek. "Népi bíróság?"

A jelentőség egy hipotetikus példán keresztül világosabbá válik. Tegyük fel, hogy egy bíróság csak akkor fogadja el a kormányzati fellebbezéseket, ha azok rendkívül erősek a fellebbezések, de elfogadja az egyéni fellebbezéseket, amikor azok reális panaszt jelentenek. A kormány ezután nagyobb arányban nyerhet az elfogadott ügyekben, még akkor is, ha az egyének bőkezűbb bánásmódban részesültek a belépéskor.

Ez megváltoztatja a bírói eredménystatisztikák értelmezését. A megfigyelt sikerességi arány legalább két folyamatot ötvözi: a kiválasztást az ítélethozatalba és magát az ítélethozatalt. Egy olyan tanulmány, amely csak a másodikat vizsgálja, tévesen az első hatását a lényegi bírói preferenciának tulajdoníthatja.

Ugyanakkor vannak megkövetelőző feltételezések. A szerzők következtetése egy hibajavításos felvételi modellen és az ügyerő megfelelő alapeloszlásainak megfelelően összehasonlítható alapjaitól függ. Adataik nem mérik függetlenül minden kérelm valódi jogi érdemet. Ennek következtében az eredmények támogatják a preferenciális hozzáférés értelmezését; nem állítják meg ezt véglegesen. Módszertani vita a "Népi bíróság?" című művében.

Úgy vélem, hogy a módszertani figyelmeztetés erősebb, mint a Bíróság egyszerű személyiség-jellege az egyénekre nézve. Különböző benyújtási ösztönzők, jogi terhek, erőforrások és viták típusai szintén befolyásolhatják a sikerességi arányokat. Ráadásul az "egyén" nem azonos a "szegény" vagy "marginalizált" kifejezéssel. Az egyén, aki eljut a Legfelsőbb Bírósághoz, már most is egy magasan kiválasztott csoporthoz tartozhat.

Az alkotmányos döntés esetén ez azt jelenti, hogy egy eldöntött jogjogokból álló adatbázis önmagában nem tárhatja fel, mennyire hozzáférhető az alkotmányos védelem. A kutatóknak azokat a vitákat is vizsgálniuk kell, amelyek soha nem kerülnek elbírálásra, beleértve azokat is, amelyeket költségek, felvételi gyakorlatok vagy késedelem miatt zárnak ki.

Szélesebb érvelésük megkülönbözteti a Legfelsőbb Bírósághoz való hozzáférést az igazságszolgáltatáshoz való hozzáféréstől az igazságszolgáltatási rendszerben. Kutatásuk magyarázatában a szerzők megkérdőjelezik, hogy az egyéni viták ismételt újraértékelése a legfelsőbb bíróság intézményi pozíciójának legjobb kihasználása-e. Azt állítják, hogy a tekintélyes jogi iránymutatás sokkal több peres felet érinthet az alsóbb bíróságok döntésein keresztül. Társszerzői interjú

Ez egy erőteljes értékelő megkülönböztetést nyújt. Az olyan személyek számolása, akiknek az ügyeit a legfelsőbb bíróság tárgyal, az egyik akadálymentességi formát méri. Nem méri, hogy az igazságszolgáltatás egészének kiszámítható, megfizethető és időben történő jogorvoslatát kínálja-e.

Vegyük figyelembe az alternatív költséget. Egy tényspecifikus vita újragondolására fordított idő nem használható egyszerre egy visszatérő alkotmányos kérdés tisztázására, amely több ezer vitát érint. Ezzel szemben, a beavatkozás elutasítása súlyos igazságtalanságnak tehet ki egy azonosítható személyt. Az intézményi probléma tehát az, hogyan lehet igazolni ezt a figyelem elosztását.

Érvüket nem szabad arra leegyszerűsíteni, hogy kevesebb ügy feltétlenül jobb igazságszolgáltatást eredményez. Egy kisebb ügy is tartalmazhat rosszul választott ügyeket, vagy gyenge ítéleteket hozhat. A védhetőbb következtetés az, hogy **az ügyválasztásnak egy megfogalmazott intézményi célra van** szüksége, amely alapján mind a beismerés, mind a visszautasítás értékelhető.

Ez a reform feszültségét is feltárja. Az erősebb felvételi küszöbök javíthatják a Bíróság alkotmányjog megfogalmazásának képességét, de legitimitásuk részben attól függ, hogy máshol a jogorvoslatok megbízhatóak-e. Egy legfelsőbb bíróság nem feltételezheti, hogy az alsóbb bíróságok hatékony védelmet nyújtanak pusztán azért, mert a bírói munkamegosztás jobban működne, ha így lenne.

Empirikus beszámolójuk azt is feltárja, hogy az ítélet milyen széles körben oszlik el a kis tanácsok között. A nyilvánosan elérhető empirikus áttekintésükben, amely 2010 és 2015 között szerepel, így számolnak be:

Jellemzők	Jelentett találat
Két bíró által elítélt ügyek	87.1%
Három bíró által elítélt ügyek	11.6%
Öt bíró által elítélt ügyek	1.3%
Alkotmányos kihívásokat két bíró dönt el	78.3%
Vélemények egy ellenvéleménysel kísérve	Körülbelül 0,5%
Vélemények egyetértéssel kísérve	Körülbelül 1,0%

Ezek mintastatisztikák, amelyek az eset- és véleményszintű intézkedéseket megkülönböztetik. Az "alkotmányos kihívás" nem feltétlenül érinti azt a jelentős alkotmányos kérdést, amelyhez nagyobb testületre van szükség. Empirikus áttekintés, nyilvánosan elérhető változat

A legnyilvánvalóbb elemzési következtetés az, hogy **az egyes tanácsokon belüli egyetértés együtt létezhet az intézmény különböző nézeteltérésével**. Két bíró egyhangúlag elfogadhat egy értelmezést, míg egy másik pár máshol egyhangúlag összeegyeztethetetlen értelmezést fogad el. Az alacsony ellenvélemény-arány tehát nem tud koherens intézményi joggyakorlatot létrehozni.

Ez fontos a kollégiumi döntéshozatal elméleteiben. Az érintett kollektív szereplő lehet egy ideiglenes testület, nem pedig az egész bíróság. Egy ítéletet "a Legfelsőbb Bíróság döntésének" nevezve elrejtheti a résztvevő bírók korlátozott számát és a többi tag nem figyelmen kívül hagyását.

Az alacsony publikált ellenvélemény egyben kétértelmű mutatója a megfontolási minőségnek. Ez tükrözheti az egyetértést, sikeres meggyőzést, rutinszerű vitákat, tiszteletadást, informális kompromisszumot vagy vonakodást a nézeteltérés közzétételétől. A szerzők statisztikái egy fontos jelenséget azonosítanak; annak meghatározása, hogy mely mechanizmusok magyarázzák ezt, további kutatást igényel.

Áttekintésük továbbá jelentős eltérést mutat a vélemény szerzőségének a részvételhez képest – például 64,4% R. Banumathi és 4,4% Cyriac Joseph esetében a mintákban. A szerzők inkább az írási felelősségek elosztásáról kérdeznek, nem egyetlen magyarázatot állapítanak meg. Vélemény-szerzőség elemzés

Az alkotmányos jelentőség potenciálisan jelentős: az ítélet megfogalmazásának irányítása befolyásolhatja annak érvelését, szélességét és jövőbeni felhasználását. Ennek ellenére a véleményhez tartozó név tökéletlen értelmi hozzájárulás mércéje. Egy kolléga jelentősen befolyásolhatja a tervezetet anélkül, hogy szerzőként szerepelne.

A főbíróról szóló kutatásuk a legvilágosabb összefüggést mutatja az igazgatási hatalom és az alkotmányos eredmények között. Megállapításaik magyarázatában Chandra arról számol be, hogy a 78 alkotmánybírósági ügyből álló mintában a főbíró körülbelül 88%-ban vett részt, és körülbelül négyszer nagyobb valószínűséggel vett részt a következő legidősebb bírónál, és soha nem ért egyet egyet. Ezeket a mintákat úgy értelmezik, hogy a bírói kiosztási hatalom aránytalan befolyást biztosíthat a fontos alkotmányos döntések felett. Chandra magyarázata a lista megállapításairól

Az eredeti információ itt a részvétel és a szavazási minták szisztematikus dokumentálása. A mélyebb felismerés az, hogy a formális szavazati egyenlőség nem tükrözi az intézményi hatalom elosztását.

Egy bíró, aki irányítja a döntéshozó csoport összetételét, befolyásolhatja azt a feltételeket, amelyek között mindenki szavazati jogát gyakorolja. Ez különösen jelentős, ha a teljes bíróság ritkán ül össze. A résztvevők kiválasztásának joga része lesz annak a folyamatnak, amely során alkotmányos hatalom keletkezik.

Intézményi paradoxon is jelen van. Egy bíróság bővítése és munkájának több bizottság közötti megosztása decentralizálhatja az ítéletet, miközben növeli annak a hivatalnak a fontosságát, amely az ügyeket osztja ki és a bíróságokat alkotja. Több döntéshozó egység nem feltétlenül jelenti a hatalom szétszórtatottságát.

A stratégiai kinevezésről alkotott következtetés azonban feltételt igényel. Egy főbíró következetes jelenléte a többségben szintén tükrözheti a meggyőzést, tiszteletet, közös jogi nézeteket, vagy hajlandóságot tükrözni egy már meglévő kollégák által támogatott álláspont elfogadására. A megfigyelt minta nem határozza meg önállóan, hogy mennyit járul hozzá az egyes magyarázatok.

Az én értelmezésem szerint a legerősebb következtetésük a **befolyási képességgel és a tisztán adminisztratív hatalom leírásának hiányával kapcsolatos**. A szándékos manipuláció megállapítása egyes esetekben további bizonyítékokat igényelne a kijelölési alternatívákról, a bírói preferenciákról a kijelölés előtti előbírói preferenciákról, valamint a döntések indokáról.

A késedelmi kezelésük kiterjeszti a döntéshozatali kutatás célját az ítéleteken túl. Chandra elmagyarázza, hogy történelmi adataik szerint azok a keresetek, amelyek eljutottak a feljelentési szakaszba, de végül elutasítottak, átlagosan körülbelül két évig maradhatnak a Bíróság előtt. Továbbá az alkotmánybírósági ügyeket különösen késleltetettnek nevezi. Ezek a megállapítások megkülönböztetik az eljárási eljárás megszerzését a végső érdemi döntés megszerzésétől. Chandra tárgyalása a késleltetésről

Ez azt jelenti, hogy a pereskedés előnyöket hozhat a végső siker előtt is—sőt, még anélkül is. Ha egy ideiglenes felfüggesztés elhalasztja a felelősséget vagy megőrzi a meglévő megállapodást, akkor a felek értékes dolgokat nyerhetnek, annak ellenére, hogy végül veszít.

Alkotmányos viták esetén az idő megváltoztathatja a jogorvoslat gyakorlati jelentését. Egy választás után, hosszan tartó fogva tartás után vagy egy intézményi változás után hozott ítélet más védelmet nyújthat a korábban hozott ítélethez képest.

Ez három analitikusan eltérő bírói hatalomgyakorlást sugall:

- a jogi kérdés eldöntése;
- az ideiglenes megállapodás meghatározása;
- Annak meghatározása, mikor kap végleges döntést a jogi ügy.

Munkájuk segít a harmadik láthatóvá tenni. Ez összekapcsolja az időzítést a padállás kialakításával is: egy nagyobb padra vonatkozó eset nem haladhat ugyanúgy, amíg az a pad nem létezik.

De önmagában a késlelés nem bizonyítja a szándékos elkerülést. A bonyolultság, a torlódás, az eljárási fejlemények és a stratégiai halasztás hasonló megfigyelhető időtartamokat eredményezhet. A megfelelő kutatási feladat az időzítés eltérésének magyarázása, ahelyett, hogy minden régóta függőleges ügyet ugyanannak a motivációnak a bizonyítékként kezelnénk.

A vezető ügyvédek elemzése szakmai hierarchiát vezet be a bírói kapuőrség tanulmányozásába. Vizsgálják, hogy a kiemelkedő ügyvédek előnyeit kizárólag felsőbb ügyekkel vagy szakértelemmel lehet magyarázni, és egy további mechanizmust fejlesztenek: a súlyos időnyomás arra ösztönzi a bírákat, hogy a betekintő ügyvéd hírnevére és ismeretére támaszkodjanak. A hivatalos könyvrészletük kifejezetten ezt a beszámolót fejti ki. A szerzők beszélgetései a vezető ügyvédekről

Ez fontos hozzájárulás, mert a jogi képviselet befolyásolhatja, mely viták válnak alkotmányos döntés céljából. Ennek hatásai nem korlátozódnak a felvétel után bemutatott érvek minőségére.

Analitikusan a mechanizmus összeköti a szervezeti feltételeket az egyenlőtlenséggel. A hírnévalapú rövidítés érthető lehet egy túlterhelt döntéshozó számára, ugyanakkor rendszerszinten előnyös azoknak a felpereseknek, akik rangos képviseletet vásárolhatnak. Egy egyénileg kényelmes gyakorlat így intézményileg egyenlőtlen mintát teremthet.

Több magyarázatnak külön kell maradnia:

- a tapasztalt ügyvédek hatékonyabban is előadhatják érveiket;
- Erősebb eseteket választhatnak;
- értékes eljárási ismeretekkel rendelkezhetnek;
- A bírák nagyobb bizalmat adhatnak a jól ismert ügyvédekben.

Ezek a mechanizmusok különböző következményekkel járnak. A jobb érdekképviselet nem egyenértékű a preferenciális bánásmóddal, míg önmagában a jobb eredmények nem tudják meghatározni, melyik mechanizmus működik.

Saját bizonyítékaik megindokolják a visszafogottságot. A könyv eltérő eredményeket tárgyal a kisebb longitudinális és nagyobb ítéleti minták között. Nem bizonyítja, hogy a vezető ügyvédek rendszeresen hoznak rosszabb ügyeket, vagy hogy önmagában a ismeretesség eredményezne a felvételi előnyöket. A védhető hozzájárulás az, hogy megkérdőjelezzük a szakmai befolyás egyetlen, tesztelt magyarázatát, és ezt a befolyást a bíróság felvételi folyamatához kötjük. *Tárgyalási bíróság*

Kinevezésük kutatásai azt mutatják, hogy az intézményi önkormányzat hogyan szűkítheti le az utat az alkotmányos döntés felé. A kollégiumi rendszer előtt és után végzett kinevezéseket összehasonlítva 2018-as cikkük megállapítja, hogy a korábban Legfelsőbb Bíróság elnöki bírái voltak Legfelsőbb Bíróságra kinevezettek aránya körülbelül 53%-ról 86%-ra emelkedett. Ez volt a legerősebb eredményük, és statisztikailag szignifikáns maradt, miután lineáris időbeli tendenciát tartottak. A kinevezési korhatár és a korábbi szakmai tapasztalatok látszólagos növekedése ezek után kevésbé volt robbantus. Kinevezési tanulmány

Nem találtak drámai átalakulást a regionális vagy vallási sokszínűségben, és tartósan korlátozta a nemi képviseletet. Elemzésük nem bizonyítja, hogy a kollégium javította volna az igazságszolgáltatási minőséget, és közvetlenül méri az ideológiai konformitást vagy a nepotizmust. Különösen fontos intézményi megfigyelés, hogy a Legfelsőbb Bíróság

befolyásolja a Legfelsőbb Bíróság vezetői pozícióiba való kinevezéseket, amelyekből egyre inkább toboroz. "A végrehajtói kinevezéstől a kollégiumi rendszerig"

Az elemzési következtetés az, hogy a toborzási pool részben korábbi intézményi döntések alapján születik. Ha a kiválasztás a konkrét karriermúlttal rendelkező jelölteknek kedvez, akkor csak a végső kinevezés értékelése korábbi szakaszokban kihagyhatja a kizárást.

Ez összekapcsolja a kinevezéseket az ítélethozatalsal anélkül, hogy feltételeznénk, hogy az életrajz mechanikusan határozza meg a szavazatokat. Egy szűk karrierút befolyásolhatja a szakmai tapasztalatot, az intézményi szokásokat és a mérlegelés során elérhető nézőpontok széles körét. Ennek bemutatása azonban további empirikus lépést igényelne.

Az előtte-utána tervezésnek is vannak korlátai. A jogi szakma változásai, az igazságszolgáltatás mérete és a fennálló társadalmi normák a kinevezési eljárások változásával együtt történnek. A szerzők időkorlátai javítják az összehasonlítást, de nem tudják újraalkotni a kinevezések kontrafaktális történetét alternatív rendszerben.

A tenurről folytatott vitájuk intézményi folyamatosságot ad az igazságszolgáltatási függetlenség elemzéséhez. A szerzők azt állítják, hogy a rövid szolgálati időszakok és a gyakori vezetőváltás elriaszthatja a tartós intézményi reformokat. Hosszabb szolgálati időt javasolnak, beleértve magasabb nyugdíjkorhatárt, miközben megkülönböztetik ezt az amerikai stílusú életfogytig. Hubbard kifejezetten figyelmeztet, hogy saját adataik nem bizonyítják, hogy egy bíró megváltoztatta volna a szavazatot, hogy nyugdíjba vonulás után kormányzati kinevezést kapjon. A szerzők vita a megbízatási és bizonyítéki korlátokról

Ez több dimenzió szerint is megítéli a megbíztatást. A hosszabb szolgálat támogathatja a stabil munkakapcsolatokat, következetes eljárásokat és az intézményi fejlesztésekbe történő befektetést. Emellett megerősítheti bizonyos nézeteket vagy meghosszabbíthatja a problémás vezetés befolyását.

Hasonlóképpen, a bírófüggetlenség többet jelent, mint a kormánytól való elszigetelést. Egy bíró gyakorlati autonómiája függhet a belső közigazgatási rendszerektől, a kiosztási gyakorlatoktól és az igazságszolgáltatási hierarchia elvárásaitól is. Munkájuk okot ad arra, hogy együtt tanulmányozzák a külső függetlenséget és a belső hatalomelosztást.

Reformprogramjuk ezekből az intézményi kapcsolatokból ered. Chandra beszámolója hangsúlyozza a világosabb felvételi követelményeket, az írásos bejelentésekre való nagyobb támaszkodást, a strukturált meghallgatási időt és az ügykezelést. Ezek a javaslatok célja, hogy javítsák a Bíróság figyelmet és csökkentsék a lazán szabályozott szóbeli hozzáféréssel járó előnyöket. Az eljárási javaslatok magyarázata

A javaslatokat leginkább az intézményi fejlődésről szóló hipotézisként lehet értékelni. Több írásos eljárás csökkentheti a bírósági jelentőségtől való függőséget, de jobb tervezeti erőforrásokat is jutalmazhatna. A nagyobb tanácsok támogathatják a szélesebb körű megfontolást, miközben csökkenthetik az egyszerre tárgyalandó ügyek számát. A stabilabb időszak lehetővé tehetné a reformokat anélkül, hogy biztosítaná a reform megvalósulását.

Empirikus megközelítésük erős alkalmazása tehát mérné az eljárási változások következményeit: kinek az ügyei lépnek be, hogyan fogalmazzák meg az indokokat, mennyire alkalmazzák következetesen a precedenseket, és mennyi ideig tartanak a jogorvoslatok.

Eredetiségüket pontosan kell meghelyezni. Nem fedezték fel minden problémát, amit megvitatnak, és könyvük szándékosan tartalmaz meglévő kutatásokat. Chandra fontos eredményeket a nyugdíjazás utáni ösztönzőkről Madhav Aneynek, Shubhankar-gátnak, Giovanni Ko-nak és munkatársaknak tulajdonít; Andrew Green és Albert Yoon idézetek kutatása; valamint a Bíróság "polivoális" jellemzése Nick Robinson számára. Ezek a szintézisük elemei, nem mindegyik eredeti felfedezés a triótól. Chandra által a szélesebb körű tudományos kutatásra való hivatkozás

Kalantry szintén elismeri, hogy számos kritika és reformjavaslat megelőzte a könyvüket. Jellegzetes eredményük, hogy rendszerszinten vizsgálják az intézményi állításokat, összekapcsolják a korábban szétszórt problémákat, és a bizonyítékokat a nyilvánosság számára hozzáférhetővé teszik. Chandra és Kalantry a projekt eredetiségéről és közcéljáról

Véleményem szerint legértékesebb előrelépéseik a felvétel elválasztása a végső sikertől; az alkotmányos bíróságok egyenlőtlen részvételének empirikus bemutatása; a kis bizottsági bírálatok és az egyenlőtlen véleményalkotás dokumentálása; valamint a toborzás intézményesen formált karrierfolyamatként való elképzelése. Ezek az eredmények együtt gazdagabb megértést támasztanak arról, hogyan válnak lehetővé alkotmányos döntések.

A fő határ az oksági magyarázat. A nyilvános feljegyzések olyan mintákat tárhatnak fel, amelyeket a doktrinális olvasat nem vesz észre, de ritkán tárják fel a meggyőzés, kompromisszum, stratégiai számítás vagy szakmai megítélés teljes folyamatát egy eredmény mögött. Munkájuk tehát mind lényegi felfedezéseket, mind kutatási programot kínál: közvetlen megfontolási vizsgálatok tesztelhetnék azokat a mechanizmusokat, amelyeket intézményi bizonyítékaik láthatóvá tesznek. Az alkotmányos ítélethozatal kutatói számára ez a kombináció különösen értékes – egy empirikus leírás a döntéseket körülvevő körülményekről, valamint világos kérdések a döntéshozatali folyamatokról, amelyeket még meg kell magyarázni.

Björn Dressel és Khemthong Tonsakulrungruang elemzése

Björn Dressel és Khemthong Tonsakulrungruang legfontosabb hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletet az igazságszolgáltatási intézmények, politikai irányzatok és társadalmi hálózatok kölcsönhatásán keresztül magyarázza. Thaiföldről végzett munkájuk megmutatja, hogy a bírófüggetlenség formális garanciái önmagukban nem magyarázzák meg, hogyan döntenek az alkotmányos bírák politikailag jelentőségű ügyekben. A toborzás, a szakmai szocializáció, a kapcsolatok a már elit tagjaival és a bírák alkotmányos küldetésükről alkotmányos felfogása szintén vizsgálatot igényelnek.

Együttműködésük ötvözi az empirikus politikatudományt a szoros jogi elemzéssel. Dressel összehasonlító és relációs megközelítést hoz hozzá az igazságszolgáltatási politikához; Tonsakulrungruang részletes vizsgálatot tesz a thai alkotmányos doktrína és intézményi gyakorlat vizsgálatára. Közös kutatásuk összekapcsolja a bírói szavazás mintáit a bíróságon elfoglaló személyekről és az általuk érintkezett környezetekről származó bizonyítékokkal.

Az Ön kérdésére fontos megkülönböztetésre van szükség. Fő tanulmányaik **a bírói döntések intézményi és politikai formációját** vizsgálják. Kevésbé közvetlen bizonyítékokat szolgáltatnak bizalmas konferenciákról, tervezetekről szóló tárgyalásokról, jelentéstételi dominanciáról vagy az igazságügyi asszisztensek munkájáról. Hozzájárulásuk elsősorban az ítélethozatal körüli feltételek magyarázatában és azokban a jogi mechanizmusokban rejlik, amelyek révén ezek a feltételek jelentőssé válnak.

A központi közös kiadványok a következők:

Megjelenés	Kutatási helyük
"Színes ítéletek? A Thai Alkotmánybíróság munkája, 1998–2016", *Journal of Contemporary Asia* 49(1), 2019, 1–23. oldal; először 2018-ban jelent meg online	Fő empirikus vizsgálatuk a szavazásról, bírói háttérről és bírósághoz kapcsolódó hálózatokról.
"Judiciary and judicialization in Thailand", *Routledge Handbook of Contemporary Thailand*, 165–176. oldal; 2019-ben terjesztették, és az ANU 2020-ként katalogizálta	Összehasonlítja az Alkotmánybíróságot Thaiföld más jelentős bírói intézményeivel.
"Thaiföld igazságszolgáltatása", a későbbi *Routledge Handbook of Contemporary Thailand*, 2026, 183–194. oldal	Frissíti az igazságszolgáltatás politizálásának értelmezését.

Az első kettő elérhető a szerzők feltöltött cikkében és kézikönyvfejezetükben. A 2026-os fejezethez ellenőrizhettem a bibliográfiai nyilvántartást és az összefoglalót, de nem vizsgálhattam meg a teljes szöveget; ezért az alábbi következtetések kizárólag a kifejezett érvelésre korlátozódnak.

Empirikus tanulmányuk a kormány politikai identitását sokkal nyilvánvalóbb tényezővé teszi, mint önmagában a kormányzati győzelem vagy vereség kérdése. 32 jelentős politikai ügyet, 318 egyéni szavazatot, 47 bírót lefedő életrajzokat és bírósági szervezett tanfolyamokról szóló információkat tartalmaz. A kormány-eredmény összehasonlításához 31 esetet használ. A bejelentett eredményei a következők:

Összehasonlítás a kiválasztott eseteken belül	**Felfedezés**
Kormányzati sikerek összességében	Körülbelül 52%
Thaksin-párti kormányok sikerei	Körülbelül 37%
Siker Surayud, Abhisit és Prayuth vezetésével	100%
A 2006 utáni Thaksin-párti kormányok veszteségei	87.5%

Az egyesület kitartott a bírói háttér, a bírósági időszak és az ügykategóriák modelljében. Ezek a megállapítások inkább a választott, politikailag jelentőségű peres eljárásokra vonatkoznak, nem pedig az egész ügyre. "Színes ítéletek?"

Az elemző jelentőség jelentős. Egy összesített sikerességi arány, amely közel a feléhez közel, kezdetben egy olyan intézményt sugallhat, amely néha támogatja és néha visszafogja a kormányt. Amint a kormányokat politikai irányultság választja el, ez az értelmezés sokkal kevésbé meggyőzővé válik.

Ez egy általános módszertani kérdést vet fel az alkotmánybírósági kutatásban: **függetlenség kitől is?** Egy választott kormány elleni ellenállás elvi alkotmányos felülvizsgálatot, egy másik politikai koalícióhoz való kötődést, intézményi önvédelmet vagy valamilyen kombinációt tükrözhet. A végrehajtó hatóság elleni ellenséges ítéletek számolása nem tudja megállapítani, melyik magyarázat helyes.

A kutatás azt is szemlélteti, hogy miért kell a politikai kategóriáknak illeszkedniük a vizsgált joghatósághoz. Thaiföld történelmi "piros" és "sárga" elrendezései eltérő konfliktuskonfigurációt jelölnek meg a hagyományos európai bal–jobb megosztottságtól. Ezeknek a kategóriáknak azonban korszakspecifikusnak kell maradniuk: hasznosságuk a 2001–2016-os konfliktusokban nem bizonyítja, hogy későbbi szövetségek ugyanúgy osztályozhatók legyenek.

A statisztikai eredmények alátámasztják a szerzők politikai irányultságról szóló érvelését, de nem döntik el minden vita jogi érdemét. Egy erősebb oksági értékelésnek figyelembe kell venné, hogy a különböző kormányok rendszerszinten különböző alkotmányjogsértéseket generáltak-e, hogyan választották ki az eseteket, és hogyan alakították az elfogadhatósági döntések a megfigyelt mintát. Ugyanabban az ügyben több szavazat sem tekinthető egyenértékűnek több független politikai vitákkal.

Így a tanulmány eredménye egy jelentős mintázatot teremt, amely magyarázatot igényel. Pontos meghatározása, hogy ennek a mintának mennyi része a politikai preferenciákból, jogi értelmezésből, toborzásból vagy külső befolyásból származik, továbbra is további feladat.

A tanulmány legszokatlanabb eredeti anyaga az Alkotmánybíróság saját szerepét érinti az elit interakciók megszervezésében. A szerzők 2013–2016 között vizsgálták a "Jogállamiság a demokráciáért" kurzusokat: 207 résztvevő és 75 előadó. Jelentős kapcsolatokat dokumentáltak anti-Thaksin és juntához kapcsolódó intézményekkel; három résztvevő később csatlakozott a Bírósághoz. Ez bizonyítékokat szolgáltatott, amelyek magukon az ítéleteken túl is meghaladtak. Kurzus- és affiliációs elemzés

Az ilyen tanfolyamok vizsgálatának jelentősége, hogy a bírói befolyás nem csupán peres eljáráson keresztül működik. Egy intézmény segíthet meghatározni, ki tartozik az autoritatív jogi és politikai közösséghez, mely alkotmányos rend értelmezéseit tekintik tiszteletreméltónak, és mely emberek válnak köztisztségre való megszokott jelöltké.

Több elemzői mechanizmus is lehetséges itt:

- **Kiválasztás:** összehozva az összeegyeztethető nézetekkel rendelkező embereket.
- **Szocializáció:** ismétlődő interakció megerősíti az alkotmányos felelősségek közös megértését.
- **Hozzáférés:** a résztvevők olyan kapcsolatokat alakítanak ki, amelyek kívülállóknak hiányoznak.
- **Toborzás:** az interakció láthatóvá teszi a leendő kinevezetteket az intézményi döntéshozók számára.
- **Legitimáció:** a befolyásos résztvevők olyan közönségté válnak, akik nyitottak az intézmény állításaira.

Ezek különálló hipotézisek. Az, hogy az emberek ugyanarra a programra járnak, nem bizonyítja, hogy utasításokat cserélnek az ítéletekről. És a részvétel utáni időpont sem bizonyítja, hogy a részvétel okozta volna az időpontot.

Ennek ellenére ezeknek a helyszíneknek a vizsgálata jelentős előrelépés a bíróság egyszerű "politikus" címkéjéhez képest. Azonosítja a megfigyelhető helyeket, ahol kapcsolatok kialakulhatnak, és ahol a későbbi kutatások vizsgálhatják a befolyást. A kurzuslisták, intézményi kapcsolatok, kinevezési előzmények és interjúk releváns bizonyítékokká válnak az alkotmányos ítélethozatalhoz.

Dressel szélesebb relációs elmélete rendszerszintű fogalmi keretet ad ennek a bizonyítéknak. Raul Sanchez-Urribarri és Alexander Stroh **segítségével** megkülönbözteti a bíróságon belüli kapcsolatokat, a külső viszonyokat és a bíróságok közötti kapcsolatokat. Megközelítésük a kapcsolatok tartalmát és láthatóságát vizsgálja, beleértve a szakmai, ideológiai, családi és pártfogási kapcsolatokat. Ezt kiegészítőként mutatják be a jogi, hozzáállási és stratégiai magyarázatokhoz az ítélkezés során. Ez a keret a három szerzőhöz tartozik, nem pedig Dressel és Tonsakulrungruang közösen. "Bíróságok és informális hálózatok," 2018

A fogalmi haszna az, hogy a bíró preferenciáit nem kell teljesen kialakítottnak tekinteni, mielőtt a bíró döntéshozási helyzetbe lépne. A kapcsolatok segíthetnek ezeknek az preferenciáknak a kialakításában, formálhatják az elvárásokat a megfelelő magatartásról, és meghatározhatják azokat a közönségeket, akiknek az elismerése számít.

Például két bíró hasonló következtetésekre juthat, mert megosztják a doktrínai értelmezésüket. Alternatívaként egyetértésük részben közös képzésből, szakmai lojalitásból vagy politikai

veszély közös felfogásából fakadhat. Ezek a magyarázatok együtt létezhetnek. Egy relációs beszámoló azt kérdezi, hogyan kellene vizsgálni az ő kölcsönhatásukat.

Lényeges, hogy az informalitás nem feltétlenül aláássa a bírói függetlenséget. A szakmai hálózatok támogathatják az interferenciával szembeni ellenállást, közvetíthetnek jogvédő érveket, vagy fenntarthatják az etikai normákat. A magyarázó kérdés az adott környezetben működő konkrét kapcsolatokra vonatkozik. Dressel, Sanchez-Urribarri és Stroh keretrendszere

Ez megakadályozza, hogy a "hálózat" pusztán egy újabb korrupciós szóvá váljon. Megközelítésük legerősebb változata azt vizsgálja, mit csinálnak a kapcsolatok, ahelyett, hogy feltételezné, hogy létezésük már bizonyítja a visszaélést.

Thai bíróságok közös összehasonlítása fontos intézményi minősítést ad a hálózati érvelésnek. A "Judiciary and Judicialization in Thailand" című művében három egymást kölcsönhatásos dimenzión keresztül magyarázzák el az Alkotmánybíróság, a rendbíróságok és az igazgatási bíróságok közötti különbségeket: intézményi hatáskörök, vezetés és toborzás, valamint társadalmi beágyazódás. Összehasonlítják az Alkotmánybíróság viszonylag kicsi, bizottsági jellegű struktúráját máshol a fejlettebb hierarchikus és fegyelmi rendszerekkel. Továbbá megvitatják az Igazgatási Bíróság tanácsadó bíró alkalmazását a vizsgálat és értékelés benyújtására a döntő testület előtt. Közös kézikönyvfejezet

Ez különösen releváns az ítélethozatal belső szervezete szempontjából. Egy közös nemzeti politikai környezet nem eredményez azonos igazságszolgáltatási viselkedést, mert az intézmények másként dolgozzák fel ezt a környezetet.

Hasznos következtetés, hogy **a kollegialitáshoz szervezeti támogatásra van szükség**. Több bíró jelenléte önmagában nem biztosítja az érvek értelmes vizsgálatát. Független előzetes értékelések, megalapozott szakmai elvárások, felülvizsgálati mechanizmusok és a korábbi gyakorlattól való eltérés igazolására szolgáló követelmények mind befolyásolhatják a kollektív döntéshozatal minőségét.

Az összehasonlításuk feszültséget vet fel a bírói önkormányzatban is. A választott politikusoktól való elszigetelés megvédheti az igazságszolgáltatást a beavatkozástól. Ám ahol a belső elszámoltathatóság gyenge, ugyanaz a szigetelés védheti a elfogultságot vagy a visszaélést. Az alkotmányos tervezési probléma tehát mind a külső függetlenség, mind az intézmény képességével foglalkozik saját hatalomgyakorlásának fegyelmi végrehajtására.

A fejezet összehasonlítása történelmileg korlátozott. Dressel és Tonsakulrungruang **2026-os frissítésük** absztraktájában azt állítják, hogy a politizálás mélyebben terjedt át a hagyományos és közigazgatási bíróságokra, különösen a 2014-es puccs és a 2020-ban kezdődő ifjúsági tüntetések után történt fejleményekkel kapcsolatban. Ők a bírói részvételt írják le az ellenvélemény elnyomásában és a politikai verseny kezelésében. Ez az ő frissített értelmezése; a rendelkezésre álló összefoglaló nem derül ki, hogy új szavazási adathalmazt készítettek-e. "Thaiföld igazságszolgáltatása", 2026

Tonsakulrungruang egyéni munkája magyarázza azokat a jogi műveleteket, amelyek révén az alkotmányos ítélet megvédheti a hatalmi eloszlást. "A kisebbség beágyazása" című műve a végrehajtó hatalomra és alkotmánymódosításra vonatkozó következményes döntéseket vizsgálja. Központi érve az, hogy a jogállamiság bírói alkalmazása megerősítheti egy erős

politikai kisemberséget, ha a megválasztott kormányzatra vonatkozó meglévő korlátozásokat eleve legitimnek és gyakorlatilag módosíthatatlannak tekintik. "A kisebbség beágyazása," 2017

Egy feltáró példa a 2008-as vita a Thai–Kambodzsai Közös Közleményről Preah Vihear ügyében. Azt vizsgálja, hogy a Bíróság a megállapodás és annak társadalmi következményei jellemzése hogyan került a parlamenti részvétel alkotmányos követelményeibe beilleszkedni. Maguk a nyilvános tiltakozások váltak relevánssá annak társadalmi hatásának értékelésében. A közlemény perének elemzése

A szélesebb jelentés az, hogy a politikai mozgósítás jogilag releváns tények értelmezésével kerülhet az ítélethozatalba. A tiltakozást fontosság, instabilitás vagy alkotmányos veszély bizonyítékaként is kezelhetik. Ezért a kutatóknak meg kell különböztetniük egy kormányzati cselekedet következményeit a szervezett ellenállás következményeitől.

Ez nem jelenti azt, hogy a bíróságoknak figyelmen kívül kellene hagyniuk a társadalmi következményeket. Ez azt jelenti, hogy a bizonyítékos kapcsolat alapos vizsgálatot igényel. Ellenkező esetben azok a szereplők, akik képesek zavart okozni, közvetve befolyásolhatják az ellenezett intézkedések jogi jellemzését.

Tonsakulrungruang jellegzetes hozzájárulása, hogy ezt az interakciót az adott döntések érvelésében helyezi el. Pontosabb beszámolót ad, mint az általános megfigyelés, hogy a bírák politikai konfliktusokra reagáltak.

Az alkotmánymódosítással kapcsolatos munkája a joghatóságot és a hozzáférést a lényegi döntéshozatal szakaszaként azonosítja. Az "Alkotmánymódosítás Thaiföldön: Módosítás a parlamenti diktatúra árnyékában" című művében azt vizsgálja, hogyan használta a Bíróság alkotmányos demokrácia védelmét a módosítások felülvizsgálatára, hogyan fogadta el a közvetlen petíciókat az ügyész szűrési szerepe ellenére, és bevezette a népszavazási várakozást. Emellett elemezi a teljesen megválasztott Szenátus bírói elutasítását, mint az alkotmányos ellenőrzések fenyegetését. 2019-es módosítási tanulmány

Ezek a kérdések egy sorrendet tárnak fel a következményes döntések sorába: van-e a bíróságnak hatásköre, ki aktiválhatja, milyen eljárási követelmények vonatkoznak, és mely alkotmányos célok korlátozzák a módosítást.

Érvelése megkérdőjelezi az összehasonlító alkotmányelemzésben elterjedt feltételezést is. Egy nem választott intézmény hatalmának csökkentése nem feltétlenül demokratikus erózió, ahol a meglévő rendszer már védi az autoriter hatalomelosztást. Egy módosítás előnyös lehet politikai támogatóinak, miközben javíthatja a demokratikus reagálást. Elismeri a választott többségek eljárási visszaélését, ahelyett, hogy a választási legitimitást elegendő igazolásként kezelné minden kormányzati lépéshez. Tonsakulrungruang kontextuális érve

Véleményem szerint ez az egyik legerősebb elméleti meglátása. Az alkotmányfelülvizsgálatnak védhető magyarázatra van szüksége az általa védett alapvonalról. Egy szabály "ellenőrzésnek" nevezése nem bizonyítja, hogy tisztességesen ellenőrizi a hatalmat; egy változást "többségi jogúnak" nevezni nem bizonyítja, hogy az tönkreteszi az alkotmányos demokráciát.

A releváns különbség a demokratikus verseny feltételeinek védelme és az adott intézmények vagy csoportok előnyeinek megőrzése között. Tanulmányai megmutatják, mennyire nehéz – és politikailag jelentőssé – válik ez a megkülönböztetés a tényleges ítélethozatalban.

Későbbi munkái azt vizsgálják, hogyan bővítik az erkölcsi normák a bírói mérlegelést a választott tisztségek felett. A Jövő Előre Párt 2020-as feloszlatásának elemzésében Tonsakulrungruang alaposan vizsgálja a mozgalmat a kölcsön- és politikai finanszírozási vitából a párt feloszlatásának szigorú szankciójáig. Összekapcsolja a szélesebb körű értelmezést az intézményi törekvésel, hogy erkölcsileg "tiszta" politikát hozzon létre. "Thaiföld tiszta politikára irányuló megszállottsága szétbontja demokráciáját," 2020

A döntéshozatali kérdés a jellemzési és a jogorvoslat közötti kapcsolatot érinti. Az, hogy a pénz hitelnek, adománynak, tiltott adománynak vagy jogellenes anyagi támogatásnak minősül-e, meghatározhatja, hogy a következménye pénzügyi korrekció vagy egy politikai szervezet megsemmisítése.

Ez teszi a köztes jogi besorolásokat rendkívül fontosá. A politikai hatások értelmezési lépések halmozódásából válhatnak elő, nem pedig egy kifejezett bírósági nyilatkozatból, amely szerint egy politikai pártnak el kell tűnnie.

2025-ös elemzése Paetongtarn Shinawatra eltávolításáról egy hasonló érvet is kidolgoz az etikai felelősségről. Kritizálja széles körben megfogalmazott etikai normákat, amelyek lehetővé teszik, hogy a politikai ítélet bírói értékelése alapot szolgáljon egy tisztségviselő eltávolításának. Aggodalmát az a bizonytalan határ a jogilag büntetendő visszaélés és a politikai kudarc között, amelyet általában parlamenti és választási elszámoltathatóság alapján értékelnek. "A jogi és politikai felelősség közötti szakadék elmosása," 2025

Ez fontos kiterjesztése az alkotmányos ítélethozatal tanulmányának. Azt kérdezi, hogyan változtatja meg az alkotmányos erkölcs az igazságszolgáltatási feladatot. Ha az olyan normák, mint az őszinteség, a nemzeti érdek és az etikai alkalmasság nem eléggé meghatározottak, a bírák jelentős hatáskört szereznek a politikai vezetés elfogadható jellegének és magatartásának meghatározására.

Feltétel szükséges: az alkotmányos kizárás nem feltétlenül függ a bűncselekmény elkövetésétől. A legerősebb ellenvetés a világosság, bizonyítékok, következetesség, arányosság és az intézményi felelősség elosztása vonatkozik. Az etikai szabályozás jogos lehet, amíg egy adott alkalmazás nem eléggé korlátozott.

Tonsakulrungruang azt is bemutatja, hogy az alkotmányos identitás védelme hogyan válhat egy meglévő intézményi rendszer védelmévé. 2024-es vitájában a Move Forward Párt feloszlatásáról vizsgálja, hogyan kezelik a javasolt reformot az alkotmányos rendszer megdöntésére irányuló kísérletként. Bírálja a Bíróság militáns demokráciát való alkalmazását, és annak értékelésében nem tudta megfelelően feltárni a javaslat által jelentett szükséges veszélyt. "Patthelyzet a monarchia és a nép között," 2024

Az elemző különbség az intézmény megőrzése és az azt körülvevő minden meglévő jogi védelem megőrzése között. Egy alkotmányos monarchia elvileg alkotmányos monarchia maradhat eltérő kritika, büntetőbüntetés vagy panaszkezelési eljárások tekintetében.

Az ügy ezért a védett tárgy meghatározására irányítja a figyelmet. Amint a bírák az alkotmányos rendet egy adott rendes jogkonfigurációval azonosítják, a törvényhozási reform sebezhetővé válik arra, hogy magát az alkotmányt ellen támadásként jellemezzék.

Tonsakulrungruang hozzájárulása ennek az értelmezési mozgalom vizsgálata egy konkrét vitában. A militáns demokrácia és a visszaélés alkotmányos kölcsönzés szélesebb fogalmai megelőzték munkáját; eredetisége kritikai alkalmazásukban rejlik a thai igazságszolgáltatásban.

Különösen értékes feltétel jelenik meg Prayuth miniszterelnöki mandátumkorlátjának elemzésében: a politikai összehangolás együtt létezhet az intézményi autonómiával. A 2022-es peres tárgyalásban a lehetséges kiindulópontok között szerepeltek 2014, 2017 és 2019. A bíróság 2017-et választotta, először öt szavazattal négy ellen felfüggesztette Prayuthot, majd később hat-három ellenes szavazattal megerősítette jogosultságát. Tonsakulrungruang úgy értelmezi az eredményt, hogy megőrizte Prayuth közvetlen pozícióját, miközben bírósági korlátot is állít ki jövőbeli mandátumára. "Miniszterelnöki mandátumkorlát: elfogadott, visszaélt és elhagyva," 2023

Ez bonyolítja a végrehajtó irányítás egyszerű értelmezését. Az azonos politikai szövetségen belüli intézmények széles célokat oszthatnak meg, miközben nem értenek egyet a vezetés, az időzítés vagy a hatalom elosztása terén. Az alkotmányos bírósági kutatás esetén az a következtetés, hogy egy alkalmi döntés egy hivatalban lévő képviselő ellen nem feltétlenül cáfolja a szélesebb körű politikai irányultságot. Ugyanígy egy hivatalban lévő személy számára kedvező döntés nem bizonyítja az engedelmességet az adott tisztséggel.

A cikk továbbá vizsgálja az értelmezési megközelítés és az alkotmány-alkotó anyagok kezelésének különbségeit is. Ezek a bírói döntéshozatal megfigyelhető elemei. Az intézményi hatalom további magyarázata továbbra is döntésekből és azok kontextusából következtet, nem pedig magánjogi indítékok közvetlen megfigyelése.

Munkájuk összekapcsolja a bírói hatalomot az ítéletek nyilvános értékelésének ellenőrzésével is. Tonsakulrungruang 2018-as tárgyalása az Alkotmánybíróság eljárási jogalkotásáról vizsgálja a megvetési jogkört, valamint a udvariasan és jóhiszeműen tett kritikák által nyújtott bizonytalan védelmet. Emellett megnövelt mérlegelési jogkört is azonosít a bizonyítékokkal kapcsolatban, beleértve a biztonsági korlátozásokat is. "Egy alkotmánybíróság elhallgattatja kritikusait," 2018 A jelentőség túlmutat a külön értelmezett szólásszabadságon. A közkritika próbára teheti az érvelés következetét, feltárhatja a ténybeli hibákat, és azonosíthatja az eljárási normáktól való eltéréseket. A kritika korlátozásai befolyásolják azt a környezetet, ahol a későbbi bírósági döntések születnek. Ez hasznos különbséget sugall, hogy az ítélethozatalt megvédjük a megfélemlítéstől és az intézményt a vizsgálattól való védelem között. Egy bíróság rendezett eljárást követelhet el, miközben továbbra is felelős az indoklás és gyakorlatok szigorú bírálata ellen.

Dressel összehasonlító tudományos munkája ezeket a thai eredményeket a bírói hatalom szélesebb körű magyarázatába helyezi. Korábbi tanulmánya Thaiföld 2006–2008-as válságáról megkülönböztette a bírói részvétel bővítését az igazságszolgáltatás politizálásától, hangsúlyozva a bíróságok és monarchikus intézmények közötti történelmi kapcsolatot. Dressel 2010-es tanulmánya

Marcus Mietznerrel később összehasonlította a thaiföldi és indonéziai választási ítéleteket, azzal érvelve, hogy az elit hatalmának eltérő elosztása segített magyarázni a különböző politikai következményeket annak ellenére, hogy fontos intézményi hasonlóságok voltak. Ez egy különálló együttműködés, nem Tonsakulrungruanggal közösen írt megállapítás. "Két bíróság története", 2012

Későbbi *"Courts and Politics in Southeast Asia" című műve* kidolgozza a bíróságok intézményként való megértését, amely formális megállapodásokat ötvözi informális gyakorlatokkal a toborzás, ítéletes és legitimitás területén. Dressel 2024-es szintézise

Az összehasonlító tanulság az, hogy az erősebb alkotmánybíróságoknak nincs előre meghatározott demokratikus hatásuk. Következményeik attól függnek, milyen hatalmat birtokolnak, milyen politikai konfliktusokat jelentenek számukra, valamint milyen intézményi és társadalmi kapcsolatokon keresztül ez a hatalom érvényesül.

Ennek a munkásságnak az eredetisége a legerősebb, ahol a bizonyítékok, mechanizmusok és értelmezések megkülönböztetik.

Hozzájárulás	Mit írnak hozzá a szerzők	Fő bizonyítékhatár
Szavazási elemzés	Politikailag differenciált eredmények szisztematikus tesztje	Nem határozza meg függetlenül minden ügy jogi érdemet.
Igazságszolgáltatási hálózat kutatás	Megfigyelhető bizonyítékok a Bíróságot körülvevő kapcsolatokról	A tartozás nem állapít meg meg az oktatást, kényszerítést vagy ok-okozatot
Intézményi összehasonlítás	A bíróságok közötti különbségek magyarázata egy politikai környezeten belül	Az összehasonlító intézményi érveket további tesztelésre szorítják
Doktrínális rekonstrukció	A joghatósági, bizonyítékos és értelmezési lépések azonosítása politikai következményekkel	A nyilvános indokok nem fedik fel minden indítékot egy döntés mögött
Az alkotmányos erkölcs elemzése	Egy beszámoló arról, hogyan bővítik az etikai normák a bírói hatalom a politika felett	Az egyes alkalmazások kritikája nem érvényteleníti az összes etikai szabályozást
Az összehangolt autonómia elemzése	Elismerve, hogy a bíróságok megoszthatják politikai céljait, miközben megőrizték az intézményi cselekvési jogot	A motivációkat nem közvetlenül megfigyelik, hanem következtetnek

Ezek a bevált tudományos kutatásokra építenek: a "megapolitika" Ran Hirschl-hez kapcsolódik, a "hálózati monarchia" Duncan McCargóhoz, és a visszaélésszerű alkotmányos kölcsönözés a korábbi összehasonlító alkotmányos elmélethez. Megkülönböztető eredményük, hogy ezeket a kérdéseket empirikusan és jogilag konkrétvá teszik Thaiföldön.

A fő megoldatlan terület a külső kapcsolatok és közös nézőpontok kollektív ítéletté való átalakítása. Bizonyítékaik nem tárják fel teljes körben, ki kezdeményezi a preferált értelmezést, hogyan reagálnak a kollégák, hogy a vázlatok megváltoznak-e a megbeszélés során, vagy hogyan befolyásolja a belső hatalom a megállapodást. Interjúkkal, vázlattörténetekkel vagy közvetlen megfigyeléssel végzett tanulmányok vizsgálhatják ezeket a mechanizmusokat. Munkájuk már azonosította azokat az intézményi kapcsolatokat és értelmezési választásokat, amelyeket az ilyen kutatásoknak meg kell magyarázniuk.

Stefanus Hendrianto elemzése

Stefanus Hendrianto jellegzetes hozzájárulása az, hogy elmagyarázza**, hogyan függ az alkotmányos ítélethozatal az igazságszolgáltatási vezetés értelmezésétől és** gyakorlásától. Fő témája Indonézia Alkotmánybírósága, de munkája szélesebb viszonylag fontos kérdéseket vet fel: hogyan befolyásolja a főbíró kollégáit, hogyan alakítják az eljárási doktrínák a bíróság napirendjét, hogyan szereznek gyakorlati tekintélyt az ítéletek, és miért válhat egy intézmény, amely kezdetben korlátozza a politikai hatalmat, később sebezhetővé válhat annak számára.

Az alkotmányos döntéshozatal tanulmányozásában írásai két különböző szinten értékesek. Széles körű magyarázatot adnak a bírói felhatalmazásra, amely a vezetésre összpontosít, valamint több konkrét megállapítást arról, hogy a döntések kialakulnak és hatályba lépnek a folyamatokról. Ezeket a szinteket meg kell különböztetni: egy bíróság intézményi pályájának leírása önmagában nem mutatja meg, hogyan született minden bírói többség vagy ítélet.

A kérdésedhez kapcsolódó főbb művek a következők:

Munkássága	**Fő relevancia**
Az alkotmánybíróságok joga és politikája: Indonézia és a bírói hősök keresése (2018)	Fő szintézise a bírói vezetés és az intézményi fejlődés területén.
"A történelmi főbírák felemelkedése és bukása: alkotmányos politika és igazságszolgáltatási vezetés Indonéziában" (2016)	Vezetői utódlás, belső meggyőzés, intézményi sebezhetőség és bírói felhatalmazás. Az SSRN változat címében a "hősi" helyett "Historic" szerepel.
"Konvergencia vagy kölcsönzés: állás az Indonéz Alkotmánybíróságon" (2015-ös szám; 2016-ban megjelent)	Hozzáférés az ítélethozatalhoz, doktrínai kölcsönzés, valamint a bíróság napirendjének szándékos bővítése.
"A kvázigyenge-formás felülvizsgálat különös esete: Indonéziai választási folyamat igazságszolgáltatási felülvizsgálata" (2016)	Feltételes ítéletek, intézményi korlátok és végrehajtás.
"A bírói kommunikáció rejtvénye Indonéziában: a média, a bíróság és a főbíró" (2017)	Nyilvános magyarázat és igazságszolgáltatás a bírósági döntések esetében.
"Vissza a jövőbe: A lehetséges érvénytelenítésről az Indonéz Alkotmánybíróságon" (2019)	Az ítéletek időbeli hatásai és az alkotmányfelülvizsgálat és az egyéni jogorvoslatok közötti kapcsolat.

Munkássága	Fő relevancia
"Az áramlatok ellen: Az indonéz alkotmánybíróság az arányosság korában" (2020)	Bírósági érvelés, jogkorlátozások és szellemi vezetés.
"Az Indonéz Alkotmánybíróság és informális alkotmányos változás" (2022 online/2023 kötet)	Alkotmányos átalakulás értelmezésen és eljárási innováción keresztül.

Későbbi esetkommentárjai és 2026-os könyve, *a Democracy and the Rule of Law in Indonesia* szintén segítenek megmagyarázni megközelítésének kialakulását. Az alábbiakban megkülönböztetem dokumentált eredményeit a belőlük levont szélesebb elemző következtetésektől.

2018-as monográfiájának szervező elképzelése az, hogy a különböző vezetési formák különböző bírói fejlődési utakat hoznak létre. Hendrianto egy arisztotelészi hősiesség-felfogásra támaszkodva megkülönbözteti a prudenciás-minimalista vezetőt, egy határozott vezetőt, aki ambiciózus alkotmányos értelmezést alkalmaz, és egy "katonatípusú" vezetőt, aki alárendelt a politikai ágaknak. Központi összehasonlító megállapítása az eredetileg óvatos megközelítést támogatja: az intézményi hatalom szelektív beavatkozással és visszafogottsággal fejlődhet. A könyv elválasztja az intellektuális vezetést a társadalmi vezetéstől, így a főbíró hozzájárulása szélesebb lesz, mint a jogi érvek szerzősége. Hendrianto, *Az alkotmánybíróságok joga és politikája*.

Ennek a megközelítésnek az elemző értéke, hogy arra ösztönöz, hogy több dimenziót válasszunk el, amelyeket gyakran az aktivizmus szóba sűrítenek. A bíróság kiterjesztheti hatáskörét, miközben mérsékelheti döntései azonnali következményeit. Megfogalmazhat egy megterhelő alkotmányos elvet, miközben időt ad a törvényhozónak annak végrehajtására. Erőszakosan beavatkozhat a választási adminisztrációba, miközben más területeken tiszteletteljes marad.

Véleményem szerint ez a szétválasztás hasznosabb, mint maga a hősi szókincs. A "hősiesség" egyetlen skálát sugallhat a gyengétől az erős bírákig. Az alkotmányos ítélethozatal többdimenziós magyarázatot igényel: függetlenség, értelmező kreativitás, javító intenzitás, meggyőzés és intézményi tartósság függetlenül változhatnak.

Nehéz értékelési kérdés is felmerül. Egy vezető megerősítheti a bíróságot anélkül, hogy javítaná annak érvelésének minőségét. Egy ítélet nem nyerheti a közvélemény támogatását anélkül, hogy jogilag meggyőző lenne. A kormány elleni sikeres ellenállás nem automatikusan biztosítja az ebből született igazságszolgáltatási politika demokratikus legitimitását. Hendrianto későbbi írásai egyre szükségesebbé teszik ezeket a megkülönböztetéseket.

A belső megfontolás tanulmányozásához legközvetlenebb hozzájárulása a kollégial megállapodás létrehozásához kapcsolódik. A 2016-os cikkben a főbírót elsőként ábrázolja, akinek meg kell győznie kollégáit. Beszámolója szerint Asshiddiqie bátorította néhány ellenvéleményt bátorító bírót, hogy visszatartsa a nyilvános nézeteltérést; bizonyos ítéletek inkább névtelenül foglalták össze a nézeteltérést. Különálló függőségeket is azonosít, amelyek befolyásolják a vezetést: bíró maradása a kinevezési kerettől függött, míg a főbíró maradása kollégáitól függött. Beszélgetései interjúkra, beszélgetésekre, valamint dokumentumforrásokra

támaszkodnak. Hendrianto, "A történelmi főbírák felemelkedése és bukása", különösen az 518–520. és 524–527. oldal.

Ez következményes bizonyíték. **A közzétett egyhangúság nem tekinthető automatikusan egyetértésként a döntéshozatali folyamat során.** A kutatóknak meg kell osztaniuk az egyetértést az eredményről, az okokról alkotott egyetértést, és a nézeteltérés közzétételének hajlandóságát.

Például egy bíró elfogadhatja a döntést, miközben elutasítja annak alkotmányos igazolását. Egy másik esetben intézményi károsnak tekintheti az ellenvéleményt egy adott pillanatban. Egy harmadik pedig a megfontolás során változtatásokat szerezhet, és így elhagyhatja a tervezett ellenvéleményt. Ezek analitikusan eltérő utak ugyanahhoz a nyilvánosan egyhangú ítélethez; ezek a példák az én módszertani példám, nem pedig Hendrianto által dokumentált további epizódok.

Eredményei tehát arra utalnak, hogy kizárólag rögzített szavazatokra épülő kutatás korlátozottsága van. Az ilyen kutatás a döntési folyamat végső nyilvános kinyilvánulását figyeli. Nem feltétlenül figyeli az eredeti preferenciák, engedmények vagy fenntartások mögöttes eloszlását. Ezek megállapításához tervezeteket, konferenciajegyzőkönyveket vagy elég részletes tanúvallomást igényelne.

A vezetőválasztás kérdése hasonlóan fontos, mert a bíróságon belüli befolyás nem állandó tulajdon. A főbírónak fenn kell tartania a támogatást a bírói kollégák körében, miközben navigál a bírákat kinevező intézményekkel. Ez potenciális feszültséget teremt a külső előrelépés és a belső elfogadás között. Egy jól látható intézményi vezető közhatalomra szerzhet anélkül, hogy megfelelő ellenőrzést szerezne a kollégiumi testület felett.

A jogi állásról szóló tanulmánya különösen egyértelmű bizonyítékot szolgált arra, hogy eljárási doktrína révén a napirend kialakítása lehetséges. A "Konvergencia vagy kölcsönzés" című művében Hendrianto azt állítja, hogy a Bíróság amerikai stílusú jogi megfogalmazást alkalmazott, miközben lényegesen más, kvázi-nyilvános hozzáférési modellt dolgozott ki. A keresetek szélesebb közérdekeket szolgálhatnak, nem pedig pusztán szűken egyénileg egyénre szabott károk igazolását.

A cikk eredeti interjúanyagot is tartalmaz. Asshiddiqie-vel és Maruarar Siahaan bíróval folytatott beszélgetések 2006 júliusában alátámasztják azt a tudatos erőfeszítéseket a hozzáférés bővítésére és a közérdekű peres ügyek vonzására. Ez meggyőzést igényelt a bíróságon belül; az adófizetői állás nézeteltérést váltott ki. Hendrianto, "Konvergencia vagy kölcsönzés," 28–49. o., különösen 34–35. oldal.

A hozzájárulás pontosabb, mint az általános állítás, miszerint az eljárás befolyásolja a lényeget. Hendrianto összefüggést azonosít egy intézményi cél, egy doktrinális választás és a belső koalícióépítés között.

Az én értelmezésem szerint a jogi állás itt az alkotmányos hatalom előzetes elosztásaként működik. Segít meghatározni, mely szervezetek alakíthatják át a panaszokat alkotmányos kérdésekké, és mely politikai viták kerülnek bírósági megfontolásba. Ennek következtében a bíróság tárgyi orientációjának kutatását a lényegi ítélet előtt el kell kezdeni.

Ez fontos korrekciót nyújt az összehasonlító tanulmányok számára, amelyek a doktrinális terminológia hasonlóságai alapján azonosítják az összeegyeztetést. Két bíróság hasonló elfogadhatósági követelményeket hirdethet, miközben különböző típusú felpereseket fogad be és eltérő politikai funkciókat lát el. A megfelelő összehasonlítás azt vizsgálja, hogy a doktrína mit enged és mit zár ki a gyakorlatban.

A választási ítéletekről szóló elemzése a figyelmet az érvénytelenítésről a bírák számára elérhető döntések körére tereli. A "The Furious Case of Quasi-Weak-Form Review" című művében Hendrianto azokat a technikákat vizsgálja, amelyeken keresztül a Bíróság megtartja a jogszabályokat, miközben értelmezést ír elő vagy irányítja annak alkalmazását. Ezeket a technikákat az absztrakt törvényi felülvizsgálat korlátaival köti össze.

Egy feltáró epizód a 2004-es korlátozások eltörlésével kapcsolatos, amely a korábbi Kommunista Párt tagjainak választási jelöltségét érinti. Hendrianto az Asshiddiqie-t később elmagyarázza, hogy a megvalósítás 2009-ben történik meg, mivel a 2004-es regisztrációs határidő lejárt, bár az ítélet ezt a korlátozást nem részletezte kifejezetten. Hendrianto, "A kvázi-gyenge-forma felülvizsgálat különös esete", Judicial *Review of Elections in Asia*, 95–114. oldal.

Ez az epizód felvet egy kérdést, amelyet a hagyományos ítéletelemzés figyelmen kívül hagyhat: hol található egy alkotmányos döntés működési tartalma? A hivatalosan közzétett határozat egy forrás. A későbbi tekintélyes magyarázat és adminisztratív végrehajtás is befolyásolhatja, hogy a döntés valójában mit változtat meg.

A módszertani következtetés nem az, hogy a nyilvános nyilatkozatoknak automatikusan meg kellene kapnia az ítéletek jogi státuszát. Az az, hogy a gyakorlati eredményeket vizsgáló kutatóknak meg kell vizsgálniuk a kettő közötti kapcsolatot. Egy magyarázat tisztázhat egy ítéletet, szűkítheti az elvárásokat annak alkalmazásával kapcsolatban, vagy olyan korlátozást vezethet be, amelynek magában a bírói szövegben kellett volna megjelennie.

A "kvázi-gyenge formájú felülvizsgálat" kategória szintén óvatosságot igényel. A korlátozott vagy feltételes jogorvoslatok nem feltétlenül hoznak létre olyan alkotmányos rendszert, amelyben a törvényhozás formális jogkörrel rendelkezik a bíróság felülbírálására. A közvetlen gyakorlati hatás gyengesége és a végső jogi hatalom gyengesége különböző jellemzők.

A lehetséges érvénytelenítéssel kapcsolatos munkája ezt a jogorvoslat és következmények iránti aggályt kidolgozza. A "Vissza a jövőbe" című művében Hendrianto azt állítja, hogy a Bíróság általában nem visszamenőleges döntései mindkettőt tükrözik.

Stefanus Hendrianto jellegzetes hozzájárulása, hogy elmagyarázza **, hogyan alakítja az igazságszolgáltatási vezetés az alkotmánybíróság formális hatáskörét hatékony intézményi hatalommá**. Fő témája Indonézia Alkotmánybíróságа, de a felvetett kérdések általánosságban összehasonlíthatóak: hogyan győzi meg a főbíró kollégáit, bővíti az ítélethozatalhoz való hozzáférést, hogyan dolgozza ki a jogorvoslatokat, közvetíti a döntéseket, és hogyan védi az intézményt a politikai nyomástól.

Az alkotmányos döntéshozatal iránti különös érdeklődésedhez tekintve munkája két különböző szinten is értékes. Eredeti bizonyítékokat nyújt a bírói belső interakcióról, különösen a bírákkal folytatott beszélgetések alapján. Szélesebb körű értelmezést is kidolgoz arról, hogyan alakítják a vezetés, az eljárási doktrína és a politikai körülmények a Bíróság döntéseit. Ezeket a

hozzájárulásokat meg kell különíteni: kutatása kiemeli a kiválasztott belső mechanizmusokat, miközben fő célja a bírói hatalom fejlődésének és hanyatlásának magyarázata.

Az alábbi munkák alkotják a kutatási program alapját:

Munkássága	**Fő relevancia**
Az alkotmánybíróságok joga és politikája: Indonézia és a bírói hősök keresése (2018)	Központi beszámolója az igazságszolgáltatási vezetésről és az intézményi fejlődésről.
"A történelmi főbírák felemelkedése és bukása" (2016)	Vezetői utódlás, meggyőzés a Bíróságon belül, intézményi sebezhetőség és korrupció.
"Konvergencia vagy kölcsönzés: állás az Indonéz Alkotmánybíróságon" (2015-ös szám; 2016-ban megjelent)	Hogyan alakítják fel a hozzáférési szabályok a Bíróság napirentõjét.
"A kvázi-gyenge forma felülvizsgálat különös esete" (2016)	Feltételes ítéletek és az alkotmányos ítélet gyakorlati korlátai.
"A bírói kommunikáció rejtvénye Indonéziában" (2017)	A főbírók nyilvános magyarázatai és döntéseinek védelme.
"Vissza a jövőbe: A lehetséges érvénytelenítésről" (2019)	Az ítéletek időbeli hatásai és az alkotmányos érvénytelenség és a jogorvoslatok közötti kapcsolat.
"Az áramlatok ellen" (2020)	A jogbíráskodás intellektuális szerkezete – és gyengeségei.
"Az Indonéz Alkotmánybíróság és informális alkotmányos változás" (2022/2023)	Alkotmányos átalakulás értelmezésen és eljárási innováción keresztül.

Egy kis bibliográfiai tisztázás számít: a Washington Journal megjelent cikke **a "Történelmi főbírák"** kifejezést használja, míg az SSRN változata **"Hősies főbírák" című.** Ugyanahhoz a kutatási projekthez tartoznak, nem két független tanulmányt. Megjelent folyóiratok

Központi elméleti felvetése a főbírói személy fontosságára vonatkozik. A 2018-as könyv megkülönbözteti a bírói hősiesség prudenciás-minimalista formáját, egy merészebb és agresszívebb formát, valamint egy "katonatípusú" vezetést, amely elfogadja a politikai ágak alárendeltségét. Hendrianto egy arisztotelészi hősiesség-felfogásra támaszkodva azt állítja, hogy az óvatos intézményépítési megközelítés sikeresebb lehet, mint a kiterjedt alkotmányos beavatkozás. Értelmezése ezért az igazságszolgáltatási hatalom fejlődését részben a vezetés minőségén és stílusától függ. *Az alkotmánybíróságok joga és politikája*

Ennek az érvelés elemző jelentősége abban rejlik, hogy különbséget tesznek a joghatóság birtoklása és annak használatának képessége között. Egy alkotmányos rendelkezés felülvizsgálást engedélyezhet anélkül, hogy biztosítaná a bírói bizalom, a munkaszabályok, a közvélemény megértése vagy politikai elfogadottság, amely szükséges a hatékony döntéshez. A vezetés akkor válik relevánssá akkor, amikor ezeket a formális hatásköröket olyan döntésekké kell fordítani, amelyeket kollégák támogatnak, és más intézmények komolyan vesznek.

Ez diszkriminációsabb megértést ösztönöz a bírói aktivizmusról. Több különböző tevékenység is aktivistának nevezhető: joghatóság bővítése, több kérelmező elfogadása, jogok széles körű értelmezése, részletes jogorvoslatok előírása, vagy nyilvános betartási követelés. Nem kell, hogy együtt történjenek. A bíróság bővítheti a hozzáférést, miközben óvatos jogorvoslatokat ad; saját hatalmát határozottan védheti, miközben szűken értelmezi az egyéni jogokat. Összehasonlító kutatás esetén ezeket a dimenziókat külön kell vizsgálni.

A vezetői tézis egy olyan kérdést is felvet, amelyre nem lehet pusztán a kivételes bírák ünneplése megválaszolni: **vajon egy sikeres főbíró létrehoz-e olyan intézményt, amely képes működni kivételes vezetés nélkül?** A személyes hatalom segíthet bíróság létrehozásában, de ennek a hatalomtól való függőség továbbra is gyengeség forrása maradhat. Az intézményépítést ezért részben annak megfelelően kell értékelni, hogy mi marad fenn az utódlástól.

Legközvetlenebb releváns eredeti bizonyítékai a meggyőzésről és a nézeteltérések kezeléséről szólnak. A 2016-os vezetői cikkben Hendrianto Asshiddiqie helyzetét az egyenlő emberek között elsőként írja le. A főbíró befolyásolhatta kollégáit, de nem parancsolhatta egyszerűen szavazatukat. Továbbá beszámol arról, hogy megpróbálják meggyőzni az ellenvéleményt jelentő bírákat, hogy ne publikálják nézeteltérésüket, valamint olyan eseteket, amikor az ítéletek összefoglalták a nézeteltéréseket anélkül, hogy azonosították volna az egyéni ellenvéleményeket. Ezek a megfigyelések olyan intézményi gyakorlatokat tárnak fel, amelyeket nem lehet megbízhatóan rekonstruálni pusztán a szavazatszámokból. "A történelmi főbírák felemelkedése és bukása", különösen az 518–520. oldal

A módszertani következtetés jelentős. A kutatóknak meg kell különböztetniük az egyetértést az eredményről, az okokról alkotott egyetértést, a kompromisszumot elfogadást és a nézeteltérés nyilvánosságra hozatalának hajlandóságát. Egy egyhangúlag közzétett ítélet csak az intézmény nyilvános álláspontját határozza meg. Nem feltétlenül bizonyítja, hogy minden bíró ugyanazzal a nézettel kezdődött, vagy végül elfogadta az érvelés minden részét.

Itt válik a bírói vezetés megfigyelhető mechanizmussá is, nem csupán leíró címkévé. Felmerülhet a kérdés, ki javasolta a kompromisszumot, milyen kifogásokat fogadtak el, megváltoztak-e az okok, és miért fogadta el egy bíró az intézményi egységet. Hendrianto bizonyítékai felvetették ezeket a kérdéseket, bár nem nyújtanak átfogó nyilvántartást a Bíróság egész ügyrendszerében működő működésükről.

Ugyanez a vezetői tanulmány két további sebezhetőséget azonosít: a főbíró kollégáitól függ a vezetői pozícióért, valamint a Bíróság további tagságához szükséges kinevezési rendektől. Az Akil Mochtar tárgyalása azt is felteszi, hogy egy bíró korrupciója hogyan befolyásolhatja a kollégiumi eredményeket, alternatív magyarázatokat fontolva, ahelyett, hogy megállapítaná, hogy a többi bíró feltétlenül részt vett volna. Ezeket a vádakat nem szabad általános kollektív bűnrészesség megállapításává alakítani. Vezetői tanulmány

Állandó kutatása azt mutatja, hogyan épült aktívan a Bíróság napirendje. A "Konvergencia vagy kölcsönzés" című művében Hendrianto azt állítja, hogy a Bíróság amerikai stílusú állásfoglalási terminológiát alkalmazott anélkül, hogy megismételte volna az amerikai magánjogi modellt. Az indonéz gyakorlat egy közközpontúbb hozzáférési koncepciót alakított ki, lehetővé téve a perek szélesebb kollektív következményeit.

A cikk különösen értékes beszélgetéseket tartalmaz Asshiddiqie-vel és Maruarar Siahaan bíróval 2006 júliusában. Ezek alátámasztják Hendrianto beszámolóját, miszerint az Asshiddiqie

engedékeny megközelítést szeretett volna a megítéléshez, beleértve a civil szervezetek számára való hozzáférést, és dolgozott kollégáik meggyőzésén. Az adófizetők státuszáról szóló nézeteltérés azt mutatja, hogy ez a megközelítés vitatott volt. "Konvergencia vagy hitelezés", különösen 34–35. oldal

Ez konkrét magyarázatot ad az igazságszolgáltatási napirendek kialakítására. Az álláshelyzet határozza meg, mely társadalmi konfliktusok válhatnak alkotmányos kérdésekké. Az értelmezésének megváltoztatása megváltoztathatja a Bíróság gyakorlati joghatóságát anélkül, hogy megváltoztatná az alkotmányos szöveget.

Az összehasonlító tanulság az, hogy azonos doktrinális nyelvezet különböző intézményi funkciókat láthat el. Az összekonvergencia értékeléséhez a kutatóknak meg kell vizsgálniuk, ki rendelkezik valójában hozzáféréssel, milyen panaszokat fogadnak el, és mely jogorvoslatok válnak elérhetővé. Az ítéletek közötti verbális hasonlóság nem elegendő. Hendrianto hozzájárulása itt ötvözi a doktrinális megkülönböztetést a mögötte álló bírói döntések bizonyítékaival.

A jogorvoslatokról szóló kutatásai túlmutatnak a döntéshozatal azon a választáson, hogy a jogszabályok fenntartása vagy érvénytelenítése között döntenek. "A kvázi-gyengeformás felülvizsgálat érdekes esete" című fejezete az *Ázsiai választási jogorvoslás bírósági felülvizsgálatának egyik* fejezete, azokat a technikákat vizsgálja, amelyeken keresztül a Bíróság megőrzi a jogszabályokat, miközben irányítja annak értelmezését vagy alkalmazását. Hendrianto ezeket a gyakorlatokat az absztrakt törvényi felülvizsgálat korlátaival köti össze.

Egy feltáró példa a 2004-es döntés, amely megszüntette a korábbi Kommunista Párt tagjainak választási jogosultságát korlátozó korlátozásokat. Beszámolója szerint az Asshiddiqie később elmagyarázta, hogy a döntés a 2009-es választásra érvényes lesz, mivel a 2004-es regisztrációs határidő lejárt, bár maga az ítélet nem nevezte meg ezt a korlátozást. A példa megmutatja, hogy a későbbi kommunikáció hogyan minősítheti egy döntés gyakorlati hatását. "A kvázi-gyenge forma felülvizsgálat különös esete"

Ez elősegíti a különbségtételt a bíróság formális döntése és a végül létrejött működési elrendezés között. Az utóbbi függhet a választási adminisztrátoroktól, határidőktől, törvényhozási válaszoktól és az ítélet utáni tekintélyes magyarázatoktól. Így csak a közzétett indokok tanulmányozása elhagyhatja azt a folyamatot, amely során az alkotmányjog hatályba lép.

A "kvázi-gyenge forma" kifejezés azonban óvatosságot igényel. A bírósági korlátozási jogorvoslat alkalmazása nem feltétlenül jelenti azt, hogy az alkotmányos rendszer formális hatalmat ad a törvényhozónak a bíróság felülbírálására. Az intézményi véglegesség, a korrekciós intenzitás és a tényleges megfelelés különálló változók. Hendrianto terminológiája akkor hasznos, amikor felhívja a figyelmet az interakciójukra.

2019-es fejezete, a "Vissza a jövőbe" egy másik orvosló lehetőséget is tárgyal: **mikor lép életbe egy alkotmányos ítélet**. A Bíróság általában nem visszamenőleges megközelítését az absztrakt felülvizsgálatra, valamint a jogi stabilitás és a törvényhozóval való kapcsolatok pragmatikus aggályaihoz kapcsolja. Azt állítja, hogy a "nem visszamenőleges érvénytelenítés" pontosabban írja az indonéz gyakorlatot, mint egy megkülönböztetetlen lehetséges érvénytelenítési kategóriát. Megkülönbözteti továbbá az alkotmánybíróság 47. és 58. cikke által kínált jogi indoklásokat. "Vissza a jövőbe"

A gyakorlati kérdés az, hogy a felperes segíthet eltávolítani egy alkotmányellenes normát anélkül, hogy teljes jogorvoslatot kapna egy korábbi sérülés miatt. Így három kérdést kell elválasztani: hogy egy norma sérti-e az alkotmányt, mikor veszíti el hatályát, és milyen jogorvoslatot kap a sikeres kérelmező.

Ez fontos korrekció azoknak a tanulmányoknak, amelyek szerint az eredményeket pusztán győzelemként vagy vereségként kódolják. Az alkotmányellenesség kijelentése kevés azonnali hatással lehet a peres félre; egy formálisan sikertelen kereset azonban kötelező érvényű értelmező iránymutatást adhat. A jogorvoslat tervezése a bírói döntéshozatal magyarázatába tartozik.

A bírói kommunikáció területén végzett munkája az alkotmányos hatalom további összetevőjét azonosítja. A Justices and Journalists *2017-es fejezetében* Hendrianto azt vizsgálja, hogyan alakította a média tudósítása a Bíróság kommunikációs stratégiáit. Asshiddiqie és Mahfud nyilvánosan magyarázták el döntéseit, megvédték az intézményt a kritikával szemben, és más ágakat is alkotmányos kötelezettségek teljesítésére szorgalmazták. A fejezet ezeket a tevékenységeket a Bíróság fejlődésének fontos elemeként kezeli. "A bírói kommunikáció rejtvénye Indonéziában"

A döntéshozatali folyamatok kutatásában ez azt sugallja, hogy a kommunikációnak több funkciója van, mint információs funkció. Ez befolyásolhatja, hogy egy ítéletet tekintélyesnek tekintenek-e, hogy az ellenállás politikailag költségessé válik-e, és hogy a tisztviselők úgy vélik-e, hogy a nem megfelelés tartós figyelmet kelt.

Ez intézményi képviseletet is okoz. Amikor egy főbíró nyilvánosan beszél, vajon a kijelentés a kollektív ítélet magyarázata, személyes értelmezés vagy új követelés? Egy alapos empirikus vizsgálatnak össze kell hasonlítania az ítéletet, a nyilvános magyarázatot és a végrehajtó testületek válaszát. Az eltérések jogi jelentőségét nem lehet megoldani pusztán azzal, hogy feltételezzük, hogy a főbíró minden kolléga nevében beszél.

Az arányosság elemzése az intézményi erőről az érvelés minőségére tereli a figyelmet. Az "Against the Currents" című művében, amely a *Proportionality in Asia-ban* jelent meg, Hendrianto azt állítja, hogy az arányosságra való hivatkozások nem jelentenek következetesen strukturált jogbíráskodási módszert. Saját beszámolójában a 28J(2) cikk, amely lehetővé teszi a jogok korlátozását, elsősorban indoklásként működhet, nem pedig a korlátozások fegyelmezett értékelésének alapjaként. Ezt a problémát részben a bírói szellemi vezetés és jogtudományi-akadémiai együttműködés hiányosságaival köti össze. "Az áramlatok ellen"

Ez értékes minősítés bármely olyan beszámolóhoz, amely egy határozott bíróságot szükségszerűen jogvédő bíróságként kezel. Az intézményi függetlenség önmagában nem teremt elemző szigorúságot. Egy bíróság magabiztosan dönthet alkotmányos vitákról, miközben nem világossá teszi, hogyan értékeli a szükségességet, az alternatívákat vagy versengő alkotmányos érdekeket.

Úgy vélem, hogy ez a szál még megkövetelőbbé teszi Hendrianto vezetői érvelését. A vezetést az általa képviselt érvelési gyakorlatokon keresztül kell értékelni, nem csak az intézmény politikai jelentősége alapján. A releváns bizonyítékok közé tartozik a következetes elemző lépések, az ellentétes érvek kezelése, a bizonyítékokkal való foglalkozás és a precedenstől való eltérések magyarázata.

Ugyanakkor egy bíróság kritikája a strukturált arányosság elmulasztása miatt további normatív érvet igényel: miért alkalmas ez a módszer a vizsgált alkotmányos rendszerre? A jól ismert nemzetközi keretrendszer hiánya eltérést teremt; önmagában nem bizonyít hibás ítéletet.

Társadalmi-gazdasági jogokkal kapcsolatos kutatása megerősíti a kölcsönözés és a lényegi átalakulás közötti különbséget. "A vándorló bíróság eltérése" a Bíróság társadalmi-gazdasági joggyakorlatának első évtizedét vizsgálja. Hendrianto azt állítja, hogy a szocio-gazdasági jogok alkotmányos elfogadása nem eredményezett egyénileg érvényesíthető jogosultságok körüli konvergenciát. Ehelyett a Bíróság gyakran az állami kötelezettségeken és az állami természeti erőforrások feletti ellenőrzésen keresztül közelítette meg ezeket a rendelkezéseket. "Egy vándorló bíróság eltérése"

Az elemző érték abban rejlik, hogy megkérdezzük, hogy a jog milyen fogalma szervezi meg valójában a döntést. Egy jog, amelyet egyéni jogosultságként értünk, a követelőkre, a sérülésre és a jogorvoslatra irányítja a figyelmet. Egy kormányzati felelősségen keresztül értelmezett jog irányíthatja a figyelmet az intézményi kompetenciára és a közellátásra. Az állami irányítás értelmezése inkább a tulajdonlás és a gazdasági szervezet központjába helyezheti.

Ezek a megközelítések mind felhasználhatják az alkotmányos jogok szókincsét, miközben különböző ítéletformákat hoznak létre. Hendrianto ezért segít megmagyarázni, hogy a jogokra vonatkozó hivatkozások – vagy akár érvénytelenítések – számítása miért rejtheti el a bíróság alapvető irányultságát.

Az informális alkotmánymódosításról szóló fejezete összeköti ezeket a különálló kérdéseket. Az Alkotmányos demokrácia Indonéziában *című* művében Hendrianto a Bíróság szerepét vizsgálja az alkotmányfejlesztésben a formális módosítási folyamat 2002-es befejezése után. Gazdasági rendelkezéseket, választási megállapodásokat és igazságszolgáltatás által kidolgozott eljárási szabályokat vizsgálja. Az eljárás beépítése különösen releváns: az alkotmányos átalakulás megvalósulhat az ítélethozatalt szabályozó szabályokon keresztül, valamint a lényegi értelmezésen keresztül. "Az Indonéz Alkotmánybíróság és informális alkotmányos változás"

Az összehasonlító kutatás esetében ez a megfigyelés egy szélesebb elemző egységet javasol. Az alkotmányos változás magában foglalhat hozzáférési döntések, joghatósági értelmezések, javító innovációk és végrehajtási gyakorlatok sorozatából. Egyetlen ítéletnek nincs feltétlenül szüksége jelentős átalakulásnak.

A következő egy kritikus kérdés: mikor minősül az eljárásfejlesztési folyamat egy intézmény jogos hatáskörének meghatározásának, és mikor válik jogosulatlan bővítéssé? Az informális változás azonosítása empirikus eredmény; annak alkotmányos legitimitásának értékelése további érvet igényel.

Későbbi kommentárjai azt vizsgálják, hogyan járulhat hozzá az ítélethozatal a demokratikus hanyatláshoz. A Munkahelyteremtési Omnibus Törvény döntésének elemzése különösen hasznos, mert elválasztja a helyrehozó technikát a lényegi értékeléstől. A Bíróság 2021-es ítélete eljárási hibákat azonosított, és két éves korrekciós időszakot engedélyezett. Hendrianto 2022-es kommentárja szerint a késleltetett érvénytelenítés önmagában nem volt példátlan; fő ellenvetése az volt, hogy a Bíróság nem nézett szembe azzal, amit általa visszaélésnek tartott omnibus jogszabályok kölcsönzésével. Kommentár a Munkahelyteremtési Törvényről

Az elemző tanulság az, hogy ugyanaz a helyreállító technika különböző célokat szolgálhat. Ha időt adnak a törvényhozóknak egy hibák kijavítására, elősegítheti az alkotmányos megfelelést. Más kontextusban pedig egy káros megoldást jelentősen érintetlenül hagyhat. A technika értékelése figyelmet igényel a felismert hibákra, a kötelezvényekre és a törvényhozási tétlenség következményeire.

2023 augusztusában megjelent "Az indonéz alkotmánybíróság hanyatlása" című esszéje az eljárási integritásra tér ki. Tárgyalja Aswanto bíró eltávolítását és a helyettesével kapcsolatos ítélet megfogalmazásának megváltoztatását. Hendrianto beszámolója szerint Guntur Hamzah bíró adminisztratív csatornákat használt szövegmódosításra a többi bíró tudta nélkül, és etikai figyelmeztetést kapott. Ez kézzelfogható példa arra, hogy miért fontos az tekintélyes ítélet megalkotása a megfontolással és a szavazással együtt. "Az indonéz alkotmánybíróság hanyatlása"

A szélesebb jelentés az, hogy a kollektív megállapodást a szöveg készítésének teljes folyamatában védeni kell. A kutatóknak meg kell vizsgálniuk, ki irányítja a módosításokat, hogyan hagyják jóvá a bírák a végleges változatot, hogy a változásokat rögzítik-e, és mi történik, ha a közzétett szöveg eltér a kollektívan engedélyezett döntéstől. Ezek adminisztratív kérdések, amelyek alkotmányos következményekkel bírnak.

2023 novemberi elemzése az elnökjelöltségi követelményekről a részvételre és az összeférhetetlenségekre fókuszál. Hendrianto összehasonlítja Anwar Usman távollétét a korábbi tárgyalásokon való részvételével, amely megválasztott tisztségek kivételét hozott létre a minimálkorhatár alól, és amely unokaöccse, Gibran Rakabuming Raka javát szolgálta. Azt is hangsúlyozza, hogy Usman későbbi eltávolítása a főbírói posztból nem érvénytelenítette az ítéletet. Megjegyzés az elnökjelöltségi döntésről

Ez az epizód két különálló kérdést vet fel: hogy a döntéshozatali folyamat etikailag sérült-e volt-e, és milyen jogi következmények járnak az ítélet következményeivel. Egy bíró fegyelmezése és a hibás döntés orvoslásának különböző intézményi feladatai.

Ezeket a későbbi esszéket is pontosan be kell sorolni. Ezek olyan beavatkozások, amelyek ítéleteken, nyilvánosan bejelentett eseményeken és etikai eljárásokon alapulnak. Hozzájárulásuk elsősorban értelmező. Nem szabad úgy bemutatni, mintha Hendrianto személyesen tárta volna fel minden mögöttes botrányt bizalmas terepmunka révén.

2026-os könyve tovább bővíti az értékelő keretrendszert. *A Democracy and the Rule of Law in Indonesia: A Legal Philosophical Analysis* a választási demokráciát egy köztársasági elképzeléssel szembeállítja, amely a politikai részvételt, a polgári erényt és a nem dominanciát hangsúlyozza. Megjelent beszámolója azt állítja, hogy Indonézia nehézségei az autoriter rendszer után kialakult demokrácia hiányosságait érintik, nem pedig pusztán a későbbi hanyatlást. Beszélgetésem itt inkább az ellenőrizett összefoglalóra korlátozódik, nem pedig a könyv teljes szöveges értékelésére. Egyetemi kiadvány eredményei

Igazságszolgáltatási tudományának valószínű következménye a siker kritériumának elmozdulása. A releváns kérdés az, hogy az ítélethozatal segít-e fenntartani egy olyan politikai rendet, amelyben a hatalom korlátozott, és az állampolgárok hatékonyan részt vehetnek. A bírósági presztízs vagy az intézményi határozottság nem lenne elegendő intézkedés. Ez egy következtetés a projektjei közötti kapcsolatról, nem pedig egy további empirikus megállapítás a belső mérlegelésről.

A legerősebb eredeti hozzájárulások pontosan azonosíthatók.

- **Belső meggyőződés bizonyítéka:** a bírákkal folytatott beszélgetései összekapcsolják a stand-doktrínát a Bíróság napirendjének megfontolt alakítására irányuló szándékos erőfeszítésekkel.
- **Bizonyítékok a nézeteltérés bemutatására:** beszámolója megmutatja, miért nem tekinthető a közzétett konszenzus automatikusan teljes lényegi megállapodásként.
- **A vezetés integrált magyarázata:** doktrinális kezdeményezés, kollégiumi meggyőzés, kommunikáció és intézményi védelem együtt vizsgálódik.
- **Az alkotmányos hitelfelvétel funkcionális magyarázata:** a jól ismert jogi terminológia elrejtheti a helyi eltérő hozzáférési, jogokat és jogorvoslatokat.
- **Az ítéletek teljes gyakorlati hatásának figyelembevétele:** az időzítés, a nyilvános magyarázat és a végrehajtás megváltoztathatja, amit egy formális döntés elér.
- **Az ítélethozatal és az intézményi hanyatlás közötti kapcsolat:** a részvétel, az érdekellentétek, a kinevezési nyomás és az ítéletes szövegek feletti kontroll befolyásolhatja az alkotmányos eredményeket.

A megkülönböztetés abban rejlik, hogy kombinációjuk és alkalmazásuk Indonéziára is. Túlzás lenne Hendrianto-nak tulajdonítani az igazságszolgáltatási vezetői kutatások, alkotmányos hitelfelvételek vagy általában a gyenge jogorvoslatok tanulmányozásának elindítását.

Számos korlát számít, ha munkáit összehasonlítva használjuk. **Először is, a vezetői mechanizmusok azonosítása könnyebb, mint bizonyítani, hogy a vezetés az intézményi fejlődés meghatározó oka.** A bírósági összetétel, politikai versengés, civil társadalmi pereskedések, kinevezési megállapodások és intézményi életkor is változhatnak a főbíró mellett. A különböző vezetői időszakok sorozata nem tartja állandóan ezeket a hatásokat.

Egy erősebb oksági értékelés vizsgálná a különböző főnökök alatt fennálló hasonló vitákat, a főnök vesztett döntéseit, valamint olyan eseteket, amikor az eredmények a vezetőváltás ellenére is stabilak maradtak. Ezek az összehasonlítások mind a személyes befolyás hatókörét, mind korlátait tárhatják fel.

Másodszor, az interjúk hozzáférést biztosítanak, miközben bizonyítékproblémákat okoznak. A bírák pontosan leírhatják azokat a tárgyalásokat, amelyek nem hagytak nyilvános nyilvántartást, de az eseményeket is rekonstruálhatják úgy, hogy igazolják viselkedésüket. Az indítékokról szóló állítások különös óvatosságot igényelnek. A bizonyítékok ereje nő, ha különböző résztvevők beszámolói egyetértenek, és ellenőrizhetők vázlatokkal, levelezéssel, kortárs állításokkal vagy döntések sorrendjével ellentétben.

Harmadszor, a főbíró láthatóbb marad, mint az intézmény többi része. A vezetőközpontú magyarázatot kiegészítő kutatással kell kiegészíteni a társult bírákról, jelentéstevőkről, jegyzőkről, kutató személyzetről, adminisztratív tisztviselőkről és pereskedőkről. A főbíró közismertsége nem határozza meg a többség összeállításáért felelős érv szerzőségét vagy felelősségét.

Negyedszer, az intézményi felhatalmazás és az alkotmányos legitimitás külön ítéleteket igényel. A nagyobb bírói befolyás védheti az alkotmányos korlátokat, de támogathatja az ellentmondásos érvelést, az intézményi önérdeket vagy a politikai favoritizmust is. Ezért a sikeres vezetés, jogilag igazolt ítélet, hatékony jogvédelem és a demokratikus hozzájárulás kategóriáinak analitikusan különállónak kell maradnia.

A belső döntéshozatali folyamat részletesebb tanulmányozásához a felmerülő kérdések konkrét: ki készíti elő az első vázlatot; hogyan osztják el az ügyeket és az írási feladatokat; mikor osztják meg a bírák álláspontjukat; hogyan változtatják meg az ellenvetések a szöveget; ki ellenőrzi a végleges változatot; és hogy milyen gyakran bukik meg a főbíró preferált eredménye. Hendrianto értékes bizonyítékokat szolgáltatnak e kérdések vizsgálatához, különösen a meggyőzés és az intézményi hatalom tekintetében, de az itt vizsgált művek nem nyújtanak rendszerszintű rekonstrukciót ezeknek a szakaszoknak a rendszerességéről.

Theunis Roux elemzése

Theunis Roux jellegzetes hozzájárulása annak megmagyarázása, **hogyan kapcsolódik az alkotmánybírósági bírák jogi érvelés iránti elkötelezettsége a politikai nyomással, az intézményi fennmaradással és a történelmileg kialakult igazságszolgáltatási hatalom** megértésével. Munkája összekapcsolja az ítéletek értelmezését a bírói viselkedés magyarázataival, miközben hangsúlyozza, hogy ezek különböző tudományos feladatok.

A döntéshozatal iránti különös érdeklődésedhez három szintet kell megkülönböztetni: hogyan jutnak az egyes bírák és bírói kollégák döntésekhez; hogyan választanak olyan megközelítéseket, amelyek fenntartják intézményi pozíciójukat; és hogyan alakítja a társadalom jog- és politikai értelmezése az ítélethozatal lehetőségeit. Legfejlettebb hozzájárulása ezeknek a szinteknek a összekapcsolása. Konkrét bizonyítékokat is nyújt a kollégiumi gyakorlatokról, bár munkáját nem szabad összetéveszteni a bizalmas bírói konferenciák átfogó vizsgálatával.

Az alábbi beszámoló kiemeli empirikus eredményeit, magyarázó értelmezéseit, valamint az eredetiségük értékelését.

Roux munkájának központi problémája, hogy a bíróság hogyan gyakorolhatja politikai hatalmat hiteles jogelkötelezettségen keresztül. Jelentős dél-afrikai tanulmánya, *The Politics of Principle: The First South African Constitutional Court, 1995–2005* (2013) című művét Arthur Chaskalson vezetésével vizsgálja a Bíróságot. Kiindulópontja kettős teljesítmény: a Bíróság erős szakmai hírnevet szerzett joggyakorlata terén, miközben hatékony helyet szerzett egy nehéz politikai környezetben. Roux azt kérdezi, hogy ez kedvező körülmények, bírói döntések vagy azok kölcsönhatása miatt történt-e. *Az elvek politikája*

A koncepcionális lépés az, hogy jogi és politikai **korlátokat** ugyanabba a keretbe hozzanak. Egy ítélet költségeket is felhozhat, mert az érvelése szakmailag meggyőzhetetlen; költségeket is okozhat, mert politikai megtorlást vált ki. Egyik szempont sem redukálható egyszerűen a másikra. Az eredmény lehetővé teszi annak vizsgálatát, hogyan tárgyalják a bírák mindkét típusú nyomást. "Egy koncepcionális keret az alkotmánybíróságok teljesítményének értékelésére"

Ennek a megközelítésnek az elemzési értéke, hogy elriasztja a motivációról való idő előtti következtetéseket. Egy politikailag óvatos döntés önmagában nem bizonyítja az őszinteséget. Ugyanígy egy technikailag megvalósított ítélet sem bizonyítja, hogy az intézményi megfontolások nem játszottak szerepet. A kutatásnak fel kell határoznia a rendelkezésre álló alternatívákat, azok jogi hitelességét és azokat a következményeket, amelyeket a bírák ésszerűen előre láthatnak.

Fontos korai hozzájárulása Roux jogi legitimitás, köztámogatás és intézményi biztonság elválasztása. Az "Principle and pragmatism on the Constitutional Court of South Africa" (2009) című műben ezek a fogalmak különböző kapcsolatokat írnak le:

- **Jogi legitimitás:** hogy a szakmai jogi közösség elismerheti-e a döntést védhető ítéletgyakorlatként.
- **A nyilvános támogatás:** a bíróság helyzete a szélesebb lakosság körében.
- **Intézményi biztonság:** annak védelme az önálló működést fenyegető beavatkozásokkal szemben.

Ezek nem kell, hogy együtt mozogjanak. Roux elmagyarázza, hogy a dél-afrikai bíróság nem rendelkezhet széles körű népszerű támogatással, mégis jelentős biztonságot őrizhet, mert befolyásos politikai szereplők elfogadták a szerepét. *Makwanyane*, a halálbüntetésről szóló döntés kezelése feltáró: az eltörlés jelentős közvéleményt ellenezt, de összhangban állt az ANC vezetői álláspontjával. *Fourie-ügyben*, az azonos neműek házasságával kapcsolatos nézeteltérés a jogorvoslattal kapcsolatos nézeteltérés egy másik problémát mutat: az alkotmányos jogosultságról alkotott megállapodás együtt létezhet az intézményi megvalósítási útról alkotott nézeteltéréssel. "Elv és pragmatizmus"

Az eredeti felismerés az, hogy azonosítani **kell, melyik közönség számít az igazságszolgáltatási hatalom melyik aspektusában**. A szakmai elfogadás, a népszerű elismerés és a politikai tolerancia egyetlen mérőszám, úgynevezett "legitimitás" nem képviselhető megfelelően.

Roux jogi kultúráról való kezelése megmagyarázza, miért lehet az elvalapú érvelés valódi motiváció. Dél-afrikai szakmai kultúra történelmi beszámolója megkülönbözteti az intézményi hagyományt, amely segített az ügyvédeknek eltávolodni az apartheid igazságtalanságaitól, egy ellenzéki hagyománytól, amely jogi érveket használt a hatalommal való visszaélések ellen. Több alapító alkotmányos bíró is ebből a hagyományból nőtt ki. Jogi autonómia iránti elkötelezettségük tehát életrajzi és szakmai alapokkal bírt: jogot mint erőforrást használtak a kormány elleni ellenálláshoz. "A jog/politika megkülönböztetése a dél-afrikai jogi-szakmai kultúrában"

Ez jelentős minősítés olyan magyarázatokhoz, amelyek kizárólag politikai irányultságból vagy társadalmi háttérből következtetnek a preferenciákból. A szakmai tapasztalat alakíthatja, mit gondolnak a bírák hivataluknak. Előfordulhat, hogy egyes érvek tekintélyesnek, másokat pedig helytelennek érződnek, mielőtt a bíró tudatosan mérlegelné politikai előnyeiket.

Ez a lényeg nem bizonyítja, hogy a szakmai kultúra ártatlan lenne az ideológiával szemben. Ez egy igényesebb kutatási kérdést vet fel: mikor szervezi meg a szakmai elköteleződés az igazságszolgáltatási döntéseket, és mikor ad meg a nyelvet más alapokon hozott döntésekhez?

Politikai jogelemzése feltárja az alkotmányos igazolás és a politikai megvalósíthatóság közötti feszültséget. A Politika a politikai *jogok fejezetében* Roux egy paradoxont azonosít: a demokratikus részvétel védelme gyakran az egyik legkönnyebb igazságszolgáltatási funkciónak számít, mégis a Chaskalson-bíróság számára ez volt a legnehezebb meggyőző végrehajtás. Az ilyen döntések közvetlenül fenyegethetik az ANC dominanciáját, így nehezebb beilleszkedni a Bíróság intézményi megközelítésébe. *Az elvek politikája*, 9. fejezet

Véleményem szerint ez az egyik leghasznosabb összehasonlító meglátása. A bírói beavatkozás intenzitása nem feltétlenül felel meg annak demokratikus igazolásának erejének. Egy bíróságnak nagyobb politikai lehetősége lehet egy népszerűtlen kisebbség védelmére egy olyan kérdésben, ahol a kormányzó elit támogatja, mint hogy megvédje a választási versenyt ugyanazokkal az elitekkel szemben.

Döntéshozatali kutatáshoz ez azt **javasolja, hogy ugyanazon a bíróságon belül különböző esetkategóriákat hasonlítsanak** össze. Egy bíróságot globálisan aktivistaként, visszafogottnak, progresszívnek vagy tiszteletteljesnek minősíteni, elrejtheti a politikai kockázatok kérdésspecifikus elosztását.

Szociális jogokkal kapcsolatos munkája megmutatja, miért kell külön megvizsgálni egy jog tartalmát, a jogorvoslatot és annak végrehajtását. A "Understanding Grootboom – A Response to Cass R. Sunstein" című művében Roux kihívja a lakhatási ítélet szélesebb körű értelmezését. Azt állítja, hogy egy elhanyagolt sérülékeny csoportok bevonásának megkövetelése eltér attól, hogy a kormány átrendezze a kiadási prioritásokat. Kritizálja továbbá a megfelelő végrehajtási mechanizmus hiányát.

Különösen releváns eljárási megfigyelés az amici curiae részvételével kapcsolatos: beavatkozásuk újraindította az alkotmányos lakhatási rendelkezés, 26. szakasz szerinti vitát, és lényegesen befolyásolta a Bíróság döntésének útját. "Grootboom megértése"

A szélesebb jelentés az, hogy az alkotmányos döntéshozatal több különböző választást foglal magában: milyen jogi kérdés válik eldöntésre alkalmasra, mennyire tágán fogalmazzák meg a jogosultságot, mit kell valójában tennie a kormánynak, és hogyan biztosítják a megfelelést. Egy híres elvi nyilatkozat jelentős mérlegelési jogot hagyhat a végrehajtási szakaszban. Ez a korai kritika arra is figyelmeztet, hogy Roux későbbi intézményi megfontolódás értékelését feltétel nélküli bírói visszafogottság támogatásának tekintsék.

A kollégial döntéshozatalról a legkonkrétabb anyag a Langa Bíróságról szóló tanulmányában található. A "The Langa Court: Its Distinctive Character and Legacy" (2015) című műben Roux ezeket az összehasonlításokat írja le:

Roux által jelentett intézkedés	**Chaskalson Court**	**Langa Bíróság**
Ellenvélemény aránya	13%	30%
Per curiam döntések, közösen kiadott	18%	14%

A kollektív ítéletek tartósságát érzékeny esetekben úgy értelmezi, hogy a növekvő nézeteltérés nem feltétlenül jelenti az intézményi szétesést.

David Danelski feladatvezetési és társadalmi vezetés közötti különbséget felhasználva Roux Chaskalsont úgy mutatja be, mint a kettő ötvözése, míg Langa inkább erkölcsi példára és kollégiumi kapcsolatok fenntartására támaszkodik. Roux saját megfigyelései a nyilvános galériából specifikusságot adnak: Moseneke segített megszervezni a kérdéseket és a kérdések fókuszálásában, míg Langa a bíróság hangulatát és időzítését figyelte.

A lényeg, hogy Roux elismeri, hogy nem volt közvetlen hozzáférése a bírák magánkapcsolataihoz. Bizalmas interakciókról szóló beszámolója továbbra is következtető. "A Langa Bíróság"

További kutatások szempontjából ez egy fontos mérési problémát vet fel. Az egyhangúság egyetértésből, meggyőzésből, alkalmazkodásból vagy vonakodásból fakadhat a nézeteltérés közzétételéről. A ellenvélemény aránya nem tudja ezeket a mechanizmusokat segítség nélkül megkülönböztetni. Interjúkra, egymást követő vázlatokra és megvitatási jegyzőkönyvekre lenne szükség annak megállapítására, hogy melyik folyamat működött az adott esetekben.

Roux 2015-ös összehasonlító tipológiája egyértelművé teszi a jogi és politikai korlátok kapcsolatát. Az "amerikai eszmék külföldön" rekonstruálja az Egyesült Államok Legfelsőbb Bíróságának kutatásához kapcsolódó jogi, attitűdális és stratégiai modelleket. Ahelyett, hogy feltételezné, hogy ezek a modellek változatlanok maradnak, Roux négy ideális típust dolgoz ki:

Pálya típusa	Jogi korlát	Politikai korlátok	Jellemző döntéshozatali probléma
Elvi Bíróság	Viszonylag erős	Viszonylag gyenge	Jogilag meggyőző válaszok keresése jelentős intézményi biztonsággal
Korlátozott bíróság	Viszonylag erős	Viszonylag erős	A jogi kötelezettségek összeegyeztetése a független döntéshozatal megőrzésével
Politikai Bíróság	Viszonylag gyenge	Viszonylag erős	Politikai fenyegetésekre adott válaszok számítása
Korlátlan Bíróság	Viszonylag gyenge	Viszonylag gyenge	Jelentős lehetőség a bírói preferenciák és egyéb motivációk számára

A "korlátozás" összehasonlító jellegű, nem abszolút. A politikai korlát különösen a függetlenség komoly fenyegetéseire vonatkozik; a jogi korlát magában foglalja az intézményesített érvelési gyakorlatokat.

Az eredetiség abban rejlik, hogy az amerikai versengő **modellekről** összehasonlító **módokra** térnek át. Ezek szervező fogalmak, nem pedig igazolt eszközök az egyéni szavazatok előrejelzésére. A Korlátozott Bíróság különösen fontos, mert az igazi jogi elkötelezettséget összeegyezteti a stratégiai alkalmazkodással. "Amerikai eszmék külföldön"

Későbbi munkái tisztázza, hogyan működik a jogi kultúra magában az értelmezésben. "A jogi-szakmai kultúra szerepe az alkotmányos értelmezésben", amely 2025-ben jelent meg az *Constitutional Interpretation-ban*, a kultúrát vizsgálja, mint felismerhető alkotmányos érvek forrását. A rendelkezésre álló kéziratbeli kivonat az ausztrál azonos neműek házassági ügyét használja példaként. Az érv az, hogy a szakmai kultúra értelmező forrásokat biztosít anélkül, hogy mechanikusan meghatározná az eredményeket. Fejezet feljegyzés, szerző kéziratának kivonata

Hasznos következtetés, hogy az összehasonlító kutatásnak az **elfogadható okok skáláját és** az eredményeket kell vizsgálnia. Két bíróság ugyanarra a következtetésre juthat, ha nagyon eltérő hatáskörük értelmezése van. Ezzel szemben a bírák élesen eltérhetnek egymással, miközben egy közös szakmai gyakorlaton belül maradnak.

Ez megfigyelhető kérdéseket vet fel: Mely forrásokat kell magyarázatot igényelni, mielőtt felhasználhatók? Mely érveket ítélik el politikaiként? Milyen érvelések vonják ki szakmai kritikát? Ezek a kérdések specifikusabbá teszik a "jogi kultúrát", mint a nemzeti jelleg általános leírását.

A 2018-as könyv kiterjeszti az elemzést a bíróságoktól a történelmileg kidolgozott igazságszolgáltatási hatalomrendszerekig. *A The Politico-Legal Dynamics of Judicial Review: A Comparative Analysis* egy második tipológiát dolgoz ki, amelyet meg kell különböztetni a 2015-ös besorolástól:

Bírósági felülvizsgálati rendszer	**A jogi hatalom fogalma**	**A politikai hatalom felfogása**
Demokratikus legalizmus	Hiteles jogi érvelés autonómiája	Demokratikus engedélyezés
Demokratikus instrumentalizmus	A jog lényegében a céljai és eredményei révén igazolható	Demokratikus engedélyezés
Autoriter jogalizmus	Értelmes, de korlátozott jogi autonómia	Autoriter politikai hatalom
Autoriter instrumentalizmus	A jogot elsősorban politikai hatalom eszközeként használják	Autoriter politikai hatalom

Ezek a kategóriák a hatalmról alkotott uralkodó értelmezésekre vonatkoznak, nem csupán az alkotmányos megfogalmazásra vagy egy adott bíró ideológiájára. A demokratikus instrumentalizmus például nem feltétlenül jelenti a pártbeli engedelmességet; az autoriter jogalizmus megőrizheti a valódi igazságszolgáltatási függetlenséget a korlátozott területeken.

A megkülönböztető hozzájárulás az, hogy megmutassa, miért nem mutatja meg önmagában a bírósági felülvizsgálat, jogi érvelés és bizonyos bírói függetlenség létezése, hogy milyen politikai funkciót tölt be egy bíróság. *A bírói felülvizsgálat politikai-jogi dinamikája*

A történelmi mechanizmus ugyanolyan fontos, mint a besorolás. A könyv magyarázatában Roux hangsúlyozza a társadalmi jog és politika értelmezésének lassabb változásait. A bírósági felülvizsgálat ezekből a felfogásokból merít tekintélyt, miközben gyakorlaton keresztül is változtatja azokat. Megközelítése ötvözi a történelmi intézményességet az összehasonlító történelmi elemzéssel, kiterjesztett Ausztrália, India és Zimbabwe tanulmányokat és szélesebb összehasonlításokat alkalmazva. Roux szerzői interjúja

Ez elmozdítja az elmagyarázás időkeretét. A döntést a korábbi ítéletekből örökölt hatalom befolyásolja, és hozzájárul a jövőbeli bírák számára elérhető hatáskörhöz. Ezért a közvetlen győzelem gyenge mércéje lehet a hosszú távú intézményi sikernek.

Az alkotmányos tervezés esetében a következmény lényeges: a joghatósági jogkörök vagy kinevezési szabályok másolása nem feltétlenül ismétli meg azokat a szakmai és politikai megértéseket, amelyek máshol hatékonysá tették ezeket a megállapodásokat. Ez Roux keretrendszeréből következtetett, nem pedig az állítás, hogy az intézményi tervezés irreleváns.

Ausztrál kutatása konkrétív formát ad ennek a történelmi érvelésnek. A "Reinterpreting 'the Mason Court Revolution'" (2015) című művében Roux a Legfelsőbb Bíróság fejlődését egy intézményi pályán keresztül magyarázza, amely az *Engineers* döntéséhez kapcsolódik. Ez a pálya segített stabil jogalap kialakításában. A szabadkőműves bíróság későbbi törekvése, hogy az alkotmányos döntésnek egyértelműbb kapcsolatot adjon a politikai értékekkel, az örökölt megállapodás által generált korlátokkal találkozott.

Az érv egyik feltűnő vonása, hogy a federalizmus korábbi gyengülését a pálya következményeként kezelik, nem feltétlenül egy szándékos igazságszolgáltatási politikai program végrehajtásának. "A 'Szabadkőműves Bírósági Forradalom' újraértelmezése"

Jelentősége oksági jellegű: olyan eredmények, amelyek koherens, hosszú távú igazságszolgáltatási projektnek tűnnek, felhalmozódott intézményi hatások révén alakulhatnak ki. A kutatónak meg kell választania a tervezett stratégiát a történelmi következményektől.

Az indiai és indonéz példák különböző útvonalakat mutatnak be, ahogyan az igazságszolgáltatási hatalom változhat. 2018-as összehasonlító vitájában Roux összekapcsolja az indiai Legfelsőbb Bíróság kudarcát az 1975–77-es vészhelyzet idején a jogalkotás későbbi gyengülésével, valamint az alkotmányjog egy olyan fogalmának vonzódásával, amely a hátrányos helyzetű csoportok segítésére irányul.

Indonéz elemzése egy másik problémát azonosít: a jogalista jogértelmezés és Mahfud MD instrumentálisabb értelmezése közötti szakadást. Roux szerint ez a változás megnehezítette a stabil igazságszolgáltatási felülvizsgálati rendszer konszolidációját. "Indonézia bírósági felülvizsgálati rendszere összehasonlító perspektívában"

Egy vezetőközpontú elszámoláshoz, mint Hendrianto, ez egy további kérdést vet fel: **milyen legitim ítélkezési fogalmát alakít ki egy vezető, és képesek utódok fenntartani azt?** A vezetés többet érint, mint a bátorságot, a hatékonyságot vagy az intézményi terjegülést. Megváltoztathatja azokat az alapokat, amelyeken elfogadják a bírói beavatkozást.

A legutóbbi Mogoeng-tanulmány különösen világos beszámolót ad a személyes meggyőződések intézményi gyakorlatokkal való kölcsönhatásáról. Roux és Sinethemba Memela 2025-ös cikke azt vizsgálja, miért bizonyult Mogoeng Mogoeng főbírói posztja fontos szempontból sikertelenebbnek, mint amire a kritikusok számítottak. Magyarázatuk ötvözi a személyes motivációt az örökölt intézményi hatalommal.

Vallási meggyőződések és afrikaista elkötelezettségek motiválhatták a korrupció elleni ellenállást. Ugyanakkor a megalapozott megítélés gyakorlatai korlátozták a személyes meggyőződések kifejezését, amelyek összeegyeztethetetlenek voltak az alkotmányos követelményekkel. A szerzők megkülönböztetik az igazságszolgáltatási teljesítményt az adminisztratív vezetéstől és a közképviselettől, így az előbbinek kedvezőbb értékelést adnak. Bizonyítékaik között szerepelnek ítéletek, életrajz, beszédek és intézményi történelem. "A főbíró, akit Isten választott ki a dél-afrikai demokrácia megmentésére"

Az eredeti felismerés az, hogy az ideológiai konzervativizmus nem automatikusan jósolja meg a kinevező politikushoz való hűséget. Ugyanazok az elkötelezettségek támogathatják a függetlenséget egy adott környezetben, míg nehézségeket okozhatnak másikban. Ez továbbra is értelmező magyarázat; nem választja el a vallás ok-okozati hatását vagy egyetlen személyes jellemzőt.

India és Dél-Afrika összehasonlítása közvetlenül a bírói ellenálló képesség magyarázatába vezeti a szervezeti felépítéseket. A "Két Citadella története" (2025) című művében Roux strukturális, intézményi és személyes tényezőket vizsgál a fokozatos autoriter nyomásra adott eltérő válaszok mögött.

Felhívja a figyelmet a kinevezésekre, a tárgyi ügyek kezelésére, a bírói összetételre és az örökölt igazságügyi felelősségi megértésre. Egy provokatív állítás, hogy a nyilvánosan megvizsgált kinevezések néha jobban ellenállnak a titkos nyomásnak, mint a bírók által hivatalosan ellenőrzött megállapodásoknak. Egy másik az, hogy más demokratikus intézmények támogatása hatékonyabban készítheti fel a bíróságot a politikai ellenállásra, mint hogy átvegye az irányítási funkciókat.

Roux egy ellentmondó magyarázatot is elismer: a BJP/RSS-hez kapcsolódó koherens ideológiai projekt eltért Zuma projektétől és annak vitatott pozíciójától az ANC-n belül. "Két Citadella története"

Ez a munka az elemzést a végső bírói szavazáson túl is kiterjeszti. Mely ügyek jutnak el melyikhez a bírákhoz, és milyen szervezeti körülmények között alakíthatják az alkotmányos eredményeket, mielőtt megkezdődnek a lényegi megvitalás. Összehasonlító állításait inkább feltételes magyarázatként kell kezelni, nem pedig egyetemes intézményi előírásként.

Roux módszertani hozzájárulása az, hogy meghatározza, mit tanulhatnak egymástól a jogi tudomány és a politikatudomány. A "Comparative Constitutional Studies: Two Fields or One?" (2017) című művében ellenáll az oksági magyarázatot az összes összehasonlító alkotmánykutatás egyetemes szabványaként kezelni. A doktrína értelmezése, érvek értékelése és a viselkedés magyarázata különböző tevékenységek.

Konstruktív javaslata hangsúlyozza a nézőpontok közötti fordítást. A jogtudósok segíthetnek elmagyarázni, hogyan változnak a szakmai kötelezettségek, és miért motiválják néha a jogi kötelezettségek önállóan a bírákat. A politikatudomány javíthatja az intézményi viselkedésről és következményekről szóló állítások empirikus minőségét. Amikor az ügyvédek oksági állításokat tesznek, megfelelő empirikus szabványoknak kell megfelelniük. "Összehasonlító alkotmányos tanulmányok: két terület vagy egy?"

A 2019-es "Interdiszciplináris szinergiák az alkotmányos bírói döntéshozatal összehasonlító kutatásában" című cikk ezt még konkrétabbá teszi. Az összefoglaló kvantitatív módszereket azonosítja az összehasonlító doktrinális kutatásban, valamint a normatív elméletek és politikatudósok közötti kölcsönös kritikában, mind a bírói viselkedést és az egyes ügyeken túli hatásokat vizsgálva. "Interdiszciplináris szinergiák"

Ez különösen értékes, mert három állítást gyakran összekevernek: egy ítélet jogilag igazolható; a szerzőt ezek az okok ténylegesen meggyőzték; és az ítélet kívánatos következményekkel járt. Az egyik bizonyítéka nem bizonyítja automatikusan a többit.

A bírósági felülvizsgálat igazolásával kapcsolatos foglalkozása ugyanazt a módszertani elkötelezettséget követi. A "In Defense of Empirical Anglement" (2018) című művében Roux megkérdőjelezi annak lehetőségét, hogy a bírósági felülvizsgálat erkölcsi legitimitását elvont érveléssel rendezzük, miután csak a működő demokrácia szélesebb jellemzőit feltételezi. Állítása szerint az értékelés elkerülhetetlenül történelmileg és intézményileg specifikus bizonyítékokon alapul a törvényhozókról, bíróságokról és politikai gyakorlatokról – még a kialakult demokráciákban is. A szerző beszámolója az érvről

Ez összekapcsolja a döntéshozatali leíró kutatást a normatív alkotmányelmélettel. A releváns összehasonlítás arra vonatkozik, hogyan gondolkodnak a tényleges intézmények, hogyan

reagálnak a kizárásra és javítják ki a hibákat. Ezt nem lehet eldönteni pusztán azzal, hogy ideális jellemzőket adunk a törvényhozóknak és bíróságoknak.

Ennek a munkáskörnek az eredetiségét több különböző szinten kell értékelni. Roux nem indította el a bírói stratégia, a szakmai szocializáció, a vezetés vagy a történelmi intézményesség tanulmányozását. Hozzájárulása a szisztematikus rekonstrukcióban rejlődik az összehasonlító alkotmányos ítélethozatal érdekében.

A legvilágosabb empirikus kiegészítések közé tartoznak a kollégial viselkedés beszámolóinak összehasonlításai és meghallgatások megfigyelései. Egyéb hozzájárulások már nyilvánosan is nyilvános anyagok eredeti magyarázó olvasmányai: például a különböző hatalomforrások kapcsolata, a részvételi jogok körüli politikai nehézségek vagy az elítélések és az intézményi fegyelem kölcsönhatása. Az összehasonlító tipológiák fogalmi hozzájárulások. Segítenek megszervezni a vizsgálatot, de nem szabad minden olyan bíróságról újonnan felfedezett tényként bemutatni őket, amelyek mindegyikükön belül besorozottak.

Ez a különbség számít, amikor leírjuk, mit "fedett fel". Munkája gyakran egy figyelmen kívül hagyott kapcsolatot vagy jobb magyarázatot tár fel, nem pedig korábban titkos információkat.

Számos korlát továbbra is fontos maradt, különösen egy olyan kutatási program esetében, amely az ítéletek tényleges előállítására összpontosít. Az én értékelésem szerint öt kérdés érdemel figyelmet.

Először is, a **stratégiai szándékhoz független bizonyíték szükséges**. Egy olyan ítéletet, amely védi a bíróság hatáskörét, lehet, hogy erre a célra választották, de ugyanez az eredmény következhet egy őszintén elfogadott joghatósági vagy hatalmi ágak szétválasztási tanítása is. A visszamenőleges intézményi előny nem bizonyíthatja a jövőbeli számítást.

Másodszor, **a jogi kultúrát függetlenül kell mérni attól, hogy milyen döntéseket kell magyaráznia**. Ha egy bíróságot jogásznak minősítenek ítéletei miatt, és ezeket az ítéleteket a jogszerűsséggel magyarázza, akkor az érv körkörös kiterjedésre vezethet. Szakmai képzés, belső dokumentumok, érdekképviseleti gyakorlatok és a precedenstől való eltérésekre adott reakciók erősíthetik a magyarázatot.

Harmadszor, **a vezetői hatásokat nehéz elválasztani a változó körülményektől**. Az igazságszolgáltatási személyzet, politikai fenyegetések, ügyösszetétel és intézményi érettség változásai kísérhetik az új főbírót. Egy meggyőző beszámolónak ezeket az alternatívákat kell megvizsgálnia, nem pedig minden változást a vezetési stílushoz kötni.

Negyedszer, **az intézményi túlélés és az alkotmányos siker külön értékelést igényel**. A bíróság megőrzése megvédheti a jövőbeni ítéleteket, de azonnali költségeket is terhelhet a pereseknek a felperesekre. A megfontolás védelmének elszámolnia kell, hogy kinek a jogait halasztják, milyen jövőbeli előnyöket várnak, és miért hiteles ez az elvárás.

Ötödszer, **az ítéletek belső előállítása csak részben látható**. Az itt vizsgált források nem hoznak átfogó áttekintést a draft terjesztésről, a jegyzők lényegi hozzájárulásairól, véleménykiosztásról, magánmeggyőzésről vagy szavazatváltásokról. Roux keretrendszere irányíthatja az ilyen kutatásokat, de nem helyettesítheti a szükséges bizonyítékokat.

Egy kifejezetten döntéshozatali folyamatokkal foglalkozó tanulmányhoz ezért *a Langa Bíróságot* használnám a kollégial viselkedés konkrét feldolgozására; *Az Elvek Politikáját* a szakmai érvelés és az intézményi stratégia kölcsönhatására; "Amerikai eszmék külföldön" az összehasonlító fogalmatlanításhoz; és a Mogoeng tanulmányt a személyes motiváció és az intézményi fegyelem kapcsolatáról. Együtt olvasva jelentős keretet adnak ahhoz, hogy megkérdezzük **, hogyan születnek az alkotmányos döntések, és hogyan születnek meg és tartják fenn azok meghozatalának feltételeit**.

James Fowkes elemzése

James Fowkes jellegzetes hozzájárulása, hogy az alkotmányos döntéshozatalt egy szélesebb körű alkotmányos kormányzat építési folyamatának részeként magyarázza. Munkája azt kérdezi, hogyan kell a bíráknak megérteniük a törvényhozók, végrehajtó szervek, adminisztrátorok, peres felek és a jogi szakma által már folytatott alkotmányos tevékenységet – és hogyan kellene ez a megértés alakítani a bírói beavatkozást, korlátozottságot, eljárást és jogorvoslatot. Ez a megközelítés helyet ad az intézményi kontextusnak magában a jogi érvelésben. Fowkes beszámolója az *Alkotmány megalkotásáról*

A kérdésedhez hasznos háromféle hozzájárulást megkülönböztetni: **történelmi megállapításokat az ítéletek körülményeiről; a bírósági döntések újraértelmezéseit; valamint elméleti javaslatokat arról, hogyan kellene működnie az alkotmányos döntéshozatalnak.** Fowkes mindhárom hozzájáruláshoz jelentős hozzájárulást nyújt. Hitelesített publikációi kevesebb bizonyítékot szolgáltatnak bizalmas bírói konferenciákról, a tervezetekről szóló alkukról vagy az egyes bírák szavazatainak változásáról.

1. Fő könyve az elemzés egységét az ítéletről a szélesebb alkotmányos vállalkozásra változtatja. *Az Alkotmány építése: Az alkotmányos értelmezés gyakorlata az apartheid utáni dél-afrikai időszakban* 2016-ban jelent meg. Központi problémája a dél-afrikai alkotmányos ítéletek látszólagos ellentmondása: hogyan hozhat egy olyan bíróság, amelyet a progresszív ítéleteiért ismernek, ugyanakkor túlzottan tiszteletteljesnek tartott döntéseket is?

Fowkes megkérdőjelezi azokat az értelmezéseket, amelyek a Bíróságot fő alkotmányos szereplőként, a politikai intézményeket pedig elsősorban akadályként kezelik. Az alkotmányos eredmények attól függhetnek, hogy több intézmény kiegészítő hozzájárulást tesz. A bírói visszafogottság tehát azt a megállapítást fejezheti ki, hogy egy másik intézmény már jelentős alkotmányos munkát végez.

Ez az intézményi körülmények jogi jelentőségének értelmezése, nem csupán annak magyarázata, hogy a politikai nyomások hogyan korlátozzák a bíróságokat. A kérdés az, hogy a bírói válasz értelmes-e az alkotmányos felelősségek elosztásában. A szerző magyarázata a könyvről

A legvilágosítóbb történelmi példa a halálbüntetés-ítélet politikai fenntartása. A könyv S kontra Makwanyane ügy *nyitó tárgyalásában* Fowkes azt vizsgálja, mi történt az Alkotmánybíróság halálbüntetés eltörlése körül és után.

A parlamenti ellenállást a népszavazás követelésével és az azt követő halálbüntetés visszaállítására irányuló kísérletekkel követi vissza. Az 1995. június 19-i parlamenti vitákban az ANC képviselői az eltörlést és az alkotmányos ítéletet védték; más pártok képviselői is

ellenezték a népszavazási követelést. Későbbi parlamenti és végrehajtó jogok továbbra is támogatták az alkotmányos megállapodást.

A megkülönböztető hozzájárulás nem az, hogy felfedezik, hogy az ANC vezetői támogatták az eltörlést – ezt a korábbi kutatások is igazolták. Nagyobb magyarázó súlyt ad annak a politikai munkának, amely fenntartotta az ítéletet. Egy döntés jelentős közvélemény-ellenállással szembesülhet, miközben jelentős intézményi támogatást élvezhet. Tartóssága tehát olyan eredmény volt, amely túlmutat a bírói véleményen. A kiadó részlete, különösen 7–9. oldal

Véleményem szerint ez megváltoztatja, hogyan kellene a kutatóknak az alkotmányos sikert vizsgálniuk. Az ítélet érvelésének és azonnali betartásának vizsgálata nem elegendő. Azt is vizsgálnunk kellene, hogy ki védte ezt a tekintélyét, ellenállt a visszavonulásnak, forrásokat osztott el, és átültette annak következményeit a hagyományos kormányzati gyakorlatba.

2. *A New National Party* újraértékelése feltárja, hogyan befolyásolják a tudományos feltételezések a bírósági döntések értelmezését. Fowkes a "Right After All: Reconsidering *New National* Party in the South African Canon" (2015) című művében Fowkes megkérdőjelezi a többségi ítélet megalapozott elítélését.

Érvelése nyelvi és történelmi pontot is tartalmaz. Yacoob bíró 1999-ben viszonylag új alkotmányos kérdéseket tárgyalt, mielőtt néhány későbbi terminológia már megállt volna. Az ítélet későbbi szókincsén keresztül olvasva eltorzíthatja annak érvelését.

Egy mélyebb probléma az eljáráshoz bevezetett értelmezési keretet érinti. Az apartheid, az ANC, az alkotmányos jogok és a Bíróság helyes szerepe feltételezései hajlamosak a kommentátorokat arra, hogy a többség tévedettnek és O'Regan bíró ellenvéleményének helyesnek tartsa.

Az eredeti hozzájárulás tehát módszertani is: **az alkotmányos "kánon" elrejtheti az intézményi szerepekről szóló vitatható ítéleteket.** Egy döntés hírneve tükrözheti azt a narratívát, amelyen keresztül a tudósok hozzájuk közelítenek, valamint annak tényleges érvelését. Fowkes átdolgozza az ítélet nyilvános értelmezését; ez nem határoz meg korábban ismeretlen magánindítékokat a bírák között. Cikk kivonat és bibliográfiai nyilvántartás

A döntéshozatali kutatásokhoz ez értékes figyelmeztetés a döntések "aktivista", "konzervatív" vagy "tiszteletteljes" minősítése ellen, mielőtt újrakonstruálnánk az intézményi problémát, amely a bíróságot szembesült.

3. Az "újdonság" elmélete eredeti magyarázatot ad arra, miért nehéz egyes alkotmányos jogokat elbírálni. "Normál jogok, csak új: a társadalmi-gazdasági jogok igazságszolgáltatásának megértése" (2020) megkérdőjelezi azt a feltételezést, hogy a társadalmi-gazdasági jogok eleve eltérnek a polgári és politikai jogoktól.

Fowkes két releváns feltételt azonosít: a jogról alkotott nyilvános megértés hiányát, valamint a jog végrehajtásához szükséges tisztségviselők, intézmények vagy eljárások hiányát. Ezek a feltételek különböző jogkategóriákat érinthetnek.

Összehasonlító és történelmi példákra hivatkozva ezt a megközelítést alkalmazza arra, hogy újraértékelje az erőforrás-kifogásokat, a pozitív és negatív jogokat, valamint a társadalmi-gazdasági döntésekkel gyakran összefüggő politikai következményeket.

A fontos felismerés az, hogy **az igazságszolgáltatási kapacitás részben az intézményi fejlődéstől függ**. A bíróságok kompetenseknek tűnhetnek, ha egy kialakult adminisztratív struktúrára és közös megértésre építenek, miközben képtelennek tűnnek, ha ezek a támogatások hiányoznak. Ezért a nehézséget nem lehet pusztán a joghoz csatolt címkéből következtetni. "Normális jogok, csak új"

Ennek az elképzelés empirikus vizsgálatának el kell választania az újdonságot más változóktól. Egy ismerős jogosultság továbbra is drága, politikailag vitatott vagy adminisztratív szempontból megterhelő maradhat. A kutatóknak meg kell kérdezniük, hogy a növekvő intézményi ismeretesség javítja-e az ítélethozatalt, miközben ezeket a nehézségeket a lehető legállandóabban tartja.

4. Korai közérdekű peres kutatása eljárást hoz az alkotmányos döntéshozatal magyarázatába. Ez a munka azért számít, mert a döntések attól függnek, mely panaszok kerülnek a bírósághoz, és milyen eljárásokon keresztül váltak jogilag kezelhetővé.

"Hogyan nyissuk meg a bíróság kapuit – Lessons on Access to Justice from Indian PIL" (2011) című művében Fowkes az indiai közérdekű pereskedést vizsgálja, mint kísérletet arra, hogy a bíróságokat elérhetővé tegye a hagyományos peres eljárás által kizárt emberek és problémák számára.

Értékelése elismeri mind az eredményt, mind a nehézségeit. Egy szerényebb dél-afrikai alkalmazkodást javasol, amely a jobb hozzáférés és hatékony jogorvoslatok megőrzését célozza, miközben megvédi a bírói helyzetet és a függetlenséget.

A megkülönböztető lépés, hogy a hozzáférési reformot intézményi tervezési problémaként kezelik. A bíróság megnyitása csak egy szempont; a kialakult joghatóságnak működőnek és intézményi támogatás fenntartására is képesnek kell maradnia. Az elérhető összefoglaló ezt az általános érvet alátámasztja, bár nem támogatja minden javasolt eljárási mechanizmus részletes rekonstrukcióját. Szerző összefoglalója

Ez egy alapvető kérdést vet fel a bírói magatartás tanulmányozásában: vajon a bírák döntései képviselik-e a társadalom alkotmányos problémáit, vagy elsősorban azokat a problémákat, amelyeket a rendelkezésre álló peres struktúrák lehetővé tesznek az embereknek?

2012-es cikke különösen fontos érvet fogalmaz az eljárási forma és a lényegi igazságszolgáltatás kapcsolatáról. A "Civil Procedure in Public Interest Litigation: Tradition, Collaboration and the Managerial Judge" című művében Fowkes megkérdőjelezi a maximális eljárási rugalmasság preferenciáját, amely gyakran társul az ambiciózus közérdekű pereskedéshez.

Az ő állítása, hogy a jó eljárások szolgálhatnak a lényegi igazságosságot. Ha az örökölt eljárási formák nem megfelelőek, a válasz az új formális eljárások kidolgozása lehet, nem pedig az eljárási struktúrák elhagyása.

Ez hozzájárul az alkotmányos döntéshozatali elmélethez azáltal, hogy a peres eljárás szervezését az alkotmányos probléma részévé teszi. Az elkötelezettség egy kívánatos lényegi eredmény iránt önmagában nem határozza meg, hogyan kell a bíróságnak azonosítania a kérdéseket, meghallgatnia az érintett érdekeket, vagy hogyan alakítania a bírói részvételt. A 2012-es cikk szerzői összefoglalója

Az én véleményem szerint ez különösen

James Fowkes jellegzetes hozzájárulása, hogy az alkotmányos döntést az **intézményi kapcsolatok, szakmai felelősségek és gyakorlati feltételek révén magyarázza, amelyek lehetővé teszik és hatékonysá teszik az alkotmányos döntéseket**. Munkája azt kérdezi, miért avatkozzanak be a bíráknak, mikor hagyhatnak helyet más intézményeknek, és hogyan járulhat hozzá a peres eljárások az alkotmányos fejlődéshez. Ez a nézőpont kihívást jelent azoknak az értékeléseknek, amelyek a bíróság eredményeit elsősorban az ítéletek merészségével mérik. Fowkes kutatásainak beszámolója.

A kérdésedre egy fontos különbség fut át kutatásában: **a bírósági döntés alkotmányos okainak megértése más, mint a belső pszichológiai vagy szervezeti folyamat meghatározása, amely azt eredményezte**. Fowkes jelentősen hozzájárul az előbbihez. Az itt vizsgált anyagok nem állítanak fel ekviformális empirikus vizsgálati programot a bizalmas bírói konferenciákról, a szavazatokról folytatott alkudozásokról vagy a tervezetítéletek terjesztéséről.

1. Központi projektje az ítélethozatalt az alkotmányfejlesztés részeként rekonstruálja. Fő monográfiája a *Building the Constitution: The Practice of Constitutional Interpretation in Post-Apartheid South Africa* (2016). Egy rejtvényt vizsgál: miért cselekedett a dél-afrikai alkotmánybíróság néha erőszakos, néha pedig halasztva, beleértve az alkotmánykutatók által széles körben kritizált döntéseket is?

Fowkes válasza folyamatos figyelmet fordít az ANC kormány és más szereplők alkotmányos munkájára. A bírói visszafogottság indokolt lehet, mert egy másik intézmény hatékonyan követi az alkotmányos célokat. Ezzel szemben a beavatkozás hozzájárulhat egy több intézményt érintő vállalkozáshoz.

Ezt az alkotmányos értelmezés és igazolás magyarázataként mutatja be, nem csupán a politikai hatalomhoz való bírói alkalmazkodás magyarázataként. Eredetisége abban rejlik, hogy a környező alkotmányos tevékenység relevánssá teszi az ítélet jogi értékeléséhez. A szerző előadása *az Alkotmány* építéséről.

Ez hasznos kérdést vet fel bármely döntés értékeléséhez: **milyen intézményi helyzetbe került a bíróság, és mit adna hozzá a beavatkozása?** Ez a kérdés sokkal megterhelőbb, mint az eredményt aktivistának vagy visszafogottnak minősíteni. Figyelmet igényel arra, hogy más szereplők már mit csináltak, mire voltak képesek, és hogy hitelesek-e a vállalásaik.

2. Történelmi rekonstrukciója megmutatja, hogyan tartották fenn a politikai intézmények a mérföldkőnek számító ítéleteket. Különösen feltáró példa az *S kontra Makwanyane* ügy, amely érvénytelenítette a halálbüntetést.

Fowkes nyomon követi az ítélet körüli és utáni politikai tevékenységet. Amikor a Nemzeti Párt népszavazást követelt, az ANC képviselői a parlamentben az eltörlést és az alkotmányos döntést védték. Más pártok is ellenezték a népszavazási követelést. Beszélgetése a 1995. június 19-i parlamenti vitára támaszkodik, és a halálbüntetés visszaállításával szembeni politikai ellenállást követi.

A jelentős megállapítás az, hogy az ítélet tartóssága az alkotmányos munka folytatását jelentette a Bíróságon kívül. A népi ellenállás az eltörléssel szemben nem jelentette azt, hogy a bírák politikailag elszigeteltek voltak.

Fowkes elismeri a korábbi kutatásokat, amelyek elismerték a politikai támogatást az eltörlés mellett. Hozzájárulását ezért leginkább annak működésének és tartósságának teljesebb rekonstrukciójaként értelmezhető, nem pedig az első felfedezésként, hogy ilyen támogatás létezett. A releváns bizonyítékok nyilvános történelmi feljegyzésekből állnak, nem bizalmas bírósági tárgyalások nyilvánosságra hozataláról. *Az Alkotmány építése*, bevezető részlet, különösen 7–9. oldal.

Véleményem szerint ez megváltoztatja a megfelelő magyarázati egységet. Az ítélethozatal hatékonyságával foglalkozó tanulmánynak a későbbi törvényhozói, végrehajtó és közvélemény válaszokon át kell követnie az ítéletet. A bírói döntés az egyik esemény ebben a történelemben; nem elegendő bizonyíték arra, hogy miért maradt fenn az alkotmányos kimenetel.

3. Az *Új Nemzeti Párt újraértelmezése* feltárja, hogyan formálják a tudományos feltételezések a bírói döntéshozatal értelmezését. "Right After All: Rethinking New National Party in the South African Canon" (2015) című művében Fowkes megkérdőjelezi a többségi ítélet domináns negatív értékelését.

Érvelése két félreértési forrást azonosít. Először is, Yacoob bíró új alkotmányos kérdéseket olyan nyelvezettel kezelt, amely nem felelt meg a dél-afrikai alkotmánytudományban később bevezetett terminológiának. A korábbi ítélet későbbi kategóriákból való elolvasása ezért torzíthatja azt.

Másodszor, az apartheid, az ANC, az alkotmányos jogok és a Bíróság befolyásos feltételezései hajlamosak voltak a kommentátorokat arra, hogy a vélemény mellett álljanak és elítéljék a többséget.

Az eredeti felismerés mind az ítélethozatalra, mind annak tudományos rekonstrukciójára vonatkozik: egy elfogadott értelmezés arról, hogy mit kell tennie az alkotmánybíróságnak, meghatározhatja, mely igazságügyi indokokat ismerik el a kommentátorok hitelesnek. Egy ítélet részben a hozzá hozott értelmezési keret miatt kanonikus kudarcsá válhat.

Ez egy revizionista jogi érv, nem bizonyíték arra, hogy minden döntés kritikája tévedett volt, vagy hogy a bírák valódi motivációi megalapozottak voltak. "Végül is igaz", a szerző összefoglalója és gyűjteményi feljegyzése.

4. Az "újdonságról" szóló értelmezése megváltoztatja, hogyan értjük meg az igazságszolgáltatási kapacitást. "Normális jogok, csak új: a társadalmi-gazdasági jogok igazságszolgáltatásának megértése" (2020) az egyik legvilágosabb fogalmi hozzájárulását mutatja.

Fowkes megkérdőjelezi azt a feltételezést, hogy a társadalmi-gazdasági jogok eleve nehezebben elbírálhatók, mint a polgári és politikai jogok. Két feltételre irányítja a figyelmet: hogy egy jognak van-e kialakult közvéleménye és hogy léteznek-e hivatalnokok, intézmények és eljárások annak végrehajtására.

Egy igény nehéz lehet, mert ezek a támogató megállapodások kidolgozatlanok. Ez a nehézség nem korlátozódik egy adott jogkategóriára. Összehasonlító tárgyalása a 19. századi amerikai tapasztalatokra és a kortárs dél-afrikai és indiai példákra támaszkodik, újraértékelve a megszokott kifogásokat, amelyek az erőforrásokat, pozitív kötelezettségeket és a politikai döntések kölcsönös függőségét érintik.

A fontos felismerés az, hogy **a bírói kapacitásnak van múltja**. A bíróságok tevékenysége részben az intézményi elrendeződésektől függ, amelyeket az ítélkezésen kívül alakítottak ki. A megszokott jogok egyszerűnek tűnhetnek, mert ez a támogató munka láthatatlanná vált.

Ez egy fogalmi és összehasonlító-történelmi magyarázat, nem pedig kvantitatív bizonyíték, hogy az újdonság önállóan előrejelzi az igazságszolgáltatási eredményeket. "Normális jogok, csak új," *American Journal of Comparative* Law 68(4), 722–759.

5. Korai eljárási kutatásai azt vizsgálják, hogyan lépnek be az alkotmányos problémák az igazságszolgáltatási folyamatba. "Hogyan nyissuk meg a bíróság kapuit – tanulságok az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférésről az indiai PIL-ből" (2011) az indiai közérdekű pereskedést vizsgálja, mint tanulságforrást Dél-Afrika számára.

Központi kérdése, hogy a bíróságok hogyan hallgathatnak meg az igényeket és hogyan kezelhetik azokat a sérüléseket, amelyeket a hagyományos peres eljárás nem megfelelően képvisel. Fowkes felismeri az indiai tapasztalat eredményeit és nehézségeit. Egy szerényebb dél-afrikai megközelítést javasol, amely a jobb hozzáférés és a hatékony védelem megőrzését célozza, miközben megőrzi a bírói státuszt és a függetlenséget.

A döntéshozatali relevanciája már azelőtt kezdődik, hogy a bírák értelmeznének egy alkotmányos rendelkezést. A hozzáférési szabályok segítenek meghatározni, mely társadalmi problémák válnak ügyté, és mely sérülések kerülnek bírósági figyelmet.

A hozzájárulás az összehasonlító intézményi tervezés: szelektíven tanulunk egy másik joghatóság eljárási újításaiból, különös tekintettel azok gyakorlati és politikai körülményeire. Az elérhető absztrakt alátámasztja ezt az általános érvet; nem indokolja, hogy részletes eljárási tervet tulajdonítsunk neki itt. A szerző feljegyzése a "Hogyan nyissuk meg a bíróság kapuját" című műből.

6. Azt állítja, hogy az eljárási forma szolgálhatja az alkotmányos igazságszolgáltatást. "Polgári eljárás a közérdekű pereskedésben: hagyomány, együttműködés és a vezetői bíró" (2012) című művében Fowkes kihívást jelent annak a tendencián, hogy a progresszív pereskedést maximális eljárási rugalmassággal azonosítják.

Az érvelése szerint a megalapozott eljárások segítenek a lényegi célok elérésében. Ha az örökölt eljárások nem illeszkednek közérdekű pereskedéshez, a válasz lehet az új formális eljárások kidolgozása, nem pedig az eljárási struktúra elhagyása.

Ez azért fontos, mert a bíróság lényegi ambíciója önmagában nem bizonyítja, hogy a döntés meghozatali módszere igazságos vagy megbízható lenne. A lényeges hozzájárulás az, hogy az eljárási tervezést a hatékony alkotmányos döntés projektjébe helyezzük.

Gyakorlati következmény szerintem az, hogy az erősebb igazságszolgáltatásra vonatkozó javaslatokat konkrét kérdéseken kell értékelni: ki kap értesítést, ki terjeszthet információt, ki

vitathatja azt, és hogyan képviseltették az érintett embereket. Ezek a kérdések az ő érvelése által indított fel, nem pedig egy olyan követelménylistát, amelyet ellenőrizni tudok, és amelyet maga a cikk előír. "Polgári eljárás közérdekű pereskedésben," a szerző összefoglalója.

Ezt a kutatási irányt folytatta a "Managerial Adjudication, Constitutional Civil Procedure and *Maphango v Aengus Lifestyle Properties" című műben, amely az* Constitutional Court Review *5. kötetében jelent meg*. A relevanciája közvetlen, de ellenőrizhetném a publikációját, ahelyett, hogy elegendő szöveget szereznék ahhoz, hogy megbízható, részletes beszámolót adjak az ügy kezeléséről. Kiadói feljegyzés.

7. Együttműködési munkája összekapcsolja a bírói döntéshozatalt a kormányok jogalkotási eljárásaival. Susan Rose-Ackermannal és Stefanie Egidyvel együtt Fowkes megírta *a törvényhozás eljárásának megfelelő eljárása: Az Egyesült Államok, Dél-Afrika, Németország és az Európai Unió* (2015) című művet.

A könyv három potenciálisan versengő legitimitási forrás révén hasonlítja össze a törvényhozó és végrehajtó döntéshozatalt: demokrácia, jogvédelem és kompetencia. Ötvözi az összehasonlító közjogot az intézményi ösztönzőkre adott figyelemmel.

Az alkotmányos döntés esetében a központi kérdés az, hogyan értékeljék a bíráknak azokat a folyamatokat, amelyek jogszabályokat vagy szabályozásokat hoztak létre. A bíróság megvizsgálhatja a közvélemény részvételét, a tényszerű igazolást vagy az adminisztratív eljárást, valamint az intézkedés tartalmát is.

Ez kibővíti a bírói döntéshozatal elemzését: a bírák azt is eldöntik, hogyan kell más intézményeknek döntéseket hozniuk. A projekt összehasonlító értéke abban rejlik, hogy megmutatja, miért lehet egy olyan bírói szabvány, amely egy alkotmányos struktúrában működik, egyszerűen átruházható egy másikba.

Ezek közös hozzájárulások, és nem szabad kizárólag Fowkesnak tulajdonítani. Cambridge könyvi feljegyzése, Yale beszámolója a projektről.

A kísérő fejezet, "A törvényhozás joga: Pozitív politikai elmélet a összehasonlító közjogban" (2016) különösen konkrétvá teszi az összehasonlítást. Szembeállítja az amerikai ügynökségi eljárások vizsgálatát a bírói vonakodással a Kongresszus belső demokratikus folyamatainak felügyeletében; Németország törvényhozási tényalapú igazolásának vizsgálatával a végrehajtási szabályok gyengébb eljárási felügyeletével; valamint a dél-afrikai alkotmányos állami részvétel követelményeivel.

Egy feltűnő megfigyelés a *Doctors for Life ügyet* érinti. A válaszadók maguk nem vitatták a Bíróság hatáskörét a jogalkotás érvénytelenítésére a hiányos részvétel miatt; a Bíróság érvelést kért ebben a kérdésben. A szerzők ezt a beállítást az ANC saját részvételi kötelezettségeivel kötik össze.

Egy látszólag határozott bírói beavatkozás így jogi hatást adhat a politikai szereplők által már elfogadott kötelezettségeknek. A fejezet nyitva hagyja a bírói motivációkat is: az alkotmányos elvekhez való betartás együtt létezhet a stratégiai tudatossággal. Teljes szerzői kézirat a "Törvényhozás joga" című műből.

8. Megkülönbözteti az erkölcsi értékek iránti elkötelezettséget a bírói erkölcsi érvelés hatásairól szóló bizonyítékoktól. Michaela Hailbronnerrel együtt Fowkes írta a "Bíróságok mint a nemzet lelkiismerete: Empirikus tesztelés az etikai intuíciók mögött" (2013).

A fejezet egy oksági feltételezést vizsgál: az etikai nyelvezet beépítése a jogba vagy a bírák alkalmazására ösztönözése javítja az eredményeket és megvédi a fontos értékeket.

A szerzők hozzáférhető összefoglalói indokokat közvetítenek a feltételezés hosszú távú megbízhatóságának kételyeihez. Túlzásba veheti a bírói befolyást a politikai erőkkel szemben, és alábecsülheti az etikai nyelvezet rugalmasságát.

A hozzájárulás fontos módszertani különbség. Az érték kívánatossága nem bizonyítja, hogy a bírói hivatkozás a kívánt eredményt hozza.

Annak ellenére, hogy a cím empirikus tesztelésre utal, a rendelkezésre álló anyag nem indokolja a fejezet eredeti kísérletként, interjúvizsgálatként vagy statisztikai vizsgálatként való leírását. A feltételezett hozzájárulást az összefoglaló által támogatott szinten kell megfogalmazni. Kiadói feljegyzés, szerzői összefoglaló.

9. A demokratikus bizalmról szóló munkája megerősítő indoklást ad a visszafogottságra. "A Hole Where Ely Could Be: Democracy and Trust in South Africa" (2021) újra feltekinti John Hart Ely jelentőségét a dél-afrikai alkotmányos ítélethozatalban.

Fowkes azt állítja, hogy a dél-afrikai tudományok alulértékelték Ely-t, különösen elméletének következményeit a bírói beavatkozás korlátozására. Szerinte a demokratikus tisztelet jobban illik a Bíróság gyakorlatának egyes aspektusaihoz, mint ahogy azt a befolyásos tudományos értelmezések elismerik.

A megkülönböztető pont az, hogy a kialakuló demokratikus intézményekbe vetett bizalom alkotmányos értékkel bírhat. Az apartheid utáni többségi kormány létrehozása különös jelentőséget ad a demokratikus részvételnek és az intézményi felelősségnek.

Ez segít megmagyarázni, miért lehet a visszafogottság alkotmányos elkötelezettséget jelenteni a bírói félénkség helyett. Ez túlmutat azon is, hogy csak azt kérdezzék, hogy a bírák bizalmatlanok-e a választott intézményekben: lehetnek pozitív okok arra, hogy ezek az intézmények felelősséget gyakoroljanak.

A nehéz kérdés, amelyet a további értékelés középpontjába helyezek, az, hogy milyen bizonyítékoknak kellene a bíróságnak elvonnia ezt a bizalmat. Egy meggyőző általános érv a demokratikus felelősségvállalás mellett még mindig elég megkülönböztető alkalmazásra van szükség. "Egy lyuk, ahol Ely lehetett," *International Journal of Constitutional Law* 19(2), 476–494.

10. A "Transzformatív folyamatelmélet" ezeket az érveket egy szélesebb elméletté egyesíti. Először 2024-ben jelent meg online és 2025-ben megjelent a *Global Constitutionalism* folyóiratban, ez a cikk közelítést javasol a bírói felülvizsgálat folyamatelméletei és az átalakító alkotmányosság között.

Fowkes minden hagyományt arra kér, hogy változzon. A folyamatelméletnek fel kell ismernie, hogy a szegénység, az egyenlőtlenség és a diszkrimináció hogyan akadályozhatja a

demokratikus cselekvést. A transzformatív alkotmányosságnak komoly önmérsékletet kell kidolgoznia.

A **"demokráciát kereső felülvizsgálat"** fogalma a demokratikus kapacitás építésére és annak védelmére irányul. Az intézményeknek lehetőségekre van szükségük felelősségük gyakorlására; ezért a nagyobb igazságszolgáltatási tevékenység nem megfelelő az alkotmányos előrelépés mértéke.

A cikk a folyamatellenőrzést magukra a bíróságokra is irányítja. Az egyenlőtlen hozzáférés és szelektív jogorvoslatok torzíthatják a részvételt még bírói rosszhiszeműség nélkül is. Továbbá a beavatkozás befolyásolhatja a közbizalmat más intézményekben.

Eredetisége abban rejlik, hogy a lényegi egyenlőtlenséget, a demokratikus fejlődést és a bírósági korlátokat ugyanabba a keretbe hozza. Fowkes elismeri, hogy ez továbbra is nyitott elméleti javaslat, amelyet esetek szemlélteti meg, nem pedig általános oksági teszttel állapítanak meg. "Transzformatív folyamatelmélet", teljes szöveg.

11. Edwin Cameronról szóló tanulmánya közelebb kerül egy egyéni bíró szakmai szemléletéhez. "On Being a Lawyer in South Africa: Edwin Cameron and Transformative Constitutionalism" (2025) a progresszív elkötelezettségek és a jogi hivatal kapcsolatát vizsgálja.

Fowkes azt állítja, hogy Cameron átalakulás iránti elkötelezettsége együtt létezett az eljárási fegyelemmel, a szakmai felelősséggel és a megfontolt jogi fejlődéssel. Egy feltáró személyes megfigyelés Cameronról szól, amikor egy akadémiai vitát elhagy, amikor a tárgy peres eljáráshoz közeledett.

A fejezet megkülönbözteti a pártatlanság különböző problémáit is. Egy aktivistának szempillantatlan ítélkezést kell mutatnia; egy társadalmilag elszigetelt bírónak is szüksége lehet arra, hogy megértse a marginalizált emberek tapasztalatait. A bírói sokszínűség számíthat, mert minden nézőpont hiányos.

Különösen hasznos felismerés, hogy hasonló eredmények elrejthetik a különböző érveléseket: visszafogottság következhet abból, ha figyelmen kívül hagyjuk a változást, vagy abból abból a következtetésből, hogy a visszafogottság a legjobban szolgálja azt.

Fowkes kifejezetten Cameron írásaira és alacsonyabb rangú megfigyeléseire alapozza a beszámolót, nem pedig személyes ismeretekre hivatkozik. Ez a szakmai ítélőképesség értelmező tanulmánya, nem pedig bizalmas bírói etnográfia. Teljes fejezet, 77–113. oldal.

12. Legutóbbi munkája megkérdőjelezi azokat az elvárásokat, amelyek alapján a bíróságokat megítélik. Fowkes "The License and the Burden: Transformative Constitutionalism under the ANC Constitutional Regime" (2025) című művében megkülönbözteti azt a bátorítást, amelyet az átalakító alkotmányosság eredetileg kreatív jogi gyakorlatot kínált, és a későbbi terhektől.

A nehézség akkor merül fel, amikor a túlnyomórészt bírósági tevékenységet a társadalom egészére ható átalakulásának elérése alapján értékelik. Egy ambiciózus alkotmányos cél nem bizonyítja, hogy a peres eljárások képesek lennének erre.

A felismerés az értékelésre vonatkozik: a csalódást keltő társadalmi körülmények nem tudják további elemzés nélkül megállapítani, hogy a bírák rossz döntéshozatali módszereket választottak volna. Szükség van egy beszámolóra arról, hogy mit változtathatott volna reálisan az ítélethozatal.

Úgy vélem, hogy ez hasznos korrekció, feltéve, hogy összhangban marad az elkerülhető bírósági hibák követelhető vizsgálatával. Az intézményi korlátokat konkrét kontextusokban kell vizsgálni, nem pedig általános védelemként. "Az engedély és a teher", kiadói feljegyzés és kivonat.

A 2026-os "A Transzformatív Hatalmi Szétválasztás" című kézirat, amelyet Hailbronnerrel közösen írt, kiterjeszti az intézményi érvet. Kihívást jelent a transzformatív alkotmányosság bíróságokra és független felügyeleti szervekre való összpontosítását, hangsúlyozva a törvényhozások, végrehajtó szervek, intézményekben működő csoportok és nem állami szereplők vizsgálatának szükségességét.

Ez kiszélesíti a kutatási napirend a hatalom elosztása és gyakorlása felé az alkotmányos rendszerben. Jelenleg csak egy friss elméleti fejleményként kellene kezelni, nem pedig teljes empirikus bemutatóként arra, hogy ezek a kapcsolatok hogyan határozzák meg az ítéleteket. "A Transzformatív Hatalmi Szétválasztás," kéziratos feljegyzés.

Ennek a munkáskörnek az eredetiségét több szinten is meg kell mérni. Három teljesítményformát választanék meg.

- **Történelmi rekonstrukció: a** döntéseket körülvevő politikai és intézményi tevékenység teljesebb beszámolójának meghatározása. Bizonyítékértéke a összeállított feljegyzésektől és a bizonyított összefüggésektől függ.
- **Értelmező revizionálás:** megmutatja, hogy a megszokott ítéletek meggyőzőbb értelmezést engednek meg, ha kortárs körülményeiket és szókincsüket rekonstruáljuk. Ez javíthatja a tudományos megértést anélkül, hogy korábban titkos tényeket tárna fel.
- **Elméleti innováció:** olyan fogalmak és megkülönböztetések javaslata, amelyek javítják a kutatók által feltett kérdéseket. Ezek a hozzájárulások további tesztelést és finomítást igényelnek; eredetiségük önmagában nem határozza meg magyarázó pontosságukat.

Ez a különbség különösen fontos, amikor azt kérdezzük, mit "tárt fel egy szerző". A nyilvános parlamenti iratok, egy meglévő ítélet újraértelmezése és az intézményi felelősség új elmélete különböző szempontból értékesek. Nem mind úgy kell bemutatni, mint felfedezéseket arról, mit gondoltak a bírák magánéletben.

Több kérdés is nyitott marad, ha a cél az alkotmányos döntéshozatal teljes magyarázata. Az alábbiakban az én kritikai értékelésem következnek, nem pedig Fowkesnek tulajdonított megállapítások.

Először is, van egy szakadék a meggyőző alkotmányos igazolás és az oksági magyarázat között. Az, hogy egy döntés intézményi környezetében érthető, nem bizonyítja, hogy a bírák ezekből az okokból jutottak el. Ez a további állítás bizonyítékokat igényelne, mint a kortárs jegyzetek, interjúk, tervezettörténetek vagy a versengő magyarázatok gondosan megtervezett összehasonlítása.

Másodszor, az intézményi együttműködésnek ellentmondásra van szüksége. A későbbi politikai támogatás segíthet magyarázni egy ítélet tartósságát, de mennyit változtatott maga a bírói beavatkozás? A politikai szereplők hasonló eredményt értek volna el peres eljárás nélkül, vagy az ítélet döntően megváltoztatta ösztönzőiket és lehetőségeiket?

Harmadszor, a demokratikus bizalom megköveteli az elosztás elszámolását. Egy intézmény ésszerűen működhet választási többség számára, miközben ismételten kizár egy bizonyos kisebbséget. Ezért a kutatásnak kell megkérdeznie, hogy kinek a tapasztalata alátámasztja azt az ítéletet, hogy egy intézmény megérdemli a bizalmat.

Negyedszer, az "újdonságot" analitikusan el kell választani más nehézségektől. Egy ismeretlen állítás lehet drága, adminisztrációilag megterhelő vagy politikailag népszerűtlen. Egy erősebb empirikus teszt azt vizsgálná, hogy melyik feltétel magyarázza a bírói habozást, és hogy az intézményi fejlődés megváltoztatja-e azt.

Végül, az eljárási innovációhoz bizonyítékot kell megkövetelni a gyakorlatban való részvételről. A hivatalos hozzáférés megnyitása nem teremt egyenlő befolyást az ügyben. A kutatóknak meg kell vizsgálniuk a képviseletet, az erőforrásokat, az információkat, a válaszlehetőségeket és a jogorvoslatok bevezetését.

Egy kifejezetten az alkotmányos ítéletek belső kidolgozásával foglalkozó tanulmányhoz Fowkes kutatása ennek megfelelően erős kérdéseket és intézményi kontextust ad. További bizonyítékokra van szükség arra, hogy az egyes bírák hogyan alakítanak álláspontot, hogyan befolyásolják kollégáikat, hogyan dolgozzák felül a vázlatokat, és hogyan ültetik a kollektív megfontolást a Bíróság közzétett indokaiba.

Angela Huyue Zhang elemzése

Angela Huyue Zhang legrelevánsabb hozzájárulása **az EU-s bírói döntéseket hozó személyek empirikus és intézményi elemzése**: bírák, jelentés eladó bírák és jogi asszisztenseik. Azt vizsgálja, hogyan befolyásolhatja a toborzás, szakmai háttér, nyelvezet, karrierstruktúrák és a kollektív bíráskodás szervezése az ítélethozatalt.

Munkája képesítést igényel annak terjedelmére vonatkozóan. Fő tanulmányai az **Európai Unió Bíróságával és Általános Bíróságával** foglalkoznak, különösen a versenyperekkel. Alkotmányos jelentőségű intézményeket világítanak meg, de nem átfogó vizsgálatot jelentenek az alkotmányos ítéletekről a nemzeti alkotmánybíróságok között.

A két központi kiadvány a következő:

Munkássága	**Fő tantárgy**
"Az arctalan bíróság," *University of Pennsylvania Journal of International* Law 38 (2016), 71–135	Igazságszolgáltatási személyzet, asszisztensek, ösztönzők és belső szervezet
"Ítélkezés Európában: számítanak-e a jogi hagyományok?" , Jingchen Liu és Nuno Garoupa közreműködésével, *Journal of Competition Law & Economics* 14 (2018), 144–178	A bírák jogi háttere és versenyügyek kimenetelei

Ezek a publikációk különálló irányt alkotnak szélesebb körű kutatásaiban a szabályozásról és az intézményi közgazdaságtanról. Zhang hivatalos bibliográfiája.

1. Az "Arctalan Bíróság" vizsgálja a kollektív ítéletek mögött álló szervezetet. Zhang egyesíti a nyilvános bírói életrajzokat, 177 LinkedIn profilt jelenlegi és volt *référendaire-ekről*, valamint húsz névtelen interjút, amelyeket egy 2014-es luxemburgi kutatási látogatás után készítettek.

Elemzése több mechanizmust fejleszt ki:

- Az igazságszolgáltatási fluktuáció és az egyenetlen szakértelem növelheti a tapasztalt asszisztensektől való függőséget.
- A korlátozott toborzási hálózatok alakíthatják az intézmény szellemi összetételét.
- A karrierösztönzők ösztönözhetik a óvatos, hagyományos draftolást.
- A bizottság–bíróság személyzeti mozgásai potenciális összeférhetetlenséget teremtenek.

- A publikált ellenvélemények nélküli kollektív ítéletek ösztönözhetik a konformitást és gyengíthetik az egyéni elkötelezettséget.
- A különböző joghatóságok és munkaterhelések eltérő ösztönzéseket teremthetnek a két bíróság között.

A jellegzetes hozzájárulás a személyzeti bizonyítékok, interjúk és ösztönző elemzések kombinációja. Azonban ezeknek a mechanizmusoknak eltérő bizonyítékok alapjai: néhány dokumentált elrendezés, néhány interjúalapú értelmezés, mások pedig magyarázó hipotézisek maradnak.

A Microsoft-beszélgetése jól szemlélteti a különbséget: Bo Vesterdorf későbbi nyilvános megjegyzései nem pedig a bizalmas szavazások hitelesített beszámolóját támasztják alá . "Az arctalan bíróság" teljes cikk.

2. Eredeti személyzeti kutatása láthatóvá teszi a korábban kevéssé ismert szakmai populációt. A kutatásról szóló 2020-as beszélgetésében Zhang a következő történelmi eredményeket jelentette:

Jelző	Jelentett találat
Jelenlegi és korábbi asszisztensek profiljai összegyűjtve	177
Jelenlegi asszisztensek ebben a mintában	74
Átlagos szolgálat a mintavételezett jelenlegi asszisztensek között	Több mint hét év
Több mint egy évtizede szolgáló jelenlegi asszisztensek mintája	Több mint 31%
Franciaországban, Belgiumban vagy Luxemburgban tanult asszisztensek	79% az Igazságügyi Bíróságon; 83% a Főbíróságon
A Bizottságnál korábban alkalmazott jelenlegi asszisztensek mintázott	7% az Igazságszolgáltatási Bíróságon; 30% az Általános Bíróságon

Ezek történelmi megfigyelések, nem jelenlegi személyzeti statisztikák vagy reprezentációs népszámlálás.

Fontosságuk abban rejlik, hogy feltárják a bírói testület összetétele és az azt támogató munkaerő összetételének lehetséges különbségeit. Ennek következtében Zhang a kinevezések, a munkanyelvi eligazítások, valamint az asszisztens toborzása és irányítása módosítását szorgalmazta. Zhang 2020-as beszámolója eredményeiről.

Az ilyen bizonyítékok által felvetett elemző kérdés az **, hogy hol található az intézményi memória és a gyakorlati szakértelem**. Egy hivatalos szervezeti diagram azonosítja, kinek van hatásköre a döntésre. Nem határozza meg, ki érti a legjobban az aktát, ismeri a releváns precedenseket, vagy képes a legkönnyebben elfogadható vázlatot megfogalmazni.

Ez a különbség nem számít anélkül, hogy azt követelnénk, hogy az asszisztensek titokban irányítják a bírákat. A szakértelem támogathatja a bírói függetlenséget és minőséget; ugyanakkor megnehezítheti a felügyeletet is. Annak eldöntése, hogy melyik történik, a tényleges munkakapcsolat vizsgálatát igényli.

3. A jelentést adó bíró különösen fontos pont a befolyás vizsgálatára. A formális eljárás segít megmagyarázni, miért. A Általános Bíróság saját beszámolója szerint a bíró-jelentés szorosan követi az ügyet, előkészíti az előzetes jelentést, és megfogalmazza az ítéletet. Ez a tervezet lesz a bírói mérleg kiindulópontja.

A bírák asszisztens vagy tolmácsok nélkül tárgyalnak. Döntéseket többségi szavazattal hozhatnak, de sem az ellenvéleményeket, sem a szavazási eredményeket nem teszik közzé. Ezek bevált intézményi megállapodások, nem Zhangnak tulajdonítható felfedezések. A Főbíróság eljárásának magyarázata.

Véleményem szerint ez a megoldás megköveteli a kutatóknak, hogy legalább háromféle hatást kell megkülönböztetniük:

- **Előkészület: meghatározni** , mely információk és hatáskörök kerülnek a munkaelemzésbe.
- **Keretezés:** a fő jogi kérdések és a hihető megoldások azonosítása.
- **Döntés: egy** javasolt eredmény elfogadása, megváltoztatása vagy elutasítása.

Egy asszisztens jelentősen hozzájárulhat a felkészüléshez anélkül, hogy meghatározná az eredményt. Egy jelentéses bíró alakíthatja a keretezést, miközben elveszíti a végső szavazást. Ezzel szemben, egy bíró, aki kevés szöveget ír hozzá, döntően megváltoztathatja a testület következtetését.

Ezért a bírói hatalom meggyőző beszámolójának a befolyást különböző szakaszokon át kell követnie. A bírák megszámlálása vagy a névleges szerző azonosítása nem dönti el az ügyet.

4. Az "Ítélkezés Európában" statisztikai tesztet ad a jogi háttér relevanciájáról. Zhang, Liu és Garoupa eredeti adatokat gyűjtöttek össze a bírák hátteréről és a Általános Bíróság versenyítéleteiről **1989 és 2015** között.

Megállapították, hogy a döntések kedvezőbbek az Európai Bizottság számára, ha a jelentéstevő olyan országból származik, amelynek közigazgatási joga erős francia befolyással bírt. Az egyesület továbbra is alternatív politikai ideológiai intézkedések alatt állt, beleértve a bal-jobb irányultságot és az európai integráció támogatását.

Hozzájárulásuk kétoldalú: olyan bizonyíték, amely összeköti a jogi hátteret az eredményekkel, valamint olyan bizonyítékok, amelyek a jelentésvetítőt fontos résztvevőként azonosítják a kollektív döntéshozatalban. Ez közös hozzájárulás, nem csak Zhangé.

Ez a megállapítás nem bizonyítja a tudatos nemzeti kedvezetet. Azt sem bizonyítja, hogy a jogi hagyomány határozza meg minden döntést. Ellenőrizhetném a közzétett absztraktot és bibliográfiai feljegyzést, de a teljes statisztikai specifikációt nem; Ezért nem adnék meg ellenőrizetlen hatásméretet, és nem állítanám, hogy minden alternatív magyarázat kizárva lenne. "Ítélkezés Európában: Számítanak-e a jogi hagyományok?" .

5. A jogi szocializáció külön elemzést érdemel a politikai preferenciától. Elemző megkülönböztetésként ez különösen hasznos az alkotmánytudomány számára.

Két bíró megoszthatja a politikai irányultságot, de eltérhet abban, hogy mi számít megfelelő adminisztratív igazolásnak, milyen intenzíven vizsgálják meg a technikai bizonyítékokat, vagy

hogy a bírói beavatkozás túllépi az intézményi hatáskört. Ezzel szemben a különböző politikai preferenciájú bírák megoszthatják a hasonló képzés során szerzett szakmai feltételezéseket.

A kutatási kihívás az, hogy ezeket a feltételezéseket önállóan azonosítsuk. A nemzetiség önmagában nem tökéletes mérőszám: az ügyvédek külföldön tanulhatnak, több intézményben dolgozhatnak, vagy szakmai tapasztalat révén változtathatnak megközelítésükön.

Egy erősebb vizsgálat összekapcsolná az életrajzi háttérrel a megfigyelhető érvelési gyakorlatokkal – például az bizonyítékbeli bizonytalanság kezelésével, az igazolási teher elosztásával vagy az adminisztratív mérlegelési megközelítésekkel. Ezután megkérdezné, hogy ezek a gyakorlatok jobban magyarázza-e az eredményeket, mint a nemzetiség vagy a politikai hovatartozás.

Ez a kutatás javasolt kiterjesztése, nem pedig egy további eredmény, amelyet Zhang és társszerzői már megállapítottak.

6. A nyelvezet egyszerre működési szükséglet, és potenciális forrása az egyenlőtlen részvételnek. Itt a pontosság elengedhetetlen. Az EU bíróságai nem csupán kizárólag franciául működnek. A felek a vonatkozó hivatalos nyelven tárgyalhatnak, és a fordítás és értelmezés támogatja az eljárásokat. A francia általában a belső megfontolási és kezdeti szöveg a megfogalmazásban. A Bíróság jelenlegi magyarázata kifejezetten megkülönbözteti az ügy nyelvezetét a bírák által folytatott tárgyalás közbeni nyelvezettől. A bíróság többnyelvűségi politikája.

Az elemzésem szerint négy különálló kérdés következik:

1. Szűkíti a nyelvi követelmény a toborzási kört?
2. Befolyásolja-e a résztvevők képességét, hogy hatékonyan beavatkozzanak a vitákba?
3. Előnyben részesíti bizonyos tervezetes egyezményeket?
4. Bármilyen aszimetria megváltoztatja a lényegi eredményeket?

Az első kérdésre adott bizonyíték nem válaszolhat automatikusan a negyedikre. A nyelvi folyékonyság, egy adott jogrendszerben végzett oktatás és a lényegi jogi preferenciák kapcsolódó lehetőségek, nem felcserélhető változók.

A munkanyelv megváltoztatása szintén kompromisszumokat jelentene. Bővíthetné néhány toborzási lehetőséget, miközben új egyenlőtlenségeket és jelentős átmeneti költségeket teremthet. Egy intézményi diagnózis önmagában nem állapítja meg egy adott reform felsőbbrendűségét.

7. A karrier folytonossága szakértelmet, függőséget vagy mindkettőt eredményezhet. Hasznos módja a személyzeti elrendezések értékelésének, ha megvizsgáljuk a folytonosság és a megújulás közötti egyensúlyt.

A hosszú szolgálat javíthatja a következetességet, az intézményi tudást és a gyenge érvek felismerésének képességét. Emellett megerősítheti a bevált megközelítéseket, vagy növelheti az újoncok tapasztalt munkatársainak függőségét. A rövid szolgálat új nézőpontokat hozhat be, miközben tanulási költségeket rót.

Ezeket a lehetőségeket nem szabad egyszerű ellenállásra redukálni tapasztalt asszisztensek és független bírák között. A döntő kérdés az, hogy a bírák kritikusan tudják-e értékelni a kapott segítséget.

A releváns bizonyítékok közé tartozik, hogyan osztják ki a feladatokat, hogy a bírák rendszeresen felülvizsgálják-e a tervezeteket, hogyan oldódnak meg a bírák és asszisztensek közötti nézeteltérések, illetve hogy a személyzet különböző irodákban vagy bírói irodákon dolgozik-e. Ilyen információk nélkül a megbízás a lehetséges befolyás mutatója, nem pedig közvetlen kontroll mérője.

8. A kollektív ítéletek fontos következtetési problémát teremtenek. Egyetlen intézményi ítélet nem bizonyítja, hogy minden résztvevő bíró kezdetben – vagy végül – elfogadta az érvelésének minden részét.

A publikált nézeteltérések hiánya több különböző folyamatot megfigyelésben hasonlóvá tesz: valódi konszenzus, kompromisszum, többségi szavazás és vonakodó beleegyezés mind ugyanazt a külső formát eredményezheti.

Ennek ellenére a titoktartás nem elegendő bizonyíték a hibás megfontolásra. A titoktartás elősegítheti az őszinte vitát; a nyilvános hivatkozás erősítheti az elszámoltathatóságot, de ösztönözheti a pozíciós viselkedést is. Ezek versengő hipotézisek, amelyek összehasonlítást igényelnek.

A leginformatívabb kutatás az előzetes elemzések és végleges ítéletek közötti változásokat, bizonyos részek közötti nézeteltéréseket, valamint a különböző publikációs szabályok következményeit vizsgálná. Egy olyan elmélet, amely szerint a közzétett ellenvélemény javítja a döntéshozatal minőségét, meg kell határoznia, hogyan történik a javulás, és fel kell tárnia azokat a bizonyítékokat, amelyek megkülönböztethetik ezt a mechanizmust az alternatíváitól.

9. A peres intézethez kötött személyzeti kapcsolatok olyan kérdéseket vetnek fel, amelyeket gondosan el kell osztani. Korábbi munkaviszony értékes szakértelmet nyújthat. Emellett folyamatos szakmai hűséget, karrierelvárásokat vagy hozzáférési előnyöket is teremthet.

Egy szigorú elemzésnek meg kell különböztetnie a következőket:

Kérdés	**Mi segíthetne ezt megalapozni?**
Van intézményi kapcsolat?	Foglalkoztatási és bevetési nyilvántartások
Lehetséges konfliktust okoz?	Feladatok, folyamatos kötelékek, visszaküldési megállapodások, vonatkozó biztonsági intézkedések
Befolyásolja a viselkedést?	Esetszintű bizonyítékok, kommunikáció, vázlatkészítési minták, összehasonlító eredmények
Ez határozza meg a helytelen eredményt?	Bizonyíték, amely a befolyást a megfelelő ítélettől való eltéréssel köti össze

Az első sorból az utolsóig való mozgás minden lépésnél további bizonyítékot igényel. Önmagában a szakmai átfedés nem mutatja az intézményi elfoglalást.

Az alkotmányos ítélethozatal esetében általában ez a különbség értékes, mert a bíróságok jogi szakmákból és közintézményekből toboroznak, amelyekkel feltétlenül kapcsolódnak. A teljes társadalmi elkülönülés sem reális, sem nem megfelelő definíció a függetlenségnek.

10. A kinevezések kritikáját a tényleges védelmi intézkedésekkel és a történelmi korszakkal kell szembenézni. Az EU bírói kinevezései nemzeti jelölést igényelnek, de EU-szintű alkalmassági értékelést is magukban foglalnak. A 255. cikk bizottsága 2010 márciusában kezdte meg működését, és véleményeket ad a kormányok kinevezése előtt. Ezért pontatlan lenne úgy írni le a rendszert, hogy nincs szupranatív szűrés. A 255. cikk bizottságának hivatalos beszámolója.

A megfelelő értékelő kérdések a szűrés hatékonyságára, terjedelmére és átláthatóságára vonatkoznak. Értékeli a munka által megkövetelt képességeket? Korlátozza a gyenge jelöléseket? Milyen információk kerülnek nyilvánosan? Hogyan lép kapcsolatba a nemzeti kiválasztási eljárásokkal?

A történelmi személyzeti eredményeket is frissíteni kell, mielőtt a jelenlegi Bíróság leírásaként használnánk. Az intézményi bővülés, a toborzási változások és az egymást követő kinevezési ciklusok megváltoztathatják a korábbi tanulmányban azonosított kapcsolatokat.

11. A "Stratégiai Együttműködés" intézményi megközelítését egy másik ítélkezési környezetre is kiterjeszti. Ebben a 2019-es cikkben Zhang az amerikai versenyjogi pereket vizsgálja, amelyek állami támogatású exportkartelleket érintenek, beleértve a kínai C-vitamin-vitamies pereskedéseket és korábbi japán ügyeket.

Azt állítja, hogy a külföldi kormányzati részvétel bírói mérlegelésének figyelembe kell vennie a szélesebb körű következményeket a kereskedelemre és a belpolitikára. Ajánlása jelentős súlyt ad a vezetői értékelésnek, mivel annak külügyi felelőssége és összehasonlító intézményi képességei vannak.

Relevanciája a döntési felelősség elosztása a bíróságok és a kormány között. Ez nem egy empirikus leírás a bizalmas alkotmányos bírósági vitákról. Azt is megmutatja, miért nem szabad úgy értelmezni, hogy intézményi megközelítése egységesen határozottabb bírói felülvizsgálatot ír elő. "Stratégiai Együttműködés", szerző által tulajdonított összefoglaló.

12. Hozzájárulása akkor a legerősebb, ha a különböző típusú bizonyítékok különböznek. A kutatási program értékeléséhez négy szintet választanék:

- **Leíró eredmények:** ki dolgozik az intézményben, milyen hátterük és karriertörténetük van.
- **Jelentett gyakorlatok:** mit mondanak az interjúalanyok a feladatokról, a vázlatokról, a hatáskörről és a munkakapcsolatokról.
- **Statisztikai kapcsolatok:** a személyzeti jellemzők és az ítélkezési eredmények közötti összefüggések.
- **Oksági magyarázatok:** állítások arról, hogy miért alakulnak ki ezek a kapcsolatok, és hogyan hoznak döntéseket az adott szervezeti elrendezések.

Az első három támogathatja a negyediket, de nem automatikusan igazolják azt. Az interjúk lehetnek szelektívek vagy visszatekintettek; a nyilvánosan látható szakmai profilok

kihagyhatnak bizonyos csoportokat; a statisztikai asszociációk megoldatlanul hagyhatják a versengő magyarázatokat.

Az eredetiséget is túlzás nélkül kell megfogalmazni. Zhang nem fedezte fel, hogy a bíróságok asszisztenseket alkalmaznak, hogy a jelentést jelentő bírák számítanak, vagy hogy a jogi hagyományok eltérnek. A jelentős empirikus előrelépés az, hogy összegyűjtenek bizonyítékokat kevésbé látható résztvevőkről, és az intézményi jellemzőket rendszerszinten vizsgálható kérdésekhez kötjük.

Az alkotmányos döntéshozatal összehasonlító tanulmányához a legigényesebb következő lépés az, hogy ezeket a különböző bizonyítékformákat ugyanabban az ügyben összekapcsoljuk: személyzeti előzmények, elosztási döntések, előzetes jelentések, egymást követő vázlatok, megvitatott eszmecserék és végső eredmények. Ez segítene meghatározni, mikor válik a szervezeti pozíció hatékony befolyássá – és mikor a hivatalosan felhatalmazott bírák függetlenül újragondolják és felülírják a számukra előkészített munkát.

Paul Gragl elemzése

Paul Gragl legközvetlenebb hozzájárulása ehhez a témához az intézményi elemzés arról **, hogyan marad látható az egyéni bírói szervek egy olyan bíróságon belül, amely formálisan közösen beszél**. Szélesebb munkája egy kapcsolódó kérdést vizsgál: hogyan igazolják a bíróságok hatáskörüket, amikor a nemzeti, európai uniós és nemzetközi jogi normák kölcsönhatásba lépnek.

A legfontosabb kiadvány a **"Az arctalan bíróság? Az egyéni CJEU tagok szerepe"**, *Maastricht Journal of European and Comparative* Law 30(1) (2023), 15–44. Vizsgálja az elnököket és alelnököket, jelentést adó bírákat, főügyvédeket, tudományos publikációkat, egybírói döntéseket, szóbeli meghallgatásokat, valamint a korábbi tagokat, akik peres vagy kritikus szerepben szerepelnek. Módszere ötvözi az intézményi szabályokat, a nyilvános példákat és a meglévő tudományos ismereteket; nem vezet be interjúkat, bizalmas megfontolási nyilvántartásokat vagy szavazási adathalmazt.

Ez a különbség számít, amikor értékeljük, amit Gragl "feltárt". Hozzájárulása elsősorban **fogalmi, értelmező és szintetikus**. Részletesen értékelni szeretnénk érveit a mögöttes nyilvános bizonyítékoktól és a további következtetésektől, amelyeket a bizonyítékok lehetővé tînin.

Az első kérdés az, hogy mit is jelent valójában az "egyéni befolyás". Az alkotmányos ítélethozatal kutatásához több jelenséget kell elválasztani:

Jelenség	Mit tudnak a bizonyítékok megállapítani	Amit nem alapít meg magától
Nyilvános láthatóság	Egy adott bíró kifejezi a véleményét vagy azonosítható funkciót tölt be	Hogy a bíró irányítja az eredményt
Eljárási hatáskör	Egy tisztségviselő munkát oszt ki, kérdéseket fogalmaz meg vagy tervez egy vázlatot	Hogy kollégák elfogadják a javasolt megoldást
Szellemi hozzájárulás	Egy azonosítható érv kerül be a bírósági vitába	Hogy ez okozza a végső döntést
Döntési befolyás	A bíró megváltoztatja kollégái érvelését vagy álláspontját	Hogy a bíró általános intézményi dominanciát gyakoroljon
Nyilvános forrás	Egy döntés egy egyénhez köthető	Hogy minden releváns szellemi munka személyesen történt

Ez a keretrendszer az én analitikus rekonstrukcióm, nem pedig egy Gragl által kifejezetten megfogalmazott tipológia. Segít felismerni a kollégiumi bíróság "arcának" tanulmányozásának fontosságát és korlátait.

Továbbá tisztázza az "alkotmányos ítélet" hatókörét is. Az Igazságügyi Bíróság alkotmányosan jelentős feladatokat lát el az EU jogának értelmezésén és felülvizsgálatán, de hatásköre túlmutat az alkotmányos vitákon. A CJEU intézmény magában foglalja a Főbíróságot is. Ezért egy bíróságról, hivatalról vagy eljárási környezetről szóló megállapítások óvatosságot igényelnek, mielőtt általánosítanák az alkotmányos ítélet egészére. A Bíróság hivatalos joghatóságának beszámolója.

Az elnöki hatalom megmutatja, miért kezdődik a döntéshozatal a végső szavazás előtt. Az Igazságügyi Bíróság elnöke nevezi ki a bíró-jelentésnököt, és elnöke a Nagykamarának, valamint a teljes bíróságnak. A jelentés előzetes jelentése eljárási lépéseket és az igazságszolgáltatási formációt javasolja, amelyhez az ügyet kell kijelölni; a Bíróság dönt arról, hogyan kell továbbhaladni. Ezek az intézkedések a lényeges döntések végleges eldöntése előtt elosztják a következményes felelősségeket. Eljárási szabályok, különösen a 9., 15. és 59. cikkek.

Az elemzési jelentőség jelentős. Egy alkotmánybíróság munkája nem érthető meg pusztán a szavazatok számolásával. Valakinek meg kell szerveznie a vita vizsgálatát, azonosítania a figyelmet igénylő kérdéseket, és koordinálnia kell az intézmény válaszait.

Legalább három lehetséges mechanizmus érdemes vizsgálatot érdemelni:

- **Elosztás:** egy ügy kijelölése valakinek, aki különleges szakértelemmel rendelkezik, befolyásolhatja, hogyan értik meg a problémákat.
- **Figyelem:** a procedurális vezetés befolyásolhatja, hogy mely kérdések kerülnek tartósan megvitatható.
- **Koordináció:** az elnök segíthet kollégáinak megegyezésben vagy megfogalmazni, hogy közösen támogathatják az indokokat.

Ezek hihető mechanizmusok, nem pedig automatikusan az elnöki hatáskörök által megállapított következtetések. A kiosztás tükrözheti a munkaterhelést, specializációt, nyelvi készséget vagy a kapcsolódó peres folyamatosságot. Az ideológiai manipuláció megállapításához további bizonyítékokat igényelne a kiosztási gyakorlatokról és azok hatásairól.

A fontos kutatási előretörés az, hogy felismerjük, hogy a formális egyenlőség a bírák között együtt létezhet az egyenlőtlen lehetőségekkel az ítéletek kitermelésének alakítására.

A bíró-közvetítő példát mutat az első beszámoló elkészítésének jelentőségét egy ügyről. A Főbíróság saját eljárási magyarázata szerint a jelentésvivő szorosan követi az ügyet, előkészíti az előzetes elemzést, és megfogalmazza az ítéletet. A tervezet lesz a kiindulópont a megvitatáshoz. Az előzetes jelentés bizalmas; az eredmény kollektív, és a szavazati osztásokat nem teszik közzé. A Főbíróság eljárási beszámolója.

Ez a rendszer fontos különbséget vet fel a **döntési hatalom** és **a döntéshozatal szerkezetének képessége** között.

A vázlat elkészítése a következők között foglal magának választási lehetőségeket:

- a kérdések kezelésének sorrendje;
- mely tények és precedensek tűnnek döntőnek;
- a javasolt szabály általánosságának mértéke;
- hogy egy vita szűk módon megoldható-e;
- amelyek versengő érvek egyértelmű választ igényelnek.

Ezek a választások befolyásolhatják a vitát, még akkor is, ha a kollégák végül módosítják a tervezetet. Egy javaslat meghatározhatja azokat a feltételeket, amelyeken az alternatívákat kell védeni.

Azonban a jelentésnök azonosítása nem igazolja az egyes javaslatok egyéni szerzőségét a végső ítéletben. Kollégák megváltoztathatják az érvelést, elutasíthatják a javasolt eredményt, vagy ragaszkodhatnak a minősítésekhez. A jelentéstétel nemzeti vagy tudományos háttere sem feltétlenül magyarázza az eredményt: a kinevezési gyakorlatok, a munkatársak hozzájárulásai és maga az ügy számíthat.

Az alkotmányos ítéletes kutatás esetében tehát a produktív kérdés: hogyan alakul át az **ügy előkészítésének felelőssége egy kollektív döntés feletti befolyással?** A nyilvános intézményi információk meghatározza, hol kell vizsgálni; nem fejezi be a vizsgálatot.

A főügyvédek egyénileg tulajdonítják a jogi érvelést anélkül, hogy döntővé tennék. Egy főügyész független véleményt mutat be, amely azt javasolja, hogyan kell egy ügyet eldönteni. A bírákat nem köti ez. Így a vélemény nyilvánosan azonosítható hozzájárulást nyújt a Bíróság érvelési folyamatához, miközben eltér az ítélettől. A főügyvéd szerepének hivatalos magyarázata.

Ennek a megkülönböztetésnek több következménye is van.

Először is, a bíróság szellemi fejlődése olyan érveken függhet, amelyeket nem fogad el azonnal. Egy vélemény alternatívát fogalmazhat meg, megjelölheti a nehézséget, vagy forrásokat biztosíthat a későbbi peres eljárásokhoz.

Másodszor, a vélemény és az ítélet közötti nézeteltérés nem bizonyítja, hogy a bírák kisebbsége osztotta volna az ügyvéd álláspontját. Egy főügyvéd véleménye nem a döntő testület tagjának rögzített ellenvéleménye.

Harmadszor, egy egyéni érv közzétételét nem szabad összetéveszteni annak befolyásának bizonyításával. Hasonló érvelés egy véleményben és ítéletben tükrözheti a meggyőződést, közös forrásokat vagy párhuzamos válaszokat ugyanarra a jogi problémára.

Ezért az iroda megkönnyíti **az egyéni érvelés** tanulmányozását, mint **a belső meggyőzést**. Ez a különbség különösen hasznos, amikor Luxemburgot összehasonlítjuk az alkotmánybíróságokkal, amelyek igazságszolgáltatási ellenvéleményeket publikálnak.

Az akadémiai írás bizonyítékot szolgáltatnak jogi kötelezettségekre, de előrejelző értékének korlátai vannak. Különösen informatív nyilvános példa Maciej Szpunar főügyész véleménye a *Moldova Köztársaság kontra Komstroy*, C-741/19 ügyben. Az 53. lábjegyzetben elismeri, hogy korábbi tudományos munkája Achmea előtt ellentétes álláspontot hagyott nyitva, miközben magyarázza későbbi tiszteletét a Bíróság érvelése iránt. Hivatalos vélemény, különösen a 76–78. bekezdések és az 53. lábjegyzet.

A módszertani tanulság az, hogy az egyén akadémiai helyzete és intézményi magatartása érthető jogi okokból eltérhet. Lehetséges magyarázatok közé tartozik precedens, egy absztrakt állítás és egy konkrét vita közötti különbségek, vagy az érv megváltozott értékelése.

Gragl Popławski *II-ről szóló tárgyalása* inkább feltételezés: lehetséges kompromisszumot vont le Lenaerts publikált nézeteinek és a kollektív ítélet kapcsolatából. Ez egy értelmező hipotézis, nem Lenaerts bizalmas szavazatának felfedése. Gragl vitája.

Ez egy hasznos határ az egész megközelítés számára. Az akadémiai publikációk képesek megállapítani, hogy egy bíró egy adott időpontban nyilvánosan mit érvelt. További bizonyíték nélkül nem tudják megállapítani, hogy az a bíró magánúton mit javasolt, elfogadott vagy szavazott egy későbbi ügyben.

Az erősebb kutatási terv összehasonlítaná az írásokat, véleményeket, ítéleteket és az akkori bizonyítékokat, miközben lehetővé tenné a valódi szellemi fejlődést. Az akadémiai álláspontokat állandó ideológiai ujjlenyomatként kezelni kockázatos lenne a túlzott leegyszerűsítés.

Az egyéni ideiglenes döntések világosabban tükrözik a felelősséget, mint a kollektív ítéletek. 2021 szeptemberében Rosario Silva de Lapuerta alelnök elrendelte Lengyelországot, hogy fizessen naponta 500 000 eurót, mert nem tartotta be a Turów-bányára vonatkozó ideiglenes végzést. A döntés nyilvánosan egy adott tisztségviselőnek tulajdonítható. Bírósági sajtóközlemény a C-121/21 R. ügyről.

Az ilyen döntések jól szemléltetik, miért érdemes figyelmet fordítani a jogorvoslatok szervezésére a végső ítéletek meghozatala mellett. Az ideiglenes intézkedések jelentős gyakorlati következményekkel járhatnak, mielőtt az alapvetően lezárul.

Ugyanakkor különbséget mutatnak a felelősség megállapítása és a motiváció magyarázása között. Az, hogy tudjuk, ki adott ki egy végzést, megválaszol egy attrúciós kérdést. Annak elmagyarázása, hogy az illető miért értelmezte az ideiglenes jogorvoslat követelményeit egy adott módon, jogi érv és bizonyíték vizsgálatát igényli.

Ezért a bírói egyéniség tanulmányozása megkülönböztetni kell a szokásos kollektív ítéletet, az egyéni eljárási jogkört és a kivételes egybírói ítéletet. Különböző struktúráik különböző megfigyelési lehetőségeket teremtenek.

A szóbeli meghallgatások bírói beavatkozásokat tárnak fel, miközben végső jelentőségük bizonytalan marad. John Morijn kortárs beszámolója a jogállamisági feltételes ügyek 2021 októberi meghallgatásáról azonosítható bírák beavatkozásait jegyzi fel. Ezek között volt Marek Safjan kérdése az EU alkotmányos identitásáról és a jogállamiság helyéről benne. Ez egy szemtanúi forrás, amelyet a környező kutatásokban használtak, nem pedig Gragl eredeti megfigyelése. Morijn, "A rangok lezárása".

A bizonyítékok meghallgatása megmutathatja, hogy a bíró milyen aggályokat veti fel nyilvánosan, és hogyan fogalmazzák meg ezeket az aggalmakat. Feltárhatja a bírói kérdések és a felek érvei közötti kölcsönhatást is.

Ennek ellenére egy kérdés több célt is szolgálhat: egy érv tesztelésére, egy nehézség tisztázására, engedmény meghívására vagy egy olyan állítás vizsgálatára, amelyet a kérdező

végül elutasít. Nem szabad automatikusan kódolni egy eldöntött preferenciát kifejező kifejezésként.

Empirikus kutatáshoz rendszerszintű összehasonlítás lenne szükséges: vajon bizonyos kérdések mintái megbízhatóan előrejelzik-e a későbbi kimenetelt, és milyen körülmények között? Egy megvilágító epizód képes megteremteni ezt a kérdést anélkül, hogy megválaszolnánk.

A korábbi tagokkal kapcsolatos peres eljárások feltárják az intézmény jogi határait. Eleanor Sharpston Brexit utáni peres ügyvédi mandátumának megszűnését érintette. A Bíróság 2021 júniusi határozataiban elutasította a vonatkozó fellebbezéseket, és a tagállamok kormányának képviselőinek vitatott cselekedeteit a 263. cikk felülvizsgálatán kívüli tekintette. Továbbá a vonatkozó fellépések megszüntetését automatikus következményeként tekintette a visszavonulásnak. A Bíróság 2021. júniusi jogi összefoglalója, 16–18. oldal.

A szélesebb jelentőséggel az, hogy a bíróság tagjai a bírói tisztség feltételeiről szóló vitákban pereskedhetnek. Az ilyen ügyek a kinevezést, mandátumot, joghatóságot és intézményi elszámoltathatóságot a nyilvánosság szemébe helyezik.

Ugyanakkor nem kínálnak bonyolultságtalan áttekintést az intézményről belülről. Egy korábbi tag kivételes tudással bírhat, miközben előmozdíthatja a vitatott jogi álláspontot. A nyilvános peres eljárások bizonyítékokat szolgáltatnak az igényekről, eljárásokról és bírósági válaszokról; nem teszi minden résztvevő értelmezését véglegessé.

A kollegialitást és a titoktartást intézményi megállapodásokként kell értékelni, amelyek versengő következményekkel járnak. A Bíróság szabályai titkos megfontolást, egyéni részvételt a vitákban, valamint a többség által meghatározott döntést követelik. Bírák megújítható hatéves mandátumot kapnak. Ezek a jellemzők teszik különösen fontossá az átláthatóság és a függetlenség közötti kapcsolatot. Eljárási szabályok, 32. cikk; bírói kinevezések és mandátumok.

Vegyük figyelembe a szavazások nyilvánossá tételének két lehetséges hatását. Javíthatná a vizsgálatot azáltal, hogy lehetővé tenné a megfigyelők számára, hogy azonosítsák a következetet, a nézeteltérést vagy a látszólagos elfogultságot. Emellett könnyebb célponttá válhat bizonyos bírák számára a visszanevezésben érintett szereplők nyomásának célpontjává.

A megfelelő értékelés ennek megfelelően a környező intézményi felépítéstől függ. Az átláthatóság nem lehet teljesen elkülönülve értékelni a megbízatástól, a kinevezési szabályoktól és a megtorlás elleni védelemtől.

Az intellektuális tulajdonlás is számít itt. Gragl Sophie Turenne kollegialitásról szóló beszámolójára, valamint Dunoff és Pollack igazságszolgáltatási trilemmájára merít; ezek nem olyan elméletek, amelyeket ő indított ki. Gragl utalásai és vitái.

Az én értékelésem szerint a legerősebb intézményi kérdés nem az, hogy mindig maximalizálni kell-e az egyéniséget, hanem hogy **mely láthatósági formák javítják az érvelést és az elszámoltathatóságot bizonyos körülmények** között. A teljesebb indokok közzététele, az egyéni szavazatok azonosítása és bizalmas viták megnyitása különböző reformok, eltérő következményekkel.

Jogi monizmusról szóló munkája az ítélethozatal mögöttes tekintélyt vizsgálja. *A Legal Monism: Law, Philosophy, and Politics* (Oxford University Press, 2018) című művében Gragl episztemológiai, pozitív jogi és erkölcsi érveket dolgoz ki a hazai és nemzetközi jog egységes jogi kereten belüli megértéséhez. Kihívást jelent azok a beszámolók, amelyek mindkét végzést jogilag kötelező érvényűnek ismerik el, miközben kapcsolatukat jogon kívüli megfontolásokkal oldják meg.

Két feltétel elengedhetetlen. Maga a monizmus nem feltétlenül állapítja meg a nemzetközi felsőbbrendűséget: a könyv megkülönbözteti azokat a változatokat, amelyek előtérbe helyezik a nemzeti vagy nemzetközi jogot. Gragl nemzetközi elsőbbségi preferenciája további érveket igényel. A jogi egység sem jelenti azt, hogy minden ellentétes hazai norma automatikusan érvénytelenné válna; a pozitív jog előírhat bizonyos mechanizmusokat a konfliktusok kezelésére. A kiadó bevezetője és tartalom.

Az alkotmányos döntés esetén ez keretet biztosít a végső jogi hatalom igényeinek vizsgálatához. Figyelmet fordít az érvényességre, az alkalmazhatóságra és a versengő normák közötti választás jogi alapjára.

Hozzájárulása filozófia, nem pedig viselkedés. Egy olyan elmélet, amely magyarázza, miért *kellene egy* bíróságnak elismernie egy hierarchiát, nem bizonyítja, hogy a bírák miért jutottak valójában döntésre. A két vizsgálat információval bírhatja egymást, de egyik sem helyettesíti a másikat.

A monista érv kritikus kérdése, vajon önmagában a jogi egység dönt-e elég konkrét válaszokat a joghatósági konfliktusokra. Még az egységes jogrend létezéséről szóló egyetértés is jelentős nézeteltérést okozhat arról, hogy melyik intézmény jogosult értelmezni azt.

A bírói párbeszédről szóló munkája arra irányítja a figyelmet, hogyan mozognak a kérdések a bíróságok között. Gragl a "(Judicial) Love is Not a One-Way Street" (2013) című művében összehasonlítja az EAHK 16. számú protokoll tervezet szerinti javasolt tanácsadó-vélemény eljárást az EU előzetes hivatkozási eljárásával. Vizsgálja jogi hatásaikat, hasonlóságait, különbségeiket, valamint a CJEU joggyakorlatának lehetséges hasznosságát Strasbourg fejlődő tanácsadói joghatósága számára. Az elérhető szerző összefoglalója továbbá Strasbourg munkaterhelésének csökkentésének lehetőségét is tárgyalja. A szerző SSRN feladatai.

A releváns elemző következtetés az, hogy az alkotmányos döntéshozatal intézmények között oszlik el. Az egyik bíróság azonosít és fogalmaz meg egy kérdést; a másik tekintélyes iránymutatást ad; ezután folytatódnak a belföldi eljárások.

Ez teszi következménye az utalási eljárások kialakításának. Ki utalhat, mely kérdések minősülnek, és milyen jogi hatása van a válasznak, mind segítenek meghatározni, hogyan gyakorolják a bírói hatalomot.

Az bizonyítékos minősítés fontos: ez a cikk egy 2013-as tervezet mechanizmusát tárgyalta. Nem szabad empirikus bizonyítékként hivatkozni arra, mit ért el a később bevezetett eljárás. Az én beszámolóm itt a hitelesített összefoglalóra korlátozódik.

Az Avotiņš *elemzése azt mutatja, hogyan létezhet együtt a kompromisszió és az ellenállás az igazságszolgáltatási érvelésben.* 2017-es "An Olive Branch from Strasbourg?" című

cikkében Gragl az Avotiņš kontra Lettországot *a 2/13-as vélemény és az EU-jog és az ÉKÉ közötti kapcsolat* fonalmában értelmezi.

Hangsúlyozza, hogy Strasbourg megtartotta a *Boszforusz-félsziget* egyenlő védelem vélelmét, miközben figyelmet követelt a nyilvánvalóan hiányos jogvédelemről szóló, súlyos, alapozott panaszokra is. A kölcsönös bizalom nem igazolhatta a pusztán mechanikus támaszkodást egy másik tagállam ítéletére.

Különösen értékes különbség a mérlegelésre vonatkozik: egy előírt jogi következmény nem szünteti meg az ítéletet a tények megállapításában vagy a bizonyítási terhek kiosztásában. Gragl értelmezése ennek megfelelően azonosítja a látszólag békés kimenetel mögötti folyamatos feszültségeket. Gragl teljes cikke.

Döntéshozatali kutatáshoz ez több összetevőt külön vizsgálni javasol: az azonnali eredményt, az érvelést, a felülvizsgálat színvonalát és a jövőbeli beavatkozás feltételeit. Egy ítélet egy másik intézményt is befogadhat a jelen ügyben, miközben megőrzi a későbbi alaposabb vizsgálati jogot.

Ez az ítélet jogi szerkezetének értelmezése. Nem szabad úgy alakítani, hogy magántárgyalások vagy megtorló indítékok bizonyítottak volna.

Gragl hozzájárulásának eredetisége akkor a legerősebb, ha megfelelő szinten ítélik meg. Háromféle teljesítményt különböztetnék meg:

Hozzájárulás	**Ahol az értéke rejlik**
Intézményi szintézis	Az azonosítható bírói szerepek összekapcsolása az egyéni ügynökség tanulmányozásának lehetőségeivel
Doktrínás értelmezés	Bemutatva, hogyan osztja meg a jogi érvelés a felelősséget és megőrzi a bíróságok közötti határokat
Jogi filozófia	A hierarchiáról, érvényességről és végső hatalomról szóló bírósági állítások alapjai vizsgálata

A fő korlát a **lehetséges befolyás meghatározása** és annak **ok-okozati hatásának bemutatása közötti távolság**. Egy nyilvános beavatkozás, intézményi hatalom vagy akadémiai pozíció képes egy ígéretes tanulmányi tárgyat azonosítani. Annak megállapításához további bizonyítékokat igényel – például történelem megfogalmazását, megbízható interjúkat, rendszerszintű összehasonlításokat vagy megfontolási jegyzőkönyveket.

Ezért Gragl különösen hasznos jobb kutatási kérdések megfogalmazásához: kinek a hozzájárulását érdemes megvizsgálni, milyen eljárási szerep révén, milyen szakaszban, és milyen jogi korlátok ellen? Munkája pontosan azért érdemli a gondos használatot, mert segít megszervezni ezt a vizsgálatot anélkül, hogy korlátlan hozzáférést biztosítana magához a bizalmas folyamathoz.

Jeffrey L. Dunoff – Mark A. Pollack elemzése

Jeffrey L. Dunoff és Mark A. Pollack fontos hozzájárulást tettek annak megértéséhez, **hogyan alakítják az igazságszolgáltatási intézmények az egyéni bírák viselkedését és a kollektív ítéletek kidolgozását**. Legismertebb hozzájárulásuk a *bírói trilemma*, de szélesebb körű kutatásuk az igazságszolgáltatási gyakorlatokról és az ellenvéleményről ugyanolyan releváns az Ön kérdéséhez is.

Fő empirikus területük a nemzetközi bíráskodás, különösen az Európai Unió Bírósága, az Európai Emberi Jogok Bírósága, a Nemzetközi Bíróság és a WTO fellebbviteli testülete. Ezért megállapításaik gondosan át kell ültetni a hazai alkotmánybíróságok tanulmányozásába. Az általuk vizsgált központi problémák – kollegialitás, ellenvélemény, kinevezési ösztönzők, informális konvenciók és kollektív érvelés – közvetlenül relevánsak az alkotmányos ítélet szempontjából.

A fő munkák egy kapcsolódó kutatási programot alkotnak:

Megjelenés	**Fő hozzájárulás**
"A bírói trilemma", *American Journal of International* Law 111 (2017), 225–276	Függetlenség, elszámoltathatóság és átláthatóság közötti kapcsolatok
"Nemzetközi bírói gyakorlatok: a nemzetközi bíróságok 'fekete dobozának' megnyitása", *Michigan Journal of International Law* 40 (2018), 47–113	Kutatás az ítéletek meghozatalának tevékenységeiről
"A Typology of International Judicial Practices", The *Judicialization of International* Law (2018), 86–106	A gyakorlatok összehasonlító szervezése, mint például a vázlatkészítés, fordítás és különálló vélemények
"Nemzetközi bírói teljesítmények és a nemzetközi bíróságok teljesítménye", a *Nemzetközi bíróságok és bíróságok teljesítménye* (2018), 261–287	Kapcsolat az igazságszolgáltatási gyakorlat, a bizonyítékok és az intézményi teljesítmény között
"Az út, amelyet nem választottak: Összehasonlító nemzetközi igazságügyi ellenvélemény", *AJIL* 116 (2022), 340–396	Az ellenvélemény következményei összehasonlító vizsgálata
"Az európai bíróságok megértése", *Gdańskie Studia Prawnicze* 2026/2, 43–53	A Synthesis a Luxemburgi és Strasbourgi bírói gyakorlatokra fókuszált

Ezek a kiadványok átfednek kérdéseikben és bizonyítékaikban. Ezeket egy fejlődő program szakaszaiként kell értelmezni, nem pedig teljesen különálló empirikus felfedezésként.

Kiindulópontjuk, hogy önmagában az ítéletek hiányos beszámolót adnak az ítéletről. Egy publikált ítélet elmondja, hogy egy bíróság nyilvánosan mit döntött el, és hogyan indokolta ezt a döntést. Általában sokkal kevesebbet árul el a szöveg megalkotásának folyamatáról: az eredeti javaslatokról, elutasított megfogalmazásokról, informális elvárásokról, bírák közötti esztémákról és az intézményi rutinok hozzájárulásáról.

A 2018-as *Black Box* cikk azt javasolja, hogy tanulmányozzák az igazságszolgáltatási gyakorlatokat, hogy azonosítsák az egyébként rejtett tevékenységeket, visszanyerjék a résztvevők magatartásukat, és megvizsgálják azokat a mechanizmusokat, amelyek ezeket a tevékenységeket a bírósági eredményekkel kötik össze. Ez az elemzés középpontjába helyezi az ítéletek kiállítását. Dunoff és Pollack, "Nemzetközi igazságszolgáltatási gyakorlatok".

Az alkotmányos döntés szempontjából a következtetés lényeges. Két bíróság ugyanarra az eredményre juthat nagyon eltérő eljárásokkal. Az egyik kiterjedt felülvizsgálat után érhet egyetértést; a másik szűk többséggel dönthet; a harmadik egy szélesebb körű véleményt publikálhat, amely elrejti a megoldatlan nézeteltéréseket. Egy olyan elemzés, amely csak a győztesre vonatkozik, nem hagyná figyelmen kívül ezeket a különbségeket.

Ezért hasznos három vizsgálati tárgyat megkülönböztetni:

- **Az eredmény:** melyik párt vagy alkotmányos igény nyert.
- **Az érvelés:** az ítéletben szereplő állítások és feltételek.
- **A gyártási folyamat:** hogyan jutott el az intézmény ehhez az eredményhez és a formulációhoz.

Dunoff és Pollack programja különösen értékes az utóbbi kettő összekapcsolásában.

A bírói trilemma magyarázza, miért működhetnek egymás ellen a kívánatos intézményi jellemzők. 2017-es érvelésük három értéket érint, amelyeket viszonylag specifikus módon definiálnak:

- **Függetlenség:** a törvény és a tények alapján való döntéshozatal szabadsága.
- **Elszámoltathatóság:** intézményi ellenőrzések, különösen a megújítás vagy újraválasztás.
- **Átláthatóság:** az egyéni bírói pozíciók azonosításának képessége.

Az állításuk az, hogy egy bíróság nem tudja egyszerre mindhárom kiterjedést kihozni. Ezeknek a definícióknak a fontosságát nem szabad figyelmen kívül hagyni: itt az "átláthatóság" szűkebb, mint általában a nyilvános hozzáférés, és a "elszámoltathatóság" erősen kapcsolódik a kinevezéshez kapcsolódó kontrollhoz. "A bírói trilemma".

Már megfogalmazták az alapvető rejtvényt 2012-es esszéjükben, a "More Than Trivial: Dissident as Design Element" címmel. Miért védik bizonyos bíróságokon a nézeteltérést a függetlenség védelmének, miközben annak hiányát máshol pontosan ugyanazon az alapon védik? Javasolták a megújuló kifejezések, az azonosítható szavazás és a függetlenség kombinációjának vizsgálatát. Eredeti megfogalmazásuk.

A mechanizmus a következőképpen rekonstruálható:

Intézményi kombináció	A keretrendszer által javasolt következmény
Megújítható kinevezés és azonosítható egyéni pozíciók	A kormányoknak információval és lehetséges szankciós eszközük is van
Megújítható kinevezés plusz rejtett egyéni pozíciók	Az egyéni attrúció nehezebbé válik, korlátozva a célzott nyomást
Megújíthatatlan kinevezés plusz azonosítható pozíciók	A nyilvánosságra hozatal továbbra is lehetséges, amíg az azonnali megújítási szankció megszűnik

A megkülönböztető felismerés az **interakció**. A bíró álláspontjának felfedésének következményei részben attól függenek, mit tud egy másik szereplő kezdeni ezzel az információval.

Ez informatívabb, mint külön értékelés vagy megújítható megújítási időszak. Ugyanakkor továbbra is feltételes magyarázat. Ereje attól függ, hogy a bírák értékelik a folyamatos kinevezést, a kormányok hatékony ellenőrzése és a bírói pozíciók megfelelő magabiztossággal való tulajdonítása.

Interjúik eredeti információkat szolgáltatnak arról, hogyan értik a bírák ezeket a megállapodásokat. A 2017-es tanulmány félig strukturált interjúkra épül, amelyeket 2012–2016 között végeztek tizenhárom hivatalban lévő és hat korábbi bíróval, valamint bírósági tisztviselőkkel. A szerzők kifejezetten tagadják a képviseleti mintát.

Két megállapítás különösen árulkodó. Mind a hét Strasbourgban meghallgatott bíró támogatta a megújíthatatlan feltételeket. Egy korábbi WTO fellebbviteli testületi tag elmagyarázta, hogy a meghallgatási kérdéseket előre előkészítették és elosztották a tagok között: ezért a kérdést feltevő személynek nem kell kiindulnia vagy személyesen támogatnia annak alapvető álláspontját. Ezek a részletek a cikk módszertani és lényegi jegyzeteiben találhatók. "A bírói trilemma" különösen a 47, 102 és 203. megjegyzéseket említi.

A második megállapítás jelentős módszertani jelentőséggel bír. A kutatók néha a bíró kérdéseit személyes preferenciák bizonyítékaként értelmezik. A koordinált kérdések egy másik lehetőséget is bevetnek: a beavatkozás a bírói testület kollektív vizsgálatának része az ügyben.

Általánosságban ezek az interjúk bizonyítékot szolgáltatnak az intézményi tapasztalatról és szakmai megértésről. Önmagukban nem tudják megállapítani, milyen gyakran változtatta meg a politikai nyomás a bírói szavazásokat. A megújítás nélküli megújítás támogatása a bírák értékeléseinek bizonyítéka, nem pedig a reform hatásainak kontrollált mércéje.

Az európai bíróságok különböző intézményi védelmi intézkedések kombinációit mutatják be. Az Igazságügyi Bíróságon a bírák megújítható hatéves mandátumaik. Az Európai Emberi Jogi Bíróságon a 23. cikk kilenc éves, nem megújítható időtartamot ír elő, míg a 45. cikk külön véleményeket engedélyez. Ezek függetlenül ellenőrizhető intézményi különbségek. A Bíróság kinevezési rendszerei; Európai Egyezmény, 23. és 45. cikk.

Az elemző kérdés nem csupán az, hogy melyik bíróság rendelkezik "nagyobb függetlenséggel". A különböző megállapodások eltávolítják a különböző függőségi forrásokat.

Megújulhatatlanság megszünteti az egyik közvetlen befogadó eszközt, de a bíráknak továbbra is lehetnek későbbi karrierérdekeik. Az egyéni pozíciók titkolása akadályozhatja a célzott

megtorlást, de a kormányok kollektíven továbbra is elégedetlenek maradhatnak a bírósággal. A hosszú távú munkaidő támogathatja a szakértelmet és az intézményi folytonosságot, miközben más aggályokat is felkelthet a reagálással kapcsolatban.

Az összehasonlító alkotmányos kutatáshoz ez azt javasolja, hogy **különböző megállapodások** értékelését javasoljuk: megbízatás, kinevezési eljárások, publikációs gyakorlatok, politikai széttagadás és bírói szolgálat utáni lehetőségek. Egyetlen alkotmányos rendelkezés ritkán foglalja le az egész intézményi helyzetet.

Gyakorlatalapú megközelítésük közös szakmai megértést ad az ösztönző elemzéshez. A gyakorlatelmélet a mintázott tevékenységekre, gyakorlati ismeretekre és arra a normára irányítja, amelyek alapján a résztvevők felismerik a kompetens magatartást. A bíróságokra alkalmazva nemcsak azt kérdezi, hogy a bírák mit tehetnek vagy mit tehetnek rá ösztönzők, hanem azt is, mit értenek helyes ítélkezésnek.

A 2018-as tipológia olyan témákat azonosít, mint a vélemény-írás, külön vélemények, nyelvezet és fordítás, valamint a harmadik fél szerepek. A szerzők ezt előzetes összehasonlító vállalkozásként mutatják be. "A nemzetközi igazságszolgáltatási gyakorlatok tipológia".

Fontossága az elemzési egység bővítésében rejlik. A bírói érvelés egy szervezett munkakörnyezetben készül. Az a nyelvezet, amellyel a tervezetet megvitatják, az írásbeli megjegyzések időzítése és az előkészítő felelősségek elosztása befolyásolhatja az ítélet megfogalmazását.

Ez nem bizonyítja, hogy minden nyelvi vagy szervezeti különbség megváltoztatja az eredményeket. Olyan mechanizmusokat azonosít, amelyeket a hagyományos doktrinális elemzés figyelmen kívül hagyhat.

Egy hasznos alkalmazás megkülönböztethetné a következőket:

1. formális eljárási követelmények;
2. stabil informális konvenciók;
3. visszatérő munkaszokásai;
4. kivételes válaszokat egy adott esetre.

Ezek a kategóriák más bizonyítékot igényelnek. Egy elszigetelt epizódot nem szabad automatikusan intézményi gyakorlatként kezelni, míg egy íratlan konvenció rendkívül jelentős lehet annak ellenére, hogy nincsenek hivatalos szabályokból.

Bizonyítékokkal végzett munkájuk a vizsgálatot az értelmezésen túlmutat. A bírói teljesítményről szóló fejezet a tényfeltáró gyakorlatokat vizsgálja, beleértve a bizonyítási normákat, a bizonyítékok megszerzését, az államokhoz való bizonyítékok visszatartását és a szakértők alkalmazását. A kutatás az aggodalom, hogy az ítélethozatal hogyan befolyásolja az intézményi teljesítményt. "Nemzetközi bírói teljesítmények és a nemzetközi bíróságok teljesítménye".

Az alkotmányos ítélethozatal következményei a keretrendszerük kiterjesztése. Az alkotmányos ítéletek gyakran a szükségességről, hatékonyságról, intézményi kapacitásról vagy az alternatív politikák következményeiről szóló ténybeli állításokon alapulnak. Az bizonyítékok kezelése segít meghatározni, mely állításokat fogadhatja el a bíróság.

Egy olyan bíróság, amely aktívan információt keres, más alapot építhet fel a döntéshez, mint olyan, amely erősen kormányzati bemutatókra támaszkodik. Az ebből fakadó különbség az ítéletben az arányosságról vagy az alkotmányos elvről szóló nézeteltérésként is megjelenhet, még akkor is, ha ennek egy része abban rejlik, hogyan állították össze a ténybeli nyilvántartást.

Ezért az alkotmányos döntéshozatal teljes áttekintésének mind a normák értelmezését, mind a jogilag releváns tudás előállítását kell vizsgálnia.

Az egyik legfeltűnőbb összehasonlító megállapításuk az ellentétes bírói kultúrákkal kapcsolatos. Dunoff és Pollack "Az európai bíróságok megértése" című művében arról számolnak be, hogy a luxemburgi és strasbourgi bírák eltérő gyakorlatokat védenek külön véleményeken azzal, hogy ugyanazokra az értékekre hivatkoznak.

A luxemburgi bírák a kollektív véleményeket tekintélytel, kollegialitással és függetlenséggel társítják. A strasbourgi bírák a különálló véleményeket az átláthatósággal, az érvek teljesebb megfontolásával és az ítélet minőségével társítják. A szerzők ezeket a felfogásokat úgy értelmezik, mint közös intézményi tudást, amelyet a bírák szocializációja replikál.

Megkérdőjelezik azt az állítást is, hogy Luxemburg gyakorlata elkerülhetetlenül a törvényi titoktartásból fakad. Értelmezésükben a vonatkozó jogi keret teret hagyott az intézményi választási lehetőségre, amelyet később a gyakorlat gyökerezött. "Az európai bíróságok megértése", különösen 47–50. oldal.

Ez a megállapítás azért fontos, mert egy intézmény saját gyakorlatainak magyarázata maga is kutatás tárgya. A bírák legitimitásról szóló nyilatkozatai nem mutatják automatikusan ezeknek a gyakorlatoknak a tényleges hatását a közvélemény elfogadására.

A szociológiai kérdés az, hogy hogyan válnak bizonyos értelmezések tekintélyt egy bíróságon belül? Az újoncok tapasztalat, meggyőzés, szakmai elvárások vagy beválasztás miatt veszik fel őket?

További kérdés, hogy az intézményi meggyőződések alkalmazkodnak-e, ha a körülmények változnak. Egy olyan egyezmény, amely egykor védett egy sebezhető bíróságot, megmaradhat, miután az álláspontja sokkal erősebbé vált.

2022-es tanulmányuk a megszokott állításokat az ellenvéleményről összehasonlító bizonyítékokkal szemben vizsgálja. "Az út, amelyet nem választottak" az ICJ, SECtHR és az ECJJ vizsgálatát vizsgálja. Három fő következtetést közöl:

- A mászék puszta jelenléte kevés rendszerszintű hatással van a legitimitásra; a bírói elfogultságot sugalló minták fontosabbak.
- Függetlenségre gyakorolt következményei a bírói ciklusok hosszától és megújulhatóságától függenek.
- Az ellenvélemények hozzájárulnak a jogi fejlődéshez, de a szerzők kevés bizonyítékot találnak arra a megszokott állításra, miszerint a mai ellenvélemény rendszeresen holnap többségévé válik.

A közzétett jegyzetek tizenhat interjút azonosítanak szolgálatban lévő vagy volt európai bírókkal – nyolc minden európai bíróságról – 2014 decemberétől 2016 júliusáig. Eredeti médiaelemzést is dokumentálnak: huszonnyolc minősítő anyagot *Hirstről*, és harminckilenc a

S.A.S. kontra Franciaországról. A kódolás megvizsgálta a megosztottságra és az ellenvéleményre vonatkozó utalásokat, beleértve azok alkalmazását ítéletek vagy bírói legitimitás elleni támadásokban. "Az út, amelyet nem választottak", beleértve a 128., 147. és 160. megjegyzéseket.

Ez egy lényegi empirikus hozzájárulás. A vitát túlmutat azon az ellenálláson, hogy az ellenvélemény szükségszerűen gyengíti vagy erősíti a bíróságokat.

Ennek ellenére a bizonyítékok elérésének precíziára van szüksége. A híradás egy olyan terület, ahol a legitimitás vitatható; nem méri közvetlenül az állampolgárok bizalmát, kormányzati engedelmességét vagy a hazai bírák elfogadását. Kiválasztott viták sem képesek univerzális hatást kialakítani minden bíróságon és politikai környezetben.

A jogi fejlődésről szóló megállapításuk hasonlóan óvatos megkülönböztetést eredményez. Egy ellenvélemény számíthat anélkül, hogy később meghatározó szabálysá válna. Élesítheti a kérdést, feltárhat egy feltételezést, vagy érvet nyújthat a későbbi peres eljáráshoz. Ezeket a lehetőségeket külön kell vizsgálni a drámai, de szűkebb doktrinális visszafordítás eseményétől.

Pollack későbbi nyilvános interjúmunkái szokatlanul konkrét anyagot szolgáltatnak a kollektív vázlatokról. Egy 2024-es interjúban, amelyet Katerina Linos-szal készítettek, Koen Lenaerts CJEU elnöke leírta, egy folyamatot írt egy kezdeti jelentésírói javaslatot, kollégák írásbeli módosításait, módosított tervezeteket, elnöki beavatkozást és a fontos részek kollektív véglegesítését foglalta magában. A szavazást intézményi csalódásként jellemezte, nem pedig a szokásos célt.

Leírt továbbá egy íratlan egyezményt, amely megakadályozza, hogy az ügyet a legközvetlenebb érintett tagállam jelentéstetőjének bízzák meg, és megkérdőjelezte azt a feltételezést, hogy egy nem megújítható kifejezés megszünteti a kormányoktól való függőséget, amikor a bírák későbbi állást keresnek. Linos és Pollack interjúja Lenaertsszel.

Ezek Lenaerts interjú során előidézett beszámolói, nem minden eset önállóan megfigyelt feljegyzései. Értékük azonban a leírt folyamat specifikusságában rejlik.

Ezek egy produktív feszültséget is feltárnak. Lenaerts a kollektív formát a tagállamok tervezésén alapuló módon mutatja be; Dunoff és Pollack elemzése nagyobb súlyt ad az igazságszolgáltatási értelmezésnek és a felhalmozott gyakorlatnak. Ezért a kutatónak meg kell különböztetnie egy egyezmény történetét, jelenlegi jogi igazolását és az intézmény saját eredetének beszámolóját.

A fő kritikák segítenek meghatározni hozzájárulásuk határait. Több válasz a trilemmára különösen releváns az alkotmánybíróságok számára.

Helen Keller és Severin Meier megkülönböztetik **a függetlenséget a pártatlanságtól**. Egy bíró, aki elszigetelt a helytelen nyomástól, megőrizheti ideológiai elkötelezettségeit, szocializált feltételezéseket vagy tudattalan elfogultságot. Azt is hangsúlyozzák, hogy a megújítás nem szünteti meg a megfélemlítést vagy a sebezhetőséget a bírói szolgálat után. Keller és Meier válasza.

Ez azért fontos, mert az intézményi függetlenség nem szolgálhat teljes magyarázatként az alkotmányos érvelésre. Egy rendkívül független bíróság még mindig erős, közös jog-, integráció- vagy bírói szerep fogalmával rendelkezhet.

Jennifer Hillman azt kérdezi, **hogy kinek tartozik el, és miben is átlátható?** Az elszámoltathatóság egy kormány előtt eltér a több állam elszámoltathatóságától. Hasonlóképpen, a versengő érvek közzététele eltér attól, hogy szerzőik azonosítják: az anonim különálló vélemények feltárhatják a nézeteltérést anélkül, hogy megneveznék a forrásukat. Ő hangsúlyozza a határidőket, a ciklus hosszát és a kollegial kapcsolatokat is. Hillman válasza.

Isabelle Van Damme egy további nehézséget azonosít: **egy egyéni szankció közvetítheti a kollektív magatartással kapcsolatos elégedetlenséget**. A WTO-elemzése megmutatja, hogy a jelentés felelősségének elrejtése miért nem akadályozza meg a kormányokat abban, hogy kinevezési döntést alkalmazzanak az intézmény nyomására. Gondosan elválasztja a fenyegetés bizonyítékait a későbbi döntések megváltoztatásának bizonyítékától. Van Damme válasza.

Gleider Hernández hangsúlyozza a **kollektív intézményi tekintélyt**. A titoktartás és a konszenzus megvédheti a bíróság jogértelmét olyan okokból, amelyek túlmutatnak az egyéni karrierösztönzőkön. Megjegyzi azt is, hogy nehéz olyan bírákat interjúzni, akiknek szakmai kötelezettségei és intézményi hűsége korlátozza, mit tudnak behozni. Hernández válasza.

Végül Mauricio Guim latin-amerikai igazságszolgáltatási politikára vonatkozó alkalmazása megmutatja, miért **kell a formális tervezést politikai hatalommal együtt vizsgálni**. A kormányok egész bíróságokat támadhatnak, míg a politikai széttagadás néha megvédheti a bírákat annak ellenére, hogy megújuló megbízatásuk van. Ezért a hazai alkalmazás figyelmet igényel a szankciók kiszabására való tényleges képességre. Guim elemzése.

Ezek a kritikák finomítják a keretrendszert, nem pedig haszontalanná teszik. Megmutatják, hogy három változója egy produktív válogatás egy nagyobb intézményi környezetből.

Eredetiségük akkor a legnyilvánvalóbb, ha elméleti, empirikus és módszertani hozzájárulásokat különítenek meg.

Elméleti eredetiségük abban rejlik, hogy a megszokott kérdéseket a megbízatásról, titoktartásról és politikai nyomásról alkotják egy explicit beszámolóvá az interakciójukról. Nem ők indították ki az érvelés minden összetevőjét, de kombinációjukat összehasonlító kutatási problémává tették.

Empirikus hozzájárulásuk magában foglalja az igazságszolgáltatási munkavégzési gyakorlatokról és szakmai megértésekről szóló interjúkat, valamint a célzott vizsgálatot arról, hogyan kerül a véleményvélemény a nyilvános vitába. A meghallgatási kérdések koordinált előkészítése különösen kézzelfogható példa arra, hogy az információ megváltoztatja, hogyan kell értelmezni a nyilvánosan megfigyelhető magatartást.

Módszertani hozzájárulásuk az, hogy az igazságszolgáltatási rutinokat és a közös jelentéseket bizonyítékokat hordozó részeként kezelik az ítélethozatal során. Ez lehetővé teszi annak vizsgálatát, hogyan születik egy kollektív szöveg, ahelyett, hogy feltételeznénk, hogy formája átláthatóan tükrözi az egyéni preferenciákat.

Az alkotmányos döntéshozatal szélesebb körű vizsgálatához a leghasznosabb kiterjesztés az lenne, hogy megvizsgálja az ügy elosztásától és az első megfogalmazástól kezdve a kollektív vitát, publikációig és külső reakcióig. Kombinálná a formális szabályokat, interjú bizonyítékokat és megfigyelhető feljegyzéseket, miközben megkülönböztetné, hogy a bírák szerint mit érnek el a gyakorlatuktól, és azt, amit ezek a gyakorlatok bizonyíthatóan elérnek.

Arthur Dyevre elemzése

Arthur Dyevre jellegzetes hozzájárulása, hogy az alkotmányos ítéletet a bírói preferenciák, intézményi elrendezések, jogi érvelés és politikai környezet kölcsönhatásán keresztül magyarázza. Munkája összekapcsolja azokat a kérdéseket, amelyeket az alkotmányos tudomány gyakran külön kezel: miért választanak a bírák bizonyos kimeneteleket, hogyan igazolják ezeket az eredményeket a bíróságok, hogyan osztják el az eljárási eligazítások az igazságszolgáltatási hatalmat, és hogyan alkalmazkodnak vagy szembeszállnak más intézményekkel.

Hozzájárulása többféle formában is megjelenik. Néhány publikáció szintetizálja a meglévő elméleteket; mások stratégiai modelleket fejlesztenek, összehasonlító adathalmazokat építenek, vagy módszereket vezetnek be az igazságszolgáltatási viselkedés mérésére. Ezeket az eredményeket érdemes kiemelni, amikor azonosítják, mit fedezett fel eredetileg.

Az Ön konkrét kérdésére egy további különbség elengedhetetlen: **Dyevre sokkal több bizonyítékot ad a döntések meghatározóiról, nyilvános kifejezéséről és intézményi következményeiről, mint azokról a bizalmas mérlegelési sorozatokról, amelyeken keresztül bizonyos alkotmányos ítéleteket hoztak létre.** Munkája ezért különösen értékes a döntések és bíróságok közötti minták magyarázatában. Kevésbé közvetlen rekonstrukciót kínál a tervezetterjesztésről, a jelentéstevők befolyásáról, informális alkudozásról vagy a bírói konferencián belüli pozícióváltásokról.

Fogalmi kiindulópontja az, hogy egy jogi szabály jelentésének azonosítása és egy tekintélyes bírósági döntés meghozatala megkülönböztethető tevékenységek. 2010-es *Jus Politicum* cikkében, *a Comprendre et analyser l'activité décisionnelle des cours et des tribunaux: l'intérêt de la distinction entre interprétation et concrétisation*, Dyevre szigorú, kognitív értelemben értelmezi az értelmezést a jog alkalmazásának és meghatározásának szélesebb intézményi folyamatától.

Az értelmezés meghatározza egy normatív állítás jelentését – vagy jelentéseinek skáláját. A bírói konkretizálás magában foglalja a döntés tekintélyes előállítását, a rendelkezésre álló specifikációk közül való választást, valamint a bíróság hajlandóságát az alkalmazandó norma tiszteletben tartására. Ez a különbség akkor is érvényes, ha a szabály viszonylag határozott: a megkövetelés megértése és a tekintélyindító aktus kiadása eltérő műveletek maradnak.

Az alkotmányos ítélethozatal szempontjából jelentősége, hogy elemzően láthatóvá teszi a bírói választás elemet. Egy eredmény "értelmezésként" való leírása önmagában nem tudja megállapítani, mennyire szigorúan határozta meg az alkotmányos nyelvezet. Hasonlóképpen, a választás elismerése sem bizonyítja, hogy jogi jelentés irreleváns. Dyevre hozzájárulása itt a

fogalmi tisztázás, amely olyan keretet biztosít, amelyben mind a jogi korlátot, mind a bírói mérlegelést vizsgálható. Dyevre 2010-es cikke

Legismertebb elméleti hozzájárulása egy keretrendszer, amely elmagyarázza, mikor kell a bírói viselkedés különböző meghatározóinak számítaniuk. *A Võrrelatív igazságszolgáltatási politika területének egyesítése: Towards a General Theory of Judicial Behavior — European Political Science Review* 2(2), 2010, 297–327. oldal — című művében három szintre szervezi a magyarázatokat:

Szint	Fő változók
Makro	Politikai széttagadás és a bíróságok nyilvános támogatása
Meso	Ügyválasztási jogkörök, mandátum, újranevezés, külön vélemények, szavazási követelmények és véleménykiosztás
Mikro	Az egyéni bírák hozzáállásai és preferenciái

A központi igény az interakciójukra vonatkozik. A bírák preferenciái egy olyan intézményben működnek, amelynek cselekvési szabadsága részben a szélesebb környezettől függ. Egy olyan bíróság, amely szembeszáll összefüggő politikai hatóságokkal, miközben kevés közvélemény támogatást élvez, korlátozott lehetőséggel bírhat, hogy tagjai preferenciáit hatékony döntéskké alakítsa.

Az eredetiség főként a szintézisben rejlik: a hozzáállási és intézményi magyarázatok potenciálisan kiegészítő tényezővé válnak, relatív magyarázó ereje pedig környezetenként változik. Dyevre nem indítja el az alapvető változókat, és nem mutatja be minden kapcsolatot újra. Összehasonlító architektúrát kínál a korábban részben különálló kutatási hagyományokban kidolgozott eredmények összekapcsolására. A 2010-es cikk

Ez az architektúra fontos módszertani kérdést vet fel. Egy olyan keretrendszer, amely sok hihető determinánst tartalmaz, csak akkor válik hasznos, ha a kutatók előre meghatározzák, mely kapcsolatokat várják, és azonosítanak olyan megfigyeléseket, amelyek ellentmondhatnak ezeknek. Ellenkező esetben egy határozott bíróság ideológiai preferenciákkal, a visszafogott bíróság intézményi korlátokkal, és szinte bármilyen eredményrel, amelyet az esemény után megengednek. Véleményem szerint Dyevre későbbi empirikus tanulmányai különösen fontosak, mert ennek a keretrendszernek a részeit tesztelhető állítások felé terelik.

Játékelmélet *és bírói viselkedés* (2011) című műve a stratégiai dimenziót fejleszti a bíróságok és politikai ágak közötti kapcsolatok, a bírák közötti alkudozás, valamint az igazságszolgáltatási hierarchiákon belüli interakciók modelljeinek áttekintésével. A kollektív ítélethozatal esetében a kulcsfontosságú különbség a bíró preferált eredménye és a kollégák preferenciái és eljárási szabályai közötti eredmény között.

Ez segít megmagyarázni, miért tükrözheti a végső vélemény kompromisszumot és várakozást, nem pedig egyetlen tag korlátlan nézetét. Ugyanakkor a kiadvány lényegében egy meglévő modellező irodalom áttekintése. Az általa tárgyaló amerikai eredményeket a tárgyalásról és véleményformálásról nem szabad a Dyevre saját empirikus felfedezéseiként bemutatni. Publikációs információk és összefoglaló

Második jelentős hozzájárulása az a törekvése, hogy az alkotmányos érvelést a szisztematikus empirikus kutatás tárgyává tegyék. András Jakab-bal közösen a Dyevre

előszav: Alkotmányos érvelés megértése – German Law Journal 14(8), 2013, 983–1015. oldal – megkülönbözteti a nyilvánosan felhozott indokokat az ítélet igazolására a pszichológiai és társadalmi folyamatoktól, amelyek azt motiválták.

Ez a különbség nem jelenti azt, hogy a közvélemény indoklása mindig őszintétlen. Egy bíró valóban cselekedhet egy alkotmányos rendelkezés vagy precedens alapján, és ugyanezt a megfontolást hivatkozhatja az ítéletben. De a kapcsolat vizsgálatot igényel.

A szerzők több megközelítést kapcsolnak össze: fogalmi elemzést, döntéshozatal magyarázatát, politikai kommunikációt és normatív értékelést. A bírói érvelés ennek megfelelően megfigyelhető magatartássá válik: a bíróságok az igazolás formáit választják, a közönséghez szólítják, és döntéseik elfogadását keresik.

Módszertani hozzájárulásuk az, hogy kutatási teret teremtenek a doktrinális kommentár és a rejtett politikai indítékok kifejtésére tett kísérletek között. A publikált indokokat önmagukban is tanulmányozhatják, miközben oksági szerepükről szóló kérdések továbbra is nyitottak maradnak. Az állítások, hogy a titoktartás javítja a megfontolást, vagy hogy az ellenvélemény megváltoztatja a véleményírást, bizonyítékot igényelnek, nem pedig intézményi józan észként való elfogadást. Dyevre és Jakab, 2013

Ez a program készítette a *Comparative Constitutional Reasoning* (Cambridge University Press, 2017) című művet, amelyet Jakab és Giulio Itzcovich-csal közösen szerkesztett. 18 bíróságot vizsgál**: tizenhat nemzeti bíróságot, az Európai Bíróságot és az Európai Emberi Jogi Bíróságot**. A szerkesztők közösen írták az összehasonlító keretrendszert és következtetéseit; Dyevre írta a francia Alkotmányozó Tanács fejezetét is. A kutatócsoportnak való hivatkozás számít: az országtanulmányok nem mind a Dyevre egyéni munkája. Kiadó tartalma és bevezető

A projekt jellegzetes eredménye egy közös kódolási keretrendszer volt, amelyet különböző nyelveken és alkotmányos hagyományokon alkalmaztak. Módszertani beszámolója negyven vezető ítéletet szakértői kiválasztást jelöl ki minden rendszerre, amelyeket további helyi szakértők ellenőriznek. A kódolás megvizsgálja az érvelési típusokat és szerkezeteket, beleértve az alkotmányos megfogalmazásokra, precedensekre, célokra, alkotók szándékaira, tudományos munkára, külföldi jogra és tartalmi szempontokra.

A magyar pilóta szokatlanul feltáró módszertani megfigyelést tett: a leggyakrabban idézett ítéletek mechanikus kiválasztása olyan listát eredményezett, amelyet a szakértők nem ismertek el alkotmányos kánonként. Az ismétlődő hivatkozási gyakorlatok viszonylag kisebb eseteket emelhettek fel. Ez feltárt egy konkrét problémát a hivatkozási gyakorisággal kapcsolatban, mint a doktrínai jelentőség egyszerű mérőjének tekintetét.

A kiválasztási stratégia tehát kezelte az automatizált esetválasztás azonosítható gyengeségét. Ennek ellenére számos kanonikus ítéletet eredményezett, amelyhez a rutin ítélethozatalra vonatkozó általánosítás korlátai voltak. CONREASON módszertani tanulmány

A befejezett projektről szóló saját beszámolójukban **a szerkesztők 760 ítéletet jelentenek, amelyeket negyven kategóriában jegyzetelnek**. Megállapításaik megkérdőjelezik az egyszerű megosztottságot a közjogi bíróságok között, amelyek állítólag precedens alapján érvelnek, és a polgári jogi bíróságok között, amelyek állítólag elsősorban elfogadott szövegekre hivatkoznak. Emellett egyre nagyobb hangsúlyt jelentenek a precedens és célzott érvelés, valamint a szöveges és eredeti szándékú érvek csökkenő jelentősége az vizsgált anyagokban.

Ezek az eredmények olyan összehasonlító információkat nyújtanak, amelyek néhány híres ítélet köré épülő beszámolókból nem elérhetők. Azt sugallják, hogy az érvelési gyakorlatok átléphetik a hagyományos jogi családi határokat. Ugyanakkor a szerzők értelmezése, miszerint az érvelő választások stratégiailag reagálnak a közönségre és intézményi környezetre, meg kell különböztetni magától a leíró kódolástól: egy mintázat dokumentálása nem határozza meg függetlenül azt előteremtő mechanizmust. A szerkesztők beszámolója eredményeikről

A *Válaszuk a Kommentárokra és Kritikusokra* (2019) különösen fontos minősítéseket ad. Kifejezetten azonosítják a nyilvános igazolási érvelést a projekt témájának, és a döntések ok-pszichológiai formációját nagyrészt kihelyezik annak hatókörén. A kódolás rögzíti, hogy megjelennek-e érvelési típusok, ahelyett, hogy mérlegelné, hogy valódi súlyukat méri a mérlegelés.

A válasz feltűnő adatokat ad: a mintázott polgári jogi anyagokban a precedensekre való hivatkozások aránya az 1950-es években körülbelül 45%-ról a 2000-es évekre több mint 80%-ra emelkedik, míg a negyven francia kanonikus ítéletből csak három utal kifejezetten korábbi döntésekre. A szerzők azonban elismerik, hogy az összesített történelmi tendenciák részben további bíróságok megjelenését tükrözik, nem pedig egy fix intézményi halmazon belüli változásokat. Jakab, Dyevre és Itzcovich, 2019

A döntéshozatali kutatás során alapvető megkülönböztetés marad az **érvelő jelenlét és a döntési befolyás** között . Egy ítélet hivatkozhat precedensre, mert határozottan korlátozta a többséget, mert kényelmes indoklást kínált egy függetlenül preferált eredményre, vagy mert a kialakított szövegszerkesztési konvenciók megkövetelték annak bevonását. A szövegkódolás önmagában nem tudja megkülönböztetni ezeket a lehetőségeket. Ezzel szemben egy kihagyott érv fontos lehetett a belső viták során. Ezek a bizonyítékok korlátai, nem az összehasonlító megállapítások elutasítására.

Dyevre francia kutatása megmutatja, hogyan tükrözhető egy bíróság intézményi fejlődése az érvelő gyakorlatában. A francia fejezethez készült kézirata negyven vezető döntést vizsgál 1962 és 2013 között. Jellegzetes bemutatást azonosít, amelyben az alkotmányos szövegek, a megvitatott mértékről szóló állítások és a felállás kompakt logikai sorozatot alkotnak. Dyevre azt állítja, hogy további értelmezési premisszái lépnek be ebbe a sorrendbe anélkül, hogy mindig explicit lennének.

Emellett részletesebb és doktrinális kidolgozásokat dokumentál, különösen 1980 után, valamint a hozzá tartozó magyarázó anyagok kidolgozását. Intézményi értelmezése összekapcsolja ezeket a gyakorlatokat a Tanács hatalmának bővítésének szükségességével, miközben fenntartja bírói legitimitását.

Hasznos megállapítás, hogy a Tanácsot nem szabad egyszerűen asszimilálni Franciaország többi legfelsőbb bíróságához: az intézményi elrendeződések és a körüli magyarázó diskurzus különbségei számítanak. Ezek a megfigyelések a vizsgált történelmi anyagra vonatkoznak; nem szabad a mai francia ítéletírás változatlan leírásaként kezelni. Dyevre francia fejezet kézirata

Szűrt alkotmányfelülvizsgálat elemzése kiterjeszti a vizsgálatot az intézményi folyamatokra is, amelyek meghatározzák, mely alkotmányos kérdések jutnak el a bírósághoz. *A Filtered Constitutional Review and the Reconfiguration of Inter-Judicial* Relations — *American Journal of Comparative* Law 61(4), 2013, 729–756. oldal — című

művében Dyevre azt a francia rendszert vizsgálja, amely szerint a legfelsőbb bíróságok az alkotmányos beutalások szűrése az Alkotmányozó Tanács által vizsgált eljárások előtt.

Érvelése ötvözi az intézményi ösztönzőket a kollektív cselekvéselmélettel. A formális kapuőrségi jogok önmagukban nem határozzák meg a hatalom eloszlását. Az alkotmányjogi tudósok és stratégiailag elhelyezett törvényhozók befolyásolhatják a végrehajtást, és nyomást gyakorolhatnak a szűrőt működtető intézményekre.

A különösen eredeti elem az alkotmánytudomány intézményi fejlődésének szervezett résztvevőjeként való kezelése. A jogi akadémikusok segítenek értelmezni az igazságszolgáltatási hatalomot, de szakmai érdeklődésük is társulhat annak bővítéséhez.

Ez egy kvalitatív magyarázat az intézményi befolyásra. Nem lehet egyetemes állítássá alakítani a professzorok motivációiról, vagy olyan állításnak, hogy a doktrinális támogatás feltétlenül helytelen magatartást tükröz. A 2013-as cikk

Az alkotmányos döntés szociológiája számára ez egy szélesebb kutatási kérdést vet fel: ki segít felépíteni azokat a kategóriákat, hírnévalapú ösztönzőket és eljárási elvárásokat, amelyek alapján a bíróságok működnek? A releváns szereplők lehetnek specializált akadémiai közösségek és törvényhozó bizottságok, valamint bírák és peres résztvevők. Hozzájárulásuk még azelőtt megtörténik, hogy bármely adott bírói konferencia elkezdene.

Dyevre európai munkája az alkotmányos döntéseket a bíróságok közötti folyamatos kapcsolatok során zajló lépésként magyarázza. *A The German Federal Constitutional Court and European Judicial Politics—West European Politics* 34(2), 2011, pp. 346–361—című művében a lisszaboni ítéletet részben figyelmeztetésként értelmezi, amely az európai intézmények, különösen az Igazságügyi Bíróság felé irányult.

Az elemző pont az, hogy egy ítéletnek több lehetséges következménye is van a közvetlen elbírálásán túl. Határt szabhat, befolyásolhatja egy másik bíróság elvárásait, vagy ösztönözheti más nemzeti bíróságokat az ellenállásra. A Dyevre a versengő lehetséges következményeket tárgyalja: eszkaláció és kár az európai igazságszolgáltatási hatalom számára, vagy a nagyobb mértékű mértékegység révén történő alkalmazkodás.

Így a hozzájárulás stratégiai értelmezése az ítélet jövőbeli intézményi hatásainak. Nem közvetlen megfigyeléssel igazolja, hogy a német bírák közösen kiszámítottak és egyetértettek volna egy adott stratégiai célon. A 2011-es tanulmány

2013-as *Európai Alkotmányjogi Felülvizsgálat* nemzeti bíróságokról és európai integrációról szóló tanulmánya, 139–168. o., összehasonlító bizonyítékokat ad hozzá. **34 hazai felsőbíróságot vizsgál** , és azt vizsgálja, hogy az intézményi jellemzők segítik-e magyarázatukat az európai integrációval szembeni álláspontok megértésében.

Jelentős eredmény egyben egy korlát is: bár a feltételezett kapcsolatok általában a várt irányba haladnak, a legtöbb kicsi; a hazai jogszabályok felülvizsgálatának joga biztosítja a tanulmányban kiemelt statisztikailag szignifikáns összefüggést.

Ez értékesebbé teszi a cikket, mint egy kizárólag stratégiai magyarázathoz illeszkedő illusztrációgyűjteményt. Ez azt mutatja, hogy az intézményi magyarázatok egyenlőtlen támogatást kapnak. Egy egész bíróság európai orientációját nem lehet magabiztosan

következtetésre juttatni a formális hatásköreiből pusztán azért, mert az elméleti mechanizmus hihető.

Hozzájárulása a nemzeti bíróságok álláspontjainak összehasonlíthatósága, valamint az intézményi magyarázatok szélesebb körű tesztelése. Az összehasonlító tanulmány

A Belső igazságszolgáltatási dacok az Európai Unióban: rendszerszintű fenyegetés az EU jogának tekintélyére? —Évkönyv of European Law 35(1), 2016, 106–144. o.—Dyevre részletesebb konfrontáció és alkalmazkodás leírását dolgozza ki.

Az ismétlődő interakció, hiányos információk és kommunikáció lehetővé teszi az együttélést még akkor is, ha a bíróságok ellentmondásos hatáskörrel hivatkoznak. Egy hiteles fenyegetés befolyásolhat egy másik bíróságot anélkül, hogy végrehajtanák. Ezért a bírói figyelmeztetések gyakorlati következményekkel járhatnak, amelyeket egy egyszerű nem engedelmeskedés száma kihagyna.

Különösen fontos az egyenlőtlen intézményi erőre helyezett hangsúlya. Hasonló alkotmányos doktrínák nem feltétlenül biztosítanak különböző bíróságoknak egyenlő alkupozíciót. Egy gyengébb bíróság nem szerezheti meg a német bíróság intézményi befolyását pusztán azzal, hogy kölcsönzi a nyelvezetét.

Ez stratégiai értelmezést nyújt az alkotmányos pluralizmusról és az igazságszolgáltatási párbeszédről. A modell olyan feltételeket azonosít, amelyek között a kompromisszió racionális lehet lehet; nem bizonyítja, hogy minden alkalmazkodási epizód követi a meghatározott mechanizmust. A 2016-os kézirat

A kapcsolódó *Domestic Judicial Defiance and the Authority of International Legal* Regimes – *European Journal of Law and Economics* 44, 2017, 453–481. o. – általánosítja a modellt az EU-n túl. A hazai dac költségei és a nemzeti és nemzetközi bíróságok közötti aszimmetriák segítenek meghatározni a rendelkezésre álló egyensúlyokat.

Tanulságos korlát, hogy a modell az igazságszolgáltatási érdekek ellentétes helyzeteire koncentrál. A közös célokból eredő együttműködés további elméleteket igényel. Néhány kiterjesztés – beleértve a nemzetközi joggal szembeni ellenállást jutalmazó politikai tekintélyeket is nyitva hagyják.

Ezek a minősítések számítanak: a modell egy adott stratégiai problémát magyaráz meg, nem pedig teljes körű beszámolót nyújtana az alkotmányos és nemzetközi bíróságok közötti minden interakcióról. A 2017-es cikk

Legutóbbi spanyol kutatásai közvetlen bizonyítékokat szolgáltatnak az alkotmánybíróságok szavazati irányvonaláról. Andreu Rodilla Lázaro közösen Dyevre *ideológiai polarizációja az alkotmánybíróságok: Evidence from* Spain (2025) című műve több mint **100 000 szavazatot vizsgál több mint 20 000 ügyben, amelyek 1980 és 2023 között** felölelnek.

A szerzők nyilvános bemutatása szerint a tanulmány azonosítja a növekvő ellenvéleményt, egyre inkább megkülönböztethető progresszív és konzervatív bírói csoportokat, valamint a bírói nézeteltérések és a pártok kinevezési programjainak ideológiai távolságai közötti összefüggést.

Jellegzetes hozzájárulása longitudinális: vizsgálja a kinevezési politika és a döntéshozatali összehangolás közötti változó kapcsolatot több évtizeden keresztül. A növekvő ellenvélemények, a becsült preferenciák elválasztása és a pártok kinevezéséhez fűződő kapcsolatok a polarizáció összefüggő, de megkülönböztethető elemei.

A munka továbbra is előnyomatként szerepel a szerző publikációs listáján. Eredményeiről szóló beszámolóm az ő hozzáférhető kutatási összefoglalójára támaszkodik, nem pedig a statisztikai modellek teljes vizsgálatára. A bejelentett összefüggések nem igazolják, hogy a bírák megkapnák vagy követnék a párt utasításait. A szerző bemutatása a spanyol eredményekről

A kiválasztás és a későbbi kontroll közötti különbség hangsúlyozást érdemel. Egy politikai szereplő befolyásolhatja az ítéletet azzal, hogy valakit választ, akinek barátságos meggyőződése van, még akkor is, ha az a bíró később függetlenül cselekszik. Az ideológiai összehangolás bizonyítékait ezért óvatosan kell értelmezni: ez megvilágíthatja a toborzást, szakmai szocializációt vagy közös alkotmányos kötelezettségeket anélkül, hogy nem bizonyítanának megfelelő beavatkozást.

Dyevre segített továbbá kidolgozni módszereket az igazságszolgáltatási preferenciák tanulmányozására, ahol az egyéni szavazati adatok nem elérhetők. Wessel Wijtvliet-tel közösen a *Judicial Ideology in Economic Cases: Evidence from the General Court of the European* Union—*European Union Politics* 22(1), 2021, 25–45. oldal – **46 versenyjogi szakértő értékelését használja 51 bíróról**, majd **655 verseny- és állami segélyügyet vizsgál**.

A panel mediánja az üzleti irányultságot jelentősen előrejelzi az eredményeket; az európai integráció iránti általános lelkesedésre vonatkozó bizonyítékok kevésbé egyértelműek.

Ez a tanulmány az EU Általános Bíróságát érinti, nem pedig egy hazai alkotmánybíróságot. Módszertani jelentősége mégis jelentős: a kollektív ítéletek és az elrejtett egyéni szavazások nem teszik teljesen hozzáférhetővé az igazságszolgáltatási preferenciákat az empirikus kutatás számára. Azt is megmutatja, miért kell az ideológiát a vizsgált viták szempontjából megfelelő dimenziók szerint mérni.

A szakértői értékelések saját problémákat hoznak fel, beleértve a bírók meglévő hírnevetől való esetleges függőséget is. További mérési stratégiát biztosítanak, nem pedig közvetlen hozzáférést a bírák mentális állapotához. Wijtvliet és Dyevre tanulmánya

Számítási munkája egy másik mérési problémával foglalkozik: hogyan lehet azonosítani az igazságszolgáltatási érvelés által kifejezett álláspontokat. *Az automatizált szövegskálázási technikák ígérete és csapdája a joggyakorlati változások elemzéséhez* 2020-ban jelent meg online, valamint *a Artificial Intelligence and Law* 29 (2021), 239–269. oldalban.

A Dyevre nyolc technikát hasonlít össze a német alkotmánybíróság európai integrációval kapcsolatos döntéseivel, gépi alapú álláspontokat vizsgálva tudományos beszámolóktól és szakértői értékelésektől. Naive Bayes, Word2Vec, levelezéselemzés és lappangó szemantikai elemzés viszonylag jól teljesítenek; több más megközelítés kevésbé meggyőző eredményeket ad.

A hozzájárulás módszertan. Azt vizsgálja, hogyan lehet a doktrinális álláspontokat mérni a kódoláson túl, hogy az igénylő nyert-e vagy a jogszabály átvészelte a felülvizsgálatot.

Ugyanakkor a tanulmány jelentős problémákat azonosít az érvényesítés és a többdimenziós kapcsolatok terén.

A legerősebb statisztikai különbségek az ítéletek között talán a témára vonatkoznak, nem pedig arra az alkotmányos álláspontra, amelyet a kutató meg akar mérni. Ezért egy algoritmusan generált tengely lényegi értelmezésre van szükség, mielőtt igazságszolgáltatási ideológiának vagy doktrinális változásnak lehetne leírni. A publikált szövegskálázási tanulmány

2019-es bemutatása, *a Augmented Doctrinal Reality*, konkrétvá teszi a kérdést. 37 **német alkotmánybírósági ítélettel** együttműködve eltávolítja a felek bemutatóit, hogy ne keverje össze érveiket a bíróság érveléseivel.

Az első dimenzió, amelyet a levelezési elemzés hoz, erősen befolyásolja a büntetőjogi és biztonsági szókincs. A második dimenzió jobban tükrözi az európai integrációhoz kapcsolódó álláspontokat. Az eredményes elhelyezések nagyjából összhangban vannak a megszokott doktrinális értelmezésekkel: *a Solange II* integrációbarátabb, mint *a Solange I*; *Honeywell* kevésbé euroszkeptikus, mint *Maastricht* és *Lisszabon*. A többségi vélemények és ellenvélemények is elfoglalhatnak megkülönböztethető pozíciókat.

Az újdonság ezeknek a kapcsolatoknak a mérhető rekonstrukciójában és validálásában rejisszálódik, nem pedig abban, hogy ezek az ítéletek eltérnek. Dyevre maga is elismeri a megkérdőjelezhető egyéni elhelyezéseket. A bemutató megmutatja, miért igényel az automatizált elemzés jogi ismereteket mind a korpusz előkészítésekor, mind az eredmények értelmezésekor. A Dyevre módszertani bemutatása

Későbbi közös kutatásai kiterjesztik a bírói viselkedés magyarázatát a munkaterhelésre, tanulásra és szervezeti specializációra is. Ezek a tanulmányok szélesebb körben érintik az európai bíráskodást, de olyan folyamatokat is megvilágítanak, amelyek az alkotmánybíróságokhoz is relevánsak.

A Who Refers Most? (2020) című művében Monika Glavina és Angelina Atanasovával együtt megállapítja, hogy az elsőfokú bíróságok vezették előtörő előtörő előtérbe az előzetes hivatkozásokat, míg a fellebbviteli és legfelsőbb bíróságok később megelőzték azokat. A szerzők az intézményi konszolidációval, szervezeti tervezéssel és jogi szabályokkal magyarázzák a változó mintát. Ez egy olyan magyarázatot eredményez, amely kizárólag az alsóbb bíróságokra épül, amely európai jogot alkalmaz a felsőbíróságok ellen való megerősítés érdekében: a bírói munkakör beosztása szintén befolyásolja a részvételt. A beutalási tanulmány

A Raising the Bar: The Development of Docket Control on the Court of Justice (2021) című tanulmányban Glavina és Michal Ovádek közösen a bizonyítékok összekapcsolják a munkaterhelés növekedését az előzetes hivatkozások kezelésére szolgáló mechanizmusok kidolgozásával. Az érvelt végzések jelentősen növekednek az 1990-es évek közepétől kezdve, miközben a kérdések elfogadhatósága és újdonsága egyre jelentősebbé válik.

Az alkotmányos következtetés az, hogy a hatékony napirend-ellenőrzésnek nem kell egyértelmű mérlegelési jogkörök formájában állnia az ügyek kiválasztására. Az eljárási normák és az elbírálási formák befolyásolhatják, mely viták kapnak nagyobb figyelmet. Ennek ellenére ez a megállapítás a Bíróság sajátos intézkedéseire vonatkozik; annak alkalmazása a nemzeti alkotmányos panaszrendszerekre további bizonyítékokat igényel. A docket-control tanulmány

A Chilling or Learning? (2022) című tanulmányban Nicolas Lampach és Glavina közösen közösen a hivatalos elbocsátásban érintett bíróságok nagyobb valószínűséggel újra benyújtják magukat, és elfogadást kapnak. A szerzők ezt tanulásként és az együttműködésből származó előnyök bizonyítékaként értelmezik.

Ez hasznos kifejeződés egy kizárólag konfliktusközpontú igazságügyi kapcsolatok értelmezéséhez. Egy eljárási visszaesés javíthatja a későbbi interakciókat, mintsem elriasztja azt. A tanulmány a szakmai problémamegoldást és együttműködést is bevonja egy magyarázó programba, amely gyakran társul a stratégiai versengéshez. A tanulási tanulmány

Dyevre és Lampach *Issue Attention on International Courts* (2021) című könyve tovább kapcsolja a hozzáférési megállapodásokat a bírói napirendek tartalmával. Az Igazságügyi Bíróság 2015-ös döntéseinek elemzése nagyobb kérdésbeli sokszínűséget talál a befogadóbb beutalási és érvénytelenítési eljárásokban, mint a jogsértési eljárásokban.

Az alkotmányos döntés esetében a szélesebb körű kutatási vonatkozás egyértelmű: az alkotmányos kérdések elosztását részben a hozzáférési szabályok és peres lehetőségek határozzák meg. A kutatóknak ezeket a folyamatokat meg kell vizsgálniuk, mielőtt a bíróság napirendjének változásait kizárólag a bírói preferenciák változásának tulajdonítanák. A kérdés-figyelem tanulmány

Dyevre ezeket a magyarázó kérdéseket összekapcsolja az alkotmányfelülvizsgálat igazolásával. *A Technocracy and Distrust: Revisiting the Rationale for Constitutional Review — International Journal of Constitutional Law* 13(1), 2015, 30–60. oldal — című művében két modellt különböztet.

Az alap-ügynök modell szerint a bírák érvényesítik az alkotmányalkotók döntéseit a későbbi törvényhozási eltérések ellen. A kurátori modell szerint független ítélőképességgel rendelkeznek a politikai rendszer javára.

Dyevre azt állítja, hogy az alkotmányos határozatlan megkülönböztetés, a bírói preferenciák és a gyenge mechanizmusok az alkotmányalkotókhoz való hűség érvényesítésére alkalmassá teszik a kurátori modellt a tényleges intézmények leírásaként. Ennek indokolása ennek megfelelően részben az eredményektől függ, beleértve a hatékony jogvédelmet is.

Ez egy feltételes érv. A bírói függetlenség önmagában nem bizonyít felsőbbrendű ítélőképességet, és az empirikus megállapítások nem tudják megoldani a nézeteltéréseket arról, mi számít jobb eredménynek. Hozzájárulása az, hogy feltárja az alkotmányfelülvizsgálat normatív védelmének viselkedési feltételezéseit, és ragaszkodik ahhoz, hogy ezeket a feltételezéseket vizsgálják. *Technokrácia és bizalmatlanság*

Véleményem szerint ez produktív, de megoldatlan feszültséget teremt. Egy intézményt úgy alakítottak ki, hogy függetlenséget adjon a bíráknak, miközben nem rendelkeznek megbízható mechanizmusokkal választásaik lényegi minőségének értékelésére. Az a bizonyíték, hogy a bírák elszigeteltek a választási nyomástól, nem bizonyítják, hogy döntéseik hatékonyabban védik a jogokat, igazságosabban osztják el a terheket, vagy tisztelegnek megfelelően a demokratikus cselekvési rendszert. Minden állításnak saját érvelése és bizonyítéka kell.

2024-es könyve, *a La décision juridictionnelle: Introduction à la théorie et à l'empirie du droit*, összehozza a szélesebb programot. A programnak kifejezett hatóköre magában foglalja az

ideológiát, a nemet, a kognitív torzításokat, a munkaterhelést, a peres dinamikát, a stratégiai interakciót és a jogi nyelv retorikai dimenzióit.

A rendelkezésre álló leírás alapján jelentősége szintetikus: az ítéletet egy multifaktoriális tevékenységként kezelik, amely a kogníciótól az intézményi kapcsolatokig terjed. Nem szabad minden vizsgált hatás független empirikus felfedezéseként kezelni, vagy kizárólag alkotmánybíróságoknak szentelt monográfiának. Könyvleírás és publikációs részletek

Ebben a munkásságban a legerősebb hozzájárulásait a még nyitott kérdésektől a következőképpen választanám:

Kutatási kérdés	**Mit járul hozzá a Dyevre**	**Mi igényel további bizonyítékot**
Mikor befolyásolják a bírák preferenciái az eredményeket?	Összehasonlító keretrendszer és empirikus összhangmérések	Az egyéni döntésekben megjelenő pontos ok-okozati mechanizmusok
Hogyan igazolják az alkotmánybíróságok a döntéseket?	Az érvelési típusok és stílusok szisztematikus összehasonlítása	A vita súlya a megfontolás során
Ki irányítja az alkotmányos napirendet?	Szűrők, hozzáférés, munkaterhelés és eljárási eltörlés elemzése	Hogyan működnek ezek a mechanizmusok minden alkotmányos rendszerben
Miért szembesítik vagy engedik meg egymást a bíróságok?	Stratégiai modellek az energia-, költség-, jelző- és ismétlődő kölcsönhatásra	Közvetlen bizonyíték a bírák elvárásairól és számításaira
Hogyan változik a tanítás?	Módszerek a pozíciók mérésére bírói szövegekben	A doktrinális mozgás elkülönítése az esetösszetétel változásától
Hogyan befolyásolják az időpontok az ítélethozatalt?	Spanyolországi ideológiai besorolás longitudinális bizonyítékai	A szelekció, a szocializáció és a külső hatás megkülönböztetése
Az alkotmányos felülvizsgálat javítja-e a kormányzást?	Az igazolás mögötti empirikus feltételezések tisztázása	Erős ok-okozati bizonyítékok és védhető értékelő szabványok

Ebből az értékelésből több korlátozás is következik.

Először is, **a közzétett eredmények alulértékelik a belső folyamatot**. Ugyanez az egyhangú ítélet valódi kezdeti egyetértésből, meggyőzésből, kompromisszumból, befolyásos tervezetből vagy vonakodásból az ellenvélemény iránt születhet. A szavazási és szöveges adatokat más bizonyítékokkal kell kombinálni, hogy megkülönböztetni tudjuk ezeket a magyarázatokat.

Másodszor, **egy stratégiai szereplőként kezelt bíróság jelentős belső nézeteltéréseket tartalmazhat**. Karlsruhe és Luxemburg közötti viszonyok modellje megvilágíthatja az intézményi magatartást, miközben nem magyarázza, hogyan alakította ki bármelyik intézmény álláspontját. Az egyéni, kollégiumi és intézményközi szintek összekapcsolása továbbra is megterhelő feladat.

Harmadszor, az **ügyválasztás látszólagos változásokat okozhat az igazságszolgáltatási viselkedésben**. A több ellenvélemény egy megosztóbb tárgyalmányt tükrözhet. A nagyobb arányossági érvelés nagyobb arányt tükrözhet a jogviták nagyobb részére. A szókincs változásai új témákat is tükrözhetnek. Ezek az alternatívák kifejezetten figyelmet igényelnek az empirikus tervezésben.

Negyedszer, **a magyarázat és az értékelés különálló feladatok maradnak**. Az, hogy egy doktrína intézményi érdekeket szolgál, nem bizonyítja, hogy jogilag téved. Az, hogy egy érvet őszintén tart, nem bizonyítja, hogy normatívan meggyőző. A viselkedési megállapítások javítják az alkotmányos elemzést, ha következtetésük világos marad.

Dyevre munkája különösen értékes olyan kutatások kialakításában, amelyek összekapcsolják a kinevezéseket, hozzáférési szabályokat, bírói preferenciákat, érvelési gyakorlatokat és intézményi reakciókat. Az adott alkotmányos ítéletek belső előállításának rekonstruálásához ezt a keretrendszert össze kell kapcsolni tervezettörténetekkel, konferenciajegyzetekkel, jelentésteli és jegyzői bizonyítékokkal, valamint gondosan értékelt interjúkkal. Ez a kombináció megmutathatja, hogyan alakulnak ki valójában az általa azonosított széles minták az alkotmánybíróságokon belül.

Katalin Kelemen szerkesztette könyv elemzése

A szerkesztett könyvet, amelyet **Katalin Kelemen (szerk.),** ***Constitutional Reasoning in the Nordic Supreme Courts: An Empirical and Comparative Legal Perspective*** **(Hart Publishing, 2026) címmel** értelmezem. Központi hozzájárulása, hogy a skandináv alkotmányos ítéletekkel kapcsolatos széles körű állításokat rendszerszinten vizsgálható kérdésekké alakítja: mely jogokat használják a bíróságok, hogyan építik fel alkotmányos érveket, és hogyan tükrözi érveléseik az igazságszolgáltatási hatalom megértését. A kiadó leírása és tartalma.

Fontos bibliográfiai különbség van. Kelemen korábbi *Judicial Dissent in European Constitutional Courts* című műve egyedülállóan írt **monográfia, amely közvetlenebbül foglalkozik a belső bírói döntéshozatalsal. Az alábbiakban tárgyalom kapcsolatát a szerkesztett kötettel.**

Értékelésem a 2026-os könyv igazolt tartalmára, a kutatócsoport kísérő publikációira és annak módszertani dokumentációjára épül. Nem tudtam az egész könyvet megnézni, ezért megkülönböztetem a dokumentált projekteredményeket a saját értelmezésemtől, ahelyett, hogy ellenőrizetlen érveket tulajdonítanék konkrét fejezetekhez.

A könyv hozzájárulása azokra az intézményi és kulturális feltételekre vonatkozik, amelyek között az alkotmányos okok meggyőzővé válnak. Jelentősége tehát szélesebb körű, mint egy értelmezési technikák katalógusa. Egy bíróság parlamenti anyagokra, korábbi ítéletekre vagy nemzetközi emberi jogi jogra támaszkodik, valamit elárul arról, hol helyezi el alkotmányos hatalmat.

Ez a megközelítés különösen hasznos az alkotmányos ítélet megértéséhez olyan rendszerekben, ahol a bírósági felülvizsgálat a parlamenti kormányzás erős hagyományaival együtt fejlődött. Arra hív minket, hogy vizsgáljuk meg az alkotmányos hatalmat a mindennapi igazolási gyakorlatokon keresztül, valamint a jogszabályokat érvénytelenítő drámai ítéleteken keresztül.

Kelemen szerkesztői hozzájárulását meg kell különíteni a nemzeti szakértők hozzájárulásaitól. A kötet összehangolt összehasonlító szerkezettel rendelkezik:

A könyv része	**Szerzőség**
Bevezetés	Kelemen és a hét másik projekt résztvevője
Módszertan	Nicklas Pettersson és Kelemen
Dánia	Helle Krunke és Mikael Kenno Fogde
Izland	Haukur Logi Karlsson
Finnország	Maija Dahlberg

A könyv része	Szerzőség
Norvégia	Morten Nadim
Svédország	Åsa Elmerot
Összehasonlító következtetések	Kelemen
Melléklet	Nordic CONREASON kódkönyv

Kelemen egyedüli szerzője által végzett következtetés azt kérdezi, létezik-e északi alkotmányos kultúra. Jellegzetes hozzájárulása tehát a szerkesztői koordináció, a módszertani együttműködés és az összehasonlító szintézis; az országelemzéseknek meg kell őrizniük az egyéni szerzők forrását. Könyv tartalma.

Ez intellektuálisan is fontos. Egy szerkesztett összehasonlító tanulmány értéke attól függ, hogy a fejezetek elég hasonló kérdésekre válaszolnak-e ahhoz, hogy összehasonlítást alkossanak. Itt a közös kutatási terv adja ezt a kapcsolatot.

Az első lényeges különbség a döntés meghozatala és annak nyilvános igazolása között. A projekt az alkotmányos érvelést a bírák ítéleteiben bemutatott indoklásokon keresztül határozza meg. Elméleti kerete elismeri, hogy a jogi szabályok korlátozzák a bíróságokat, miközben lehetővé teszi, hogy preferenciák, intézményi elrendeződések és stratégiai megfontolások befolyásolják a bírói magatartást. A véleményírást úgy értelmezi, mint meggyőzést, amelyet a bírák elkötelezettségei, közönségük elvárásai és elfogadható érvek megfogalmazásának képessége formál. Ez a keretrendszer a korábbi CONREASON kutatási hagyományból származik. A projekt elméleti és módszer állítása.

Ennek következtében több különböző kérdésnek külön kell maradnia:

- Milyen érvek jelennek meg az ítéletben?
- Milyen érvek győzték meg a bírákat a tárgyalás során?
- Milyen szempontok miatt kedvelték egy adott eredményt?
- Milyen kompromisszumok szükségesek ahhoz, hogy kollektív véleményt hozzanak létre?

A kutatás a legerősebb az első kérdésben. A publikált indokok bizonyítékot szolgáltatnak a bíróság nyilvános értelmezéséről a jogos ítéletről. A másik három esetében pedig korlátozottabb bizonyítékot adnak.

Például egy hipotetikus ítélet megvédhet egy jogot alkotmányos szövegre, törvényhozási történetre, precedensre vagy nemzetközi kötelezettségre hivatkozva. Az eredmény ugyanaz maradhat, miközben a bírói hatalom értelmezése jelentősen megváltozik. Ezzel szemben két ítélet ugyanazt az alkotmányos elvet idézheti, de nagyon eltérő intenzitással alkalmazza azt.

Ezért az indokok tanulmányozása olyan információkat ad, amelyeket az eredmények egyszerű "aktivista" vagy "visszafogott" osztályozása nem tartalmazna.

Az empirikus kialakítás a könyvet az autoritív alkotmányjogi jogtudomány tanulmányává teszi. A projekt 280 vezető döntést vizsgál: mind negyven a hét bíróságtól**. Ezek alkotják a Dánia, Finnország, Izland, Norvégia és Svédország rendes legfelsőbb bíróságait, valamint a finn és svéd legfelsőbb közigazgatási bíróságokat.**

A behelyezett adathalmaz 53 változót ír le, amelyek az eset jellemzőit, érveit és alkotmányos fogalmakat fedik le. A kiválasztás céltudatos volt: a kutatók olyan eseteket azonosítottak, amelyek a tankönyvekben, tudományos és bírói precedensekben voltak meghatározóak, öt hazai tudós vizsgálta át az egyes választásokat. Nem volt előre meghatározott történelmi kezdeti dátum. A tár dokumentációt nyújt, bár jelenleg korlátozott az alapvető adatokhoz való hozzáférés. Adathalmaz és mintavételi dokumentáció.

Az igazgatási legfelsőbb bíróságok bevonása különösen értékes. Az alkotmányos döntés egy olyan feladat, amelyet különböző joghatóságú intézmények végeznek. Csak országok – vagy csak az "alkotmányos" (alkotmányos) bíróságok összehasonlítása – elrejtheti a jogrendszeren belüli fontos különbségeket.

Véleményem szerint a mérföldkőnek számító ügy kialakítása jelentős előnyt és annak megfelelő korlátait is kínál. Figyelmet fordít azokra a döntésekre, amelyek alakítják a jogközösség alkotmányjog-értelmezését. Ugyanakkor tanulmányozza ennek a közösségnek a kialakult kánonját is. A kevésbé látható peres felek vagy kevésbé elismert alkotmányos problémák esetei alulreprezentált lehetnek, még akkor is, ha a gyakorlatban nagyon fontosak.

A szakértők közötti egyetértés erősíti a bizalmat abban, hogy a kutatók azonosítottak egy felismerhető kánont. Ez nem teszi ezt a kanont statisztikailag képviseletessé az összes alkotmányos peres eljárás szempontjából.

Az eredmények megerősítik az egységes északi modell elképzelését. A kutatócsoport publikált összehasonlító szintézise több különbséget is bemutat:

Dimenzió	Jelentett találat
Parlamenti hatalom	A törvényhozói szándék iránti tisztelet óvatos bírósági felülvizsgálatot kísér.
Értelmező források	Az előkészítő munkák különösen jelentősek Finnországban és Svédországban; a precedens Norvégiában és Izlandon nagyobb jelentőséggel bír.
Regionális divíziók	Kelet–Nyugat közötti különbség megjelenik az érvelő gyakorlatokban, de az alkotmányos fogalmakban nem egyenértékűen.
Nemzetközi együttműködés	Az európai emberi jogi jog kiemelt helyet foglal el, míg a kifejezett külföldi jogi kölcsönvétel és az északi jogon belüli bírósági hivatkozások korlátozottak.
Intézményi változatosság	A Svéd Legfelsőbb Közigazgatási Bíróság viszonylag szűk érveket és fogalmakat használ.

Ezek kollektív eredmények, nem pedig kizárólag Kelemennek tulajdonítható felfedezések. Kelemen és munkatársai, összehasonlító empirikus elemzés.

A nemzetközi kötelezettségek és a külföldi példák közötti különbségtétel különösen hasznos. Egy alkalmazandó szerződéshez való bekapcsolódás nem feltétlenül ugyanazt a bírói szemléletet jelenti, mint egy másik ország alkotmányos megoldásának önkéntes kölcsönvétele. Ezért a két gyakorlatot külön kell mérni.

Kelemen egyik legjelentősebb felismerése a törvényhozási előkészítő munkák alkotmányos jelentőségével kapcsolatos. Maija Dahlberggel közösen írt cikkében a

törvényhozási szándék független érvelő tekintélyként jelenik meg a finn alkotmányértelmezésben. Beszámolójuk a finn legfelsőbb bíróságokat úgy értelmezi, hogy a parlamenti alkotmányjogi bizottságnak engednek, és óvatosan kezelik saját alkotmányos szerepüket illetően. Dahlberg és Kelemen, *Alkotmányjog a finn legfelsőbb* bíróságokon.

Az elemző jelentőség az, hogy a törvényhozási anyagok többet tudnak tenni, mint egy kétértelmű kifejezés tisztázását. Hatáskörük megtestesítheti annak megértését, hogy ki hozza alkotmányos ítéletet.

Az én értelmezésem szerint ez pontosabb utat nyit meg az igazságszolgáltatási korlátozott intézkedések vizsgálatára. Ahelyett, hogy csak azt kérdeznénk, hogy a bíróság hányszor utasítja el a jogszabályokat, azt is feltehetjük, hogyan osztja el az értelmezési felelősséget. Önállóan értékeli az alkotmányos összehatóságot? Kezeli a korábbi parlamenti értékelést feltételezhetően tekintélyképpként? Mi indokolná az eltérést ettől az értékeléstől?

Ezek a kérdések különböző tiszteletformákat tárnak fel, amelyeket csak az eredménystatisztika kombinálna.

Normatív feszültség is fennáll. A törvényhozó alkotmányos ítélet tiszteletben tartása elismerheti a demokratikus tekintélyt és az intézményi szakértelmet. A túlzott támaszkodás gyengítheti a független ellenőrzést. Az empirikus megfigyelés nem oldja meg ezt a feszültséget, de azonosít egy konkrét gyakorlatot, amely köré szervezhető a vita.

A korlátozott bírói bisalomról szóló állítást azonban a szerzők intézményi értelmezéseként kell értelmezni, nem pedig a bírák magánpszichológiai állapotának közvetlen mércéjének.

Második fontos hozzájárulás, hogy a "északi kivételesség" tesztelhető állítássá váljon. Pettersson és Kelemen módszertani munkapapírja statisztikai összehasonlításokat és többváltozós technikákat alkalmaz a hasonlóságok és különbségek vizsgálatára. Eredményei nem határoznak meg egy gondosan elszigetelt skandináv csoportot: bár a fő komponenselemzés felismerhető helyzetbe helyezi a skandináv bíróságokat, a klaszterezési gyakorlatok nem hoztak egyértelmű csoportszétválasztást. A szerzők azt is elismerik, hogy a kutatási projektek mérései közötti különbségek befolyásolhatják a nemzetközi összehasonlításokat. Pettersson és Kelemen, *Még egy északi kivételesség esete?* .

Ez értékes feltétel. Egy regionális hagyomány lehet értelmes anélkül, hogy minden bíróság ugyanazt a tulajdonságkombinációt mutatná. Ugyanígy egy jellegzetes vonás nem bizonyítja, hogy a régió bírálatának minden aspektusa kivételes.

Összehasonlító elemzéshez ezért három állítást választanék el:

1. Néhány gyakorlat szokatlanul gyakori az északi bíróságokban.
2. A nordium pályák több dimenzióban hasonlítanak egymásra.
3. Egy különálló északi jogi kultúra okozza ezeket a hasonlóságokat.

Az első kettő megfigyelt mintákból is támaszkodhat. A harmadik további magyarázó bizonyítékot igényel. Az alkotmánytörténet, joghatóság, ügyösszetétel, szakmai képzés és a megfogalmazási konvenciók mind hozzájárulhatnak.

A könyv összehasonlító felépítése megvitathatóvá teszi ezeket a magyarázatokat; nem szabad úgy kezelni, mint hogy véglegesen elkülöníti az ok-okozati hatásaikat.

Kelemen pragmatizmussal kapcsolatos kapcsolódó munkája segít megmagyarázni, miért lehet az alkotmányos érvelés kevésbé láthatóan alkotmányos, mint azt várnánk. 2025-ben Filippo Valguarnerával közösen írta a kortárs svéd jogról szóló részt. Ez összekapcsolja a gyakorlati jogi oktatást, a jogi források doktrínáját és az igazságszolgáltatási érvelést. Különösen releváns az a megfigyelés, hogy a svéd legfelsőbb bíróságok képesek egyesíteni a törvényi és alkotmányos érveket anélkül, hogy élesen elválasztanák őket. A cikk emellett a tömör érvelést és a viszonylag korlátozott érvelési repertoárokat is tárgyalja. Kelemen és Valguarnera, *Jogi pragmatizmus: Összehasonlítás a skandináv jogi módszerrel*.

Ez egy fontos módszertani figyelmeztetést támogat: az alkotmányos ítéletet nem szabad kizárólag a szakosodott alkotmánybíróságok által ismert szókincs alapján azonosítani.

Saját elemző példám egy olyan ítélet, amely az egyént az adminisztratív intézkedésektől védi a hagyományos jogszabályok alkotmányos jogokkal befolyásolt értelmezésével. Gyakorlati alkotmányos jelentősége jelentős lehet, még akkor is, ha a bíróság keveset mond az alkotmányelméletről.

Ezért egy összehasonlító kutatónak meg kell különböztetnie a következőket:

- a vita alkotmányos jelentősége;
- az alkalmazott előírások jogi besorolása;
- az ítélet explicit szókincsének;
- az eredmény intézményi következményei.

Ezek a dimenziók átfednek, de nem felcserélhetők. Egy rövid ítélet nem feltétlenül feltétlenül felszínes, és egy részletes ítélet sem feltétlenül védi jobban az alkotmányos jogokat.

A projekt eredetisége az összehasonlító lefedettségében és a bizonyítékos fegyelemben rejlik. A kutatók kifejezetten elismerik a korábbi északi kutatásokat, történelmi tanulmányokat, nemzetközi hivatkozásokkal kapcsolatos munkát és a norvég Legfelsőbb Bíróságról végzett empirikus kutatásokat. Azonosított hiányosságuk egy rendszerszintű empirikus összehasonlítás volt az alkotmányos érvelés északi csúcstartományok között. A korábbi kutatások projektértékelése.

Ezért a hozzájárulást pontosan kell leírni:

Hozzájárulás	Mi az eredeti vagy különösen értékes
Regionális lefedettség	Az öt északi ország és hét legfelsőbb bíróság egyetlen összehangolt vizsgálatba vonulva
Összehasonlítható megfigyelések	Az ítéletek közös kategóriák alapján vizsgálása ahelyett, hogy kizárólag különálló nemzeti leírásokra támaszkodnánk
Örökölt feltételezések tesztelése	Annak értékelése, hogy a nordiai közös képességekről ismert állítások túlélhetők-e az empirikus összehasonlításban.
Intézményi differenciálás	A rendes és közigazgatási legfelsőbb bíróságok bevonása ugyanabban a kialakításban

Hozzájárulás	Mi az eredeti vagy különösen értékes
Összehasonlító értelmezés	A megfigyelhető érvelés összekapcsolása az alkotmányos hatalom versengő értelmezésével

A projekt **nem** találta fel az empirikus alkotmányos tudományt vagy a CONREASON módszert. Egy meglévő keretrendszert adaptált egy olyan régióra, amely az eredeti tanulmányból hiányzott. Ez a kapcsolat közvetlenül összekapcsolja Arthur Dyevre munkájával is: a korábbi CONREASON projektet András Jakab, Dyevre és Giulio Itzcovich koordinálta. Kapcsolat a korábbi projektekhez.

Kelemen számára személyesen az intellektuális eredmény egy összehasonlító vizsgálat kiépítése, amelyben a regionális feltételezések összevethetők egy közös bizonyítékokkal szemben.

Korábbi munkája az ellenvéleményről kiegészítő beszámolót nyújt a belső döntéshozatali folyamatról. *Az Európai Alkotmánybíróságok igazságügyi disszidentjében* Kelemen az intézményi szervezetet, elnököket, jelentéstevő bírákat, véleményírókat, jegyzőket és főtitkárokat vizsgálja. A jogi összehasonlítást bírói interjúkkal és történelmi példákkal ötvözi. Kifejezetten a vállalkozást a meglévő elméleten belüli összehasonlító rendszerezettségként írja le, nem pedig egy új általános ellenvélemény-elmélet felépítéseként. Statisztikai bizonyítékai egyenetlenek a bíróságok között, és nem voltak rendszeres nemzetközi statisztikai összehasonlításként mutatkozva. Kelemen monográfiájának beszámolója.

Egy feltáró példa az olasz alkotmányos bírák véleményéről, amikor azok a belső kisebbséghez tartoztak, még akkor is, amikor ítéleteket írnak. Az ítélet intézményi szerzőjének nem kell személyesen jóváhagynia annak következtetését. Ez a gyakorlat a kollegialitást és intézményi hűséget mutatja, miközben figyelmezteti a kutatókat, hogy a publikált ítéletet az író egyéni álláspontjának egyszerű kifejezéseként értelmezzék.

Korábbi cikke, amely az ellenvéleményről szól, szintén hasznos különbséget tesz meg: külön vélemények engedélyezése, az összesített szavazati adatok közzététele és az egyes bírák szavazatának azonosítása eltérő átláthatóságot biztosít. A nézeteltérés közzététele önmagában is további választás. Ezért a publikált ellenvélemények gyakorisága nem egyenlő egyszerűen a bíróságon belüli nézeteltérések gyakoriságával. Kelemen, *Különvélemények alkotmánybíróságokon*.

Együtt olvasva a két kutatási program egy különösen hasznosnak találom a különbséget:

Kutatási cél	Mit árulhat el
Közzétett többségi érvelés	Az intézmény nyilvánosan elfogadható igazolása
Külön vélemények közzététele	Felfedett nézeteltérések és alternatív jogi érvek
Szavazási információk	Megállapodás vagy megosztás meghatározott döntésekben
Interjúk és belső nyilvántartások	A megfontolás, a vázlat, a kompromisszum és az intézményi gyakorlat aspektusai

Egyetlen kategória sem ad teljes hozzáférést az alkotmányos döntéshozatalhoz. Kombinációjuk sokkal erősebb lenne, mint ha bármelyiket átlátható beszámolóként kezelnék a többiekről.

A fő korlátok a következtetésre vonatkoznak, nem pedig magára a szisztematikus összehasonlítás értékére. A munka értékelésekor öt pontot hangsúlyoznék.

Először is, a **gyakoriság nem jelent súlyt**. Az, hogy egy ítélet precedenst használ, nem állapítja meg, hogy precedens határozta meg az eredményt, megerősítette-e egy független következtetést, vagy csak véletlenül jelent meg.

Másodszor, az **ítéletből való hiányzás nem a megfontolás hiánya**. Egy forrás befolyásolhatta a vitát anélkül, hogy hivatkoztak volna. Ezzel szemben, a közzétett véleménybe való bevonás nem bizonyítja, hogy a forrás bárki véleményét megváltoztatta.

Harmadszor, **a közvélemény tisztelete és a lényegi visszafogottság külön mérést igényel**. Egy bíróság parlamenti hatalmat alkalmazhat, miközben egy jogvédő értelmezést dolgoz ki. Egy másik pedig határozott alkotmányos nyelvezetet alkalmazhat, miközben a kormányzati intézkedést érintetlenül hagyja.

Negyedszer, **a történelmi összehasonlítás figyelmet igényel a kiválasztási folyamatra**. A fennmaradt mérföldkőnek számító ügyek gyűjteménye megvilágíthatja az alkotmányos emlékezetet és fejlődést. Nem mutathatja meg automatikusan, hogyan született egy hétköznapi ügy az egyes történelmi korszakokban.

Ötödszer, **a "kultúrának" továbbra is vizsgálandó magyarázat kellene maradnia**. Ha a kultúrát következtetésre vonják az érvelésből, majd ugyanazt az érvelést használják fel annak magyarázatára, a beszámoló körkörös formává válhat. Független bizonyítékok a bírói képzésről, karrierről, a kidolgozási eljárásokról, szakmai elvárásokról és intézményi kapcsolatokról erősítenék azt.

Ezek a korlátok nem gyengítik alá a projektet. Megállapítják, milyen hozzájárulást nyújt: egy strukturált empirikus magyarázatot az alkotmányos igazolásról, amelyet kontextuális értelmezések kísérnek, amelyek további kutatásokat irányíthatnak.

Különösen értékes következő lépés lenne összekapcsolni ezt a bizonyítékot a vázlatokkal, interjúkkal, szavazási nyilvántartásokkal és az eredmények változásaival. Ez lehetővé tenné a kutatók számára, hogy vizsgálják, mikor fejezi ki egy érv csupán egy megalapozott intézményi álláspontot, mikor tesz lehetővé kompromisszumot a bírák között, és mikor változtatja meg valójában a döntést.

Nuno Garoupa – Rebecca D. Gill – Lydia B. Tiede szerkesztette könyv elemzése

Az általad említett kötet: **Nuno Garoupa, Rebecca D. Gill és Lydia B. Tiede, szerk., *High Courts in Global Perspective: Evidence, Methodologies, and Findings* (University of Virginia Press, 2021).** Fő hozzájárulása, hogy a felsőbíróságokról végzett szétszórt empirikus kutatásokat összehasonlító keretbe hozza, bemutatva, hogyan hatnak a bírói preferenciák, intézményi elrendezések, jogi gyakorlatok és politikai környezetek a döntések meghozatalában. Az alkotmányos ítélethozatal szempontjából különösen abban rejlik, hogy elmagyarázza, miért nem általánosítható általánossá az egyik bíróságon megfigyelt döntéshozatali minták automatikusan másokra is. Kiadó leírása és tartalma

Fontos megkülönböztetés az eredetiségének értékelésekor: **ez egy szerkesztett kutatási szintézis, amelyet elméleti és módszertani hozzájárulások kísérnek**. A szerkesztők nem végeztek közösen egyetlen világszintű kutatást, amely egyetlen közös adathalmazt eredményezett volna. Ennek következtében a dicsőség három szinten jár: az összehasonlító projekt szerkesztőinek; az egyes fejezeteik közreműködőinek; és azoknak a kutatóknak, akiknek korábbi empirikus eredményeit ezek a fejezetek vizsgálják.

A beszámolóm a kiadó anyagaira, hozzáférhető fejezetszövegekre és kivonatokra, valamint külön azonosított empirikus publikációkra épül. Nem tudtam minden fejezetet teljes egészében megvizsgálni, ezért megkülönböztettem a dokumentált érveket a saját elemző következtetéseimtől.

A szerkesztők központi eredménye, hogy a töredezett tudást összehalmozzák. A projekt magyarázatában Garoupa, Gill és Tiede jelentős irodalmat írnak le, amely országok, tudományágak és kiadványok között oszlanak szét. Céljuk az volt, hogy azonosítsák, mit tár fel ez a kutatás, feltárják a közös módszertani problémákat, és megteremtsék a feltételeket a szisztematikus összehasonlításhoz. A könyv egy interdiszciplináris konferencián született, amelyet az Egyesült Államok Nemzeti Tudományos Alapítványa finanszírozott. Különösen hangsúlyozzák a helyi jogi szakemberekkel való együttműködést, akik tudásuk feltárhatja azokat a informális gyakorlatokat, amelyeket a formális intézményi leírások nem tartalmaznak. A szerkesztők beszámolója a projektről

Ez azért fontos, mert az alkotmányos döntéshozatalt könnyen félreértelmezheti két hiányos megközelítés valamelyik megközelítése. Az egyik jogi doktrínával kezdődik és végződik; a másik pedig a döntéseket politikai preferenciák közvetlen kifejezéseiként kezeli. Egy összehasonlító vizsgálatnak meg kell magyaráznia, hogyan kapcsolódnak össze a jogi érvek, egyéni ítéletek és intézményi korlátok bizonyos helyzetekben.

A könyv hatóköre ennek megfelelően széles. Magában foglalja az amerikai szövetségi és állami bíróságokat, a közjogos joghatóságokat, az európai alkotmánybíróságokat, az EU-t és az EVJ-t, valamint Latin-Amerikából, Ázsiából, Közel-Keletről és Afrikából származó kutatásokat. Ezek az intézmények különböző funkciókat látnak el. Ezért a hagyományos legfelsőbb bíróságok, a speciális alkotmánybíróságok és a nemzetközi bíróságok különálló intézményi elrendeződésként kerülnek az összehasonlításba. Az általános ügyességükről szóló megállapítások további gondosságot igényelnek, mielőtt kifejezetten alkotmányos ítéletekre alkalmaznák. Kiadói áttekintés

A szerkesztők egyénileg is hozzájárulnak:

		Oldalak
Kérjük, írja le és elemezze részletesen Nuno Garoupa – Rebecca D. Gill – Lydia B. Tiede szerkesztette a könyv alkotmányos döntéshozatali folyamatait vizsgáló munkáját, és emelje ki az eredeti információkat és meglátásokat, amelyeket ez a szerző ezen a területen tárt fel.	Kérjük, írja le és elemezze részletesen Nuno Garoupa – Rebecca D. Gill – Lydia B. Tiede szerkesztette a könyv alkotmányos döntéshozatali folyamatait vizsgáló munkáját, és emelje ki az eredeti információkat és meglátásokat, amelyeket ez a szerző ezen a területen tárt fel.	186–198
		199–231
		307–330

A záró módszertani fejezet Gill és Zorn hozzájárulása. Fejezetek szerzősége és lapozása

Az elméleti alap elválasztja az egyes bírák viselkedését a bíróságok viselkedésétől. Lewis A. Kornhauser nyitó fejezete, a "Az ítélethozatal megértése", mindegyik tevékenységéről, céljairól és korlátairól kérdez. Megkérdőjelezi azt a magyarázatot, amelyben a legfelsőbb bírósági bírák egyszerűen csak kiválasztják preferált politikájukat érdemi korlátok nélkül. Egy ilyen magyarázat nem magyarázza eléggé az intézményi összetettséget és a részletes jogi vélemények kiállítását.

Kornhauser kritizálja azt a gyakorlatot is, hogy a kifinomult politikai magyarázatokat egy rosszul meghatározott "jogi modell" ellentétben részesítik. Ha a jogi alternatívát alulértékelik, annak elutasítása keveset bizonyít. Elemzése ennek megfelelően gazdagabb formális modelleket vizsgál a kollegial bíróságokról és bírói hierarchiákról, beleértve a panelek és a teljes felülvizsgálat közötti kapcsolatokat. Az intézményi különbségeknek tesztelhető előrejelzéseket kell generálniuk. Kornhauser fejezet összefoglaló

Az alkotmányos ítélethozatal esetében három következményt azonosítanék ennek a megkülönböztetésnek.

Először is, **a bíró preferált eredménye nem feltétlenül egyezik azzal az álláspontal, amelyet a bíró végső soron képvisel**. Vegyünk egy hipotetikus bírót, aki egy egész törvény érvénytelenítését támogatja, de egy szűkebb döntéshez csatlakozik a többség megszerzése érdekében. A végső szavazat önmagában alábecsülné a bíró preferált beavatkozását.

Másodszor, a **határozatlan megállapodás nem hoz létre az alkotmányos érvelés egyetértését**. Több bíró egyetérthet abban, hogy a felperes nyer, miközben nem ért egyet az arányosságról, egyenlőségről, intézményi kompetenciáról vagy a megfelelő jogorvoslatról.

Harmadszor, **a bíróság intézményi eredményei nem értelmezhetők tagjai nézeteinek átlagjaként**. A kiosztási szabályok, szavazási küszöbök, véleményírási gyakorlatok és a megfontolás sorrendje befolyásolhatja, melyik álláspont válik tekintélyessé.

Ezek elemző következményei annak, ha komolyan veszik a kollektív döntéshozatalt. Segítenek felismerni, mit kell betartania egy tanulmánynak, mielőtt megmagyarázhatná az alkotmányos ítéletet.

A kötet különösen hasznos, ha a döntéshozatalt folyamatok sorozataként értjük. A kutatási probléma rekonstrukciója a következő; ez egy analitikus keretrendszer a könyv alkalmazásához, nem pedig az állítás, hogy minden fejezet minden szakaszt vizsgál.

Színpad	**Magyarázatot igénylő kérdés**	**Miért lehetnek a végső ítéletek önmagukban nem elegendőek**
Hozzáférés és választék	Mely viták kerülnek a bírósághoz és mely vita kerül tárgyi megvizsgálásra?	A közzétett érdemdöntések kihagyják a vitákat.
Beosztás	Ki fogadja az ügyet, ki ül a bizottságban, vagy készíti elő az első jelentést?	A döntő csoport összetétele maga is magyarázatot igényelhet.
Előkészület és megfontolás	Ki fogalmazza meg a problémákat és változtatja meg az elérhető alternatívákat?	Az eredeti álláspontok és a következő vázlatok privát maradhatnak.
Szavazás és koalíció alakulása	Miért csatlakoznak, miért egyeznek egyet vagy miért ellenvéleményeznek a bírák?	A rögzített szavazat nemcsak kompromisszumot, hanem meggyőződést is tükrözhet.
Vélemény és jogorvoslat	Melyik érvelés és működési rend válik tekintélyessé?	Az ügy megnyerése és annak doktrinális jelentőségének kontrollálása különböző eredmények.
Megvalósítás	Más intézmények hogyan reagálnak?	Egy alkotmányos szabály bejelentése nem bizonyítja annak gyakorlati hatását.

Ez a keretrendszer tisztázza a könyv relevanciáját és korlátait. A szavazások és eredmények vizsgálata szisztematikus összefüggéseket azonosíthat. Az első *álláspont végül* végső ítéletté válásának megállapításához gyakran további bizonyítékokat igényel – vázlatokat, interjúkat, beosztási nyilvántartásokat vagy belső gyakorlat megfigyeléseit.

Például egy jelentésnök hátterének és eredményeinek korrelációja sugallóképes lehet. A jelentésnök befolyásának bemutatásához szükség lenne a kijelölési eljárásoknak, kezdeti ajánlásoknak, későbbi módosításoknak, valamint a kollégák elfogadásának vagy módosításának mértékének vizsgálatára.

Garoupa és Bagashka európai hozzájárulása megkérdőjelezi azt a feltételezést, hogy az empirikus tudás nagyrészt nem elérhető az Egyesült Államokon kívül. Fejezetük jelentős

európai kutatási gyűjteményt azonosít, miközben hangsúlyozza annak koncentrálását az egyes nemzeti környezetekre és az országok közötti mennyiségi összehasonlítások viszonylagos ritkaságára. Európai fejezet megnyitása

A sok nemzeti tanulmány *és* az összehasonlító magyarázat *közötti különbség* következménye. Tegyük fel, hogy az egyik tanulmány a bírói kinevezéseket a spanyolországi szavazással társítja, míg egy másik a politikai körülményeket a német alkotmányfelülvizsgálattal. Ezek az eredmények nem kombinálhatók egyszerűen egy közös politikai befolyási mérőszámba. A tanulmányok különböző eljárásokat, időszakokat, intézményi hatásköröket és függő változókat vizsgálhatnak.

Az erősebb összehasonlító kérdés az: **milyen intézményi feltételek mellett jelenik meg, gyengíti vagy változik meg egy adott kapcsolat?**

Ez a megközelítés az intézményi különbségeket magyarázó kérdéssé alakítja. Másképp működik-e a kinevezési mechanizmus, ha a bírák megújítható mandátumaik vannak? Feltárja-e a nyilvános ellenvélemény olyan nézeteltérést, amely máshol láthatatlan marad? Politikai beutalások révén való hozzáférés más eseteket eredményez, mint az egyéni panaszok általi hozzáférés?

Garoupa a mérési problémát részletesebben fejti ki későbbi cikkében, *a "Comparative Judicial Activism: Conceptual and Measurement Challenges" címmel.* Ez egy későbbi publikáció, nem pedig egy olyan megállapítás, amelyet először a 2021-es kötetben jelentettek. Ez megmagyarázza, miért nem lehet önmagában további adatok megoldani a kétértelműséget olyan fogalmakban, mint a bírói aktivizmus. A különböző joghatóságok, esetválasztási mechanizmusok és az aktivizmus megértése megakadályozzák a bíróságok egyenes rangsorozását. Garoupa későbbi módszertani elemzése

A gyakorlati következmény egyértelmű. Egy bíróság, amely érvényteleníti a vitatott intézkedések 30%-át, nem feltétlenül intervenciósabb, mint egy 10%-ot érvénytelenít. Az első rendkívül erős kihívásokkal szembesülhet, szűkebb orvoslási lehetőségekkel rendelkezhet, vagy más jogszabályi kategóriát vizsgálhat. A százalékok leírják az eredményeket; ezek magyarázatához elméletet igényel az esetekről és intézményekről, amelyek ezeket az eredményeket generálják.

Tiede és Kapiszewski latin-amerikai hozzájárulása a bírói magatartást változó politikai és intézményi környezetbe helyezi. Fejezetük egy növekvő irodalmat vizsgál, amely a latin-amerikai felsőbíróságok széleskörű politikai részvételét kíséri. Latin-amerikai fejezet megnyitása

Tiede két korábbi tanulmánya szemlélteti azokat a lényegi felfedezéseket, amelyek hozzájárulását alapozzák ehhez a területhez. Ezeket önállóan publikált kutatásként kell kezelni, nem pedig a szerkesztett kötet újonnan generált eredményeiként.

Tiede és Aldo Fernando Ponce Peru Alkotmánybíróságáról szóló tanulmányában a szerzők **311 absztrakt-átvizsgáló esetet vizsgálnak 2001 és 2011** között. Különösen erős tiszteletet tapasztalnak a Kongresszus iránt, amely irányította a kinevezéseket és eltávolítási jogköröket birtokolt, valamint nagyobb tiszteletet a hivatalban lévő kormányok iránt. Politikai hovatartozási mérőjeik nem magyarázták a szavazást a várt módon. Az eredményeket úgy

értelmezik, mint a stratégiai válaszokat az intézményi sebezhetőségre való reagálásnak. Tiede és Ponce, "Döntéshozatali elméletek értékelése a perui alkotmánybíróságon"

A megkülönböztető felismerés az, hogy **a politikai befolyás intézményi függőségen keresztül működhet anélkül, hogy következetes pártszavazásnak tűnne**. A bíró reagálhat a hatalmas intézménnyel szembenézés kockázataira, még akkor is, ha a bíró korábbi kapcsolatai kevés előrejelző információt adnak.

Ez megváltoztatja az empirikus kérdést. Ahelyett, hogy csak azt kérdeznénk, hogy a bírák a "saját" politikai pártjukat részesítik-e előnyben, a kutatóknak meg kell vizsgálniuk, mely szereplők fenyegethetik, megvédhetik vagy fenntarthatják a bíróságot.

Tiede chilei alkotmánybíróságról szóló tanulmányában az adatbázis **933 esetet tartalmaz 1990 és 2010 márciusa** között, beleértve az absztrakt és konkrét áttekintést. Az ellenvélemény nőtt a 2005-ös reformok után, amelyek 2006-ban léptek életbe, valamint a törvényszék politikai összetételének változásai miatt. A jogszabályokat érvénytelenített vagy nem alkalmazhatónak nyilvánító döntések nagyobb nézeteltéréssel jártak. A reformok megváltoztatták a joghatóságot és az esetterhelést is, ami megakadályozza, hogy az epizód tiszta kísérletként kezelje, amely elszigetelte a kinevezési szabályokat. Tiede, "A bírói ellenvélemény politikai meghatározói"

A fontos felfedezés az, hogy **a nézeteltérések mintái az intézményi átalakulással és a döntések jellegével változhatnak**. Ezért a véleményvéleményt összetétel, joghatóság és ügy jellemzői alapján kell magyarázni; ha ezt egy stabil nemzeti igazságszolgáltatási kultúrának tulajdonítani, nem lenne elegendő.

Együtt olvasva a perui és chilei tanulmányok azt is szemléltlik, miért van szükség az összehasonlító tudományos munka több magyarázó mechanizmusra. A pártpárthoz való igazítás, a stratégiai tisztelet és az intézményi átszervezés nem feltétlenül minden bíróságon azonos jelentőséggel bír.

A common law anyag feltárja a problémákat azzal, hogy feltételezzük, hogy a megszokott intézmények ismerős viselkedést eredményeznek. Russell Smyth Ausztráliáról és Új-Zélandról szóló fejezete különösen világos módszertani értékelést nyújt. Viszonylag korlátozott irodalmat ír le, amely erősen az ausztrál Legfelsőbb Bíróságra koncentrál, és magában foglalja a koalíciók, ellenvélemény, vélemény-összevonások, hivatkozások és az igazságszolgáltatási tevékenység egyéb aspektusainak kutatásait.

Megkérdőjelezi a fél ideológiai proxyként való kinevezésére való támaszkodását, és lehetőségeket azonosít az alsóbb bíróságok, a panelváltások és a Westminster rendszerek közötti összehasonlítások kutatására. Kiemeli továbbá a kumulatív tudományos kihívásokat: az adathalmazok magánkézben maradhatnak, csak papíron létezhetnek, vagy elérhetetlenné válhatnak. Így a publikált ítéletek csak a használható empirikus infrastruktúra kezdetét jelentik. Smyth szerző által közzétett fejezet

A kérdésedhez a központi módszertani tanulság a **megfigyelhető mutató és a magyarázandó jelenség közötti távolságot** érinti.

A kinevező fél megfigyelhető. Egy bíró alkotmányos preferenciái összetettebb tárgy. Az előbbi alkalmazása az utóbbi mérésére megerősítést igényel: különben egy tanulmány visszahozhatja az eredeti feltételezéseit a következtetéseiben.

Hasonlóképpen, ha gyakran csatlakozunk egy másik bíró véleményéhez, önmagában nem hoz létre ideológiai egyet. A valószínű magyarázatok közé tartoznak a közös jogi megközelítések, a másik bíró szakértelmében való bizalom, az írási munka megosztása vagy a bírósághoz jutó konkrét kérdésekben közös álláspontok. A kutatásnak meg kell különböztetnie ezeket a lehetőségeket.

Gill és Zorn záró hozzáállása maga az összehasonlíthatóságot is lényegi kutatási problémává teszi. Azonosítják az adatok, mérések és intézmények kihívásait, és hangsúlyozzák az együttműködést, amely elméleti, módszertani és joghatóság-specifikus szakértelmet ötvöz. Beszélgetésük hangsúlyozza azt is, hogy a fogalmakat összekapcsolni kell olyan mértékekkel, amelyek intézményi és kulturális környezetben is jelentősek maradnak. Ezeket a záró érveket Andrew Lynch és Giovanna Tieghi későbbi összehasonlító igazságügyi kutatási vitákban is bemutatják. Lynch és Tieghi, különösen a 236–237. oldal, idézve Gill és Zornt

Az analitikai jelentőség túlmutat a statisztikai technika fejlesztésén. Egy tökéletesen megvalósított statisztikai modell rossz kérdésre válaszolhat, ha a változói különböző dolgokat képviselnek a bíróságokon.

Vegyünk három példát:

- **Egyhangúság:** Egy közzétett intézményi vélemény együtt létezhet jelentős magánnézetekkel. A közvélemény egyhangúsága és a belső konszenzus külön intézkedéseket igényel.
- **Függetlenség:** A bíróság hajlandósága elutasítani a kormányzati érveket, részben a jogi minőségtől és azok kiválasztásától függ. A kormányzati veszteségek önmagukban nem tudják felmérni a függetlenséget.
- **Hatás:** Egy vélemény névleges szerzője eltérhet attól, aki a központi érvelést kidolgozta. A szerzőséget, a vázlatot és az intellektuális befolyást meg kell különböztetni.

Ezek a példák megmutatják, miért elengedhetetlen a helyi intézményi tudás. A kutatónak meg kell értenie, hogy valójában mit jelent egy elérhető nyilvántartás, mielőtt összehasonlítaná egy másik bíróság nyilvántartásával.

A földrajzi szélesség egyenlőtlenségeket is feltár abban, amit a tudósok tudnak. Chien-Chih Lin és Tom Ginsburg kelet-ázsiai fejezete egyenetlen lefedést azonosít az egyes joghatóságok között; Dominique H. Lewis afrikai áttekintése hasonlóan szembesül egy adott országokra koncentrálódó irodalommal, amely túlnyomórészt korlátozott összehasonlító tervezéseket tartalmaz. Regionális fejezetek megnyitása

Ez egy fontos következtetést támaszt alá: egy elmélet látszólagos általánossága részben tükrözheti a hozzáférhető bizonyítékok eloszlását.

Az egyéni véleményeket publikáló bíróságok könnyebben kivizsgálhatók szavazási elemzéssel. A kereshető döntéseket kínáló bíróságok szövegalapú kutatást is meghívnak. Az interjúztatók számára elérhető intézmények különböző magyarázatokat engednek le. Ennek következtében a kutatók kockáztatják a legkönnyebben megfigyelhető bíróságok általánosítását.

A megfelelő válasz az, hogy meghatározzuk azt a népességet, amelyre egy megállapítás hihetően alkalmazható. "Ez a kapcsolat megjelenik azokban a bíróságokban, ahol megfigyelhető egyéni szavazatok vannak ezekben az intézményi körülmények között" erősebb tudományos állítás, mint egy alátámasztatlan állítás az alkotmányos bírákra vonatkozóan mindenhol.

A könyv eredetiségét leginkább úgy értik, mint egy halmaz, amely során a terület hogyan szervezi és értékeli a tudást. Hat hozzájárulást választanék meg.

1. **Ez szélesíti az összehasonlító hivatkozási pontot.** Az amerikai kutatás fontos hipotéziseket és módszereket kínál, de más intézményi elrendezések lehetőséget adnak azok elérésének tesztelésére. Az analitikus haszon, hogy felfedezzük, milyen feltételek alatt halad egy magyarázat.
2. **Ez az intézményi változatosságnak magyarázó jelentőséget ad.** A kinevezés, a hivatali idő, a joghatóság, a hozzáférés és a véleménygyakorlatok a bírói viselkedés magyarázatának részévé válnak. Jelentőségük az általuk teremtett ösztönzőkben és lehetőségekben rejlik.
3. **Megőrzi az egyéni és a kollektív cselekvés közötti különbséget.** Egy bíró preferenciái, az igazságszolgáltatási koalíció, a bíróság tekintélyes érvelése és végső politikai hatása különálló tanulmányi tárgyok. Ezek összekeverése félrevezető magyarázatokat eredményez.
4. **A mérést elméleti feladatként kezeli.** Az ideológia, függetlenség, ellenvélemény és aktivizmus fogalmaknak világos definíciókat és validált indikátorokat kell megkövetelnie. A nagy adathalmazok nem szüntetik meg ezt a követelményt.
5. **Ez a kutatási infrastruktúrát a lényegi fejlődés részévé teszi.** A megosztott adatok, az átlátható kódolás és az együttműködés lehetővé teszik az eredmények ellenőrzését és bővítését. Ezek nélkül a egymást követő tanulmányok akkor is elkülönülhetnek, ha ugyanazt a bíróságot érintik.
6. **Azonosítja a meglévő tudás korlátait.** A vékony bizonyítékok, egyenetlen földrajzi lefedettség és gyenge összehasonlíthatóság feltérképezése önmagában is hozzájárulás. Megmutatja a kutatóknak, mely látszólagos következtetések megbízhatóak, melyek pedig ideiglenesek.

Ezeket a fejlesztéseket nem szabad a szerkesztők intézményi elemzése, stratégiai bírálat vagy empirikus igazságszolgáltatási kutatás feltalálásaként nevezni. Megkülönböztető eredményük, hogy **ezek a megközelítések összehasonlító integrációja és kritikai értékelése széles körű bírósági** gyűjteményen alapul.

Az alkotmányos döntéshozatal belső döntéshozatali folyamataiban több korlátozás továbbra is fontos.

Az első a különbség a **minták magyarázása és a megfigyelési mechanizmusok** között. A kinevezés és a szavazás közötti statisztikai összefüggés erős lehet, de nyitott marad, hogy ideológiai meggyőződés, szakmai szocializáció, közös értelmezési elkötelezettségek vagy stratégiai viselkedés révén alakul-e ki. További bizonyítékokra van szükség a mechanizmusok megkülönböztetéséhez.

A második a **tanulmányi tárgyként az érveléssel** foglalkozik. Egy bináris besorolás – akár érvénytelenítse – figyelmen kívül hagyhatja egy döntés alkotmányos jelentőségét. Egy bíróság fenntarthatja a jogszabályokat, miközben korlátozó értelmezést alkalmaz, amely átalakítja

annak jövőbeli alkalmazását. Ezzel szemben az érvénytelenítés egy szűk eljárási hibán alapulhat. Az alkotmányos ítélet magyarázatához figyelmet kell fordítani arra, hogy az okok és a jogorvoslatok mit értenek el.

A harmadik a munka belső elosztásával **foglalkozik. Egy átfogó beszámolóhoz bizonyítékokra lenne szükség jelentéstevőkről, elnökökről, bizottságokról, jegyzőirodákról és kutató munkatársakról: ki keretezi a kérdéseket, tervezi a szövegeket, szabályozza az időzítést és tárgyalja a módosításokat. Az elérhető anyagok erősebben alátámasztják a könyv értékét mint keretet az ilyen vizsgálathoz, mint azt az állítást, hogy a kötet átfogó összehasonlító leírást nyújt ezekről a belső szerepekről.**

A negyedik az **oksági azonosítás**. Az intézményi változások gyakran egyszerre több jellemzőt megváltoztatnak. A chilei példa szemlélteti a problémát: a választás, a joghatóság és az esetterhelés változásai együtt történhetnek. Egy későbbi viselkedésváltozás megfigyelése nem izolálja az egyes komponensek hatását.

Végül, **egy empirikus magyarázat nem dönt el normatív ítéletet**. Az, hogy kimutatják, hogy a politikai körülmények befolyásolják a döntéseket, nem bizonyítja, hogy a döntések jogilag védhetetlenek. A széles körű konszenzus nem bizonyítja, hogy a megfontolás befogadó volt, vagy az eredmény alkotmányosan megalapozott. Az magyarázat és az értékelés továbbra is összekapcsolódik, de különálló feladatok.

Az alkotmánybíróságok részletes vizsgálatához ezért ezt a kötetet használnám versengő magyarázatok megfogalmazására és megfelelő bizonyítékok kiválasztására. Legerősebb hozzájárulása a fegyelem, amelyet arra a kérdésre hoz: **a bírók, jogi viták, belső eljárások és politikai környezetek mely jellemzői magyarázzák egy adott alkotmányos döntést – és milyen megfigyelések teszik lehetővé ezeket a magyarázatokat?**